

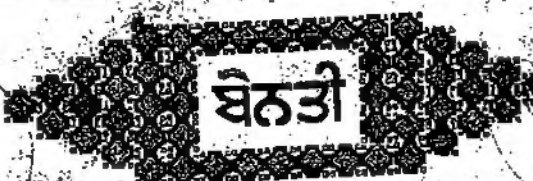

ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੋਤ

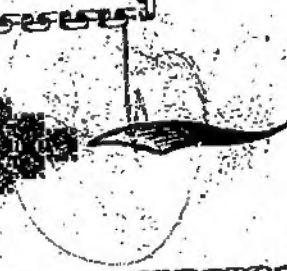

41911

704
A

ਬੇਨਤੀ

ਦ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਕੇਵਲ ਆਦਿ ਕਾਰਨ ਸੰਸਾਰ ਹੀ
 ਏਕ 'ਤੇ ਨਾਮ ਹੈ 'ਸਤਿ' ਤੇਰਾ 'ਕਰਤਾ' 'ਪੁਰਖ' ਤੇ ਸਿਸ਼ੁ ਆਧਾਰ
 ਨਰਭੈ" ਹੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੈ ਨਾਹੀ "ਨਿਰਵੈਰ" ਸੇਵੈਰ ਤੋਂ ਬਾਹਿਰ
 'ਕਾਲ ਮੂਰਤ' ਤੈਨੂੰ ਕਾਲ ਨਾਹੀ ਹੈ 'ਅਜੋਨੀ' ਭੀ ਇਕ ਕਰਤਾਰ
 ਹੀ 'ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ' ਬਿਨ ਲੱਖਤਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਹਰ ਥਾਂ ਕੁ ਦਰਤੀ ਜਾਹਿਰ
 ਆਦਿ ਸੱਚ 'ਜੁਗਾਦਿ ਭੀ ਸੱਚ' ਤੂੰ ਹੋਂ ਬੂਠਾ ਜੱਗ ਤੇ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ
 ਭੀ ਸੱਚ 'ਤੇ ਪਿਛੋਂ ਭੀ ਸੱਚ ਹੋਸੀ ਆਦਿ ਅੰਤ ਇਸ ਜੱਗ ਦਾ ਸਾਰ
 ਨੀ ਕੋਈ ਨ, ਨਹੀਂ ਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਕੇਵਲ ਵੇਰੋ ਕਾਰ
 ਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਰੇ ਪੈਦਾ ਹੁਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਭੀ ਕਰਨ ਹਾਰ
 ਤੇ ਲਿਖਨਾ ਚਾਹੀਏ ਜੱਗ ਦਾ ਜਿਉਂ ਆਦਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਣ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ
 ਬੀਜ ਦਾ ਦੱਸਨਾ ਲੋੜ ਵੇਦਾ ਸਿੱਖੀ ਬ੍ਰਿਛ ਨੇ ਜਿਥੋਂ ਵਿਸਥਾਰ ਕੀਤਾ
 ਸਿਰਗੁਰ ਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਜਾਹਰ ਕੀਤਾ
 ਚਾੜ੍ਹ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅਨਭਵ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤਾ

ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਭੂਮਕਾ

ਹਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਇਹੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੀ ਕੱਢ ਦੱਸਨਾ ਅਸਲ ਨਿਚੋੜ ਭਾਈ
 ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੇੜਾ ਪਾਪ ਦਿਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੋੜ੍ਹ ਭਾਈ
 ਨੂੰ ਜੱਗ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ ਆ ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਦੇ ਜਾਲ ਨੂੰ ਟੋੜ ਭਾਈ

ਹਰ ਰੰਗ, ਹਰ ਸੰਗ, ਖੁਦ ਰੰਗ ਸਦਾ ਹਰ ਸ਼ੈ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਤਾਰ
 ਹਰ ਥਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੋਤ ਰੂਪ ਦੇ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਰ

ਤਥਾ

‘ਇਕ’ ਓਅੰਕਾਰ ਦੀ ਲੱਖ ਜਤਾ ਗੁਰਾਂ ਬਖਸ਼ੀ ਇਕੰਕਾਰ ਦਾ ਆਸਰਾ ਧਾਰ ਲਵਾ
 ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਰੀ ਬਿਨਤੀ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰ ਲਵ
 ਸੈਨੂੰ ਦੇਹ ਸੁਮੱਤ ਤੇ ਹੋਸਲਾ ਤੂੰ ਏਹ ਜਨਮ ਮਾਨੁੱਖ ਸਵਾਰ ਲਵ
 ਜਿਵੇਂ ਭਟਕਨਾ ਮਨ ਦੀ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਫੜ ਚੰਚਲ ਬ੍ਰਿਤੀ ਖਲੁਾਰ ਲਵ
 ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਖੋਜਦੇ ਦੇਵ ਫਿਰਦੇ ਸੋ ਪਾ ਕੇ ਸਾਰ ਨਿਕਾਰ ਲਵ
 ਲੱਗ ਭਲੈ ਪਾਸੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤਰ ਭਵਜਲ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਲਵ

ਮਨ ਦੀ ਦਸ਼ਾ

ਏਸ ਮਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਭਟਕਨਾ ਜੀ ਛੇੜੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਸਦਾ
 ਇੱਕ ਥਾਂ ਉਂ ਨ ਏਸ ਨੇ ਬੈਠਨਾ ਹੈ ਭੈਂਵਾ ਰਹੇ ਉਡਾਰੀਆਂ ਮਾਰ ਸਦਾ
 ਇੱਕ ਕੰਮ ਛੱਡੇ ਦੂਜਾ ਫੜ ਲਵੇ ਲਾਈ ਰੱਬੇ ਚੜ੍ਹਾ ਉਤਾਰ ਸਦਾ
 ਬੁਣਦਾ ਬਹੇਨ ਕੰਮੀਆਂ ਤਾਣੀਆਂ ਜੀ ਫੁਰਨੇ ਮਗਰ ਲੱਗਾ ਫਿਰਦਾ ਬਾਹਰ ਸਦਾ
 ਕਿਤੇ ਲੜਦਾ ਝਗੜਦਾ ਮਾਰ ਖਾਂਦਾ ਫਿਰੇ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਦੁਖਯਾਰ ਸਦਾ
 ਬਿਨਾਂ ਇਕ ਨੁਕਤੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਘਰੇਂ ਨਿਕਲਕੇ ਹੋਏ ਖੁਵਾਰ ਸਦਾ
 ਅਸਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਆਰੂ

ਕੋਈ ਆਪ ਆਕੇ ਰੱਬ ਬਣ ਬੈਠਾ ਰੱਬ ਹੈ ਨਹੀਂ ਆਣ ਸੁਨਾਯਾ ਕਿਸੇ
 ਕਿਸੇ ਪੱਥਰੀਂ ਰੱਬ ਘਸੋੜਯਾ ਆ ਪਾਣੀ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਪੁਜਾਯਾ ਕਿਸੇ
 ਕਿਸੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅੱਗ ਹਵਾ ਤਾਈਂ ਵਿਚ ਜੱਗ ਦੇ ਪੂਜਠਹਿਰਾਯਾ ਕਿਸੇ
 ਕਿਸੇ ਰੱਬ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬਨਾਏ ਹਿੱਸੇ ਕਰ ਵਿਸ਼ਨੂ ਤਖਤ ਬਠਾਯਾ ਕਿਸੇ
 ਬਹਮਾ ਚਹੂੰ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ ਕਰੇ ਰਚਨਾ ਵਿਸ਼ਨ ਪਾਲਨੇ ਹਾਰ ਬਤਾਯਾ ਕਿਸੇ
 ਪੰਚ ਮੁਖੀ ਮਹੇਸ਼ ਹੈ ਲੈ ਕਰਦਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਵਿਚੋਂ ਉਡਾਯਾ ਕਿਸੇ
 ਤਿੰਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਰੱਬ ਬਨਾਏ ਤਿੰਨੇ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰਨੂੰ ਪਰੇਧਕਾਯਾ ਕਿਸੇ
 ਮਹਾਂ ਮਾਯਾ ਨੇ ਜਗਤ ਬਨਾਯਾ ਏ ਮਾਂਦਾ ਰੂਹ ਅਨਾਦ ਲਿਖਾਯਾ ਕਿ

ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਭਗਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲਿਖਯਾ ਕੁਝ ਕਿੱਸੀਂ ਭੀ ਮਗਜ਼ ਖਪਾਯਾ ਜੀ
ਪਿਛੋਂ ਫੇਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਿਖਯਾ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਸੁਧਾਰ ਲਿਖਯਾ ਜੀ
ਵਿਚੇ ਜੋਤ ਅਕਾਲੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੱਤਾਂ ਕਾਂਡਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਮੁਕਾਯਾ ਜੀ
ਸੱਤ ਸੈਂਸਫੇ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਓਹ ਭੀ ਜੱਸ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਦਾ ਗਾਯਾ ਜੀ
ਰੱਖੀ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਯਨ ਦੀ ਤਰਜ਼ ਸਾਰੀ ਕਥਾਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਰਚਾਯਾ ਜੀ
ਫੇਰ ਨਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹਾਲ ਲਿਖਯਾ ਨਾਮ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀ ਗਾਯਾ ਜੀ
ਪੂਰਾ “ਖੂਨ ਸ਼ਹੀਦਾਂ” ਦਾ ਝਬਕੀਤਾ ਨਨਕਾਣੇ ਦਾ ਸਾਕਾ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਸੀ ਚਿਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅੱਜ ਤੱਕ ਨ ਤੋੜ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਜੀ
ਹੁਣ ਏਸ ਦੇ ਵੱਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੁਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਪਰਤਵਾਯਾ ਜੀ

ਤਥਾ

ਹੁਣ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਨ ਕਿਰਪਾ ਏਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਤੋੜ ਚੜ੍ਹਾ ਦੇਵਨ
ਪੂਰਾ ਝਬਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਤਯਾਰ ਹੋਵੇ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧ ਵਿਚ ਹੈਸਲਾ ਪਾ ਦੇਵਨ
ਕੰਮ ਆਪਨਾ ਜਾਣਕੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਬੇੜੇ ਨੂੰ ਭੀ ਬੰਨੇ ਲਾ ਦੇਵਨ
ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੋਹਣੇ ਢੰਗ ਦੇ ਵਿਚ ਬਨਵਾ ਦੇਵਨ

ਅਨੁਭਵੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ

ਜਿਵੇਂ ਲਿਖੇ ਨੀ ਅੱਗੇ ਗ੍ਰੰਥ ਸੋਹਣੇ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦੇ ਯੱਸ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ

ਸੋਹਣੇ ਮਾਤ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਿਸਟੀ ਕੰਦ ਜਾਣੇ ਜੁਗ ਜਾਪਦੇ ਹੋਨ ਵਿਹਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸੀ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ ਵਿਚ ਜੱਗ ਦਾਨੇ ਪੁਰਖ ਆਏ ਬਹੁਤੇ
ਜਿੰਨੀ ਜਿੰਨੀ ਓਹ ਰੱਖ ਦੇਸ਼ ਕਤ ਹੈਸਨ ਆਣ ਆਪਣੇ ਮਿਆਲ ਦੁੜਾਵੇ ਬਹੁਤੇ
ਜਿੰਨੀ ਸਮਝ ਆਈ ਓਨੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਤੇ ਚਲਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਅਸਲ ਗੱਲ ਤੇੜੀ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚਯਾ ਨ ਹੋਰ ਉਤ ਪਟਾਂਗ ਬਤਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਬਹੁਤੇ ਫਸ ਗੇ ਜੱਗ ਦੇ ਜਾਲ ਅੰਦਰ ਵੱਡੀ ਕੁਦਰਤ ਵੇਖ ਘਬਰਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰੇ ਕਈਆਂ ਅਕਲਵੰਦਾਂ ਘੋੜੇ ਅਕਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁੜਾਵੇ ਬਹੁਤੇ
ਹਾਥੀ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਰੱਬ ਬਣ ਗਿਆ ਬਹੁਤੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਰੋਲੇ ਪਾਏ ਬਹੁਤੇ

ਦੁੱਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਆਏ ਸੱਚ ਖੰਡ ਅਖੰਡ ਨੂੰ ਛੋੜ ਭਾਈ
ਸ਼ੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਇਦਾਸੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕੀਹ ਸੀ ਲੋੜ ਭਾਈ
ਲਿਖਾਂ ਬੁੱਧ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੁਣੋ ਚਿੱਤ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਜੋੜ ਭਾਈ
ਸੰਸਾਰੀ ਨਿਯਮ

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜਿਉਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਕੇ ਓਹਨੂੰ ਪਾਲ ਦੇ ਲਾਡ ਲਡਾਂ ਵਦੇ ਨੇ
ਖਾਨ ਪੀਨ ਦੇ ਸਭ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਮੱਤਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਨਿੱਤ ਸਿਖਾਂ ਵਦੇ ਨੇ
ਓਦੂੰ ਵਧਕੇ ਫੇਰ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਉਸਤਾਦ ਬੈਠਾਂ ਵਦੇ ਨੇ
ਭਲੀ ਸਿੱਖਯਾ ਦੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਭਲਾ ਸਦਾ ਹੀ ਬੱਚੇ ਦਾ ਚਾਂਹ ਵਦੇ ਨੇ
ਈਸ਼ਵਰੀ ਨਿਯਮ

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸੰਸਾਰ ਰਚ ਕੇ ਜੀਆ ਜੀਤ ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ ਪਾਲਦਾ ਏ
ਨੇਕ ਰਾਸਤੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਸਦਾ ਨਕਾਲਦਾ ਏ
ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਸਦਾ ਭੇਜਦਾ ਨੇਮ ਅਕਾਲਦਾ ਏ
ਓਹ ਮੱਤ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੋ ਸੁਝਦੀ ਆਨ ਸਿਖਾਲਦਾ ਏ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਆਗੂ

ਜੱਗ ਵਿਚ ਸਿਆਣੇ ਜੋ ਰਹੇ ਆਉਂਦੇ ਅਸਲ ਭੇਦ ਦੇ ਤਈਂ ਨ ਪਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਜਿਹੜਾ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਦਾ ਲੈ ਆਏ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨ ਆਨ ਬੰਜਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕੋਈ ਆਪ ਆਂਕੇ ਰੱਬ ਦੇ ਭੱਲ ਗਏ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਨ ਪਰਾਨਕਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕਿਸੇ ਪੱਥਰੀਂ ਰੱਬ ਘਸੋੜਯਾ ਆ ਪਾਣੀ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਪੁਜਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕਿਸੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅੱਗ ਹਵਾ ਤਾਈਂ ਵਿਚ ਜੱਗ ਦੇ ਪੂਜਨ ਹਿਰਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕਿਸੇ ਰੱਬ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬਨਾਏ ਹਿੱਸੇ ਕਰ ਵਿਸ਼ਨੂ ਤਖਤ ਬਠਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਹੂੰ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ ਕਰੇ ਰਚਨਾ ਵਿਸ਼ਨ ਪਾਲਨੇ ਹਾਰ ਬਤਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਪੰਚ ਮੁਖੀ ਮਹੇਸ਼ ਹੈ ਲੈ ਕਰਦਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਵਿਚੋਂ ਉਡਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਤਿੰਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਰੱਬ ਬਨਾਏ ਤਿੰਨੇ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰਨੂੰ ਪਰੇਧਕਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਮਹਾਂ ਮਾਯਾ ਨੇ ਜਗਤ ਬਨਾਯਾ ਏ ਮਾਂਦਾ ਰੂਹ ਅਨਾਦ ਲਿਖਾਯਾ ਕਿ

ਵਿਚੋਂ ਜੀਆਂਦਿਉਂ ਇੱਕ ਵਸੇਸ਼ ਪੁਰਸ਼ਾ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਦੇ ਤਈਂ ਬਨਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਜਿੱਦੀ, ਸੁਸਤ, ਜੱਬਾਰ, ਕਹਾਰ ਹੈ ਜੀ ਇਹ ਲਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਫਸਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕੋਈ ਮੰਨ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਫੁੱਲ ਬੈਠਾ ਹਮਾ ਓਸਤੀ ਦਾ ਰੋਲਾ ਪਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਇੱਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰੱਬ ਬਨਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਹਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਧੁਮਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਮੈਂ ਰੱਬ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਖਾਸ ਆਯਾ ਨਾਲ ਕਵਾਰੀਆਂ ਵਿਆਹ ਕਰਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਮੁੱਦਾ ਗੱਲ ਕੀਹ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਈ ਰੰਗੀਂ ਰੰਗ ਧਰਯਾ ਭੇਦ ਨ ਆਯਾ ਕਿਸੇ
ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਵਿਚ ਅਜੁੱਧਯਾ ਦੇ ਲੰਕਾ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾ ਲੜਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਬਾਬੇ ਨੰਦ ਦਾ ਪੁੱਤ ਬਣਾ ਕਰਕੇ ਨਾਚ ਗੋਪੀਆਂ ਨਾਲ ਨਚਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਜਗਨਨਾਥ ਲਿਆ ਬੈਠਾ ਦਿੱਤਾ ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾ ਬੈਠਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕਿਸੇ ਮੰਨਯਾ ਪੂਰਬ ਵੱਸਦਾ ਏ ਰਹਿੰਦਾ ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਧੁਮਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕਿਸੇ ਆਖਯਾ ਰੱਬ ਹੈ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਹੈ ਮੋਮਨਾਂ ਹੱਕ ਜਮਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਹਰਦਵਾਰ ਬੈਠਾ ਵਿਚ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੁਲਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕਿਸੇ ਸੱਤਵੇਂ ਜਾ ਆਸਮਾਨ ਧਰਯਾ ਹੈ ਸੂਰਗ ਵਾਸੀ ਫਰਮਾਯਾ ਕਿਸੇ
ਕਿਸੇ ਮੁਕਟਧਾਰੀ ਸਜਾਮ ਰੰਗ ਕਹਯਾ ਘੁੰਗੀਰੂ ਪਕਰਕੇ ਛੋਟੇ ਲਾਹਯਾ ਕਿਸੇ
ਰੋਲਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨ ਸੀ ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਉਠਾਯਾ ਕਿਸੇ

ਤਬਾ

ਰਚੀ ਕਦ ਤੋਂ ਸਿਸ਼ਟੀ ਕੈਣ ਜਾਣੇ ਜੁੱਗ ਜਾਪਦੇ ਹੈਨ ਵਿਹਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸੀ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ ਵਿਚ ਜੱਗ ਦਾਨੇ ਪੁਰਖ ਆਏ ਬਹੁਤੇ
ਜਿੰਨੀ ਜਿੰਨੀ ਓਹ ਰੱਖ ਦੇਸ਼ ਕਤ ਹੈ ਸਨ ਆਣ ਆਪਣੇ ਖਿਆਲ ਦੁੜਾਵੇ ਬਹੁਤੇ
ਜਿੰਨੀ ਸਮਝ ਆਈ ਓਨੀ ਜਾਹਰ ਕੀਤੀ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਤੇ ਚਲਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਅਸਲ ਗੱਲ ਤੋੜੀ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚਯਾ ਨ ਹੋਰ ਉਤ ਪਟਾਂਗ ਬਤਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਬਹੁਤੇ ਫਸ ਗੈ ਜੱਗ ਦੇ ਜਾਲ ਅੰਦਰ ਵੱਡੀ ਕੁਦਰਤ ਵੇਖ ਘਬਰਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰੇ ਕਈਆਂ ਅਕਲਵੰਦਾਂ ਘੋੜੇ ਅਕਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁੜਾਵੇ ਬਹੁਤੇ
ਹਾਥੀ ਅੰਨ੍ਹ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਬਣ ਗਿਆ ਬਹੁਤੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਰੋਲੇ ਪਾਏ ਬਹੁਤੇ

ਕਈਆਂ ਆਗੂ ਫਰੇਬ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣ ਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਬੇੜੇ ਫੁਬਾਏ ਬਹੁਤੇ
ਪੈ ਰਹੀ ਘੜਮੱਸ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵਖੋ ਵੱਖਰੇ ਰਾਹ ਬਨਾਏ ਬਹੁਤੇ

ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੇ ਰਸਤੇ

ਕਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਕਤ ਦੇ ਰਾਹ ਦੱਸੇ ਮਿਲੇ ਮੁਕਤੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਆਖਯਾ ਸਾਧਯਾਂ ਤਪ ਮਿਲੇ ਕੰਦ ਮੂਲ ਚੁਣ ਚੁਣ ਕੇ ਖਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਦੇਹ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਕੇ ਰੱਬ ਮਿਲਦਾ ਧੂਣੀਆਂ ਤਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਬਣ ਅਵਿਧੂਤ ਰਹੀਏ ਰੱਬ ਮਿਲਦਾ ਰਾਖ ਰੁਮਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਯੋਗਦਾ ਸਾਧਨਾ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਦਵਾਰੇ ਦੱਸਵੇਂ ਪੈਣ ਚੜ੍ਹਾਇਆਂ ਜੀ
ਨੰਗੇ ਫਿਰਯਾਂ ਰੱਬ ਪਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਜਟਾਂ ਵਧਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਵੇਦ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਮੁੱਖ ਧਰਯਾ ਕਿਸੇ ਯੱਗ ਤੇ ਹੋਮ ਕਰਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਹੋਇ ਕੁਚੀਲ ਰਹਿਨਾ ਵਾਂਗ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਖੁਹਾਇਆਂ ਜੀ
ਮੋਨ ਸਾਧਨਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿਸੇ ਬਕਨਾ ਖੋਹ ਉਡਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਮੂੰਹ ਸਿਰ ਰਗੜ ਮੁਨਾਨ ਕਹਯਾ ਕਿਸੇ ਕੰਠੀ ਜਨੇਊ ਦੇ ਪਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਬਦਨ ਨੂੰ ਛਾਪਨਾ ਕੱਢ ਧਰਯਾ ਕਿਸੇ ਕਿੰਗੁਰੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਭਿੱਖਯਾ ਮੰਗ ਖਾਣੀ ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਕੰਨ ਪੜਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਪੱਥਰੀਂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਵਾੜਯਾ ਚਾਸ਼ਿਵਲੀਂ ਗਤੇ ਪਾਣੀ ਚੜ੍ਹਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਇਕਥਾਂ ਬੈਠ ਰਹਿਨਾ ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਤੀਰਥੀਂ ਨੁਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਪੂਰਬ ਝੁਕਨਾ ਦੱਸਯਾ ਚਾ ਕਿਸੇ ਪੱਛਮ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਗੰਗਾ ਲੋਕ ਟੋਰ ਦਿਤੇ ਕਿਸੇ ਮੱਕੇ ਦੇ ਹੱਜ ਨੂੰ ਜਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਵਿਚਹਿਮਾਲੇ ਦੇ ਗਲਨ ਕਹਯਾ ਕਿਸੇ ਦੱਸਯਾ ਲੀਂਗ ਕਟਾਇਆਂ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਵਰਤ ਦੱਸੇ ਕਿਸੇ ਦੱਸੇ ਰੋਜ਼ੇ ਕਿਸੇ ਭੁੱਖੇ ਕਿਸੇ ਰੱਜ ਖਾਇਆਂ ਜੀ
ਮੁੱਦਾ ਗੱਲ ਕੀਹ ਰੋਲਾ ਬੇਅੰਤ ਪਿਆ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕਦਾ ਏਥੇ ਲਖਾਇਆਂ ਜੀ
ਪਈਆਂ ਗੁੰਝਲਾਂ ਸਗੋਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲਾਭ ਕੁਝ ਨ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇਆਂ ਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜਿਹੜੇ ਬਣਕੇ ਜੱਗ* ਸਿਆਣੇ ਆਏ ਓਹਨਾਂ ਸਗੋਂ ਝੇੜੇ ਵੱਡੇ ਪਾਇੱਤੇ
ਇੱਕ ਰਾਹ ਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਲਾਂਭੇ ਵਿਚ ਐਝੜਾਂ ਖੁੰਝ ਖੁੰਝਾ ਦਿੱਤੇ
ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰ ਲਾਚਾਰ ਖੁਵਾਰ ਕੀਤੇ ਵੱਡੇ ਜਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਫਸਾ ਦਿੱਤੇ
ਭੁੱਬੇ ਆਪ ਤੇ ਡੋਬਯਾ ਚੇਲਯਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰ ਭਰ ਕੇ ਬੇੜੇ ਰੁੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤੇ
ਅਸਲ ਰਾਹ ਦੀ ਥਾਂ ਕੁਰਾਹ ਪਾਏ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੇ
ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰੀ ਐਖੀ ਸਗੋਂ ਕਰ ਦਿਤੀ ਵੱਡੇ ਸਿਰਾਂ ਤੇ ਭਾਰ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤੇ
ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਮਾਨ ਵਡਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛੇਲਾ ਕੇ ਲੋਕ ਰੁਬਾ ਦਿੱਤੇ
ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੱਚੇ ਕਿਸੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨ ਆ ਦਿੱਤੇ

ਤਬਾ

ਏਕੰਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਪਿਆ + ਰੋਲਾ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਬਤਾਯਾ ਨ

* ਜਿਨ ਜਿਨ ਤਨਕ ਸਿੱਧ ਕੇ ਪਾਯੋ । ਤਿਨ ਤਿਨ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚਲਾਯੋ ॥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨ
ਕਿਨ ਹੂੰ ਪਹਿਚਾਨਾ । ਮਮ ਉਚਾਰ ਤੇ ਭਯੋ ਦੀਵਾਨਾ । ਪਰਮ ਤੱਤ ਕਿਨ ਹੂੰ ਨ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥
ਆਪ ਆਪ ਭੀਤਰ ਉਰਝਾਨਾ ॥ ਪੁਨਾ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਉਪਜਾਏ । ਤਿਨ ਤਿਨ ਆਪਣੇ ਰਾਹ
ਚਲਾਏ ॥ ਸਭ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਉਰਝਾਨਾ । ਪਾਰਧਰਮ ਤਾਹੂੰ ਨ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥

ਇਤਆਦਿਕ ਵਚਨ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ ਜੀ ਨੇ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਅਧਯਾਇ ਦੇ ਵਿਚ
ਵਰਨਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਵਤਾਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ
ਰਹੇ ਹਨ ਓਹ ਸਗੋਂ ਈਸ਼ੁਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਛਪਾਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮਨੂੰ ਜਪਾਉਨ ਵੀ ਕਰਵੇਰਹੇ ਹਨ ॥

† ਕਈ ਮਤ ਤਾਂ ਸ਼ਾਖ ਅਤੇ ਚਾਰ ਵਾਕ ਆਦੀ ਈਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਸਤੀ ਦੇ ਕਾਇਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੇ
ਜਿਹੜੇ ਕੁਝ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਓਹਨਾਂ ਭੀ ਇਕ ਦੇ ਦੁਵਾਲੇ ਕਈ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹ ਰੱਖੇ ਹਨ ॥ ਯਥਾ:-

ਪਾਤੰਜਲ ਵਾਲਿਆਂ ਈਸ਼ੁਰ ਮੰਨਿਆਂ ਤਾਂ ਇਉਂ ਕਿ ਓਹ ਅਨੇਕਾਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਜੰਮਨ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਵੇਦ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮਾਦਾ ਰੂਪ ਤੇ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਿੰਨੇ ਇਕੋ ਜਹੇ ਕਰ ਬੈਠਾਏ । ਈਸ਼ਾਈਆਂ ਭੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਘੜ ਕੱਢੀ, ਰੂਹ, ਖੁਦਾ ਤੇ
ਰੂਹਉਲਕੱਦਸ, ਤੇ ਓਧਰ ਸੂਫੀਆਂ ਨੇ ਹਮਾ ਓਸਤੀ ਦਾ ਰੋਲਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮੌਮਨ ਕੁਝ ਵਾਹਦਾ-
ਨੀਅਤ ਦੇ ਮੰਨਨ ਵਾਲੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਵਾਹਦਾਨੀਅਤ ਭੀ ਦੋ ਰੰਗੀ ਫੜ ਗਈ ਤੇ ਹਜ਼ਰਤ
ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਨਾਲ ਰਲਾ ਕੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੱਬਾਰ ਕਹਾਰ ਬਨਾ ਦਿਤਾ ॥

ਪਛਮੀ ਵਿੱਦਯਾ ਨੇ ਹੋਰ ਤੁੱਟੀ ਚੋੜ ਕਰ ਦਿਤੀ ਐਗਨਾਸਟਕ ਦਾ ਅਸਰ ਫੈਲਾ ਦਿਤਾ ਅਰਥਾਤ
ਖ਼ਬਰੇ ਰੱਬ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ, ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਿਪ੍ਰਿਸਕ, ਬ੍ਰਹਮ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੈਰ ਤੇ ਡਰ ਵਾਲਾ,
ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਬਰੀ ਤੇ ਕਹਿਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਘੁਮਯਾਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿੱਟੀ ਤੇ ਚੱਕ ਦੀ ਮੱਦਦ
ਨਾਲ ਭਾਂਡੇ ਘੜਨ ਵਾਲਾ, ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਰੰਨਾਂ ਵਾਲਾ ਕਰ ਮੰਨਿਆਂ ਆਦਿ, ਸੋ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਇੱਕ
ਅਕਾਲ ਦਾ ਰੂਪ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਰੋਲੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ॥

ਓਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਰੰਗਿਆ ਬਹੁਤ ਰੰਗੀਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਦਿਖਾਯਾ ਨ
ਹੱਥ ਪੈਰ ਸਿਆਣਿਆਂ ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ ਪਰ ਭੇਦ ਪੂਰਾ ਕਿਸੇ ਪਾਯਾ ਨ
ਕੁਝ ਰੋਲਾ ਅਵਿਤਾਰਾਂ ਨੇ ਆਨ ਪਾਯਾ ਭੇਦ ਇਕਦਾ ਕਿਤੋਂ ਬਿਆਯਾ ਨ
ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਪਿਆਰਿਹਾ ਰੋਲਾ ਗੁਰ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈ ਕੋਈ ਆਯਾ ਨ
ਹੋਇ ਬੜੇ ਐਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕਿਸੇ ਅਖਵਾਯਾ ਨ

ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ

ਬੜੇ ਬੜੇ ਐਤਾਰ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ ਆਦ ਸਮੇ ਤੋਂ ਰੂਪ ਵਟਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਮਹਾਂ ਬਲੀ, ਯੋਧੇ, ਮਹਾਂ ਰਿਖੀ, ਤਪੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜਵਿੰਦਵਾਨ ਅਖਵਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਗੁਰੂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਨ ਅਖਵਾਯਾ ਨ ਬਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਹੁਤ ਦਿਖਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ, ਸ਼ਿਵ, ਵਿਸ਼ਨੂ, ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਨਾਰਦ, ਕਪਲ, ਅਗਸਤ, ਸਨਕਾਦਕਾਂ ਜਹੇ ਢੂੰਡ ਢੂੰਡ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਣਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਿਤਾਰ ਸਾਰੇ ਰਿਖੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਯਾ ਪਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਕੋਈ ਗੁਰ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਕੇ ਆਯਾ ਨ ਚਲੇ ਬਣ ਕੇ ਝੱਟ ਲੰਘਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਆਪ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁੜਾਂਦੇ ਰਹੇ

ਤਥਾ

ਦੱਤਾ ਤ੍ਰੇ ਜਿਹਾਂ ਚੌਵੀ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਨਾਰਦ ਫਾਂਧਕੀ ਗੁਰੂ ਬਨਾਯਾ ਜੀ
ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਵਸਿਸ਼ਟ ਤੋਂ ਸਿੱਖਯਾ ਲਈ ਓਸ ਯੋਗ ਵਸਿਸ਼ਟ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੁਰਬਾਸਾ ਦੀ ਪਿਆ ਪੈਰੀਂ ਤਦ ਗਯਾਨ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤਾ ਆਯਾ ਜੀ
ਆਪ ਹੋ ਅਵਿਤਾਰ ਤੇ ਰਿਖਯਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੋਇ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਨ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਯਾ ਜੀ
ਏਸ ਘਾਟੇ ਨੇ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੋਲਾ ਬੜਾ ਦੁਨਯਾਂ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਜੀ

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਲੋੜ

ਬੀਤੇ ਸਮੇ ਭਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਭਲੇ ਆਯਾ ਕਲਯੁਗ ਹੁਣ ਬੁਰਯਾਰ ਭਾਈ
ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਅੱਗਯਾਨ ਹੀ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਛਾਗਿਆ ਸਾਰੇ ਅੰਧਕਾਰ ਭਾਈ
ਭੈ ਹਿਰਦਯਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ਆਪੋ ਵਿਚ ਦਾਉ ਡਯਾ ਪਯਾਰ ਭਾਈ

ਦੀ ਗਈ ਗਿਲਾਨ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਵਧੇ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਭਾਈ
 ਰਿਹਾ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਨ ਨੈਮ ਕੋਈ ਹੋਯਾ* ਕੂੜ ਭਰਦਾਨ ਸਰਦਾਰ ਭਾਈ
 ਪਾਪ ਰੂਪ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਛਾਇ ਰਹੀ ਸੱਤ ਗਿਆ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭਾਈ
 ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਤਾਰੇ ਡਲੁਕਾਂ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਅੰਧਕਾਰ ਨ ਸੱਕਦੇ ਟਾਰ ਭਾਈ
 ਧਰਮ ਛਿਪ ਗਿਆ ਪਾਪ ਫੈਲ ਰਹੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਹੋਏ ਦੁਖਯਾਰ ਭਾਈ
 ਬਿਨਾਂ ਸੂਰਜ ਜਿਵੇਂ ਨ ਰਾਤ ਮੁੱਕੇ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਨ ਆਕਾਸ਼ ਹਜ਼ਾਰ ਭਾਈ
 ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੇੜਾ ਕੌਨ ਕਰੇ ਹੁਣ ਪਾਰ ਭਾਈ

ਤਥਾ

ਦੇਸੋਂ ਧਰਮ ਇਨਸਾਫ਼ ਜਾਂ ਉੱਡ ਗਿਆ ਪਾਪ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਵਿਚ ਪਸਾਰ ਵੱਡੇ
 ਫਲ ਮਿਲੇ ਆਭੁੱਲ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦੇ ਆਣ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਨਰ ਨਾਰ ਵੱਡੇ
 ਹੱਥ ਜੁਲਮ ਦੀ ਛੁਰੀ ਕਸਾਈ ਰਾਜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਇਨਸਾਫ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੱਡੇ
 ਆਗੂ ਹੋਏ ਲੋਟੂ ਰਾਜੇ ਹੋਏ ਮਾਰੂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰ ਹੋਏ ਦੁਖਯਾਰ ਵੱਡੇ
 ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਰਹਿਮ ਆਯਾ ਆਖਰ ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾਤਾਰ ਵੱਡੇ
 ਜਿਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਕੀਤੀ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਾਰ ਵੱਡੇ
 ਕੋਈ ਮਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਜਾਵੇ ਝੱਟ ਦੂਰ ਕਰੇ ਅੰਧਕਾਰ ਵੱਡੇ
 ਅੰਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੱਬ ਭੇਜਿਆ ਦੇ ਅਖਤਯਾਰ ਵੱਡੇ

* ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਖਾਰਬੰਦ ਬੀਂ ਆਪਣੇ ਅਵਿਤਾਰ ਧਾਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਫੋਟੋ
 ਇਉਂ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਯਥਾ:- ਕਲਿਕਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕਸਾਈ ਧਰਮ ਪੰਥ ਕਰ ਉਡਰਿਆ।

ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਸਚ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀਂ ਕਹਿ ਚੜਿਆ ॥

ਅਰਥਾਤ-ਕਲ (ਕਲਾ) ਕੁਪੱਤ ਜੁਲਮ ਦੀ ਛੁਰੀ ਕਸਾਈ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜੀ
 ਹੋਈ ਸੀ ਤੇ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਭੇਡ ਬੱਕੀ ਵਤ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਜੁਲਮ ਕਰਕੇ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ
 ਅੱਗਯਾਨ ਕਰਕੇ ਕੂੜ ਦੀ ਮੱਸਯਾ ਦੀ ਰਾਤ ਫੈਲ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਸੱਚ ਦਾ ਚੰਦਰਮਾਂ ਕਿਤੇ ਭੀ ਚੜ੍ਹਿਆ
 ਹੋਯਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿਸਦਾ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦ੍ਰਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਰਾਜ ਦਵਾਰਿਆਂ ਸਭ ਅਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਕੂੜ ਹੀ
 ਪਰਧਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ॥

† ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੀਆ ਜੰਤ ਜਦ ਅਤਯੰਤ
 ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਪੀਰਾਂ ਸਿਰ ਪੀਰ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ
 ਵੱਡੇ ਅਵਿਤਾਰ ਗੁਰ ਸਰੂਪ, ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਦੇਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਯਥਾ:-
 ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਗ ਮਾਹਿ ਪਠਾਯਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਭੋਜਿਆ

ਜੱਗ ਤਾਰਨੇ ਧਰਮ ਵਿਸਥਾਰਨੇ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਜੋਤ ਗੁਰਯਾਈ ਦਾ ਪਾ :

* ਉੱਚਾ ਸਾਰੇ ਐਤਾਰਾਂ ਪੈਰੀਬਰਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਵਸੇਸ਼ ਠਹਿਰਾ ਕਰਕੇ
ਗੁਰਮੁਖਤਾਈ ਅਵਿਤਾਰਤਾ ਸਾਧਪੁਨਾਵਿਚਜੋਤਗੁਰਿਆਈਜਗਾ ਕਰਕੇ
ਤੇ ਪੈਰੀਬਰੀ ਉੱਚੀ ਫਕੀਰੀ ਦੇ ਕੇ ਸਭ + ਭਗਤ ਭੰਡਾਰ ਸੈਂਪਾ ਕਰਕੇ
ਹੋਰ ਉੱਚੀਆਂ + ਸਿੱਖਯਾ ਦੇ ਕੇ ਜੀ ਵੱਡਾਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਬਨਾ ਕਰਕੇ
ਦਿੱਤਾ ਭੋਜ ਅਕਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆ ਕਰਕੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਪਹਿਲਾਂ § ਪੂਰੇ ਹੀ ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਪਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਆ ਅਵਿਤਾਰ ਸੁਣੇ
ਗੁਰੂ ਪਦਵੀ ਲੈ ਦਰਗਾਹੋਂ ਆਯਾ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤ ਤੇ ਤੇਜ਼ ਅਪਾਰ ਸੁਣੇ
ਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਸਿਸਾਰ ਦਾ ਬਣ ਆਯਾ ਦਿੱਤੀ ਸਿੱਖਯਾ ਨਾਲ ਵਸਥਾਰ ਸੁਣੇ
ਜਿਵੇਂ ਤਾਰਯਾ ਜੱਗ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਖੇਲ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨੂੰ ਧਾਰ ਸੁਣੇ

ਰਾਇ ਭੋਇ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ

ਭੋਇ ਨਾਮ ਭੱਟੀ ਪਿੰਡੀ ਭੱਟੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਪੂਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਰਦਾਰ ਹੋਯਾ
ਚੈਂਦਾਂ ਸੇ ਸੱਤਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਗਿਣੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਹਾਰ ਹੋਯਾ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਰਾਇ ਪਦਵੀ ਦਸ ਪਿੰਡ ਲੈ ਤਲਕੇਦਾਰ ਹੋਯਾ
ਸ਼ਰਕ ਪੁਰ ਦੇ ਪਰਗਣੇ ਵਿਚ ਆਕੇ ਜ਼ਿੰਮੀ ਮੱਲ ਕੇ ਵੱਸਨੇ ਹਾਰ ਹੋਯਾ

* ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਿਚ ਇਉਂ ਉਚਾਰਯਾ ਹੈ:-

“ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ ”

† “ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਉਪੇ ਫਿਰ ਲੇਖਾ ਮੂਲ ਨ ਲਇਆ ”

‡ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਇਨਸਾਨ ਤੋਂ ਸਿੱਖਯਾ ਨਹੀਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਦਸਯਾ ਹੈ:-

ਅਪਰੰਪਰ ਪਰਿਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥

§ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਲਿਖਯਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਮਾਨੁਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ
ਗੁਰ ਪਦਵੀ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਲੋਂ ਹੀ ਇਸ ਵੱਡੀ ਦਾਤ ਦੀ
ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਈ ਸੀ ਯਥਾ:- ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬੇ ਪਾਯਾ ਬਖਸ਼ ਦਰ ਪਿਛੋਂ ਦੇ ਫਿਰ ਘਾਲ ਕਮਾਈ ॥

ਅਰਥਾਤ ਕਿ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਗਾਹੋਂ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸ ਨ।

ਚੈਦਾਂ ਸੈ ਛਿਆਸੀਏਂ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਬੰਨਨੇ ਲਈ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਧਰਯਾ ਨਾਮ ਤਲਵੰਡੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅੱਜ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੰਸਾਰ ਹੋਯਾ

ਬੇਦੀਆਂ ਦਾ ਘਰ

ਕਾਰਦਾਰ ਓਹਦਾ ਸ਼ਿਵਰਾਮ ਬੇਦੀ ਰਾਇ ਓਸ ਨੂੰ ਪਾਸ ਲੈ ਆਯਾ ਜੀ
ਗੋਂਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸੀ ਮੁੱਢੇਂ ਰਹਿਨ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਆ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਸਤਾਰਾਂ ਸੈ ਸਤਾਨਵੇਂ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਬੇਟਾ ਮਾਈ ਬਨਾਰਸੀ ਜਾਯਾ ਜੀ
ਕੱਲਯਾਨ ਚੰਦ ਓਸਦਾ ਨਾਮ ਧਰਯਾ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਜਿਸਨੇ ਅਖਵਾਯਾ ਜੀ
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੈ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਜਾਣੇ ਬੇਟਾ ਦੂਸਰਾ ਆ ਪ੍ਰਗਟਾਯਾ ਜੀ
ਲਾਲ ਚੰਦ ਧਰਯਾ ਨਾਮ ਓਸਦਾ ਸੀ ਲਿਖਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਾਲੂ ਲਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਬੇਟਾ ਭੋਇ ਦਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਹੋਯਾ ਓਸ ਬੜਾ ਅਕਬਾਲ ਵਧਾਯਾ ਜੀ
ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਓਸ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਾਰਦਾਰ ਪਟਵਾਰੀ ਬਨਾਯਾ ਜੀ

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਪਰਗਟ ਹੋਨਾ

ਸੁਭ ਸੰਮਤ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੈ ਛਬੀ ਸਾਲ ਬਿਕ੍ਰਮਾ ਦਾ ਵਚਾਰ ਭਾਈ
ਚੈਦਾਂ ਸੈ ਉਨਹੱਤਰ ਈਸਵੀ ਸੀ * ਕੱਤੇ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੁਦੀ ਸੈ ਧਾਰ ਭਾਈ
ਪੂਰਨ ਮਾਸੀ ਦੀ ਤਿਥਿ ਤਵਾਰ ਹੈ ਸੀ ਤੜਕੇ ਪਹਿਰ ਦੇ ਕਰੀਂ ਸੁਮਾਰ ਭਾਈ
ਪਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸੀ ਹਿੰਦ ਤੇ ਲੋਦੀਆਂ ਦੀ ਸੀ ਜੁਲਮ ਦਾ ਗਰਮ ਬਾਜ਼ਾਰ ਭਾਈ
ਉਤੇ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਲੋਦੀ ਸਿਕੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਖੀ ਕੀਤੇ ਨਰ ਨਾਰ ਭਾਈ
ਬਾਰਦੇਸ ਤੇ ਪਰਗਣੇ ਸ਼ਰਕ ਪੁਰ ਦੇ ਰਾਇ ਭੋਇ ਤਲਵੰਡੀ ਉਚਾਰ ਭਾਈ

* ਹੁਣ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਤੋਂ ਇਕ ਵਲਾਇਤੋਂ ਆਈ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕੇ ਕਈ ਬੁਧ-
ਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਵਸਾਖ ਦਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕੱਤਕ ਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸੀ
ਦਾ ਲਿਖੀਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਭੀ ਕੱਤਕ ਦਾ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਏਸ ਵਾਸਤੇ
ਅਸੀਂ ਕੱਤਕ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਦਾ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਇਕ ਨਵੀਂ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਛੇੜਕੇ ਜਿਸਦੇ ਵਿਚੋਂ ਲਾਭ
ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਾ ਸਗੋਂ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜੇ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਨਿਸਚੇ ਤੋਂ ਉਖੇੜਨਾ ਹੈ
ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਆਪਣੇ ਵੱਕਤ ਨੂੰ ਗਵਾਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਮੰਨਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਕਤੀ
ਦੇ ਵੱਸ ਹੈ ਚਾਹੇ ਵਸਾਖ ਦਾ ਮੰਨਨ ਚਾਹੇ ਕੱਤੇ ਦਾ ਪਰ ਓਹ ਗਲ ਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ
ਹੋਂਦ ਦਾ ਹੀ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਜਿਸਤਰਾਂ ਇਕ ਸੱਜਣ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਜੇ ਬਾਲਾ ਨਹੀਂ
ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਵਾਲੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਕਿਥੇ” ਕਿਤੇ ਇਹ ਨ ਕਹਿ ਦੇਨ ਕਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ
ਜਨਮ ਸੰਮਤ ਕਿਥੇ ॥

ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਘਰ ਤਿੱਪਤਾ ਥੀਂ ਗੁਰ ਰੂਪ ਹੋਏ ਅਵਿਤਾਰ ਭਾਈ
ਭੋਜੇ ਆਪ ਅਕਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅਵਿਤਾਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਸਰਦਾਰ ਭਾਈ

ਯਥਾ

ਜਿਸ ਵਕਤ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਅਵਿਤਾਰ ਧਰਯਾਨੰਢ ਵਰਤ ਗਈ ਸੰਸਾਰ ਸਾਰੇ
ਬਰਖਾ ਹੋਣ ਤੇ ਤਪਸ਼ ਜਿਉਂ ਘਟ ਜਾਂਦੀ ਰਿਦੇ ਹੋਗਏ ਠੰਢੇ ਠਾਰ ਸਾਰੇ
ਸੁਭ ਲੱਛਨ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜਾਹਰ ਹੋਏ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਖੁਸ਼ੀ ਧਰਤ ਆਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਮੰਗਲ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਸਾਰੇ
ਜਿਵੇਂ ਸੈ ਸੂਰਜ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਰਾਤ ਇਉਂ ਹੋਯਾ ਚਮਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਦਾਈ ਵੇਖਕੇ ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਗਈ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਏ ਨਰ ਨਾਰ ਸਾਰੇ
ਆਣਕੁਦਰਤੀ ਬਰਕਤਾਂ ਜਾਹਰ ਹੋਈਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰ ਗਈ ਘਰਬਾਰ ਸਾਰੇ
ਤਾਰੇ ਹੱਸਦੇ ਹੱਸਦੇ ਚਲੇ ਗਏ ਖਬਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਸਾਰੇ
ਪੰਛੀ ਇਕ ਦਮ ਚਿਹਚਹਾ ਉੱਠੇ ਗਾਉਨ ਲੱਗ ਪਏ ਮੰਗਲਚਾਰ ਸਾਰੇ
ਚੰਦ ਵਿਚ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਖੜਾ ਦੇਖੇ ਆਖੇ ਮੈਂ ਡਿੱਠੇ ਅਵਿਤਾਰ ਸਾਰੇ
ਸਿਰਤਾਜ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਯਾਸਭਨਾਂ ਦਾ ਉੱਚੇ ਸਭ ਤੋਂ ਇਹਦੇ ਆਸਾਰ ਸਾਰੇ
ਸੂਰਜ ਦੌੜਯਾ ਰੂਪ ਦੇ ਦੇਖਨੇ ਨੂੰ ਆਯਾ ਕਿਰਨਾਂ ਝੱਟ ਖਲਾਰ ਸਾਰੇ
ਵੇਖ ਜੋਤ ਵੱਡੀ ਫਿੱਕਾ ਪੈਗਿਆ ਦਿਡੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਮਾਨ ਵਸਾਰ ਸਾਰੇ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਾਹਰੋਂ ਅੰਧੇਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਤਪਸ਼ ਪਾਉਂਦਾ ਤੇਜ਼ ਵਿਸਥਾਰ ਸਾਰੇ
ਇਹ ਸੂਰਜ ਗਜਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਹਗਾ ਅੰਧਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਇਹ ਅਸਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰੇਗਾ ਜੀ ਠੰਢ ਪਾ ਦੇਗਾ ਇੱਕਸਾਰ ਸਾਰੇ
ਰਾਤ ਕੂੜ ਅਪ੍ਰਾਧ ਦੀ ਪਈ ਭਾਰੀ ਭੂਤੇ ਫਿਰ ਰਹੇ ਚੋਰ ਚਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਇਹ ਚੰਦ ਸਚਾਈ ਦਾ ਕਰੂਰੋਸ਼ਨ ਏਸਤਰਾਂ ਕਰ ਗਏ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਵਧਾਈਆਂ ਵੱਜ ਪਈਆਂ ਮੰਗਲ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਆ ਦਵਾਰ ਸਾਰੇ
ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਵੰਡਿਆ ਧਨ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ ਫੁੱਲ ਕੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਾਰੇ
ਧਨ ਪਾ ਗਰੀਬ ਅਸੀਸ ਦੇਂਦੇ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ਜੀਵੇ ਜੁੱਗ ਚਾਰ ਸਾਰੇ

ਮਾਤਾ ਵੇਖ ਕੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਮਾਨੋ ਹੱਥ ਆ ਗਏ ਭੰਡਾਰ ਸਾਰੇ
 ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਵੇਖ ਬਲਿਹਾਰ ਹੋਈ ਜ਼ਰ ਵੰਡਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਵਾਰ ਸਾਰੇ
 ਫੈਲੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਹੋਏ ਨਮੂਦਾਰ ਸਾਰੇ

ਪੰਡਿਤ ਰਾਮ ਦਿਆਲ

ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਸੱਦ ਪਰੋਹਤ ਆਂਦਾ ਓਸ ਬਾਲ ਵੱਲੇ ਧੰਜਾਨ ਪਾਯਾ ਜਾਂ
 ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਰਾਨ ਵਿਸਮਾਦ ਭਾਰਾ ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਓਹਨੂੰ ਨਿਗ੍ਹਾ ਆਯਾ ਜਾਂ
 ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋ ਅਚਰਜ ਗਿਆ ਦਾਈ ਦੋਲਤਾਂ ਹਾਲ ਬਤਾਯਾ ਜਾਂ
 ਓਸ ਦੱਸਯਾ ਬੜਾ ਚਮਕਾਰ ਹੋਯਾ ਏਸ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਦਿਖਾਯਾ ਜਾਂ
 ਥੋਲ੍ਹ ਪੱਤੀ ਪੰਡਿਤ ਲਗਨ ਡਿਠਾ ਗ੍ਰਹਿ ਜੋੜ ਕੇ ਜੋਤਸ਼ ਲਾਯਾ ਜਾਂ
 ਹੋਏ ਸਭ ਹੈਰਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਨੇ ਇਉਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜਾਂ

ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਵਚਾਰ ਕੇ ਦੱਸਨਾ

ਪੰਡਿਤ ਆਖਦਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਪੁੱਤ ਤੇਰਾ ਵੱਡਾ ਸਿਰ ਅਵਿਤਾਰਾਂ ਅਵਿਤਾਰ ਹੋਯਾ
 ਅਜ ਤੱਕ ਏਹਾ ਕੋਈ ਜਨਮਯਾਂ ਨ ਏਡਾ ਬਲੀ ਨ ਕੋ ਜੁਗ ਚਾਰ ਹੋਯਾ
 ਇਹੋਦੇ ਲਗਨ ਮਹੂਰਤ ਅਹੇ ਮਿਲੇ ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਹੈ ਮੇਰਾ ਵਚਾਰ ਹੋਯਾ
 ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲੱਛਨ ਸੁਣੇ ਨ ਏਹ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਯਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੋਯਾ
 ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਤੇ ਤੇਜ਼ ਭਰਯਾ ਮਹਾਂ ਸ਼ਕਤ ਦਾ ਖਾਸ ਭੰਡਾਰ ਹੋਯਾ
 ਮਹਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੈ ਪਰਗਟ ਰੂਪ ਨੂੰ ਧਾਰ ਹੋਯਾ

ਤਥਾ

ਮੇਰੀ ਬੁਧ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੱਸਦੀ ਏ ਵੱਡਾ ਯੱਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪਾਇਗਾ ਏਹ
 ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਏਸ ਦੀ ਕਾਨ ਮੰਨਨ ਸਿਰ ਸਭ ਦੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਇਗਾ ਏਹ
 ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਿਤਾਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚਦਰਜਾ ਸਾਰੇ ਜੱਗਦਾਗੁਰੂ ਸਦਾਇਗਾ ਏਹ
 ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਸ ਨੂੰ ਜੱਗ ਆਖੂ ਸਿਰ ਯੱਸ ਦਾ ਛਤਰ ਝੁਲਾਇਗਾ ਏਹ
 ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਹੀ ਪੰਥ ਦੀ ਨੀਹ ਰੱਖੂ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੀ ਕਾਨ ਮਟਾਇਗਾ ਏਹ
 ਚਰਨੀਂ ਏਸ ਦੀ ਕੁਲ ਜਹਾਨ ਲਗੂ ਸੱਚਾ ਸਭ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦਿਖਾਇਗਾ ਏਹ
 ਰਾਤ ਕੂੜ ਦੀ ਕਰੇ ਗਾ ਦੂਰ ਸਾਰੀ ਜੱਗ ਸੱਚ ਦਾ ਚੰਦ ਚੜਾਇਗਾ ਏਹ

ਸਾਰੇ ਮਾਰ ਪਾਖੰਡਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੂ ਏਕਾ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇਗਾ ਏਹ
 ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਦੀ ਮੇਟ ਕੇ ਤਪਸ਼ ਸਾਰੀ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਠੰਢ ਵਰਤਾਇਗਾ ਏਹ
 ਏਹ ਦੇ ਤੇਜ ਅੱਗੇ ਸਭੇ ਨੀਉਂਟਰ ਸਨ ਜਿਸ ਤਰਫ਼ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾਇਗਾ ਏਹ
 ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਉਦਾਸ ਰਹੂ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋੜੀ ਸੈਰ ਜਾਇਗਾ ਏਹ
 ਸੱਚਾ ਹੋ ਮਲਾਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੇੜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲਾਇਗਾ ਏਹ

ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਦਾਨ ਦੇਨਾ ਤੇ ਨਾਮ ਰਖਨਾ

ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਪਰੋਹਤ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਬੜਾ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਆਨੰਦ ਕਰਾ
 ਕੀਤਾ ਖੁਸ਼ ਪਰੋਹਤ ਨੂੰ ਧਨ ਦੇਕੇ ਦਿੱਤਾ ਦਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਰਾ
 ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਮੁੜ ਆਣ ਪਰੋਹਤ ਨੇ ਜੀ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਧਰਯੋ
 ਲਗਾ ਹੋਣ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਗ ਸੂਰਜ ਗਿਆਨ ਦਾ ਆਨ ਚੜ੍ਹਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜਿਸ ਦਿਣ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਅਪਾਧ ਸੁ ਦੂਰ ਹੋਏ
 ਪੁੰਨ ਵਧਨ ਲੱਗੇ ਪਾਪ ਘਟਨ ਲੱਗੇ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਥੀਂ ਲੋਕ ਮਾਮੂਰ ਹੋਏ
 ਬਰਖਾ ਵਕਤ ਸਿਰ ਆਣ ਕੇ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਬਿਰਛ ਫਲਾਂ ਦੇਨਾ ਲਭ ਰਪੂਰ ਹੋਏ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਬਾਬਤ ਬਿਆਸ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ
 ਭਵਿੱਖਜਤ ਪੁਰਾਨ ਦੇ ਉਤਾਰਧ ਦੇ ਅਠਾਈਵੇਂ ਅਧਯਾਯ ਵਿਚ ਸ਼ਲੋਕ ੩੩ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਉਂ
 ਵਰਨਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਲ ਸ਼ਲੋਕ

ਏਵੈ ਵੈ ਧਰਮ ਪਰਾਚੁਰਯੰ ਭਵਿੱਖਜਤ ਯਦਾ ਕਲੇ ॥ ੩੩ ॥ ਤਦਾ ਵੈ ਲੋਕ ਰੱਖਯਾਰਥੰ
 ਮਲੇਛਾਨ ਨਾਸ ਹੇਤੁਬੇ, ਪਸਚਮੇਤੁ ਸੁਭੇ ਦੇਸੇ ਬੇਦੀ ਬੰਸੈਚ ਨਾਨਕੇ ॥ ੩੪ ॥ ਨਾਮਨਾ ਭੁਵਿ ਰਾਜ
 ਰਿਖੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਜਾਨੈਵ ਮਾਨਸਃ ਭਵਿੱਖਜਤੀ ਕਲਉ ਸਕੰਦ ਤਤ ਬਿਤਯੰ ਕੱਲਯਾ ਹਰੇ ॥ ੩੫ ॥

ਸ ਸ੍ਰੀ ਮਨ ਰਾਜ ਸਾਰਦੂਲਾਨਪ-ਦਿਸਯਤੀ ਪੁਨਃ ਮਲੇਛਾਨਾਰਹ ਨਿਸਯਤਿ ਸਕੰਦ ਧਰਮ
 ਤਤੋਪਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਤਃ ॥ ੩੬ ॥ ਤੋ ਨੌਮਦਿਸਵੰ ਮਾਰਗੈਵ ਯੇ ਗ੍ਰਹੀਸਯੰਤੀ ਭੂਮਿਪ ਤੇ ਵੈ ਰਾਜ ਕਰਸਯੰਤਿ
 ਤਸ ਸਿਖਯਾਨੁਸਾਰਤਾ ॥ ੩੭ ॥ ਧਰਮੇਨ ਰਾਜ ਬ੍ਰਿਸਿਚ ਸਚ ਕਲੋ ਤੇ ਸਾ ਭਵਿੱਸ਼ਯਤਿ ਆਦਿ ॥

ਭਾਵ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਾਮਕਾਰਤਕ ਦੇ ਪੱਛਨ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿਚ ਭਗਤੀ
 ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਜੀਆਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪੱਛਮ ਦੇਸ ਵਿਚ ਬੇਦੀਆਂ ਦੀ ਕੁਲ ਵਿਚ ਨਾਨਕ
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਰਾਜ ਰਿਖੀ ਈਸ਼ਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਦਸ ਰੂਪ ਧਾਰੇਗਾ ਓਸ ਦੇ ਸਿਖ ਫੇਰ ਪਿਛੋਂ

ਖਿ ਸੰਪਤਾ ਥਾਂ ਥਾਂ ਵਧਨ ਲੱਗੀ ਸਭ ਦੁਖ ਕਲੇਸ਼ ਕਾਫ਼ੂਰ ਹੋਏ
ਜਿਵੇਂ ਚੋਰ ਚਕਾਰ ਨੇ ਛਿਪ ਜਾਂਦੇ ਆਫ਼ਤਾਬ ਦਾ ਜਦੋਂ ਜ਼ਹੂਰ ਹੋਏ
ਤਿਵੇਂ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਭ ਭੇਖ ਪਾਖੰਡ ਰੰਜੂਰ ਹੋਏ

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਮਿਟੀ ਧੁੰਧ ਜੱਗ ਚਾਨਨ ਹੋਆ
ਜਿਉਂ ਕਰ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਰੇ ਛਪੇ ਅੰਧੇਰ ਪਲੋਆ
ਸਿੰਘ ਬੁਕੇ ਮ੍ਰਿਗਾਵਲੀ ਭੱਨੀ ਜਾਇ ਨ ਧੀਰ ਧਰੋਆ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਾਲ ਲੀਲਾ

ਜਿਸ ਦਿਣ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਹੋਯਾ ਵਿਚ ਘਰ ਦੇਰਹੇ ਆਨੰਦ ਸੋਹਣਾ
ਮਹਿਤਾ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਫਿਰਦਾ ਮਾਤਾ ਵੇਖ ਆਨੰਦ ਫਰਜੰਦ ਸੋਹਣਾ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਨ ਅਨੇਕ ਲੀਲਾ ਮੱਥੇ ਦਮਕਦਾ ਰੂਪ ਬਲੰਦ ਸੋਹਣਾ
ਲੋਕ ਤੱਕਦੇ ਰਹਿਨ ਚਕੋਰ ਵਾਂਗੂੰ ਮੁੱਖ ਬਿਨਾਂ ਕਲੰਕ ਤੋਂ ਚੰਦ ਸੋਹਣਾ
ਵੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਰਿਦੇਠਰ ਜਾਂਦੇ ਸੁੰਦਰ ਚੰਦ ਤੋਂ ਰੂਪ ਦਹਿ ਚੰਦ ਸੋਹਣਾ
ਰਹਿਣ ਸਦਾ ਪਰਸੰਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਰਨ ਸਭ ਸੁਭਾਵ ਪਸੰਦ ਸੋਹਣਾ

ਤਬਾ

ਤੁਲਸਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗੋਦ ਖਡਾਂਦੀ ਰਹੇ ਓਸ ਗੁਪਤ ਡਿਠੇ ਚਮਤਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਜਾਨ ਈਸ਼ੂਰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵ ਕਰਦੀ ਵੇਖ ਹੋਰਭੀ ਕਰਨ ਪਯਾਰ ਸਾਰੇ
ਸੋਭਾ ਸੁਣਕੇ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਆਵਨ ਤੇਜ ਵੇਖ ਜਾਵਨ ਬਲਿਹਾਰ ਸਾਰੇ
ਲਛਨ ਵੇਖ ਸੁਭਾਵ ਦੀ ਜਾਚ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਮੱਠ ਗਏ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ
ਕਦੇ ਰੋਣ ਨਾਹੀਂ ਖਿੜੇ ਰਹਿਨ ਮੱਥੇ ਚੁੱਕੀ ਫਿਰਦੇ ਲੋਕ ਪਰਵਾਰ ਸਾਰੇ
ਭੁੱਖ ਤੇਹ ਥੋੜੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਹਾਂ ਯੋਗੀਆਂ ਵਾਲੇ ਅਸਾਰ ਸਾਰੇ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਵ

ਜਦੋਂ ਤਿੰਨ ਕੂ ਬਰਸ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਫੇਰ ਰਹਿਨ ਲੱਗੇ ਮਸਤਾਨ ਸਦਾ
ਜਿੱਥੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਓਥੇ ਰਹਿਨ ਵੈਠੇ ਲੱਗੇ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਜਤਾਨ ਸਦਾ
ਚਿੰਤਾ ਭੁੱਖ ਪਿਆਸ ਦੀ ਕਰਨ ਨਾਹੀਂ ਮੱਥੇ ਸਤਿਕਰਤਾਰ ਸਨਾਨ ਸਦਾ

ਵਿਚ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ ਜਦੋਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿਖਾਨ
 ਜੇਕਰ ਬੋਲਨ ਵਾਕ ਅਗੰਮ ਬੋਲਨ ਲੋਕ ਸੁਣਕੇ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ
 ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਂ ਕੂ ਬਰਸਾਂ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਲੱਗੇ ਜਾਹਿਰਾ ਕਰਨ ਗਯਾਨ ਸਦਾ
 ਗੱਲਾਂ ਬੇਦ ਕਤਿਬ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀਆਂ ਜੀ ਹੋਰ ਭੇਦ ਇਲਾਹੀ ਬਤਾਨ ਸਦਾ
 ਘਰੋਂ ਮਿਲਦਾ ਜੋ ਬਾਹਿਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਚਾਗਰੀਬਾਨੂੰ ਦੇਣ ਦਿਵਾਨ ਸਦਾ
 ਲੋਕ ਸੁਣਨ ਗੱਲਾਂ ਗਿਰਦ ਰਹਿਨ ਕੱਠੇ ਮੇਲਾ ਰਹੇ ਲੱਗਾ ਪਾਸ ਆਨ ਸਦਾ
 ਕੰਢੇ ਵਾਬ ਦੇ ਪੀਲੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹਦੇ ਹੇਠ ਲੱਗਾ ਰਹਿਦੀ ਵਾਨ ਸਦਾ

ਮਾਸੀ ਲੱਖੇ

ਮਾਤਾ ਤਿਪਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਨਾਮ ਲੱਖੇ ਪਿੰਡੋਂ ਦੇਣ ਵਧਾਈ ਓਹ ਆਈ ਹੈ ਸੀ
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਓਸ ਸੁਭਾਵ ਡਿੱਠਾ ਇਉਂ ਬੈਠਕੇ ਗੱਲ ਚਲਾਈ ਹੈ ਸੀ
 ਘਰੋਂ ਚੁੱਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਹਰ ਸਿੱਟ ਆਉਂਦਾ ਵਿਚ ਅਕਲ ਨਏ ਸਦੇ ਕਾਈ ਹੈ ਜੀ
 ਮਾਤਾ ਤਿਪਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂਹ ਨੇ ਨਾਲ ਆਖੇ ਭੈਣ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਪੁੱਤ ਸੌਦਾਈ ਹੈ ਜੀ
 ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗੱਲਾਂ ਓਸਦੀਆਂ ਆਖ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵ ਸੁਨਾਈ ਹੈ ਸੀ
 ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ਮੇਥੋਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵਧ ਕਮਲਾ ਹੋਇ ਅਲਾਈ ਹੈ ਸੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਖਾਲੀ ਜਾਇ ਨਗੁਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਖੀ ਮਾਨੋ ਕਲਮ ਤਕ ਦੀ ਰਦੀ ਵੱਗ ਦੀ ਜੀ
 ਬੇਟਾ ਲੱਖੇ ਦਾ ਮਸਤ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਯਾ ਜਿਨੂੰ ਸੁੱਧ ਨ ਸੀ ਕੁਝ ਜੱਗਦੀ ਜੀ
 ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਥੱਮਣ ਓਹਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣੇ ਮਾਯਾ ਓਸਦਾ ਚਿੱਤ ਨ ਠੱਗਦੀ ਜੀ
 ਪਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਕਸੂਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹਦੇ ਨਾਮ ਵਸਾਖੀ ਹੈ ਲੱਗਦੀ ਜੀ

ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਦੀਆਂ ਵਚਾਰਾਂ

ਮਾਤਾ ਤਿਪਤਾ ਸਮਝ ਪਰਤਾ ਪਗਈ ਓਹ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਅਦਬ ਰਖਾਇ ਬਹੁਤਾ
 ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਸਾਰ ਨ ਮੂਲ ਪਾਈ ਓਹ ਗੱਲੇ ਕੱਥੇ ਦਬਕਾਇ ਬਹੁਤਾ
 ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋ ਗਏ ਰਹੇ ਨਿੱਤ ਵੈਰਾਗ ਵਧਾਇ ਬਹੁਤਾ
 ਵੇਖ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀਆਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੱਤ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਜੋਸ਼ ਖਾਇ ਬਹੁਤਾ
 ਆਖੇ ਪੱਤ ਸਦਾਈ ਨਿਕੰਮਾ ਸੱਤਾ ਘਰੋਂ ਕੱਢਕੇ ਧਨ ਲੁਟਾਇ ਬਹੁਤਾ

ਮਹਿਤਾ ਹੋਇ ਗੁੱਸੇ, ਤਿਪਤਾ ਓਸਤਾਈਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਮਝਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਇਹ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਕੋਈ ਅਵਿਤਾਰ ਵੱਡਾ ਮੈਨੂੰ ਏਸ ਪਾਸੋਂ ਖੋਫ ਆਇ ਬਹੁਤਾ
ਮਤਾਂ ਹੋ ਨ ਜਾਇ ਬੇ ਅਦਬੀ ਜੀ ਆਪ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਤਈਂ ਡਰਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਲਾ ਛੱਡਾਂ ਮਹਿਤਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਦਿਲੋਂ ਚਾਹਿ ਬਹੁਤਾ
ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹਿਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਕ ਰੰਗ ਤੇ ਬੇ ਪਰਵਾਹਿ ਬਹੁਤਾ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਾਂਧੇ ਦੇ ਬਠਾਨਾ

ਮਾਘ ਸੱਤ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਤੇਤੀਏ ਨੂੰ ਮਹਿਤਾ ਆਖਦਾ ਸੁਣੀ ਗੋਪਾਲ ਪਾਂਧਾ
ਸਾਰਾ ਦਿਣ ਨਾਨਕ ਐਵੇਂ ਰਹੇ ਫਿਰਦਾ ਇਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾਲ ਪਾਂਧਾ
ਜਿਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਇਹਨੂੰ ਮੱਤ ਆਵੇ ਹੱਟੀ ਪੱਟੀ ਦਾ ਵੱਲ ਸਖਾਲ ਪਾਂਧਾ
ਇਹਨੂੰ ਦੱਸ ਹਸਾਬ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾਂਗਾ ਤੇਨੂੰ ਬਸਾਲ ਪਾਂਧਾ

ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਪੂਰਨੇ ਪਾ ਦੇਨੇ

ਪਾਂਧੇ ਪੱਟੀ ਦਵਾਤ ਤੇ ਕਲਮ ਦੇ ਕੇ ਓ. ਆ. ਦੇ ਪੂਰਨੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ
ਗੁਰੂ ਮਾਲਕ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿੱਦਯਾ ਦੇ ਵਿਚ ਬਾਲਕਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਬੈਠਾ ਦਿੱਤੇ
ਓਹ ਸੂਰਜ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿੱਦਯਾ ਦੇ ਕੱਚੀ ਵਿੱਦਯਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਲਾ ਦਿੱਤੇ
ਬੈਠ ਰਹੇ ਨ ਲਿਖਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਾਂਧੇ ਪੁੱਛਯਾ ਜਵਾਬ ਸੁਨਾ ਦਿੱਤੇ

ਪਾਂਧਾ

ਤੇਨੂੰ ਨਾਨਕਾ ਪੂਰਨੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ ਕਿਉਂ ਲਿਖ ਨ ਝੱਟ ਦਿਖਾਰਦਾ ਤੇ
ਪੱਟੀ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜ ਬੈਠ ਰਿਹੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਖਾਂ ਕੀਹ ਵਚਾਰਦਾ ਤੇ
ਜੇਕਰ ਪੜ੍ਹੇਂਗਾ ਤੇ ਖੱਟ ਖਾਇੰਗਾ ਜੀ ਜਾਣੂ ਹੋਕੇ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰਦਾ ਤੇ
ਲੇਖਾ ਹੱਟੀ ਹਸਾਬ ਦਾ ਸਭ ਦੱਸਾਂ ਨਾਲੇ ਸਿੱਖ ਲੈ ਕੰਮ ਪਟਵਾਰਦਾ ਤੇ
ਮੈਂ ਸਵਾਇ ਢਾਇ ਸਭੇ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਮੇਥੋਂ ਸਿੱਖ ਲੈ ਵੱਲ ਬਪਾਰਦਾ ਤੇ
ਤੂੰ ਤਾਂ ਆਪ ਭੁੱਲੇਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀਹ ਸਖਾਰਦਾ ਤੇ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ

ਹੱਸ ਆਖਦੇ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪ ਭੁੱਲੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਂਧਾ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਸਿਖਾਵਨਾ ਕੀਹ
ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਪੂਰੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਫਿਰੋ ਦੱਸੋ ਤੁਸਾਂ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਵਨਾ ਕੀਹ

ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਨ ਕੰਮ ਸੱਭੇ ਏਸ ਪੱਟੀ ਨੇ ਸਾਡਾ ਬਨਾਵਨਾ ਕੀਹ
 ਕੱਚੇ ਸਿੱਖ ਹਸਾਬ ਕੀਹ ਅਸਾਂ ਲੈਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਪੈਰ ਫਸਾਵਨਾ ਕੀਹ
 ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਦੇ ਹੈਨ ਹਸਾਬ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮੱਗੇ ਇਹਨਾਂ ਜਾਵਨਾ ਕੀਹ
 ਫਿਰੋ ਵਿਚ ਹਨੇਰੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋਰਾਂ ਤਈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਵਨਾ ਕੀਹ
 ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਨਾ

ਸੁਣ ਪਾਂਧੇ ਦੀ ਚੈਂਕੜੀ ਮੁੰਝ ਗਈ ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਜ਼ਰਾ ਸੁਨਾ ਸਾਨੂੰ
 ਕਿਹੜੀ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਤੂੰ ਚਾਹੇਂ ਪੱਟੀ ਕੀਹ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੇਂ ਬਤਾ ਸਾਨੂੰ
 ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੁਕਾਨ ਦਾਰੀ ਤੂੰ ਪੁਲੋਕ ਦੀ ਗੱਲ ਲਖਾ ਸਾਨੂੰ
 ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਫੁੱਝ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਰਾ ਏਲੂ ਕੇ ਭੇਦ ਜਤਾ ਸਾਨੂੰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਂਧੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਲੋਕ ਸੁਨਾਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧

ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਰਿ ਸਾਰੁ । ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲਿਖਾਰੀ
 ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰੁ । ਲਿਖੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਲਿਖੁ ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ ਵਾਰੁ ॥ ੧ ॥
 ਬਾਬਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ । ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਹੋਇ ਮੱਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਜਿਥੈ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿਆਈਆਂ ਸਦ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸਦ ਚਾਉ । ਤਿਨ ਮੁਖ ਟਿਕੈ ਨਿਕਲਹਿ ਜਿਨ ਮਨ
 ਸਚਾ ਨਾਉ । ਕਰਮ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਗਲੀ ਵਾਉ ਦਵਾਉ ॥ ੨ ॥

ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਰਖੀਅਹਿ ਨਾਵ ਸਲਾਰ । ਇਕਿ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ
 ਇਕਨਾ ਵਡੇ ਦਰਵਾਰ । ਅਗੈ ਗਿਆ ਜਾਣੀਐ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਵੇਕਾਰ ॥ ੩ ॥

ਭੈ ਤੇਰੇ ਭਰੁ ਅਗਲਾ ਖਪਿ ਖਪਿ ਛਿਜੈ ਵੇਹ । ਨਾਵ ਜਿਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਹੋਏ ਡਿਠੇ ਖੇਹ ।
 ਨਾਨਕ ਉਠੀ ਚਲਿਆ ਸਭ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਨੇਹ ॥ ੪ ॥

ਇਸਦਾ ਅਰਥ

ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਸਾੜ ਸਵਾਹ ਕਰ ਦਿਹ ਇਹ ਸਿਆਹੀ ਬੁਧਕੇ ਵਿਚ ਪਾ ਪਾਂਧਾ
 ਪੱਟੀ ਕਾਗਜ਼ ਕਰ ਲੈ ਬੁੱਧ ਦਾ ਤੂੰ ਭਾਉ ਪਰੇਮ ਦੀ ਕਲਮ ਬਨਾ ਪਾਂਧਾ
 ਲਿਖਨ ਵਾਲਾ ਬਨਾ ਲੈ ਚਿੱਤ ਤਾਈਂ ਪੁੱਛ * ਰੁਰਤੋਂ ਲਿਖੀ ਲਖਾ ਪਾਂਧਾ
 ਲਿਖ ਓਸਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸੱਚੀ ਜਿਧਾ ਆਂਵਦਾ ਅੰਤ ਨਕਾ ਪਾਂਧਾ
 ਬਾਬਾ ਇਹ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਦਿਆਂ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਤੇਨੂੰ ਸਿਖਾ ਪਾਂਧਾ
 ਤੇਰੇ ਵਾਲਾ ਲੇਖਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਮੋਹ ਦੇ ਜਾਲ ਫਸਾ ਪਾਂਧਾ

* ਗੁਰ-ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਪਾਂਧਾ ਤੂੰ ਸਾਥੋਂ ਪੁੱਛ ਕੇ ਲਿਖ
 ੨ ਜਾਂ ੨ ਦੀਨ ਪਕਾਨਾ ਹੈ ॥

ਸੱਡਾ ਪੜ੍ਹੇ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸੱਚੀ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਜਾ ਪਾਂਧਾ
ਸੱਚਾ ਮੱਥੇ ਤੇ ਹੋਊ ਨਸ਼ਾਨ ਜਦੋਂ ਫੇਰ ਹੋਵੀ ਨ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾ ਪਾਂਧਾ
ਜਿਥੋਂ ਮਿਲਨ ਵਡਿਆਯਾਂ ਸਚੀਆਂ ਜੀਓਥੇ ਜਾਇਹ ਦਈਂ ਦਿਖਾ ਪਾਂਧਾ
ਓਥੋਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਤੇ ਚਾਉ ਮਿਲਨ ਤੇਨੂੰ ਫੇਰ ਗਮੀ ਨ ਕਦੇ ਭੀ ਆ ਪਾਂਧਾ
ਹੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਜਣ ਹੋਣ ਓਥੇ ਮਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਚਾ ਪਾਂਧਾ
ਬਖਸ਼ੇ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਨ ਮੇਲ ਮਲਾ ਪਾਂਧਾ

ਤਥਾ

ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰੀ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਤੁ ਸੀ ਲੇਖੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਸਾਰ ਨਾਹੀਂ
ਇਹ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਰਾਂ ਦੇ ਹੈ ਏਥੇ ਬੈਠਨਾ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਨਾਹੀਂ
ਕਈ ਮੰਗਤੇ ਤੇ ਕਈ ਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਮਾਯਾ ਦਾ ਸੁਮਾਰ ਨਾਹੀਂ
ਅੱਗੇ ਵਿਚ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਪਤਾਲ ਗੂਓਥੇ ਝੂਠਾ ਲਿਹਾਜ਼ ਦਰਕਾਰ ਨਾਹੀਂ
ਵੇਖੀਂ ਕਿਹੜੇ ਲੇਖੇ ਵਾਲੇ ਛੁੱਟਦੇ ਨੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਜਿੱਥੇ ਛੁੱਟ ਕਾਰ ਨਾਹੀਂ
ਸਾਨੂੰ ਓਸ ਦੇ ਭੈ ਦਾ ਡਰ ਬਹੁਤਾ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਯਾਰ ਨਾਹੀਂ
ਨਾਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਨ ਸੁਲਤਾਨ ਵੱਡੇ ਹੋਇਖੇਹ ਤੇ ਰਹੇ ਸੰਸਾਰ ਨਾਹੀਂ
ਏਥੋਂ ਸੰਭ ਦਾ ਕੂਚ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇ ਅੰਤ ਵਾਯਾਰ ਨਾਹੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਂਧੇ ਨੂੰ * ਪੱਟੀ ਸਿਖਲਾਨੀ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੱਟੀ ਲਿਖੀ

(੧) ਉੜਾ ਉਪਮਾ ਤਾਕੀ ਕੀਜੈ ਜਾਂ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ

ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ

ਉੜਾ ਆਖਦਾ ਉਪਮਾ ਕਰੋ ਓਹਦੀ ਜਿਧਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਯਾ ਏ
ਸੇਵਾ ਭਗਤੀ ਓਸਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਓਹਨਾਂ ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ ਫਲ ਖਾਯਾ ਏ
ਕੀਤੀ ਭਗਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਪੈਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚੇ ਹੋ ਸੱਚ ਕਮਾਯਾ ਏ
ਪਾਂਧੇ ਤਈਂ ਗੁਰਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਉੜੇ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਯਾ ਏ

* ਨੋਟ—ਏਸ ਪੱਟੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਏਥੇ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਵਾਨ ਪੁਰਸ਼
ਵੇਖਕੇ ਧੋਪਾ ਨ ਖਾਣ ਤੇ ਓਹ ਸਿੱਧੀ ਤਰਜ਼ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਮਝ ਸਕਣ ॥

(੨) ਆਇਝੇ ਆਪ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ
ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕ ਸਾਇਰ ਇਵ ਕਹਿਆ
ਐੜਾ ਆਖਦਾ ਆਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਰਚੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖੇਲ ਰਚਾਯਾ ਵੱਡਾ
ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰ ਰਿਹਾ ਆਪੇ ਤੇਜ ਆਪਨਾ ਜਾਹਿਰ ਦਿਖਾਯਾ ਵੱਡਾ
ਪੁੱਛ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੰਮ ਨ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਜਾਨਣ ਹਾਰ ਸਭ ਥਾਂ ਸਮਾਯਾ ਵੱਡਾ
ਐੜੇ ਅੱਖਰ ਦੁਆਰਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਜਤਾਯਾ ਵੱਡਾ

(੩) ਈਵੜੀ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਸਚਾ ਸੋਈ
ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਖਰਾਂ ਮਹਿ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਤਿਸੁ ਸਿਰਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ
ਈੜੀ ਇੱਕ ਦਾਤਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਸਿਰ ਸਿਰ ਜਿਸ ਰਿਜ਼ਕ ਸੰਬਾਹਯਾ ਏ
ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਿਜ਼ਕ ਦਿੱਤਾ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਮੱਥੇ ਲਿਖਾਯਾ ਏ
ਪਿਛੋਂ ਜੀਵ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਬਨਾਯਾ ਏ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੁਝਿਆ ਇਉਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲੇਖਾ ਜਮਾਂ ਦਾ ਓਹਨਾਂ ਮੁਕਾਯਾ ਏ

(੪) ਸੱਸੈ ਸੋਇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਿਨ ਸਾਜੀ ਸਭ ਨਾਸਾ ਹਿ ਬੁਝੇ ਕੁਭਇਆ॥

ਸੇਵਤ ਰਹੇ ਚਿੱਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਲਾਗਾ ਆਇਆ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ
ਸਫਲ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥

ਜਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵਹਿ ਬੀਰਾ ਤਉ ਪੜਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੱਸਾ ਸਿਮਰੀਏ ਓਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜੋ ਹੁਕਮੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਚਾਏ ਪਾਂਧਾ
ਹੱਥ ਆਪਨੇ ਰੱਖਕੇ ਡੋਰ ਸਭ ਦੀ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਚਲਾਏ ਪਾਂਧਾ
ਚਿੱਤ ਲਾਇਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੇਵਯਾਂ ਹੈ ਓਹੋ ਸਫਲ ਜਹਾਨ ਤੇ ਆਏ ਪਾਂਧਾ
ਜਿਹੜੇ ਭੁੱਲੇ ਰਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਪਛੋਤਾਏ ਪਾਂਧਾ

(੫) ਹਾਹਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜਿਨਿ

ਰਿਜ਼ਕ ਦੀਆ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ

ਸਮਾਵਹੁ ਅਨ ਦਿਨੁ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਆ

ਹਾਹਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਹੈ ਦੇਨ ਹਾਰਾ ਦਾਤਾ ਓਹੋ ਹੈ ਜੀਵ ਉਪਾਇ ਜਿਸਨੇ

ਬਾਹਰ ਆਇਆਂ ਦੀ ਓਹੋ ਸਾਰ ਕਰਦਾ ਜੀਵ ਪੇਟ ਦੇ ਵਿਚ ਬਚਾਇ ਜਿਸਨੇ
ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਹੀ ਨਾਮ ਧਿਆਉ ਉਸਦਾ ਏਡੇ ਕੁਦਰਤੋਂ ਖੇਲ ਰਚਾਇ ਜਿਸਨੇ
ਆਉਣਾ ਉਸਦਾ ਸਫਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ੍ਵਾਸ ਭਜਨ ਦੇ ਵਿਚ ਲੰਘਾਇ ਜਿਸਨੇ

(੬) ਕਕੈ ਕੇਸ ਪੰਡਰ ਜਬ ਹੂਏ ਵਿਣ ਸਾਬੂਣੇ ਉਜਲਿਆ
ਜਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਹੋਰੂ ਆਏ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸਿੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ
ਕੱਕਾ ਕੇਸ ਹੋ ਸਿਰਤੇ ਗਏ ਚਿੱਟੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਬਨੋ ਹੀ ਪਏ ਲਿਸ਼ਕਦੇ ਨੇ
ਕੱਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਹਾਰ ਦਿੱਤੀ ਕਮਰ ਉੱਠਦੀ ਨ ਪੈਰ ਖਿਸਕਦੇ ਨੇ
ਹਰਯਾ ਮਨ ਨ ਹਾਰ ਸਰੀਰ ਗਿਆ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਦੇ ਅਗੇ ਭੀ ਰਿਸ਼ਕਦੇ ਨੇ
ਜਮ ਬੱਨੁ ਲੈ ਗਿਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਾਪੀ ਪਏ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ਸਿਸਕਦੇ ਨੇ

(੭) ਖਖੈ ਖੁੰਦ ਕਾਰੁ ਸ਼ਾਹ ਆਲਮੁ ਕਰ ਖਰੀਦ ਜਿਨਿ
ਖਰਚੁ ਦੀਆ ॥ ਬੰਧਨ ਜਾਂ ਕੇ ਸਭ ਜਗ ਬਾਂਧਿਆ
ਅਵਰੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੁਕਮ ਪਇਆ ॥

ਖੱਖਾ ਆਖਦਾ ਖੁੰਦ ਮੁਖਤਾਰ ਸ਼ਾਹ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਟੱਲਦਾ ਨਹੀਂ
ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਹੈ ਹੁਕਮ ਉਸਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚੱਲਦਾ ਨਹੀਂ
ਬੱਧਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਸਾਰਾ ਬਿਨਾਂ ਹੁਕਮ ਪੱਤਾ ਮੂਲ ਹੱਲਦਾ ਨਹੀਂ
ਕਰ ਭਜਨ ਭਗਵੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਤਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਲਦਾ ਨਹੀਂ

(੮) ਗਰੈ ਗੋਇ ਗਾਇ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਗਲੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗਰਬਿ ਭਇਆ
ਘੜ ਭਾਂਡੈ ਜਿਨਿ ਆਵੀ ਸਾਜੀ ਚਾੜਨ ਵਾਹੈ ਤਈ ਕੀਆ

ਗੱਗਾ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਸ਼ਟ ਰਚੀ ਓਹੋ ਨਾਮ ਦੇ ਤਈਂ ਵਸਾਰਯਾ ਏ
ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਸਭੇ ਭੇਖ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਯਾ ਏ
ਭਾਂਡੇ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਚਾੜ੍ਹ ਆਵੀ ਜਿਸ ਐਡ ਖਲਾਰ ਖਲਾਰਯਾ ਏ
ਓਹ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਨਹੀਂ ਨਿਹਾਰਯਾ ਏ

(੯) ਘਘੈ ਘਾਲ ਸੇਵਕ ਜੇ ਘਾਲੈ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕੈ ਲਾਗਿ ਰਹੈ
ਬਰਾ ਭਲਾ ਜੇ ਸਮ ਕਰ ਜਾਣੈ ਇਨ ਬਿਧਿ ਸਾਹਬ ਰਮਤ ਰਹੈ

ਘੱਘਾ ਆਖਦਾ ਘਾਲਣਾ ਦਾਸਘਾਲੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾਸ਼ਬਦ ਵਚਾਰਕਰਕੇ
ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਾਨ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਸਹਾਰ ਕਰਕੇ
ਮਨ ਜਿੱਤ ਕੇ ਦੁਬਧਾ ਦੂਰ ਕਰੇ ਚਿਤ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕਰਕੇ
ਸ਼ਾਸ ਸ਼ਾਸਕਰ ਜਾਪ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਾਵੇਜੀਵ ਸੇ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਕਰਕੇ
(੧੦) ਕੰਕੈ ਛਿਆਨੁ ਬੂਝੈ ਜੇ ਕੋਈ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤ ਸੋਈ

ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਹਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਤਾ ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਨ ਕੋਈ
ਕੰਕਾ ਆਖਦਾ ਗਯਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਜਿਸ ਪਾਯਾ ਸਾਰਅਸਾਰ ਪਾਂਧ
ਜੀਆਂ ਸਾਰਯਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜੋਤਇੱਕਾ ਆਈਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਚਾਰ ਪਾਂਧ
ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤ ਓਸੇ ਨੂੰ ਆਖੀਏ ਜੀ ਦੂਰ ਜਿਸ ਕੀਤਾ ਹੰਕਾਰ ਪਾਂਧ
ਬਿਨਾਂ ਅਮਲ ਇਲਮ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਜਿਵੇਂ ਗਧੇ ਤੇ ਲੱਦਯਾਭਾਰਪਾਂਧ
(੧੧) ਚਚੈ ਚਾਰ ਵੇਦ ਜਿਨਿ ਸਾਜੈ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਜੁਗਾ

ਜੁਗ ਜੁਗਜੋਗੀ ਖਾਣੀਭੋਗੀ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤ ਆਪੁਥੀਆ
ਚੱਚਾ ਆਖਦਾ ਚਾਰਜਿਸ ਜੁਗ ਸਾਜੇ ਅਤੇ ਖਾਣੀਆਂ ਚਾਰ ਪਛਾਨ ਪਾਂਧ
ਗਯਾਨਵਾਨ ਤੇ ਚਤਰਬਨਾਇਉਸਨੇ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਇਨਸਾਨ ਹੈਵਾਨ ਪਾਂਧ
ਜੁਗੋਜੁਗਓਹਆਪਬੈਰਾਗੀ ਰਹਿੰਦਾ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇ ਲੁਭਾਨ ਪਾਂਧ
ਓਹ ਵਿੱਦਯਾ ਮੂਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੰਡਿਤ ਓਸਦਾਭੇਦ ਨ ਪਾਨ ਪਾਂਧ
(੧੨) ਛਛੈ ਛਾਇਆ ਵਰਤੀ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰਾ ਕੀਆ

ਭਰਮੁ ਹੋਆ ॥ ਭਰਮ ਉਪਾਇ ਭੁਲਾਈਅਨਿ ਆਪੇ
ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਹੋਆ ਤਿਨ੍ਹੁ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ॥

ਛੱਛਾ ਛਾਇਆ ਵਰਤੀ ਤੇਰੀ ਜੱਗ ਅੰਦਰ ਮਾਯਾ ਪਾ ਰੱਖੀ ਕਰਤਾਰਆਪੇ
ਮਾਇਆ ਜਗਤ ਦੇ ਤਈਂ ਭੁਲਾਯਾ ਏ ਜੀਵਫੱਸਦੇ ਕਰਮਅਨੁਸਾਰਆਪੇ
ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਵੇਖ ਕੇਭਰਮ ਉੱਠਨ ਭਰਮਕਰਭੁੱਲਨ ਨਰ ਨਾਰਆਪੇ
ਤੇਰਾ ਜਿਸਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੇਲ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਵੇਂ ਵਚਾਰਆਪੇ
(੧੩) ਜਜੈ ਜਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਜਾਚੈ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਭੀਖ ਭਵਿਆ

ਏਕੋ ਲੇਵੈ ਏਕੋ ਦੇਵੈ, ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਮੈ ਸੁਣਿਆ
ਜਿਜਾ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਵਨੈ ਹਾਰ ਦਾਤਾ ਜੀਵ ਓਸ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਣ ਹਾਰ ਸਾਰੇ
ਓਹ ਲੱਖ ਚੌਰਾਸੀਹ ਨੂੰ ਦੇਇ ਰਿਹਾ ਸਾਇਰਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿਚ ਅਹਾਰ ਸਾਰੇ
ਆਪੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਆਪੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਓਹੋ ਕਰ ਰਿਹਾ ਕਾਰਬਾਰ ਸਾਰੇ
ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖੇਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਕਰਤਾਰ ਸਾਰੇ
(੧੪) ਝੱਝੈ ਝੂਰ ਮਰਹੁ ਕਿਆ ਪਾਣੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੇਨਾਸੋ ਦੇ ਰਿਹਾ

ਦੇਦੇਵੇਖੈ ਹੁਕਮ ਚਲਾਏ ਜਿਉਂ ਜੀਆਂ ਕਾ ਰਿਜਕੁ ਪਇਆ
ਝੱਝਾ ਝੂਰਿਆਂ ਕੁਝ ਨ ਬਣਦਾ ਏ ਜੋ ਦੇਵਨਾ ਸੋ ਆਪੇ ਦੇ ਰਿਹਾ
ਦੇਂਦਾ ਵੇਖਦਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਂਵਦਾ ਏ ਤੇਰਾ ਜਾਏ ਬਿਰਥਾ ਵੱਧ ਘੱਟ ਕਿਹਾ
ਪ੍ਰਾਰਥਧ ਜਿਧੀ ਓਸੇ ਪਾਵਨੀ ਏਂ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਹੈ ਕਿਸੇਦਾ ਰਿਜਕ ਪਿਆ
ਝੂਰ ਝੂਰ ਨ ਮਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਾਇ ਕੁਝ ਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਿਆ
(੧੫) ਵੇਵੈ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਾ ਦੇਖਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ ਏਕੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹੀ
ਵੇਵਾ ਦੱਸਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਦੇਖੀਏ ਜਾਂ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਜ਼ਰ ਨ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਹਰ ਰੰਗ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਵੱਸਦਾ ਏ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਂਵਦਾ ਏ
ਆਪੇ ਧਰਤ ਪਾਤਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਆਪੇ ਆਪੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਚਮਕਾਂਵਦਾ ਏ
ਸਾਡੇ ਵੱਸਯਾ ਮਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਖੇਲ ਰਚਾਂਵਦਾ ਏ
(੧੬) ਟੱਟੈ ਟੈਚ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪਾਣੀ ਘੜੀ ਕਿ ਮੁਹਤਿ ਕਿ ਉਠਿ ਚਲਨਾ

ਜੁਐ ਜਨਮ ਨ ਹਾਰਹੁ ਅਪੁਣਾ ਭਾਜ ਪੜਹੁ ਤੁਮ ਹਰਿ ਸ਼ਰਣਾ
ਟੈਂਕਾ ਆਖਦਾ ਟੁੱਟਨੀ ਡੋਰ ਸਭਦੀ ਗੁੱਡੀ ਕਿਉਂ ਅਸਮਾਨ ਚੜ੍ਹਾਂਵਦੇਓ
ਇਕ ਪਲ ਅੰਦਰ ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਟੁਰਨੇ ਕਿਉਂ ਝੂਠ ਫੈਲਾ ਫੈਲਾਂਵਦੇਓ
ਇਹ ਲਾਲ ਬੇ ਕੀਮਤੀ ਨੂਨ ਉੱਤਮ ਕਿਉਂ ਜੂਏ ਦੇਵਿਚ ਹਰਾਂਵਦੇਓ
ਫੜੋ ਹਰੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੇ ਜਮਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਨਾ ਚਾਂਹਵਦੇਓ
(੧੭) ਨਨੈ ਨਾਂਹ ਵਰਤੀ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਜਿਨ ਕਾ ਚਿਤ ਲਾਗਾ

ਚਿਤ ਲਾਗਾ ਸੇਈ ਜਨੁ ਨਿਸਤਰੇਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ
 ਠੱਠਾਠੇ ਢਵਰਤੀ ਓਹਨਾਂ ਦਿਲਾਂ ਅੰਦਰ ਜਿਹੜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਭੋਰ ਹੋਏ
 ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਰੀ ਵਿਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੀਤੇ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖ ਮਾਸ਼ੂਕ ਦੀ ਤੌਰ ਹੋਏ
 ਨਿੱਤ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਦੂਈ ਰਹਿਤ ਦਿਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੈਰ ਹੋਏ
 ਗੁਰਮੁਖ ਤਰ ਗਏ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਨ ਮੁਖ ਦੂਈ ਰੱਖ ਚੌੜ ਹੋਏ
 (੧੮) ਛੱਡਾ ਡੰਫ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੋ ਸਭ ਚਲਣਾ

ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਤਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਿਹਾ
 ਛੱਡਾ ਆਖਦਾ ਡੇਰਾ ਨਹੀਂ ਸਦਾ ਏਥੇ ਅੰਤ ਕੂਚ ਕਰਕੇ ਏਥੋਂ ਚੱਲਨਾ ਏਂ
 ਜੇ ਕੁਝ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਸਭੇ ਨਾਸ ਹੋਣਾ ਉਠ ਖਾਕ ਵਿਚੋਂ ਖਾਕ ਰੱਲਨਾ ਏਂ
 ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਭੀ ਸਾਥ ਨ ਚੱਲਨਾ ਏਂ ਜਦ ਜਮਾਂ ਨੇ ਬੂਹਾ ਆ ਮੱਲਨਾ ਏਂ
 ਬਿਨਾਂ ਭੰਜਨ ਭਗਵੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੁੱਖ ਪਏਗਾ ਸਿਰਤੇ ਝੱਲਨਾ ਏਂ
 (੧੯) ਢਡੈ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੈ ਆਪੇ ਜਿਉਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਕਰੇ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਤਿਸ ਨਿਸਤਾਰੈ ਜਾਕ ਉਠ ਦਰਿ ਕਰੇ
 ਢਡਾ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਦਾ ਆਪ ਸੱਚਾ ਜਿਵੇਂ ਭਾਵਦਾ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ਪਾਂਧਾ
 ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਖੇਲ ਵੇਖੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਨ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾਇ ਪਾਂਧਾ
 ਵਿਚ ਪਲਕ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ਬੇਦ ਭੇਦ ਨ ਕੁਝ ਭੀ ਪਾਇ ਪਾਂਧਾ
 ਜੇ ਕਰ ਰਹਿਮ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਖਸ਼ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨੇ ਲਾਇ ਪਾਂਧਾ
 (੨੦) ਠਾਣੈ ਰਵਤੁ ਰਹੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੇਈ

ਆਪੇ ਆਪਿ ਮਲਾਏ ਕਰਤਾ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ ਨ ਹੋਈ
 ਠਾਣਾ ਆਖਦਾ ਓਸਦੇ ਰਿਦੇ ਅੰਦਰ ਹਰ ਵਕਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਸਦਾ ਏ
 ਜਿਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਕਾਰਾਂ ਦੇ ਰਸ ਛੱਡੇ ਇਕ ਸਿਰਫ ਭੁੱਖਾ ਓਹਦੇ ਘੱਸਦਾ ਏ
 ਆਪਾ ਮੇਟਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਯਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਓਹਨ ਵੱਸਦਾ ਏ
 ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੀਵ ਗਰਭ ਦੇ ਵਿਚ ਨ ਘੱਸਦਾ ਏ
 (੨੧) ਤਤੈ ਤਾਰੁ ਭਵਜਲੁ ਹੋਆ ਤਾਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਆ

ਨ ਤਰ ਨ ਤੁਲਹਾ ਹਮਬੂਡਸਿਤਾਰਲੇਹਿਤਾਰਣ ਰਾਇਆ ॥

ਤੱਤਾ ਆਖਦਾ ਭਰਨਾ ਬਹੁਤ ਐਖਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਮੁੰਦਰ ਭਾਰੀਏ ਜੀ
ਅਸੀਂ ਅਨ ਤਾਰੂ ਕੋਈ ਨ ਤੁਲ੍ਹਾ ਬੇੜੀ ਤਾਰਨ ਹਾਰਿਆ ਭੁੱਬਦੇ ਤਾਰੀਏ ਜੀ
ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਦਾ ਨਿੱਤ ਅਥਾਹ ਸਾਗਰ ਜੀਵ ਖਾਣ ਗੋੱਤੇ ਬੇਸੁਮਾਰੀਏ ਜੀ
ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਭੁੱਬ ਮਰ ਰਹੀ ਖਲਕ ਸਾਰੀਏ ਜੀ
(੨੨) ਥੱਥੈ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸੋਈ ਜਾਂਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਹੋਆ

ਕਿਆ ਭਰਮੁ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ ਜੋਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਭਲਾ
ਥੱਥਾ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਵਿਚ ਰਵਿਆ ਖਾਲੀ ਓਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨ ਜਾ ਪਾਂਧਾ
ਓਹਦੇ ਨੂਰ ਥੀਂ ਸਭ ਜ਼ਹੂਰ ਹੋਯਾ ਜ਼ਰੂ ਜ਼ਰੂ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਸਮਾ ਪਾਂਧਾ
ਓਹਦੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਜਗਤ ਭੁਲਾਯਾ ਹੈ ਲੋਕ ਵਿਚ ਭਰਮਾਂ ਛੱਡੇ ਪਾ ਪਾਂਧਾ
ਜੋ ਕਰੇ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੂਲ ਚਾਤਰੀ ਨਾਹਿ ਜਤਾ ਪਾਂਧਾ
(੨੩) ਦੱਦੈ ਦੋਸ ਨ ਦੇਉ ਕਿਸੈ ਦੋਸ ਕਰੀਮਾ ਆਪਣਿਆਂ

ਜੋ ਮੈ ਕੀਆ ਸੋ ਮੈ ਪਾਇਆ ਦੋਸ ਨ ਦੀਜੈ ਅਵਰ ਜਨਾ
ਦੱਦਾ ਦੋਸ ਦੇਣਾ ਕਿਸੇ ਤਈਂ ਬਿਰਥਾ ਦੋਸ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਚਾਰੀਏ ਜੀ
ਜੋ ਬੀਜਨਾ ਓਹੋ ਹੀ ਵੱਢਣਾ ਏਂ ਵੈਸਾ ਫਲ ਜੈਸੀ ਨੀਤ ਧਾਰੀਏ ਜੀ
ਜੈਸਾ ਕਰੀਏ ਭਰੀਏ ਓਹੋ ਜਿਹਾ ਬੁਰਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਚਤਾਰੀਏ ਜੀ
ਆਪ ਭਲੇ ਜਗ ਭਲਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਆਪਸ ਵਾਰੀਏ ਜੀ
(੨੪) ਧੱਧੈ ਧਾਰਿ ਕਲਾ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਹਰਿ ਚੀਜੀ ਜਿਨਿ ਟੰਗ ਕੀਆ

ਤਿਸ ਦਾ ਦੀਆ ਸਭ ਨੀਲੀਆ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ
ਧੱਧਾ ਧਾਰ ਕੇ ਕਲਾ ਟਕਾਇ ਜਿਸਨੇ ਚੰਦ ਸੂਰ ਤੇ ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਤਾਰੇ
ਧੋਣ ਪਾਣੀ ਤੇ ਅਗਨੀ ਕੋਟ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨੱਥ ਚਲਾਇ ਸਾਰੇ
ਦੱਤਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜੀਆਂ ਤਾਈਂ ਅਨਮੁੱਲੇ ਪਦਾਰਥ ਕਈ ਭਾਰੇ
ਲੇਖਾ ਕਰਮ ਤੇ ਦੱਖ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੱਤਾਂ ਰਹੇ ਦੇਂਦਾ ਲੈਂਦੇ ਜੀਵ ਹਾਰੇ
(੨੫) ਨੱਨੈ ਨਾਹ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਗੈ ਨ ਡੀਠਾ ਨ ਸੰਮਲਿਆ

ਗੱਲੀਹਾਂ ਸੋਹਾਗਣਿਭੈਣੇਕੰਤਨਕਬਹੂੰ ਮੈ ਮਿਲਿਆ

ਨੱਨਾ ਆਖਦਾ ਨੈਣੀ ਨ ਰੂਪ ਡਿੱਠਾ ਰਸ ਪਤੀ ਪਰੇਮ ਦਾ ਪਾਯਾ ਨ
ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਨ ਪਤੀ ਨੂੰ ਥਾਂ ਦਿੱਤਾ ਰੂਪ ਚਿੱਤ ਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਯਾ ਨ
ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸੋਹਾਗਣੀ ਬਣੀ ਫਿਰੇ ਅੰਗ ਸੁਫਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਲਾਯਾ ਨ
ਬਿਥਾ ਹਾਰ ਸੰਗਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਤੀ ਨੇ ਹੱਸ ਬੁਲਾਯਾ ਨ
(੨੬) ਪੱਧੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਵੇਖਨ ਕਉ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ

ਦੇਖੈ ਬੂਝੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਿਹਾ
ਪੱਧਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਸੱਚਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਿਧਾ ਹੁਕਮ ਚਲੈ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ
ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਰਪੰਚੁ ਹੈ ਖੇਲ ਓਹਦੀ ਬਧਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਹੁਕਮ ਦੀਤਾਰ ਅੰਦਰ
ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਸਭੇ ਕੁਝ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਜੋਵਚਾਰ ਅੰਦਰ
ਸਭ ਥਾਂ ਰਵਿਰਿਹਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹਰ ਪੱਤ ਹਰ ਫਲ ਹਰ ਡਾਰ ਅੰਦਰ
(੨੭) ਫੱਫੈ ਫਾਹੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਾਸਾ ਜਮ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ

ਗੁਚਪਰਸਾਦੀਸਿਨਰਉਬਰੇਜੇਹਰਿਸੁਰਨਾਗਤਿ ਭਜਿ ਪਇਆ
ਫੱਫਾ ਆਖਦਾ ਜਮ ਨੇ ਫਾਹੀ ਲਾਕੇ ਹੈ ਜਗਤ ਦੇ ਤਈਂ ਫਸਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਜੀਵ ਸਭ ਬੱਧੇ ਵਿਚ ਮਰ ਰਹੇ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਦਾ ਸੰਗਲ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਬਚੇ ਓਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੁਰੂ ਖਿੱਝਾ ਲੈ ਹੈ ਹਉ ਮੈ ਦੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਢਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਓਹ ਮੁਕਤ ਸਰੂਪ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਸਰਾ ਇਕ ਤਕਾਯਾ ਹੋਯਾ
(੨੮) ਬੱਝੈ ਬਾਜ਼ੀ ਖੇਲਨ ਲਾਗਾ ਚਉਪੜਿ ਕੀਤੇ ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਸਾਰੀ ਕੀਤੇ ਪਾਸਾ ਢਾਲਣਿਆਪਿ ਲਗਾ
ਬੱਝਾ ਬਾਜ਼ੀ ਹੈ ਚੌਪੜ ਦੀਵਿਛੀ ਹੋਈ ਚਹੂੰ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਚੌਪੜ ਲੋਟ ਹੈ ਜੀ
ਆਪ ਖੇਲਦਾ ਆਪਣੀ ਮੋਜ ਅੰਦਰ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਰੋਟ ਹੈ ਜੀ
ਜਿਥੀ ਵਾਰ ਆਵੇ ਜਾਇ ਗੋਟ ਮਾਰੀ ਜਮ ਪਕੜ ਚਲਾਂਵਦਾ ਚੋਟ ਹੈ ਜੀ
ਕਿਹੜੀ ਆਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੀਵ ਕਰਨ ਅਪਾਧ ਤੇ ਖੋਟ ਹੈ ਜੀ
(੨੯) ਭੱਭੈ ਭਾਲਹਿ ਸੇ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਗਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨ

ਕਉ ਭਉ ਪਇਆ । ਮਨ ਮੁਖ ਫਿਰਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ
ਮੂੜੇ ਲਖ ਚਉਗਾਸੀਹ ਫੇਰ ਪਇਆ ॥

ਭੱਬਾ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਸੋਈ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹੱਕ ਦਾਰ ਹੋ ਬ੍ਰਕਤਾਂ ਖਾਸੀਆਂ ਦੇ
ਕਿਰਪਾਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਰਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਉ ਪਿਆ ਫੰਧਟੁਟ ਗਏ ਜਮਾਂ ਫਾਸੀਆਂ ਦੇ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਬੇ ਮੁੱਖ ਰਹਿਨਗੇ ਜੋ ਸਾਥੀ ਹੋਣਗੇ ਓਹਨਰਕ ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ
ਆਉ ਵਾਰ ਨ ਮੁੜ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਗੋੜ ਖਾਂਦਿਆਂ ਵਿਚ ਚੌਰਾਸੀਆਂ ਦੇ
(੩੦) ਮੰਮੈ ਮੋਹੁ ਮਰਣ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਮਰਨ ਭਇਆ ਤਬ ਚੇਤਵਿਆ

ਕਾਇਆ ਭੀਤਰਿ ਅਵਰੋ ਪੜਿਆ ਮੰਮਾ ਅਖਰੁ ਵੀਸਰਿਆ
ਮੰਮਾ ਮੋਹਦਾ ਰੋਗ ਹੈ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਇਹਨੂੰ ਕੱਟਦਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰਦਾ ਏ
ਬਿਨਾਂ ਆਸਰੇ ਭਜਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਜੀ ਜੀਵ ਫਾਹੀ ਫਸਾਕੇ ਮਾਰਦਾ ਏ
ਆਤਮ ਵਿਦਯਾਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਬੂਠਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਕੀਹ ਸਵਾਰਦਾ ਏ
ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੀਵ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਹਾਰਦਾ ਏ
(੩੧) ਯਯੈ ਯਨਮ ਨ ਹੋਵੀ ਕਦ ਹੀ ਜੇਕਰ ਸਚ ਪਛਾਣੈ

ਗੁਰਮੁਖ ਆਖੈ ਗੁਰਮੁਖ ਬੂਝੈ ਗੁਰਮੁਖ ਏਕੋ ਜਾਣੈ
ਯੱਯਾ ਯਨਮ ਤੇ ਮਰਨ ਦੀ ਕਟੇ ਫਾਹੀ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਣ ਗਿਆਨ ਜੇਕਰ
ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕੂੜ ਦੀ ਪਾਲ ਟੁਟੈ ਬੰਦਾ ਸੱਚ ਨੂੰ ਲਵੇ ਪਛਾਨ ਜੇਕਰ
ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਤੇ ਭੇਦ ਪਾਏ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਕਰੇ ਯਜਾਨ ਜੇਕਰ
ਗੁਰ ਬਿਨਾਂ ਨ ਗਿਆਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਭਾਵੇਂ ਹੋਇ ਕਿੱਡਾ ਵਿਦਵਾਨ ਜੇਕਰ
(੩੨) ਰਾਰੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਜੇਤੇ ਕੀਏ ਜੰਤਾ

ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਧੰਧੈ ਸਭਲਾ ਏਕਰਮ ਹੋਆ ਤਿਨ ਨਾਮੁ ਲਇਆ
ਰਾਗ ਆਖਦਾ ਰਵਿਆਂ ਸਭ ਅੰਦਰ ਬਾਹਿਰ ਢੂੰਡਦੇ ਲੋਕ ਅਵਾਨ ਪਾਂਧਾ
ਜੀਵ ਜੰਤ ਦੇ ਵਿਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਓਹਦਾ ਮੂੜੁ ਜੰਗਲੀਂ ਢੂੰਡਣੇ ਜਾਨ ਪਾਂਧਾ
ਜਿਸ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਕਰ ਲਾਏ ਧੰਧੈ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਪਾਂਧਾ
ਕ੍ਰਿਪਾਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਓਹਦਾ ਨਾਮ ਓਹ ਜਪਨ ਜਪਾਨ ਪਾਂਧਾ

(੩੩) ਲਲੈ ਲਾਇ ਧੰਧੈ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਮੀਠਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੀਆ
 ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹਿਣਾ ਭਾਣੈ ਤਾਂਕੈ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ
 ਲੱਲਾ ਲਾਈ ਧੰਧੈ ਜਿਨਿ ਸਿਸਟ ਸਾਰੀ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਦਾ ਜਾਲ ਪਸਾਰਿਆ
 ਮਿੱਠਾ ਸੁਖ ਕੇ ਫਸ ਰਹੇ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਹਾਰਿਆ
 ਖਾਣਾ ਪੀਣ ਵਿਚ ਉਮਰ ਬਤੀਤ ਹੋਈ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਪਾਕੀ ਹਸਵਾਰਿਆ
 ਪਾਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਜਾਇਨਟਾਰਿਆ

(੩੪) ਵੈ ਵੈ ਵਾਸੁਏਉ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੇਖਣ ਕਉ ਜਿਨਿ ਵੇਸੁ ਕੀਆ
 ਵੇਖੇ ਚਾਖੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ
 ਵੱਢਾ ਆਖਦਾ ਵੱਸਦਾ ਸਭ ਅੰਦਰ ਵਾਸ ਦੇਵ ਨ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਬਾਹਿਰ ਹੈ ਜੀ
 ਜਿਵੇਂ ਅਗਨੀ ਕਾਸ਼ਟਾਂ ਵਿਚ ਵੱਸੇ ਜਿਵੇਂ ਰੰਗ ਮਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਘਾਰ ਹੈ ਜੀ
 ਤਾਣੇ ਬਾਣੇ ਅੰਦਰ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਸੂਤਰ ਤਿਵੇਂ ਜੀਆਂ ਅੰਦ੍ਰ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਜੀ
 ਢਾਹਉ ਮੈਂਦੀ ਕੰਧ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋਵੇ ਅੰਦਰੇ ਫੇਰ ਦੀਦਾਰ ਹੈ ਜੀ

(੩੫) ਤਾੜੈ ਰਾੜਿ ਕਰਹਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਜਿਅਮਰਹੋਆ
 ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹੁ ਓਸੁ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨੁ ਕੀਆ
 ਤਾੜਾ ਆਖਦਾ ਰਾੜ ਨ ਕਰ ਪਾਂਧਾ ਝੂਠ ਪੜ੍ਹਯਾਂ ਨਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰ ਹੋਣਾ
 ਮਰਗਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਦਾ ਮੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬੇੜੀ ਪੱਥਰ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਪਾਰ ਹੋਣਾ
 ਧਿਆਵਹੁ ਓਸਨੂੰ ਹੈ ਜੋ ਅਮਰ ਸਦਾ ਇਹ ਯਨਮ ਨਾਹੀਂ ਬਾਰਬਾਰ ਹੋਣਾ
 ਇਹ ਲਿਖ ਪੱਟੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਜੇ ਨਹੀਂ ਓਂ ਮਵਾਰ ਹੋਣਾ

ਪਾਂਧੇ ਦੀ ਹੈਰਾਨਗੀ

ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ ਇਹ ਸੁਨਾਈ ਗੁਰ ਜੀ ਪਾਂਧਾ ਸੁਣਕੇ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ
 ਮੈਂਤਾਂ ਸਮਝਯਾ ਬਾਲਕਾਂ ਜਿਹਾ ਬਾਲਕ ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਵਿਤਾਰ ਮਹਾਨ ਹੋਯਾ
 ਗੱਲਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅਸਾਂ ਨ ਕਦੇ ਸੁਣਯਾਂ ਹੈ ਏਸ ਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਗਿਆਨ ਹੋਯਾ
 ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੀ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਲੇਖੇ ਇਹਨੂੰ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਪਛਾਨ ਹੋਯਾ
 ਇਹ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚਾ ਹੋਯਾ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਪਰਗਟ ਆਨ ਹੋਯਾ

ਪਾਂਧਾ ਪੁੱਛਦਾ ਫੇਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੇਨੂੰ ਨਾਨਕਾ ਕਿਥੋਂ ਵਿਗਿਆਨ ਹੋਯਾ

ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਪੁੱਛਨਾ ਕਿ ਨਾਨਕਾ ਤੇਨੂੰ ਗਿਆਨ ਕਿਥੋਂ ਹੋਯਾ ਹੈ

ਪਾਂਧਾ ਆਖਦਾ ਨਾਨਕਾ ਗਿਆਨ ਉੱਚਾ ਕਿਸਜੰਮਦੇ ਤੇਨੂੰ ਸਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ਭੀ ਹੋਇਅੱਗੇ ਏਡਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨਨ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਪੜ੍ਹੀ ਵਿਦਯਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਖੀਆਂ ਤੋਂ ਭਾਵੇਂ ਬੜੇ ਅਵਤਾਰ ਕਹਾਯਾ ਜੀ
ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਹੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਆਣ ਪੜ੍ਹਾਯਾ ਜੀ
ਤੂੰ ਸਭ ਅਵਤਾਰਾਂ ਤੋਂ ਹੈਂ ਵੱਡਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅੱਜ ਤੇਨੂੰ ਅਜਮਾਯਾ ਜੀ
ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਅੱਗੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਚਮਤਕਾਰ ਨ ਕਿਸੇ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਓਅੰਕਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਓਅੰਕਾਰ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਯਾ ਏ
ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਸਿਖਾਯਾ ਦੇਣ ਲਈ ਓਅੰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਫਰਮਾਯਾ ਏ
ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਲ ਹੈ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਯਾ ਏ
ਦੁਨੀਆਂ ਤਈਂ ਸਿਖਾਉਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆਯਾ ਮੈਨੂੰ ਜੇਗੁਰੂ ਸਿਖਾਯਾ ਏ

ਪਾਂਧਾ

ਚਤਰ ਭੁਜ ਵਿਸ਼ਨੂ ਸ਼ਿਆਮ ਰੰਗ ਜਿਹੜਾ ਜੋ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਸਨੇ ਹਾਰ ਹੈ ਜੀ
ਪਤੀ ਲਖਮੀ ਦਾ ਸ਼ਿਖ ਚੱਕ੍ਰ ਧਾਰੇ ਅਤੇ ਗਰੜ ਦਾ ਜੋ ਅਸਵਾਰ ਹੈ ਜੀ
ਭਗਤ ਵਤਸਲ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਤੇ ਓਹੋ ਤੇਰਾ ਓਅੰਕਾਰ ਹੈ ਜੀ
ਓਮ ਸੁਣਯਾਂ ਅੱਗੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਓਅੰਕਾਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪਰਚਾਰ ਹੈ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ

ਵਿਸ਼ਨ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼੍ਵਰਾਮ ਆਦੀ ਮੱਛ ਕੱਛ ਬੈਰਾਹ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ
ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਤੇ ਅਗਨੀ ਪੈਣ ਪਾਣੀ ਜੀਆ ਜੰਤ ਤੇ ਹੋਰ ਆਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਇਹ ਧਰਤ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਪਾਂਧਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਅਵਤਾਰ ਵਚਾਰ ਸਾਰੇ
ਰਾਵ ਰੰਕ ਹਸਤੀ ਚੀਟੀ ਆਦਿ ਲੈਕੇ ਇਹ ਪੈਦਾ ਕਿਤੇ ਓਅੰਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਓਹਦੇ ਸਭ ਰਚੇ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਾ ਓਹ ਰਵਿਰਿਹਾ ਹੈ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਸਾਰੇ
ਓਹਦੀ ਲੈਕੇ ਸ਼ਰਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰ ਸਾਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧

*ਓਅੰਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ। ਓਅੰਕਾਰਕੀਆ ਜਿਨ ਚਿਤ ॥
ਓਅੰਕਾਰ ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ। ਓਅੰਕਾਰ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ॥
ਓਨਮ ਅਖਰਸੁਣਹੁਬੀਚਾਰ। ਓਨਮ ਅਖਰ ਤਿਭਵਨ ਸਾਰ॥
ਸੁਣ ਪਾਂਡੇਕਿਆਲਿਖਹੁਜੰਜਾਲ॥ਲਿਖਰਾਮਨਾਮਗੁਰਮੁਖਗੋਪਾਲ॥

ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਜਾਣ ਕੇ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਨਾ

ਬਾਣੀ ਸੁਣਕੇ ਪਾਂਧੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਮਾਨ ਆਪਣਾ ਸਭ ਗਵਾਯਾ ਏ
ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਤੂੰ ਅਵਿਤਾਰ ਵੱਡਾ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦਾਯਾ ਏ
ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਵੱਡੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਸਿਰ ਬੁਕਾਯਾ ਏ
ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪਾਸ ਲਿਆਯਾ ਏ
ਸੁਣੇ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਨਾਨਕ ਪੁੱਤ ਤੇਰਾ ਆਪ ਵਿਸ਼ਨੂ ਰੂਪ ਵਟਾਯਾ ਏ
ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਈਂ ਪੜ੍ਹਾਇਗਾ ਇਹ ਹੈ ਜੱਗ ਨੂੰ ਤਾਰਨੇ ਆਯਾ ਏ
ਅੱਗੇ ਹੋਏ ਜਿੰਨੇ ਅਵਿਤਾਰ ਵੱਡੇ ਇਹਦਾ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਸਾਯਾ ਏ
ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਇਹ ਜੋਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਧਰ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਦਿਖਾਯਾ ਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਲਿਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਿਖਯਾ ਏਸੇ ਲਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵੱਡਾ ਅਵਿਤਾਰ ਹੋਯਾ
ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਤੋਂ ਦਰਜਾ ਹੈ ਉੱਚਾ ਬਿਸਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਸੂਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਜੀ ਤਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੱਗ ਜਾਹਰ ਹੋਯਾ
ਗੁਰ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਭਾਰਾ ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੋਯਾ
ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਦਵੀ ਧਰੋਂ ਪਾਈ ਸੁਲਾਕੁਲ ਤੇ। ਬਾ ਅਖਤਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਸੱਚਾ ਹੋ ਮਲਾਹ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੀਆਂ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨਹਾਰ ਹੋਯਾ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੁੱਲਾਂ ਪਾਸ ਪੜ੍ਹਨ ਬਠਾਨਾ

ਪਾਂਧਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮੱਥਾਂ ਟੇਕੀਗਿਆ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਆਫ਼ਿਕਰ ਦੁੜਾਉ ਨਲੱਗਾ

* ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਏਥੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹੋਜਾਣ ਦੇ ਫਰ ਕਰਕੇ ਸਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ॥

† ਬਾ ਅਖਤਯਾਰ—ਪੂਰੇ ਅਖਤਯਾਰ ਵਾਲਾ

ਕੀਹ ਕਰੀਏ ਨਾਨਕ ਪੜ੍ਹਦਾਨਹੀਂ ਐਵੇਂ ਫਿਰਕੇ ਉਮਰਗਵਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਪੜ੍ਹੇਫਾਰਸੀਹਿੰਦੀਜੇਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਪਾਸਮੁੱਲਾਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਬੈਠਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਕੁਤਬਦੀਨ ਦੇ ਸੱਦਸਪੁਰਦਕਰਦਾ ਮਹਿਤਾਮੁੱਲਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਸੁਨਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਨਾਨਕਤਈਂ ਪੜ੍ਹਾ ਜਿਉਂ ਹੋਸਕੇ ਲੋਭ ਦੇਨ ਦਵਾਉਨ ਦੇ ਪਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਮੁੱਲਾਂ ਖੜ ਮਸੀਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਪੜ੍ਹਾਉਨ ਲੱਗਾ

ਮੁੱਲਾਂ ਨੇ ਪੱਟੀ ਉਤੇ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਲਿਖ ਦੇਨੀ

ਮੁੰਡੇ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਤ ਦੇ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਿਵੇਂ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਖੜ ਬੈਠਾਯਾ ਜੀ
ਮੁੱਲਾਂ ਪੱਟੀ ਤੇ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਲਿਖ ਦਿਤੀ ਲਿਖ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫ਼ਰਮਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਬਾ ਫੜ ਪੱਟੀ ਓਵੇਂ ਬੈਠ ਰਿਹਾ ਉਤੇ ਇਕ ਭੀ ਹਰਫ਼ ਨ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਮੁੱਲਾਂ ਵੇਖਦੇ ਸਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਇਉਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ

ਮੁੱਲਾਂ

ਕਿਉਂ ਨਾਨਕਾ ਪੱਟੀ ਲੈ ਬੈਠ ਰਿਹੋਂ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਕਿਉਂ ਲਿਖ ਦਖਾਲਦਾਨਹੀਂ
ਇਹ ਪੜ੍ਹਤਨਹੀਂ ਪਾਧੇਦੀ ਪੜ੍ਹਤਜੈਸੀ ਇਲਮਫ਼ਾਰਸੀਹਿੰਦੀ ਦੇ ਨਾਲਦਾ ਨਹੀਂ
ਸ਼ਾਹੀ ਇਲਮ ਇਹ ਹਰਥਾਂਕੀ ਮਾਏ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਪਾਸ ਬਠਾਲਦਾਨਹੀਂ
ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਅਵਾਣ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅਜੇ ਸਹਿਰਮ ਦੁਨੀ ਦੇ ਹਾਲਦਾਨਹੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਦੇ ਅਰਥ ਪੁੱਛੇ

ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਮੁੱਲਾਂ ਜੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਸੱਚ ਦਾ ਇਲਮ ਪੜ੍ਹਾਓ ਸਾਨੂੰ
ਝੂਠੇ ਇਲਮ ਦੀ ਕੁਝ ਨ ਲੋੜ ਹੈ ਜੀ ਮਾਹਰਫ਼ਤ ਦੀ ਗੱਲ ਸਿਖਾਓ ਸਾਨੂੰ
ਜੇ ਕਰ ਆਪਤੁਸਾਂ ਕਿਤੇ ਹੈਨ ਸਿੱਖੇ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਦੇ ਮਾਹਟੇ ਸੁਨਾਓ ਸਾਨੂੰ
ਝੂਠੇ ਇਲਮ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆਪ ਫਸੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਫਸਾਓ ਸਾਨੂੰ

ਮੁੱਲਾਂ

ਸੁਣ ਮੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਅਜਬ ਖਜਾਲ ਤੇਰੇ
ਅਲਫ਼ ਬੇ ਦੇ ਮਹਿਣੇ ਨ ਕਿਤੇ ਸੁਣੇ ਤੂੰ ਸੁਨਾ ਤੇਨੂੰ ਹੈਨ ਯਾਦ ਜਿਹੜੇ
ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੀ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹਸਾਬ ਅਸੀਂ ਹਿਰਸਹਵਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਪਏ ਘੇਰੇ
ਤੇਨੂੰ ਯਾਦ ਤੂੰ ਦੱਸ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆ ਬੈਠ ਜਾਹ ਨਾਨਕਾ ਪਾਸ ਮੇਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਲਫ਼ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਯੇ ਤੱਕ ਸਭ ਹਰਫ਼ਾਂ ਦੇ ਮਾਇਨੇ ਕੁਤਬ ਦੀਨ ਨੂੰ
ਸੁਨਾਇ, ਪਰ ਏਥੇ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦੇ ਫ਼ਰ ਤੋਂ ਪੰਜ ਹਰਫ਼ ਵਣਗੀ
ਮਾਤ੍ਰ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਖਾਂਦਾ ਹਾਂ (ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚੋਂ)

- (੧) ਅਲਫ਼ ਅੱਲਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਗਫ਼ਲਤ ਮਨੋ ਵਸਾਰ ।
ਸ਼ਾਸ ਪਲੱਟੇ ਨਾਮ ਬਿਨ ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਨ ਸੰਸਾਰ ॥
- (੨) ਬੇ * ਬਦਾਯਤ ਦੂਰ ਕਰ ਕਦਮ ਹਕੀਕਤ ਰਾਖ ।
ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਮੈ ਦੇਖ ਕੇ ਨਿਉਂ ਚਲ ਬੁਰਾ ਨ ਆਖ ॥
- (੩) ਤੇ † ਤਰਕ ਗੁਮਾਨ ਕਰ ਸਾਈਂ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ।
ਸਾਬ ਨ ਚੱਲੇ ਕੁਤਬ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕੁਟੰਬ ਅਥਾਹ ॥
- (੪) ਸੇ ‡ ਸਨਾ ਕਰ ਰੱਬ ਦੀ ਮਰਨੇ ਨੂੰ ਰੱਖ ਯਾਦ ।
ਬਿਨਾਂ ਬੰਦਗੀ ਕੁਤਬ ਦੀਨ ਜਨਮ ਜਾਇ ਹੋ § ਬਾਦ ॥
- (੫) ਹੇ ਹਾਲੇਮੀ ਧਾਰ ਕੇ ਹਿਰਸ ਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗ ।
ਕਾਲ ਖੜੋਤਾ ਸੀਸ ਪਰ ਗਫ਼ਲਤ ਨੀਂਦੋਂ ਜਾਗ ॥

ਮੁੱਲਾਂ ਨੇ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਨਾ

ਹਰਫ਼ ਟੁਣਕੇ ਮੁੱਲਾਂ ਭੀ ਦੰਗ ਹੋਯਾ ਝੁਕ ਕਦਮੀ ਸੀਸ ਨਵਾਯਾ ਏ
ਜਾ ਕੇ ਆਖਦਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਪੁੱਤ ਤੇਰਾ ਇਹ ਤਾਂ ਵਲੀ ਅੱਲਾ ਕੋਈ ਆਯਾ ਏ
ਇਹ ਸਾਡੇ ਪੜ੍ਹਾਉਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀ ਇਹਨੂੰ ਰੱਬ ਨੇ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹਾਯਾ ਏ
ਸਭ ਕੁਝ ਏਹ ਅੱਗੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਯਾ ਹੈ ਗੈਬੀ ਇਲਮ ਅੱਜ ਏਸ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਤਈਂ ਪੜ੍ਹਾਉਨ ਆਯਾ ਰੱਬੀ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਲ ਲਿਆਯਾ ਏ
ਮੱਥੇ ਨੂਰ ਭਰਪੂਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੁਸਾਂ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਭੇਦ ਨ ਪਾਯਾ ਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸੱਚ ਆਖਦੇ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੀ ਜੱਗ ਵਿਚੋਂ ਹਨੇਰ ਨਸਾ ਦੇਂਦਾ
ਬੱਚਾ ਸ਼ਿਰ ਦਾ ਭਾਵੇਂ ਹੋਇ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਦਲ ਹਾਥੀਆਂ ਤਈਂ ਦਬਾ ਦੇਂਦਾ
ਤਿਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵੱਡਾ ਹਰ ਇਕ ਉੱਤੇ ਸਾਯਾ ਪਾ ਦੇਂਦਾ
ਆਉਂਦਾ ਸਾਮੁਣੇ ਜਿਹੜਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਦੇਂਦਾ

ਤਬਾ

ਜਦ ਮੁੱਲਾਂ ਤੇ ਪੰਡਿਤ ਨੀਉਂ ਟੁਰੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਭੀ ਅਦਬ ਰਖਾਨ ਲੱਗੇ
ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਦੇ ਜੋ ਸੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਏਸੇ ਲਈ ਸਾਰੇ ਭੈ ਖਾਨ ਲੱਗੇ
ਨਾਲੇ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ ਨਾਲੋਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋਰ ਸੁਨਾਨ ਲੱਗੇ
ਸੂਤੇ ਸਿੱਧ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਹੋ ਜਾਵਨ ਲੋਕ ਚਰਚਾ ਬੜੀ ਵਧਾਨ ਲੱਗੇ
ਗੱਲਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਰਨ ਦਾਨਾਈ ਦੀਆਂ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਸਭ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ ਲੱਗੇ
ਉੱਚੀ ਵੇਖਕੇ ਮੱਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਆਖਕੇ ਲੋਕ ਬੁਲਾਨ ਲੱਗੇ

ਯੱਗਜੋ ਪਵੀਤ (ਜੰਵ) ਸੰਸਕਾਰ

ਗਿਆਰਾਂ ਬਰਸ ਦੇ ਜਾਂ ਗੁਰੂਸਾਹਬ ਹੋਏ ਰਸਮ ਜੰਵ ਦੀ ਕਰਨ ਕਰਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਕੱਠੇ ਸਾਕ ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਆ ਹੋਏ ਰਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਹਰ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰੇਮਤ ਤੇ ਹੋਰ ਪਾਂਧੇ ਆ ਪੂਰੀ ਕੜਾਹ ਉਡਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਮਾਰ ਬੱਕਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕਰ ਰੋਟੀ ਮੇਲ ਗੋਲ ਦੇ ਤਈਂ ਖੁਲਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਸੁਭ ਘੜੀ ਤੇ ਸੋਧ ਕੇ ਲਗਨ ਸਾਰੇ ਜੰਵ ਪਾਉਨ ਦੀ ਰਸਮ ਨਭਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਸਬਦ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੰਵ ਫੜ ਜਦੋਂ ਗਲ ਪਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਤਗ ਕੁਪਾਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਹਮਣ ਵਟੈ ਆਇ ।

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿਨੁ ਖਾਇਆ ਸਭ ਕੇ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ।

ਨਾਨਕ ਤਗ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗ ਹੋਵੈ ਜੋਰ ॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜੰਵ ਪਾਣ ਪ੍ਰੇਮਤ ਜਾਂ ਗਲ ਲਗਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਏਸਦੀ ਲੋੜ ਨਾਹੀਂ
ਇਹ ਕੱਤ ਕਪਾਹ ਦਾ ਵੱਟਯਾ ਏ ਇਹਦਾ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਨਾਹੀਂ
ਰਿਨੁ ਬੱਕਰੇ ਖਾਣ ਦੇ ਮਾਰਯਾਂ ਨੇ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ਰਚਯਾ ਲੋੜ ਹੋਰ ਨਾਹੀਂ
ਹੋ ਪੁਰਾਣਾ ਟੁੱਟੈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕੁਝ ਤੱਗ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਜੋਰ ਨਾਹੀਂ

ਹਰਦਿਆਲ ਪੰਡਿਤ

ਇਹ ਤਾਂ ਹਿੰਦ ਆਂ ਦੀ ਚਲੀ ਰਸਮ ਆਉਂਦੀ ਦੇਸ ਵਿਚ ਇਹਦਾ ਪਚਾਰ ਵੱਡਾ

ਇਹਦੇ ਬਾਝ ਨ ਜੀਵ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਹੈ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਵੱਡਾ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਛੱਡੀ ਏਸ ਨੂੰ ਪਹਿਨਦੇ ਨੇ ਧਰਮਵਾਨ ਕਰਦੇ ਸਤਕਾਰ ਵੱਡਾ
 ਸੁਦਰ ਚੰਦਿ, ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਿਨਾਂ ਇਹਦੇ ਹੋਵੇ ਵਿਚ ਦਰਗਾਹ ਖਵਾਰ ਵੱਡਾ
 ਬਿਨਾਂ ਪਾਏ ਇਹਦੇ ਕਰਮ ਫਲ ਦੇ ਨ ਜੰਦੂ ਪਹਿਨਨਾ ਹੈ ਅਧਿਕਾਰ ਵੱਡਾ
 ਬੰਬਾ ਬੰ ਲਾਯਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੇੜਨ ਵਾਸਤੇ ਓਹਦਾ ਹੋਕਾਰ ਵੱਡਾ

ਅਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਚਉਕੜ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ।

ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਿਆ ॥

ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਾਇਆ ਵੇ ਤਗਾ ਗਇਆ ॥ ੧ ॥

ਏਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਸੂਤਰ ਮੁੱਲ ਮੰਗਾ ਕੇ ਬੈਠ ਚੌਂਕੇ ਧੌਂਕੇ ਵੱਟ ਐਵੇਂ ਗਲ ਪਾਂਵਦੇ ਓ
 ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਪਾਂਵਦੇ ਓਸ ਨੂੰ ਕਰ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਯਾ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਓ
 ਓਹੋ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਜੰਦੂ ਸੜ ਜਾਂਦਾ ਫੇਰ ਓਸਦਾ ਕੀਹ ਬਨਾਂਵਦੇ ਓ
 ਅੱਗੇਜਾਇ ਵਿਤੱਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਿਛੋਂ ਕਿਸਦੇ ਹੱਥ ਪੁਚਾਂਵਦੇ ਓ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ॥ ਅਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਲਖ ਚੋਰੀਆਂ ਲਖ ਜਾਰੀਆਂ ਲਖ ਕੂੜੀਆਂ ਲਖ ਗਾਲਿ

ਲਖ ਠਗੀਆਂ ਪਹਿਨਾਮੀਆਂ ਰਾਤ ਦਿਨਸੁ ਜੀਆਂ ਨਾਲਿ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਜੰਦੂ ਪਾ ਕੇ ਚੋਰੀਆਂ ਲੱਖ ਕਰਦੇ ਜੋਰੀ ਜਬਰੀ ਜੀਵ ਕਮਾਨ ਸਦਾ
 ਲੱਖਾਂ ਝੂਠ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਪਾਪ ਭਾਰੇ ਮਾਰ ਹੱਕ ਪਰਾਏ ਦਬਾਨ ਸਦਾ
 ਲੱਖਾਂ ਠਗੀਆਂ ਤੇ ਬਈਮਾਨੀਆਂ ਜੀ ਚੈਠ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਮਾਨ ਸਦਾ
 ਅਸਲ ਜੰਦੂ ਨ ਪਾਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵੱਟ ਵੱਟ ਧੌਂਕੇ ਐਵੇਂ ਪਾਨ ਸਦਾ

ਹਰਦਿਆਲ

ਮੁਢੋਂ ਪਾਉਂਦੀਆਈ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਸਾਰੀ ਅਸਾਂ ਨਵੀਂ ਇਹ ਗੱਲ ਚਲਾਈ ਨਾਹੀਂ
 ਵਿਚ ਬੰਦਾਂ ਪੁਰਾਨਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਆਯਾ ਚੀਤ ਮੁਢ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹਟਾਈ ਨਾਹੀਂ
 ਭੀਤੀ ਪਹਿਰਲੈ ਸ਼ਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੰਦੂ ਚਾਹਯੇ ਪਿਤਾ ਪਰਖੀ ਓਲਟਾਈ ਨਾਹੀਂ

ਵੇਖ ਪਹਿਰਾਸਾ ਅਸਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਇਹ ਦੇਵਿਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਨਾਰੀ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨਾ

ਤਗ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ। ਭਲਕੈ ਬੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ।
ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀਂ। ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀਂ ॥
ਵੇ ਤਗਾ ਆਪੈ ਵਤੈ। ਵਟਿ ਧਾਰੀ ਅਵਰਾ ਘਤੈ।
ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ ਵਿਆਹੁ। ਕਵਿ ਕਾਯਲੁ ਦਸੈ ਰਾਹੁ ॥

ਏਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਬਾਬਾ ਆਖਦਾ ਪਾਣਾ ਸੀ ਤੱਗ ਜਿੱਥੇ ਓਥੇ ਪੰਡਿਤੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਯਾ ਨ
ਦਸੇਂ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤੱਗ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਫਿਰਦੇ ਪਾ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਠਹਿਰਾਯਾ ਨ
ਆਪਬਾਹਮਣਨਾਰੀਆਂ ਫਿਰਨ * ਸੂਦਰਜੀਵ ਅੰਗਤਾਂ ਤਾਈਂ ਪਹਿਨਾਯਾ ਨ
ਪੈਰਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਤੱਗ ਨ ਕਿਸੇ ਪਾਯਾ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਵਰਜ ਹਟਾਯਾ ਨ
ਫਿਰਨ ਜੀਭ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿਤੱਗੀਆਂ ਜੀ ਤੱਗ ਪਾ ਕੇ ਮਨ ਬੈਠਾਯਾ ਨ
ਤੁਸੀਂ ਫਿਰੋ ਬੇਤੱਗੇ ਹੀ ਆਪ ਸਾਰੇ ਤੱਗ ਅਸਲੀ ਕਿਸੇ ਸਿਖਾਯਾ ਨ
ਪੱਗੇ ਵੱਟ ਲੋਕਾਂ ਗਲੀਂ ਫਿਰੋ ਪਾਵੇ ਪਾਜ ਕਿਸੇ ਇਹ ਖੋਲ੍ਹ ਸੁਨਾਯਾ ਨ
ਜੇ ਅਸਲੀ ਤੱਗ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਵਨਾ ਆਯਾ ਨ

ਤਬਾ

ਵੇਖੋ ਪੰਡਿਤੋ ਸੱਚ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਤਨਾ ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦੇ ਓ
ਬੇਟੀ ਆਖਦੇ ਧੀ ਜਜਮਾਨ ਦੀ ਜੇ † ਭਾੜਾ ਲੈ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂਵਦੇ ਓ
ਉਵ ਪਾਏ ਜੰਝੂ ‡ ਦਿਜਵਰ ਬਣੇ ਉੱਚੇ ਸਭ ਤੋਂ ਆਪ ਕਹਾਂਵਦੇ ਓ
ਜੇ ਕੋ ਪੁੱਛੇ ਤੇ ਓਸ ਨੂੰ ਕਹੋ ਪੱਪੀ ਕੱਢੋ † ਕਾਗਜ ਅੱਗੋਂ ਦਖਾਂਵਦੇ ਓ

* ਹਿੰਦੂ ਮਤ ਵਿਚ ਜੋ ਜੰਝੂ ਨ ਪਾਏ ਓਹ ਸੂਦਰ ਗਿਣਯਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
ਹੋ ਪੰਡਿਤ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਜੰਝੂ ਪਾਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਕਹਿਣ
ਮੁਜਬ ਜੰਝੂ ਨ ਪਾਉਨ ਕਰਕੇ ਸੂਦਰ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸੋ ਜਦ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਧੇ ਅੰਗ ਸੂਦਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ॥

† ਵਿਆਹ ਕਰਾਈ ‡ ਉੱਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ † ਉੱਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ॥ ਪੱਥਰੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਸਿਸਕਾਰ
ਵਿਧੀਆਂ ਜੋ ਅਖਨ ਮਨ ਘੜਤ ਬਨਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ॥

ਬਿਨਾਂ ਜੰਝੂ ਦੇ ਨਾਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਂਵਦੇ ਓ
ਕੁਝ ਸ਼ਰਮ ਕਰੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਝੂਠੇ ਪਏ ਫਕਵੰਸ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਓ

ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ

ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ । ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਗੱਪ ਝਾੜ ਬਠਾਲ ਕੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਤੋਂ ਫੇਰ ਉਚਾਰਦੇ ਨੇ
ਬੈਠੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਵੇਖੋ ਭਾਈ ਇਹ ਬਾਹਮਣ ਗੁਰੂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨੇ
ਅੰਨ੍ਹੇ ਮਨ ਦੇ ਨਾਮੇ ਸੁਜਾਨ ਇਹਨਾਂ ਇਹਕੀਹ ਵਿਡਿਆਈ ਦਿਖਾਰਦੇ ਨੇ
ਭੁੱਬੇ ਵਿੱਚ ਅੰਗਯਾਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਭਲਾ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਕਿਵੇਂ ਤਾਰਦੇ ਨੇ

ਹਰਦਿਆਲ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ

ਹਰ ਗੱਲੋਂ ਹੀ ਲਾਜਵਾਬ ਹੋਕੇ ਹਰਦਿਆਲ ਕਹਿੰਦਾ ਸਮਝਾਓ ਗੁਰ ਜੀ
ਤੁਹਾਡੀ ਮੱਤ ਉੱਚੀ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਨਸਾਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਮਝਾਓ ਗੁਰ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਣਾ ਚਾਹੋ ਜੰਝੂ ਸਾਨੂੰ ਓਸਦੀ ਬਿਧੀ ਸੁਨਾਓ ਗੁਰ ਜੀ
ਸੱਚੇ ਜੰਝੂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੱਸਦੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਓ ਗੁਰ ਜੀ

ਅਸਲੀ ਆਤਮਕ ਜੰਝੂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਰੂਪ ਦੱਸਨਾ

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ।

ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਂਡੇ ਘਤੁ ॥

ਨ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੈ ਪਾਇ ॥

ਪੁਨਾਃ ਨਾਇ ਮਨਿਐ ਘਤਿ ਉਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ।

ਦਰਗਹਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਸਿ ਪੂਤੁ ॥

ਏਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਜੰਝੂ ਪਾਵਨੇ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਸ਼ੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਸ ਵਿਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਨਾਈਏ ਜੀ
ਪਹਿਲਾਂ ਦਯਾ ਦੀ ਖਾਸ ਕਪਾਹ ਕਰੋ ਵਿਚੋਂ ਸੂਤ ਸੰਤੋਖ ਕਤਾਈਏ ਜੀ
ਖੂਬ ਸਤ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਦਿਹੋ ਪਿਛੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਦਾ ਵੱਟ ਚੜ੍ਹਾਈਏ ਜੀ

ਏਹੋ ਜਿਹਾ ਜੰਝੂ ਜੇ ਕਰ ਹਈ ਪਾਂਧਾ ਸਾਨੂੰ ਦੇਹ ਅਸੀਂ ਗਲ ਪਾਈਏ ਜੀ
ਨ ਇਹ ਤੁੱਟੇ ਤੇ ਨ ਇਹ ਹੋਇ ਮੈਲਾ ਸੜੇ ਗਲੇ ਨ ਆਖ ਸੁਨਾਈਏ ਜੀ
ਜੰਝੂ ਜੀਵ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਚੰਗਾਦੁਹੀਂ ਥਾਈਂ ਸੋਹਣਾ ਸੁਖਦਾਈਏ ਜੀ
ਤੁਹਾਡਾ ਜੰਝੂ ਏਥੇ ਗਲ ਸੜਜਾਂਦਾ ਜੀਵ ਨਾਲ ਨ ਜਾਇ ਲਖਾਈਏ ਜੀ
ਸਾਡੇ ਵਾਲਾ ਜੰਝੂ ਜਿਹੜਾ ਜੀਵ ਪਾਵੇ ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਵੇਗਾ ਸਹਾਈਏ ਜੀ
ਧੰਨ ਪੁਰਸ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੰਝੂ ਇਹ ਪਾਯਾ ਉੱਚੀ ਵਿਚ ਦਰਗਾਹ ਵਡਿਆਈਏ ਜੀ
ਅਸਾਂ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਧੱਗੇ ਵੱਟ ਨ ਸਾਨੂੰ ਪਵਾਈਏ ਜੀ

— ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਬੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਨਿਸ਼ਾ ਕੀਤੀ ਜੰਝੂ ਪਾਯਾ ਨ ਰਹੇ ਸਮਝਾ ਸਾਰੇ
ਬੋਲ ਸੱਕਦਾ ਕੋਈ ਨ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜੀ ਦਿਤੇ ਭੇਦ ਜਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸੁਨਾ ਸਾਰੇ
ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਕੋਈ ਅਵਿਤਾਰ ਵੱਡਾ ਇਹ ਆਖ ਗਏ ਸਿਰ ਬੁਕਾ ਸਾਰੇ
ਮਹਿਤਾ ਛਿੱਬਾ ਹੋਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੱਖੇ ਸਾਜ਼ ਸਾਮਾਨ ਉਠਾ ਸਾਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਗਉਆਂ ਚਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਨਾ

ਜਦਵੇਖਯਾ* ਨਾਨਕ ਪੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਮਹਿਤੇ ਆਖਯਾ ਗਉਆਂ ਚਰਾਇਆ ਕਰ
ਵੇਹਲਾ ਫਿਰਦਾ ਕੰਮ ਸਵਾਰਦਾ ਕੀਹ ਨਾਲ ਪਾਲੀਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇਆ ਕਰ
ਹਰ ਵਕਤ ਤੂੰ ਰਹੇਂ ਉਦਾਸ ਜਿਹਾ ਖੇਡ ਖਾਡ ਕੇ ਜੀ ਪਰਚਾਇਆ ਕਰ
ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਲੋਕ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਨ ਵਕਤ ਗਵਾਇਆ ਕਰ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਗਉਆਂ ਚਰਾਨ ਜਾਣਾ

ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਆਗੰਯਾ ਮੱਠ ਕਰਕੇ ਖੰਧਾ ਛੇੜ ਕੇ ਨਿੱਤ ਚਰਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਵਿਚ ਰੰਜ ਦੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਂਦੇ ਭਗਤੀ ਬਾਲਕਾਂ ਤਈਂ ਸਿਖਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਆਪ ਭੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਪਾਸ ਪਾਲੀਆਂ ਤਈਂ ਬਠਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਰਹਿਨ ਸਿਖਲਾਈ ਕਰਦੇ ਸੱਤ ਨਾਮ ਦਾ ਬੀਜ ਖੰਡਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਵਾਂਗ ਚੰਦਨ ਨਾਲ ਦੇ ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰ ਚੰਦਨ ਖਾਸੁ ਦਿਖਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਵੇਖ ਪਾਰਸ ਵਾਂਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਛੁਹ, ਕੁਧਾਂਤ ਸੂਰਨ ਬਠਾਉਨ ਲੱਗੇ

* ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਨਿਰਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਆਵੇਗਾ ਯਾਂ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਲੋਂ ਯਾਂ ਕਿਸੇ ਚਰਚਾ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਲੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਖੇਤ ਚਰ ਜਾਨਾ।

ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਿੰਗ ਦਾ ਫਲ ਉੱਚਾ ਰੰਗ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚਾੜ੍ਹਯਾ ਜੀ
ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਭ ਲਾ ਸਮਾਧ ਬੈਠੇ ਫਿਕਰ ਜੰਗ ਦਾ ਸਭ ਵਸਾਰਯਾ ਜੀ
ਪਸੂ ਜਾ ਵੜੇ ਇਕ ਖੇਤ ਅੰਦਰ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਾ ਹੀ ਖੇਤ ਉਜਾੜਯਾ ਜੀ
ਪਾਸ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੱਟ ਜਾ ਕੀਤੀ ਹਾਲ ਪਾਹਰਯਾ ਜੀ
ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਸਾਰਯਾਂ ਪਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਚੱਟੀ ਲਾਉਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਨਾ।

ਪਾਲੀ ਰਾਇ ਨੇ ਫੜ ਮੰਗਾਇ ਸਾਰੇ ਝੱਟ ਪੱਟ ਹੀ ਭੇਜ ਗੁਲਾਮ ਸੋਤੀ
ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ ਤਾੜਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਇਹਦੀ ਕਿਉਂ ਉਜਾੜੀ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਖੇਤੀ
ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਜਾਤੇ ਲਾਵਾਂ ਚੱਟੀ ਕੀਤੀ ਖੇਤੀ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਉਜਾੜ ਜੇਤੀ
ਮਾਘੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੱਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦਿਤਾ ਹੁਕਮ ਚੱਟੀ ਭਰਦਿਹੋ ਛੇਤੀ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰਾਇ ਨੂੰ ਆਖਨਾ।

ਜਦ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੱਟੀ ਪੈਣ ਲੱਗੀ ਬਾਬੇ ਰਾਇ ਨੂੰ ਇਉਂ ਉਚਾਰਯਾ ਏ
ਇਹਨਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ ਨਾਹੀ ਝੂਠੀ ਜੱਟ ਕੀਤੀ ਹਾਲ ਪਾਹਰਯਾ ਏ
ਤੀਲ੍ਹਾ ਇੱਕ ਨ ਏਸ ਦਾ ਪਸੂ ਖਾਧਾ ਐਵੇਂ ਏਸ ਨੇ ਕੁਫਰ ਆ ਮਾਰਯਾ ਏ
ਵੇਖੋ ਚੱਲਕੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਿਹੜਾ ਏਸ ਦਾ ਖੇਤ ਉਜਾੜਯਾ ਏ
ਖੇਤ ਹਰਾ ਹੋਗਿਆ।

ਰਾਇ ਭੋਜਿਆ ਆਦਮੀ ਵੇਖਣੇ ਨੂੰ ਓਹ ਜੱਟ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਵੇਖ ਆਯਾ ਸੀ ਓਹ ਉਜਾੜ ਹੋਯਾ ਤਾਉ ਨਾਲ ਜਾ ਖੇਤ ਦਿਖਾਂਵਦਾ ਏ
ਬਾਬੇ ਅੱਗੇ ਹੀ ਮਾਯਾ ਵਰਤਾ ਦਿਤੀ ਖੇਤ ਹਰਾ ਭਰਾ ਨਿਗ੍ਹਾ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਜੱਟ ਵੇਖਕੇ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਅਹਿਲਕਾਰ ਓਹਨੂੰ ਦਬਕਾਂਵਦਾ ਏ
ਇੱਕ ਕੱਖ ਨ ਖੇਤ ਦਾ ਖਾਧਾ ਹੋਯਾ ਰਾਇ ਤਾਈਂ ਰਪੋਟ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਰਾਇ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਝੁਕ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਬਿਰਤੀ।

ਪਸੂ ਚਾਰਨੇ ਮਹਿਤ ਨੇ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਕਰਦੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਫਰਜ਼ ਅਦਾਇ ਰਹਿੰਦੇ
ਜੇ ਖਿਤਾ ਜੀ ਆਖਦੇ ਮੱਠ ਲੈਂਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸਦਾਇ ਰਹਿੰਦੇ
ਦਿਣੇ ਦਿਣ ਧੰਮ ਕਰਤਾਰ ਅੰਦਰ ਮਗਨ ਹੋਇਕੇ ਬੇ ਪਰਵਾਹਿ ਰਹਿੰਦੇ

ਲੈ ਆਣ ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਵਧਨ ਲੱਗੀ ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ਸਰੂਪ ਟਕਾਇ ਰਹਿੰਦੇ
ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਕਰਨ ਸਿਆਲ ਨਾਹੀਂ ਨਿਜਾਨੰਦ ਆਨੰਦ ਸਮਾਇ ਰਹਿੰਦੇ
ਜਿਥੇ ਬੈਠ ਦੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਰਹਿਨ ਓਥੇ ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਧ ਲਗਾਇ ਰਹਿੰਦੇ
ਆਪੇ ਹੱਸਦੇ ਤੇ ਆਪੇ ਰੋ ਪੈਂਦੇ ਆਪੇ ਦੁੱਖ ਕਈ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇ ਰਹਿੰਦੇ
ਸਿਆਣੇ ਵੇਖਕੇ ਲੋਕ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋ ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਬਿਸਮਾਇ ਰਹਿੰਦੇ

ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵਚਾਰਾਂ

ਬਿਰਤੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਵੇਖ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਕੋਈ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰ ਵੱਡਾ ਰੁਚ ਨਹੀਂ ਇਹਨੂੰ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਜੀ
ਕੋਈ ਆਖਦਾ ਨਾਨਕ ਹੈ ਝੱਲਾ ਕੰਮ ਪੰਧਯੋ ਚਿਤ ਚੁਰਾਯਾ ਜੀ
ਕੋਈ ਆਖਦਾ ਏਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਕੋਈ ਮਹਿਤੇ ਨਹੀਂ ਇਲਾਜ ਕਰਾਯਾ ਜੀ
ਕੋਈ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ ਭਾਈ ਜਿੰਨ ਭੂਤ ਦਾ ਏਸ ਨੂੰ ਸਾਯਾ ਜੀ
ਬਿਨਾਂ ਜੋਹਰੀ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇ ਪਰਖਾਯਾ ਜੀ

ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਹਰਦਾਸ ਨਾਮੇ ਵੈਦ ਨੂੰ ਬੁਲਾਨਾ

ਮਸਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿੰਦੇ ਬੁਰਾ ਸਮਝਦੇ ਐਵੇਂ ਬੁਲਾਵਨੇ ਨੂੰ
ਮਹਿਤਾ ਫਿਕਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਭੁੱਬਾ ਰੋਗੀ ਸਮਝ ਇਲਾਜ ਕਰਾਵਨੇ ਨੂੰ
ਕਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕੇ ਲੈ ਆਵੇ ਕਦੇ ਦੌੜਦਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਲਿਆਵਨੇ ਨੂੰ
ਕਦੇ ਝਾੜੇ ਤਵੀਤਾਂ ਦੇ ਫਿਰੇ ਪਿਛੇ ਟੂਣੇ ਕਰਕੇ ਭੂਤ ਕਢਾਵਨੇ ਨੂੰ
ਅੰਤ ਸੱਦ ਹਕੀਮ ਹਰਦਾਸ ਆਂਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰੋਗ ਦਿਖਾਵਨੇ ਨੂੰ
ਓਹ ਫੜਕੇ ਬਾਂਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਾੜੀ ਵੇਖਦਾ ਰੋਗ ਦੇ ਪਾਵਨੇ ਨੂੰ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਵੈਦ ਤੋਂ ਪੁੱਛਨਾ

ਵੈਦ ਫੜਕੇ ਬਾਂਹ ਜਾਂ ਟੋਹਣ ਲੱਗਾ ਬਿਆਨ ਪੁੱਛੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਾਲਦਾ ਜੀ
ਅੱਗੋਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੱਸਕੇ ਬੇਲ ਦੇ ਨੇ ਫੜ ਨਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਕੀਹ ਭਾਲਦਾ ਜੀ
ਇਹਨਾਂ ਨਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੀਹ ਹੈ ਵੜਿਆ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਡੂੰਘੀ ਪੌਸ਼ਟੀ ਚਾਲਦਾ ਜੀ
ਵੈਦ ਹੋਯਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੱਲ ਪਾ ਚੱਲੇ ਅੱਗੋਂ ਟਾਲਦਾ ਜੀ

ਵੈਦ

ਬਾਂਹ ਵੇਖਕੇ ਤੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਾਂ ਤੇਨੂੰ ਨਾਨਕਾ ਫੇਰਾ ਨੇ ਗੁੱਸਯਾ ਨੇ
ਬਾਦੀ ਬਲਗਮ ਹੋਈ ਨਾਤਾਕਤੀ ਹੈ ਮਿਹਦੇ ਵਿਚ ਸੁਫਰਾ ਜਾਂਵਸਯਾ ਨੇ
ਜਾਂ ਤਪ ਨੇ ਘੇਰਯਾ ਹੈ ਤੇਨੂੰ ਵਿਚ ਰੋਗ ਸਰੀਰ ਕਿਉਂ ਫੱਸਯਾ ਨੇ
ਵੇਖ ਵੱਲ ਹਕੀਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਂਬਾ ਮੌਜ ਦੇ ਵਿਚ ਆ ਹੱਸਯਾ ਨੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨਾ ॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਡੋਲੇ ਬਾਂਹਿ ।

ਭੋਲਾ ਵੈਦ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ ॥

ਵੇਖੋ ਵੈਦ ਬੁਲਾਯਾ ਵੈਦਗੀ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ ਪਿਆ ਟਟੋਲਦਾ ਨੇ
ਰੋਗ ਹੋਰ ਤੇ ਭਾਲਦਾ ਹੋਰ ਦਾਰੂ ਐਵੇਂ ਗੁੱਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆ ਫੋਲਦਾ ਨੇ
ਦੁਖ ਵਿਚ ਕਲੇਜੇ ਇਹ ਟੋਹੇਨਾੜਾਂ ਮੱਖਣ ਪਾਣੀਓਂ ਪਿਆ ਵਰੋਲਦਾ ਨੇ
ਭੋਲਾ ਵੈਦ ਨ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਂਬਾ ਵਾਕ ਅਗੰਮ ਦੇ ਬੋਲਦਾ ਨੇ

ਵੈਦ

ਵੈਦ ਆਖਦਾ ਤੂੰ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਭੇਤ ਨ ਆ ਸਾਨੇ
ਖੋਲਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਨ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਦੇਹ ਸਮਝਾ ਸਾਨੇ
ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਕਲੇਜੇ ਦੇ ਰੋਗ ਕਿਹੜਾ ਓਹਦਾ ਕੁਝ ਤਾਂ ਭੇਦ ਬਤਾ ਸਾਨੇ
ਦੱਈਏ ਫੇਰ ਦਵਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮਹਿਤਾ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਬੁਲਾ ਸਾਨੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧

ਦੁਖ ਵੇਛੋੜਾ ਇਕ ਦੁਖ ਭੂਖ। ਇਕ ਦੁਖ ਸਕਤ ਵਾਰ ਜਮਦੂਤ॥

ਇਕੁ ਦੁਖ ਰੋਗ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ । ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੈ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥੧॥

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੈ ਦਾਰੂ ਲਾਇ

ਦਰਦ ਹੋਵੈ ਦੁਖ ਰਹੈ ਸਰੀਰ। ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ॥ ੧ ॥

ਰਹਾਉ॥ ਖਸਮ ਵਿਸਾਰ ਕੀਏ ਰਸ ਭੋਗ। ਤਾ ਤਨਿ ਉਠਿ ਖਲੋਏ ਰੋਗ ।

ਮਨ ਅੰਧੈ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ । ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੈ ਦਾਰੂ ਲਾਇ॥੨॥

ਬੰਦਨ ਕਾ ਫਲ ਜੰਦਨ ਵਾਸ । ਮਾਣਸ ਕਾ ਫਲ ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਸ ।

ਸਾਸਗਇਐਕਾਇਆਂ ਢਲਿ ਪਾਇ। ਤਾਕੈ ਪਾਛੈ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ॥ ੩॥
 ਕੰਚਨ ਕਾਇਆਂ ਨਿਰਮਲ ਹੋਸੁ। ਜਿਸ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸੁ॥
 ਦੁਖਰੋਗਸਭਿਗਇਆ ਗਵਾਇ। ਨਾਨਕਛੂਟਸਿਸਾਚੈਨਾਇ॥੪॥੨॥

ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਕਈਆਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਰੋਗ ਵੇਦਾ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਗਿਣੀ ਨ ਜਾਇ ਭਾਈ
 ਕੋਈ ਭੁੱਖ ਦੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਫਿਰੇ ਡਾਢੇ ਜਮਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਡਰਾਇ ਭਾਈ
 ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਰੋਗ ਕੀਤਾ ਫੌੜਾ ਫਿੱਮਣੀ ਤਪ ਸਤਾਇ ਭਾਈ
 ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਾਰੀ ਨ ਤੇਰੀ ਦਵਾਇ ਭਾਈ
 ਵਰਤ ਸੈਂਛ ਜਵੈਣ ਜਾ ਹੋਰ ਕਿਧਰੇ ਇਹ ਦਾਰੂ ਨ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇ ਭਾਈ
 ਜਿਸ ਦਾਰੂ ਤੋਂ ਰੋਗ ਰਹਿ ਜਾਇ ਬਾਕੀ ਲੱਗੇ ਫੇਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਧਾਇ ਭਾਈ
 ਐਸੇ ਦਾਰੂ ਦੀ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਜਾਇ ਖਵਾਇ ਭਾਈ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਸਮ ਵਸਾਰ ਕੇ ਭੋਗ ਕੀਤੇ ਰੋਂਗੀ ਲਏ ਸਰੀਰ ਬਨਾਇ ਭਾਈ
 ਅੱਨ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਵਿਸ਼ਯਾਂ ਵਿਚ ਰੁਝੇ ਕਰਨਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਭੁਲਾਇ ਭਾਈ
 ਰੋਂਗੀ ਹੋਇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਦੁਖੀ ਫਿਰਦੇ ਮੰਦੇ ਕਰਮ ਦੀ ਪਾਉਨ ਸਜਾਇ ਭਾਈ
 ਤੁਸੀਂ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰੋ ਇਲਾਜ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਨ ਕਾਇ ਭਾਈ
 ਚੰਦਨ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਜਿਉਂ ਵਾਸਨਾ ਹੈ ਤਿਉਂ ਸ੍ਵਾਸ ਸਰੀਰ ਚਲਾਇ ਭਾਈ
 ਸਾਸ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਕਾਇਆਂ ਹੋਇ ਮਿੱਟੀ ਤੇਰਾ ਦਾਰੂ ਨ ਲਾਭ ਪੁਚਾਇ ਭਾਈ
 ਮਨੋ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਜਪਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਿਦੇ ਵਸਾਇ ਭਾਈ
 ਸੋਨੇ ਵਾਂਗ ਸਰੀਰ ਅਰੋਗ ਓਹਨਾਂ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਨੇ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਭਾਈ
 ਰੋਂਗੀ ਹੋਣ ਨ ਕਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤਨ ਮਨ ਅਰੋਗ ਸਦਾਇ ਭਾਈ

ਵੈਦ

ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਹਕੀਮ ਅਚਰਜ ਰਿਹਾ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸਾਰੀ ਚਤੁਰਾਈ ਹੈ ਜੀ
 ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਤੂੰ ਅਵਿਤਾਰ ਸੱਚਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਡੀ ਪਾਈ ਹੈ ਜੀ
 ਤੂੰ ਜੱਗ ਦੇ ਰੋਗ ਗਵਾਉਨ ਆਇਓਂ ਰੱਬ ਤੇਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਜੀ
 ਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੱਥ ਪਾਸਾਈ ਜਿਹੀ ਚਾਹੀ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅਸਲੀ ਦਾਰੂ ਦੱਸਨਾ
ਮਲਾਰ ਮਹਿਲਾ ॥ ੧ ॥

ਦੁਖ ਮਹੁਰਾ ਮਾਰਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ । ਸਿਲਾਸੰਤੋਖ ਪੀਸਣ ਹਥਿ ਦਾਨੁ ॥
ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹੁ ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ । ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਠੇਹ ॥੧॥
ਮੈਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਹਿਗਵਾਰ । ਜਿਤ ਖਾਧੈ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਸਭ ਛਾਂਵ । ਰਬਿ ਫਿਰੰਦੈ ਦੀਸਹਿ ਥਾਂਵ ॥
ਦੇਹ ਨ ਨਾਉ ਨ ਹੋਵੈ ਜਾਤਿ । ਓਥੈ ਦਿਹੁ ਮੈਥੇ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥੨॥
ਸਾਦ ਕਰਿ ਸਮਧਾਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਘਿਉ ਤੇਲੁ । ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥
ਹੋਮ ਜਗ ਅਰ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ । ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥੩॥
ਤਪਕਾਰਾ ਦੁਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਸਾਨੁ । ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ਸੋਧਨ ਵੰਤ ਦਿਸਹਿ ਘਰਿ ਜਾਇ । ਨਾਨਕ ਜਨਨੀ ਪੰਨੀ ਮਾਇ ॥੪॥੩॥੯॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਦੁੱਖ ਰੂਪ ਮੌਹਰਾ ਇਹਦੇ ਮਾਰਨੇ ਨੂੰ ਇਕ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪਛਾਨ ਵੈਦ
ਕਰ ਸਿਲਾ ਸੰਤੋਖ ਦੀ ਪੀਸਨੇ ਨੂੰ ਵੱਟਾ ਰਗੜਨੇ ਨੂੰ ਕਰ ਦਾਨ ਵੈਦ
ਵਿਸ਼ੇ ਰਸਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲ ਥਾਉਂ ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ ਜਾਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੇਲ ਦੇ ਬਾਨ ਵੈਦ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਪੰਜੇ ਫੜ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿਹ ਇਉਂ ਦਾਰੂ ਬਨਾ ਸੁਜਾਨ ਵੈਦ
ਤੇਰੇ ਰੋਗ ਵਿਕਾਰ ਹੋਵਰ ਜਾਵਨ ਮੈਸਾ ਦਾਰੂ ਜੇ ਖਾਇ ਸਮਾਨ ਵੈਦ
ਅੰਤਕਾਲ ਨੂੰ ਜਮਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ਹੱਥੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋਣ ਨ ਤੇਰੇ ਪਰਾਨ ਵੈਦ
ਰਾਜ ਮਾਲ ਜੋਬਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਸਾ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਨ ਸਦਾ ਰਹਾਨ ਵੈਦ
ਜਿਵੇਂ ਰਬ ਦਾ ਦੌਕਰ ਫਿਰਦਾ ਏ ਵੈਲਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤਿਵੇਂ ਸਿਆਨ ਵੈਦ
ਜਿਵੇਂ ਛਾਂਵ ਦਰਖਤ ਦੀ ਢਲ ਜਾਂਦੀ ਛਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕਰੀਂ ਧਿਆਨ ਵੈਦ
ਅੱਗੇ ਦੇਹ ਨ ਨਾਮ ਨ ਜਾਤ ਜਾਵੇ ਉੱਤੇ ਅਮਲਾਂ ਹੋਨ ਬਿਆਨ ਵੈਦ
ਦੁਨੀ ਰੂਪ ਅਗਯਾਨ ਦਾ ਰਾਤ ਵਰਗੀ ਲੋਕ ਛਲ ਫਰੇਬ ਕਮਾਨ ਵੈਦ
ਸਾਫ਼ ਦਿਨ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਰਗਾਹ ਸੱਚੀ ਆਪਰ ਯਾਨ ਸਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਵੈਦ
ਓਥੇ ਪਾਸ ਸਾਰੇ ਜਾਕੇ ਏਲੁ ਜਾਂਦੇ ਲੁਕ ਛਿਪ ਜੋ ਕਰਨ ਇਨਸਾਨ ਵੈਦ

ਹੋਮ ਜਗ ਤੀਰਥ ਜਪ ਕਰਨ ਜਿਹੜੇ ਕੁਝ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਗੁਮਾਨ ਵੈਦਾ
ਕਾਰੋ ਸਫਲੀ ਜੋ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਕਰ ਲਏ ਕਰਤਾਰ ਪਰਵਾਨ ਵੈਦਾ
ਕਾਰਾਂ ਝੂਠੀਆਂ ਭਗਤੀ ਬਿਨਾਂ ਸਭੇ ਭਗਤੀ ਬਿਨਾਂ ਪਰੇਮ ਬੇਤਾਨ ਵੈਦਾ
ਕਾਗਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਪ ਦਾ ਹੱਥ ਲਿਆਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦਾ ਉਤੇਨਸ਼ਾਨ ਵੈਦਾ
ਓਹ ਸਦਾ ਅਰੋਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੁਖੀ ਵਿਚ ਸਰੂਪ ਸਮਾਨ ਵੈਦਾ

ਵੈਦ ਨੇ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਨਾ

ਵੈਦ ਸੁਣ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਰਸੰਨ ਹੋਯਾ ਪੂਰਨ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਗਯਾਨ ਆਯਾ
ਮੱਥਾ ਟੇਕਦਾ ਝੁਕ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਰਿਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿਚ ਪਛਾਨ ਆਯਾ
ਕਹਿੰਦਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖ ਵੱਡਾ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁੱਬਦੀ ਪਾਰਲੰਘਾਨ ਆਯਾ
ਰੋਗ ਸੋਗ ਨ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਹ ਤਾਂ ਦੁਨੀ ਦੇ ਰੋਗ ਗਵਾਨ ਆਯਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਵੈਦ ਬਾਬੇ ਦਾ ਰੋਗ ਕੀ ਹਜਾਣ ਦੇਸਨ ਜਿਹੜਾ ਦੁਨੀ ਦੇ ਰੋਗ ਗਵਾਨ ਆਯਾ
ਭਲਾ ਓਸਨੂੰ ਕੈਣ ਪੜ੍ਹਾ ਸੱਕੇ ਭੁੱਲੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਜੋਇ ਪੜ੍ਹਾਨ ਆਯਾ
ਮੱਤ ਸਿੱਖਯਾ ਓਸ ਨੂੰ ਕੈਣ ਦੇਵੇ ਜੋ ਸਿੱਖਯਾ ਅਸਲ ਸਿਖਾਨ ਆਯਾ
ਓਹ ਕਿਵੇਂ ਪਾਖੰਡਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਫਸੇ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਫਾਹੀ ਤੁੜਾਨ ਆਯਾ
ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਓਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਘੇਰੇ ਜੋ ਸੂਰਜ ਗਿਆਨ ਚੜ੍ਹਾਨ ਆਯਾ
ਪਿਛੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਲੱਗਾ ਟੁਰੇ ਜਿਹੜਾ ਸਭ ਤਾਈਂ ਪਿਛੇ ਲਾਨ ਆਯਾ
ਲੋੜੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਹਭਲਾ ਦੀਵਿਆਂ ਤੋਂ ਕਣ ਪਬਿੱਛ ਕੀ ਹਭੁੱਖੇ ਤੋਂ ਪਾਨ ਆਯਾ
ਹੋਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ ਤੋਂ ਕੀ ਹਮੰਗੇ ਜਿਹੜਾ ਭੁੱਖਯਾਂ ਤਈਂ ਰਿਝਾਨ ਆਯਾ
ਬਾਬਾ ਮਾਲਿਕ ਅਤੁੱਟ ਭੰਡਾਰਯਾਂ ਦਾ ਰੱਬੀ ਬਰਕਤਾਂ ਤਈਂ ਵਰਤਾਨ ਆਯਾ
ਖ਼ਾਲੀ ਗਿਆ ਨ ਓਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੋ ਦਰ ਤੇ ਹੋ ਨਿਰਮਾਨ ਆਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਤੇ ਸਰਪ ਨੇ ਛਾਯਾ ਕਰਨੀ

ਇਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਮਸਤੀ 'ਤੇ ਦੂਰ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਜੀ
ਬੈਠ ਗਏ ਸਮਾਧ ਲਗਾ ਕਰਕੇ ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ਸਰੂਪ ਟਕਾਕੇ ਜੀ
ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਤੇੜੀ ਓਥੇ ਰਹੇ ਬੈਠੇ ਸੁਰਤੀ ਬਾਹਰ ਦੀ ਸਭ ਭੁਲਾਕੇ ਜੀ

ਸਾਰੇ ਫਿਰਕੇ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਢੂੰਡ ਥੱਕੇ ਅੰਤ ਬੈਠ ਗਏ ਆਸ ਲਾਹਕੇ ਜੀ
 ਮੁਬਰੇ ਕਿਤੇ ਉਦਾਸ ਹੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਦੇਖ ਭਾਲ ਰਹਿ ਢੂੰਡ ਢੂੰਡਾਕੇ ਜੀ
 ਚੋਥੇ ਦਿਨ ਸ਼ਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਓਸ ਤਰਫ਼ ਪਹੁੰਚਾ ਰਾਇ ਜਾਕੇ ਜੀ
 ਓਥੇ ਵੇਖਦੇ ਸਾਰ ਅਚਰਜ ਹੋਯਾ ਮੂੰਹੋਂ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਉਂ ਸੁਨਾਕੇ ਜੀ
 ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਸਮਾਧ ਬੈਠੇ ਐਨ ਸੁਰਤ ਅਡੋਲ ਠਹਿਰਾ ਕੇ ਜੀ
 ਉਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਸਰਪ ਸੁਫੈਦ ਵੱਡੇ ਛਾਯਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਫਿਨ੍ਹ ਫਲਾ ਕੇ ਜੀ
 ਖੇਲ ਵੇਖ ਇਹ ਰਾਇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਅਗਾਂ ਹੋਯਾ ਜਾਂ ਘੋੜਾ ਚਲਾਕੇ ਜੀ
 ਸਰਪ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜਿਆ ਬਾਬੇ ਤਈਂ ਸਲਾਮ ਬੁਲਾਕੇ ਜੀ
 ਰਾਇ ਨਾਲ ਲੈ ਆਯਾ ਪਿੰਡ ਵੱਲੇ ਬੜਾ ਅਦਬ ਅਦਾਬ ਬਜਾਕੇ ਜੀ
 ਜਦੋਂ ਦੱਸਯਾ ਫੋਲਕੇ ਹਾਲ ਸਾਰਾ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਾਇ ਨੇ ਆਕੇ ਜੀ
 ਲੋਕ ਰਹੇ ਅਚਰਜ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰਨ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿਰ ਝੁਕਾਕੇ ਜੀ

ਦਰਖਤ ਦੀ ਛਾਇਆ ਇਕ ਥਾਂ ਹੀ ਖੜੀ ਰਹਿਨੀ

ਇਕ ਦਿਣ ਮੁੜ ਰਾਇ ਸ਼ਕਾਰ ਗਿਆ ਵੇਖੀ ਓਸਨੇ ਖੇਲ ਇਕ ਭਲੀ ਹੈ ਜੀ
 ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਸਮਾਧ ਬੈਠੇ ਛਾਯਾ ਦਰਖਤ ਦੀ ਸਿਰ ਤੇ ਖਲੀ ਹੈ ਜੀ
 ਹੋਰ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ਢਲ ਗਈਆਂ ਓਸ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਾਯਾ ਨ ਢਲੀ ਹੈ ਜੀ
 ਰਾਇ ਰਿਹਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਭਾਰਾ ਵਲੀ ਹੈ ਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜਦੋਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਕਈ ਚਮਤਕਾਰ ਡਿੱਠੇ
 ਸੁਤੇ ਸਿੱਧ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਰਾਇ ਆਪ ਅੱਖੀਂ ਬਹੁ ਬਾਰ ਡਿੱਠੇ
 ਮਨੋ ਤਨੋ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਓਹ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਵਡੇ ਅਵਿਤਾਰ ਡਿੱਠੇ
 ਰਾਇ ਆਪ ਭਾਵੇਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ ਸੀ ਕਰ ਓਸ ਨੇ ਜਦੋਂ ਵਚਾਰ ਡਿੱਠੇ
 ਪਹਿਲਾ ਸਿੱਖ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦਾ ਓਹੋ ਬਣਯਾਂ ਵਲੀ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਸਰਦਾਰ ਡਿੱਠੇ
 ਚਰਨੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁਰ ਜੋਗ ਨੂੰ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰ ਡਿੱਠੇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗਹਿਣੇ ਕੱਪੜੇ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਨੇ

ਇਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਹੈ ਸੀ ਗਹਿਣੇ ਕੱਪੜੇ ਮਾਤਾ ਨੇ ਪਾਇ ਸਾਰੇ

ਬਾਹਰ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ ਲੱਗੇ ਖੇਡਨੇ ਖੇਡਮਚਾਇ ਸਾਰੇ
ਇਕ ਆਣ ਫੁਕੀਰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਏ ਬਾਲਕ ਪੈਰ ਖਿਸਕਾਇ ਸਾਰੇ
ਬਾਬੇ ਲਾਹ ਗਹਿਣੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੱਥ ਓਸ ਦੇ ਝੱਟ ਫੜਾਇ ਸਾਰੇ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਨਾ ਤੇ ਸੁਣਕੇ ਰਾਇ ਨੇ ਮਹਿਤੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਣਾ

ਜਦ ਪਰਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਘਰ ਗਏ ਵੇਖ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਗਹਿਣੇ ਲਾਹ ਕੇ ਕਿਥੇ ਤੂੰ ਸੱਟ ਆਯੋਂ ਫੜ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਕਿਸੇ ਜਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿਤੀ ਸੱਦ ਮਹਿਤੇ ਨੂੰ ਓਸ ਧਮਕਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਮੁੜ ਨਾਨਕ ਤਈਂ ਨ ਹੋਈਂ ਗੁੱਸੇ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਰਾਇ ਦਬਕਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਤੇਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਾਰ ਨਾਹੀਂ ਤੂੰ ਮਾਯਾ ਦਾ ਮੋਹ ਵਧਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਬਿਅਦਬੀ ਕਰੀਂ ਸਮਝਾਯਾ ਬਹੁਤਾ

ਤਬਾ

ਜੇ ਕੁਝ ਭੀ ਤੇਰਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਭਰ ਲਈਂ ਭਾਈ
ਰੋਕ ਟੋਕ ਕਰੀਂ ਮੁੜ ਦੇਣ ਤੋਂ ਨਬੁਰਾ ਲਫਜ਼ ਨ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਕਹੀਂ ਭਾਈ
ਤੂੰ ਪੁੱਤਰ ਕਰਕੇ ਸਮਝਦਾ ਹੈਂ ਸਾਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਤੇਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭਾਈ
ਤੇਨੂੰ ਕਰਾਂ ਤਾਕੀਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋਸ਼ ਕਰ ਲੈ ਭੁੱਲਾ ਨ ਰਹੀਂ ਭਾਈ

ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ

ਹੱਥ ਜੋੜ ਬਾਬੇ ਤਾਈਂ ਰਾਇ ਅੱਖੇ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰੋ ਕਰਾਓ ਬੇਸ਼ਕ
ਮਾਲ ਧਨ ਸਾਰਾ ਇਹ ਆਪ ਦਾ ਹੈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਖਰਚੋ ਖਰਚਾਉ ਬੇਸ਼ਕ
ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਤੋੜੀ ਫਰਕ ਕਰਾਂ ਨ ਮੈਂ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਫਰਮਾਓ ਬੇਸ਼ਕ
ਮੇਰਾ ਕੁੱਝ ਨਾਹੀਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਭ ਆਪ ਦਾ ਦਿਹੋ ਦਵਾਓ ਬੇਸ਼ਕ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਓਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲੀ ਆਵੇ ਵੱਲ ਰਾਇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾ ਦੇਂਦੇ
ਉਤੇ ਠੀਕਰੀ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜ ਦੇਂਦੇ ਯਾਂ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਫੜਾ ਦੇਂਦੇ
ਇਕ ਦਮ ਰਾਇ ਪੂਰਾ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਫਰਮਾ ਦੇਂਦੇ
ਓਹਦਾ ਵੇਖ ਯਕੀਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਫੰਧ ਕਟਾ ਦੇਂਦੇ

ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਹਾਲਤ

ਦਿਣੇ ਦਿਣ ਵੈਰਾਗ ਆ ਵਧ ਰਿਹਾ ਚਿੱਤ ਭਿੱਜਦਾ ਨ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ
 ਹਦੇਂ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਵਧੀ ਮਸਤੀ ਮਗਨ ਰਹਿਨ ਸਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਅੰਦਰ
 ਬੋਲ ਚਾਲ ਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਤੇ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦੇ ਘਰ ਬਾਰ ਅੰਦਰ
 ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਧ ਲਾ ਬੈਠ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੀ ਵੱਜਦੀ ਪਰੇਮ ਦੀ ਤਾਰ ਅੰਦਰ
 ਖਾਣਾ ਹਸਨਾ ਸੈਣਾ ਵਿਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜੁੱਟੇ ਰਹਿਨ ਪਯਾਰੇ ਦੇ ਪਯਾਰ ਅੰਦਰ
 ਮਿਲਨ ਸਾਧਾਂ ਫੁਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇਣ ਚਿੱਤ ਨ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਅੰਦਰ
 ਖੋਜੀ ਰੱਬ ਦਾ ਯਾਂ ਕੋਈ ਆ ਜਾਂਦਾ ਜੁੱਟੇ ਰਹਿਨ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਅੰਦਰ
 ਮਹਿਤਾ ਕੁੜ੍ਹ ਦਾਰਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪੁੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨ ਕਿਸੇ ਕਾਰ ਅੰਦਰ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਦੀਆਂ ਵਚਾਰਾਂ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਵੇਖਦਾ ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਮਹਿਤਾ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋ ਜਾਏ
 ਨਾਨਕ ਕੰਮ ਧੰਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੋਚਾਂ ਕਰਕੇ ਬੜਾ ਅਧੀਰ ਹੋ ਜਾਏ
 ਇਕੋ ਪੁੱਤ ਹੋਯਾ ਓਹ ਭੀ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਖਾਨਦਾਨ ਦਾ ਨ ਅਖੀਰ ਹੋ ਜਾਏ
 ਮੇਲ ਸਾਧਾਂ ਫੁਕੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤਾ ਘਰ ਛੱਡ ਨ ਕਿਤੇ ਫੁਕੀਰ ਹੋ ਜਾਏ
 ਹੁਣੇ ਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਲਾ ਦੇਵਾਂ ਭਲਾ ਹਿਰਸ ਦੇ ਵਿਚ* ਅਸੀਰ ਹੋ ਜਾਏ
 ਜਿਹੜਾ ਹੋਵਨਾ ਕੰਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹ ਤਾਂ ਭੋਲਿਆ ਬਿਨਾਤ ਦਬੀਰ ਹੋ ਜਾਏ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਨਾ

ਇਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਮਹਿਤਾ ਵਿਹਲੇ ਬੈਠਿਆਂ ਕਿਵੇਂ ਗੁਜਰਾਨ ਹੋਵੇ
 ਅਸੀਂ ਖੱਤੀ ਕੰਮ ਵਿਹਾਰ ਸਾਂਡਾ ਸਾਥੋਂ ਐਵੇਂ ਨ ਵਕਤ ਲੰਘਾਨ ਹੋਵੇ
 ਬੇਟਾ ਕਰ ਤੂੰ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਕੋਈ ਨਫੇ ਵੰਦ ਸੌਦਾ ਜੋ ਪਛਾਨ ਹੋਵੇ
 ਇਹ ਲੈ ਬੀਸ ਰੁਪਏ ਬਪਾਰ ਲਈ ਸੌਦਾ ਕਰ ਜਿਥੇ ਨਫਾ ਜਾਨ ਹੋਵੇ
 ਕਰੀਂ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਖੋਟਾ ਕਰੀਂ ਨਾਹੀਂ ਵੱਟੇ ਨਫੇ ਦੇ ਮਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇ
 ਖੋਟ ਖਾਵਨਾ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਜਹਾਨ ਹੋਵੇ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਨਾਲ ਬੋਲੇ "ਸੰਧੂ ਜੋਟ" ਨੂੰ ਦੱਸਨਾ

ਮਹਿਤਾ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲ ਅਵਾਨ ਜਾਣੇ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਫਸਾਯਾ ਭੇਦ ਪਾਇ ਨਾਹੀਂ

* ਬੋਝ ਜਾਇ ॥

ਸੱਦ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਨਾਲ ਜਾਹਤੂੰ ਨਾਨਕ ਮੈਵੇਂ ਰੁਪਏ ਗਵਾਇਨਾਹੀਂ
ਸੋਚ ਸਮਝ ਕਿਤੇ ਖਰਾ ਸੈਦਾ ਕਰਨਾ ਮਤਾਂ ਠਗ ਕੋਈ ਠਗ ਜਾਇਨਾਹੀਂ
ਤੇਨੂੰ ਨਾਲ ਸਿਆਣਾ ਕਰ ਟੋਰਦਾ ਹਾਂ ਸੈਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਾਉਲਾਇਨਾਹੀਂ
ਬਾਲਾ ਸਿੰਗ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਟੁਰ ਪਏ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇਬਚਨ ਉਲਟਾਇਨਾਹੀਂ
ਸੈਦਾ ਕਰਨਾ ਖਰਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖੋਟਾ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਮੂਲ ਭਾਇਨਾਹੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਟੁਰ ਪਏ ਚੂਹੜ ਕਾਣੇ ਦੀ ਓਰ ਸਿਧਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਵੱਡਾ ਪਿੰਡ ਇਹ ਬਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਆਹਾ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਓਧਰ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਪੰਧ ਮਾਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਗਏ ਨੇੜੇ ਅੱਗੇ ਸਾਧ ਬੈਠੇ ਨਿਰਾ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
ਉੱਤਰ ਘੋੜੀਓਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਗਏ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਝੁਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਸਰੂਪ ਅਪਾਰ ਮੱਥੇ ਸੰਤ ਆਦਰ ਦੇਇ ਬੈਠਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਸੰਤ ਰੇਨ ਮਹੰਤ ਜਮਾਤ ਦਾ ਸੀ ਓਹਦੇ ਨਾਲ ਪਰਸੰਗ ਚਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਓਹ ਅਚਰਜ ਹੋਯਾ ਹੋਰ ਸੰਤ ਸਾਰੇ ਬਿਸਮਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਇਹ ਬਾਲ ਅਵਿਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਪੋ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਇਉਂ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ

ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਤੋਂ ਕਰ ਮਾਲੂਮ ਲਿਆ ਨਹੀਂ ਭੋਜਨ ਸੰਤਾਂ ਪਾਯਾ ਏ
ਉੱਠ ਬਾਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਸਾਰਾ ਓਸ ਨੂੰ ਭੇਦ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
ਤੂੰ ਬਾਲਿਆ ਦੇਹ ਸਲਾਹ ਸਾਨੂੰ ਤੇਨੂੰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਪਠਾਯਾ ਏ
ਖਰੇ ਸੈਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਘੱਲਯਾ ਜੀ ਖੋਟਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸਮਝਾਯਾ ਏ
ਭੋਜਨ ਸੰਤਾਂ ਤਈਂ ਛਕਾ ਦੱਹੀਏ ਨਛੇ ਵੰਦ ਸੈਦਾ ਨਿਰਾ ਆਯਾ ਏ
ਏਦੂੰ ਹੋਰ ਖਰਾ ਸੈਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਢੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਲਾਯਾ ਏ
ਨਛੇ ਵੰਦ ਇਹ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਅੰਦਰ ਪੁੰਨ ਧਰਮ ਹੀ ਰੱਬ ਨੂੰ ਭਾਯਾ ਏ
ਬੂਠੇ ਹੋਰ ਬਪਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਾਯਾ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਫਸਾਯਾ ਏ

ਭਾਈ ਬਾਲਾ

ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਬਾਲੇ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਓਹੋ ਭਲੀ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਭਾਇਤੋਨੂੰ

ਤੂੰ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੋਈ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਵੱਡਾ ਹੈ ਸ਼ਕਤ ਕਿਧੀ ਸਮਝਾਇ ਤੇਨੂੰ
ਮੈਂ ਜੱਟ ਕੀਹ ਜਾਣਦਾ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਵੱਡੇ ਰੱਬ ਨੇ ਭੇਦ ਬਤਾਇ ਤੇਨੂੰ
ਮੇਰੀ ਸੱਚ ਦੀ ਸੁਣੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਰੂਪਖੁਦਾਇ ਤੇਨੂੰ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਖਰਾ ਸੋਦਾ ਕਰਨਾ

ਦਿਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬੀਸ ਰੁਪਏ ਜਿਹੜੇ ਓਹਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਟਕਾ ਕਰਕੇ
ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਤੇ ਨਾਲ ਕਰੀ ਬਿਨਤੀ ਅੱਖਾਂ ਨੀਵੀਆਂ ਦਿਲੋਂ ਸ਼ਰਮਾ ਕਰਕੇ
ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਛਕੇ ਜਮਾਤ ਸਾਰੀ ਇਹਦਾ ਭੋਜਨ ਤਯਾਰ ਕਰਵਾ ਕਰਕੇ
ਮੋੜ ਘੋੜ ਮਹੰਤ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਸੋਦਾ ਕਰੋ ਭਾਈ ਕਿਤੇ ਜਾ ਕਰਕੇ
ਮੱਧੇ ਹੋਣ ਗੁੱਸੇ ਤੇਰੇ, ਸੁਣਨ ਜਦੋਂ ਦਿਹ ਸੋਦਾ ਖਰੀਦ ਲੈਜਾ ਕਰਕੇ
ਗੁਰਾਂ ਆਖਯਾ ਏਸਤੋਂ ਖਰਾ ਸੋਦਾ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਡਿਠਾ ਅਜਮਾ ਕਰਕੇ
ਅੰਤ ਸਾਧਾਂ ਭੰਡਾਰਾ ਬਨਾ ਛਕਯਾ ਮੁੜੇ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਬੁਲਾ ਕਰਕੇ
ਪਹੁੰਚੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬੱਲਾ ਭੇਜਿਆ ਅੱਗੇ ਸਿਖਾ ਕਰਕੇ

ਬੱਲੇ ਨੂੰ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਨਾ

ਤੈਬ ਸਾਹਿਬ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਓਥੇ ਵਣ ਸੀ ਇੱਕ ਸੁਨਾ ਭਾਈ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਗਏ ਸਮਝ ਮਹਿਤੇ ਦਾ ਸਖਤ ਦੁਭਾ ਭਾਈ
ਬੱਲਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਕੁਝ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਡਰ ਖਾ ਭਾਈ
ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਮਹਿਤੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਬੱਲਾ ਜੱਟ ਰਿ.ਆ ਘਰ ਆ ਭਾਈ
ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰਯਾ ਓਹਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾ ਸਾਰੀ ਕਰਦਾ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾ ਭਾਈ
ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਛੱਡ ਆਯੋਂ ਤੇਨੂੰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸਖਾ ਭਾਈ
ਸੋਦਾ ਕੀਹ ਖਰੀਦਿਆ ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਯਾ ਹੈ ਲਿਆ ਭਾਈ
ਕਿਉਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਿਹੋਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਭੇਦ ਅਸਲੀ ਸਾਰਾ ਬਤਾ ਭਾਈ

ਬੱਲੇ ਨੇ ਖਰੇ ਸੋਦੇ ਦਾ ਹਾਲ ਦੱਸਨਾ

ਬੱਲਾ ਆਖਦਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਸੁਣੋ ਸੱਚੀ ਧਰ ਨਾਨਕ ਰੂਪਖੁਦਾ ਆਯਾ
ਸੋਦਾ ਖਰਾ ਕਰਨਾ ਤੂੰ ਸੀ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਨਾਨਕ ਖਰਾ ਹੀ ਸੋਦਾ ਕਮਾ ਆਯਾ
ਓਹਨਾਂ ਵੀਹਾਂ ਰੁਪਯਾਂ ਦਾ ਲੈ ਭੋਜਨ ਭੁੱਖੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਖੁਆ ਆਯਾ

ਵਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਫੇਵੰਦ ਸੈਦਾ ਕਰ ਕਰਾਆਯਾ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਦਾ ਗੁੱਸਾ

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਬਾਲੇ ਤੋਂ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਅੱਖਾਂ ਰੋਹ ਦੇ ਵਿਚ ਪਲੱਟੀਆਂ ਨੇ
ਏਸੇ ਲਈ ਤੇਨੂੰ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਚੌੜ ਕੀਤੀਆਂ ਤੁਸਾਂ ਖੱਟੀਆਂ ਨੇ
ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਉਮੈਦਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕਿਥੋਂ ਖੱਟਨੀਆਂ ਤੁਸਾਂ ਖੱਟੀਆਂ ਨੇ
ਨਾਨਕ ਚੌੜ ਹੋਯਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆਖ ਮਹਿਤੇ ਨੇ ਤੀਉੜੀਆਂ ਵੱਟੀਆਂ ਨੇ

ਬਾਲਾ

ਮੈਨੂੰ ਕਾਸਨੂੰ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਹੋਵੇ ਗੁੱਸੇ ਕਰੋ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਵਚਾਰ ਕੋਈ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਟਹਿਲੀਆਂ ਕਰਤੈਂ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਰ ਅਖਤਯਾਰ ਕੋਈ
ਖਰਾ ਸੈਦਾ ਕਰਨਾ ਤੁਸਾਂ ਆਪ ਕਹਯਾ ਘਾਟੇ ਵੰਦ ਨ ਕਰਯੋ ਵਚਾਰ ਕੋਈ
ਸੋ ਨਾਨਕ ਨੇ ਖਰਾ ਸੈਦਾ ਕੀਤਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਆਏ ਭੈੜੀ ਕਾਰ ਕੋਈ
ਬਾਹਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਚੱਲਕੇ ਪੁੱਛ ਲਵੇ ਆਏ ਕਰ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਵਗਾੜ ਕੋਈ
ਮਹਿਤਾ ਭਰਯਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪਾਈ ਬਾਬੇ ਦੀ ਓਸ ਨ ਸਾਰ ਕੋਈ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰਯਾਂ ਹੋਯਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ

ਬਾਹੋਂ ਫੜਕੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆ ਗੱਲਾਂ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਨਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਕਹਿੰਦਾ ਚੱਲ ਜਿੱਥੇ ਨਾਨਕ ਹੈ ਬੈਠਾ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਓਥੇ ਜਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਪੀਹਲੂੰ ਹੇਠ ਬੈਠੇ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਾਲਾ ਮਹਿਤੇ ਨੂੰ ਜਾ ਦਿਖਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਮਹਿਤਾ ਵੇਖਦੇ ਸਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਖਾਂ ਰੋਹਦੇ ਵਿਚ ਪਲਟਾਂ ਵਦਾ ਏ

ਮਹਿਤੇ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਝਿੜਕਨਾ

ਝੱਈ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇ ਪਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਖੱਟੀਆਂ ਟਕੇ ਆਇ ਬੈਠੋਂ
ਲੋਕ ਖੱਟ ਕੇ ਨਛਾ ਲਿਆਉਨ ਘਰੀਂ ਤੂੰ ਮੂਲ ਭੀ ਸਗੋਂ ਗਵਾਇ ਬੈਠੋਂ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਝਯਾ ਚੌੜ ਤੇਨੂੰ ਬੱਸ ਖੱਟੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਖਵਾਇ ਬੈਠੋਂ
ਉੱਠ ਘਰ ਨੂੰ ਚੱਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵਿਚ ਵਣਕਿਉਂ ਮੂੰਹ ਛਪਾਇ ਬੈਠੋਂ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਹਿਤੇ ਨੇ ਘਰ ਲੈ ਆਉਨਾ ਤੇ ਸਭ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਹੋਨਾ

ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਅੱਗੇ ਮਹਿਤਾ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰਤ ਲਿਆਯਾ ਜੀ

ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਭਰਯਾ ਹਬੇ ਤਬੇ ਬੋਲੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਈਆਂ ਸਮਝਾਯਾ ਜ
 ਘਰ ਵੜਦੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਾਤ ਤਾਈਂ ਇਉਂ ਬੋਲ ਕੇ ਕੌੜਾ ਸੁਨਾਯਾ ਜ
 ਝੁੱਗਾ ਚੌੜ ਕਰੂ ਸੌਂਡਾ ਪੱਟ ਜਲਦੀ ਚੰਗਾ ਲਾਲ ਸੁਲੱਖਨਾ ਜਾਯਾ ਜ
 ਪੁੱਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖੱਟ ਕੇ ਆਉਨ ਘਰੀਂ ਏਸ ਮੂਲ ਭੀ ਸਗੋਂ ਗਵਾਯਾ ਜ
 ਜਿਸ ਦਿਣ ਦੀ ਏਸ ਨੇ ਹੋਸ਼ ਫੜੀ ਛੱਜ ਘਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਛਾਹਯਾ ਜ
 ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ ਗਵਾ ਆਉਂਦਾ ਮੈਨੂੰ ਏਸ ਨੇ ਬੜਾ ਸਤਾਯਾ ਜ
 ਮਾਤਾ ਤਿੱਪਤਾ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਓਸ ਅੱਗੋਂ ਨ ਸੁਖਨ ਉਲਟਾਯਾ ਜ
 ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਚੱਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਹਰ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰੇਰਤ ਭੀ ਆਯਾ ਜ
 ਮਹਿਤਾ ਓਸ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਚੰਗਾ ਸੋਧਕੇਟੇਵਾਲਗਾਯਾ ਜੀ
 ਸਿਰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਉੱਤੇ ਛਤਰ ਝੁਲੂ ਝੂਠ ਲਿਖ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਆਯਾ ਜੀ
 ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਪ੍ਰੇਰਤ ਜੀ ਜਾਚ ਚੰਗੀ ਚੰਗਾ ਜੋਤਸ ਤੁਸਾਂ ਅਜਮਾਯਾ ਜੀ
 ਵੇਖਾਂ ਝੁਲਨ ਲੱਗਾ ਛਤਰ ਸਿਰ ਉਤੇ ਖੱਟਨ ਘੱਲਯਾ ਮੂਲ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
 ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭੇ ਹੋ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਸੁਖਨ ਪਰਤਾਯਾ ਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਾਯਾ ਦੇ ਹੋ ਭੁੱਖੇ ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਦਾ ਭੇਤ ਨ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੱਸਦਾ ਏ ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਚਰਨਾਂ ਵੱਸੇ ਮਾਯਾ ਜੀ
 ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁਣ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸੁਖਨ ਅਲਾਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦੇਨਾ

ਬੋਲੇ ਧੀਰ ਧੁਰੰਧਰ ਨਾਲ ਧੀਰਜ ਸਦਾ ਭੁੱਲਾਂ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਵਨਾ ਜੀ
 ਤੁਸਾਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਗਯਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈਸੀ ਕੋਈ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਕਰ ਆਵਨਾ ਜੀ
 ਮੈਨੂੰ ਖਰਾ ਲੱਗਾ ਸੋ ਮੈਂ ਕਰ ਆਯਾ ਘੱਟਾ ਕਦੇ ਨ ਜਿਸਤੋਂ ਪਾਵਨਾ ਜੀ
 ਏਥੇ ਸੁਖਦਾਇਕ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਨਾਲ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਜਾਵਨਾ ਜੀ

ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ

ਏਹੋ ਜਹੀ ਸੌਦੇ ਸਦਾ ਕਰੇਂਗਾ ਜੇ ਫੇਰ ਝੁੱਗੜਾ ਫੇਰ ਵਸਾਇੰਗਾ ਤੁ
 ਅਗੋਂ ਖੱਟ ਕੇ ਕੀਹ ਖਵਾਲਨਾ ਹੈ ਖੱਟੀ ਸੌਂਡੀ ਉਜਾੜ ਦਿਖਾਇੰਗਾ ਤੁ

ਮੈਂ ਅਗੋਂ ਬਿਆਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਂਦਾ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਮੂਲ ਗਵਾਇੰਗਾ ਤੂੰ
ਮੈਵੇਂ ਗੁੱਸੇ ਨ ਹੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਹਥੋਂ ਪਛਤਾਇੰਗਾ ਤੂੰ

ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਨੀ

ਕਿਸੇ ਰਾਇ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪਿਆਝਿੜਕਦਾਏ
ਕਈ ਰਹੇ ਸਮਝਾ ਨ ਟਲਦਾ ਏ ਦੁੱਧ ਵੱਡ ਪਾਣੀ ਪਿਆਰਿੜਕਦਾਏ
ਓਸ ਵਲੀਅੱਲਾਤਾਈਂ ਦੁੱਖਦੇਂਦਾ ਅਸਲ ਰਸਤਿਓਂ ਖੁੰਝ ਕੇ ਬਿੜਕਦਾਏ
ਬੰਦਾ ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਡਰਕਾਲੂ ਤੋਂ ਮੂਲ ਨ ਬਿੜਕਦਾਏ

ਰਾਇ ਨੇ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸਣੇ ਸ੍ਰੀ ਬੱਬੇ ਜੀ ਦੇ ਬੁਲਾਣਾ

ਓਸੇ ਵਕਤ ਹੀ ਨਫਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਕਰਕੇ ਰਾਏ ਕਾਲੂ ਦੇ ਤਈਂ ਬੁਲਾਯਾਏ
ਕਾਲੂ ਆਉਂਦੇ ਨੂੰ ਝਿੜਕਕੇ ਰਾਇ ਪਿਆਮਹਿਤਾਬਹੁਤ ਤੇਨੂੰ ਸਮਝਾਯਾਏ
ਅੱਜ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਝਿੜਕਯਾ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਕੀਹ ਤੇਰਾ ਗਵਾਯਾ ਏ
ਉੱਠ ਆਪਣੇ ਮੰਜੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰਾਇ ਬੱਬੇ ਜੀ ਤਈਂ ਬੈਠਾਯਾ ਏ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੱਸਨਾ

ਮੈਨੂੰ ਰਾਇਜੀ ਨਾਨਕ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਝਿੜਕਦਾ ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਆਇਕੇਜੀ
ਘਰੋਂ ਲੱਭਦੀ ਚੀਜ਼ ਸੋਸੁੱਟ ਆਉਂਦਾ ਦੱਸਾਂ ਕੀਹ ਕੀਹ ਮੈਂ ਗਣਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਹੁਣ ਭੇਜਯਾ ਸੈਦਾ ਖਰੀਦਨੇ ਨੂੰ ਆਯਾ ਵੀਹ ਰੁਪਏ ਗਵਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਕਾਬੂ ਆਗਿਆ ਸਾਧ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦੇ ਓਹਨਾਂ ਖੋਹ ਲਏ ਭਚਲਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਹੋਰ ਗੁੱਸੇ ਨ ਹੋਵਾਂ ਤੇ ਕੀਹ ਕਰਾਂ ਝੁੱਗਾ ਬੈਠ ਜਾਂ ਹੁਣੇ ਲੁਟਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਰਾਇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸੁਨਾਇਕੇਜੀ

ਰਾਇ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ ਮਹਿਤੇ ਨੂੰ ਆਖਨਾ

ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹੈ ਲਿਹਾਜ਼ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਆਯਾ ਵੱਡਾ
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਰੀ ਸਜ਼ਾ ਮੈਂ ਦਿਆਂ ਤੇਨੂੰ ਤੂੰ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈਨੂੰ ਹੈ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਵੱਡਾ
ਅਜੇ ਤੱਕ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਆਈ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤੇਨੂੰ ਸਮਝਾਯਾ ਵੱਡਾ
ਤੇਰੇ ਭਾਗ ਭਲੇ ਪੁੱਤ ਜੱਮਯਾ ਇਹ ਤੇਨੂੰ ਆਪ ਸੁਦਾ ਵਡਿਆਯਾ ਵੱਡਾ
ਤੂੰ ਦੌਲਤ ਕਮਾਨ ਨੂੰ ਭਰੇ ਰੋਂਦਾ ਹਿਰਸ ਦੁਨੀਦੀ ਨੇ ਜਾਲ ਪਾਯਾ ਵੱਡਾ

ਕੀਤੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਬੇ ਅਦਬੀ ਤੂੰ ਇਹ ਐਬ ਹੈ ਬੁਰਾ ਕਮਾਯਾ ਵੱਡਾ
ਤੇਰਾ ਹੋਵੇ ਨੁਕਸਾਨ ਸੇ ਭਰ ਮੇਥੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹਹੁਕਮਸੁਨਾਯਾਵੱਡਾ
ਫੇਰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਤੂੰ ਦੁਖਾਯਾ ਵੱਡਾ

ਤਥਾ

ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਕੀਹ ਮੇਰਾ ਹੈ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਝਗੜਾ ਤੇਰਾ ਮੁਕਾ ਦੇਵਾਂ
ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਖਾਨਾ ਨਹੀਂ ਤਪਾ ਜੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਧਰੇਡੇਰਾਲਵਾ ਦੇਵਾਂ
ਸ਼ੈਰ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਸੁਣ ਕੱਨ ਧਰ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੇਨੂੰ ਸਮਝਾ ਦੇਵਾਂ
ਜੇ ਕਰ ਤਪਾ ਜੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਹੋਯੋਂ ਗੁੱਸੇ ਯਾਦ ਰੱਖ ਮੈਂ ਭਾਰੀ ਸਜਾ ਦੇਵਾਂ
ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜੇ ਤੇਰਾ ਗਵਾ ਆਵੇ ਕੌਡੀ ਕੌਡੀ ਮੈਂ ਗਿਣ ਚੁਕਾ ਦੇਵਾਂ
ਤਨ ਧਨ ਤੇ ਮਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਉਤੋਂ ਘੁਮਾ ਦੇਵਾਂ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਵਾਹਵਾਹਸਿਦਕਭਰੋਸਾਹੈਨਾਮਇਹਦਾਨਾਮਰਹੇਗਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਤੇਰਾ
ਪਹਿਲਾ ਸਿੱਖ ਤੂੰ ਬਣਯੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀਦਾ ਬੇੜਾਹੋਗਿਆਭਵਜਲੋਂ ਪਾਰਤੇਰਾ
ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਯਾਦ ਰਹਿਸੀ ਹਰ ਸਿੱਖ ਨੂੰਨਾਮਸੰਸਾਰਤੇਰਾ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭਲਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਕਰਤਾਰ ਤੇਰਾ

ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਉਨਾ

ਦੌਲਤ ਸਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਦੀਵਾਨ ਆਹਾ ਇੱਜਤਦਾਰ ਤੇ ਬਾ ਵਕਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਦੁਬਾਬੇ ਦੇਸ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵੱਸਦਾ ਸੀ ਚੰਗਾ ਮੱਨਯਾਂ ਤੇ ਸ਼ਾਹੁਕਾਰਸੀ ਜੀ
ਪੰਦਾਂ ਸੋ ਦੇ ਚੋਤੀਏ ਸਾਲ ਅੰਦਰ * ਬੀਬੀਨਾਨਕੀਜੋ ਸ਼ਰਮ ਸ਼ਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਓਹਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦੀ ਸ਼ਾਂਦੀਹੋਈਹੈਸੀਸੱਤਸਾਲਗੁਜ਼ਰੇਵਿਚਕਾਰਸੀ ਜੀ
ਫੇਰ ਪੰਦਾਂ ਸੋ ਇਕਤਾਲੀਏ ਨੂੰ ਆਯਾ ਤਲਵੰਡੀ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਮੁਕਲਾਵੇ ਦੀ ਰੀਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਆਯਾਖੁਸ਼ੀਧਾਰਸੀ ਜੀ

ਇਕ ਪਖੰਡੀ ਸਾਧ

ਰਾਗ ਰੰਗ ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਹੋਇ ਰਹੇ ਦੂਰ ਨੇੜਯੋਂ ਮੇਲ ਭੀ ਆਯਾ ਏ

ਮਾਤਾ ਤਿਖਤਾ ਨੇ ਸੋਹਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਖੂਬ ਸਜਾਯਾ ਏ
ਇਕ ਸੋਨੇ ਦੀ ਹੱਥ ਅੰਗੂਠੀ ਪਾਈ ਚਾਉ ਮਨ ਵਾ ਪੂਰਾ ਕਰਾਯਾ ਏ
ਓਹਨੀਂ ਦਿਨੀਂ ਓਥੇ ਇਕ ਸਾਧਨਾਂ ਗਾਰਹਿੰਦਾ ਬਾਹਰ ਪਿੰਡੋਂ ਪੂਟਾਲਾ ਯਾ ਏ
ਹਥ ਗਡਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਓਧਰ ਓਸ ਵੇਖ ਸਵਾਲ ਚਾ ਪਾਯਾ ਏ
ਦੱਸ ਬਾਲਕਾ ਹੈ ਕੀਹ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਇਹ ਗਡਵਾ ਕਿਧਰੇ ਚਾਯਾ ਏ
ਸੱਭਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੇ ਸੁਚੇਤ ਪਾਣੀ ਜਾਨਾ ਚਾਹਯਾ ਏ
ਹਮ ਤੁਮ ਦੋਨੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਹੈਂ ਇਹ ਪਖੰਡੀ ਨੇ ਅਗੋਂ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
ਹਮ ਤੁਮ ਦੇ ਵਿਚ ਨ ਭੇਦ ਕੋਈ ਹੈ ਸਿਤਾਂ ਦੀ ਦੱਸੀ ਮਾਯਾ ਏ
ਇਹ ਛਾਪ ਤੇ ਗਡਵਾ ਦਿਹੋ ਹਮ ਕੇ ਓਸ ਕਪਟੀ ਕਪਟ ਫੈਲਾਯਾ ਏ
ਭਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਚਾਉ ਦਾਰਤਾ ਤਈਂ ਨਬਾਹਯਾ ਏ
ਛਾਪ ਲਾਹਿ ਦਿਤੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅਤੇ ਗਡਵਾ ਹੱਥ ਫੜਾਯਾ ਏ

ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ

ਘਰ ਗਏ ਤੇ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਵੇਖ ਪੁੱਛੇ ਛਾਪ ਗਡਵੇ ਸਣੇ ਗਵਾਈ ਕਿੱਥੇ
ਲਾਲੋ ਲਾਲ ਹੋ ਕੇ ਝਿੜਕਾਂ ਦੇਣ ਲੱਗਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜਲਦੀ ਹਈ ਖੁਹਾਈ ਕਿੱਥੇ
ਧਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਪਰ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤਈਂ ਸਮਾਈ ਕਿੱਥੇ
ਮਹਿਤੇ ਪਾਈ ਨਸਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਾਣੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਕਲ ਛਪਾਈ ਕਿੱਥੇ

ਰਾਇ ਨੇ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕੇ ਫੇਰ ਤਾੜਨਾ

ਇਹ ਸਾਰੀ ਹੀ ਰਾਇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਝੱਟ ਮਹਿਤੇ ਜੀ ਤਈਂ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਮਹਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੋਂ ਰਾਇ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਂਵਦਾ ਏ
ਅੱਜ ਫੇਰ ਓਹੋ ਗੱਲ ਤੂੰ ਕੀਤੀ ਕਾਲੂ ਸ਼ੀਫ ਤੇਨੂੰ ਨਾਹੀਂ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਕਰੇਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਤੂੰ ਤੇਨੂੰ ਆਪਨਾ ਭਲਾ ਨ ਭਾਂਵਦਾ ਏ
ਤੇਨੂੰ ਆਖਯਾ ਪੂਰਾ ਤੂੰ ਕਰ ਮੇਥੋਂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਗਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਭਾਰੀ ਦਿਆਂ ਸਜਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਜ ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਭਾਂਵਦਾ ਏ

ਰਾਇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਭੇਜਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ

ਗਿਆ ਰਾਇ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਜੈਰਾਮ ਜਦੋਂ ਕੀਤਾ ਓਸਨੇ ਆਦਰ ਭਾ ਭਾਈ

ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਪੁੱਛੀ ਹੋਰ ਕਰ ਗੱਲਾਂ ਦਿਤੀ ਰਾਇ ਨੇ ਬਾਤ ਹਲਾ ਭਾਈ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੈਰਾਮ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਤੂੰ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਦਾਨਾ ਭਾਈ
 ਵੇਖ ਨਾਨਕ ਵਲੀ ਅਵਤਾਰ ਵੱਡਾ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜਾਪਦਾ ਨੂਰ ਖੁਦਾ ਭਾਈ
 ਆਯਾ ਆਪ * ਖੁਦਾ ਜਹਾਨ ਉੱਤੇ ਖਾਸ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਵਟਾ ਭਾਈ
 ਇਹਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਜੀਵ ਬੇਅੰਤ ਤਰਸਨ ਪਾਪ ਜੁਲਮ ਸਭ ਦੇ ਮਟਾ ਭਾਈ
 ਪਰ ਕਾਲੂ ਨ ਏਸ ਦੀ ਸਾਰ ਪਾਈ ਅਸੀਂ ਰਹੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਝਾ ਭਾਈ
 ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਓਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਓਹਦਾ ਬਹੁਤ ਕਰੜਾ ਹੈ ਸੁਭਾ ਭਾਈ
 ਏਥੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰਹਿਨਾ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ ਅਸਾਂ ਸੋਚਯਾ ਫਿਕਰ ਦੁੜਾ ਭਾਈ
 ਮੇਰਾ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੱਖਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਵਦੀ ਪੇਸ਼ ਨ ਕਾ ਭਾਈ
 ਤੂੰ ਨਾਲ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੈ ਜਾਹ ਖਾਂ ਮੇਰੀ ਹੈ ਇਹ ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਭਾਈ
 ਮਹਿਤਾ ਰੋਜ਼ ਕੁਪੱਤ ਜੋ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਸਾਰਾ ਝਗੜਾ ਦਿਹ ਚੁਕਾ ਭਾਈ
 ਇਹ ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਲਿਆ ਰਾਇ ਨੇ ਕਾਲੂ ਬੁਲਾ ਭਾਈ
 ਰਾਇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਿੱਤੀ ਮਹਿਤੇ ਨੂੰ ਬਾਤ ਸਮਝਾ ਭਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜੈਰਾਮ ਨਾਲ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵੱਲ ਤਯਾਰ ਹੋਨਾ

ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿਕੇ ਤਲਵੰਡੀ ਅੰਦਰ ਫੇਰ ਤੁਰਤ ਜੈਰਾਮ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ
 ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਦਾਜ ਆਦਿਕ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੋਯਾ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੀ ਨਾਲ ਤਯਾਰ ਹੋਏ ਬੀਬੀ ਤਈਂ ਆਨੰਦ ਅਪਾਰ ਹੋਯਾ
 ਪਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਆ ਵੈਰਾਗ ਅੰਦਰ ਛੋਟਾ ਚਿੱਤ ਹੋ ਕੇ ਦੁਖਯਾਰ ਹੋਯਾ
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾ ਰੋਣ ਲੱਗੀ ਆ ਮੋਹ ਐਲਾਦ ਬਿਸਯਾਰ ਹੋਯਾ
 ਦਿਤੀ ਧੀਰਜ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਯਾਨ ਹਿਰਦੇ ਚ ਮਤਕਾਰ ਹੋਯਾ
 ਪੰਦਾਂ ਸੋਇਕਤਾਲੀਏਂ ਮਾਹਫੱਗਨ ਬਾਬਾ ਰਾਇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਅਸਵਾਰ ਹੋਯਾ
 ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਘਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਉਡਾਰ ਹੋਯਾ

* ਅਵਲ ਤਾਂ “ਗੁਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਏਕੋ ਜਾਨ” ਦੇ ਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਿਚ ਭੇਦ
 ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰਾ ਇਹ ਪਰਮੀ ਦੇ ਸਿਦਕ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਕ ਹੋਨ, ਇਹਨਾਂ ਤੇ ਇਤਰਾ ਜਕੋਈ ਨਹੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਭੱਯਾ ਜੈਰਾਮ ਦੇਵੇਂ ਹੋਏ ਦਿਲ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਅਪਾਰ ਭਾਰੇ
ਧਨ ਸਮਝ ਕੇ ਆਪਨੇ ਭਾਗ ਵੱਡੇ ਫੁੱਲੇ ਮੇਉਂਦੇ ਨ ਘਰ ਬਾਰ ਸਾਰੇ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਪਰਤਾਪ ਮੱਥੇ ਵੇਖ ਦੇਗ ਰਹੇ ਨਰ ਨਾਰ ਸਾਰੇ
ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਕਦੇ ਜੇ ਨਾਲ ਭੱਯੇ ਹੋਰੈਰਾਨ ਜਾਂਦੇ ਵੇਖਨ ਹਾਰ ਸਾਰੇ
ਵੇਖਤੁਰਕ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਹੈ ਵਲੀ ਅੱਲ੍ਹਾ ਹਿੰਦੂ ਵੇਖ ਕਹਿੰਦੇ ਅਵਿਤਾਰ ਸਾਰੇ
ਸੜੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰਤ ਪੈ ਠੰਢ ਜਾਂਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਂਦੇ ਕਰ ਦੀਦਾਰ ਸਾਰੇ
ਸਾਰੇ ਵਿਚ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਚੱਲ ਆਉਨ ਲੱਗੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ਸਾਰੇ
ਲਾਲ ਗੋਦੜੀ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਛਪੇ ਰਹਿਨ ਨ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾਰ ਸਾਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭੱਯੇ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਆਖਨਾ

ਸਮਾਕੁਝ ਕੂ ਜਦ ਆ ਬੀਤ ਗਿਆ ਕਹਯਾ ਭੱਯੇ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਉਚਾਰ ਭਾਈ
ਵਿਹਲੇ ਬੈਠਯਾਂ ਦਿਨ ਨ ਰੁਜ਼ਰਦਾਏ ਦੱਸੋ ਕੋਈ ਕਰੀਏ ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਭਾਈ
ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਖਾਵਨਾ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਸਾਨੂੰ ਲਾਉ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿਹਾਰ ਭਾਈ
ਹੋਰ ਕੰਮ ਬਹੁਤੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੈਨ ਕਰਨੇ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਭਾਈ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ

ਕਰੋ ਬੈਠ ਕੇ ਧਯਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸੰਦਾ ਤੁਸੀਂ ਵੀਰ ਜੀ ਜਗਤ ਤਰਾਉਨ ਆਏ
ਪਰੇਮ ਵੱਸ ਹੋ ਭਗਤਾਂ ਪਯਾਰਯਾਂ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਨਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉਨ ਆਏ
ਆਇ ਜਗਤ ਤੋਂ ਪਾਪ ਮਟਾਵਨੇ ਨੂੰ ਪਾਪੀ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰਲੰਘਾਉਨ ਆਏ
ਦੇਸ ਸੜਦਾ ਈਰਖਾ ਅਗਨ ਅੰਦਰ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਠੰਢ ਵਰਤਾਉਨ ਆਏ
ਕੂੜ ਵਰਤਯਾ ਜੱਗ ਅੰਧੇਰ ਪਿਆ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਜ ਗਯਾਨ ਚੜ੍ਹਾਉਨ ਆਏ
ਲੋਕ ਵਿਚ ਪਾਖੰਡਾਂ ਦੇ ਭਟਕਦੇ ਨੇ ਸਿੱਧਾਰਾ ਸਤਾ ਤੁਸੀਂ ਚਲਾਉਨ ਆਏ
ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਮੈਂ ਸਮਝ ਦੀ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾਮ ਅਕਾਲ ਜਪਾਉਨ ਆਏ
ਹਉ ਮੈ ਰੋਗ ਲੱਗਾ ਭਾਰਾ ਜੱਗ ਤਾਈਂ ਪੂਰਨ ਵੈਦ ਹੋ ਰੋਗ ਗਵਾਉਨ ਆਏ
ਜਿਹੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਓਹੋ ਕਰੋ ਫਸੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਛੁਡਾਉਨ ਆਏ
ਸਾਂਡੇ ਭਾਗ ਵੱਡੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਿਹਰ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਵਡਿਆਉਨ ਆਏ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਕੁਝ ਦਿਨ ਏਥੇ ਭੀਹੈਕਾਰ ਕਰਨੀਇਹਭੀਲੇ ਖਾਹੈਹੁਕਮਕਰਤਾਰਅੰਦਰ
ਜਿਨੇ ਦਿਣ ਏਥੇਸੱਡਾ ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ਚੰਗਾਲੱਗਨਾਕਿਸੇਵਿਹਾਰਅੰਦਰ
ਏਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਹੋਨ ਕਰਨੇ ਫੇਰ ਬਿਚਰਨਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ
ਵਿਹਲੇ ਬੈਠਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਿਨ ਕੱਟਨੇਲੱਗਕੇਕਾਰਅੰਦਰ

ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕੋਈ ਕਾਰ ਟੋਲਨ ਦਾ ਫਿਕਰ ਕਰਨਾ

ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪੱਕੀ ਦਲੀਲ ਡਿੱਠੀ ਸੋਚ ਭੱਯਾ ਜੈਰਾਮ ਦੁੜਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਿਹੜੇ ਕੰਮ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਦੱਗੀਏ ਭਾਈ ਬੰਦਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾਂਵਦਾਏ
ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਪਠਾਨਦਾਮੋਦੀਖਾਨਾਅੰਤਪਿਆਵਿਹਲਾਨਿਗ੍ਹਾ ਆਂਵਦਾਏ
ਕਰ ਮੇਲ ਮਲਾਪ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖਾਨ ਪਾਸੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਵਾਂਵਦਾਏ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਨਾ

ਬਾਬੇ ਤਾਈਂ ਜੈਰਾਮ ਲੈ ਨਾਲ ਜਲਦੀ ਝੱਟ ਜਾ ਹਯਰਪਾਸਖਾਨ ਹੋਯਾ
ਰੱਬੀਨੂਰਭਰਯਾਚਿਹਰਾਵੇਖਕਰਕੇਦੌਲਤ ਖਾਨ ਪਠਾਨ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ
ਲੈ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਦਾ ਸਿਰ ਤੋੜੀ ਵੇਖ ਰੂਪ ਸੋਹਣਾ ਪਸ਼ੇਮਾਨ ਹੋਯਾ
ਕਹਿੰਦਾਸੁਣਜੈਰਾਮਇਹਸਾਕਤੇਰਾਕੋਈਵਲੀਮੱਲ੍ਹਾਜਾਹਰਆਨਹੋਯਾ
ਇਹਦੇ ਸਭ ਨਸ਼ਾਨ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੈ ਖਾਸ ਅਵਿਤਾਰ ਪਛਾਨ ਹੋਯਾ
ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬਹੁਤਐੱਖਾ ਟੰਟਾ ਇਸਪਾਸੋਂਕਦੋਂਜਾਨਹੋਯਾ
ਇਹਤਾਂਬੈਠਕੇਬੰਦਗੀਕਰਨਵਾਲਾਅਮਨਹੀਂਇਹਖਾਸਇਨਸਾਨਹੋਯਾ
ਮੇਰਾ ਵੇਖਦੇ ਸਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਸਮ ਕੁਰਾਨ ਹੋਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਕਰੋ ਖਾਨ ਜੀਕੰਮ ਦਾ ਫਿਕਰਨਾਹੀਂ ਕੰਮ ਸਭਦੇਦੱਬਚਲਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਬੰਦਾ ਕਰ ਕੀਹ ਸੱਕਦਾਆਪਦੱਸੋਕਾਰਹਰਇਕਓਹੋਨਬਾਹੁਨ ਵਾਲਾ
ਮੁੱਠੀਖਾਕਦੀਜੀਵਕੀਹਕਰਸੱਕੇਸਭਕੁਝਓਹਕਰਨ ਕਰਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਅਸੀਂ ਪੁਤਲੀਆਂਵਾਂਗਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਓਹਨਟਹੋਖਿਲ ਖਿਲਾਉਨ ਵਾਲਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਨਵਾਬ ਨੇ ਸੌਂਪਨਾ

ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਨਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਹਯਾ ਏਸਦੇਤਈਂ ਚਲਾਯਾ ਕਰੋ
ਕਾਫ਼ ਦਾਰ ਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਸਾਰਯਾਂ ਨੂੰ ਤੋਲ ਜੋਖ ਕੇ ਰਸਦ ਦਿਵਾਯਾ ਕਰੋ
ਜਿੰਨਾ ਖਰਚ ਹੋਵੇ ਲਿਖ ਵਹੀ ਖਾਤੇ ਜਦੋਂ ਮੰਗਾਂ ਹਿਸਾਬ ਦਿਖਾਯਾ ਕਰੋ
ਲੇਖਾ ਰੱਖਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਮਝਸੋਚਕੇ ਖਰਚ ਖਰਚਾਯਾ ਕਰੋ

੧੫੪੨ ਵਸਾਖ ਪੰਜ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਕਾਰ ਸੰਭਾਲਨੀ

ਮੋਦੀ ਨਾਮ ਦੇ ਬਣੇ ਅਕਾਲ ਵੱਲੋਂ ਭੁੱਖੇ ਜੰਗ ਦੇਤਈਂ ਵਰਤਾਨ ਲਈ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਅਖੁੱਟ ਭੰਡਾਰ ਸੱਚਾ ਜਗਤ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਆਏ ਵੰਡਾਨ ਲਈ
“ਭਗਤਭੰਡਾਰਗੁਰਨਾਨਕਕਉਸਉਪੇ” ਸਾਂਝੀਸਭਨੂੰ ਦਾਤਦਵਾਨ ਲਈ
ਭੁੱਖੇਮਰੇਜੋਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਵਾਲ ਕਰ ਭੁੱਖ ਗਵਾਨ ਲਈ
ਤਰਸ*ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕਦੇ ਨ ਕਿਸੇ ਕੀਤਾ ਦੌਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਰਿਝਾਨ ਲਈ
ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂਸੱਚੇ ਦੇ ਬਣੇ ਮੋਦੀਭੁੱਖੇਜਗਤਦੀ ਭੁੱਖ ਮਟਾਨ ਲਈ
ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਨਵਾਬਦਾ ਸਾਂਭਯਾ ਹੁਣ ਅੱਠ ਦਾਣੇ ਦੇ ਤੋਲ ਤੁਲਾਨ ਲਈ
ਬਾਲਾ ਆਯਾ ਤਲਵੰਡੀਓਂ ਨਾਲ ਹੀਸੀਨਾਲੇ ਰੱਖਯਾ ਕਾਰਨਬਾਹਨ ਲਈ
ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਲ ਢਲਾਈ ਜਾਂਦੇ ਬਾਲਾ ਰਹੇ ਤਯਾਰ ਫੜਾਨ ਲਈ
ਸਾਂਭਲਈ ਇਹਕਾਰਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੁਝਦਿਨ ਬਿਤਾਨ ਲਈ

ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਬਖਸ਼ਸਾਂ

ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਕਾਰ ਸੰਭਾਲੀ ਬਾਬੇ ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਦੇ ਮੋਦੀ ਸਦਾਨ ਲੱਗੇ
ਜਿਹੀ ਰਸਦ ਨਵਾਬ ਦੇ ਘਰ ਜਾਵੇ ਓਹੋ ਜਹੀ ਸਭਤਈਂ ਦਿਵਾਨ ਲੱਗੇ
ਇਕੋ ਜਹੀ ਗਰੀਬ ਅਮੀਰ ਤਾਈਂ ਉਚ ਨੀਚ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਮਟਾਨ ਲੱਗੇ
ਨੰਗੇ ਭੁੱਖੇ ਫ਼ਕੀਰ ਜੋ ਚਲੇ ਆਵਨ ਸਭ ਤਈਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਰਤਾਨ ਲੱਗੇ
ਯੱਸ ਫੈਲਯਾ ਆਨ ਉਦਾਰਤਾ ਦਾ ਆ ਅਮੀਰ ਗਰੀਬ ਸਰਾਹਨ ਲੱਗੇ
ਬਈਮਾਨ ਤੇ ਚੁਗਲ ਜੋ ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰੇ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਜਿਗਰ ਜਲਾਨ ਲੱਗੇ

* ਓਹ ਸ਼ੂਦਰ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇ ਸੁਣਨ ਦਾ ਬੇਦਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਅਧਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ
ਸੀ ਰਖਯਾ ਹੋਯਾ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਨੇ ਆਪਨੇ ਗਲ ਲਾ ਕੇ ਤਾਰਯਾ ।

ਕਰਨ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਵਰਤ ਅਪਾਰ ਚਲਾਨ ਲੱਭ
ਬਹੁਤ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕੱਠੇ ਹੋ ਸਤ ਸੰਗ ਵਧਾਨ ਲੱਭ

ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ

ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਬਾਲੇ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਦਿਹੋ ਅੱਗਯਾ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਵੀਏ ਜ
ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਭ ਬੈਠੇ ਆਪ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਜਾਕੇ ਅਸੀਂ ਭੀ ਕਾਰ ਚਲਾਵੀਏ ਜ
ਹਲ ਵਾਹੁਣਾ ਜਾਣਦੇ ਜੱਟ ਅਸੀਂ ਖੇਤੀ ਬੀਜੀਏ ਵੱਢ ਕੇ ਖਾਵੀਏ ਜ
ਸਾਥੋਂ ਹੱਟੀ ਨਹੋਇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਲੜ ਛੁਡਾਵੀਏ ਜ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਨਾ

ਸੁਣ ਬਾਲਾਯਾ ਪਉ ਨ ਮੂਲ ਕਾਹਲਾ ਬੋੜਾ ਚਿਰ ਇਹ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਭਾਣ
ਅਸਾਂ ਫਸ ਏਥੇ ਨਾਹੀਂ ਬੈਠ ਰਹਿਨਾ ਰੱਖ ਧੀਰਜ ਮੋਹ ਵਸਾਰ ਭਾਣ
ਜਿਹੜੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਸੱਚੇ ਹੈ ਭੇਜਿਆ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਭਾਣ
ਓਹਦਾ ਵੇਲਾ ਭੀ ਆਵਦਾ ਪਿਆ ਨੇੜੇ ਥੋੜੇ ਕਰਨੇ ਰਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਭਾਣ
ਫੇਰ ਫਿਰਨਾ ਦੇਸ ਦਿਸ਼ਾਂਤੀਂ ਜਾ ਹੈ ਜਪਾਵਨਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਭਾਣ
ਏਧੇ ਪਿੱਟਨੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਅਸਾਂ ਕਰਨਾ ਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਭਾਣ
ਲੋਕਾਂ ਭੁੱਲਿਆਂ ਭੁਟਕਯਾਂ ਸਾਰਯਾਂ ਦਾ ਫਿਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉੱਧਾਰ ਭਾਣ
ਤੂੰ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਉਮਰ ਕਟਨੀ ਹੈ ਕਈ ਵੇਖਨੇ ਤੂੰ ਚਮਤਕਾਰ ਭਾਣ
ਸਾਂਝੇ ਪਿਛੋਂ ਕਿੱਨਾ ਚਿਰ ਰਹੇਂਗਾ ਤੂੰ ਸਾਂਝੇ ਜਾਹਰ ਕਰਨੇ ਸਮਾਚਾਰ ਭਾਣ
ਜੇ ਕਰਾਇਸੇ ਕਰੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤਾਈਂ ਵਿਚੋਂ ਮਾਰ ਭਾਣ

ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ

ਅੱਛਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿਹਰ ਤੁਸਾਡੀ ਜਿਵੇਂ ਜੋ ਕਰਾਉਰੀ ਕਰਾਂਗਾ ਕਾਰ ਓ
ਜਿੱਥੇ ਰਖੇ ਗੇ ਓਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂ ਰਾਜੀ ਜਿੱਥੇ ਲਾਓ ਭਲੀ ਕਾਰ ਸਾਰ ਓ
ਮੈਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੀ ਦੌਲਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਘਰ ਬਾਰ ਓ
ਬੰਦਾ ਬੈ ਖਰੀਦ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਸ ਸੂਰਗ ਹਜ਼ਾਰ ਓ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਹੱਥ ਕਾਰ ਤੇ ਚਿੱਤ ਕਰਤਾਰ ਵੱਲੇ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਨੂੰ ਖੂਬ ਚਲਾਯਾ ਜ

ਰਹਿਨ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਹਮੇਸ਼ ਕੱਠੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮੰਗਯਾ ਜਿਸ ਸੋ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਸਤਿ ਸੰਗ ਭੀ ਰਹੇ ਤੇ ਕਾਰ ਭੀ ਰਹੇ ਐਸਾ ਨਿਯਮ ਗੁਰਾਂ ਠਹਿਰਾਯਾ ਜੀ
ਕਦੇ ਕਦੇ ਜਦ ਜੋਖਦੇ ਰਸਦ ਤਾਈਂ ਬਾਰਾਂ ਅੱਗੇ ਤੇਰਾਂ ਜਦ ਆਯਾ ਜੀ
ਤੇਰਾਂ ਤੇਰਾਂ ਤੋਂ ਉਲਟ ਹੋ ਜਾਇ “ਤੇਰਾ” ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਕਹਿ ਚਿੱਤ ਲਗਾਯਾ ਜੀ
“ਮੇਰਾ” ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਨ, ਰੂਪ ਰਿਹਾ “ਤੇਰਾ” ਤੇਰਾ ਛੱਡ ਨਾ ਫੇਰਨ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
ਤੇਰਾ ਬੋਲਦੇ ਤੋਲਦੇ ਰਸਦ ਜਾਂਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁੱਝ ਨ ਗਿਣ ਗਿਣਾਯਾ ਜੀ
ਲੋਕ ਰਹਿਨ ਹੈਰਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਦਾ ਵਰਤ ਵੱਡਾ ਗੁਰਾਂ ਲਾਯਾ ਜੀ

ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਈਦਖਾ

ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਵੇਖ ਉਦਾਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਖੁਸ਼ ਵੱਡੇ ਅਹਿਲਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਯੋਸ ਗਾਉਂਦੇ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਸਦਾ ਸੁਣ ਸੜਦੇ ਦਿਲੋਂ ਬੁਰਯਾਰ ਸਾਰੇ
ਬਈਮਾਨ ਜੋ ਵੱਢੀਆਂ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਕਾਜੀ ਪਾਜੀ ਮੁਰਦਾਰ ਸਾਰੇ
ਕਰਨ ਚੁਗਲੀਆਂ ਖਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਸਦਾ ਲਾਉਨ ਲੂਤੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਮਾਰ ਸਾਰੇ
ਮੋਂਦੀ ਖ਼ਾਨਾ ਉਜਾੜਦਾ ਪਿਆ ਮੋਂਦੀ ਰਹੇ ਗੁੱਝੇ ਹੀ ਗੁੱਝੇ ਪੁਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਰਸਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਚੰਗੀ ਮਿਲਦੀ ਸੀ ਓਹ ਸਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਸਾਰੇ
ਪੇਸ਼ ਕੋਈ ਨ ਜਾਂਵਦੀ ਚੁਗਲਾਂ ਦੇ ਕਈ ਵਾਰ ਰਹੇ ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰ ਸਾਰੇ
ਡਰ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੱਖੇ ਆਸਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਾਰੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਕਰਨੀ ਸਦਾ ਹੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾਈ ਨਹੀਂ ਯੋਗ ਅਯੋਗ ਵਚਾਰਦੇ ਨੇ
ਕਾਂ ਵਾਂਗ ਪਾਂਦੇ ਚੁੰਝ ਹਰ ਜਾਗ੍ਹਾ ਦੁੱਧ, ਦਹੀਂ, ਮੈਲਾ ਨ ਨਿਹਾਰਦੇ ਨੇ
ਛੱਡ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਵਨਾ ਰੀਦਗੀ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਛੱਡਕੇ ਗੋਬਰ ਤਾੜਦੇ ਨੇ
ਛੱਡ ਮੱਖੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਖੁਸ਼ਬੋ ਤਾਈਂ ਬੈਠ ਮੈਲੇ ਤੇ ਮੂੰਹ ਸਵਾਰਦੇ ਨੇ
ਰੀਦੇ ਚਲੇ ਜਾ ਕੁੱਤਯਾਂ ਵਾਂਗ ਲੱਕਨ ਛੱਡ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਾਹਕ ਮੁਰਦਾਰ ਦੇ ਨੇ
ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਪਾਸੋਂ ਪਨਾਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਹ ਬੇਟੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬੁਰਯਾਰ ਦੇ ਨੇ

ਨਵਾਬ ਨੇ ਹਸਾਬ ਮੰਗਨਾ

ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਭਖਾਯਾ ਚੁਗਲ ਖੋਰਾਂ ਅੰਤ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਜੀ

ਮੋਦੀ ਦੇ ਹਸਾਬ ਤਯਾਰ ਕਰ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੈਰਾਮ ਡਰਾਯਾ ਜੀ
ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਤਾਂ ਪੈਣਾ ਘੱਟਾ ਇਹ ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਘਬਰਾਯਾ ਜੀ
ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੇ ਕੇ ਧੀਰਜ ਬਹੁ ਸਮਝਾਯਾ ਜੀ
ਜੇਠ ੧੫੪੩ ਨੂੰ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੋਣਾ

ਵਹੀ ਖਾਤੇ ਦੀ ਹੋਈ ਪੜਤਾਲ ਸਾਰੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਖਰਚਦਾ ਹੋਯਾ ਹਸਾਬ ਸਾਰਾ
ਦੇ ਲੈ ਕੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾ ਕਰ ਕੇ ਵੱਧਾ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਨਿਕਲਯਾ ਆਣ ਜ਼ਾਹਰਾ
ਇੱਕ ਸੌ ਉੱਤੇ ਪੈਂਤੀ ਨਕਦ ਨਿਕਲੇ ਖਾਨ ਵੇਖ ਹੋਯਾ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਭਾਰਾ
ਝਾੜ ਚੁਗਲ ਬੈਠਾਇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅੱਗੋਂ ਲਈ ਨਵਾਬ ਇਤਬਾਰ ਧਾਰਾ
ਵਾਕ ਕਵੀ

ਝਖਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਚੁਗਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਜਾ ਕੇ ਚੁਗਲੀਆਂ ਨਿੱਤ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦੇ ਰਹੇ
ਪਰ ਖਾਨ ਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਫੇਰ ਮੱਨੀ ਬਈ ਮਾਨ ਓਹ ਟਕੌਰਾਂ ਮਾਰ ਦੇ ਰਹੇ
ਦੋ ਸਾਲ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਸਤਿ ਗੁਰ ਉਦਾਸੀਆਂ ਧਾਰ ਦੇ ਰਹੇ
ਅਸਾਂ ਕੀਹ ਲੈਨਾ ਏਸ ਝੇੜੇ ਵਿਚੋਂ ਪਰ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਪਾਰ ਦੇ ਰਹੇ
ਬਹੁਤਾ ਸਾਧਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਕਹਿਨ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਓਹ ਕਾਰ ਸੰਭਾਰ ਦੇ ਰਹੇ
ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖ ਕੇ ਹੱਥ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਸਵਾਰ ਦੇ ਰਹੇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਣੀ

ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਫਾਰ ਅਪਾਰ ਚੱਲੀ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ
ਬਿਨਾਂ ਚੁਗਲਾਂ ਨਿੰਦਕਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੇ ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਹੋਰ ਲੋਕਾਈ ਹੋਈ
ਏਸੇ ਸੋਭ ਅੰਦਰ ਪਿੰਡ ਪੱਖੋਂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਈ
ਹੋਏ ਸਭ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਤਈਂ ਵਧਾਈ ਹੋਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਦਾ ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਇਕ ਦੋ ਵਾਰੀ ਹੋਯਾ ਆਵਨਾ ਜੀ
ਵੇਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਪਰਤਾਪ ਭਾਰਾ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨ ਓਹ ਸਮਾਵਨਾ ਜੀ
ਪਰ ਏਹੋ ਹੀ ਪੱਕੀਆਂ ਗਿਆ ਕਰਦਾ ਪੈਸਾ ਜੋੜਨਾ, ਨਹੀਂ ਗਵਾਵਨਾ ਜੀ
ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਚਾਹੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਵਿਚ ਫਸਾਵਨਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ

ਆਯਾ ਜੇਠ ਜਦੋਂ ਪੈਂਤਾਲੀਏਂ ਦਾ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਵਿਆਹ ਰਚਾਯਾ ਜੀ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੇ ਹੋਰ ਪਰਵਾਰ ਤਾਈਂ ਤਲਵੰਡੀਓਂ ਚਾਇ ਬੁਲਾਯਾ ਜੀ
ਹੋਈ ਵਿਚ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਭਾਰੀ ਤੇ ਜੈਰਾਮ ਆਨੰਦ ਵਧਾਯਾ ਜੀ
ਓਧਰ ਆਣ * ਵਟਾਲੇ ਵਿਚ ਮੂਲੇ ਚੋਣੇ ਸੱਤ ਜੇਠ ਦਾ ਸਾਹ ਸੁਧਾਯਾ ਜੀ
ਵੱਡੀ ਜੰਵ ਚੜ੍ਹੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਂ ਡੇਰਾ ਬਾਹਰ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਜਾਇ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਢੁੱਕੀ ਜੰਵ ਤੇ ਖਾਤਰ ਚੰਗੀ ਹੋਈ ਮੂਲੇ ਆਦਰ ਚੰਗਾ ਬਜਾਯਾ ਜੀ
ਵੇਲਾ ਫੇਰਯਾਂ ਦਾ ਹੋਯਾ ਰਾਤ ਪਿਛਲੀ ਸਮਾਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਆਣਕੇ ਛਾਯਾ ਜੀ
ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਡ ਖਾਰੇ ਬੈਠਾਵਨਾ ਚਾਹਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਵੇਦ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ

ਬੇਦੀ ਵਿਚ ਹੋਈ ਪੋਪ ਰੀਤ ਸਾਰੀ ਗੁਰਾਂ ਬੈਠਨੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ
ਅਸਾਂ ਇਕ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਪੂਜਨਾਏਂ ਤੁਸਾਂ ਇਹ ਕੀਹ ਆਣਖੰਡਾਰ ਕੀਤਾ
ਘੜਾ, ਅੱਗ, ਗਨੇਸ਼ ਇਹ ਜੜਵਸਤੂ ਭੇਡਾ ਚਾਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕੀਤਾ
ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਖੰਡਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾਹੀਂ ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਇਉਂ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ
ਅਸਾਂ ਪਾਜ ਪਖੰਡਾਂ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਨਾਏਂ ਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਇਹ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤਾ
ਹੋਇ ਸਭ ਹੈਰਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁਰਾਂ ਬੈਠਨੇ ਤੋਂ ਤਕਰਾਰ ਕੀਤਾ

ਬਾਹਮਨਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ

ਚਲੀਆਂ ਮੁੱਢ ਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਤੂੰ ਹੁਜਤਾਂ ਕਿਉਂ ਉਠਾਨ ਲੱਗੋਂ
ਦੇਵੀ ਦੇ ਉਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤੂੰ ਨੀਗਰਾ ਨਿੰਦ ਸੁਨਾਉਨ ਲੱਗੋਂ
ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੀ ਛੱਡਕੇ ਰੀਤ ਤਾਈਂ ਨਵਾਂ ਹੋਰ ਕੁਰਾਹ ਚਲਾਉਨ ਲੱਗੋਂ
ਹੁਕਮ ਬੇਦ ਭਗਵਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹਿੰਦੂ ਹੋਕੇ ਕਿਉਂ ਮਟਾਉਨ ਲੱਗੋਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ

ਲੋੜ ਮੈਨੂੰ ਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਿੰਦਨੇ ਦੀ ਨ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਹਾਂ

* ਇਤਹਾਸ ਕਾਰਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਪਖੋਕੇ ਪਿੰਡ ਹੋਯਾ ਲਿਖਯਾ ਹੈ ਪਰ ਵਟਾਲੇ
ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਸਮ ਹੋਈ ਸੀ ਓਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਦੀਵਾਰ ਜਿਸ ਹੇਠ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਜਾ ਬੈਠੇ ਸਨ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿਚ ਖੜੀ ਹੈ ॥

ਪਰ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜ ਨਾਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਮੂਲੋਂ ਮਨਾਂਵਦਾ ਹਾਂ
ਸਿਰਦੇਉਤਿਆਂ ਦੇ ਸੱਚਾਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕੇਵਲ ਓਸਦੀ ਆਸ ਰਖਾਂਵਦਾ ਹਾਂ
ਮੈਂ ਹਿੰਦੂ ਨ ਤੁਰਕ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਬੰਦਾ ਸਦਾਂਵਦਾ ਹਾਂ

ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ

ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਯਾ ਹੋਰ ਸਭਨਾਂ ਬੁਰਾ ਮਨਾਯਾ ਜੀ
ਵਿਚ ਰੰਗ ਦੇ ਭੰਗ ਕੀਹ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਵੇਖੋ ਕੀਹ ਇਹਦੇ ਦਿਲ ਆਯਾ ਜੀ
ਚੁੱਕ ਬਾਹਮਨਾਂ ਨੇ ਪਾਸੋਂ ਦੇ ਕਰ ਮੂਲੇ ਚੋਣੇ ਦੇ ਤਈਂ ਭਖਾਯਾ ਜੀ
ਵਧ ਗਿਆ ਬਖੇੜਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਚਾਂਹਦੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਫਸਾਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਓਥੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨਾ

ਜਦ ਬਾਹਮਨਾਂ ਨੇ ਰੋਲਾ ਬਹੁਤ ਪਾਯਾ ਉਠ ਗਿਆ ਬਾਬਾ ਮੁਸਕਰਾ ਕਰ ਕੇ
ਇਕ ਗਲੀ ਦੇ ਵਿਚ ਸੀ ਕੰਧ ਮਾੜੀ ਓਥੇ ਜਾ ਬੈਠੇ ਢੇ ਲਾ ਕਰ ਕੇ
ਇਕ ਬੁੱਢੜੀ ਮਾਈ ਨੇ ਵੇਖ ਕਹਯਾ ਏਥੇ ਨੀਂ ਗਰਾ ਕਿਉਂ ਬੈਠੋਂ ਆ ਕਰ ਕੇ
ਇਹ ਤਾਂ ਢਹਿਨ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਮਾੜੀ ਜਹੀ, ਕਹਯਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਗੋਂ ਸੁਨਾ ਕਰ ਕੇ
ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤਕੜੀ ਕਦੇ ਢਹੇਗੀ ਨ ਬੋਲੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾ ਕਰ ਕੇ
ਸੋ ਉਹ ਹੁਣ ਤੋੜੀ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਲੀ ਪੈਰ ਵਿਚ ਪਾਂਤਾਲ ਜਮਾ ਕਰ ਕੇ
ਯਾਦ ਗਾਰਵਿਆਹ ਦੀ ਕਾਇਮ ਸਦਾ ਭਰਮ ਜਿਸਨੂੰ ਦੇਖ ਲਏ ਜਾ ਕਰ ਕੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਧੱਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਰਾਂ ਬੰਦਨਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕਰ ਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਹ ਹੋਨਾ

ਅੰਤ ਬਹੁਤ ਸਰਬੰਧੀ ਮਨਾ ਰਹੇ ਓਥੇ ਨੱਗਰ ਸਾਰਾ ਕੱਠਾ ਆ ਹੋਯਾ
ਬਾਬੇ ਇਕ ਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਮੱਨੀ ਨੀਵਾਂ ਅੰਤ ਮੂਲਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਹੋਯਾ
ਜਿਵੇਂ ਤੇਰੀ ਮਨਸ਼ਾ ਤਿਵੇਂ ਕਰ ਭਾਈ ਗੁਰਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਹ ਹੋਯਾ
ਬਾਣੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੁਣ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਚਿੱਤ ਸਾਰਯਾਂ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਮੂਲੇ ਲੈਣ ਦੇਨ ਕੀਤਾ ਡੋਲਾ ਤੋਰ ਆਨੰਦ ਮਨਾਯਾ ਜ
ਬਣੇ ਤਨੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਇ ਸਾਰੇ ਬੀਬੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸਾਜ ਸਜਾਯਾ ਜ

ਦਿਨ ਅਗਲੇ ਹੀ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਜਾਵਨਾ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਮਾਤਾ ਵੇਖ ਆਨੰਦ ਵਧਾਯਾ ਜੀ
ਸਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਤਲਵੰਡੀ ਗਏ ਪਿੱਛੇ ਬਾਲ ਨੇ ਕੰਮ ਚਲਾਯਾ ਜੀ
ਰਹਿ ਕੇ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਫੇਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਯਾ ਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਭਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਂਦੀ ਹੋ ਗਈ ਪਰ ਕਾਰ ਨਬਾਂਹਵਦੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰੀ ਦਾ ਮੋਹ ਨ ਮੂਲ ਕਰਦੇ ਮਾਯਾ ਖਰਚ ਖਰਚਾਂ ਵਦੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਗੋਸ਼ਟ ਸਾਧ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਜਤਾਂ ਵਦੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਨੰਗੇ ਭੁੱਖੇ ਮੁਹਤਾਜਾਂ ਤੇ ਆਜਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗੱਫੇ ਰਹਿਨ ਦਵਾਂ ਵਦੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਦੁਗਲਾਂ ਚੁਗਲਾਂ ਦੀ ਨਾਹਿ ਪਰਵਾਹਿ ਕਰਦੇ ਸਦਾ ਵਰਤ ਵਰਤਾਂ ਵਦੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਭਲੇ ਲੋਕ ਵਡਿਆਈ ਆਂ ਕਰਨ ਸਦਾ ਚੁਗਲ ਚੁਗਲੀ ਆਂ ਖਾਂ ਵਦੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਜਦੋਂ ਜਦੋਂ ਨਵਾਬ ਹਸਾਬ ਲਿਆ ਰਹੇ ਪੂਰਾ ਕਰ ਆਂ ਵਦੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਜਿਵੇਂ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਮਾ ਪਏ ਬਤਾਂ ਵਦੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾ ਬਤੀਤ ਹੋਯਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਹਿਸ ਧਾਰਦੀ ਏ
ਇਕ ਦਿਨ ਬੁਲਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭੈਣ ਬੇਨਤੀ ਇਉਂ ਉਚਾਰਦੀ ਏ
ਮੈਨੂੰ ਚਾਉ ਭਤੀਆ ਖਡਾਵਨੇ ਦਾ ਇਹ ਆਹਿਸ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰਦੀ ਏ
ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਭਲਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੋਸੀ, ਆਗਯਾ ਜੋ ਕਰਤਾਰਦੀ ਏ

੫ ਸਾਵਨ ੧੫੫੧ ਬਿ: ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ

ਛੇ ਸਾਲ ਵਿਆਹ ਦੇ ਹੋਏ ਪਿਛੋਂ ਬੋਟਾ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਜਾਯਾ ਜੀ
ਵੱਡੇ ਤੇਜ਼ ਪਰਤਾਪ ਤੇ ਰੂਪ ਵਾਲਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜਿਸ ਨਾਮ ਸਦਾਯਾ ਜੀ
ਜਟਾ ਜੂਟ ਸਦਾ ਅਵਿਧੂਤ ਰਿਹਾ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਚਿੱਤ ਨ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਜਿਸ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਆਂ ਦਾ ਬਾਣਾ ਰਿਖੀ ਆਂ ਦੇ ਵਾਲਾ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਚਾਉ ਚੜ੍ਹੇ ਬਹੁਤੇ ਤੇ ਜੈਰਾਮ ਆਨੰਦ ਮਨਾਯਾ ਜੀ
ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਚਾਉ ਵਧਾਯਾ ਜੀ

ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਗਰੀਬਾਂ ਨੇ ਦਾਨ ਪਾਏ ਘਰ ਬਾਹਰ ਆਨੰਦ ਹੀ ਛਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਂਬਾ ਰਿਹਾ ਸਮਭਾਵ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਭ ਜਾਣ ਅਕਾਲ ਦੀ ਮਾਯਾ ਜੀ

ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਦਾ ਖੰਡਨ

ਤੇਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਜਦੋਂ ਆਬਾਲ ਹੋਯਾ ਬਾਹਮਣ ਸੂਤਕ ਘਰੋਂ ਘਡਾਉਨ ਆਯਾ
ਪੂਜਾ ਹਵਨ ਦਾ ਕਰਨ ਆਰੰਭ ਲੱਗਾ ਚੈਂਕਾ ਗੋਹੇ ਦਾ ਓਸਨੇ ਆਨ ਪਾਯਾ
ਏਨੇ ਚਿਰਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਗਏ ਕਹਿੰਦੇ ਮਿਸ਼ਰ ਜੀ ਇਹ ਕੀ ਹਜ਼ਾਲ ਲਾਯਾ
ਬਾਹਮਣ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੱਗਾ ਫੋਲ ਕੇ ਦੱਸਨੇ ਪੋਪ ਮਾਯਾ

ਬ੍ਰਹਮਣ

ਸੁਣੋ ਭੋਲੇ ਜਜਮਾਨ ਜੀ ਗੱਲ ਮੇਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸਮਝਾਂ ਵਦਾਹਾਂ
ਬਾਲ ਜੱਮਨੇ ਤੋਂ ਪਿਆ ਆਣ ਸੂਤਕ ਘਰ ਹੋਯਾ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸੁਨਾਂ ਵਦਾਹਾਂ
ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਨਾਹੀਂ ਪੂਜਾ ਹਵਨ ਹੋਵੇ ਘਰ ਰਹੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਤਾਂ ਵਦਾਹਾਂ
ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਕਰ ਹੁਣੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੁਹਾਡਾ ਸੂਤਕ ਸਭ ਘਡਾਂ ਵਦਾਹਾਂ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਰੱਬ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਵਧੇ ਕੁਲ ਪੁੱਤੋਂ ਸਗੋਂ ਘਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋਏ ਕਾਹਨੂੰ
ਆਵੇ ਲਾਲ ਅਨਮੁੱਲੜਾ ਘਰ ਜੀ ਦੇ ਓਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਪੋਹੇ ਕਾਹਨੂੰ
ਸੂਤਕ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਜਿਧੇ ਪੁੱਤ ਜੱਮੇ ਹੋਰ ਸੂਤਕ ਕੱਢਨਾ ਗੋਹੇ ਕਾਹਨੂੰ
ਝੂਠ ਪਾਕੇ ਜਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਭੋਲੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰ ਵਿਗੋਏ ਕਾਹਨੂੰ

ਤਥਾ

ਜੇ ਕਰ ਸੱਚ ਪੁਛੋ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸ਼ਰ ਜੀ ਤਾਂ ਸੂਤਕ ਕੱਢ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਾਂ ਵਦੇਓ
ਗੋਹਾ ਮੂਤ ਇਹ ਦੋਇੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਚੀਜ਼ਾਂ ਘੋਲ ਘੋਲ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਪਲਾਂ ਵਦੇਓ
ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਰਹੇ ਪੀਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਲੁੱਟ ਦੇ ਰਹੀਏ ਇਹ ਚਾਂਹ ਵਦੇਓ
ਆਓ ਤਰਸ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੜ੍ਹੀਂ ਦੇਸ ਦੀ ਕਿਉਂ ਤੇਲ ਪਾਂ ਵਦੇਓ

ਬ੍ਰਹਮਣ

ਪੈਦਾ ਹੋਯਾਂ ਭੀ ਸੂਤਕ ਹੈ ਪੈਂਦਾ ਅਤੇ ਮੋਯਾਂ ਭੀ ਸੂਤਕ ਜਾਨੀਏਂ ਜੀ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਯਾ ਸਾਡਾ ਅੱਖਯਾ ਸੱਚ ਪਛਾਨੀਏਂ ਜੀ
ਮਨ੍ਹਾ ਖਾਵਨਾ ਅੰਨ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਖਾਧਿਆ ਧਰਮ ਦੀ ਹਾਨੀਏਂ ਜੀ

ਸੂਤਕ ਕੱਢਦੇ ਆਇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਾਹਮਣ ਮਾਨੀਏ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੇ ਕਰ ਸੂਤਕ ਮੰਨੀਏ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ

ਗੋਹੇ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ

ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ

ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ

ਸੂਤਕ ਕਿਉ ਕਰਿ ਚਖੀਐ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ

ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨ ਉਤਰੈ ਧੋਇ ॥੧॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੂੰ ਸੋਚ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਨਿਗ੍ਹਾ ਮਾਰ ਭਾਈ

ਸੂਤਕ ਜੀਆਂ ਦੇ ਜੱਮਣੇ ਮਰਨੇ ਥੀਂ ਜੇਕਰ ਹੈ ਪੈਂਦਾ ਕਰੀਂ ਸਾਰ ਭਾਈ

ਡਾਂਇਹ ਸੂਤਕ ਕਵੇ ਨ ਨਿਕਲ ਸੱਕੇ ਜੋਰ ਲਾਓ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਭਾਈ

ਦੇਖੋ ਗੋਹੇ ਤੇ ਲੱਕੜੀ ਵਿਚ ਕੀੜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਲਦੇ ਰੋਜ਼ ਵਿਹਾਰ ਭਾਈ

ਜੀਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬੇ ਅੰਤ ਮਰਦੇ ਕੌਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰੇ ਸੁਮਾਰ ਭਾਈ

ਫੇਰ ਅੰਨ ਦੇ ਜਿਤਨੇ ਹੈਨ ਦਾਣੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਭੀ ਧਾਰ ਭਾਈ

ਸੈ ਬਰਸ ਪਿਛੋਂ ਹਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਜਦ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਦਿਹੋ ਡਾਰ ਭਾਈ

ਫੇਰ ਪਾਣੀ ਭੀ ਜੀਆਂ ਦਾ ਰੂਪ ਸਾਰਾ ਜਿਨੂੰ ਪੀ ਹਰਯਾ ਸੰਸਾਰ ਭਾਈ

ਸੂਤਕ ਨਿੱਤ ਰਸੋਈ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਜੀਵ ਮਰਦੇ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਭਾਈ

ਇਹ ਖੇਡ ਅੱਗਿਆਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੁਸੀਂ ਲੋਭ ਨੂੰ ਰਹੇ ਖਲਾਰ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਉੱਤਮ ਜਨਮ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾਨਸਾਂ ਦਾ ਜਿਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਦੇਵਤੇ ਚਾਂਹਵਦੇ ਨੇ

ਜਿੱਥੇ ਜਨਮ ਮਾਨੁੱਖ ਲਏ ਪਏ ਸੂਤਕ ਓਸੇ ਥਾਂ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਤਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰੀਂ ਹੀ ਗਊ ਭੈਂਸਾਂ ਜਦੋਂ ਸੁੰਦੀਆਂ ਕੀਹ ਬਨਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਕੁੱਤੇ ਬਿੱਲੀਆਂ ਚੂਹੇ ਤੇ ਹੋਰ ਜੰਤੂ ਸੂਤਕ ਪਾਂਵਦੇ ਸੋ ਨਿਗ੍ਹਾ ਆਂਵਦੇ ਨੇ

ਕਈ ਜੱਮਦੇ ਤੇ ਜੀਵ ਕਈ ਮਰਦੇ ਡਿੱਠੇ ਕਦੇ ਨ ਛੂਤ ਕਢਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਇਹਤਾਂਲੋਂਕਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸਿਰਫਲੁਟਨੇਨੂੰ ਨਿਤਘੜਢਕਵੰਜ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਵਾਰੀ ਆਪਣੀ ਆਂਵਦੀ ਵਾਂਗ * ਮੁੱਲਾਂ ਹੱਲ ਚਾ ਲੰਮੀ ਤਦੋਂ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਘੜ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬੁੱਧੂ ਲੋਂਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਕੇ ਖਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਬ੍ਰਹਮਣ

ਤਮਕ ਖਾਇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਯਾ ਜੀ ਤਾਂਤੇ ਸੂਤਕ ਕੁਝ ਭੀ ਹੋਯਾ ਹੀ ਨ
ਬੋਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਬੂਠ ਲਿਖਯਾ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕਿਸੇਭਰਮਏਯਾਹੀ ਨ
ਮੁਢੋਂ ਇਹੋ ਗੱਲਾਂਆਈਆਂਦੀਆਂਸੀਕਿ ਇਹਬੋਣਾਅੱਗੇਬੋਯਾ ਹੀ ਨ
ਸੱਚ, ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਇਹ ਧੋਵਨਾ ਕਿਸੇਨੇਧੋਯਾਹੀ ਨ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਸੁਣੋ ਮਿਸ਼ਰ ਜੀ ਸੂਤਕ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਓਹ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵਚਾਰਯਾਨ
ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੂਤਕ ਕੱਢਣਾ ਕੀਹ ਤੁਸਾਂ ਆਪਣਾ ਅਜੇ ਉਤਾਰਯਾਨ
ਜਿਹੜੇਸੂਤਕਲੋਂਕਾਂਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਕਰਦੇ ਓਹਨਾਂਵੱਲਧਯਾਨਤਾਂਮਾਰਯਾਨ
ਪੂਰੇਗੁਰਾਂਦੇਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵੱਡਾ ਕਾਜ ਇਹ ਕਿਸੇ ਸਵਾਰਯਾ ਨ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ

ਮਨ [ਕਾ ਸੂਤਕ ਲੋਭ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕ ਕੁਝ
ਅਖੀ ਸੂਤਕ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪ
ਕੰਨੀ ਸੂਤਕ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇ ਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ
ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਪਹਿਲੇ ਮਨ ਦਾ ਸੂਤਕ ਲੋਭ ਪਾਪੀ ਜਿਹੜਾ ਕੰਮ ਅਯੋਗ ਕਰਾਂਵਦਾ ਹੈ

* ਜੱਟਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਤੇ ਮੁੱਲਾਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਲਟ
ਕੋਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੱਟਾਂ ਨੇ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਯਾ ਜੀ ਮੁੰਡਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਗੁਨਾਹ ਹੋਰਿਆ ਹੈ ਸ਼ਰ੍ਹਾਂ ਦੇ
ਕੀਹ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁੱਲਾਂ ਨੇ ਆਖਯਾ ਹੱਲ ਖੜੀ ਕਰਕੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿਚ ਦਬਾ ਦਿਹੋ ਤੇ ਓਹ ਰੋਟੀਆਂ
ਤੇ ਲੋਣ ਮੁਲਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਲਾ ਦਿਹੋ ਤਾਂ ਜੱਟਾਂ ਆਖਯਾ ਮੀਆਂ ਜੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੰਡਾ ਭੀ ਵਿਚ ਹੀ ਸ
ਤਾਂ ਮੁੱਲਾਂ ਹੋਰੀ ਝੁੱਲ ਢਿੱਲੇ ਵੱਡ ਕੇ ਬੋਲੇ ਅੱਛਾ ਵੇਰ ਹੱਲ ਲੰਮੀ ਪਾ ਕੇ ਉਤੇ ਇਕ ਇਕ ਮੁੰਡਾ ਪ
ਦਿਹੋ ਸੋ ਇਹੋ ਗੱਲ ਸਭੇ ਦਾਦਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਸਾਡੀ ਘਰੀਂ ਤਾਂ ਸੂਤਕ ਪਿਆ ਦੱਸਕੇ ਆਪ ਕੱਢਨ ਅ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਘਡਾਂਦੇ ॥

ਪਿਛੇ ਲੋਭ ਦੇ ਜੀਵ ਖਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦਾ ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦਾਏ
 ਝੂਠ ਬੋਲਨਾ ਸੂਤਕ ਜੀਭ ਦਾ ਹੈ ਝੂਠ ਆਦਮੀ ਤਈਂ ਗਿਰਾਂਵਦਾਏ
 ਜਿੱਥੇ ਝੂਠ ਹੈ ਓਥੇ ਹੀ ਪਾਪ ਵੱਸੇ ਪਾਪ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਂਵਦਾਏ
 ਖੋਟੀ ਨੀਤ ਕਰ ਤੱਕਨਾ ਕਿਸੇ ਵੱਲੇ ਸੂਤਕ ਅੱਖੀਆਂ ਤੇ ਏਹੋ ਛਾਂਵਦਾਏ
 ਪਰ ਨਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਭਰਮਨਾ ਜੇ ਇਹੋ ਸੂਤਕ* ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਖਵਾਂਵਦਾਏ
 ਚੁਗਲੀ ਨਿੰਦਯਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਐਬਸੁਣਨੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਸੂਤਕ ਇਹ ਹਾਂਵਦਾਏ
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਤਕਾਂ ਵਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੱਧਾ ਜਮ ਪੂਰੀ ਜੀਵ ਜਾਂਵਦਾਏ

ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬੱਬੇ ਜੀ ਨੇ ਤੀਸਰਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ

ਸਭੇ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਰੈ ਜਾਇ

ਜੰਮਣੁ ਮਰਨਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੇਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ

ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਾ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਵੱਡਾ ਸੂਤਕ ਸਭ ਤੋਂ ਭਰਮ ਭੈੜਾ ਜੀਵਾਂ ਤਈਂ ਏਹੋ ਭਟਕਾਇ ਪਾਂਧਾ
 ਭਰਮ ਵਿਚ ਹੀ ਛੱਡ ਅਕਾਲ ਤਾਈਂ ਲੋਕ ਦੇਵਤੇ ਰਹੇ ਪੁਜਾਇ ਪਾਂਧਾ
 ਏਹ ਜੰਮਨਾ ਮਰਨਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੀ ਜੀਵ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਆਇ ਜਾਇ ਪਾਂਧਾ
 ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਜੀ ਦਿਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ਪਾਂਧਾ
 ਪਾਇ ਸੂਤਕ ਸਾਰੇ ਅਵਿਦਯਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਗਯਾਨ ਗਵਾਇ ਪਾਂਧਾ
 ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੋਨ ਭਰਮ ਦੇ ਜਾਲ ਤੁੜਾਇ ਪਾਂਧਾ

ਵਾਕ ਕੁਵੀ

ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਿਸ਼ਾਹੋਈ ਮਿਸ਼ਰ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲੱਗ ਕੇ ਗਯਾਨ ਓਹ ਪਾਗਿਆ
 ਕੱਚੇ ਜਾਲਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਮੱਤ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਆ ਗਿਆ
 ਪਿਆ ਵਹਿਮ ਜੋ ਸੂਤਕਾਂ ਪਾਤਕਾਂ ਦਾ ਬਾਣੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੁਣ ਗਵਾ ਗਿਆ
 ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਪਛਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਗਿਆ

੧੬ ਫੱਗਨ ੧੫੫੩ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ

ਦੋ ਸਾਲ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਹੋਰ ਗੁਜਰੇ ਸਾਕਾਂ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤ ਆਨੰਦ ਹੋਯਾ
ਵਰੋ ਸਾਣੇ ਫਕੀਰ ਤੇ ਭਗਤ ਬਹੁਤੇ ਯੱਸ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਬਲੰਦ ਹੋਯਾ
ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਹੀ ਵਿਚ ਸੁਲੱਖਣੀ ਜੀ ਘਰ ਦੂਸਰਾ ਆਣ ਫਰਜ਼ੰਦ ਹੋਯਾ
ਵਧੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਾਮ; ਗ ਜਿਸ ਦਾ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਹੋਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਇਕ ਸੰਤ ਨੇ ਆਉਨਾ

ਤਵਾਰੀਖ ਤੇ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਖਾਯਾ ਜੀ
ਇਕ ਦਿਣ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ਸਨ ਇਕ ਸੰਤ ਆਦਰਸ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਪਹਿਲਾਂ ਓਸੇ ਹੀ “ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ” ਆਨ ਬਾਬੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਯਾ ਜੀ
ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਆਪੇ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸਿਧਾਯਾ ਜੀ
ਚਲੇ ਗਏ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵੱਲ ਵੇਈਂ ਦੇ ਕਦਮ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
ਮੁੜ ਗੁੱਮ ਹੋ ਗਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਭੇਦ ਅਗਲਾ ਕਿਸੇ ਨ ਪਾਯਾ ਜੀ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦੇ ਵਿਚ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ

ਵੇਈਂ ਨਦੀ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਾਈ ਟੁੱਭੀ ਗੁੱਮ ਹੋਇ ਤੇ ਗਏ ਸਿਧਾਰ ਅੱਗੇ
ਓਹ ਸੰਤ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ ਡਿਠਾ ਜਾ ਕੇ ਇਕ ਦਰਬਾਰ ਅੱਗੇ
ਇੱਛਾਧਾਰੀ ਇਕ ਤੇਜ ਸੀਰੂ ਪਡਿਠਾ ਆਯਾ ਨਿਗ੍ਹਾ ਭਾਰਾ ਚਮਤਕਾਰ ਅੱਗੇ
ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਚੁਫੇਰੇ ਹੀ ਪਿਆ ਦਿੱਸੇ ਵੱਜੇ ਵੱਜਦੇ ਸੁਣੇ ਅਪਾਰ ਅੱਗੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨ, ਮਹੇਸ਼ ਤੇ ਸ਼ਿਵ ਆਦੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਹੋਰ ਅਵਤਾਰ ਅੱਗੇ
ਈਸਾ, ਮੂਸਾ, ਮੁਹੰਮਦ, ਖਿਜ਼ਰ ਜਹੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖੜੇ ਦਵਾਰ ਅੱਗੇ
ਹੋਰ ਲੱਖਾਂ ਅਵਤਾਰ ਤੇ ਗੋਂਸ ਕੂਤਬ ਦੂਰ ਖੜੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬਾਹਰ ਅੱਗੇ
ਲੀਲਾ ਡਿਠੀ ਬੇਅੰਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਜ਼ਰ ਪਸਾਰ ਅੱਗੇ

ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਅਵਾਜ਼ਾ

ਓਥੋਂ ਲੰਘ ਅਗਾਂ ਜਾਂ ਗਏ ਗੁਰ ਜੀ ਓਸ ਚਾਨਣ ਵਿਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ
ਐ ਸੁਣੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਤੇਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ
ਤੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਾ ਕਰ ਉੱਧਾਰ ਫਿਰ ਕੇ ਖਾਸ ਜੋਤ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਹੈ ਪਾਈ

ਦਸ ਰੂਪ ਹੋ ਵਰਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰਿਧ ਰਿਧ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਲਾਈ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਆਗਯਾ

ਇਹ ਬਾਹਰ ਜੋ ਖੜੇ ਤੂੰ ਵੇਖ ਆਯੋਂ ਫੇਰਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪਾ ਆਏ
ਜਿਹੜੇ ਕੰਮ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਓਹ ਕੁਝ ਨ ਕਰ ਕਰਾ ਆਏ
ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਸਿਸ਼ਟ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਵਗਾੜ ਵਧਾ ਆਏ
ਮੇਰੇ ਥਾਂ ਕਈ ਜਾ ਕੇ ਬਣ ਬੈਠੇ ਜਾਪ ਆਪਣਾ ਸਗੋਂ ਜਪਾ ਆਏ
ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂ ਹਟਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਮ ਆਪਣਾ ਅਗਾਂਹ ਚਲਾ ਆਏ
ਜਿਹੜੇ ਕੰਮ ਭੇਜੇ ਓਹ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸਗੋਂ ਗੁਲਾਬਨਾਂ ਹੋਰ ਫਸਾ ਆਏ
ਦੁਨੀਆਂਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕੀ ਹਤਾਰਨਾ ਸੀ ਇਹ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਖੁੰਝ ਖੁੰਝਾ ਆਏ
ਸੱਚੇ ਰਸਤਿਓਂ ਸਗੋਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੁਨੀ ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਹਟਾ ਆਏ

ਤਥਾ

ਏਸੇ ਲਈ ਵਰਵਾਜ਼ਿਓਂ ਬਾਹਰ ਖਲੇ ਕੀਤੀ ਆਪਣੀ ਦੇਤਈਂ ਭਰਨਗੇ ਏਹ
ਮਹਾਂ ਪਰਲੇ ਤੋੜੀ ਸਜਾਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਮੇਰੇ ਕੋਪ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜਨਗੇ ਏਹ
ਖਾਲੀ ਰਹਿਨਗੇ ਮੇਰਿਆਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਏਥੇ ਖਲੇ ਹੀ ਦੁੱਖੜੇ ਜਰਨਗੇ ਏਹ
ਪਾਲੀ ਆਗਯਾ ਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਏਸ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਸਦ ਕਰਨਗੇ ਏਹ

ਤਥਾ

ਤੇਨੂੰ ਸੱਦ ਦਿਖਾਯਾ ਏਸ ਲਈ ਤੂੰ ਭੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਜਾ ਕੇ ਕਰੀਂ ਨਾਹੀਂ
ਵਿਚ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਮ ਜਪਾਈਂ ਸੱਚਾ ਲੱਤ ਖੁਦੀ ਦੀ ਗਾਰ ਵਿਚ ਧਰੀਂ ਨਾਹੀਂ
ਜਾਹ ਦੁਨੀ ਦਾ ਕਰੀਂ ਸੁਧਾਰ ਚੰਗਾ ਕਦੇ ਸੱਚ ਪਰਚਾਰ ਤੋਂ ਡਰੀਂ ਨਾਹੀਂ
ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰੀ ਹੱਮੀ ਝੂਠ ਦੀ ਮੂਲ ਤੂੰ ਭਰੀਂ ਨਾਹੀਂ
ਤੇਰਾ ਬੋਲ ਵਰਗਾਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਰੂਪ ਰਹੀਂ ਦੁੱਖ ਜਰੀਂ ਨਾਹੀਂ
ਬੇੜਾ ਨਾਮ ਚਲਾਈਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਝੂਠੇ ਬੋਲਿਆਂ ਦੇ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹੀਂ ਨਾਹੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸੱਚ ਖੰਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਹੋਨਾ

ਵੇਖ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਵਰਗਾਹ ਸਦਾ “ਦਾਤ ਪਾ” ਕਰਕੇ ਨਮੋਸ਼ਕਾਰ ਆਏ
ਭਿੱਠਾ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਤਾਈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਾਰ ਆਏ

ਤਿੰਨ ਦਿਣ ਪਿਛੋਂ ਫੇਰ ਓਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਵੇਈਂ ਨਦੀਂ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਹਰ ਆਏ
ਰੋਲਾ ਪੈਗਿਆ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੇੜੇ, ਵੇਖਣੇ ਨੂੰ ਨਰ ਨਾਰ ਆਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਕਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਿਗ੍ਹਾ ਮਾਰ ਲਏ
ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣੇ ਦੀ ਪਿਛੋਂ ਕਰੇ ਖੋਚਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਚਾਰ ਲਏ
ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਹਿਬਦਾਜ਼ਾਣਾ ਅਸਮਾਨ ਉਂਤੇ ਕੋਹ ਤੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਚਤਾਰ ਲਏ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆਪੋ ਆਪਣਾ * ਲੋਖਾਧਸਾਰ ਲਏ

ਤਬਾ

ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁੱਮ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਸਨ ਲੋਕਾਂ ਬਹੁਤ ਰੋਲਾ ਤਦੋਂ ਪਾਯਾ ਸੀ
ਮੂੰਹ ਆਈਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਜੈਰਾਮ ਵੱਡਾ ਰਾਮ ਖਾਯਾ ਸੀ
ਫੇਰ ਚੁਗਲ ਬਾਜ਼ਾਂ ਜਾ ਕੇ ਮਾਨ ਤਾਈਂ ਕਰ ਚੁਗਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਭਖਾਯਾ ਸੀ
ਮੋਂਦੀ ਮਾਨਾ ਉਜਾੜ ਕੇ ਗਿਆ ਮੋਂਦੀ ਲੋਂਦੀ ਸੱਦ ਜੈਰਾਮ ਧਮਕਾਯਾ ਸੀ
ਤੇਨੂੰ ਭਰਨਾ ਪਏਗਾ ਸਭ ਘਾਟਾ ਤੂੰਹੋਂ ਜਾਮਨ ਹੋ ਰਖਾਯਾ ਸੀ
ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੋਰ ਸਭ ਨੇ ਹੋਸਲਾ ਢਾਯਾ ਸੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਨਾ

ਲੋਕ ਨਦੀ ਤੇ ਹੋਏ ਸੀ ਬਹੁਤ ਕੱਠੇ ਕਹਿਨ ਮੋਂਦੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋ ਗਏ ਕਿੱਥੇ
ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੱਯਾ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਲੱਭ ਬੱਕੇ 'ਨ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਗਾਇਬ ਰਹੇ ਕਿੱਥੇ
ਤੁਹਾਡਾ ਤੇਜ਼ ਅੰਗੀਨਾ ਲੋਂ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖਾ ਤੁਸਾਂ ਜਾ ਆਨੰਦ ਨੇ ਲਏ ਕਿੱਥੇ
ਵੇਖੇ ਜਿਹੜੇ ਆਨੰਦ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪਾਸ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂਦੇ ਕਹੇ ਕਿੱਥੇ

* ਜੇ ਕੋਈ ਅਨਜਾਣ ਬਣ ਕੇ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
ਜੀ ਦਾ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਸਕਦਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਏਸਦਾ ਏਹੋ ਜਵਾਬ ਦੇਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ
ਸਾਧਕਤਾ ਤੇ ਬਾਧਕਤਾ (ਮੁਮਕਨ ਤੇ ਨ ਮੁਮਕਨ) ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਹੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੁਹੰਮਦ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸਤਵੇਂ ਆਸਮਾਨ ਪਰ ਜਾਣਾ ਤੇ ਮੂਸਾ ਦਾ ਕੋਹ ਤੂਰ ਤੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਵੇਖਨਾ ਤੇ ਹਜ਼ਰਤ
ਈਸਾ ਦਾ ਖੁਦਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਬੈਠਨਾ ਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਦਾ ਸਣ ਦੇਹੇ ਦਰਗਾਹ
ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਤੇ ਸਨਕਾਦਕਾਂ ਦਾ ਜੈ ਬਿਜੈ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰਬਦਾ, ਜੇ ਇਹ
ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਣ ਵਿਚ ਕੀਹ ਉਜ਼ਰ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਬੋਲਨਾ।

ਸੁਣ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਸਮਝਾਂ ਕੀਕੀ
ਤੇ ਅਕਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜੋ “ਦਰ” ਡਿੱਠਾ ਨਕਸ਼ਾ ਓਸਦਾ ਖਿੱਚ ਵਖਾਂ ਕੀਕੀ
ਇਕ ਜੀਭ ਮੇਰੀ ਤੂੰ ਅਪਾਰ ਵੱਡਾ ਤੇਰੀ ਫੋਲ ਕੇ ਸਿਫਤ ਸੁਨਾਂ ਕੀਕੀ
ਲੋਕ ਪੁੱਛਦੇ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕੇ ਭੇਦ ਲੁਕਾਂ ਕੀਕੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ—ਸੋਦਰ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ
ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣ ਹਾਰੇ
ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਨ ਹਾਰੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਰਿ ਨਾਲੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ ਵੀਚਾਰੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਿਖੀਸੁਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਦਾਂ ਨਾਲੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਮੋਹਨੀਆਂ ਮਨ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗ ਮਛ ਪਇਆਲੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾਂ ਬਲਿ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਖਾਣੀਚਾਰੇ
ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ
ਸੇਈ ਤੁਧ ਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ
ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਸੋਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਹੋਰਾਨ ਹੋਕੇ ਪੁੱਛਨਾ।

ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸੁਣ ਕੇ ਨਰ ਨਾਰ ਆ ਸਭ ਹੋਰਾਨ ਹੋਏ
ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਗੱਲਾਂ ਅਗੰਮ ਦੀਆਂ ਲੋਕ ਸੁਣਨੇ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਹੋਏ

ਕਹਿੰਦੇ ਜਿਸ ਦੇ ਦਰ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇਂ ਹੈ ਓਸ ਤੋਂ ਭੀ ਬਲਵਾਨ ਕੋਏ
ਸਾਨੂੰ ਫੋਲ ਸੁਨਾਉ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਓਹੋ ਇਕੋ ਕਿ ਹੋਰ ਭਗਵਾਨ ਕੋਏ

ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅਗਲੇ ਪਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ

ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ
ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ
ਚੰਗੀਚੰਗੀਭਾਤੀਕਰਿਕਰਿਜਿਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਿ ਉਪਾਈ
ਕਰਿਕਰਿਵੇਖੇ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ
ਜੇ ਤਿਸ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਨਾ ਜਾਈ
ਸੇ ਪਾਤਸਾਹੁਸਾਹਾਂਪਤ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਿਣੁ ਰਜਾਈ

ਫੇਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰ ਦਾ ਹੋਰ ਹਾਲ ਦੱਸੋ

ਇਹਸੁਣਸਿਆਣਿਆਂ ਕਰੀਬਿਨਤੀਸਾਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਹਾਲ ਸੁਨਾਉ ਖਾਂ ਜੀ
ਜਿਸਦਰਦੀਕੀਤੀਹੈਸਿਫਤਤੁਸਾਂਓਹਦਾਹੋਰਕੁਝਹਾਲਬਤਾਉ ਖਾਂ ਜੀ
ਓਥੇਬਿਨਾਂਕਰਤਾਰਕੁਝਹੋਰਭੀਸੀਮਿਹਰ ਕਰਕੇ ਪਤਾ ਲਖਾਉ ਖਾਂ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਨ ਪੂਰਖ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੇ ਛਿੱਠਾ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਜਤਾਉ ਖਾਂ ਜੀ

ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਹਾਲ ਉਚਾਰਨ / ਕੀਤਾ—ਜਨਮ ਸਾਖੀ ॥

ਜਿਤ ਦਰ ਲਖ ਮੁਹੰਮਦਾ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ
ਲਖ ਲਖ ਰਾਮ ਵਡੀਰੀ ਆਹਿ ਲਖ ਰਾਹੀਂ ਲਖ ਵੇਸ
ਲਖ ਲਖ ਓਥੇ ਜਤੀ ਹੈ ਸਤੀਅਹੁ ਤੇ ਸੰਨਜਸ
ਲਖ ਲਖ ਓਸੇ ਗੋਰਖਾ ਲਖ ਲਖ ਨਾਥਾਂ ਨਾਥ
ਲਖ ਲਖ ਓਥੇ ਆਸਨਾ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰਹਿ ਰਾਸ
ਲਖ ਲਖ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਦਾਨੋ ਲਖ ਨਿਵਾਸ
ਲਖ ਪੀਰਪੈਰੀਬਰ ਅਉਲੀਏ ਲਖ ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾਂ ਸੇਖ
ਕਿਸੈ ਸਾਂਤ ਨ ਆਈਆ ਬਿਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ
ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਅਗਿਣਤ ਹੈ ਕੇਤੇ ਲਖ ਅਪਾਰ
ਏਤੜਿਆ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ

ਸਿਰ ਨਾਥਾਂ ਕੇ ਏਕ ਨਾਥ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ
ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਕੀ ਕੀਮਤ ਨ ਪਵੈ ਬੇ ਅੰਤ ਬੇ ਸੁਮਾਰ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਦਰ ਅਕਾਲ ਦਾ ਓਹ ਮਹਿਮਾ ਜਿਸਦੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਲੋਕੋ
ਜਿਥੇ ਦਰ ਤੇ ਲੱਖ ਮੁਹਿਮਦਾ ਸੀ ਲਖ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਮੁਖ ਚਾਰ ਲੋਕੋ
ਲੱਖਾਂ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਹੇ ਖੜੇ ਓਥੇ ਲੱਖਾਂ ਰਾਹ ਤੇ ਭੇਖ ਵੀਚਾਰ ਲੋਕੋ
ਓਥੇ ਜਤੀ ਤੇ ਸਤੀਆਂ ਅੰਤ ਨਾਹੀਂ ਗੋਰਖ ਲਛਮਨ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਲੋਕੋ
ਦੇਵੀ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਓਥੇ ਪੁੱਛ ਨਾਹੀਂ ਦੰਤ ਰਾਵਨ ਜਹੇ ਬਿਸਯਾਰ ਲੋਕੋ
ਓਥੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਐਲੀਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਅੰਤ ਨਾਹੀਂ ਪਾਰਾਵਾਰ ਲੋਕੋ
ਕਾਜ਼ੀ ਮੁੱਲਾਂ ਤੇ ਸ਼ੇਖਾਂ ਦੀ ਕੀਹ ਗਿਣਤੀ ਕੋਈ ਸਕਦਾ ਦਮਨਮਾਰ ਲੋਕੋ
ਸਾਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਾਝੋਂ ਖ਼ਾਲੀ ਪੱਲਿਓਂ ਖੜੇ ਲਾਚਾਰ ਲੋਕੋ
ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਕਰ ਝੂਠੇ ਖੜੇ ਦਰੋਂ ਕੀਤੇ ਬਾਹਰ ਵਾਰ ਲੋਕੋ
ਜਿਹੜੇ ਏਥੇ ਖੁਦਾ ਕਹਾ ਗਏ ਵੱਡੇ ਬਣੇ ਆ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਲੋਕੋ
ਓਥੇ ਕਿਸੇ ਨ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਡਿੱਟੇ ਇਹ ਸੱਚ ਲਵੇ ਦਿਲ ਧਾਰ ਲੋਕੋ
ਸਿਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਉਤੇ ਸਾਹਿਬ ਡਿਠਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਲੋਕੋ
ਓਹਦਾ ਭੇਦ ਨ ਪਾਯਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਲੋਕੋ
ਮੁਹਿਮਾ ਕਈ ਨ ਜਾਇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੇ ਅੰਤ ਓਹ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਲੋਕੋ

ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਨਾ ਕਿ ਓਹ ਸਾਹਿਬ ਕਿਡਾ ਕੂ ਵੱਡਾ ਹੈ

ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਹੇਠਲਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ—ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧

ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਵਨ ਪੀਅਨ ਅਪਿਆਉ
ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਗੁਫੈ ਨ ਦੇਖਾਂ ਸੁਪਨੇ ਸਉਣ ਨ ਥਾਉ
ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਠੇਵਡ ਆਖਾਂ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਜ ਬਾਇ

ਸੁਣਿਸੁਣਿਆਖਣਆਖਣਾਜੇਭਾਵੈਕਰੈਤਮਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਕੁਸਾ ਕਟੀਆਂ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪੀਸਣਿ ਪੀਸਾਂ ਪਾਇ

ਅਗੀ ਏਤੀ ਜਾਲੀਆਂ ਭਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲ ਜਾਉ
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾਂ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥
 ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ ਜੋ ਭਵਾਂ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ
 ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਆਵਉ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨ ਖਾਉ
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾਂ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥
 ਨਾਨਕ ਕਾਰਾਦ ਲਖ ਮਣਾ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੀਚੈ ਭਾਉ
 ਮਸੂ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣਿ ਪਉਣ ਦਲਾਉ
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾਂ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਕੋਟਾਂ ਬਰਸਭੀਉ ਮਰ ਇਤਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਖਾਣ ਪੀਣ ਵੇਖਾਂ ਪਉਣ ਖਾਂਜੇ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਵਿਚ ਰੁਝਾਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਰਹਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਮੱਖਾਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਭੀ ਨਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਦਿਹਨੂੰ ਸਾਹਨਾ ਵਿਚ ਕੁਸਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਦਰਧ ਕਰੇ ਭਸਮ ਉਠਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਪੰਛੀ ਹੋਇ ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਤੇ ਜਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਗੈਬ ਹੋਇ ਕੇ ਰੁਪਤ ਰਹਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਖਾਣ ਪੀਣ ਭੀ ਛੱਡ ਛੱਡਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਲੱਖਾਂ ਮਣਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜ ਲਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਸ਼ਾਹੀ ਸਾਭ ਸਮੁੰਦ ਬਣਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਲਿਖਣ ਵਾਸਤੇ ਪਉਣ ਦਲਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਤੇਨੂੰ ਬੜੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਨਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ
 ਦਮਨਾਹਿ 'ਕਰਤਾਰ' ਭੁਲਾਂ ਜੋ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਫੇਰ ਨ ਪਾਇ ਸੱਕ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਘਰ ਆਉਣਾ

ਦੱਸ ਵੇਚੀਂ ਤੋਂ ਰਹੇ ਹੀ ਘਰ ਆਇ ਬੀਬੀ ਕਈਂ ਆਦਰਸ਼ ਦਿਖਾਯਾ ਜ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਅੱਤ ਪਰਸੰਨ ਹੋਈ ਘੁੱਟ ਵੀਰ ਜੀ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਤਿੰਨ ਦਿਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਾਨੂੰ ਬੜਾ ਨਵਾਬ ਸਤਾਯਾ ਜੀ
ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਯਾ ਭੈਣ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਬੁਲਾਯਾ ਸੀ
ਫੇਰ ਆਣ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ ਲੱਖ ਲੱਖ ਹੀ ਸੁਕਰ ਬਜਾਯਾ ਜੀ
ਵੇਖ ਆਏ ਜੋ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਗੁਰਾਂ ਭੈਣ ਜੀ ਤਈਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ

ਨਵਾਬ ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਨਾ

ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਸਣੇ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਭੱਯੋਨਾਲਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਜਦੋਂ ਅੱਗੋਂ ਆਖ ਨਵਾਬ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਿੱਥੇ ਮੋਂਦੀ ਜੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਸੈ ਕਰਨਾ ਕੰਮ ਨਤੁਸਾਨੂੰ ਭਾਂਵਦਾ ਏ
ਗੁਰਾਂ ਆਖਯਾ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਜੋ ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਉਹੋ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਵਦਾ ਏ
ਫੇਰ ਵਹੀ ਖਾਂਤਾ ਮੰਗਵਾ ਕਰ ਕੇ ਚਾ ਹਸਾਬ ਨਵਾਬ ਕਰਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਨਕਦਸੱਤ ਸੋਸੱਠ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵੱਧਾ ਬਾਬੇ ਦਾ ਹੀ ਨਿਕਲ ਆਵਦਾ ਏ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਜੈਰਾਮ ਤੇ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਆਖਨਾ

ਛੁੱਟੀ ਦਿਹੋ ਨਵਾਬ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੁਣ ਨ ਮੋਂਦੀ ਦੀ ਕਾਰ ਸਾਥੋਂ
ਰੱਬ ਪਿਛਲੀ ਭਲੀ ਨਬੇੜ ਦਿਤੀ ਅੱਗੋਂ ਹੋਇ ਨ ਇਹ ਵਿਹਾਰ ਸਾਥੋਂ
ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੁ ਚੱਲਦੇ ਅਸੀਂ ਭਲੇ ਏਡੇ ਚੁੱਕੀਵੇ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਭਾਰ ਸਾਥੋਂ
ਹੁਣ ਕਰਾਂ ਗੇ ਉਹ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਹੜੀ ਲਏਗਾ ਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਾਥੋਂ

ਨਵਾਬ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਨਾ

ਵਿਹਲਾ ਬੈਠਨਾ ਕੰਮ ਨਕੱਖਯਾਂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਕੋਈ
ਤੂੰ ਗਿਸਤੀ ਹੈਂ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀ ਦੀ ਕਾਰ ਕੋਈ
ਮੋਂਦੀ ਖਾਂ ਨੇ ਦੀ ਕਾਰ ਚਲਾਈ ਜਾਹੋ ਜਾਉਣ ਆਉਣ ਦੀ ਖਾਹਸ਼ ਨਧਾਰ ਕੋਈ
ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਬੜਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਈਮਾਨ ਦਾਰ ਕੋਈ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—ਪਉੜੀ ਵਾਰ ਮਾਝ

ਹਉ ਢਾਡੀ ਵੇਕਾਰ ਕਾਰੇ ਲਾਇਆ

ਰਾਤ ਦਿਹੈ ਕੈ ਵਾਰ ਪੁਰਹੁ ਫਰਮਾਇਆ

ਢਾਡੀ ਸਚੇ ਮਹਿਲ ਖਸਮ ਬੁਲਾਇਆ
 ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਿ ਕਪੜਾ ਪਾਇਆ
 ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਆਇਆ
 ਗੁਰ ਮਤੀ ਖਾਧਾ ਰਜ ਤਿਨ ਸੁਖ ਪਾਇਆ
 ਢਾਡੀ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ਸਬਦ ਵਜਾਇਆ
 ਨਾਨਕ ਸਚ ਸਲਾਹਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਕੋਈ ਬਾਬੇ ਖਾਨ ਦੇ ਤਈਂ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
 ਸਭੇ ਕੰਮ ਬੇਕਾਰ ਛੁਡਾ ਸਾਥੋਂ ਸੱਚੇ ਕੰਮ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲਾਯਾ ਏ
 ਰਾਤ ਦਿਣੇ ਤੂੰ ਯੱਸ ਫੈਲਾ ਮੇਰਾ ਧੁਰੋਂ ਰੱਬ ਸੱਚੇ ਫਰਮਾਯਾ ਏ
 ਸਚੇ ਮਹਿਲ ਬੁਲਾ ਸੱਚੀ ਸਿਫਤ ਦਾ ਜੀ ਸੱਚਾ ਸਿਰੇ ਪਾ ਸਾਨੂੰ ਦਵਾਯਾ ਏ
 ਭੁੱਖਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਮਿਟ ਗਈਆਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਭੋਜਨ ਖਾਯਾ ਏ
 ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਮੱਤ ਲੈ ਕੇ ਖਾਧਾ ਰੱਜ ਕੇ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਏ
 ਢਾਡੀ ਬਣਹੁਣ* ਸ਼ਬਦ ਪਰਚਾਰ ਕਰਾਂ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਆਯਾ ਏ
 ਸਾਨੂੰ ਕਰੀਂ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੇਰਾ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸਾਂ ਗਵਾਯਾ ਏ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਿਆਗ ਫੜਨਾ

ਓਸੇ ਘੜੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤਿਆਗ ਫੜਯਾ ਪੂਰਾ ਕਾਜ ਵਿਹਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕਰਕੇ
 ਮੁੜ ਫੇਰ ਨ ਆਪਣੇ † ਘਰ ਆਏ ਹੋ ਅਕੰਤ ਬੈਠੇ ਬਿਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰਕੇ
 ਲੋਕ ਸੈਕੜੇ ਜਾਂਵਦੇ ਦੇਖਨੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਤਾਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾਰ ਕਰਕੇ
 ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਮੰਗਲ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਭੀੜ ਬਣੀ ਰਹੇ ਨਰ ਨਾਰ ਕਰਕੇ
 ਸਤਿਸੰਗ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਭੰਡਾਰ ਦਿੱਤਾ ਬਾਬੇ ਦਯਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਪਾਰ ਕਰਕੇ
 ਆਯਾਲੋਂ ਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੱਚਾ ਸੱਚੀ ਬਾਣੀ ਅਰੀਮੋ ਉਚਾਰ ਕਰਕੇ
 ਬਾਹਮਣ ਮੌਲਵੀ ਆਉਂਦੇ ਕਰਨ ਚਰਚਾ ਅੰਤਸਾਰੇ ਹੀ ਜਾਂਵਦੇ ਹਾਰ ਕਰਕੇ

* ਅਕਾਲੀ ਬਾਣੀ “ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਵਲੋਂ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ” ਦਾ ਪਰਚਾਰ ।

† ਜਿੱਥੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੂਰ ਰਹੇ ॥

ਸਦਾਵਰਤ ਲਾਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਅੰਨ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਰ ਕਰਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਸੱਸ ਸੋਹਰੇ ਦਾ ਰੋਲਾ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਦੋਹਾਂ ਨਿਹਚਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਵੱਡਾ ਧਾਰਯਾ ਸੀ
ਓਹ ਤਾਂ ਰਾਜੀ ਰਜਾ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋਏ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨ ਕੁਝ ਉਚਾਰਯਾ ਸੀ
ਜਦੋਂ ਮੂਲੇ ਤੇ ਚੰਦੋਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਓਹਨਾਂ ਆਇ ਕੀਤੀ ਹਾਲ ਪਾਹਰਯਾ ਜੀ
ਸ਼ਾਮੇ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਆਏ ਵੇਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਧਾਰਯਾ ਜੀ
ਅਵੇ ਨਾਨਕਾ ਹੋਣਾ ਫਕੀਰ ਸੀ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਪਸਾ ਪਸਾਰਯਾ ਜੀ
ਕਰ ਟੱਬਰ ਟੋਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੁਣ ਕੀਹ ਪਾਖੰਡ ਖਲਾਰਯਾ ਜੀ

ਸ਼ਾਮਾ ਪੰਡਿਤ

ਸ਼ਾਮਾ ਪੰਡਿਤ ਮੂਲੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੀ ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਕੀਹ ਬਨਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਸਾਧ ਬਣ ਪਾਖੰਡ ਖਲਾਰ ਬੈਠੇ ਕੱਚ ਪੁਣਾ ਕਰ ਲੋਕ ਹਸਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਖੱਟਖਾਹ ਤੇ ਟੱਬਰ ਪਾਲ ਭਾਈ ਛੱਡ ਘਰ ਕਿਉਂ ਪੈਰ ਖਿਸਕਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਘਰ ਛੱਡਿਆਂ ਭਗਤੀ ਹੋਏ ਵਡੀ ਕੰਮ ਕਾਰ ਤੋਂ ਜੀ ਚੁਰਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਤੇਰੇ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕੈਨ ਪਾਲੂ ਪਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਸਾਡੀ ਮੱਤ ਇਹ ਸੁਣ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕਿਉਂ ਦੁਖ ਉਠਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੧

ਰਾਜਾ ਬਾਲਕ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਟਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰੇ

ਦੋਇ ਮਾਈ ਦੋਇ ਬਾਪਾ ਪੜੀ ਅਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੇ॥੧॥

ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਮਤੀ॥ ਕਿਨ ਬਿਧ ਪਾਵਉ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ

ਭੀਤਰ ਅਗਨ ਬਨਾਸ ਪਤ ਮਉਲੀ ਸਾਗਰ ਪੰਡੇ ਪਾਇਆ

ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੋਇ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਨ ਆਇਆ॥੨॥

ਕਹਿਆ ਸੁਣਹਿ ਨ ਖਾਇਆ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨ ਹੀ ਸੇਤੀ ਵਾਸਾ

ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਖਿਣ ਤੋਲਾ ਖਿਣ ਮਾਸਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਇਹ ਸੁਣ ਅਗੰਮ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਉੱਚਾ ਸ਼ਾਮੇ ਤਈਂ ਜਵਾਬ ਕੁਝ ਆਯਾ ਨ

ਪਿਛੇ ਹਟ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਬੈਠ ਗਿਆ ਸਿਰ ਫੇਰ ਉਤਾਂਹ ਉਠਾਯਾ ਨ
ਘਰੋਂ ਆਯਾ ਸੀ ਗੁਰਾਂਨੂੰ ਦੇਣ ਮੱਤਾਂ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਬੋਲਨਾ ਚਾਹਯਾ ਨ
ਵੱਡਾ ਹੋ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੁੜ ਬਾਹਮਣ ਹੋਠ ਹਲਾਯਾ ਨ

ਸੱਸ ਚੰਦੋ ਰਾਣੀ

ਪਾਸੋਂ ਚੰਦੋ ਰਾਣੀ ਤਾਈਂ ਆਯਾ ਗੁੱਸਾ ਕਹਿੰਦੀ ਏਡ ਪਾਖੰਡ ਖੰਡਾਯਾ ਕਾਹਨੂੰ
ਜੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕਾ ਹੋਣਾ ਫ਼ਕੀਰ ਹੈ ਸੀ ਫੇਰ ਐਵੇਂ ਵਿਆਹ ਕਰਾਯਾ ਕਾਹਨੂੰ
ਜੇ ਖੱਟ ਖਵਾਲਨੋ ਭੱਜਨਾ ਸੀ ਫੇਰ ਟੱਬਰ ਐਵੇਂ ਵਧਾਯਾ ਕਾਹਨੂੰ
ਸੌਂਡੀ ਧੀ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਚੁੱਕ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਫਸਾਯਾ ਕਾਹਨੂੰ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਗੁਰਾਂ ਆਖਯਾ ਕਰਨਾ ਕੰਮ ਓਹੋ ਜੋ ਕਰਾਇ ਗਾ ਸਾਥੋਂ ਅਕਾਲ ਮਾਈ
ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਪਾਲਦਾ ਮਾਰਦਾ ਓਹ ਬੁੱਧ ਵਾਨ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਲ ਮਾਈ
ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਭੇ ਪਿਛੋਂ ਕਰੇ ਪੈਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਜ਼ਕ ਦੀ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲ ਮਾਈ
ਹੈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਖੱਟੀ ਤੇ ਕੋਣ ਬੈਠਾ ਲੇਖ ਲਿਖਯਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਈ
ਜਦੋਂ ਦੰਦ ਨਾਹੀਂ ਤਦੋਂ ਦੁਧ ਦੇਂਦਾ ਪੇਟ ਵਿਚ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਮਾਈ
ਫਿਕਰ ਕਰ ਨ ਧੀ ਤੇ ਵੋਹਤਯਾਂ ਦਾ ਰੱਖਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਮਾਈ
ਅਸੀਂ ਗ੍ਰਿਸਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਧਰਮ ਉੱਚਾ ਹੈ ਤਿਆਗਨਾ ਪਾਪ ਕਮਾਲ ਮਾਈ
ਕੁਝ ਕਰਨੇ ਕੰਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਨੂੰ ਆਗਯਾ ਹੈ ਗੋਪਾਲ ਮਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਿਲ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਪਿੰਡ ਕਮਾਇਆ ਤਿਨ ਕਰਤੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ
ਲਿਖ ਦਾਤ ਜੋਤ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥
ਮੂਰਖ ਮਨ ਕਾਹੇ ਕਰ ਸਹਿਮਾਣਾ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਖਸਮੈ ਭਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ
ਤਜ ਸਾਦਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖ ਹੋਈ । ਘਰ ਛਡਣੇ ਰਹੇ ਨ ਕੋਈ
ਕਿਛੁ ਖਾਨੈ ਕਿਛੁ ਧਰ ਜਾਈਐ । ਜੇ ਬਾਹੁੜ ਦੁਨੀਆਂ ਆਈਐ ॥ ੨ ॥
ਘਰ ਘੁਮਣ ਵਾਣੀ ਭਾਈ । ਪਾਪ ਪਥਰ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ
ਭਉ ਬੇੜਾ ਜੀਉ ਚੜਾਉ । ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕਾਹੂ ॥ ੩ ॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸੱਸ ਸੋਹਰਾ ਹੋਕੇ ਚੁੱਪ ਉੱਠ ਗਏ ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰੜੀ ਹੋਯਾ ਉਚਾਰਦੇ ਨੇ
ਬੱਕੀ ਲੈਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਜਾ ਨਵਾਬ ਦੇ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰਦੇ ਨੇ
ਸੱਤ ਸੌ ਤੇ ਸੱਠ ਰੁਪਏ ਜਿਹੜੇ ਓਹਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ ਨੇ
ਮਿਲ ਜਾਣ ਓਹ ਮੋਦੀ ਦੇ ਘਰ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗੀ ਦੱਸ ਦੇ ਤੇ ਆਂਸੂ ਢਾਰਦੇ ਨੇ
ਹੋ ਆਂ ਜੀ ਮੋਦੀ ਫਕੀਰ ਗਿਆ ਛੱਡ ਫਿਕਰ ਗਿਸਤ ਦੇ ਭਾਰ ਦੇ ਨੇ
ਓਹਨੂੰ ਸੱਦ ਸਮਝਾਉ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਛੱਡੇ ਕਿਉਂ ਉਸ ਸੁਖ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨੇ
ਮੁੱਲਾਂ ਤੇ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣਾ

ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਿ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਦੋਖੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਆਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਕਰ ਗੋਸ਼ਟਾਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਹਾਰ ਥੱਕੇ ਪੈਸ਼ ਗਈ ਨ ਸਿਰ ਖਪਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਮੁੱਲਾਂ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦੁਗਲੀਆਂ ਖਾਕਈ ਵਾਰ ਜਾਖਾਨ ਭਖਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਮੋਦੀ ਨਿੰਦਯਾ ਕਰਦਾ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਦੀ ਲੋਦੀ ਤਈਂ ਸੀ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਨਾਲੇ ਮੂਲੇ ਨੇ ਜਾ ਫਰਯਾਦ ਕੀਤੀ ਪਾਸੋਂ ਦੁਗਲਾਂ ਨੇ ਟੋਲਾ ਪਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
ਸੱਦੋ ਨਾਨਕ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੇ ਜਲੋਦੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਬਹੁਤਾ

ਦੌਲਤ ਆਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਨਾ

ਓਸੇ ਵਕਤ ਹੀ ਆਦਮੀ ਦੌੜ ਗਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾਖਾਨ ਬੁਲਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਕਾਧੀ ਖਾਨ ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲੋੜ ਕੋਈ ਨਫਰ ਖਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇ ਸੁਨਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਭਜਾਯਾ ਨਫਰ ਦੂਜਾ ਓਹ ਆਣ ਕੇ ਭੇਦ ਬਤਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਓਹਦੇ ਨਾਲ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਟੁਰ ਪਏ ਸੋਹਣਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਸੋਹਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਸਲਾਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲੋਦੀ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਗੁੱਸਾ ਖਾਂ ਵਦਾ ਏ

ਕਾਜ਼ੀ

ਅਵੇ ਨਾਨਕਾ ਖਾਨ ਬੁਲਾਯਾ ਸੀ ਪਹਿਲੇ ਨਫਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਯਾ ਕਿਉਂ ਨ
ਫੇਰ ਕੀਤੀ ਬੇ ਅਦਬੀ ਏਡ ਭਾਰੀ ਖਾਨ ਤਈਂ ਸਲਾਮ ਬੁਲਾਯਾ ਕਿਉਂ ਨ
ਨਾਲੇ ਨਿੰਦਯਾ ਸ਼ਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਦਾ ਤੂੰ ਡਰ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਦਿੱਤ ਲਾਯਾ ਕਿਉਂ ਨ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਸੁਣ ਕਾਜ਼ੀ ਸਾਂ ਖਾਨ ਦੇ ਜਦੋਂ ਨੌਕਰ ਸੈ ਵਾਰੀ ਬੁਲਾਇਆਂ ਆਂਵਦੇ ਸੀ
ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੀਦਾ ਪੂਰਾਲਿਹਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਖਾਨ ਤਈਂ ਸਲਾਮ ਬੁਲਾਂਵਦੇ ਸੀ
ਹੁਣ ਨੌਕਰ ਰੱਬ ਦੇ ਹੋਇ ਭਾਈ ਕਾਣ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਖਾਂਵਦੇ ਜੀ
ਨੌਕਰ ਖਾਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਿਨਾਂ ਰੱਬ ਨ ਸੀਸ ਝੁਕਾਂਵਦੇ ਜੀ

ਤਥਾ

ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਬਨਾਂਈ ਜੋ ਨਿੰਦਯਾ ਦੀ ਕੂੜਾਫੇਲਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚਾਂਹਵਦੇ ਨ
ਸੱਚੇ ਰੱਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਹਾਂ ਭਾਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਰ ਉਠਾਂਵਦੇ ਨ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਸਾਨੂੰ ਇਕੋ ਜਹੇ ਭੇਦ ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਵਿਚ ਰਖਾਂਵਦੇ ਨ
ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਦੇ ਗਾਹਕ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵਿਚ ਪੈਰ ਪਾਖੰਡ ਫਸਾਂਵਦੇ ਨ

ਤਥਾ

ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤ ਕਾਹਿ ਨ ਕਰਹੈਂ । ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਨ ਕੋ ਸਮਧਰਹੈਂ
ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਕੇ ਮਾਹੀਂ । ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਤਬ ਕਹੀਏ ਕਾਹੀਂ
ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ । ਮਤਲਬ ਏਕੋ ਦੋਇ ਜ਼ਬਾਨ
ਸਾਹਿਬ ਏਕੋ ਰਸਤੇ ਦੋਇ । ਜੋ ਚੱਲੇ ਪਹੁੰਚੇ ਗਾ ਸੋਇ
ਬਿਨ ਹਰ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰਾ । ਸਾਹਿਬਕੋ ਹੈ ਸੱਚ ਪਿਆਰਾ
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਵਤ । ਕਰਨੀ ਬਿਨਾਂ ਨ ਕੋਈ ਪਾਵਤ
ਗੋਰਖ ਰਾਮਾਨੰਦ ਰਸੂਲ । ਬਿਨਾਂ ਭਗਤ ਨ ਕੋਇ ਕਬੂਲ
ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਮਰੇ ਸ਼ਾਹਿ । ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਭ ਏਕੋ ਆਹਿ
ਜਿਸਨੇ ਦੂਈ ਦੀਨੀ ਖੋਹੇ । ਆਗੇ ਜਾਇ ਪਰੰਗਤ ਹੋਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਇਹ ਸੁਣ ਨਵਾਬ ਦੀ ਹੋਈ ਨਿਸ਼ਾ ਬਾਬਾ ਜਾਣਯਾਂ ਓਸਨੇ ਪੀਰ ਸੱਚਾ
ਕਾਜ਼ੀ ਪਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕਾਲਜਾ ਸੜਗਿਆ ਵੱਜਾ ਓਸਦੇ ਜਿਗਰ ਤੇ ਤੀਰ ਸੱਚਾ
ਝੁਕ ਝੁਕ ਨਵਾਬ ਸਲਾਮ ਕਰਦਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਫਕੀਰ ਸੱਚਾ
ਝੁਠਾ ਹਾਰਦਾ ਸਦਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿੱਤ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ ਅਖੀਰ ਸੱਚਾ

ਕਾਜੀ

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਜੈਨਾਨਕਾਇਕੋਜਹੇ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜੇਕਰ ਤੇਰੀ ਨੀਤਅੰਦਰ
ਇਕੋ ਰੱਬ ਤੇ ਓਸਦਾ ਦੀਨ ਇਕੋ ਸੱਚਾ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੀ ਪਰਤੀਤ ਅੰਦਰ
ਤਦ ਜਾਣਾ ਗੇ ਸਚਾ ਫ਼ਕੀਰ ਤੇਨੂੰ ਭੇਦ ਹੋਯਾ ਨ ਜੇ ਤੇਰੇਚੀਤ ਅੰਦਰ
ਸਾਂਡੇ ਨਾਲ ਨਮਾਜ਼ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੁਣ ਚੱਲ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਮਸੀਤਅੰਦਰ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਨਵਾਬ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਜਾਣਾ

ਬਾਬਾ ਟੁਰਯਾ ਜਦੋਂ ਮਸੀਤ ਵੱਲੇ ਸ਼ੇਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬੜਾ ਹੋਯਾ
ਸਭੇਕਹਿਨਲੱਗੇਨਾਨਕਤੁਰਕਬਨਯਾਂਬਦਨਸੁਣਜੈਰਾਮਦਾ ਗੜਾ ਹੋਯਾ
ਪੜ੍ਹਨ ਕਾਜੀ ਨਵਾਬ ਨਮਾਜ਼ ਲੱਗੇ ਬਾਬਾ ਹੋ ਲਾਂਭੇ ਚੁੱਪ ਖੜਾ ਹੋਯਾ
ਲੋਕ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਇਹ ਨਾਲ ਤੁਰਕਾਂ ਚੰਗਾ ਕੜਾ ਹੋਯਾ

ਕਾਜੀ

ਫ਼ਾਰਗਹਿੰਦਿਆਂਕਾਜੀਨਮਾਜ਼ਵੱਲੋਂ ਕਹਿੰਦਾਨਾਨਕਾਛੱਡਦਾਅੜੀ ਕਿਉਂ ਨ
ਤੂੰ ਨਵੀਆਂ ਹੁੱਜਤਾਂ ਕੱਢਦਾ ਹੈਂ ਸਿੱਧੀ ਨੀਤ ਕੀਤੀ ਏਸ ਘੜੀ ਕਿਉਂ ਨ
ਕੀਤੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਫੇਰ ਬੇ ਅਦਬੀ ਤੂੰ ਤੇਰੀ ਜਿੰਦਸ਼ਰ੍ਹਾਪਾਸੋਂ ਡਰੀਕਿਉਂ ਨ
ਆਕੇਵਿਚਮਸੀਤਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਨਮਾਜ਼ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹੀ ਕਿਉਂ ਨ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਕਿਧੇਨਾਲਤੂੰਦੱਸਨਮਾਜ਼ਪੜ੍ਹਦੇਪੜ੍ਹਨੀਆਉਂਦੀਨਮਾਜ਼ਹੈ ਥੋੜ੍ਹਯਾਂਨੂੰ
ਵਿਚ ਕਾਬਲ ਕੰਧਾਰ ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬਸੀ ਖਰੀਦਦਾ ਫਿਰਦਾ ਘੋੜਯਾਂਨੂੰ
ਫਿਰਦਾ ਰਿਹਾਤੂੰਪਿਛੇ ਵਛੇਰੀ ਦੇ ਜੀਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਭੱਜਾਲਾਂਦਾ ਮੋੜਯਾਂਨੂੰ
ਬੁੱਤ ਖੜੇ ਸੀ ਏਥੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰੂਹ ਉੱਡਦੇ ਪੱਤ ਵਛੇੜਯਾਂਨੂੰ

ਤਬਾ

ਪੜ੍ਹਨੀਚਾਹੀਦੀਹੈਨਮਾਜ਼ਜਿਹੜੀਓਹਤਾਂਕਾਜੀਸਾਹਿਬਮੂਲਪੜ੍ਹੇ ਕੋਈਨ
ਜਿਹੜੀ ਮਸਜਦ ਘਰ ਖੁਦਾ ਦਾਏ ਓਹਦੇ ਵਿਚ ਤੇ ਸਾਂ ਜੀ ਵੜੇ ਕੋਈਨ
ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਦੁਨੀਆਂ ਹਠ ਪਿੱਟੇ ਬਿਨਾਂ ਆਰਫ਼ਾਂ ਰਾਸਤਾ ਫੜੇਕੋਈਨ
ਦੇ ਸਬਰ ਲਗਾਮ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮਨ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਚੜ੍ਹੇਕੋਈਨ

ਕਾਜੀ

ਓਹ ਹੋਰ ਨਮਾਜ਼ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾਨਕਾ ਭੇਦ ਸੁਨਾ ਸਾਨੂੰ
 ਕਿਹੜੀ ਮਸਜਦ ਘਰ ਖੁਦਾ ਦਾਏ ਅੱਖੀਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਓਹ ਦਿਖਾ ਸਾਨੂੰ
 ਚਾਲ ਮੋਮਨਾਂ ਦੀ ਏਹੋ ਚਲੀ ਆਈ ਦਿੱਤਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਇਹੋ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ
 ਪੜ੍ਹੀ ਜਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦਿਤੀ ਨਬੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਖਾ ਸਾਨੂੰ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—ਸ਼ਲੋਕ (ਮਾਝ) ਮਹਲਾ ੧

ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ ਸਿਦਕ ਮੁਸਲਾ ਹਕੁ ਹਲਾਲ ਕੁਰਾਨ
 ਸਰਮ ਸੁੰਨਤਿ ਸੀਲ ਰੋਜਾ ਹੋਹੁ ਮੁਸਲਮਾਣੁ
 ਕਰਨੀ ਕਾਬਾ ਸਚੁ ਪੀਰ ਕਲਮਾ ਕਰਮੁ ਨਿਵਾਜ
 ਤਸਬੀ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਵ ਸੀ ਨਾਨਾਕ ਰਖੈ ਲਾਜ

ਏਸਦਾ ਭਾਵ

ਪਹਿਲਾਂ ਮੋਮਨ ਬਣਨਾ ਬੜਾ ਮੁੱਖਾ ਜ਼ਰਾ ਕਾਜੀ ਹੁਣ ਬਣ ਦਿਖਾਈਏ ਜੀ
 ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਦੱਖਨੀ ਸਰਮ ਸਦਾ ਇਹ ਸੁੰਨਤ ਜ਼ਰਾ ਕਰਾਈਏ ਜੀ
 ਸਰਮ ਦਾਸ ਦਾ ਰੱਖ ਕੇ ਸਦਾ ਰੋਜਾ ਫੇਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਦਾਈਏ ਜੀ
 ਸੱਚ ਪੀਰ ਵੇਖਾ ਸਮੁਰੀਦ ਬਣੀਏਂ ਕਾਬਾ ਨੇਕ ਅਮਲਾਂ ਦਾ ਬਨਾਈਏ ਜੀ
 ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਸਦਾ ਹੀ ਆਜਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਲਮਾ ਪਾਕ ਪਕਾਈਏ ਜੀ
 ਫੇਰ ਸਿਰਰ ਦੀ ਢੱਲ ਮਸੀਤ ਵੜੀਏ ਕਰ ਸਿਦਕ ਮੁਸਲਾ ਵਛਾਈਏ ਜੀ
 ਖਾਦਾ ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਪਛਾਨ ਕਰਕੇ ਇਹ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਸੁਨਾਈਏ ਜੀ
 ਤਸਬੀਹ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਵ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਫੜ ਅੱਲਾ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਏ ਜੀ

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—ਮਹਲਾ ੧

ਪੰਜ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ
 ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੋਇ ਤੀਜਾ ਖੈਰੁ ਖੁਦਾਇ
 ਚੌਥੀ ਨੀਅਤ ਰਾਸਿ ਮਨ ਪੰਜਵੀਂ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ
 ਕਰਨੀ ਕਲਮਾ ਆਖ ਕੈਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਦਾਇ
 ਨਾਨਕ ਕੇਤੇ ਕੂੜਿਆਚ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਪੰਜਾਂ ਵੇਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਇਹਨੇ ਵਿਚ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰੀਏ ਜੀ
 “ਪਹਿਲੀ” ਰੱਬ ਦੀ ਸੱਚੀ ਪਛਾਨ ਕਰਨੀ ਦੂਈ ਦਿਲ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੀਏ ਜੀ
 “ਦੂਜੀ” ਖਾਵਨਾ ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਤਾਈਂ ਤੇ ਹਰਾਮ ਨੂੰ ਦੂਰ ਫਟਕਾਰੀਏ ਜੀ
 “ਤੀਜੀ” ਭਲਾ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਮੰਗਨਾਏਂ ਬੁਰਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਹਿ ਚਿਤਾਰੀਏ ਜੀ
 “ਚੌਥੀ” ਮਨ ਦੀ ਨੀਤ ਨੂੰ ਰਾਸ ਕਰਨਾ ਬਦੀ ਨਾਲ ਨ ਘੱਤਨੀ ਧਾਰੀਏ ਜੀ
 “ਪੰਜਵੀਂ” ਸਦਾ ਹੀ ਰੱਬ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨੀ ਇਕ ਦਮ ਨ ਦਿਲੋਂ ਵਸਾਰੀਏ ਜੀ
 ਨੇਕ ਅਸਲ ਦਾ ਕਲਮਾ ਸਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜਨਮ ਆਪਨਾ ਆਪਸ ਵਾਰੀਏ ਜੀ
 ਪਏ ਦਰ ਕਬੂਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੇ ਕਰ ਇਹ ਨਮਾਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੀਏ ਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਦਿਲੋਂ ਸਾਰਾ ਹੀ ਕਾਰਨਿਵਾਰਯਾ ਜੀ
 ਲੋਂ ਦੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਕਦਮੀਂ ਢਹਿ ਪਿਆਸਤਿ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਬੇੜਾ ਤਾਰਯਾ ਜੀ
 ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਘਰ ਆਇ ਸਿੱਧੇ ਹਰਖ ਸ਼ੋਗਨ ਕੁਝ ਭੀ ਧਾਰਯਾ ਜੀ
 ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਸਾਰੇ ਵਾਹ ਵਾਹ ਹੋਈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਯੱਸ ਵਿਸਤਾਰਯਾ ਜੀ
 ਫੇਰ ਸੱਸ ਸੋਹਰੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਮੋਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਟਾਰਯਾ ਜੀ
 ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮਿਹਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੇੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਯਾ ਜੀ

ਤਬਾ

ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਪਸੀ ਭੇਖ ਕਰਕੇ ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਦਿਣ ਬਤਾਨ ਲੱਗੇ
 ਦੂਰਾਂ ਦੂਰਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਕਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਪਾਨ ਲੱਗੇ
 ਰਹੇ ਸਾਧ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਬਣੀ ਕਈ ਭਾਂਗਾਂ ਵਾਲੇ ਵਰੋਸਾਨ ਲੱਗੇ
 ਦੌਲਤ ਖਾਨ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ਗਿਆ ਚੰਗਾ ਕਾਜੀ ਪਾਜੀ ਸਾਰੇ ਡਰ ਖਾਨ ਲੱਗੇ
 ਬਾਲਾ ਸੇਵ ਕਮਾਂਵਦਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਸੱਚਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਨ ਲੱਗੇ
 ਤਰ ਗਏ * ਮਨਸੁਖ † ਭਗੀਰਥ ਜਹੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦੇ ਫੰਧ ਕਟਾਨ ਲੱਗੇ

* ਮਨ ਸੁਖ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਖੱਤੀ ਸੀ ਤੇ ਏਸੇ ਨੇ ਹੀ ਸੰਗਲਾ ਦੀਪ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸ਼ਿਵ ਨਾਭ ਨੂੰ ਗੁਰ
 ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਲਾਗ ਲਾਈ ਸੀ ॥

† ਭਗੀਰਥ ਭੀ ਜਾਤ ਦਾ ਖੱਤੀ ਮਣ ਸੀ ਹ ਪਿੰਡ ਦੇ

(ਬਾਕੀ ਦੇਖੋ ਪੰਨਾਂ ੮੪)

ਮਾਯਾ ਹੋ ਦਾਸੀ ਮਗਰ ਫਿਰਨ ਲੱਗੀ ਗੁਰ ਲੰਗਰ ਲਾ ਲੁਟਾਨ ਲੱਗੇ
ਵੱਡੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੱਚਾ ਲੈ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਮਾਨ ਲੱਗੇ

ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀਓਂ ਆਉਣਾ

ਮਾਤਾਪਿਤਾਨੇਭੇਜਿਆਖਬਰਲਈਸਿੰਧਾ ਚੱਲ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਆਂਵਦਾ ਏ
ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਤਈਂ ਆਣ ਮਿਲਯਾ ਸੁੱਖਸਾਂਦਸਭਆਖਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਿੱਥੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਹੈ ਜਜਮਾਨ ਸੱਡਾ ਸੁਣ ਗੱਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਮਿਲਯਾ ਆਣ ਬਾਲਾ ਖੜ ਬਾਬੇਜੀ ਤਈਂ ਮਿਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਰੰਗ ਵੇਖ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਸਲਾਮ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਹਿੰਦਾ ਇਹ ਜਜਮਾਨ ਕੀਹ ਭੇਖਕੀਤੋਚਾ ਡੂਮਾਂਵਾਲੀਗੱਲਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਬਾਬੇ ਕਹਯਾ ਮਰਦਾਨਯਾਂ ਭਲਾ ਹੋਵੀ ਬਾਲਾ ਫੜਕੇਬਾਹੋਂ ਬੈਠਾਂਵਦਾ ਏ
ਕੀਤਾਅਸਾਂ ਹੈ ਭੇਖ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਹੜਾ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਭਾਂਵਦਾ ਏ

ਬਾਲੇ ਨੇ ਵਿਦਾ ਮੰਗਨੀ

ਕੁਝ ਦਿਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਬਤੀਤ ਹੋਏ ਬਾਲੇ ਤਈਂ ਉਦਾਸੀ ਆ ਛਾਈਏ ਜੀ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਖਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਵੱਲ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਜਾਈਏ ਜੀ
ਬਹੁਤਾ ਚਿਰਹੋਯਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ ਮਾਤਾਪਿਤਾਦੀਸਾਰਭੀਪਾਈਏ ਜੀ
ਜਦੋਂ ਸੱਦੇ ਗੇ ਫੇਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾਸਾਂ ਦਿਲ ਲਾਈਏ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਨਾ

ਅਵੇ ਬਾਲਯਾ ਕੁਝ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਯੋਂ ਕਿਉਂ ਚੱਲਯੋਂ ਪੱਲਾ ਛੁਡਾ ਕਰਕੇ
ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸੱਡੇ ਅਜੇ ਕੰਮ ਬਹੁਤੇ ਬੈਠ ਰਹੀਂ ਤਲਵੰਡੀ ਨ ਜਾ ਕਰਕੇ
ਬਾਲੇ ਆਖਯਾ ਕਿਉਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਣਾ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਸੇਵ ਕਮਾ ਕਰਕੇ
ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰਦਾਰੂਪ ਦਿਸੋ ਝੱਟ ਆਵਾਂਗਾ ਮਿਲਮਲਾ ਕਰਕੇ

(੮੩ ਪਨੇ ਦੇ ਨੋਟ ਦੀ ਬਾਕੀ) ਰਹਿਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਵੱਡਾ ਦੇਵੀ ਦਾ ਭਗਤ ਸੀ
ਏਹਨਾਂ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜਵਾਲਾ ਮੁਖੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੋਯਾ ਸਣੇ ਸੰਗ ਦੇ ਸੁਲਤਾਨ
ਪੁਰ ਆ ਠਹਿਰਯਾ ਓਹਨੀ ਦਿਣੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਫੈਲ ਰਹੀ ਸੀ ਭਗੀਰਥ
ਜੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਯਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਸੱਚਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਸਾਰੀ
ਗਿਤ ਦੇ ਸਣੇ ਸਿਖ ਹੋਗਿਆ ਤੇ ਅਗੋਂ ਵਾਸਤੇ ਕਲਪਤ ਦੇਵੀ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ
ਮਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲੱਗ ਗਿਆ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤਾਰ ਗਈ ॥

ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਤਈਂ ਸੁਨੇਹਾਂ ਦਿਹੋ ਜੋ ਕਹੋ ਸੋ ਕਹਾਂ ਜਤਾ ਕਰਕੇ
ਭਾਈ ਬਾਲਯਾ ਕੀਹ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਣਾ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਜਾ ਕਹੀਂ ਸੁਨਾਕਰਕੇ
ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ ਆਵੀਂ ਝਬਦੇ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹੀਂ ਨਘਰਭੁਲਾ ਕਰਕੇ
ਬਾਲਾ ਗਿਆ ਤਲਵੰਡੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪਾਕਰਕੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਰਹਿ ਕਰਕੇ ਸੈਜੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਨੇ ਤਾਰਯਾਜੀ
ਅੰਤ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਦਾ ਪਾਲਨੇ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਚਿੱਤ ਸੰਕਲਪ ਧਾਰਯਾਜੀ
ਬਾਬਾ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ ਧਰਤ ਸੋਧਨੇ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਜਗਤ ਦੇ ਤਈਂ ਨਿਹਾਰਯਾਜੀ
ਹੋ ਪਏ ਤਯਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਤਈਂ ਉਚਾਰਯਾਜੀ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਜਾਣਾ

ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਆਗਯਾ ਦਿਹੋ ਹੁਣ ਜਾਵਸਾਂਗੇ
ਫਿਰ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਬਜਾਵਸਾਂਗੇ
ਪਾਪ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸਾਰੀ ਧਰਤ ਉੱਤੇ ਭਲੇ ਰਾਸ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾਵਸਾਂਗੇ
ਜੋ ਹੁਕਮ ਲਿਆਏ ਅਕਾਲ ਵੱਲੋਂ ਸਾਰੇ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਸੁਨਾਵਸਾਂਗੇ
ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਕਰਸੋ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਹੋਈਏ ਝੱਟ ਆਵਸਾਂਗੇ
ਦਿਹੋ ਆਗਯਾ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਫੇਰਾ ਪਾਵਸਾਂਗੇ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਤੋਂ ਭੱਯੇ ਜੈਰਾਮ ਦਾ ਵੈਰਾਗ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਅੱਖੀਂ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈਸਾਂ ਦਿਲੋਂ ਜਾਣਦੇ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਅਸੀਂ
ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਛੱਡ ਤਯਾਰ ਹੋ ਪਏ ਪਿੱਛੇ ਜੀਵਨਾ ਕਿਸ ਆਧਾਰ ਅਸੀਂ
ਆਸਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਹੋਣ ਸਭੇ ਜਦੋਂ ਕਰਦੇ ਪਾਕ ਦੀਦਾਰ ਅਸੀਂ
ਸਾਂਝੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਨਿਸਚਾ ਧਾਰ ਅਸੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰਯਾਂ ਨੂੰ ਧਰਵਾਸ ਦੇ ਕੇ ਵਿਦਾ ਹੋਣਾ

ਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਜਾਣਾ ਅਸਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੋਹ ਨ ਦਿਲ ਨੂੰ ਲਾਓ ਸੱਭੇ
ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਤਾਈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਾਲੋ ਤੇ ਖਲਾਓ ਸੱਭੇ
ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾਵਨਾ ਜੀ ਜੀਆ ਜੋਤ ਦਾ ਭਲਾ ਮਨਾਓ ਸੱਭੇ

ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਦੇ ਧੀਰਜ ਕਹਯਾ ਆਸਕਰਤਾਰ ਰਖਾਓ ਸੱਭੇ
ਆਪੇ ਸਭ ਦੀ ਸਾਰ ਕਰਤਾਰ ਲੈਸੀ ਤੁਸੀਂ ਚਿੱਤ ਨ ਮੂਲ ਭੁਲਾਓ ਸੱਭੇ
ਲੈ ਚੱਲਦੇ ਅਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਿਛੇ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਧਿਆਓ ਸੱਭੇ

੧੫੫੯ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਂ ਚੱਲਨਾ

ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ

ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈ ਰੁਬਾਬ ਦਿਤਾ ਚੱਲੇ ਫੇਰ ਕਰਤਾਰ ਬੁਲਾ ਕਰਕੇ
ਪਾਰ ਹੋ ਬਿਆਸਾ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਸੱਚਾ ਇੱਕ ਟਿੱਬੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਜਾ ਕਰਕੇ
ਤਿੰਨ ਦਿਣ ਤੇ ਸੁੱਧੀਆਂ ਤਿੰਨ ਗੱਤਾਂ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਸਮਾਧ ਲਗਾ ਕਰਕੇ
ਚੌਥੇ ਦਿਣ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਸਮਾਧ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਹਯਾ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬਚਨ ਸੁਨਾ ਕਰਕੇ
ਏਥੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਪਿਛੋਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਰਹਿ ਸੀ ਇਕ ਆ ਕਰਕੇ
ਵੱਡਾ ਨਾਮ ਤੇ ਅੱਠ ਦਾ ਜੋਗ ਲਾਸੀ ਏਥੇ ਤੀਰਥ ਸੋਹਣਾ ਬਣਾ ਕਰਕੇ
ਠੀਕ ਥਾਂ ਉਸੇ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੇ ਨੇ ਗੋਇੰਦ ਵਾਲ ਬੈਲੀ ਲਗਵਾ ਕਰਕੇ
ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਦਾ ਚਾਇ ਉੱਧਾਰ ਕੀਤਾ ਵੱਡਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਮਾ ਕਰਕੇ
ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਅੱਗੇ ਛਤ੍ਰਿਆਬਾਦ ਥਾਣੀ ਮਾਝੇ ਦੇਸ ਪਹੁੰਚੇ ਹੁਲਾਸਾ ਕਰਕੇ
ਸੁਲਤਾਨ ਵਿੰਡ ਦੀ ਜੂਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਕ ਢਾਬ ਕੰਢੇ ਬੈਠੇ ਭਾ ਕਰਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਭਵਿੱਖਯਤ ਬਚਨ

ਓਥੇ ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਥੋੜੀ ਢਾਬ ਹੈਸੀ ਕੰਢੇ ਓਸ ਦੇ ਆਸਨ ਲਾਯਾ ਗੁਰਾਂ
ਰੁਬਾਬ ਵਜਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਂ ਤੂੰ ਆ ਵਿਚ ਪਰੇਮ ਸੁਣਾਯਾ ਗੁਰਾਂ
ਵਿਚ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਸਮਾਧ ਲੱਗੀ ਸਾਰਾ ਭੇਦ ਭਵਿੱਖਯਤ ਪਾਯਾ ਗੁਰਾਂ
ਜਦੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸਮਾਧ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਬਚਨ ਅਗੱਮ ਅਲਾਯਾ ਗੁਰਾਂ
ਭੋਗ ਮੋਖ ਦਾ ਚੱਲੂ ਪਰਵਾਹ ਏਥੇ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਬਣੇ ਜਤਾਯਾ ਗੁਰਾਂ
ਸੱਤ ਮੀਲ ਓਥੋਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਜਾ ਦਰਸਾਯਾ ਗੁਰਾਂ

ਮਾਝੇ ਦਾ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਜਾਣਾ

ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾ ਬੈਠੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸ਼ਬਦ ਰੁਬਾਬ ਵਜਾ ਕਰਕੇ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਪੱਥਰ ਪੂਜਨੋ ਲੋਕ ਹਟਾ ਕਰਕੇ

ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਦੇ ਆਣ ਮੁਰੀਦ ਹੋਏ ਸੱਚੇ ਬਚਨਾਂ ਤੇ ਦਿਲ ਲਾ ਕਰਕੇ
ਚਰਨ ਦਾਸ ਮਹੰਤ ਨੂੰ ਦੁਖ ਲੱਗਾ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਪਾਸ ਆ ਕਰਕੇ
ਕਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਤਈਂ ਦਬਾ ਲਵੇ ਭੁਲਾ ਤੇਜ਼ ਟਟੈਣਾ ਦਿਖਾ ਕਰਕੇ
ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਪਾਣੀ ਓਹ ਹੋ ਟੁਰਯਾ ਸਿੱਖ ਬਣਯਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਕਰਕੇ
ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਤਾਰਦੇ ਜੀਆਂ ਤਾਈਂ ਪਹੁੰਚੇ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਜਾ ਕਰਕੇ
ਜਵਾਹਰ ਮੱਲ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਚੌਹੱਟਾ ਪਾਸ ਖੂਹੇ ਤੇ ਆਸਨ ਲਗਾ ਕਰਕੇ
ਕੱਟੀ ਰਾਤ ਤੇਚੜ੍ਹਯਾ ਦਿਣ ਜਦੋਂ ਤੁਰਕਾਂ ਮਾਰਯਾਂ ਗਊਆਂ ਲਿਆ ਕਰਕੇ
ਵੱਡਾ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹਿਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੀਤਾ ਬਚਨ ਇਹ ਗੁਰਾਂ ਸੁਨਾ ਕਰਕੇ

ਸਲੋਕ—ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹਿਰ ਜ਼ਹਿਰ ਕਹਿਰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ

ਅਰਥਾਤ—ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹਿਰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਥਾਂ ਹੈ ਤੇ ਏਥੇ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਵੱਡਾ ਕਹਿਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ
ਕਿਉਂਕਿ ਤਦੋਂ ਤੁਰਕ ਪਠਾਨਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਜੋਰ ਸੀ ਤੇ ਓਹ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਗਊਆਂ ਤੇ
ਬੱਕਰੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੁਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ॥

ਸੱਯਦ ਅਹਿਮਦ ਤਕੀ ਦਾ ਮਲਾਪ

ਮੁਰਸ਼ਦ ਲੋਦੀ ਸਕੰਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਆਯਾ ਜੀ
ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਓਸਨੇ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਧਾਯਾ ਜੀ
ਬੜਾ ਜਿੱਦੀ ਤੇ ਵੈਰੀ ਸੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ਚਿੱਤ ਹੰਕਾਰ ਸਮਾਯਾ ਜੀ
ਇਹਦੇ ਕਹੇ ਸਿਕੰਦਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਰੀਗਾ ਵਿਚ ਕਬੀਰ ਸੁਟਾਯਾ ਜੀ
ਨਾਮ ਦੇਵ ਸੁਟਾਯਾ ਸੀ ਹੱਥੀ ਮੱਰੇ ਸ਼ੌਰ ਸ਼ਰੂ ਦਾ ਏਸ ਮਚਾਯਾ ਸੀ
ਕਾਜੀ ਮੌਲਵੀ ਲੈ ਕੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤੇ ਬਾਬੇ ਸਾਥ ਆ ਝਗੜਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਸ਼ਰੂ ਜਾਲ ਦੇ ਵਿਚ ਬਟੋਰਾ ਬੱਧਾ ਹੋਸ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਉੱਚੀ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਆਰੀ ਹੋ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ
ਇਕ ਕੱਲ ਭੀ ਆਈ ਨ ਉੱਠ ਗਿਆ ਯਸਰੂਰੁ ਜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਛਾਯਾ ਜੀ
ਹੋਏ ਸੈਂਕੜੇ ਸਿੱਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁਰਾਂ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ ਜੀ

ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਮਨਾਬਾਦ ਆਉਣਾ

ਦਿਣ ਵੀਹ ਕੂ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਰਹਿਕੇ ਸਿੱਧੇ ਇਮਨਾਬਾਦ ਦੇ ਵਿਚ ਆਏ

ਲਾਲੋ ਜਾਤ ਤਖਾਨ ਸੀ ਭਗਤ ਓਥੇ ਡੇਰੇ ਓਸ ਦੇ ਘਰ ਸੋ ਜਾ ਲਾਏ
ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਵੇਖਕੇ ਤੇਜ਼ ਭਾਰਾ ਲਾਲੋ ਸਿੱਖ ਹੋਯਾ ਆਣ ਸਹਿਜ ਭਾਏ
ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਦਿਣ ਰਾਤ ਜਾਏ

ਇਮਨਾਬਾਦ ਵਿਚ ਪਰਚਾਰ

ਬਾਹਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਇਕ ਸੁ ਢਾਬ ਹੈਸੀ ਡੇਰਾਲਾ ਬੈਠੇ ਓਹਦੇ ਤੀਰ ਭਾਈ
ਇਕ ਰੋੜਾਂ ਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਕਰ ਵੱਡਾ ਤਪ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਧੀਰ ਭਾਈ
ਸਿਰਫ ਲਾਲੋ ਦੇ ਘਰੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਂਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੀਣ ਨੀਰ ਭਾਈ
ਯੱਸ ਫੈਲ ਗਿਆ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋੜੀ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪੈ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਭਾਈ
ਵਿਚ ਦੇਸ ਪਾਖੰਡਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਸੀ ਝੂਠੇ ਸੈਕੜੇ ਬਣੇ ਸਨ ਪੀਰ ਭਾਈ
ਬੈਰਾਗੀ ਸੱਨਯਾਸੀ ਤੇ ਕੱਠ ਪਾਂਟੇ ਘੱਤੀ ਫਿਰਦੇ ਸਨ ਵਹੀਰ ਭਾਈ
ਨਾਲੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਅੰਧੇਰੀਆਂ ਘੱਤੀਆਂ ਸਨ ਕੀਤਾ ਧਰਮ ਹਿੰਦੂ ਲੀਰਲੀਰ ਭਾਈ
ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰਾਂ ਦਾ ਮੰਦੜਾ ਹਾਲ ਹੈ ਸੀ ਹੋ ਸੱਕੇ ਨ ਮੂਲ ਖਲੀਰ ਭਾਈ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਤਰਸ ਖਾ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਇਹ ਕੀਤੀ ਤਦਬੀਰ ਭਾਈ
ਸਤਿਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਆਰੰਭ ਦਿਤਾ ਜਿਵੇਂ ਟੁੱਟੇ ਪਾਖੰਡ ਸ਼ਤੀਰ ਭਾਈ
ਲੱਗੇ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਪਾਜ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਦੇ ਕਰ ਵਿਆਖਯਾ ਪੁਰਤਾਸੀਰ ਭਾਈ
ਲੋਕ ਸੈਂਕੜੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੇ ਤੋੜ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਤੇ ਬੇਦ ਜੀਜੀਰ ਭਾਈ
ਇਹ ਵੇਖਕੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਕਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗੇ ਛੱਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਤੀਰ ਭਾਈ
ਲੱਗੇ ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੇ ਪੀਰ ਓਹ ਲੋਕ ਸ਼ਰੀਰ ਭਾਈ

ਬਾਹਮਣਾਂ ਤੇ ਕਾਜੀਆਂ ਦੀ ਈਰਖਾ

ਜਿਵੇਂ ਚਾਂਦਨੀ ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ ਟੁਰੀ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਉੱਲੂਆਂ ਨੂੰ * ਆਫ਼ਤਾਬ ਭਾਈ
ਚਿੱਕੜ ਵਿਚ ਡੱਡੂ ਜੋਕ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਫੁੱਲ ਦੀ ਆਬ ਭਾਈ
ਦੁੱਧ ਛੱਡਕੇ ਚਿਚੜੀਆਂ ਲਹੂ ਪੀਵਨ ਕੁੱਤੇ ਸੁੰਘਦੇ ਫਿਰਨ ਪਸ਼ਾਬ ਭਾਈ
ਕਾਲੇ ਭੂੰਡ ਭੈੜੇ ਗਾਹਕ ਹੰਦਗੀ ਦੇ ਕੀਹ ਜਾਣਦੇ ਫੁੱਲ ਗੁਲਾਬ ਭਾਈ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਓਹ ਚੰਦਰੇ ਲੋਕ ਭੈੜੇ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੀ ਦੇਸ ਮਰਾਬ ਭਾਈ

ਵੈਰੀ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬਣੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ* ਵਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਭੈੜ ਬਾਬ ਭਾਈ
ਤਬਾ

ਬਾਹਮਣਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਕਾਜ਼ੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਚੁੱਕਾਂ ਦੇ ਕੇ ਇਉਂ ਭੜਕਾਨ ਲੱਗੇ
ਦੇਵੀ ਦੇ ਉਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤਪਾ ਨਿੰਦਦਾ ਇਹ ਜੋ ਪੁਜਦੀਆਂ ਲੂਤੀਆਂ ਲਾਨ ਲੱਗੇ
ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਜਿਹਾਂ ਭੈੜੇ ਝੁੱਛੂਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੈਰੀ ਬਨਾਨ ਲੱਗੇ
ਓਧਰ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਪਾਜ਼ੀਆਂ ਫੜੀ ਰੀਤੀ ਓਹ ਤੁਰਕਾਂ ਤਈਂ ਸਿਖਾਨ ਲੱਗੇ
ਤਪਾ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਹੈ ਜਾ ਨਵਾਬ ਦੇ ਕੰਨ ਭੀ ਪਾਨ ਲੱਗੇ
ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੇ ਭੈੜੇ ਚੰਦਰੇ ਵੈਰ ਵਧਾਨ ਲੱਗੇ
ਗੱਲੇ ਕੱਥੇ ਸਤਾਉਨ ਦੇ ਕਰਨ ਹੀ ਲੋ ਅਤੇ ਲਾਲੋ ਨੂੰ ਭੀ ਦਬਕਾਨ ਲੱਗੇ
ਬੁਰੇ ਦਿਣ ਆਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੜ੍ਹ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪੁਟਾਨ ਲੱਗੇ

ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਤੇ ਧੌਕਾ

ਦੁੱਖ ਦੇਂਦੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਿੰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਕੁਬਚਨ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਜੀ
ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਕੇ ਕਹਿਨ ਬਹੁਤੇਰ ਹਿੰਦੇ ਚੁੱਪ ਨ ਕੁਝ ਅਲਾਂਵਦੇ ਜੀ
ਕਈ ਵਾਰ ਸਪਾਹੀ ਉਠਾਉਨ ਆਏ ਫੇਰ ਡਰ ਸਰਾਪ ਤੋਂ ਜਾਂਵਦੇ ਜੀ
ਨਾਲੇ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰਾਂ ਧਕਿਆਂ ਦੇ ਸਤੇ ਲੋਕ ਭੀ ਆਪ ਕੁਰਲਾਂਵਦੇ ਜੀ
ਬਾਬਾ ਜਰੀ ਜਾਂਦਾ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਬੁਰਾ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚਾਂਹਵਦੇ ਜੀ
ਵੇਖ ਹੋ ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੀ ਜੜ੍ਹ ਪੁਟਾਂਵਦੇ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਣਾ

ਕਾਰਦਾਰ ਨਵਾਬ ਦਾ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਦਿਲ ਓਸਦੇ ਸੀ ਹੰਕਾਰ ਵੱਡਾ
ਓਹਦੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਹੋਣ ਵਿਆਹ ਲੱਗਾ ਕੀਤਾ ਓਸਨੇ ਚਾਇ ਪਸਾਰ ਵੱਡਾ
ਦਿੱਤਾ ਨਿਉਤਾ ਸਾਰੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤਾ ਭੰਡਾਰ ਵੱਡਾ
ਜਦ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਯਾ ਗਏ ਨ ਓਹ ਲਾਯਾ ਬਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਉਵਚਾਰ ਵੱਡਾ
ਵੇਖੋ ਮਲਕ ਜੀ ਤਪਾ ਹੰਕਾਰ ਭਰਿਆ ਆਯਾ ਸੱਦਯਾ ਨ ਮਾਨ ਧਾਰ ਵੱਡਾ
ਘਰ ਸੂਦਰ ਖਾਂਵਦਾ ਅੰਨ ਸਦਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀਤਾ ਨਿਆਦਰ ਸਾਥ ਵੱਡਾ

ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਭੀ ਸੱਦਿਆ ਗਏ ਨ ਗੁਰ ਫੇਰ ਤਪਯਾ ਓਹ ਬੁਰਯਾਰ ਵੱਡਾ
ਦੂਜੇਦਿਨ ਬੁਲਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੱਗਾ ਡਾਂਟ ਦਿਖਾਉਨ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਵੱਡਾ

ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਨਾ

ਦੂਜੇ ਦਿਣਬੁਲਾਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਲਕ ਅੱਖੀਆਂ ਕੱਢ ਦਿਖਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਮੇਰੇ ਘਰ ਭੋਜਨ ਪਾਨ ਆਯਾ ਕਿਉਂ ਨ ਗੱਲਾਂ ਉਲਟੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸੁਨਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਘਰ ਸੂਦਰਾਂ ਦੇ ਬੈਠਾ ਟੁੱਕ ਖਾਵੇਂ ਹੋ ਖੱਤੀ ਲਾਜ ਲਵਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਛੱਡ ਲੁਚੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਮਾਲੂ ਪੂੜੇ ਖਾ ਕੇ ਧਰਾ ਮਸਤ ਰਹਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਗੁੱਸਾ ਹੋਰ ਤੇ ਕੱਢਦਾ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਮਲਕ ਆਪਨਾ ਆਪ ਜਤਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਓਹਦੀ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ਕੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਸੱਚੀਆਂ ਠੋਕ ਸੁਨਾਉਨ ਲੱਗਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਏਹ ਮਗਰੂਰੀ ਦੀਆਂ ਬਾਬਾ ਮਲਕ ਦੇ ਤਈਂ ਸੁਨਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਸਾਨੂੰ ਖੱਤੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣਾਂ ਸੂਦਰਾਂ ਦਾ ਭੇਦ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਵਿਚ ਨ ਆਂ ਵਦਾ ਏ
ਜੋਤ ਰੱਬ ਦੀ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੇ ਜੋ ਅਮਲ ਕਮਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਚੰਗਾ ਸੂਦਰ ਓਹ ਬ੍ਰਹਿਮਣਾਂ ਤੋਂ ਭਾਉ ਭਗਤੀ ਦਿਲ ਰਖਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਦਸਾਂ ਨਹੀਂ ਆਂ ਦੀ ਨੇਕ ਕਮਾਈ ਕਰਦਾ ਸਾਧਨ ਤਦੇ ਤਈਂ ਖਵਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਰੋਟੀ ਓਹਦੀ ਕੋਧਰੇ ਦੀ ਤੇਰਾ ਭੋਜਨ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿਸਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਖੂਨ ਚੋ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਕਰੀ ਕੱਠੀ ਇਹਦਾ ਖਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਭਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਇਹ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮਲਕ ਅੱਗ ਬਰੋਲਾ ਹੋ ਜਾਂ ਵਦਾ ਏ

ਮਲਕ ਭਾਗੋ

ਸਾਨੂੰ ਲਾਲੇ ਤੋਂ ਭੀ ਭੈੜਾ ਜਾਣਿਆਂ ਤੂੰ ਤੇਨੂੰ ਵੇਖ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਸਜਾ ਦੇਸਾਂ
ਯਾਂ ਤੇ ਦੁੱਧ ਤੇ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਕਰ ਨਿਰਨਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਕਢਾ ਦੇਸਾਂ
ਦੇਵੀ ਦੇਉਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇ ਨਿੰਦਦਾ ਤੂੰ ਏਸ ਰੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਦਵਾ ਦੇਸਾਂ
ਮੋੜੇ ਓਸਨੂੰ ਕੈਣ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਹੜਾ ਅੱਜ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾ ਦੇਸਾਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਦੁੱਧ ਤੇ ਖੂਨ ਦਾ ਨਿਰਨਾ ਕਰਨਾ

ਰੋਟੀ ਕੋਧਰੇ ਦੀ ਘਰੋਂ ਲਾਲੇ ਦਿਓਂ ਬੱਟ ਵਕਤ ਓਸੇ ਮੰਗਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਮਾਹਲਪੂੜੇਤੇਪੂਰੀਆਂਮਲਕਦੀਆਂਓਹਭੀਪਾਸਲਈਆਂਰਖਵਾਗੁਰ ਜੀ
ਇਕ ਹੱਥ ਰੋਟੀ ਦੂਜੇ ਮਾਹਲਪੂੜੇ ਘੁੱਟੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦਬਾ ਗੁਰ ਜੀ
ਦੁੱਧ ਰੋਟੀ ਵਿਚੋਂ ਖੂਨ ਪੂੜਿਆਂ ਚੋਂ ਦਿੱਤਾ ਸਾਫ਼ ਨਚੋੜ ਵਖਾ ਗੁਰ ਜੀ
ਲੋਕ ਸੈਕੜੇ ਵੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਜੱਤਾ ਸਭਨਾਂ ਜੋਤ ਖੁਦਾ ਗੁਰ ਜੀ
ਫੜ ਨੇਕੀ ਦਾ ਰਾਹ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਿੱਤਾ ਮਲਕਤਈਂ ਸਮਝਾ ਗੁਰ ਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਭਾਵੇਂ ਸੈ ਬਰਸਾਂ ਜਲ ਵਿਚ ਵੱਸੇ* ਚਕਮਕ ਦੀ ਅੱਗ ਨ ਜਾਇ ਭਾਈ
ਹੱਥੀ ਤਈਂ ਨੁਵਾਲੀਏ ਸੈ ਵਾਰੀਬਾਹਿਰਨਿਕਲਕੇ ਖੋਹ ਉਡਾਇ ਭਾਈ
ਭਾਵੇਂ ਦਹੀਂ ਖੁਲਾਵੀਏ ਕਾਗਤਾਈਂ ਚੁੰਜ ਜਾ ਮੈਲੇ ਵਿਚ ਪਾਇ ਭਾਈ
ਗੱਦੇ ਚੰਦਨ ਵਿਚ ਲਪੇਟੀਏ ਜੇ ਲੇਟ ਰੂੜੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇ ਭਾਈ
ਕੁੱਤੇ ਤਈਂ ਪਦਾਰਥਲੱਖਦਹੀਏ ਜਾ ਫੇਰ ਮੁਰਦਾਰ ਹੀ ਖਾਇ ਭਾਈ
ਦੁੱਧ ਪਾਕੇ ਸਰਪ ਨੂੰ ਪਾਲੀਏਜੇ ਵਿਹੁ ਜਾਇ ਨ, ਡੰਗ ਚਲਾਇ ਭਾਈ
ਚਿੱਟਾ ਬੱਗਲਾ ਤੀਰਥਾਂ ਵਿਚ ਵੱਸੇ ਡੱਡਾਂ ਮੱਛੀਆਂ ਪਾਰ ਬੁਲਾਇ ਭਾਈ
ਦੁਸ਼ਟਦੁਸ਼ਟਤਾਤਈਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇਲੱਖਸਮਝਾਇ ਭਾਈ

ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਨੇ ਵਧ ਘੱਟ ਬੋਲਣਾ

ਭੂਏਕੀਤਾਹੋਯਾਸੀਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂਨੇ ਉਲਟਪੁਲਟਕੁਬਚਨਸੁਨਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਜਾਂਦੂਗਰ, ਸਿਹਰੀ, ਟੂਣੇਬਾਜਵੱਡਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇ ਤਈਂ ਬਨਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਪੂਰਨ ਪੁਰਖਦੀ ਕਰ ਬੇਅਦਬੀਜੀ ਵੇਖੋ ਭਰਯਾ ਬੇੜਾ ਫੂਬਾਉਨ ਲੱਗਾ
ਵੇਖਦੁਰਦਰਗਾਹੋਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਸਤੇਹੁਕਮਕੀਹਆਉਨਲੱਗਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਕੁਝ ਅਗੇਹੀ ਗੁਰੂਜੀ ਗੁੱਸੇ ਹੈਸਨ ਵੇਖ ਇਨ੍ਹਾਂਦੇ ਜੁਲਮਵਿਹਾਰ ਵੱਲੋਂ
ਦੇਂਦੇਦੁਖਅਨਾਥ ਗਰੀਬਾਂਨੂੰ ਸਣ ਭੁੱਲੇਮੂਲੋਂ ਹੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਵੱਲੋਂ
ਕੀਤੀ ਮਲਕ ਬੇਅਦਬੀ ਫੇਰ ਵੱਡੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ਮੂੜ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਵੱਲੋਂ

* ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪੱਥਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜਮਾਨੇ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਨ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਇਮਨਾਬਾਦਦੇਲਈਕੁਤਾਰਸਿੰਘਾਆਯਾਹੁਕਮਇਹਸਖਤਕੁਤਾਰ ਵੱਲੋਂ

ਇਮਨਾਬਾਦ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਭਵਿੱਖਜਤ ਬਚਨ

ਤਿਲੰਗ ਮਃ ੧

ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੈਸੜਾਕਰੀਂ ਗਿਆਨ ਵੇ ਲਾਲੇ
ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਵ ਲੈ ਕਾਬਲਹੁ ਧਾਇਆ ਜੋਰੀ ਮੰਗੈ ਦਾਨਵੇ ਲਾਲੇ
ਸਰਮ ਧਰਮ ਦੁਇ ਛਪ ਖਲੋਏ ਕੂੜ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨ ਵੇ ਲਾਲੇ
ਕਾਜੀਆਂ ਬਾਹਮਣਾਂਕੀ ਗਲ ਬਕੀਅਗਦ ਪੜੈ ਸੈਤਾਨ ਵੇ ਲਾਲੇ
ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਪੜਹਿਕਤੇਬਾਂ ਕਸਟਮੈ ਕਰਹਿਖੁਦਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ
ਜਾਤ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰ ਹਿੰਦਵਾਣੀਆਂ ਇਹ ਭੀ ਲੇਖੈ ਲਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ
ਖੂਨਕੇ ਸੋਹਲੇ ਗਾਵੀਅਹਿ ਨਾਨਕਰਤ ਕਾ ਕੁੰਗੂ ਪਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ
ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆਖ ਮਸੋਲਾ
ਜਿਨ ਉਪਾਈ ਰੰਗ ਰਵਾਈ ਬੈਠਾ ਵੇਖੈ ਵਖ ਅਕੇਲਾ
ਸਚਾ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਤਪਾਵਸ ਸਚੜਾਨਿਆਉ ਕਰੇ ਗੁਮਸੋਲਾ
ਕਾਇਆ ਕਪੜ ਟੁਕ ਟੁਕ ਹੋਸੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਸਮਾਲਸੀ ਬੋਲਾ
ਆਵਨਅਠਤਰੈ ਜਾਨ ਸਤਾਨਵੈ ਹੋਰਭੀ ਉਠਸੀ ਮਰਦਕਾ ਚੋਲਾ
ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਸਚ ਸੁਨਾਇਸੀ ਸਚ ਕੀ ਬੋਲਾ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਰਤਾਰ ਤੋਂ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੀ ਤੂੰ ਦੇਧਿਆਨ ਲਾਲੇ
ਜੈਸਾ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾਰਾ ਦੱਸਕੇ ਕਰਾਂ ਬਿਆਨ ਲਾਲੇ
ਜੰਵ ਪਾਪ ਦੀ ਕਾਬਲੋਂ ਲੈ ਧਾਉ ਜੋਰੀ ਮੰਗੇਗਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦਾਨ ਲਾਲੇ
ਧਰਮਸਰਮ ਸਭ ਇਨ੍ਹਾਂਦੇ ਦੂਰਹੋਸਨ ਕੂੜਫਿਰੇਗਾਸਾਰੇ ਪਰਧਾਨ ਲਾਲੇ
ਜੋਰ ਟੁੱਟੇਗਾਕਾਜੀਆਂਬਾਹਮਣਾਂਦਾ*ਵਿਆਹੋਣਗੇਚਾਲਸੈਤਾਨ ਲਾਲੇ
ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਦੇ ਥਾਉਂ ਖੁਦਾ ਬੋਲਣ ਬੇਦ ਛੱਡਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਕੁਰਾਨ ਲਾਲੇ

* ਸੈਤਾਨੀ ਵਿਆਹ—ਜੋ ਜਬਰਨ ਆਪਣੀ ਘਰੀਂ ਪਾ ਲੈਣਗੇ ।

ਜਾਤਪਾਤਸਭ ਇਨ੍ਹਾਂਦੀਦੂਰਹੋਸੀ *ਲੇਖੇਲੱਗਹਿੰਦਵਾਣੀਆਂ ਜਾਨ ਲਾਲੇ
 ਏਥੇ ਖੂਨਦੇਸੋਹਿਲੇ ਗਾਇ ਜਾਸਨ ਕੇਸਰ ਰੱਤਦਾ ਖੂਬਛਿੜਕਾਨ ਲਾਲੇ
 ਮਾਸਪੂਰੀਕਹਯਾ 'ਇਮਨਾਬਾਦ' ਤਾਂਈਆਯਾਏਸਦੇਲਈਫਰਮਾਨਲਾਲੇ
 ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇਸਾਹਿਬਦੇ ਸੰਤਜੇਹੜੇਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂਦੇ ਤਈਂ ਸਤਾਨ ਲਾਲੇ
 ਜਿਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਓਹੋਨਸ਼ਟ ਕਰਸੀ ਬੈਠਾ ਵੇਖਦਾ ਵੱਖ ਭਗਵਾਨ ਲਾਲੇ
 ਸੱਚਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰਸਜਾ ਦੇਸੀ ਸੱਚਾ ਸਾਹਿਬਸੱਚਪਛਾਨ ਲਾਲੇ
 ਟੁੱਕ ਟੁੱਕ ਹੋਸੀ ਕਾਇਆਂ ਕੱਪੜਾ ਜੋ ਕਤਲਹੋਣਸਾਰੇਬਈਮਾਨ ਲਾਲੇ
 ਸਾਂਡਾ ਬਚਨ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹਹੋਇ ਸੱਚਾ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨਕਰੂਯਾਦਮਾਨ ਲਾਲੇ
 ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਅਠੱਤ੍ਰੈ ਵਿਚ ਆਉ ਬਾਬਰ ਜਾਤ ਦਾ ਮੁਗਲ ਸੁਲਤਾਨ ਲਾਲੇ
 ਨਸ਼ਟ ਕਰੂ ਮਹੰਮਦ ਖਾਨ ਤਾਈਂ ਮਲਕ ਜਹੇ ਭੀ ਹੋਣ ਵੈਰਾਨ ਲਾਲੇ
 ਸੱਤ੍ਰਾਂ ਸੌ ਸਤਾਨਵੇਂ ਤੀਕ ਰਹੇ ਓਹਦਾ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਖਾਨਦਾਨ ਲਾਲੇ
 ਜ਼ੋਰ ਵਿਚ ਸਤਾਨਵੇਂ ਟੁੱਟ ਜਾਉ ਜਦ ਮੁਗਲ ਭੀ ਪਾਪ ਕਮਾਨ ਲਾਲੇ
 ਫੇਰ ਉੱਠੇਗਾ ਮਰਦ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਦਾ ਚੱਲਾ ਖਾਲਸਾਪੰਥ ਮਹਾਨ ਲਾਲੇ
 ਬਾਣੀ ਸੱਚਦੀ ਇਹਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵਰਤੇਜ਼ਾਲਮ ਫੇਰ ਪਛਤਾਨ ਲਾਲੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜਿਵੇਂਹੁਕਮ ਅਕਾਲਦਾ ਧੁਰੋਂ ਆਯਾ ਤਿਵੇਂ ਲਾਲੇਦੇ ਤਈਂਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
 ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਪੂਰਾ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਚੜ੍ਹਕਾਬਲੋਂ ਬਾਬਰ ਆਯਾ ਜੀ
 ਓਸ ਇਮਨਾਵਾਦਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਆ ਸ਼ਹਿਰ ਤਈਂ ਕਤਲਾਮਕਰਾਯਾ ਜੀ
 ਭਾਗੋਸਣੇ ਨਵਾਬ ਦੇ ਕਤਲ ਹੋਯਾ ਢਾਹ ਖੋਹ ਦੇ ਨਾਲ ਮਲਾਯਾ ਜੀ
 ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਰੀ ਬੇਅੱਦਬੀ ਜੋ ਫਲ ਓਸਦਾ ਪਾਪੀਆਂ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਵੈਰੀ ਸੰਤ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਾਜ ਨੀਤ ਨੇ ਇਉਂ ਲਖਾਯਾ ਜੀ

*ਹਿੰਦੁਵਾਣੀਆਂ ਜੋ ਮੁਗਲਾਂ ਨੇ ਜਬਰਨ ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ।

† ਮਹੰਮਦ ਖਾਂ ਇਮਨਾਬਾਦ ਦਾ ਹਾਕਮ ਸੀ।

‡ ਇਮਨਾਬਾਦ ਦੇ ਬਰਬਾਦ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਏਸ ਗਰੰਥ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਦੇਖੋ।

ਯਥਾ—

ਸੰਤ ਸਤਾਇ ਤੀਨ ਹਾਨ ਧਰਮ ਅਰਥ ਸੁਖ ਬੰਸ ।
ਤੀਨੋ ਹੀਨੋ ਦੇਖ ਲੋ ਰਾਵਨ, ਕੈਰੋਂ ਕੰਸ ॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਭਾਵੇਂ ਚਮਤਕਾਰੇ ਕਈ ਵੇਖ ਚੁੱਕੇ ਨਹੀਂ ਬਾਜ਼ ਬੁਰਿਆਈ ਓਂ ਆਉਨ ਭਾਈ
ਰੱਖਣਈ ਰਖਾ ਬਾਹਮਣ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਅੱਗ ਵੈਰ ਦੀ ਨਿੱਤ ਵਧਾਉਨ ਭਾਈ
ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਜੇਕ ਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਏ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਉਸ ਤਈਂ ਸੁਨਾਉਨ ਭਾਈ
ਲਾਲੋਤਈਂ ਭੀ ਨਿੱਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੁਰਾਹਯੇ ਦਾ ਸਿੱਖ ਬੁਲਾਉਨ ਭਾਈ

ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਸ਼ਕਾਇਤ ਕਰਨੀ

ਇਕ ਦਿਣ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁ ਸਤ ਗਿਆ ਆਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਈਂ ਸੁਨਾਂ ਵਦਾਏ
ਏਸ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਟੁਰ ਚੱਲੇ ਪਾਪੀ ਸ਼ਹਿਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਤਾਂ ਵਦਾਏ
ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿਨ ਕੁਰਾਹਯਾ* ਦਿਜ ਸਾਰੇ ਸਾਥੋਂ ਸੁਣਿਆਂ ਮੂਲ ਨ ਜਾਂ ਵਦਾਏ
ਬਾਬਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਉਂ ਮੁਖ ਤੋਂ ਆਖ ਸੁਨਾਂ ਵਦਾਏ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਏਸ ਕਲੀਓਂ ਪੰਜ ਭੀਤੀਓਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਖਾਂ ਪੱਤ ।

(੧) ਜੇ ਬੋਲਾਂ ਤਾਂ ਆਖੀਏ ਬੜ ਬੜ ਕਰੇ ਬਹੱਤ ।

(੨) ਚੁਪ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਆਖੀਏ ਇਸ ਘਟਿ ਨਾਹੀਂ ਮੱਤ ।

(੩) ਜੇ ਬਹਿ ਰਹਾਂ ਤਾਂ ਆਖੀਏ ਬੈਠਾ ਸੱਥਰ ਘੱਤ ।

(੪) ਉੱਠ ਜਾਈਂ ਤਾਂ ਆਖੀਏ ਛਾਰ ਗਿਆ ਸਿਰ ਘੱਤ ।

(੫) ਜੇ ਕਰ ਨਿਵਾਂ ਤਾਂ ਆਖੀਏ ਡਰਦਾ ਕਰੇ ਭਗੱਤ ।

ਕਾਈ ਗੱਲੀ ਨ ਮੇਵਨੀ ਕਿੱਥੇ ਕੱਢਾਂ ਝੱਤ ।

ਏਥੇ ਓਥੇ ਨਾਨਕਾ ਕਰਤਾ ਰੱਖੇ ਪੱਤ ।

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਬਾਬੇ ਕੁਰਾਹਯਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਂ ਜੱਗ ਪਾਸੋਂ ਸੱਚਾ ਹੋਯਾ ਨ ਜਾਂ ਵਦਾਵੱਤ ਭਾਈ

ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਪੰਜ ਮੂੰਹੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਮੋਖੀ ਰੱਖਨੀ ਹੈ ਏਥੇ ਪੱਤ ਭਾਈ
 ਗੁਣ ਛੱਡ ਦੁਨੀਆਂ ਗਾਹਕ ਮੋਗੁਣਾਂ ਦੀ ਲੋਕਾਂ ਫੜਯਾਰਾਹ ਅਵੱਤ ਭਾਈ
 ਜੇ ਬੋਲੀਏ ਤਾਂ ਕਹਿਨ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਪਿਆ ਬੜ ਬੜ ਕਰੇ ਬਹੱਤ ਭਾਈ
 ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹੀਏ ਝੱਟ ਕਹਿ ਦੇਵੇ ਏਸ ਮੂਰਖ ਵਿੱਚ ਨ ਮੱਤ ਭਾਈ
 ਛੱਡ ਭਟਕਨਾਇਕ ਥਾਂ ਬੈਠ ਜਾਈਏ ਕਹਿੰਦੇ ਬੈਠ ਰਿਹਾ ਸਥਰਘੱਤ ਭਾਈ
 ਲਾਂਭੇ ਪੱਲਾ ਛੁਡਾ ਜੇ ਹੋ ਜਾਈਏ ਛਾਰ ਪਾ ਗਿਆ ਸਿਰ ਤੱਤ ਭਾਈ
 ਜੇ ਕਰ ਭਲਮਾਨਸੀ ਨਿਉਂ ਰਹੀਏ ਕਹਿੰਦੇ ਡਰਦਾ ਕਰੇ ਭਗੱਤ ਭਾਈ
 ਆਰੀ ਹੱਟਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਪਾਸਿਓਂ ਜੀ ਦੁਨੀ ਕੱਟੇ ਦੁਪਾਸਯੋਂ ਸੱਤ ਭਾਈ
 ਕਿਸੇ ਗੱਲੇ ਨ ਦੁਨੀਆਂ ਛੱਡਦੀਏ ਭਾਵੇਂ ਲੱਖ ਕਰੇ ਚਤਰੱਤ ਭਾਈ
 ਇਹ ਕਾਲਖ ਦੀ ਭਰੀ ਕੋਠੜੀ ਹੈ ਕਿੱਥੇ ਕੱਢੀਏ ਜਾ ਕੇ * ਝੱਤ ਭਾਈ
 ਏਥੇ ਓਥੇ ਸਭ ਥਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੱਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਆਪ ਪੱਤ ਭਾਈ

ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਣਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਲਾਲੇ ਰੱਖ ਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
 ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਖਬਰ ਦਿਤੀ ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਂਵਦਾ ਏ
 ਮਾਤਾ ਤਿਪਤਾਦਾ ਦਿਲਪਿਆ ਕਾਹਲਾ ਕਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਂਵਦਾ ਏ
 ਰਾਇ ਸੁੰਦਰੇ ਪਾਸ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਈਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਹਾਲ ਪੁਛਾਂਵਦਾ ਏ
 ਕਿਵੇਂ ਤਪਾਜੀਤਈਂ ਮਲਾਓ ਸਾਨੂੰ ਦਿਲਦਰਸਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਚਾਂਹਵਦਾ ਏ
 ਓਧਰ ਇਮਨਾਬਾਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖੇਲ ਹੋਰ ਕਰਤਾਰ ਰਚਾਂਵਦਾ ਏ

ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਪਕੜੇ ਜਾਣੇ

ਇਮਨਾਬਾਦ ਦੇ ਖਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤ ਇਕੋ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਮਾਹਿ ਮੁਨੀਰ ਸਾਰੇ
 ਹੋ ਗਿਆ ਬੀਮਾਰ ਓਹ ਸਖਤ ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਆਣ ਹੋਏ ਦਾਮਨਗੀਰ ਸਾਰੇ
 ਜ਼ੋਰ ਲਾਯਾ ਹਕੀਮਾਂ ਨ ਹੋਯਾ ਰਾਜੀ ਕਰ ਥੱਕ ਗਏ ਤਦਬੀਰ ਸਾਰੇ
 ਭੈੜੇ ਭਾਗੋਂ ਨੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਚਾ ਫੜ ਮੰਗਵਾਇ ਫਕੀਰ ਸਾਰੇ

ਕਸਟ ਦੇ ਕੇ ਆਖਦਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰੋ ਮੇਖ ਚਾ ਵਿਚ ਤਕਦੀਰ ਸਾਰੇ
ਫੜਿਆ ਬਾਬਾ ਭੀ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੈਦ ਕਰ ਲਏ ਪਾਜ਼ੀਰ ਸਾਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਣਾ

ਦੁੱਖ ਸਾਧਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਾਬੇ ਲਾਲੋ ਦੇ ਤਈਂ ਬੁਲਾਯਾ ਜੀ
ਲਾਲੋ ਵੇਖਕੇ ਅੱਖੀਆਂ ਭਰ ਆਯਾ ਦੇਕੇ ਧੀਰਜ ਦਿਲ ਧਰਾਯਾ ਜੀ
ਲਾਲੋ ਹੋ ਉਦਾਸ ਨ ਹੁਣ ਨੇੜੇ ਸਮਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਸ਼ਟ ਦਾ ਆਯਾ ਜੀ
ਸੰਤ ਭਗਤ ਦੀ ਕਰਨ ਬੇਅਦਬੀ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅੱਤ ਨੂੰ ਚਾਯਾ ਜੀ
ਜੂਠਾ ਟੁੱਕਰ ਖਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਤਾਈਂ ਜਾਹ ਖਵਾਲ ਲਾਲੋ ਨੂੰ ਸਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਟੁੱਕਰ ਖਾਂਦਿਆਂ ਖਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤ ਰਾਜੀ ਹੋਯਾ ਝੱਟ ਤੇ ਦੁਖ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
ਇਹ ਵੇਖਨ ਵਾਬ ਆ ਖੁਸ਼ ਹੋਯਾ ਵੱਡਾ ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਯਾ ਜੀ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਪੱਲਾ ਗਲ ਪਾ ਕਰਕੇ ਆ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਿਰ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ
ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਲਵੋ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਸੂਰ ਬਖਸ਼ਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਬੇ ਕਰਕੇ ਦਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਭ ਫੱਕਰਾਂ ਤਈਂ ਛੁਡਾਯਾ ਜੀ

ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀ ਆਉਣਾ

ਜੱਸ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਵੱਡਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਨਰਨਾਰ ਭਾਈ
ਸਵਾ ਬਰਸ ਬਾਬੇ ਵੱਡਾ ਤਪਕੀਤਾ ਕਰ ਬਿਸਤਰਾ ਰੋੜਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਭਾਈ
ਰੋੜੀ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਨਾਮ ਹੁਣ ਥਾਂ ਉਸਦਾ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹੈਨ ਅਪਾਰ ਭਾਈ
ਓਧਰ ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸੀ ਉਡੀਕ ਰਿਹਾ ਪਰਵਾਰ ਭਾਈ
ਸੱਚੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਦਮਦਮ ਅੰਦਰ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਭਾਈ
ਇਕ ਦਿਣ ਬੁਲਾ ਕੇ ਬਾਲੇ ਤਾਈਂ ਰਾਇ ਹੋ ਕਹਿੰਦਾ ਮਿੰਨਤਦਾਰ ਭਾਈ
ਭਾਈ ਬਾਲਿਆ ਮੈਂ ਹੋ ਏਵਾ ਗਿਆ ਹਾਂ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤੱਯਾਰ ਭਾਈ
ਇਕ ਵਾਰ ਉਸ ਰੱਬ ਦੇ ਨੂਰ ਦਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਲਿਆ ਕਰਾ ਦੀਦਾਰ ਭਾਈ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਨਾਲੇ ਬਹੁਤ ਕਹਯਾ ਸੀ ਕੁਦਰਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਯਾਰ ਭਾਈ
ਦੇਵੇਂ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਏ ਇਮਨਾ ਬਾਦ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਭਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਣਾ

ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਓਹ ਸਾਰੇ ਸੰਦੇਸੇ ਸੁਨਾ ਕਰ ਕੇ
ਤਦਲਾਲੋਂ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚੇ ਪਾਸ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਜਾ ਕਰ ਕੇ
ਚੰਦਰ ਭਾਨ ਜੋ ਬਾਲੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਸੀ ਉਹ ਦੇ ਖੂਹੇ ਉਤੇ ਚਰਨ ਪਾ ਕਰ ਕੇ
ਕੀਤਾ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਪੁਨੀਤ ਉਹ ਨੂੰ ਓਥੇ ਬੈਠ ਗਏ ਆਸਨ ਲਾ ਕਰ ਕੇ
ਹੋਈ ਖਬਰ ਤੇ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਪਿੰਡੋਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਆਯਾ ਮਿਲਨ ਧਾ ਕਰ ਕੇ
ਮਿਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਈ ਤੇ ਬਾਪ ਤਾਈਂ ਜਗਤ ਰੀਤ ਉੱਠ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਕਰ ਕੇ
ਵੇਖ ਭੇਖ ਫ਼ਕੀਰੀ ਦਾ ਕਾਲੂ ਲਾਲੂ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਗਏ ਰੰਜ ਮਨਾ ਕਰ ਕੇ
ਲਾਲੂ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਹਿੰਦਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤਈਂ ਸੁਨਾ ਕਰ ਕੇ

ਲਾਲ ਚੰਦ (ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਜੀ ਦੇ ਭਰਾਤਾ) ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਨਾ

ਕੀਹ ਨਾਨਕਾ ਰੂਪ ਬਨਾ ਬੈਠੋਂ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗੇ ਨ ਇਹ ਸੁਭਾ ਚੰਗਾ
ਚੱਲ ਮਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਮੱਨ ਮੱਖਾ ਵਿਚ ਘਰ ਦੇ ਖਾਹ ਹੰਡਾ ਚੰਗਾ
ਲਾਹ ਸੁਟ ਫ਼ਕੀਰੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਇਹ ਮਾਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖੱਟ ਖਵਾ ਚੰਗਾ
ਨਿਸ਼ਾ ਲਾਲੂ ਦੀ ਕਰਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਖਯਾਲ ਸੁਨਾ ਚੰਗਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਨਾ

ਖਿਮਾ ਹਮਾਰੀ ਮਾਤਾ ਕਹੀਏ ਸੰਤੋਖ ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ
ਸੱਤ ਹਮਾਰਾ ਚਾਚਾ ਸਾਚਾ ਜਿਸ ਸੰਗ ਅਨੂਆਂ ਜਿੱਤਾ
ਭਾਉ ਭਾਈ ਹੈ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ ਮਿੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਾ
ਧੀਅ ਹਮਾਰੀ ਧੀਰਜ ਕਹੀਏ ਪੁੱਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਵਚਾਰਾ
ਸ਼ਾਂਤ ਹਮਾਰੀ ਤ੍ਰੀਆ ਨੀਕੀ ਮੱਤ ਹਮਾਰੀ ਚੋਲੀ
ਸੀਲ ਹਮਾਰਾ ਸਸੁਰਾ ਕਹੀਏ ਸਾਸੂ ਦਇਆ ਸੁਹੇਲੀ
ਏਕੰਕਾਰ ਹਮਾਰਾ ਖਾਂਵਦ ਜਿਨ ਇਹ ਬਨਤ ਬਨਾਈ
ਉਸ ਕੋ ਤਿਆਗ ਅਵਰ ਕੇ ਲੱਗੇ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦੁਖਦਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਆਉਨਾ

ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਰਾਇ ਦਾ ਆਦਮੀ ਆ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰਦਾਏ

ਬਾਬਾ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਉੱਠ ਟੁਰ ਪਿਆ ਨਾਲ ਤੁੰਮਲਾ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਦਾ ਏ
ਲੋਕ ਵੇਖ ਕੇ ਰੂਪ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਦਿਲ ਮੋਹਤ ਹੁੰਦਾ ਨਰ ਨਾਰ ਦਾ ਏ
ਰਾਇ ਵੇਖ ਅੱਗੋਂ ਉੱਠ ਖੜਾ ਹੋਯਾ ਬਾਬਾ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹੋਂ ਬੈਠਾਰਦਾ ਏ
ਵੇਖ ਰਾਇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ ਹੋਈ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰਦਾ ਏ
ਚਰਨ ਚੁੰਮ ਦਾ ਪਿਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨੀਰ ਅੱਖੀਆਂ ਤੋਂ ਰਾਇ ਢਾਰਦਾ ਏ

ਰਾਇ ਦੀ ਵੇਨਤੀ

ਰਾਇ ਆਖਦਾ ਬਖਸ਼ਨਾ ਮੈਰੇ ਤਾਈਂ ਅਤੇ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹੋਂ ਬਖਸ਼ਾਵਨਾ ਜੀ
ਬੁਢਾ ਹੋਯਾ ਕੇ ਟਹਿਲ ਨ ਕਰ ਸੱਕਾਂ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵਨਾ ਜੀ
ਮੈਨੂੰ ਰੂਪ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਕਰਾਂ ਅੱਖੀਆਂ ਵਿਚ ਵਛਾਵਨਾ ਜੀ
ਹੋਵੇ ਖਾਣਾ ਤਯਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੁੱਖਾ ਮਿੱਸਾ ਅੱਜ ਏਧਰੇ ਖਾਵਨਾ ਜੀ

ਰਾਇ ਨੇ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਨਾ

ਰਾਇ ਕਹਯਾ ਉਮੇਦਯਾ ਜਾ ਕਰਕੇ ਨਿਧੇ ਤਈਂ ਲਿਆ ਬੁਲਾ ਜਲਦੀ
ਹੁਕਮ ਸੁਣਦਿਆਂ ਸਾਰ ਹੀ ਰਾਇ ਦਾ ਜੀ ਓਹ ਗਿਆ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆ ਜਲਦੀ
ਰਾਇ ਆਖਦਾ ਨਿਧਯਾ ਤਪੇ ਲਈ ਸੁੱਚਾ ਭੋਜਨ ਤਯਾਰ ਕਰਵਾ ਜਲਦੀ
ਨਾਲ ਬੱਕਰਾ ਇੱਕ ਸਵਾਰ ਲਵੇ ਕੁਝ ਮਿੱਠਾ ਭੀ ਨਾਲ ਬਨਾ ਜਲਦੀ
ਹੋਵੇ ਇੱਛਯਾ ਜੋ ਹੋਰ ਤਪੇ ਜੀ ਦੀ ਝੱਟ ਪੱਟ ਬਨਾ ਲਿਆ ਜਲਦੀ
ਇਉਂ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਹਯਾ ਬਾਬੇ ਨੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾ ਜਲਦੀ

ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਉਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ

ਮਿੱਠਾ ਗਰਮ ਸਲੋਨਾ ਸੰਜਮੁ ਖਟਾ ਖਰਾ ਧਿਆਨੁ ।

ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਨਰ ਅਚਵੇ ਸੋ ਮਾਨਸ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਰਾਇ ਜੀ ਭੋਜਨ ਐਸਾ ਕਰੀਐ । ਐਰ ਸਗਲ ਪਰ ਹਰੀਐ ॥

ਮੇਵਾ ਮਗਨ ਰਹਿਨ ਸੱਚ ਸੇਤੀ ਜਿੱਤ ਖਾਧੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ

ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਗਲਾ ਹੀ ਨਾਸੈ ਜਾਂ ਸੱਚ ਨਾਮ ਚਿੱਤ ਆਵੈ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਹੈ ਨਾਮ ਧਨੀ ਕਾ ਸੋ ਪੀਵੈ ਜਿਸ ਦੇਵੈ

ਧਰਮਿਓ ਧਰਮਨ ਅਧਾਰ ਪਰਕ ਹੈ ਕਾਰੇ ਤਿਦੇ ਸਮੇਵੈ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਖਰਾ ਸਵਾਦੀ ਏਕੰਕਾਰ ਰਸ ਲੀਆ
ਅਉਰਸਵਾਦ ਸਭ ਫੀਕੈ ਲਾਗੈ ਜਦ ਸੱਚ ਨਾਮ ਗੁਰਦੀਆ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਬੱਬੇ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਇਹ ਭੋਜਨ ਸਾਂਝੇ ਵਾਸਤੇ ਨ ਪਕਵਾਈਏ ਜੀ
ਮਿੱਸੀ ਰੁੱਖੀ ਰੋਟੀ ਅਸੀਂ ਖਾ ਰਾਜੀ ਮਿੱਠੇ ਖੱਟੇ ਸਲੂਣੇ ਨ ਚਾਹੀਏ ਜੀ
ਮਿੱਠਾ ਭੇਦ ਅਕਾਲ ਦਾ ਅਸਾਂ ਪਾਯਾ ਜਪ ਤਪ ਸਲੂਣੇ ਥਾਂ ਖਾਈਏ ਜੀ
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਾਇਭੋਜਨ ਉਤਮ ਸਭ ਤੋਂ ਓਹ ਸੁਨਾਈਏ ਜੀ
ਹੇ ਰਾਇ ਜੀ ਹੋਰ ਸਵਾਦ ਸਾਰੇ ਫਿੱਕੇ ਜਾਣਕੇ ਦੂਰ ਹਟਾਈਏ ਜੀ
ਮੇਵਾ ਮਸਤ ਰਹਿਨਾ ਸੱਚੇ ਰੂਪ ਅੰਦਰ ਦੁੱਖ ਭੁੱਖ ਤੇ ਰੋਗ ਗਵਾਈਏ ਜੀ
ਨਾਮ ਰੱਬ ਦਾ ਹੈ ਅਮਰ ਫਲ ਮਿੱਠਾ ਮਿਹਰ ਕਰ ਦੇਵੈ ਤਦ ਪਾਈਏ ਜੀ
ਫਿੱਕੇ ਹੋਰ ਸਵਾਦ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵੱਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤ ਨ ਲਾਈਏ ਜੀ

ਵਾਕ-ਕਵੀ

ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਰਾਇ ਆਨੰਦ ਹੋਯਾ ਸਾਂਝਾ ਭੋਜਨ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਪਾਯਾ ਏ
ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਤਿੱਪਤਾ ਜੀ ਆ ਰਾਇ ਦੇ ਤਈਂ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
ਜਿਵੇਂ ਰਹੇ ਏਥੇ ਨਾਨਕ ਰੱਖ ਲਵੇ ਲਾਲੂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਭੀ ਏਵੇਂ ਚਾਹਯਾ ਏ
ਤਾਂ ਬੱਲਯਾ ਰਾਇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਜਤਾਯਾ ਏ

ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ

ਕਿਤੇ ਜਾਹੋ ਨ ਤਪਾ ਜੀ ਰਹੇ ਏਥੇ ਜਿੰਨੀ ਪੁੱਜੇ ਮੈਂ ਟਹਿਲ ਕਮਾਂਗਾ ਜੀ
ਕਾਮੇ ਰੱਖ ਦੇਂਦੇ ਵਾਹੀ ਕਰ ਲਵੇ ਹਾਲਾ ਤੁਸਾਂ ਤੋਂ ਮੂਲ ਨ ਲਾਂਗਾ ਜੀ
ਬੁਢਾ ਹੋਯਾ ਹਾਂ, ਪਾਕਦੀਦਾਰ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਫੰਧ ਕਟਾਂਗਾ ਜੀ
ਤਨ, ਮਨ ਤੇ ਧਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੈ ਝੂਠ ਨ ਕਹਾਂਗਾ ਜੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬੱਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ—ਸੋਰਠ ਮਹਲਾ ੧

ਮਨ ਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਨੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮ ਪਾਣੀ ਤਨ ਖੇਤ
ਨਾਮ ਬੀਜ ਸੰਤੋਖ ਸੁਹਾਗਾ ਰਖ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸ
ਭਾਉ ਕਰਮ ਕਰ ਜੰਮਸੀ ਸੇ ਘਰ ਭਾਗਠ ਦੇਖ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਬ ਨ ਹੋਇ .

ਇਨ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਲਾਲਚੰਦ ਬੋਲਯਾ

ਜੇ ਕਰ ਨਾਨਕਾ ਵਾਹੀ ਨ ਹੋ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਸੁਖਲਾ ਹੀ ਕੰਮ ਬਨਾ ਦੇਂਦੇ
ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਤੇ ਕਰ ਅਮੀਰੀ ਚੰਗੀ ਜਿੱਡੀ ਆਖੇ ਵੱਡੀ ਹੱਟੀ ਪਾ ਦੇਂਦੇ
ਆਉਣ ਜਾਣ ਦੀ ਕਿਤੇ ਨ ਹੋਵੇ ਖੋਚਲ ਹਾਂ ਗੁਮਾਸਤੋ ਅੱਗੇ ਰਖਾ ਦੇਂਦੇ
ਜਿਵੇਂ ਰਹੇਂ ਏਥੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅਸੀਂ ਓਹੋ ਹੀ ਯੁਕਤ ਕਰਾ ਦੇਂਦੇ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅਗਲੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ

ਯਥਾ:—ਹਾਣ ਹਟ ਕਰ ਆਰਜਾ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰ ਵਬ
ਸੁਰਤ ਸਬਦ ਕਰ ਭਾਂਡ ਸਾਲ ਤਿਸੁ ਵਿਚ ਤਿਸ ਨੋ ਰਖ
ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਸਿਧਿ ਵਣਜਕਰ ਲੈ ਲਾਹਾ ਮਨਿਹਸਿ॥੨॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬੋਲੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸੋਦਾਗਰੀ ਕਰ ਲਵੋ

ਜੇ ਕਰਨਹੀਂ ਹੱਟੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਨਾਹੀਂ ਜੇ ਕਰ ਠਹਿਰ ਹੋਵੇ
ਲੈ ਕਰ ਸੋਦਾਗਰੀ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਨਾਲੇ ਕੰਮ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੈਰ ਹੋਵੇ
ਤੇਰਾ ਫਿਰਨ ਦਾ ਚਾਉ ਹੋ ਜਾਇ ਪੂਰਾ ਸੈਰ ਕਰ ਜਿਉਂ ਮਨ ਦੀ ਲਹਿਰ ਹੋਵੇ
ਆਖੇ ਲੱਗ ਸਾਡੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ ਤੈਂ ਫੜੀ ਖੈਰ ਹੋਵੇ

ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ

ਸੁਣ ਸਾਸਤ ਸੋਦਾਗਰੀ ਸਤ ਘੋੜੇ ਲੈ ਚਲ
ਖਰਚ ਬਨੁ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਮਤ ਮਨ ਜਾਣੈ ਕਲਿ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਹਿ ਤਾਂ ਸੁਖਲਹਹਿ ਮਹਲ॥੩॥

ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਫੇਰ ਚਾਚੇ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਬੋਲਨਾ

ਹੱਟੀ ਟੀ ਬਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਜੋਗਾ ਕਿਹੜੀ ਬਾਤ ਤੇ ਫੇਰ ਤੂੰ ਸ਼ਾਕਰੀ ਜੀ
ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਤੇਰੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ਤੇਰੀ ਮੱਤ ਜਾਪੇ ਸਾਥੋਂ ਆਕਰੀ ਜੀ
ਇਕੋ ਪੁੱਤ ਤੂੰ ਹੋਂ ਆਖਾ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਬੜੀ ਹੈਸੀ ਤੇਰੀ ਝਾਕਰੀ ਜੀ
ਜੇ ਹੋਈ ਪਸੰਦ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੂੰ ਕਰ ਲੈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਜੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੀਆਂ

ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਮੰਨ ਨਾਮੁ ਕਰ ਕੰਮ
ਬੰਨ ਬਦੀਆਂ ਕਰ ਧਾਵਣੀ ਤਾਂ ਕੋ ਆਖੈ ਧੰਨ
ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸੰਮੁਲ ਤੂੰ ਚੜ੍ਹੈ ਚਵਗਨ ਵੰਨ ॥੪॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਗੱਲਾਂ ਉਚੀਆਂ ਸੁਣ ਅਰੀਮ ਦੀਆਂ ਅੱਗੋਂ ਮੂਲ ਜਵਾਬ ਨ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਸਾਂਡੇ ਪਾਸਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹਿਨ ਜਿਉਂ ਕਰਜੀ ਜੀ ਪਰਵਾਰ ਦਾ ਚਾਂਹਵਦਾ ਏ
ਕਾਲੂ ਤਪਾ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਵੱਡੇ ਇਉਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਨਿਰਾ ਪੁੱਤ ਕਰ ਆਪਨਾ ਸਮਝ ਨਾਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨੂਰਖੁ ਦਾ ਦਿੱਸ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਅੰਤ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਆ ਗਈ ਰਾਇ ਕਦਮੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਂਵਦਾ ਏ
ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਦੋਇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਅਲਾਂਵਦਾ ਏ

ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ

ਰਾਇ ਆਖਯਾ ਕਰੋ ਫਰਮਾਇਸ਼ ਕੋਈ ਯਥਾਸ਼ਕਤ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਕਰਾਇ ਦੇਵਾਂ
ਇਹ ਦੌਲਤ ਮੁਲਕ ਤੇ ਮਾਲ ਸਾਰਾ ਕੁੰਜੀ ਆਪ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜਾਇ ਦੇਵਾਂ
ਬੈਠੇ ਸਾਧ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਕਰੋ ਮੇਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਤੇਲੰਗਰ ਚਲਾਇ ਦੇਵਾਂ
ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੋਵਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਉਮਰ ਕਰ ਦੀਦਾਰ ਵੰਜਾਇ ਦੇਵਾਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਇਕ ਫਰਮਾਇਸ਼ ਆਖੀਐ ਜੇ ਮੰਨੇ ਸਾਈ
ਜਿਸ ਤੇ ਜੋਰ ਨ ਚਲਈ ਕਰ ਜੋਰ ਧਿਆਈ
ਐਸਾ ਸਤਿ ਗੁਰ ਰਾਇ ਜੀ ਕਿਸੈ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ
ਸੋਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਨੀ ਜੋ ਉਸ ਕੋ ਭਾਵੈ
ਹਿਕਮਤ ਹੁਕਮ ਨ ਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰ ਦੇਖੈ
ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਸਿਧ ਸਾਧ ਸਭ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ
ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਆਇਆ ਜਗ ਹੁਕਮ ਚਲਾਇਆ
ਅੰਤ ਕਾਲ ਧਰਤੀ ਪਏ ਕੁਝ ਹਥ ਨ ਆਇਆ

ਵਡੇ ਵਡੇ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਜੋਧੇ ਅਰ ਸੂਰੇ
ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਹੋਇ ਧਰਤੀ ਧੂਰੇ

ਤਾਂ ਰਾਇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਲੰਗਰ ਹੀ ਚਲਾਓ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਲੰਗਰ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਦੂਸਰ ਲੰਗਰ ਨਾਹੀ
ਦੂਸਰ ਲੰਗਰ ਨ ਚਲੈ ਜਗ ਥਿਰ ਨ ਰਹਾਈ
ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਸੁਣ ਬੇਨਤੀ ਯਹਿ ਅਰਜ ਹਮਾਰੀ
ਖਾਲਕ ਸੱਚਾ ਏਕ ਹੈ ਜਿਨ ਖਲਕ ਸਵਾਰੀ
ਦਾਤਾ ਆਪ ਰਹੀਮ ਹੈ ਸਭ ਖਲਕ ਬਸਾਲੈ
ਦੇਵਨ ਕਉ ਆਪੈ ਧਨੀ ਸਗਲਿਆਂ ਪ੍ਰਤਪਾਲੈ
ਜੀਉ ਪਰਾਨ ਤਨ ਧਨ ਦੀਏ ਦੀਨੇ ਰਸ ਭੋਗ
ਆਪੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵਈ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਸੰਜੋਗ
ਸਭਨਾ ਕੇ ਸਿਰ ਏਕ ਹੈ ਸਿਧ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ
ਨਾਨਕ ਮੰਗਤਾ ਸਭ ਕੇ ਇਕ ਦਾਤਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਘਰ ਜਾਣਾ

ਹੋਕੇ ਵਿਦਯਾ ਰਾਇ ਤੋਂ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਹੋਯਾ ਅਤਿਹੀ ਖੁਸ਼ ਪਰਵਾਰ ਸਾਰਾ ਭਾਗ ਆਪਣੇ ਸਭ ਸਰਾਂਹਵਦੇ ਨੇ
ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਪਾਸ ਸਾਂਝੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਿਲੋਂ ਇਹੋ ਚਾਂਹਵਦੇ ਨੇ
ਜਾਣ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਰੇ ਘਰ ਦੇ ਸੇਵ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਅਚਰਜ ਕੋਤਕ

ਇਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਯਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਤਾ ਦਾਸੀ ਦੇਤਈਂ ਬੁਲਾਂਵਦੀ ਏ
ਕਹਿੰਦੀ ਜਾਹ ਬੁਲਾਲਿਆ ਭਾਗ ਜੀ ਨੂੰ ਪਾ ਆਂਗਯਾ ਤੁਰਤ ਓਹ ਜਾਂਵਦੀ ਏ
ਅੱਗੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਏ ਘੂਕ ਸੁੱਤੇ ਓਹ ਦਿਲ ਵਚਾਰ ਦੁੜਾਂਵਦੀ ਏ
ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਗਾਂ ਮੈਂ ਸੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇ ਅਦਬੀ ਦਾ ਡਰ ਖਾਂਵਦੀ ਏ
ਬਾਹਰ ਚਾਦਰੋਂ ਚਰਨ ਸਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵੇਖ ਵਿਚ ਪਰੇਮ ਦੇ ਆਂਵਦੀ ਏ

ਨਾਲ ਜੀਭ ਦੇ ਚੱਟਦੀ ਭਾਗ ਵੰਤੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਟਾਂਵਦੀ ਏ
ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਕਪਾਟ ਆ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਮੱਗਯਾਨਤਾ ਸਭ ਨਸਾਂਵਦੀ ਏ
ਜਾਹਿਰ ਬਾਤਨ ਜੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੱਸੀ ਸਾਰੇ ਹੀ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਪਾਂਵਦੀ ਏ

ਇਕ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਬੱਨੇ ਲਾਉਂਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਨਾ

ਖੁੱਲ੍ਹ ਦੱਸੀ ਦੇ ਆਣ ਕਪਾਟ ਗਏ ਵੇਖੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੋਲ ਰਚਾਇ ਰਹੇ
ਬੇੜਾ ਡੁੱਬਦਾ ਸੀ ਸਿੱਖ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਓਹਦੀ ਕਰਨ ਸਹਾਇਤਾ ਜਾਇ ਰਹੇ
ਨੇੜੇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਦੇ ਵਿਚ ਸਾਗਰ ਮਨਮੁਖ ਦਾ ਬੇੜਾ ਲੰਘਾਇ ਰਹੇ
ਦੱਸੀ ਨਹੀਂ ਜਗਾਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਿੱਖ ਰੁੜ੍ਹਦੇ ਤਈਂ ਬਚਾਇ ਰਹੇ

ਦੱਸੀ ਨੇ ਜਾਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਨਾ

ਦੱਸੀ ਮੁੜ ਆਈ ਰੰਗ ਹੋਰ ਹੋਯਾ ਕਹਿੰਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੰਨ ਲਗਾਇ ਮਾਤਾ
ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਗਾਯਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਮਾਇ ਮਾਤਾ
ਬੇੜਾ ਸਿੱਖ ਦਾ ਡੁੱਬਦਾ ਵਿਚ ਸਾਗਰ ਓਹਨੂੰ ਗਿਆ ਬਚਾਉਨ ਹੋਯਾਇ ਮਾਤਾ
ਏਥੋਂ ਦੂਰ ਹੈ ਸੰਗਲਾ ਦੀਪ ਸਾਗਰ ਓਥੇ ਬੇੜੇ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਬਚਾਇ ਮਾਤਾ
ਪਾਰ ਕਰ ਲਏਫੇਰ ਜਗਾ ਲਿਆਵਾਂ ਸੁਣ ਗੱਲ ਹੋਰਾਨ ਰਹਿ ਜਾਇ ਮਾਤਾ
ਠੱਠਾ ਕਰਦੀ ਦੱਸੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਏਹੋ ਸਮਝ ਕੇ ਨ ਦੁਹਰਾਇ ਮਾਤਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਜਾਗਨਾ

ਬੇੜਾ ਸਿੱਖ ਦਾ ਪਾਰ ਕਰ ਜਾਗ ਪਏ ਮਾਤਾ ਭੋਜਨ ਲਿਆਇ ਛਕਾਯਾ ਜੀ
ਪਾਸ ਬੈਠਕੇ ਦੱਸੀ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਹੱਸ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਸੁਣਾਯਾ ਜੀ
ਬੱਲੀ ਕੱਮਲੀ ਦਾ ਕੀਹ ਇਤਬਾਰ ਕਰੇਇਉਂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ ਅਲਾਯਾ ਜੀ
ਬੱਟ ਦਾਸੀ ਨੂੰ ਜੱਗ ਦੀ ਸੁੱਧ ਭੁੱਲੀ ਤੀਰ ਵਿਚ ਤਕਦੀਰ ਚਲਾਯਾ ਜੀ
ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੀ ਰਹੀ ਬੱਲੀ ਮੁੜ ਚਿਤ ਟਕਾਣੇ ਨ ਆਯਾ ਜੀ
ਅੰਤ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਯਾ ਹੋਈ ਮੁਕਤ ਨ ਜਮਾਂ ਸਤਾਯਾ ਜੀ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਤਰਸਦੇ ਦੇਵਤੇ ਸਨ ਓਸ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਛੁਹਾਯਾ ਜੀ
ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭੇਦ ਛਪਾਯਾ ਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਕੁਝ ਚਿਰ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਪਾ ਲਈ
ਮਿਲ ਰਾਇ ਦੇ ਤਈਂ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਬਾਬੇ ਸੁਰਤੀ ਫੇਰ ਉਠਾ ਲਈ
ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸੰਗ ਲਿਆ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਸਭ ਮਟਾ ਲਈ
ਹੋ ਪਏ ਤਯਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੰਮੇ ਸਫ਼ਰ ਦਲੀਲ ਪਕਾ ਲਈ

੬ ਪੋਹ ੧੫੬੧ ਬਿਕਰਮੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀਉਂ ਚੱਲਨਾ

ਦੁਖੀ ਜਗਤ ਦਾ ਕਰਨ ਉਧਾਰ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿੱਧੇ ਚੱਲ ਕੇ ਇਮਨਾਬਾਦ ਆਏ
ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦੇ ਤਈਂ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਮਿਲੇ ਸਤਿਸੰਗੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਏ
ਅੱਠ ਦਿਨ ਓਥੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤੇ ਜੀਵ ਬਾਬੇ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਪਾਏ
ਫੇਰ ਹੋਇ ਤਯਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪਾਪੀ ਤਾਰਨੇ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਜਾਏ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀਆਂ ਵਚਾਰਾਂ

ਬਾਬੇ ਵੇਖਯਾ ਅੰਤਰ ਧਯਾਨ ਹੋਕੇ ਕਿਵੇਂ ਜਗਤ ਦਾ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੀਏ ਜੀ
ਕੂੜ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਚਹੂੰ ਕੂਟ ਅੰਦਰ ਪਾਪਾਂ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ਸਾਰੀਏ ਜੀ
ਪੂਰੇ ਵੈਦ ਬਿਨਾ ਹੋਯਾ ਜੰਗ ਰੋਂਗੀ ਕਿਵੇਂ ਰੋਗ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਟਾਰੀਏ ਜੀ
ਧਰਮ ਉੱਡ ਗਿਆ ਪਰ ਲਾਕਿਧਰੇ ਕੂੜ ਪਸਰ ਰਹੀ ਰਾਤ ਕਾਰੀਏ ਜੀ
ਰਾਜੇ ਹੋ ਕਸਾਈ* ਕੋਹ ਰਹੇ ਪਰਜਾ ਹੱਥ ਜੁਲਮ ਦੀ ਪਕੜ ਕਟਾਰੀਏ ਜੀ
ਬੇੜਾ ਭਾਰਥ ਵਰਸ਼ ਦਾ ਡੋਬ ਰਹੇ ਆਗੂ ਹੋਇ ਸਵਾਰਥੀ ਭਾਰੀਏ ਜੀ
ਕੂੜ ਮੰਦ੍ਰੀਂ ਤੀਰਥੀਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਘੱਤੀ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸਵਾਰੀਏ ਜੀ
ਕਰੇ ਕੋਣ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਬੇੜਾ ਮੰਝ ਧਾਰੀਏ ਜੀ

ਤਬਾ

ਥਾਉਂ ਥਾਂ ਪਖੰਡਾਂ ਨੇ ਜੋਰ ਪਾਯਾ ਪਾਪ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਸਾਰੇ ਛਾ ਰਹੇ
ਗੁਰੂ ਚੋਲੇ ਦੇਵੇਂ ਹੋਇ ਲਾਲਚੀ ਨੇ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਦਾਉ ਚਲਾ ਰਹੇ
ਡੇਰੇ ਕੂੜ ਨੇ ਮੰਦਰੀਂ ਲਾਇ ਹੋਏ ਝੂਠੇ ਪਾਸ ਬਨਾ ਦਿਖਾ ਰਹੇ
ਸਤਿ ਸੰਗ ਨ ਤੀਰਥਾਂ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਓਹ ਭੀ ਲੁੱਟਨੇ ਨੂੰ ਜਾਲ ਲਾ ਰਹੇ
ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਬਣ ਰਹੇ ਆਗੂ ਦੁਨੀ ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਬੇੜੇ ਫੁਬਾ ਰਹੇ

ਰੋਗੀ ਦੇਸ ਤੇ ਨੀਮ ਹਕੀਮ ਸਾਰੇ ਰੋਗ ਦੇ ਕੁਪੱਥ ਵਧਾ ਰਹੇ
 ਚੋਲੇ ਭੋਂਡਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਸਾਈ ਬਣੇ ਉੱਨ ਲਾਹਨ ਦੀ ਕਰ ਕਰਾ ਰਹੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵੈਰ ਵਧਿਆ ਆਪੋ ਵਿਚ ਹਨ ਖਿੱਚਾਂ ਖਚਾ ਰਹੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਨ ਮਲੇ ਛਹਿੰਦੂ ਕਾਫ਼ਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਤੁਰਕ ਸੁਨਾ ਰਹੇ
 ਹਿੰਦੂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾਉਨ ਮੱਥਾ ਤੁਰਕ ਲਹਿੰਦੇ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਝੁਕਾ ਰਹੇ
 ਹਿੰਦੂ ਡਰਦੇ ਅੱਲਾ ਖੁਦਾ ਕਹਿਨੇ ਤੁਰਕ ਰਾਮ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਛਪਾ ਰਹੇ
 ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਦੇ ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਮੱਕੇ ਕਾਹਬੇ ਵੱਲ ਤੁਰਕ ਧਾ ਰਹੇ
 ਹਿੰਦੂ ਬਾਂਗ ਨਮਾਜ਼ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਹੇ ਤੁਰਕ ਸਿੱਖ ਤੋਂ ਕੱਠ ਦਬਾ ਰਹੇ
 ਹਿੰਦੂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰੱਖਯਾ ਕਰਨ ਜੇ ਕਰ ਜਿੱਦ ਕਰ ਕੇ ਤੁਰਕ ਖਪਾ ਰਹੇ
 ਇੱਕ ਦੱਬ ਨੂੰ ਦੂਹ ਥਾਂ ਵੰਡ ਕਰ ਕੇ ਜਿੱਦਾਂ ਵਿਚ ਕੁਪੱਤ ਉਠਾ ਰਹੇ
 ਲਾਂਭੇ ਸੱਚ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੁੱਲਾਂ ਬਾਹਮਨਸਿਰ ਖਪਾ ਰਹੇ

ਤਬਾ

ਕਿਤੇ ਜੋਗੀਆਂ ਘੱਤੀਆਂ ਖਵਾਰੀਆਂ ਓਹ ਗੋਰਖ ਤਈਂ ਪੂਜਾਂਦੇ ਪਏ
 ਨਿੱਤ ਰਾਜ ਛੁਡਾ ਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਕੱਠ ਪਾੜ ਕੇ ਮੂੰਦਾਂ ਪਾਂਦੇ ਪਏ
 ਕਿਤੇ ਜੋਰਸਾਨਿਆਸੀਆਂ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ਓਹਤਿਆਗਹੀਤਯਾਗਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਏ
 ਕਿਤੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਦਾਉ ਵੈਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਪੂਜਨਹਿਰਾਂ ਦੇ ਪਏ
 ਲਾਈਆਂ ਫਾਹੀਆਂ ਕਿਤੇ ਸਰਾਉਗੀਆਂ ਨੇ ਭੋਂਡਾਂ ਵਾਂਗਨੇ ਸਿਰਖੁਹਾਂ ਦੇ ਪਏ
 ਕਿਤੇ ਸ਼ੈਵੀਆਂ ਬੋਧੀਆਂ ਜੋਰ ਪਾਯਾ ਭੰਬਲ ਭੁੱਸੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਪਏ
 ਚਾਰ ਵੱਕੀਆਂ ਨੇ ਕਿਤੇ ਜਾਲ ਤਾਣੇ ਰੱਬ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਤਾਂਦੇ ਪਏ
 ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ੈ ਆਨੰਦ ਲੈਨਾ ਇਹੋ ਲਾਭ ਹੈ ਵੱਡਾ ਸੁਨਾਂਦੇ ਪਏ
 ਥਾਂਉਂ ਥਾਂ ਵੈਦਾਂਤੀਆਂ ਲਾਇ ਡੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅੱਸਮ ਸਬਕ ਪੜ੍ਹਾਂਦੇ ਪਏ
 ਸਭ ਆਪਣੀ ਚੀਜ਼ ਪਰਾਈ ਕੋਈ ਨ ਦੁੱਧ ਮੱਖਨਾਂ ਮਜ਼ੇ ਉਡਾਂਦੇ ਪਏ
 ਵਧ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਾਯਾ ਵੈਲਾਕਾਫ਼ਰਹਿੰਦਨੂੰ ਓਹਠਹਿਰਾਂ ਦੇ ਪਏ
 ਜੁਲਮ ਜੋਰ ਸੂਬ ਦੇ ਘੜ ਮਸਲੇ ਜੋਰ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਨਿੱਤ ਜਤਾਂਦੇ ਪਏ

ਹੱਥ ਕਾਜੀਆਂ ਰਾਜ ਦੀ ਡੋਰ ਆਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਤੋਂ ਜੁਲਮ ਕਰਾਂਦੇ ਪਏ
ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਵਿਚ ਦੀਨ ਲਿਆਉਨ ਲਈ ਭੁੱਲ ਰੱਬ ਨੂੰ ਤੇਗ ਚਲਾਂਦੇ ਪਏ
ਮੁੱਦਾ ਗੱਲ ਕੀਹ ਦੇਸ ਦਾ ਹਾਲ ਬੁਰਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰ ਕਲੇਸ਼ ਉਠਾਂਦੇ ਪਏ
ਰਾਹੋਂ ਭੁੱਲ ਕੇ ਪੈ ਗਏ ਬਹੁਤ ਵੱਟੀਂ ਭੁੱਲੇ ਭੱਟਕੇ ਕੁੱਤੇ ਭੁਕਾਂਦੇ ਪਏ
ਚੋਰਾਂ ਡਾਕੂਆਂ ਦਾ ਦਾਉ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਲੁੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ੇ ਉਡਾਂਦੇ ਪਏ
ਰਹੀ ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਕਿਤੇ ਭੀ ਨ ਨਿੱਤ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਵਧਾਂਦੇ ਪਏ
ਪਿਆਰ ਦੇਸ ਦਾ ਏਕਤਾ ਉੱਡ ਗਈ ਦੂਤ ਈਰਖਾ ਸਬਦ ਪਕਾਂਦੇ ਪਏ
ਪਾਟੇ ਧਾੜ ਪੈ ਰਹੀ ਹੈ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਝੱਟ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਲੋਕ ਲੰਘਾਂਦੇ ਪਏ
ਦੁੱਖ ਸਾਰਾ ਇਹ ਰੱਬ ਦੀ ਭੁੱਲ ਦਾ ਸੀ ਦੁਖੀ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੁਰਲਾਂਦੇ ਪਏ
ਪੂਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਗੂ ਹੋ ਬੇੜੇ ਡੁਬਾਂਦੇ ਪਏ

ਤਥਾ

ਪੂਰੇ ਵੈਦ ਨੇ ਦੇਸ ਦਾ ਰੋਗ ਲੱਭਾ ਦਯਾ ਵਿਸ਼ਟੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਧਾਰੀਏ ਜੀ
ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਉੱਠਦਾ ਰੋਗ ਜਿਥੋਂ ਉਹਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਾਰੀਏ ਜੀ
ਚੜ੍ਹ ਸੋਧੀਏ ਮੰਦਰਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਨੂੰ ਓਥੋਂ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਉਖਾੜੀਏ ਜੀ
ਲੰਬੇ ਕਰ ਕੇ ਸਫ਼ਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦਾਰੂ ਨਾਮ ਦੇਕੇ ਦੁੱਖ ਟਾਰੀਏ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਧਰਤ ਦੇ ਸੋਧਨੇ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਨਾ

ਜਗਤ ਤਾਰਨੇ ਸੰਤ ਉਬਾਰਨੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੋਇ ਤਯਾਰ ਭਾਈ
ਸੁਭ ਕਰਨੀ ਹੱਥ “ਕਮਾਨ” ਲੈਕੇ “ਤੀਰ” ਬਾਣੀ ਅਖੰਡ ਅਪਾਰ ਭਾਈ
ਲੈਕੇ “ਗਦਾ” ਗਰੀਬੀ ਤੇ “ਢਾਲ” ਧੀਰਜ ਬਹੁਮਾਨ ਦੀ ਤੇਜ਼ “ਤਲਵਾਰ” ਭਾਈ
ਤਨਖਿਮਾ ਦੀ ਪਹਿਰ “ਸੰਜੋਇ” ਲਈ ਵੈਵੀਰ ਗੁਣਾਂ ਦੀ “ਫੌਜ” ਬਿਸਯਾਰ ਭਾਈ
ਅਤਿ ਪੀਨ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ “ਜ਼ੀਨ” ਪਾਕੇ ਸਿਦਕ “ਘੋੜੇ” ਤੇ ਹੋ ਅਸਵਾਰ ਭਾਈ
ਚੜ੍ਹ ਪਏ ਪਾਖੰਡਾਂ ਦੇ ਖੰਡਨੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਨਾਮ “ਨਸ਼ਾਨ” ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
ਵੱਡੇ ਭੇਖੀ ਪਖੰਡੀਆਂ ਡਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਦੇਸ ਤੋਂ ਮਾਰ ਭਾਈ

ਪਰਜਾ ਲੁੱਟ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਗਾਲ ਕੀਤੀ ਪਾਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਨਾ ਸਾਰ ਭਾਈ
ਸਣੇ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਚੜ੍ਹ ਪਏ ਧਰਤ ਸੋਧਨੇ ਲਈ ਦਾਤਾਰ ਭਾਈ
ਸੁਣੇ ਦੇ ਕੇ ਧਯਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁਰਾਂ ਤਾਰਯਾ ਜਿਵੇਂ ਸਿਸਾਰ ਭਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਿਆਲ ਕੋਟ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਮਿਲ ਗਿਲ ਕੇ ਲਾਲੇ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ਸਿੱਧੇ ਉੱਤ ਵੱਲੇ ਮੂੰਹ ਧਾਰਯਾ ਏ
* ਦੜਪ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਪਿੰਡ ਸੀਉਕੇ ਜੀ ਭਾਈ ਰੂਪੇ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਤਾਰਯਾ ਏ
ਕੁਝ ਦਿਣ ਓਥੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਪਰਚਾਰਯਾ ਏ
ਓਸੇ ਥਾਂ ਹੀ ਅੰਤ੍ਰ ਧਯਾਨ ਹੋ ਕੇ ਗੁੱਝਾ ਬਾਬੇ ਨੇ ਭੇਦ ਨਿਹਾਰਯਾ ਏ
ਸਿਆਲਕੋਟ ਇਕਤੁਰ ਕਛਕੀਰ ਜਿੱਦੀ ਖਾਣ ਪੀਣ ਉਸਮੂਲੇ ਵਸਾਰਯਾ ਏ
ਸ਼ਹਿਰ ਗਰਕ ਕਰਨਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੁਰਜ ਕਹਿਰਦਾ ਓਸ ਉਸਾਰਯਾ ਏ

ਤਥਾ

ਸਿਆਲਕੋਟ ਪਹੁੰਚੇ ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਗੁਰ ਜੀ ਡੇਰਾ ਐਕ ਕੰਡੇ ਜਾ ਕੇ ਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਪੂਰਬ ਦੱਖਨ ਵੱਲ ਕਬਰਾਂ ਤਲੇ ਬੇਰ ਦੇ ਆਸਨ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਓਥੋਂ ਨੇੜੇ ਫਕੀਰ ਦਾ ਮਕਬਰਾ ਸੀ ਓਸ ਤਈਂ ਬੁਲਾਵਨਾ ਚਾਂਹਵਦੇ ਨੇ
ਪਰ ਓਹ ਅਗੇ ਚਿਲੇ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਓਹ ਨ ਉੱਠੇਗਾ ਚੋਲੇ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਪਾਸ ਮਕਬਰੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪ ਗੁਰ ਜੀ ਉੱਚੀ ਮਾਰ ਅਵਾਜ਼ ਬੁਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਕੰਧਾਂ ਕੰਬੀਆਂ ਗੁੰਬਜ਼ ਪਾਟ ਗਿਆ ਚੋਲੇ ਬਾਲੇ ਸਾਰੇ ਘਬਰਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਡਰ ਹਮਜ਼ਾ ਗਉਂ ਸਭੀ ਬਾਹਿਰ ਆਯਾ ਅਗੇ ਨੂਰ ਅੱਲਾ ਦਿੱਸਿਆਂਵਦੇ ਨੇ
ਢਹਿ ਚਰਨਾਂ ਪਿਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਨਾਲ ਲਿਆਂਵਦੇ ਨੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਹਮਜ਼ੇ ਗਉਂ ਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਨਾ ਕਰਨੀ

ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਦੱਸੋ ਖਾਂਸਾਈ ਲੋਕੋ ਏ ਡਾਕਸ਼ਟ ਇਹ ਤੁਸਾਂ ਸਹਾਰਯਾ ਕਿਉਂ
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਤੇ ਛੱਡ ਅੱਠ ਪਾਣੀ ਇਹ ਫਕੀਰ ਹੋ ਕੇ ਗਜ਼ਬ ਧਾਰਯਾ ਕਿਉਂ

* ਸਿਆਲਕੋਟ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਸੀਉਕੇ ਪਿੰਡ ਹੈ ਓਥੇ ਰੂਪਾ ਨਾਮ ਜ਼ਿੰਮੀਦਾਰ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ
ਓਸ ਦੇ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾ ਉਤਰੇ ਓਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਆਮਦਨ ਸੀਉਕਿਆਂ ਦੇ ਤੁਖਾਨ
ਸਿੰਘ ਬਾਲ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਹੀ ਖਾ ਪੀ ਛਡਦੇ ਹਨ ਤੇ ਗਰ-ਦਾਜ਼ਾ ਅਧਰਾ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈ ॥

ਕੰਮ ਸਬਰ ਕਨਾਇਤ ਫਕੀਰ ਦਾ ਹੈ ਅੰਦਰ ਸਵਰਯਾ ਕਾਜ ਬਿਗਾੜ ਯਾ ਕਿਓਂ
ਛੱਡ ਬੰਦਗੀ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੂੜਾ ਗੰਦਗੀ ਸਿਰ ਤੇ ਡਾਰਯਾ ਕਿਓਂ

ਹਮਜ਼ਾ

ਇਹ ਵੱਸਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ ਝੁੱਠਿਆਂ ਦਾ ਨਿੱਤ ਖਾਂਵਦੇ ਝੂਠ ਬਪਾਰ ਕਰ ਰੇ
ਇੱਕ* ਖੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਬੇਟੇ ਤਿੰਨ ਅਸਾਂ ਦਿੱਤੇ ਲੈ ਦਰਗਾਹੋਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਰੇ
ਇਕ ਓਸ ਨੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕਰ ਹੁਣ ਇਕਰਾਰ ਕਰ ਰੇ
ਗਰਕ ਕਰਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪ ਮਰਨਾ ਬੈਠੇ ਧਾਰ ਕਰ ਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਨਾ

ਹੋ ਫਕੀਰ ਨ ਸਭਰ ਨੂੰ ਰੱਖਯੋਈ ਸਾਂਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਲੈ ਹੁਣ ਕੱਠ ਕਰ ਰੇ
ਅਜੇ ਤੀਕ ਨਾਹੀਂ ਦਿਲੋਂ ਹਿਰਸ ਮੁੱਕੀ ਤੇ ਨੂੰ ਰੱਖਯਾ ਓਸ ਨੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰ ਰੇ
ਜੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਤੇਨੂੰ ਸ਼ੌਕ ਹੈਸੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਘਰ ਰੱਠ ਕਰ ਰੇ
ਕਰ ਬੰਦਗੀ ਲੈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭਾਂਡਾ ਕਿਬਰ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਭੱਠ ਕਰ ਰੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਹੋਰ ਦੱਸ ਫਕੀਰੀ ਦੇ ਭੇਦ ਕਈ ਬਾਬੇ ਹਮਜ਼ੇ ਤਈਂ ਝਮਝਾਯਾ ਜ
ਆਈ ਹੋਸ਼ ਫਕੀਰ ਦੇ ਕੱਠ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕਰਨੀ ਆਪਨੀ ਤੇ ਪਛਤਾਯਾ ਜ
ਫੇਰ ਭੇਜ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਸੱਚ ਝੂਠ ਨਿਰਨਾ ਕਰਵਾਯਾ ਜ
ਮਰਨਾ ਸੱਚ ਤੇ ਜੀਵਨਾ ਝੂਠ ਭਾਈ ਮੂਲੇ ਖੱਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਮਰੀ ਦਲਿਆਯਾ ਜ
ਨਾਲੇ ਮੂਲਾ ਭੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਪਾਯਾ ਜ
ਮੂਲੇ ਤਾਈਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਗਿਆ ਭਾਰਾ ਹੱਟੀ ਪੱਟੜੀ ਤਈਂ ਲੁਟਾਯਾ ਜ
ਕੁਝ ਦਿਣ ਓਥੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕਰ ਕੇ ਮੂਲਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਧਾਯਾ ਜ
ਹੁਣ ਤਕ ਓਹ ਬੇਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਧੇ ਹੇਠ ਬਾਬੇ ਡੇਰਾ ਲਾਯਾ ਜ

ਤਬਾ

ਜਿਸ ਬੇਰ ਤਲੇ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਨ ਓਸ ਵਕਤ ਸੀ ਭਾਰੀ ਉਜਾੜ ਓਥੇ
ਅੱਜ ਬੇਰ ਸਾਹਿਬ ਭਾਰਾ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ ਅਜਬ ਬਹਾਰ ਓਥੇ

ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਝੁੱਲ ਨਸ਼ਾਨ ਰਿਹਾ ਨਾਮ ਅੰਨ ਦਾ ਲੱਗਾ ਭੰਡਾਰ ਓਥੇ
 ਸਤਿਸੰਗ ਦਾ ਚੱਲ ਪਰਵਾਹਿ ਰਿਹਾ ਰਹਿੰਦੇ ਵਰੋਸਾਉਂਦੇ ਨਰਨਾਰ ਓਥੇ
 ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਚਰਨ ਰੱਖੇ ਨਾਜ਼ੁਲ ਬਰਕਤਾਂ ਨਿੱਤ ਕਰਤਾਰ ਓਥੇ
 ਅੱਜ ਤੀਕ ਅਟੱਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹ ਬੇਰ ਭਾਰੀ ਯਾਦਗਾਰ ਓਥੇ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਪਸਰੂਰ ਆਉਨਾ

ਮੂਲੇ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ* ਪਸਰੂਰ ਆਏ
 ਪੂਰਬ ਉੱਤਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਆਠ ਹਿਰੇ ਲੋਕ ਮਿਲਨ ਨਧਾਰ ਮਗਰੂਰ ਆਏ
 ਤਦੋਂ ਛੋਟਾ ਜੈਸਾ ਇਥੇ ਪਿੰਡ ਹੈ ਸੀ ਬਾਹਮਣ ਭਾਬੜੇ ਭਰੇ ਗਰੂਰ ਆਏ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਅੱਗੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਿਠਨ ਕੋਟ ਪਹੁੰਚੇ ਪੰਧ ਦੂਰ ਆਏ
 ਮਾਝੇ ਦੇਸ ਦੀ ਰਮਤ

ਮਿਠਨ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦੂਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਜਾਮੁਣ ਪਿੰਡ ਜਾ ਰਹੇ ਭਾਈ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਛਾਂਗੇ ਮਾਂਗੇ ਲਾਇ ਡੇਰੇ ਪਾਪ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਦਹੇ ਭਾਈ
 ਜਿਸ ਥਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹੇ ਹੈਸਨ ਛੋਟਾ † ਨਾਨਕ ਆਣਾ ਦੇਸ ਕਹੇ ਭਾਈ
 ਓਥੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਲਾਭ ਲਏ ਭਾਈ
 ਚੂਹਣੀਆਂ ਵਿਚ ਵਰਸ਼ਨ

ਛਾਂਗੇ ਮਾਂਗਯੋਂ ਚੂਹਣੀਆਂ ਵਿਚ ਗਏ ਬਾਹਿਰ ਵੇਖਕੇ ਥਾਉਂ ਅਕੰਤ ਚੰਗੇ
 ਆਸਨ ਲਾ ਰਬਾਬ ਵਜਾਯਾ ਜਾਂ ਗੁਣ ਉਚਰੇ ਮੁਖੋਂ ਭਗਵੰਤ ਚੰਗੇ
 ਲੋਕ ਤਾਰ ਪਰੇਮ ਦੀ ਖਿੱਚ ਲਏ ਝੁਕੇ ਵੇਖਕੇ ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ ਚੰਗੇ
 ਸਤਿਨਾਥ ਜੋਗੀ ਰੂਪਾ ਭਗਤ ਜਹੇ ਸਣੇ ਜਾਨਕੀ ਨਾਥ ਮਹੰਤ ਚੰਗੇ
 ਸ਼ੇਖ ਦਾਉਦ ਕਿਰਮਾਨੀ ਆਹਾ ਗੰਜ ਬਖਸ਼ ਦਾਤਾ ਜਹੇ ਸੰਤ ਚੰਗੇ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਪਏ ਰਾਹ ਅੰਤ ਚੰਗੇ

* ਪਸਰੂਰ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਓਥੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ ਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ ਥੜਾ ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ ਹੁ
 ਤੱਕ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਪਰ ਪਸਰੂਰ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਓਸ ਥਾਂ ਵੱਲ ਕਿਸੇ ਧੰਯਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿ
 ਏਥੇ ਭਾਬੜੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤੇ ਵੱਸਦੇ ਹਨ ਏਥੇ ਹੁੰਦਲ ਗੋਤ ਦੇ ਜੱਟ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਸਿੱਖ ਹਨ ਅੱਜ ਕੱ
 ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਸੁਨਿਆਰਾ ਸਿੱਖ ਸਤਿ ਸੰਗੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਦਮ ਨਾਲ ਕੁਝ ਰੰਗ ਫਿਰ ਰਿਹਾ
 † ਓਥੇ ਇਕ ਤਾਲਾਬ ਤੇ ਮੰਦਰ ਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

ਭੁੱਲੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੇ ਰਾਹ ਪਾਯਾ ਤੰਤ ਜੰਤ ਛੁਡਾਕੇ ਮੰਤ ਚੰਗੇ
ਓਥੋਂ ਟੁਰੇ ਅਗਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤੇ ਭਾਗਵੰਤ ਚੰਗੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਹੋਏ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਲੰਘ ਪਾਰ ਸਤਿਲੁੱਜ ਤੋਂ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਗੁਰਾਂ ਦਰਸ ਪਹੋਏ ਦਿਖਾਯਾ ਜਾ
ਕੰਢਾ ਨਦੀ ਸੁਰਸ੍ਵਤੀ ਦੇਖ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਆਸਨ ਲਾਯਾ ਜਾ
ਮੇਲਾ ਚੇਤ ਚੈਦੋਂ ਅੱਗੇ ਖੂਬ ਭਰਯਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਬਾਬ ਵਜਾਯਾ ਜਾ
ਹੋਇ ਲੋਕ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਸੀਗ ਕੱਠੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਣਾ ਵਰਤਾਯਾ ਜੀ
ਲੋਕ ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਂਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਮੂੜ੍ਹ ਐਵੇਂ ਲੁਟਾਉਂਦੇ ਮਾਯਾ ਜੀ
ਦਯਾ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਕਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਿਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ

ਪੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜਾਲ

ਭੋਲੇ ਲੋਕ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਹੋਇ ਕੱਠੇ ਪੰਡੇ ਲੁੱਟ ਰਹੇ ਮਕਰ ਫੈਲਾ ਕਰਕੇ
ਏਥੇ ਦਾਨ ਦਿਤਾ ਵਧੇ ਸਹਿੰਸ ਗੁਣਾ ਦਾਨ ਕਰੇ ਸਰਬੰਸ ਜੋ ਆ ਕਰਕੇ
ਭੋਂਦੀ ਸੁਖ ਸੂਰਗ ਦੇ ਵਿਚ ਸਦਾ ਕਥਾ ਲਿਖੀਆਂ ਕਈ ਬਨਾ ਕਰਕੇ
ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਕਾਨਫੂਲ ਡਿੱਗਾ ਵਿਚ ਤੀਰਥ ਕਹਿਨ ਸੁਨਾ ਕਰਕੇ
ਹੋਗਿਆ ਓਹ ਰਬ ਦੇ ਪਹੋਏ ਜਿੱਡਾ ਦੂਏ ਦਿਨ ਡਿਠਾ ਜਾਂ ਘਡਾ ਕਰਕੇ
ਏਨਾ ਵਧਦਾ ਪੁੱਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੰਡੇ ਲੁੱਟ ਰਹੇ ਇਉਂ ਲੋਭ ਪਾ ਕਰਕੇ

ਤਦ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ

ਕੂੜਿ ਬੋਲ ਮੁਰਦਾਰ ਖਾਇ । ਅਵਰੀ ਨੋ ਸਮਝਾਵਨ ਜਾਇ
ਮੁੱਠਾ ਆਪ ਮੁਹਾਇ ਸਾਥੈ । ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਅੱਗੂ ਜਾਪੈ

ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਮਕਰ ਵੇਖਕੇ ਪੰਡਿਆਂ ਲੰਡਿਆਂ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰੁਬਾਬ ਵਜਵਾਨ ਭਾਈ
ਮਿੱਠੀ ਖਿੱਚਵੀਂ ਸੁਰ ਅਗੰਮ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਪੰਡਿਆਂ ਤਈਂ ਸੁਨਾਨ ਭਾਈ
ਮਕਰਕਰਕੇ ਲੁੱਟ ਜੋ ਖਾਣ ਲੋਕਾਂ ਪੈਨ ਭਰਨੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨ ਭਾਈ
ਝੂਠ ਬੋਲ ਮੁਰਦਾਰ ਜੋ ਖਾਂਵਦੇ ਨੇ ਕੀਹ ਹੋਰਨਾਂ ਤਈਂ ਸਮਝਾਨ ਭਾਈ
ਫੁਬ ਆਪ ਰਹੇ ਲੋਭ ਧਾਰ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਨਾਲ ਜਜਮਾਨ ਭੁਬਾਨ ਭਾਈ

ਵੇਖੋ ਪੰਡਿਤਿ ਪੁੱਨ ਜੇ ਵਧਨ ਏਥੇ ਏਥੇ ਪਾਪਭੀਵਧਨ ਮਹਾਨ ਭਾਈ
ਧੋਂਧੇ ਦੇਕੇ ਲੁੱਟ ਰਹੇ ਦੇਸ ਤਾਈਂ ਦੇਨਾ ਬਦਲਾ ਪਏ ਪਛਾਨ ਭਾਈ
ਭਰਨਾ ਪਏਗਾਜਾ ਸਹਿਸਰੁਣਾਂ ਅੱਗੇ ਇਹਜੇ ਲੈ ਰਹੇਤੁਸੀਂ ਦਾਨ ਭਾਈ
ਗਧੇ ਬੈਲ ਤੇ ਮਹੇਂ ਹੋਦਿਹੋ ਗੰਜੀਧੌਣੇ ਲੱਤ ਦੇ ਲੈਨ ਜਜਮਾਨ ਭਾਈ
ਖੱਟ ਘਾਲ ਕਰ ਖਾਉ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੁੱਖ ਉੱਜਲਾਦੇ ਜਹਾਨ ਭਾਈ

ਕੁਰਖੇਤਰ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਜਿੱਥੇ ਕੈਰਵਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਯੁੱਧ ਕੀਤਾ ਸਾਰੇ ਮਾਰ ਸਰਬੰਸ ਖਪਾਇ ਹੋਏ
ਕੁਰਖੇਤਰ ਤੀਰਥ ਨਾਮ ਓਹਦਾ ਜਿੱਥੇ ਖੂਨ ਦੇ ਵਹਿਨ ਵਗਾਇ ਹੋਏ
ਮੋਲਾ ਭਰਯਾ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਨ ਓਥੇ ਲੋਕ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਹੀ ਆਇ ਹੋਏ
ਨਾਰਾਂ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰਾਂ ਸ਼ਿਗਾਰ ਕਰਕੇ ਮਨਸਾਉਨ ਦੇ ਲਈ ਲਿਆਇ ਹੋਏ
ਮੱਤ ਮਾਰੇ ਜਾਓ ਮੌਰਤਾਂ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਪਾ ਜਾਲ ਅਜਹੇ ਫਸਾਇ ਹੋਏ
ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮਹਾਤਮ ਵਿਚ ਆਪੇ ਕਈ ਜੋੜ ਢਕਵੰਜ ਸੁਨਾਇ ਹੋਏ
ਧਨ ਹੋਇ ਦਮਾਗ ਬ੍ਰਹਿਮਣਾਂ ਦੇ ਐਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰੰਥ ਬਨਾਇ ਹੋਏ
ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਦੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਹੀ ਜਾਲ ਫੈਲਾਇ ਹੋਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਗੱਲਾਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਵੱਲ ਧਯਾਨ ਕਰੀਏ ਜਿੱਧਰਦੇਖੀਏ ਲਾਇਨੇ ਜਾਲ ਅੱਗੇ
ਪਿੰਡੀਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਖਾਂਵਦੇਨੇ ਟੁਰਪੈਂਦੇਨੇ ਮੋਇਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ
ਜਨਮ ਦਿਣ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਲੁੱਟ ਧਰਦੇ ਰਹਿੰਦਾ ਮਰਨ ਤੋੜੀ ਇਹੋ ਹਾਲ ਅੱਗੇ
ਹਥੋਂ ਦੇਣ ਦਾ ਨਾਮ ਨ ਜਾਣਦੇ ਨੈ ਲੈਣ ਲਈ ਖੜੇ ਫੜ ਥਾਲ ਅੱਗੇ
ਰਾਜੀ ਲਾਹ ਕੇ ਕੱਪੜੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਗਮੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਖਯਾਲ ਅੱਗੇ
ਕੀਹ ਫੋਲਨੇ ਫੋਲਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਿਹੜਾ ਜਾਣੇਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਅੱਗੇ

ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਕਰਨਾ

ਗੁਰ ਬੈਠੇ * ਸਨੇਹਤ ਤੀਰਥ ਉੱਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਬਾਬ ਬਜਾਯਾ ਜੀ

* ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜਾ ਬੈਠੇ ਸਨ ਤੇ ਸਿੱਧਾਂ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਓਸ ਥਾਂ ਦਾ
ਨਾਮ ਹੁਣ ਸਿੱਧ ਬਟੀ ਹੈ ਤੇ ਓਥੇ ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॥

ਬਾਬੇ ਉਚਰੀ ਬਾਣੀ ਅਗੰਮ ਦੀ ਜਾਂ ਮੇਲਾ ਹੁੰਮ ਹੁੰਮਾ ਕੇ ਆਯਾ ਜੀ
 ਲੱਗੇ ਨਾਮ ਦਾ ਗੁਰ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਉਤੇ ਅਸਰਛਾਯਾ ਜੀ
 ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਹਾਂਸੀ ਦਾ ਰਾਜ ਕੰਵਰ ਜਗਤ ਰਾਇ ਸ਼ਕਾਰ ਲਿਆਯਾ ਜੀ
 ਸੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਕੰਵਰ ਨੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ
 ਭੋਟਾ ਵਾਸਤੇ ਕੁਝ ਨ ਪਾਸ ਤਦੋਂ ਮਿਰਗ ਮਾਰਯਾ ਲਿਆ ਰਖਾਯਾ ਜੀ
 ਚੀਲ੍ਹਾਂ ਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਵਾ ਦਿੱਤਾ ਥੋੜਾ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਧਰਾਯਾ ਜੀ
 ਅੱਗ ਬਲੀ ਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਹਾਂਡੀ ਮੇਲਾ ਹੁੰਮ ਹੁੰਮਾ ਕੇ ਧਾਯਾ ਜੀ
 ਜਿਸ ਪੁੱਛਯਾ ਸਿੱਤ ਜੀ ਚਾੜ੍ਹਯਾ ਕੀਹ ਮਾਸ ਚਾੜ੍ਹਯਾ ਅੱਗੋਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
 ਅੱਗ ਬਾਲਨੀ ਗ੍ਰਹਿਨ ਦੇ ਦਿਨ ਮੰਦੀ ਓਥੇ ਮਾਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਜੀ
 ਹੋਈ ਪੰਡਿਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਸ਼ਬਰ ਜਦੋਂ ਓਹਨਾਂ ਆਨ ਵੇਲਾ ਬਹੁਤਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
 * ਨਾਨੂੰ ਪੰਡਿਤਭੀ ਤਦੋਂ ਚੱਲ ਆਯਾ ਆਪ ਤਈਂ ਅਵਿਤਾਰ ਧੁਮਾਯਾ ਸੀ
 ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਤੁਸਾਂ ਕਿਉਂ ਅਪ੍ਰਾਧਕਮਾਯਾ ਜੀ
 ਹਿੰਦੂ ਹੋਕੇ ਤੁਸਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਾਸ ਤੀਰਥ ਤੇ ਰਿਨ੍ਹਵਾਯਾ ਜੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ—ਮਲੁਾਰ ਮਹਲਾ ੧

ਪਹਿਲਾ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰ ਵਾਸ
 ਜੀਉ ਪਾਇ ਮਾਸਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹਡ ਚਮਤਨ ਮਾਸ
 ਮਾਸਹੁ ਬਾਹਰ ਕਵਿਆ ਮੰਮਾ ਮਾਸ ਗਿਰਾਸ
 ਮੁਹ ਮਾਸੈ ਕਾ ਜੀਭ ਮਾਸੈ ਕੀ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰ ਸਾਸ
 ਵਡਾ ਹੋਯਾ ਵੀਆਹਿਆ ਘਰ ਲੈ ਆਯਾ ਮਾਸ
 ਮਾਸਹੁ ਹੀ ਮਾਸ ਉਪਜੈ ਮਾਸਹੁ ਸਭੇ ਸਾਕ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਸੁਣੋ ਪੰਡਿਤੋ ਐਵੇਂ ਨ ਕਰੋ ਝਗੜਾ ਬੁਰਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹੋ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸ ਭਾਈ

* ਨਾਨੂੰ ਨੇ ਭਵਿੱਖਤ ਪੁਰਾਨ ਵਿਚੋਂ ਪੜ੍ਹਯਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲਯੁਗ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਅਵਿਤਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸੋ ਓਸਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਅਵਿਤਾਰ ਧੁਮਾਯਾ ਹੋਯਾ ਸੀ ਪਰ ਜਦ ਅਸਲੀ ਜੋਤ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਝੂਠੇ ਉੱਲੂ ਸਭ ਛਿਪ ਗਏ ॥

ਵੇਖੋ ਮਾਸ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਏ ਵਿਚ ਮਾਸ ਰਿਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਸ ਭਾਈ
ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਮਾਸ ਮਿਲਿਆ ਮੱਮਾ ਮਾਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਰਾਸ ਭਾਈ
ਮੂੰਹ ਜੀਭ ਤੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰ ਸਾਰਾ ਹੈ ਮਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਲਾ ਮਾਸ ਭਾਈ
ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਤੇ ਵਿਆਹ ਲੈ ਮਾਸ ਆਏ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤ ਸਭੇ ਮਾਸ ਰਾਸ ਭਾਈ
ਇਹ ਮਾਸ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਰੋ ਸਨਾਸ ਭਾਈ

ਪੰਡੇ

ਮਾਸ ਖਾਵਨਾ ਕੰਮ ਹੈ ਰਾਕਸ਼ਾਂ ਦਾ ਏਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖਰਾ ਧਿਆਨ ਚਾਹੀਏ
ਇਹ ਤੀਰਥ ਦੇਵਸਥਾਨ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਰਾਕਸ਼ਾਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਪਾਨ ਚਾਹੀਏ
ਫੇਰ ਏਸ ਵੇਲੇ ਵੱਡਾ ਪੁਰਬ ਲੱਗਾ ਕੁਝ ਸੂਤਕ ਵਿਚ ਨ ਖਾਨ ਚਾਹੀਏ
ਹਿੰਦੂ ਹੋਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ ਪਰਵਾਨ ਚਾਹੀਏ

ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਗਲੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਨੀਆਂ

ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੂਰਖ ਝਗੜੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣੈ
ਕੌਣ ਮਾਸ ਕੌਣ ਸਾਗ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸ ਮੈ ਪਾਪ ਸਮਾਣੈ
ਗੈਂਡਾ ਮਾਰ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੀ ਬਾਣੈ
ਮਾਸ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸ ਕਿਤੇਬੀਂ ਚਹੁ ਜੁਗ ਮਾਸ ਕਮਾਣਾ
ਜਜ ਕਾਜ ਵੀਆਹੁ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੇ ਮਾਸ ਸਮਾਣਾ
ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀਂ ਚਤਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਂਗ ਝਗੜੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਦੀ ਸਾਰ ਨ ਪਾਓ ਪਾਂਡੇ
ਵਿਚ ਮਾਸ ਦੇ ਸਾਗ ਦੇ ਭੇਦ ਕੀਹਏ ਪਾਪ ਕਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਨਾਓ ਪਾਂਡੇ
ਮਾਸ ਰਾਕਸ਼ਾਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਮਨ ਘੜਤ ਸ਼ਲੋਕ ਲਖਾਓ ਪਾਂਡੇ
ਪਰ ਮਾਰ ਗੈਂਡੇ ਆਦਿ ਪਸ਼ੂ ਬਹੁਤੇ ਬਲੀ ਦੇਉਤਿਆਂ ਲਈ ਪੁਚਾਓ ਪਾਂਡੇ
ਭਰੀਆਂ ਇਹੋ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠਾਂ ਤੇ ਪੁਰਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਓ ਪਾਂਡੇ

* ਨਰ, ਗਊ, ਘੋੜੇ, ਨਾਲ ਬੱਕਰੇ ਭੀ ਮਾਰ ਦੇਉਤਿਆਂ ਤਈਂ ਖਵਾਓ ਪਾਂਡੇ
ਵਿਚ ਯੱਗਾਂ ਵਿਆਹਾਂ ਦੇ ਮਾਸ ਵਰਤੇ ਕੱਲ ਮਾਸ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਕਤਰਾਓ ਪਾਂਡੇ
ਮਾਸੋਂ ਹੋਇ ਜੱਮੇ ਭਾਂਡੇ ਮਾਸ ਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਮਾਸ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਬਨਾਓ ਪਾਂਡੇ
ਗਜਾਨ ਧਜਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਆਵਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੂਰਖ ਚਤਰ ਕਹਾਓ ਪਾਂਡੇ
ਪਾ ਭਰਮ ਦੇ ਜਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੁੱਟ ਦੇਸ ਤਾਈਂ ਕਾਹਨੂੰ ਖਾਓ ਪਾਂਡੇ

ਪੰਡੇ

ਓਹਤਾਂ ਵਿਧੀ ਪੂਰਬ ਬਲੀ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਦੇਨੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਵੇਦ ਭਗਵਾਨ ਅੰਦਰ
ਬਲੀ ਦਿੱਤਾ ਪਸ਼ੂ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਜਾਏ ਫੇਰ ਪਏ ਨ ਗਰਭ ਦੇ ਆਨ ਅੰਦਰ
ਮਾਨਸ ਜੂਨ ਹੋ ਕੇ ਜਿਹੜਾ ਮਾਸ ਖਾਵੇ ਵੱਸੇ ਸਦਾ ਓਹ ਨਰਕ ਮਹਾਨ ਅੰਦਰ
ਓਹ ਰਾਕਸ਼ ਜੂਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੈ ਲਿਖਿਆ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਦਰ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪਜਹਿ ਮਾਸਹੁ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ

ਜੇ ਓਇ ਦਿਸੈਂ ਨਰਕ ਜਾਏ ਉਨਕਾ ਦਾਨ ਨ ਲੈਣਾ

ਦੇਂਦਾ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਲੈਂਦੇ ਵੇਖਹੁ ਇਹ ਧਿਛਾਣਾ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਦੇਉਤੇ ਹੈਨ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਮਾਸ ਓਹ ਦੱਸੇ ਜਦ ਖਾਨ ਪਾਂਡੇ
ਫੇਰ ਹੋਰ ਦੇ ਖਾਧਿਆਂ ਵੇਸ਼ ਕੀਹਏ ਸੋਚੇ ਕਰਕੇ ਜਗਾ ਧਿਆਨ ਪਾਂਡੇ
ਮਨੂ ਸਿਮਤੀ ਤੇ ਰਿਗ ਵੇਦ ਅੰਦਰ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੇ ਸੈ ਪਰਮਾਨ ਪਾਂਡੇ
ਬਾਲਮੀਕੀ ਰਮਾਯਣ ਤੇ ਵਿਚਤੁਲਸੀ ਦੂਜਾ ਕਾਂਡ ਪੜ੍ਹੋ ਦੇਧਯਾਨ ਪਾਂਡੇ
ਮਹਾਂ ਭਾਰਥ ਦੇ ਵਿਚ ਭੀਮ ਲਈ ਆਉਨ ਮੱਛੀਆਂ ਪੜ੍ਹੋ ਸੁਜਾਨ ਪਾਂਡੇ
ਜਦ ਰਾਜੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜੇ ਸੀ ਮਾਸ ਖਾਂਦੇ ਖਾਂਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲੈਤੁਸੀਂ ਦਾਨ ਪਾਂਡੇ
ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਦ ਪੈਣ ਨਰਕੀਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕਿਉਂ ਨਰਕ ਨ ਜਾਨ ਪਾਂਡੇ
ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਦੋਵੇਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਾਂਝਾ ਹੀ ਉਠਾਨ ਪਾਂਡੇ

* ਨਰ ਮੇਧ, ਗਊ ਮੇਧ, ਅਸੂ ਮੇਧ, ਅਜਾ ਮੇਧ ਇਹ ਚਾਰੇ ਯੱਗ ਕਰਨੇ ਵੇਦ ਭਗਵਾਨ
ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹਨ. ਅਰਥਾਤ ਆਦਮੀ, ਗਊ, ਘੋੜਾ, ਬੱਕਰਾ ਮਾਰ ਕੇ ਹਵਨ ਵਿਚ ਪਾਨੇ ॥

ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮਾਸ ਤੇ ਘਾਸ ਇਕੋ ਰੂਪ ਹੀ ਦੱਸਨਾ

ਪਾਂਡੇ ਤੂੰ ਜਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀਂ ਕਿਥਹੁ ਮਾਸ ਉਪੰਨਾ
ਤੋਇਉਂ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਕਪਾਹਾਂ ਤੋਇਉਂ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਗੰਨਾ
ਤੋਆ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧ ਹੱਛਾ ਤੋਐ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰਾ
ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਡ ਹੋਵੈ ਸੁਨਿਆਸੀ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵਚਾਰਾ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਮਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿਥੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਮੂਲ ਹੀ ਸਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਪਵਨ ਹੋਈ ਹੋਯਾ ਪਵਨ ਤੋਂ ਜਲ ਵਚਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਜਲ ਪਿਤਾ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਦੇਖ ਲਵੇ ਹੋਯਾ ਜਲ ਤੋਂ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਮਾਸ ਘਾਸ ਸਭੇ ਜਲੋਂ ਹੋਣ ਪੈਦਾ ਜ਼ਰਾ ਸੋਚ ਕਰੇ ਦਿਲ ਧਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਹੋਰ ਰਸ ਸਾਰੇ ਜਲੋਂ ਹੋਣ ਪੈਦਾ ਵਿਚ ਜਲ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਛੱਡੇ ਰੱਸ ਜੇ ਸਭ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਓਹ ਆਖਣੇ ਹਾਰ ਪਾਂਡੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਥਾਇ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਉਚਾਰ ਸੁਜਾਨ ਕੀਤਾ
ਮਾਸ ਬਿਨਾਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਹਾਰ ਨਾਹੀਂ ਬਣਯਾਂ ਮਾਸ ਦਾ ਜਗਤ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ
ਕੋਈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸੱਕੇ ਮਾਸ ਬਿਨਾਂ ਨਜੀਵ ਭਗਵਾਨ ਕੀਤਾ
ਚੰਨ, ਕੁੜੀ, ਮੁੰਡਾ ਆਪ ਮਾਸ ਦੇ ਹਾਂ ਮਾਸ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਜਹਾਨ ਕੀਤਾ
ਏਥੇ ਖਾਣ ਨ ਖਾਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਝਗੜਾ ਨਿਰਨਾ ਮਾਸ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਜਾਨ ਕੀਤਾ
ਮਾਸੋਂ ਬੁਰਾ “ਹਰਾਮ” ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਹ ਪਾਂਡੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਨ ਕੀਤਾ

ਤਬਾ

ਵਿਚ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮਾਸ ਦਾ ਬੜਾ ਝਗੜਾ ਕਈ ਖਾਂਵਦੇ ਕਈ ਨ ਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਨ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਖ ਰਾਕਸ਼ ਬੁੱਧੀ ਬੁਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਪਰ ਹੈ ਵਚਾਰ ਕੇ ਵੇਖਯਾ ਜਾਂ ਦੇਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਹੀ ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਵਿਸ਼ਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਜੇ ਕਰ ਮਾਸ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਰਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਨ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਓਦੂੰ ਘੱਟ ਨਾਹੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਕਦਮ ਟਕਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਚੇਰੀ, ਯਾਰੀ, ਜੁਆ, ਝੂਠ, ਦਰੀ ਬਾਜ਼ੀ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਹੀ ਬਾਜ਼ ਨ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
 ਕਲਾ ਈਰਖਾ ਐਬ ਜਹਾਨ ਦੇ ਜੋ ਗੁੱਝੇ ਜਾਹਰ ਸਭੇ ਹੀ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਮਾਸ ਖਾਣ ਨ ਖਾਣ ਦੇ ਵੱਸ ਨਾਹੀਂ ਖੋਟੇ ਸੰਗ ਰਲੇ ਕ ਲਗਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਅੱਜ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਬਿਨ ਸਾਰੇ ਮਾਸ ਘਾਸ ਸਭ ਪਾਰ ਲੰਘਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਉੱਚੇ ਹਰ ਗੱਲੇ ਹਰ ਕੰਮ ਅੰਦਰ ਏਸ ਏਸ ਨਾਲੋਂ ਨਿਗਾ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
 ਇਲਮ ਹੁਨਰ ਅੰਦਰ ਉਹੋ ਵਧੇਹੋਏ ਸਾਡੇ ਘਾਸਾ ਹਾਰੀ ਹਿਠਾਂ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਨ ਬੋਲ ਨ ਤੋਲ ਨ ਧਰਮ ਪੱਕਾ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਵੱਧਾ ਪਏ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਕੋਈ ਮਾਸ ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਏ ਕੋਈ ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਉਠਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਕਈ ਚਰਸ, ਚੰਡੂ, ਗਾਂਜਾ ਪੀ ਰਹੇ ਕਈ ਭੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਉਡਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਵਿਹਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਝੇੜ ਯਾਂਵਿਚ ਪੈਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੁਧਾਰਦੀ ਵਿਉਂਤ ਬਨਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੇ ਝੇੜੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਛੇੜ ਛੇੜ ਕੇ ਵਕਤ ਗਵਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਪਾਂਡੇ

ਹੱਛਾ ਸੰਤ ਜੀ ਮਾਸ ਦਾ ਛੱਡ ਝੇੜਾ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਨ ਵਚਾਰ ਕਰਦੇ
 ਰਾਹੁ ਕੇਤ ਨੇ ਗੁੱਸਯਾ ਸੂਰਜੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਜਪ ਕਰ ਕੇ ਓਹਦਾ ਭਾਰ ਕਰਦੇ
 ਇਹ ਦਾਨ ਤੇ ਪੁੰਨ ਦਾ ਹੈ ਵੇਲਾ ਵੇਖੋ ਦਾਨ ਪਏ ਦੁਨਯਾ ਦਾਰ ਕਰਦੇ
 ਏਸ ਵਕਤ ਖਾਣਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ ਪਾਂਡੇ ਉਚਾਰ ਕਰਦੇ

ਸ੍ਰੀ ਭੁਰੂ ਜੀ

ਇਹ ਭੀ ਚਾਤਰੀ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਲਾ ਲੁੱਟ ਨੇ ਲਈ ਬਨਾਯਾ ਜੀ
 ਨ ਕੋਈ ਰਾਹੁ ਨ ਕੇਤੂ ਹੈ ਚੱਲ ਆਯਾ ਨ ਸੂਰਜ ਕਿਸੇ ਦਬਾਯਾ ਜੀ
 ਇਹ ਸੂਰਜ ਤੇਜ ਦਾ ਪੁੰਜ ਭਾਰਾ ਜੋਤ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਸਜਾਯਾ ਜੀ
 ਏਸ ਧਰਤ ਤੋਂ ਹੈ ਕਈ ਗੁਣੇ ਵੱਡਾ ਕਿਵੇਂ ਰਾਹੁ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਆਯਾ ਜੀ
 ਏਥੇ ਸਾੜਦਾ ਓਸ ਦਾ ਤੇਜ ਆਕੇ ਦੂਰ ਕੋਹਾਂ ਕਰੇੜਾਂ ਬਤਾਯਾ ਜੀ
 ਓਹਦੇ ਕੋਣ ਨੇੜੇ ਓਥੇ ਜਾ ਸੱਕੇ ਬਲ ਕਿਸੇ ਨ ਏਡ ਰਖਾਯਾ ਜੀ
 ਇਹ ਝੂਠੇ ਹੀ ਜੋੜ ਢਕਵੰਜ ਰੱਖੇ ਝੂਠਾ ਭਰਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਜੀ

ਜਿਧਾਨਾਮ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਗ੍ਰਹਿਨ ਧਰਯਾਇਹ ਤਾਂ ਧਰਤ ਦਾ ਹੈ ਪਿਆ ਸਾਯਾ ਜੀ
ਜਿਸ ਮੁਲਕ ਅੱਗੇ ਛਾਯਾ ਆ ਜਾਂਦੀ ਦਿਸੇ ਸੂਰਜ ਤਹਾਂ ਛਪਾਯਾ ਜੀ
ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੋਇ ਬਦਲ ਦਿੱਸੇ ਸੂਰਜ ਨਹੀਂ ਬਤਾਯਾ ਜੀ
ਅੱਗੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹੋਇ ਪੜਦਾ ਸੂਰਜ ਜਿਥੇ ਹੈ ਓਥੇ ਰਹਾਯਾ ਜੀ
ਦੋਵੇਂ ਸੂਰਜ ਤੇ ਚੰਦ * ਚੱਲਦੇ ਨੇ ਗੇੜ ਹੈ ਅਕਾਲ ਚਲਾਯਾ ਜੀ
ਜਿੱਥੇ ਧਰਤ ਮੁਕਾਬਲੇ ਆ ਜਾਂਦੀ ਓਥੇ ਝੱਟ ਹਨੇਰ ਆ ਛਾਯਾ ਜੀ
ਜਦੋਂ ਗੇੜ ਖਾਂਦੇ ਅਗਾਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਹਟ ਜਾਇ ਗ੍ਰਹਿਨ ਬਤਾਯਾ ਜੀ
ਬੱਸ ਹੋਰ ਗ੍ਰਹਿਨ ਸਬੂਤ ਕੋਈ ਨ ਦੇਸ ਭਰਮਾਂ ਵਿਚ ਫਸਾਯਾ ਜੀ
ਉੱਚੇ ਸੁਣ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਭ ਪਾਂਡਿਆਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਮੇਲੇਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਤਰਫ਼ ਅਪਨੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਾਂ ਇਹ ਕਾਰਕੀਤੀ
ਵੇਖੀ ਹਾਂਡੀ ਤਾਂ ਨਿੱਕਲੀ ਖੀਰ ਵਿਚੋਂ ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਸਭ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ
ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਾਬੇ ਓਥੋਂ ਚੱਲਨੇ ਦੀ ਨੀਤ ਧਾਰ ਕੀਤੀ
ਸਿੱਧੀ ਵੱਲ ਕਰਨਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਫੇਰ ਮੁਹਾਰ ਕੀਤੀ

ਤਥਾ

ਇਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸ਼ਕਤ ਹੈ ਸੀ ਇਹੋ ਜਹੀ ਬਾਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ
ਅੱਗ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਸੜਦਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਨੰਢੇ ਠਾਰ ਕਰਨਾ
ਭਰੇ ਲੋਕ ਜਿੱਥੇ ਲੋਭ ਈਰਖਾ ਦੇ ਪਹੁੰਚ ਕੱਲਯਾਂ ਓਥੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ
ਆਪ ਝੱਲ ਕੇ ਦੁੱਖ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੱਖਾਂ ਦੁਖੀ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨਾ

ਕਲਜਗ ਦਾ ਮਿਲਨਾ

ਲਿਖਯਾ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ ਇਹ ਬਾਬਾ ਸਿੰਘ ਨੀਜ ਗਲੀ ਜਾਇ ਰਿਹਾ
ਕਿਤੇ ਰੇਤ ਤੇ ਕਿਤੇ ਉਜਾੜ ਜੰਗਲ ਬਾਬਾ ਫਿਰਕੇ ਜੀਵ ਤਰਾਇ ਰਿਹਾ
ਕਲਜਗ ਉਜਾੜ ਦੇ ਵਿਚ ਮਿਲਯਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਈਂ ਭਰਮਾਇ ਰਿਹਾ

* ਅਜ ਕਲ ਦੇ ਸਾਇੰਸਦਾਨ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਫਿਰਦੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜੋ ਪਰਮ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਗਯਾਤਾ ਸਨ ਉਹ ਚੰਦ ਤੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਫਿਰਦਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ॥
ਯਥਾ—ਭੇ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਭੇ ਵਿਚ ਚੰਦ ॥ ਕੋਹ ਕਰੇੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤ ॥ ਆਸਾਦੀ ਵਾਰ ॥

ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਨਾ ਤੇਜ ਦਿਖਾਲ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਤਈਂ ਡਰਾਇ ਰਿਹਾ
 ਡੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨ ਜਦੋਂ ਓਸ ਪਾਸੋਂ ਫੇਰ ਪਰਖਨੇ ਨੂੰ ਲੋਭ ਪਾਇ ਰਿਹਾ
 ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਭੰਡਾਰ ਦਿਖਾਲ ਕਰਕੇ ਅੱਗੇ ਮੋਹਣੀ ਆਂਲਿਆਇ ਨ ਚਾਇ ਰਿਹਾ
 ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਅਸਰ ਨ ਮੂਲ ਹੋਯਾ ਜੋਰ ਆਪਨਾ ਕਲਜੁਗਲਾਇ ਰਿਹਾ
 ਚਰਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਫੜ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੁੜ ਆਪਨੀ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਇ ਰਿਹਾ

ਵਚਾਰ

ਏਸ ਗੱਲ ਦੇ ਵਿਚ ਭੀ ਭੇਦ ਹੈ ਕੁਝ ਲਿਖਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਰੋਲਾ ਪਾਇ ਦਿਤਾ
 ਨਾਮ ਕਲਜੁਗ ਸਮੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਏ ਜਿਧਾਰੂ ਪਧਰ ਆਉ ਨਾਲਿ ਖਾਇ ਦਿਤਾ
 ਦਿਹ ਧਾਰਕੇ ਸਮੇ ਨੇ ਆਵਨਾ ਕੀਹ ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਨਾਇ ਦਿਤਾ
 ਹੈ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਨੇ ਇਉਂ ਬਤਾਇ ਦਿਤਾ

ਤਬਾ

ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਜੋਰ ਸਮੇ ਦੀ ਚਾਲ ਨੇ ਪਾਯਾ ਨ
 ਕਲਜੁਗ ਪਰਧਾਨ ਹਨ ਕਰਮ ਬੁਰੇ ਅਸਰ ਬਾਬੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਛਾਯਾ ਨ
 ਲੋਲਤ ਦੁਨੀਆਂ ਸੁਖ ਆਰਾਮ ਸਾਰੇ ਬਾਬੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੀ ਮੂਲੋਂ ਚਾਹਯਾ ਨ
 ਮਾਯਾ ਮੋਹਿਣੀ ਰੂਪ ਭੁਲਾ ਰਹੀ ਗੁਰ ਓਸ ਤੇ ਚਿਤ ਭਰਮਾਯਾ ਨ
 ਰੱਖੀ ਮਾਨ ਵਡਿਆਈ ਦੀ ਚਾਹ ਨ ਸੀ ਹਿਰਸ ਗਾਰ ਵਿਚ ਧੈਰ ਫਸਾਯਾ ਨ
 ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਹਿ ਅਡੋਲ ਤੇ ਚਿਤ ਭੁਲਾਯਾ ਨ

ਹੋਰ ਖੋਜ

ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਏਸ ਗੱਲ ਦਾ ਏ ਹੈ ਜੋ ਜੀਂਦ ਰਿਆਸਤ ਪਛਾਨ ਭਾਈ
 ਜਗਾ ਤਖ਼ਤ ਦੀ ਨਾਮ ਸੰਗਰੂਰ ਜੀਧਾ ਓਥੋਂ ਤਿੰਨ ਕੋਹ ਤੇ ਇਕ ਬਾਨ ਭਾਈ
 ਪਿੰਡ ਛੋਟੀਆਂ ਬਾਲੀਆਂ ਪਾਸ ਜਾਣੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਇਕ ਮਹਾਨ ਭਾਈ
 ਓਸ ਥਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਲਜੁਗ ਮਿਲਯਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਤਈਂ ਆਨ ਭਾਈ
 ਬੜੇ ਬੜੇ ਮਕਾਨ ਹਨ ਸ਼ਾਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਝੁਲਦਾ ਗੁਰੂ ਨਸ਼ਾਨ ਭਾਈ
 ਕੁਰਖੇਤਰੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਧਰ ਗਏ ਓਥੇ ਹੋਊ ਰਾਜਾ ਕੋ ਸਿਆਨ ਭਾਈ
 ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਪਾਪੀ ਹੋਊ ਜਾਲਮ ਕਲਜੁਗ ਕਰ ਲੋਕ ਬੁਲਾਨ ਭਾਈ

ਪਹੁੰਚੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹਦਾ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨੇ ਓਸ ਜ਼ਾਲਮਨੇ ਹਠ ਠਾਨ ਭਾਈ
ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਈਂ ਡਰਾਯਾ ਹੋਸੀ ਦੱਸ ਰਾਜ ਪਰਤਾਪ ਦਾ ਮਾਨ ਭਾਈ
ਡਰ ਮੱਠਯਾ ਬਾਬੇ ਨ ਮਲ ਹੋਸੀ ਪਰਖਨ ਲੱਗਾ ਫਿਰ ਹੋਊ ਅਵਾਨ ਭਾਈ
ਰਾਜ ਭਾਗ ਦਾ ਲੋਭ ਭੀ ਪਾਯਾ ਹੋਸੀ ਮਹਿਲ ਮਾੜੀਆਂ ਦੇ ਦੱਸ ਸ਼ਾਨ ਭਾਈ
ਨਾਰਾਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਭੋਜੀਆਂ ਹੋਟ ਰੀਆਂ ਚਾਹਯਾ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਊ ਡੁਲਾਨ ਭਾਈ
ਬਾਬਾ ਡੋਲਯਾ ਮੂਲ ਡੋਲਾਯਾ ਨ ਨਾਸ ਵੰਤ ਪਦਾਰਥ ਜਾਨ ਭਾਈ
ਏਸ ਸਾਖੀ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਉਲਟਾ ਗਏ ਬੁਧਵਾਨ ਭਾਈ

ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਦੀਦਾਰੇ

ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਤਾਈਂ ਬਾਬਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਯਾ ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਤਰਾਇ ਵੀਰੋ
ਟਿੱਲੇ ਮਜਨ੍ਹ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਵੱਗੇ ਹੇਠ ਜਮਨਾ ਦਰਯਾਇ ਵੀਰੋ
ਬਾਣੀ ਉਚਰੀ ਛੇੜ ਰੁਬਾਬ ਜਦੋਂ ਸੁਣ ਪਸੂ ਪੰਛੀ ਹਰਖਾਇ ਵੀਰੋ
ਲਿਖਯਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅੰਦਰ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੈਠੇ ਜਾਇ ਵੀਰੋ
ਓਥੇ ਲੋਦੀ ਸਕੰਦ ਦਾ ਬਾਗ ਹੈ ਸੀ ਏਲ ਬੂਟੇ ਰਹੇ ਛਬ ਪਾਇ ਵੀਰੋ
ਹੱਥੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮਰਗਿਆ ਓਥੇ ਟੱਬਰ ਰੋਵੇ ਮਹਾਵਤ ਦਾ ਆਇ ਵੀਰੋ
ਦੇਖ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲ ਰਹਿਮ ਆਯਾ ਸਤਿਨਾਮ ਕਹਿ ਦੀਆ ਜਵਾਇ ਵੀਰੋ
ਖਬਰ ਪੁੱਛ ਗਈ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਲੋਕ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਧਾਇ ਵੀਰੋ
ਤੇਜ ਵੇਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨੂਰ ਮੱਥੇ ਝੁਕੀਆਂ ਖਲਕਤਾਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ਵੀਰੋ
ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਤਰ ਗਏ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਿਰਦੇ ਬਚਨ ਵਸਾਇ ਵੀਰੋ

ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਦੀ

ਓਸ ਵਕਤ ਸੀ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਤਖਤ ਉੱਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜ਼ੁਲਮ ਕਮਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਓਹ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਕੰਦਰ ਗੋਤ ਲੋਦੀ ਧੜੇ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਓਹ ਰਖਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਤੰਗ ਕਰ ਰੱਖੀ ਓਸ ਹਿੰਦ ਸਾਰੀ ਉਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਡੱਠ ਲਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਆਖੇ ਲੱਗ ਕੇ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਪਾਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇਵ ਨੂੰ ਦੁਖ ਪੁਚਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਦੰਗਾ ਵਿਚ ਸੁਟਾਇ ਕਬੀਰ ਤਾਈਂ ਸਾਧ ਹੋਰ ਬੇ ਅੰਤ ਸਤਾਇ ਬਹੁਤੇ

ਸ਼ਿਵਾਨੰਦ ਜੈਸੇ ਮਸ਼ਾਹੂਰ ਪੰਡਿਤ ਏਸ ਪੁੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਮਰਵਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਹੈਸੀ ਏਸੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਦੁਖ ਸੱਧਨੇ ਤਈਂ ਦਵਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਜੀਉਂਦਾ ਸਧਨਾ ਵਿਚ ਦੀਵਾਰ ਦਿਤਾ ਜਾਲ ਮ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਬੜੇ ਬੜੇ ਆਲੀ ਸ਼ਾਨ ਕਈ ਥਾਈਂ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੰਦਰ ਗਿਰਵਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਬੇੜਾ ਭੁੱਬਨੇ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਯਾ, ਹੱਦ ਤੋਂ ਪਾਪ ਟਪਾਇ ਬਹੁਤੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਭੀ ਕੈਦ ਕਰ ਲੈਨਾ

ਕਈ ਸੈਕੜੇ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਇਸ ਨੇ ਬੰਨ੍ਹ ਜੇਲ੍ਹ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਪਾਇ ਭਾਈ
ਕਰਾਮਾਤ ਦੱਸੇ ਆਖੇ ਸਭ ਤਾਈਂ ਵੇਜ ਬੜੇ ਕਲੇਸ਼ ਦਵਾਇ ਭਾਈ
ਸਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਫੜਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਕੈਦ ਖਾਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪੁਚਾਇ ਭਾਈ
ਜਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਫਕੀਰਾਂ ਤੋਂ ਕਾਰ ਲੈਂਦੇ ਦੱਕੀ ਪੀਹਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਭੀ ਲਾਇ ਭਾਈ
ਰਾਤ ਪਿਛਲੀ ਕਹਯਾ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਈਂ ਸੁਰ ਕਰ ਦੁਬਾਬ ਵਜਾਇ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਵਿਚ ਆਸਾ ਪਿਆਨ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਜਮਾਇ ਭਾਈ
ਓਹ ਸਲੋਕ “ਕੋਹਲੂ ਚੱਕੀ ਚਰਖੇ” ਵਾਲਾ ਜਦ ਉਚਰ ਯਾਸ ਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਭਾਈ
ਫਿਰ ਨਲੱਗੀਆਂ ਚੱਕੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜੀ ਚੈਂ ਕੀਦਾਰ ਸਾਰੇ ਬਿਸਮਾਇ ਭਾਈ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮਖਬਰ ਪੁਚਾਈ ਸਾਰੀ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦੇ ਨੂੰ ਆਯਾ ਧਾਇ ਭਾਈ
ਵੇਖ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਡਿੱਗ ਕਦਮੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ਭਾਈ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾ

ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਮੱਥੇ ਵੇਖ ਏਥੇ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿੰਦਾ ਬਹੁਤ ਮੈਂ ਪਾਪ ਕਮਾਯਾ ਸਿੰਤੋ
ਪਿਛੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਲੱਗ ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਰਿਹਾ ਬੇਗੁਨਾਹਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਸਤਾਯਾ ਸਿੰਤੋ
ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸੂਰਤ ਚੱਲ ਆਏ ਹੱਥੀ ਮੇਰਾ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਜਵਾਯਾ ਸਿੰਤੋ
ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੈ ਸੀ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾਯਾ ਸਿੰਤੋ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸ਼ਲਕ ਉਪਾਈ, ਆਪ ਨੂਰ ਨੇ ਵਾੜੀ ਲਾਈ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰਾਜੇ ਇਹ ਮਾਲੀ, ਪਾਲਨ ਦੇਤ ਬਨਾਇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੀਨ ਸਭ ਹੁੜੇ, ਬਾਦ ਬਿਬਾਦ ਕਰਤ ਹੈ ਮਤੇ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਏਕ ਸਮ ਸਭ ਕੋ, ਲੇਖਾ ਦੇਨਾ ਜਾਇ ਹੋ॥੨॥
 ਦੂਈ ਦਿਲ ਧਰਖਲ ਕ ਦੁਖਾਈ, ਖੁਸ ਖੁਸ ਲੈਂਦੇ ਵਸਤ ਪਰਾਈ॥
 ਅਜਰਾਈਲ ਤਿਨੂੰ ਫੜ ਮਾਰੇ, ਦੋਜ਼ਖ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਇ ਹੋ॥੩॥
 ਆਪ ਖੁਦਾ ਨਿਆਉ ਨਬੇੜੇ, ਲੈਨ ਸਜਾਈਂ ਜੈਸੇ ਫੇੜੇ॥
 ਈਸਾ, ਮੂਸਾ, ਰਾਮ, ਮੁਹੰਮਦ, ਕੋਇ ਨ ਕਿਸੇ ਛੁਡਾਇ ਹੋ॥੪॥
 ਏਥੇ ਗੋਇਲ ਵੱਸਾ ਆਏ, ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਰਨ ਪਾਪ ਕਮਾਏ॥
 ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ, ਖਸ ਖਸ ਦੇ ਸੰਮ ਭਾਇ ਹੋ॥੫॥
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਲੀ ਫਕੀਰਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ ਅਮੀਰਾ॥
 ਅਮਲਾਂ ਉਤੇ ਹੋਣ ਨਬੇੜੇ, ਸਚੇ ਸਚ ਤਥਾਇ ਹੋ॥੬॥
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜੋ ਦਾਨ ਨ ਦੇਵੇ, ਸੋ ਦੋਜ਼ਖ ਵਿਚ ਬਹੁ ਦੁਖਲੇਵੇ॥
 ਕਰੇ ਨਿਆਉ ਭਿਸ਼ਤ ਸੋ ਪਾਵੈ, ਨਾਨਕ ਸੱਚ ਸੁਨਾਇ ਹੋ॥੭॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਬੋਲ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ ਸਾਡੀ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਚਿੱਤ ਲਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਇਕ ਨੂਰ ਤੋਂ ਖਲਕਤਾਂ ਕਰ ਪੈਦਾ ਵਾੜੀ ਲਾਈ ਹੈ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਏਸ ਬਾਗ ਦੇ ਪਾਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀ ਮਾਲੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰਾਜੇ ਬਨਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਇਕੋ ਜੋਤ ਦੇ ਧਰ ਲਏ ਨਾਮ ਦੇ ਨੇ ਜਿੰਦਾਂ ਝਗੜੇ ਮੁਫਤ ਵਧਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਏ ਚਾਹੇ ਹੋਇ ਹਿੰਦੂ ਲੇਖਾ ਪਏਗਾ ਦੇਵਨਾ ਜਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਲੈਂਦੇ ਖੋਹ ਜੋ ਵਸਤ ਪਰਾਈ ਤਾਈਂ ਦੂਈ ਧਾਰ ਜੋ ਖਲਕ ਦੁਖਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਫੜ ਕੇ ਓਹਨੂੰ ਦੋਜ਼ਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਕਰੇ ਆਪ ਖੁਦਾਉ ਨਿਆਉਂ ਸਭ ਦਾ ਪੈਨ ਭਰਨੇ ਅਮਲ ਕਮਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਈਸਾ, ਮੂਸਾ, ਮੁਹੰਮਦ, ਰਾਮ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਤਈਂ ਨ ਸਕੇ ਛੁਡਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਅਮਲ ਹੋਣ ਗਵਾਹ ਦਰਗਾਹਿ ਸ਼ਾਹ
 ਆਇ ਚਾਰ ਦਿਹਾੜੇ ਦੇ ਵੱਸਨੇ ਨੂੰ ਏਥੇ ਬੈਠ ਗਏ ਪੈਰ ਫਲਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਰਨੇ ਦੀਨ ਗਵਾ ਕਰ ਕੇ ਸੰਗਲ ਆਪਨੇ ਗਲ ਪਵਾਇ ਸ਼ਾਹ

ਵਲੀ ਪੀਰਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਪੈਰੀਬਰਾਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਮਰਾਇ ਕੰਗਾਲ ਸ਼ਾਹ
 ਛੇੱਖਾ ਸਭ ਦਾ ਵਿਚ ਦਰਗਾਹ ਹੋਵੇ, ਮਿਲੇ ਭੂਠਿਆਂ ਤਈਂ ਸਜਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜੋ ਕਰਨ ਇਨਸਾਫ਼ ਨਾਹੀਂ ਪਰਜਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕਰ ਲਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਅੱਗ ਦੋਜ਼ਖਾਂ ਦੀ ਓਹਨਾਂ ਲਈ ਅੱਗੇ ਰੋਣ ਦੋਜ਼ਖੀਂ ਦੁੱਖ ਉਠਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਵਾੜ ਹੋਕੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਖਾਂਵਦੇ ਜੋ ਸ਼ੇਫ਼ ਰੱਬ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾਇ ਸ਼ਾਹ
 ਕਹਿਰ ਰੱਬ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਸੜਨ ਦੋਜ਼ਖਾਂ ਦੀ ਵਿਚ ਭਾਹਿ ਸ਼ਾਹ
 ਜਿਹੜੇ ਕਰਨ ਨਿਆਉਂ ਬਹਿਸ਼ਤ ਪਾਵਨ ਰੱਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਵਡਿਆਇ ਸ਼ਾਹ
 ਤੋਬਾ ਕਰ ਤੂੰ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿੱਦ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਦਿਲੋਂ ਹਟਾਇ ਸ਼ਾਹ

ਸਾਧਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਖਲਾਸੀ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬੇਨਤੀ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਕੰਬ ਗਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਰਾਹ ਪਾਈਂ ਮੈਨੂੰ ਵਲੀ ਅੱਲਾ
 ਇਕ ਦਮ ਫਕੀਰ ਤੇ ਸਾਧ ਛੱਡੇ ਕਹਿੰਦਾ ਬਖਸ਼ਾਈਂ ਮੈਨੂੰ ਵਲੀ ਅੱਲਾ
 ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਹੋ ਕੇ ਕਰਾਂ ਟਹਿਲ ਤੇਰੀ ਕੁਝ ਫਰਮਾਈਂ ਮੈਨੂੰ ਵਲੀ ਅੱਲਾ
 ਲੈ ਦੌਲਤ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੇਵੀਂ ਦਰਸ ਆਈਂ ਮੈਨੂੰ ਵਲੀ ਅੱਲਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਇਹਨਾਂ ਦੌਲਤਾਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਭੁੱਖ ਕੋਈ ਨ ਭਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਸਾਂਝੀ ਏਹੋ ਹੀ ਇੱਕ ਫਰਮਾਇਸ਼ ਹੈਗੀ ਕਰ ਅਦਲ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਕਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਅਗੋਂ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨ ਦੁੱਖ ਦਈਂ ਦਿਲੋਂ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਜਿੱਦ ਉਤਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਬੰਦਾ ਬਣ ਖੁਦਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਖਸ਼ ਦੇਵੇ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਸ਼ਾਹ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨੇਕੀ ਦੇ ਰਾਹ ਪਾਯਾ ਕੈਦੀ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਛੁਡਾ ਕਰ ਕੇ
 ਟਿੱਲੇ ਮਜ਼ਨੂੰ ਦੇ ਫੇਰ ਜਾ ਬੈਠੇ ਲੋਕ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ ਧਾ ਕਰ ਕੇ
 ਮੋੱਲਾ ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਲੱਗਾ ਮਿਲਨ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਭੀਆ ਕਰ ਕੇ
 ਹਸਨ ਬੈਦਲਾ ਮੀਆਂ ਮਾਕੂਫ਼ ਜੇਹੇ ਰੋਜ਼ ਕਰਨ ਚਰਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾ ਕਰ ਕੇ
 ਹਿੰਦੂ ਸੰਤ ਚੰਗੇ ਰਾਘੋ ਦਾਸ ਵਰਗੇ ਮੱਦੇ ਸ਼ਾਹ ਜੇਹੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਕਰ ਕੇ
 ਆਣ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਭ ਮੁਰੀਦ ਹੋਏ ਕਰਾਮਾਤ ਦੇ ਧਨੀ ਅਜਮਾ ਕਰ ਕੇ

ਸਤਿ ਨਾਮ ਦੇ ਜਾਪ ਤੇ ਲੋਕ ਲਾਏ ਪੱਥਰ ਪੂਜਨੋ ਬਾਬੇ ਹਟਾ ਕਰ ਕੇ
ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਰਹਿਫੇਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਚੱਲੇ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੁਲਾ ਕਰ ਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਗੰਗਾ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਨਜੀਬਾਬਾਦ ਬਾਣੀ ਹੁੰਦੇ ਵੱਲ ਗੰਗਾ ਟੁਰੇ ਬੱਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀਨਾਲ ਭਾਈ
ਗੰਗਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਜਾਨ ਬੜਾ ਤੀਰਥ ਮੇਲੇ ਲਗਦੇ ਨੇ ਹਰ ਸਾਲ ਭਾਈ
ਓਥੇ ਸਤਿ ਪਰਚਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕੀਤਾ ਮਿਆਲ ਭਾਈ
ਸਾਲ ਬਾਹਰਵਾਂ ਮੇਲਾ ਵਸਾਖੀ ਦਾ ਸੀ ਸੀ ਭਰਯਾ ਸਮਝ ਬਸਾਲ ਭਾਈ
ਨਾਨਕ ਵਾੜਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਹੁਣ ਜਿੱਥੇ ਓਥੇ ਜਾ ਬੈਠੇ ਆਸਨ ਡਾਲ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਕਹਯਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਬਾਬ ਛੇੜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਸੁਰ ਤਾਲ ਭਾਈ
ਪੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਰੁਬਾਬ ਅਗੰਮ ਬਾਣੀ ਭਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਯੱਸ ਗੋਪਾਲ ਭਾਈ
ਲੋਕ ਸੈਕੜੇ ਆਣ ਕੇ ਹੋਇ ਕੱਠੇ ਦਰਸ ਕਰ ਕੇ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ ਭਾਈ
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਖੰਡ ਕਰ ਪਖੰਡਾਂ ਦੇ ਜਾਲ ਭਾਈ
ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰਾਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੱਸ ਕੱਟਦੇ ਭਰਮ ਜੰਜਾਲ ਭਾਈ

ਪਾਂਡੇ

ਪਾਂਡੇ ਆਣ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ ਹਰਦੁਆਰਾ ਉਠ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ
ਏਥੇ ਨ੍ਰਾਤਿਆਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਇ ਸਭ ਦੀ ਜੋ ਪੁੱਜਦਾ ਹੈ ਹਥੋਂ ਦਾਨ ਕਰੋ
ਇਹ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਨਦੀ ਜੱਗ ਮੱਠੇ ਪਾਉ ਫਲ ਜੋਰਿ ਦੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ
ਬਾਬੇ ਉਚਰਯਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅਸਲ ਤੀਰਥ ਤੁਸੀਂ ਪਛਾਨ ਕਰੋ

ਤੀਰਥ ਤਪੁ ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ ।

ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲਕਾ ਮਾਨੁ ॥

ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਉ ।

ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਨਾਉ ॥ (ਜਖੁਜੀ ਸਾਹਿਬ)

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਗੰਗਾ ਜਲ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਨਾਮ ਚੰਗਾ ਅਸੀਂ ਨਿੱਤ ਕਰਦੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਭਾਈ
ਤੀਰਥ ਤਪ ਦਾ ਅਸਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਦਯਾ ਦਾ ਕਰਦੇ ਦਾਨ ਭਾਈ

ਸੁਣਕੇ ਮੰਨਿਆਂ ਨਾਮ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਭਾਉ ਹਿਰਦੇ ਧਰ ਧਜਾਨ ਭਾਈ
ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਨ੍ਰਾਤੇ ਮੈਲ ਲਹਿ ਗਈ ਪਛਾਨ ਭਾਈ
ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਨ੍ਰਾਵੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਵਨ ਲਿਹੋ ਠਾਨ ਭਾਈ
ਸਤਿ ਸੰਗ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪੁੰਨ ਮਹਾਨ ਭਾਈ

ਰਾਜਾ ਬਿਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼

ਬਚਨ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਗੜ੍ਹ ਵਾਲ ਵਾਲਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਂਵਦਾ ਏ
ਇਹ ਤੀਰਥ ਮੁੱਢ ਦੇ ਚਲੇ ਆਏ ਸਾਰਾ ਮੰਨਦਾ ਦੇਸ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਗੰਗਾ ਮਾਈ ਇਹ ਨਦੀ ਹੈ ਦੇਉ ਤਯਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤ ਕਰੇ ਓਹ ਦੀ ਜਿਹੜਾ ਨ੍ਰਾਵਦਾ ਏ
ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਕਲੀ ਵਿਸ਼ਨ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਚੋਂ ਤਾਹੀਏਂ ਜਾਹਨ ਵੀਂ ਨਾਮ ਸੁਹਾਂਵਦਾ ਏ
ਫੇਰ ਰਹੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਂ ਦੀ ਜਟਾਂ ਅੰਦਰ ਜੋ ਨ੍ਰਾਵਦਾ ਜਨਮ ਨ ਪਾਂਵਦਾ ਏ
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਚਨ ਅਲਾਂਵਦਾ ਏ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਸਭੋ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਥਾਂ ਰੱਬ ਦੇ ਨੇ ਰਹੀ ਓਸ ਦੀ ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਸਾਰੇ
ਨਿਕਲ ਸਭ ਦਰਯਾ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰਹੇ ਤਰਫ ਸਮੁੰਦਰ ਜਾਇ ਸਾਰੇ
ਨਦੀ ਨਿਕਲ ਨੀ ਵਿਸ਼ਨ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਚਾਤਰਾਂ ਘੜ ਬਨਾਇ ਸਾਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਜੂ ਜੜਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਫਸੀ ਗੱਪਾਂ ਜੋੜ ਕੇ ਰਹੇ ਉਡਾਇ ਸਾਰੇ
ਬੇ ਸ਼ੁੱਕ ਜਿੱਥੇ ਸੰਤ ਬੈਠਦੇ ਨੇ ਥਾਨ ਸਦਾ ਓਹ ਰਹੇ ਸੁਹਾਇ ਸਾਰੇ
ਓਥੇ ਕਰੇ ਜਿਹੜਾ ਸਤਿ ਸੰਗ ਆਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਫੰਧ ਕਟਾਇ ਸਾਰੇ
ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਕੀਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਕਤ ਕਰਨੀ ਇਹ ਤਾਂ ਚਾਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਢੱਬ ਲਾਇ ਸਾਰੇ
ਬਿਨਾਂ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਰਹੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸੁਨਾਇ ਸਾਰੇ
ਪਾਣੀ ਬਾਹਿਰ ਦੀ ਮੈਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਪਾਪ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ਸਾਰੇ
ਤੀਰਥ ਨ੍ਰਾਤਿਆਂ ਜੇਕਰ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਭੱਭੂ ਮੱਛੀਆਂ ਰਹੇ ਨੇਨ੍ਰਾਇ ਸਾਰੇ
ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤ ਭੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਏ ਨਹੀਂ ਹੋਵਦੀ ਕਹਿਨ ਦਾਨਾਇ ਸਾਰੇ
ਏਥੇ ਲਿਆ ਕੇ ਲੋਕ ਜੋ ਫੁੱਲ ਪਾਂਦੇ ਭੋਂਡਾ ਚਾਲ ਓਹ ਰਹੇ ਕਮਾਇ ਸਾਰੇ

ਜਿਧੇ ਫੁੱਲ ਓਹ ਪਤਾ ਨ ਗਿਆ ਕਿ ਧਰ ਹੋਡ ਮੁਰਦਿਆਂ ਰਹੇ ਨੁਲ੍ਹਾਇ ਸਾਰੇ
ਗੰਗਾ ਫੁੱਲ ਪਾਇਆਂ ਕਿਵੇਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਦੱਸੋ ਯੁਕਤੀ ਕੋਈ ਲਖਾਇ ਸਾਰੇ
ਜਹੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਜੀਵ ਭਰੂ ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਸਾਖੀਆਂ ਲੋਕ ਜਤਾਇ ਸਾਰੇ
ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਾਹੀਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੰਗਾ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਆਂਵਦੇ ਧਾਇ ਸਾਰੇ

ਪਾਂਡੇ

ਇਹ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਦ੍ ਕਰੋ ਗੰਗਾ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਜਹੀ ਨਦੀ ਨਾਹੀਂ
ਇਹ ਤਾਂ ਖਾਸ ਆਈ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਵਿਚੋਂ ਹਿੰਦੂ ਮੰਨ ਦੇ ਏਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤਾਹੀਂ
ਆਂਦੀ ਕਰਕੇ ਤਪ ਭਾਗੀਰਥੇ ਨੇ ਪਿਤਰ ਤਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜੱਗ ਮਾਹੀਂ
ਹਰਦ੍ਵਾਰ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਏ ਸਿੱਧੇ ਜਾਣ ਬੈਕੁੰਠ ਜੋ ਆਣ ਨ੍ਹਾਹੀਂ
ਜਿਸ ਪਿਤ੍ਰ ਦੇ ਪੈਜਾਣ ਫੁੱਲ ਏਥੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਨ ਓਸ ਨੂੰ ਜਮ ਖਾਹੀਂ
ਫੁੱਲ ਪਾਇਆਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੀਵ ਮਰਕੇ ਨਰਕ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਹੀਂ

ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ

ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਮੰਗਾਹੀਂ ॥ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਂ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਪਰਪੰਚੁ ਕਰਿ ਭਰਮਾਈ ਹੇ ॥

ਤਥਾ

(ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੧)

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਕਉ ਘੁਮਿ ਜਾਇਆ ॥

ਓਇ ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਪਰਵਾਰ ਸਿਉ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛੁਡਾਇਆ ॥

(ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੪)

ਗੰਗਾ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਜਹੀ ਨਦੀ ਹੈ ਜੀ ਕਰੋ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਕਿਹੜੇ ਵਿਚੋਂ ਆਵਨੀ ਸੀ ਹੈ ਨਿਕਲ ਦੀ ਵਿਚੋਂ ਪਹਾੜ ਪਾਂਡੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਨੋਕ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਚ ਨਾਹੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਰ ਰਿਹਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਰੂਪ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਪੁੰਤ੍ਰ ਸਘਰ ਦੇ ਕਪਲ ਨੇ ਭਸਮ ਕੀਤੇ ਜੀਵ ਨਿਕਲ ਕੇ ਹੋਇ ਉਡਾਰ ਪਾਂਡੇ
ਦਿਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਓਥੇ ਪਈਆਂ ਰਹੀਆਂ ਸਾਲ ਗੁਜਰੇ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਪਾਂਡੇ

ਪਿਛੋਂ ਗੰਗਾ ਭਗੀਰਥ ਲੈ ਆਯਾ ਕਿਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਓਥੋਂ ਤਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਰਹੀ ਓਥੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਸਮ ਭੀ ਨਸਮਾ ਗੁਜਰ ਯਾ ਬਹੁਤ ਹੁੰਸ ਯਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਹਰਦੁਾਰ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਬੁਹਾ ਕਿਥੇ ਸੂਰਗ ਸ਼ਹਿਰ ਨਾਹੀਂ ਕੋਈ ਧਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਹੈ ਬੈਕੁੰਠ ਭਾਈ ਹਰ ਥਾਂ ਹੋ ਸੱਕੇ ਹਰਦੁਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਜੀਵ ਛੱਡ ਕੇ ਦਿਹ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪਿਛੇ ਰਿਹਾ ਸਰੀਰ ਮੁਰਦਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਓਹ ਦੇਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਮਿੱਟੀ ਰਹੀ ਪਿਛੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਓਹਨੂੰ ਗੰਗਾ ਸੁੱਟੇ ਚਾਹੇ ਪਾਓ ਕਿਤੇ ਕੁੱਤੇ ਕਾਂ ਕਰ ਜਾਨ ਅਹਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਓਹਦਾ ਵਿਗੜਦਾ ਸੈਰਦਾ ਕੁਝ ਭੀ ਨ ਠੀਕਰ ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਰਖੇ ਸੰਭਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਜਿਧੀ ਮੁਕਤ ਹੋਣੀ ਓਹ ਨ ਵਿਚ ਫੁੱਲਾਂ ਬੱਧਾ ਗਿਆ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੀ ਜੂਨ ਜਾ ਪਿਆ ਗੰਗਾ ਕਿਨੂੰ ਕਰੇ ਦੱਸ ਪਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਮੁਕਤ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਹੀਂ ਸਭ ਆਖੈ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਪੁਕਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਭਗਤੀ ਗੰਗਾ ਤੇ ਕਰੇ ਚਾਹੁ ਕਰੇ ਕਿਧਰੇ ਜਾਪ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਪਾਪ ਟਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਇਹ ਤੀਰਥ ਨੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਲਈ ਤੁਸਾਂ ਲਏ ਬਨਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਸੋਹਣੇ ਥਾਂ ਨਵੇਂ ਕਲੇਵੇਖ ਰਿਖੀਆਂ ਆਸਨ ਲਾਇਆ ਗੰਗਾ ਕਨਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਓਹ ਥਾਨ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈਨ ਸਾਰੇ ਜਿਥੇ ਬੈਠ ਜਪਯਾ ਕਰਤਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਹੁਣ ਰਿਖੀ ਤਾਂ ਏਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਏ ਆ ਹੋਇ ਕੱਠੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਤੁਸਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਬਦਲੇ ਕਰ ਰਖੇ ਬਹੁ ਢੰਗ ਤਯਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਭੋਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦੇ ਦੇ ਧੋਪੇ ਲੁੱਟ ਖਾਂਦੇ ਓ ਰੱਬ ਵਸਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਚਰਚਾ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਤਾਂ ਰਿਹਾ ਨਾਹੀਂ ਮੋਲਾ ਵੇਖ ਜਾਂਦੇ ਨਰ ਨਾਰ ਪਾਂਡੇ
 ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਲ ਨ੍ਰਾਤਿਆਂ ਨਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰ ਪਾਂਡੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਕੇ ਨਿਸ਼ਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਵਾਰ ਹੋਈ
 ਝੁਕ ਪਿਆ ਮੋਲਾ ਸਾਰਾ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਭਾਰ ਹੋਈ
 ਭਗਤ ਲੋਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਦਿਲ ਭੋਖੀ ਪਖੰਡੀਆਂ ਖਾਰ ਹੋਈ

ਪਾਣੀ ਪੱਥਰ ਛੱਡ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੇਲੇਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਹੋਈ

ਵੈਸ਼ਨੋ ਸਾਧ

ਨੇੜੇ ਓਥੇ ਹੀ ਵੈਸ਼ਨੋ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇ ਡੇਰਾ ਲਾ ਓਹਨਾਂ ਥਾਉਂ ਮੱਲਯਾ ਜੀ
ਦੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਨ ਹੰਕਾਰ ਚਾਹਯਾ ਅੱਗਲੈਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਘੱਲਯਾ ਜੀ
ਚੈਂਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਜਦੋਂ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪਿਆ ਦਿਲ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਪਥੱਲਯਾ ਜੀ
ਉੱਠ ਪਏ ਮਾਰਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆ ਚੱਲਯਾ ਜੀ

ਸਾਧਾਂ ਨੇ ਸ਼ੋਰ ਕਰਨਾ

ਅਸੀਂ ਵੈਸ਼ਨੋ ਸਾਧ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਵੱਡੇ ਭੋਜਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਖਾਵੀਏ ਨ
ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਲਨ ਧੋ ਕੇ ਬਾਲਦੇ ਹਾਂ ਚੈਂਕੇ ਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਅੱਠ ਪਾਵੀਏ ਨ
ਚੈਂਕਾ ਭਿੱਟਯਾ ਸੱਡਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇ ਇਹਨੂੰ ਸਜਾ ਦਿਤੀ ਬਿਨਾਂ ਜਾਵੀਏ ਨ
ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕੱਨੀ ਨੀਚ ਦੇ ਨਾਲ ਛੁਹਾਵੀਏ ਨ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ

ਕਬੁਧਿਛੂਮਣੀ ਕੁਦਇਆ ਕਸਾਇਣਿ ਪਰਨਿੰਦਾ ਘਟ ਦੂਹੜੀ ਮੁਠੀ
ਕ੍ਰੋਧਿ ਚੰਡਾਲਿ । ਕਾਰੀ ਕਢੀ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਚਾਰੇ ਬੈਠੀਆ ਨਾਲਿ

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਕਹਿੰਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਓ ਨ ਸ਼ੋਰ ਐਵੇਂ ਜ਼ਰਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਰੋ ਖਯਾਲ ਸੰਤੋ
ਤੁਹਾਡੇ ਚੈਂਕੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੀ ਨੇ ਜਿੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਭਾਲ ਸੰਤੋ
ਛਾਉਂ ਡੂਮ ਦੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਲੱਗੀ ਕਾਹਲੇ ਪੈ ਗਏ ਹੋ ਉਤਾਲ ਸੰਤੋ
ਜਿੱਥੇ ਬੈਠੇ ਓਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਖੋਟੀ ਬੁੱਧ ਲੈ ਡੂਮਣੀ ਭਾਲ ਸੰਤੋ
ਚੂੜੀ ਨਿੰਦਯਾ ਘਟ ਦੇ ਵਿਚ ਵੱਸੇ ਸਦਾ ਬੈਠਦੀ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਤੋ
ਨਾਲ ਫਿਰੇ ਕੁਦਯਾ ਕਸੈਣ ਸਦਾ ਵੱਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਕ੍ਰੋਧ ਚੰਡਾਲ ਸੰਤੋ
ਏਨੇ ਨੀਚ ਜਿੱਥੇ ਚੈਂਕੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵਨ ਓਹ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਏ ਕਿਹੜੀ ਚਾਲ ਸੰਤੋ
ਸਦਾ ਆਦਮੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੋਇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਜਪੇ ਗੋਪਾਲ ਸੰਤੋ

ਸਾਧ

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਵਚਾਰ ਹੈ ਜੀ

ਬੰਦਾ ਗੰਦਾ ਹੈ ਸਦਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਭਾਰਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਂ ਚੰਡਾਲਾਂ ਦਾ ਯਾਰ ਹੈ ਜੀ
 ਚੌਂਕਾ ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸੱਭਾ ਕਿਹੜੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਾਰ ਹੈ ਜੀ
 ਤੁਕਾਂ ਅਗਲੀਆਂ ਫੇਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਉਚਰਯਾਇ ਉਂਦਯਾ ਧਾਰ ਹੈ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੀਆਂ

ਸਚ ਸੰਜਮ ਕਰਨੀ ਕਾਰਾਂ ਨਾਵਣ ਨਾਉ ਜਪੇਹੀ
 ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਉਤਮ ਸੇਈ ਜਿਪਾਪਾ ਪਦਿ ਨ ਦੇਹੀ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਬੋਰਾ ਗੰਦ ਦਾ ਭਰਯਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਭੈੜਾ ਸਦਾ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਉਠਾਇ ਜਿਹੜਾ
 ਚੌਂਕਾ ਓਸਦਾ ਸਦਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਪੋਚਾ ਸੱਚ ਦਾ ਰਿਦੇ ਫਿਰਾਇ ਜਿਹੜਾ
 ਨੇਕ ਅਮਲਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਗਿਰਦ ਕੱਢੇ ਸਤਿਨਾਮ ਤੀਰਥ ਵਿਚਨ੍ਹਾਇ ਜਿਹੜਾ
 ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਓਹ ਜਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭਲਾ ਬਣਕੇ ਭਲਾ ਕਹਿ ਲਾਇ ਜਿਹੜਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਗੰਗਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਤੀਰਥ ਸਤਿਨਾਮ ਓਥੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਕੇ
 ਕਿਸੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਇਹ ਨਤਾਰ ਕਰਕੇ
 ਸਤਿ ਸੰਗ ਹੈ ਤੀਰਥ ਬੜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨ੍ਹਾਵੇ ਨਿਹਚਾ ਧਾਰ ਕਰਕੇ
 ਜਨਮ ਮਰਨ ਓਹਦੇ ਦੁੱਖ ਜਾਣ ਕੱਟੇ ਜਾਏ ਜੂਨ ਮਾਨੁੱਖ ਸਵਾਰ ਕਰਕੇ
 ਲੋਕ ਨਾਮ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਲਾਏ ਆਪ ਅਗੁੰਨੂੰ ਗਏ ਸਿਧਾਰ ਕਰਕੇ
 ਦੇਸ ਤਾਰਦੇ ਬਹੁਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗਏ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਵਚਾਰ ਕਰਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦੀਦਾਰੇ

ਨਦੀ ਮੇਘ ਦੀ ਵੱਲਦੇ ਚਾਲ ਗੁਰ ਜੀ ਵਿਚ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਇਕ ਥਾਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ
 ਜਿਸ ਥਾਂ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਗ਼ ਹੈ ਜੀ ਵਿਚ ਚੌਂਕ ਦੇ ਆਸਨ ਲਾਇ ਬੈਠੇ
 ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਦੀ ਜੋਤ ਨ ਰਹੇ ਗੁੱਝੀ ਲੋਕ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠੇ
 ਹਿੰਦੂ ਮੱਤ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਝੰਡਾ ਨਾਮ ਦਾ ਗੁਰ ਗਡਾਇ ਬੈਠੇ

ਪੰਡਿਤ ਚਤਰ ਦਾਸ

ਚਤਰ ਦਾਸ ਸੀ ਬੜਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਡਿਤ ਵੇਦ ਵਿਦਯਾ ਦਾ ਭੇਦ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ
 ਓਹ ਭੀਲੰਘ ਦਾ ਠਹਿਰਯਾ ਆਨ ਓਥੇ ਕਹਿੰਦਾ ਭੇਖ ਕੀਹਤੁ ਸਾਂਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ

ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ਨ ਸਾਲਗਰਾਮ ਪੂਜੇਗੋਪੀ ਚੰਦਨ ਤਿਲਕ ਨ ਲਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਕਿਹੜੇ ਭੇਖ ਦੇ ਸਾਧ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੁਸਾਂ ਕੀਹ ਪਖੰਡ ਖੰਡਾਯਾ ਹੋਯਾ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੧

ਸਾਲਗਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜਿ ਮਨਾਵਹੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਬੰਡਾ ਬਾਂਧਹੁ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ
॥ ੧ ॥ ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ
ਕਾਚੀ ਢਹਗਿ ਦਿਵਾਲ ਕਾਹੇ ਗਚੁ ਲਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ—

ਸੁਣੋ ਬਿੱਪਰ ਜੀ ਆਖਦੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਤੁਸੀਂ ਰਾਹ ਉਲਟੇ ਪਏ ਜਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਅਸੀਂ ਪੂਜਦੇ ਸਾਲਗਰਾਮ ਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਪੱਥਰਾਂ ਤਈਂ ਮਨਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਠਾਕੁਰ ਰਾਮ ਰਵਿਆਂ ਹਰ ਥਾਂ ਸੱਡਾ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚ* ਪਰਯੋਗੀ ਬੈਠਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਇਹ ਤਾਂ ਮਿਸ਼ਰ ਜੀ ਸੱਡੇ ਤੇ ਦਯਾ ਰਖੋ ਪੱਥਰ ਪੂਜਨਾ ਸਾਨੂੰ ਸਖਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੋ ਹਰੇ ਪਾਪ ਸਾਰੇ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਲਾ ਕਿੰਨੂੰ ਦਿਖਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਇਹ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰੋ ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਐਵੇਂ ਪਏ ਕੱਲਰ ਤਾਈਂ ਸਿੰਜਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਅੰਤ ਕਾਲ ਨੂੰ ਢਹੇਗਾ ਕੋਟ ਬੂਠਾ ਕੰਧਾਂ ਕੱਚੀਆਂ ਪਏ ਬਨਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਪੱਥਰ ਪੂਜ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਐਵੇਂ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਗਵਾਂਵਦੇ ਹੋ

ਚਤੁਰ ਦਾਸ

ਇਹ ਸੁਣ ਕਲੇਜੇ ਨੂੰ ਧੂਹ ਪਈ ਕਹਿੰਦਾ ਏਸ ਦਾ ਭੇਦ ਬਤਾਉ ਸੰਤੋ
ਪੂਜਾ ਮੂਰਤਾਂ ਦੀ ਕੱਲਰ ਸਿੰਜਣੀ ਹੈ ਧਰਤ ਬੀਜਣੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਉ ਸੰਤੋ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਅੰਗੂਰ ਉੱਗੇ ਓਸ ਕੰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਲਾਉ ਸੰਤੋ
ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੈਨੂੰ ਭਰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡਾਉ ਸੰਤੋ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅਗਲੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਨੀਆਂ

ਕਰ ਹਰਿਹਟ ਮਾਲ ਟਿੰਡ ਪਰੇਵਹੁ ਤਿਸੁ ਭੀਤਰਿ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ

* ਪਰਯੋਗੀ ਲੋਕੜ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਹੀ ਚੌਂਕੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਹੁ ਭਰਹੁ ਕਿਆਰੇ ਤਉ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ॥੨॥
 ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੁਇ ਕਰਹੁ ਬਸੋਲੇ ਗੋਡਹੁ ਧਰਤੀ ਭਾਈ
 ਜਿਉ ਗੋਡਹੁ ਤਿਉ ਤੁਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੋਟਿਆ ਜਾਈ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਜੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਬੀਜਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨ ਸਾਡੇ ਚਿੱਤ ਧਰੋ ਭਾਈ
 ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਕਰੋ ਸਾਮਾਨ ਖੂਹ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਜੋਤ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਰੋ ਭਾਈ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਸਿੰਚੋ ਰਿਦੇ ਧਰਤ ਅੰਦਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰਦੁ ਖਨ ਜਰੋ ਭਾਈ
 ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇ ਕਰੋ * ਰੰਬੇ ਘਾ ਬੂਟ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਹਰੋ ਭਾਈ
 ਜਿੰਨਾ ਗੋਡੇ ਗੇ ਆਪਣੇ ਰਿਦੇ ਤਾਈਂ ਸੁੱਖ ਓਤਨਾ ਹੀ ਅੰਦਰ ਭਰੋ ਭਾਈ
 ਮਾਲੀ ਕਰੋ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਰਰੋ ਭਾਈ

ਚਤਰ ਦਾਸ

ਬਾਤਾਂ ਸੁਣ ਅਗੰਮ ਹੋ ਦੰਗ ਗਿਆ ਚਤਰ ਦਾਸ ਕਹਿੰਦਾ ਨਮਸਕਾਰ ਸੰਤੋ
 ਸਾਂਡੀ ਬੁੱਧ ਨ ਪੁੱਜਦੀ ਏਸ ਥਾਂ ਤੇ ਏਥੇ ਵਿੱਦਯਾ ਦੀ ਨਾਹੀਂ ਕਾਰ ਸੰਤੋ
 ਪਰਮ ਹੰਸ ਤੁਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧ ਉੱਚੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਸਦੇ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਸੰਤੋ
 ਅਸੀਂ ਬਗਲੇ ਕਾਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੀਹ ਜਾਣੀਏਂ ਹੰਸ ਦੀ ਸਾਰ ਸੰਤੋ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ-ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਤੁਕਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ

ਬਗਲੇ ਤੇ ਪੁਨਿ ਹੰਸਲਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਦਇਆਲਾ
 ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਸਤਿ ਗੁਰ ਬੋਲੇ ਸੁਣ ਚਤਰ ਦਾਸਾ ਜੋ ਚਾਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇ
 ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾਂ ਨੂੰ ਰਾਸਤੇ ਪਾ ਦੇਵੇ
 ਬੁੱਧ ਪਲਟ ਮਲੀਨ ਹੋ ਸੁੱਧ ਜਾਇ ਨੀਚ ਕਾਗ ਤੋਂ ਹੰਸ ਬਨਾ ਦੇਵੇ
 ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਜਾਂ ਮਿਲੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੰਗ ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ ਪਲਟਾ ਦੇਵੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਚਤਰ ਦਾਸ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦਾ ਸਿੱਖ ਬਣਯਾਂ ਮਾਨ ਵਿੱਦਯਾ ਓਸਗਵਾਯਾ ਜੀ

ਦੂਰ ਸੁਟ ਕਤਾਬਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਸਾਰਾ ਲਾਲ ਅੰਦਰੋਂ ਓਸ ਨੇ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਵਿਦਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਓਅੰਕਾਰ ਸਾਰਾ ਚਤੁਰ ਦਾਸ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਨਾਲੇ * ਭੈਣ ਓਸ ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਫੰਧ ਕਟਾਯਾ ਜੀ

ਸੰਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਪਰਚਾਰ

ਲੋਕ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਮੂਰਤਾਂ ਪੂਜਦੇ ਸਨ ਨ ਮੰਦ੍ਰਾਂ ਦਾ ਕੋ ਸੁਮਾਰ ਭਾਈ
ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤਾ ਵੇਦ ਵਿਦਯਾ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਭਾਈ
ਜ਼ੋਰ ਬ੍ਰਹਿਮਣੀ ਮੱਤ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਅੰਦਰ ਹੋਰ ਮੱਤ ਭੀ ਬਹੁਤ ਵਚਾਰ ਭਾਈ
ਵੇਦ ਵਿਦਯਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਜਾਲ ਫੈਲੇ ਦ੍ਰੋਤ ਮੱਤ ਘੇਰੇ ਨਰ ਨਾਰ ਭਾਈ
ਐਸੀ ਨਗਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਬੇੜੇ ਬ੍ਰਹਮਗਯਾਨ ਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰ ਭਾਈ
ਨਾਮ ਦੇਵ, ਤਿਲੋਚਨ, ਹਾਂਸੋਰਾਇ, ਧਰਮਦਾਸ, ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਭਾਈ
ਨਿਤਾਨੰਦ ਕਬੀਰ ਜਹੇ ਗਯਾਨ ਵਾਲੇ ਇਹ ਵਿਚ ਕਾਂਸ਼ੀ ਮੁਬਰਦਾਰ ਭਾਈ
ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜਹੇ ਓਥੇ ਹੋ ਗੁਜਰੇ ਅਦ੍ਵੈਤ ਮੱਤੀ ਕਰੀਂ ਸਾਰ ਭਾਈ
ਪਰ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਮੱਤ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਬਹੁਤਾ ਬੁੱਤ ਪ੍ਰਸਤ ਬਹੁਤੇ ਨਰ ਨਾਰ ਭਾਈ
ਬਾਬਾ ਓਸ ਨਗਰੀ ਵਿਚ ਦੇ ਹੋਂਕਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਅਕਾਲ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
ਜਦੋਂ ਵੱਜੇ ਰੁਬਾਬ ਆ ਰੰਗ ਅੰਦਰ ਬਾਬਾ ਕਰੇ ਅਗੰਮ ਉਚਾਰ ਭਾਈ
ਸੁਣ ਬਾਣੀ ਅਕਾਲ ਦੇ ਯਸ ਵਾਲੀ ਹਿਰਦੇ ਖਿੱਚ ਘੱਤਨ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭਾਈ
ਦੇਵੇ ਦਮਕ ਨਿਰੰਜਨੀ ਜੋਤ ਮੱਥੇ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਭਾਈ
ਮਾਨੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ ਸਰੀਰ ਧਰਯਾ ਭਗਤੀ ਗਯਾਨ ਵੈਰਾਗ ਸਵਾਰ ਭਾਈ
ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈ ਹੁੱਲ ਰਹੀ ਵੇਖਨ ਆਂਵਦੇ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਭਾਈ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇਉ ਪਦੇਸ਼ ਬਾਬਾ ਜਪੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੋ ਉਪਕਾਰ ਭਾਈ
ਪਾਣੀ ਪੱਥਰ ਰੱਬ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਪੂਜਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਨਮ ਖਵਾਰ ਭਾਈ
ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਓਸਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਮੁਰਾਰ ਭਾਈ

* ਓਅੰਕਾਰ ਜੋ ਰਾਮਕਲੀ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਹੈ ਓਸਦੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਭੈਣ ਭਰਾ ਕੇ
ਪ੍ਰਥਾਇ ਭੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਅਨੁਮਾਨ ਲਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚਤੁਰ ਦਾਸ ਦੀ ਭੈਣ ਭੀ ਜੋ
ਵਿਦਯਾ ਵਿਚ ਚਤੁਰ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਗਯਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ॥

ਲੱਖਾਂ ਦੇਵੀਆਂ ਓਸਦੀ ਕਰਨ ਸੇਵਾ ਵਿਸ਼ਨ ਕਿਸ਼ਨ ਖੜੇ ਦਰਬਾਰ ਭਾਈ
ਪੂਜੇ ਓਸ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਸਭ ਦਾ ਜੋ ਜਾਉ ਜਨਮ ਮਾਨੁਖ ਸਵਾਰ ਭਾਈ
ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਾਬਾ ਕਰੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਬੇੜੇ ਪਾਰ ਭਾਈ
ਜਿਹੜੇ ਗਿਣੇ ਭਗਤ ਆਇ ਮਿਲਨ ਸਾਰੇ ਬਾਣੀ ਸੁਣਹੋ ਇਬਲਿਹਾਰ ਭਾਈ
ਕਰ ਚਰਚਾ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸ਼ਰਨ ਪਏ ਕਈ ਦਿਣ ਸਤਿ ਗੁਰ ਗੁਜ਼ਾਰ ਭਾਈ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਚੱਲੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਤੋਂ ਹੋ ਤਯਾਰ ਭਾਈ

ਕਾਂਸ਼ੀ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲਨਾ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦਾ ਮਿਲਾਪ

ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਤੇਠ ਸਤਾਈ ਅੱਸੂ ਬਾਬਾ ਕਾਂਸ਼ੀਓਂ ਕੂਚ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਤਵਾਰੀਖ ਦੇ ਵਿਚਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕੇ ਭਾਈ ਗਯਾਨ ਸਿੰਘ ਇਉਂ ਲਿਖਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿਚ ਗਏ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਮਿਲਯਾ ਨਹੀਂ ਕਬੀਰ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਹ ਗਿਆ ਹੈ ਸੀ ਰਘੁਨਾਥ ਪੁਰੇ ਏਸ ਲਈ ਰਹਿ ਦਰਸ਼ਨੋ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਜਦੋਂ ਕਾਂਸ਼ੀਓਂ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਕੂਚ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਬੀਰ ਭੀ ਓਧਰੋਂ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਪੁੱਸੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋ ਮੇਲ ਗਿਆ ਆਪੇ ਵਿਚ ਮਿਲ ਸਮਾ ਸੁਹਾਂਵਦਾ ਏ
ਸਤਿ ਦਿਣ ਕਬੀਰ ਭੀ ਰਿਹਾ ਓਥੇ ਭੇਦ ਕਈ ਅਗੰਮ ਦੇ ਪਾਂਵਦਾ ਏ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਬਾਬੇ ਤੋਂ ਭੇਦ ਪਾਕੇ ਨਿਜਾਨੰਦ ਕਬੀਰ ਸਮਾਂਵਦਾ ਏ
ਜੈਨ ਪੁਰ, ਆਰੇ, ਛਪਰੇ, ਬਕਸਰੋਂ ਹੋ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਡੇਰਾ ਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਭੋਜਨ ਮਿਲਯਾ ਨ ਡਾਢਾ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਘਬਰਾਂਵਦਾ ਏ
ਤੁਸਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰਨਾ ਸਾਨੂੰ ਪੇਟ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਤਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਰ ਮਿਹਰਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਓਸ ਦੀ ਭੁੱਖ ਗਵਾਂਵਦਾ ਏ

ਹਰੀ ਹਰ ਛੇਤਰ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਪਟਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਕੂਕੇਸ ਉੱਪਰ ਗੰਗਾ ਪਾਰ ਇਕ ਥਾਨ ਸੁਹਾਯਾ ਜੀ
ਹਰੀ ਹਰ ਛੇਤਰ ਓਹ ਦਾ ਨਾਮ ਸੋਹਣਾ ਹੈ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣਾ ਲਖਾਯਾ ਜੀ
ਕਹਿੰਦੇ ਥਾਂ ਏਸੇ ਇੱਕ ਹੱਥੀ ਭਾਈ ਹੈ ਸੀ ਤੰਦੂਏ ਨੇ ਜਾਲ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਹੱਥੀ ਤੰਦੂਏ ਦਾ ਬੜਾ ਯੁੱਧ ਹੋਯਾ ਹੱਥੀ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਲਾਯਾ ਜੀ

ਪਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੰਦੂਏ ਖਿੱਚ ਖੜਯਾ ਹੱਥੀ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਯਾ ਜੀ
ਕੀਤੀ ਰੱਖਯਾ ਆਪ ਭਗਵਾਨ ਓਹਦੀ ਜਾਲ ਤੋੜ ਹੱਥੀ ਛੁਡਵਾਯਾ ਜੀ
ਹਰੀ ਹਰ ਛੇਤਰ ਹੁਣ ਨਾਮ ਓਹਦਾ ਤੀਰਥ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਡਾ ਬਨਾਯਾ ਜੀ
ਕੱਤੇ ਪੁੰਨਯਾਂ ਦਾ ਮੋਲਾ ਬਹੁਤ ਭਰਯਾ ਦੇਸ ਹੋ ਕੱਠਾ ਓਥੇ ਆਯਾ ਜੀ
ਬਾਬੇ ਜਾ ਰੁਬਾਬ ਬਜਵਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਓਹ ਕੁਦਰਤੀ ਰੱਸ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਯਾ ਮੋਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਹੁਮ ਹੁਮਾਯਾ ਜੀ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਬਾਬੇ ਨੇ ਦੇ ਹੋਂਕਾ ਜਾਲ ਭੇਦ ਪਖੰਡ ਤੁੜਾਯਾ ਜੀ
ਹੋਇ ਸਿੱਖ ਬਹੁਤੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਯੱਸ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸਾਰੇ ਛਾਯਾ ਜੀ

ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ

ਇਕ ਦਿਣ ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਮੈਨੂੰ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਖਿਆਲ ਗੁਰ ਜੀ
ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨੁੱਖ ਦੀ ਦੇਹ ਤਾਈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਨਮੁੱਲੜਾ ਲਾਲ ਗੁਰ ਜੀ
ਪਰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਜੱਗ ਤਾਈਂ ਜਦੋਂ ਭੂੰਘੀ ਵਚਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਰ ਜੀ
ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਮਾਨੁੱਖ ਦੀ ਦੇਹ ਪਾਕੇ ਰਹੇ ਵਿਸ਼ਯਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਗਾਲ ਗੁਰ ਜੀ
ਜੇ ਕਰ ਦੇਹ ਅਨਮੁੱਲੜਾ ਲਾਲ ਹੋਵੇ ਰੱਖੇ ਹਰ ਕੋਈ ਇਹਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਗੁਰ ਜੀ
ਮੈਨੂੰ ਹੈ ਇਹ ਭਰਮ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਰਕਿ ਰਪਾ ਤੇ ਦਿਹੋ ਟਾਲ ਗੁਰ ਜੀ

ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਇਕ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਭੇਜਨਾ

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਠੀਕ ਆਯਾ ਹੈ ਤੇਰੀ ਵਚਾਰ ਅੰਦਰ
ਓਸੇ ਵਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਖੋਦ ਕਰਕੇ ਲਾਲ ਕੱਢਯਾ ਇਕ ਪਲਕਾਰ ਅੰਦਰ
ਕਹਿੰਦੇ ਲੈ ਮਰਦਾਨੀ ਆਂ ਲਾਲ ਸੋਹਣਾ ਜਾਕੇ ਵੇਚ ਆਤੂ ਬਾਜ਼ਾਰ ਅੰਦਰ
ਜੇ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਦੱਸੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਾਨੂੰ ਆਣ ਦੱਸੀਂ ਦਿਲ ਧਾਰ ਅੰਦਰ

ਲਾਲ ਦੀ ਪਰਖ

ਲਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਗੋਂ ਪਾਰਖੂ ਨਜ਼ਰ ਨ ਆਇ ਕੋਈ
ਸੇਰ ਗਾਜਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੂਲੀਆਂ ਦੇ ਕੱਢ ਰੇਉੜੀਆਂ ਚਾਰ ਦਵਾਇ ਕੋਈ
ਕੋਈ ਆਖਦਾ ਪੱਥਰ ਕੰਮ ਕਿਹੜੇ ਕਿਤੇ ਸੇਰ ਆਂਟਾ ਮੁੱਲ ਪਾਇ ਕੋਈ
ਕੋਈ ਦੋ ਛਟਾਂਕ ਮਠਾਈ ਦੇਵੇ ਗਜ ਕੱਪੜਾ ਲੈ ਸੁਨਾਇ ਕੋਈ

ਫਿਰਫਿਰ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਥੱਕ ਗਿਆ ਅਸਲ ਕੀਮਤ ਨ ਗਿਣਾਇ ਕੋਈ
ਸਾਰੇ ਬੇਕਦਰੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਦਰ ਲਾਲ ਦੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਇ ਕੋਈ

ਤਥਾ

ਅੱਨ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਤਨ ਦੀ ਸਾਰ ਕੀ ਹਸੀ ਵੱਟਾ ਜਾਣ ਕਿਸੇ ਕਦਰ ਪਾਯਾ ਨ
ਅੰਤ ਗਿਆ ਜਵਾਹਰਯਾਂ ਪਾਸ ਫਿਰਦਾ ਮੁੱਲ ਉਹਨਾਂ ਭੀ ਕੁਝ ਚੁਕਾਯਾ ਨ
ਕਿਸੇ ਪੰਜ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨ ਸੱਤ ਅੱਖੇ ਦੇਂਦੇ ਸੈ ਪੰਜਾਹ ਸੁਨਾਯਾ ਨ
ਥੱਕ ਗਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਿਗ੍ਹਾ ਲਾਲ ਦਾ ਪਾਰਖੂ ਆਯਾ ਨ

ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾ ਮੇਲ

ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਜੋਹਰੀ ਮੈਣੀ ਖੱਤ੍ਰੀ ਸੀ ਲਾਲ ਵੇਂਹ ਦਯਾਂਹੀ ਕਦਰ ਪਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਬੇ-ਕੀਮਤੀ ਲਾਲ ਤੇਰਾ ਤੇ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਨਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਉਸੇ ਵਕਤ ਹੀ ਗੁੱਥੀਓਂ ਕੱਢ ਕਰਕੇ ਲਿਆ ਸੈ ਰੁਪਯਾ ਟਿਕਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਭਾਵੇਂ ਵੇਚਨ ਵੇਚ ਇਹਨ ਜ਼ਰਇਸ ਦੀ ਚੁੱਕ ਹੱਥ ਮਰਦਾਨੇ ਫੜਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਭਾਈ ਸੁਣਕੇ ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਗਿਆ ਵੱਲ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਉਠਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਸਾਰਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਦਮੜਾ ਸੈ ਰਖਾਯਾ ਉਸ ਨੇ

ਮਰਦਾਨਾ

ਫਿਰਯਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸਾਰੇ ਵਿਚ ਲਾਲ ਲੈਕੇ ਕੀਤੀ ਮੁੱਲ ਨ ਕਿਸੇ ਪਛਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਵੱਟਾ ਆਖ ਕੇ ਪਰੇ ਵਰ੍ਹਾ ਦੇਂਦੇ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਨ ਦੇਣ ਦੁਕਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਕਿਸੇ ਮੁੱਲ ਜਾਂ ਪਾਯਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੋੜਾ ਕਰਦੇ ਮਸਖਰੀ ਕਈਨਾ ਦਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਡਿੱਠਾ ਇੱਕ ਬੰਦਾ ਏਸ ਲਾਲ ਸੰਦਾ ਕਦਰ ਦਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਨਜ਼ਰ ਲਾਲ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਸੈ ਦਮੜਾ ਦਿਤਾ ਤੁਰਤ ਫੜਾ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਬੇ ਕੀਮਤੀ ਕਿਹਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੈਂ ਸੁਣ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਰਾਨ ਗੁਰ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ

ਡਿੱਠਾ ਭਾਈ ਜੀ ਫਿਰਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੁਸਾਂ ਸਭੋ ਨਿਕਲੇ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨ ਵਾਲੇ
ਜਿਨੂੰ ਸੀ ਪਛਾਨ ਉਸ ਕਦਰ ਪਾਈ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਲੋਕ ਜਹਾਨ ਵਾਲੇ
ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਦਾ ਜਾਣਦੇ ਕਦ੍ਰ ਨਾਹੀਂ ਵਾਂਗਵ ਹਿਸ਼ਯਾਂ ਉਮਰ ਲੰਘਾਨ ਵਾਲੇ

ਬਹੁਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਭੁੱਬੇ ਕਰ ਬਦੀਆਂ ਲਾਲ ਗਵਾਨ ਵਾਲੇ
ਹੈਨ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਏਹ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਦਯਾ ਭਗਤੀ ਪੇਸ ਕਮਾਨ ਵਾਲੇ
ਬਹੁਤੇ ਦਿਹ ਨੂੰ ਖਿਹ ਦੇ ਭਾ ਸੁੱਟਨ ਭੋਗ ਰੋਗ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵੰਝਾਨ ਵਾਲੇ
ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਰੱਬ ਨੂੰ ਮਿਲੀਦਾਏ ਥੋੜੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅਕਲ ਰਖਾਨ ਵਾਲੇ
ਬਹੁਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਮਿਲੀ ਹੈ ਭੋਗਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੋਨਾ ਸੁੱਟ ਝੋਲੀ ਕੱਚ ਪਾਨ ਵਾਲੇ
ਰਤਨ ਮਨੀ ਦੀ ਕਦਰ ਨ ਬਾਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਫੁੱਲ ਜੋਚਣ ਕੇਖਾਨ ਵਾਲੇ
ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੈਨ ਜਾਣ ਦੇ ਸਤਿਸੰਗ ਜਾਨ ਵਾਲੇ

ਤਥਾ

ਸੁਣ ਗਈ ਤਸੱਲੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਹੋਸ਼ ਹਟੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਬੈਨ ਭਾਈ
ਕਹਿੰਦੇ ਮੋੜ ਕੇ ਓਸਨੂੰ ਦੇ ਆ ਤੂੰ ਸਾਂਭੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਮਾਯਾ ਹੈਨ ਭਾਈ
ਨਾਲੇ ਵੇਚਯਾ ਲਾਲ ਨ ਅਸਾਂ ਨੇ ਹੈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਐਵੇਂ ਲੈਨ ਭਾਈ
ਲੋੜ ਮਾਯਾ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਹੜੇ ਟਹਲਯੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਹੈਨ ਭਾਈ

ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਰੁਪਏ ਮੋੜਨ ਜਾਨਾ

ਥੈਲੀ ਚੁੱਕ ਗਿਆ ਭਾਈ ਮੋੜਨੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਰੁਪਏ ਇਹਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਆਹ ਲੈਸਾਂ ਭਇਹ ਆਖਟ ਕਾਂਵਦਾ ਏ
ਤੂੰ ਲਾਲ ਖਰੀਦਯਾ ਅਸਾਂ ਤੋਂ ਨ ਸਾਨੂੰ ਮੁਫਤ ਲੈਣਾ ਨਾਹੀਂ ਭਾਂਵਦਾ ਏ
ਸੁਣ ਸਾਲਸ ਆਖਦਾ ਭਲੇ ਲੋਕਾ ਕਿਉਂ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਂਵਦਾ ਏ
ਦਿੱਤਾ ਮੁੱਲ ਨ ਲਾਲ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਇਹਤਾਂ ਇਉਂ ਆਖਕੇ ਚੁੱਕ ਫੜਾਂਵਦਾ ਏ
ਰੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੁਪਯਾਂ ਨੂੰ ਸੱਕਦਾ ਨ ਭਾਈ ਪਰਤ ਬਾਬੇ ਪਾਸ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਦਿਤੀ ਲਾਲ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜਤਾਂਵਦਾ ਏ
ਫੇਰ ਮੋੜਯਾ ਬਾਬੇ ਨੇ ਭੌਂਦੀ ਅੱਡੀ ਅੱਢੇ ਸਾਲਸ ਹੱਥ ਨ ਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਵਾਰੀ ਇਧਰ ਉਧਰ ਫਿਰਯਾ ਮਰਦਾਨਾ ਆਇ ਘਬਰਾਂਵਦਾ ਏ
ਭਾਵੇਂ ਰੱਖ ਨ ਰੱਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਾਯਾ ਸੁੱਟ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਜਾਂਵਦਾ ਏ

ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਵਨਾ

ਵੇਖ ਸਾਲਸ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾ ਆਸਰਾ ਸਭ ਜਹਾਨ ਦਾ ਜੀ

ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਮਾਯਾ ਵੱਸ ਕਰ ਰੱਖੇਜੱਗ ਮਾਯਾ ਪਿਛੇ ਘੱਟੇ ਛਾਨਦਾ ਜੀ
 ਪਿਛੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਭੇਖ ਪਾਖੰਡ ਕਰਦੇ ਮਾਯਾ ਜੀਵਨ ਹੈ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਏਸਦਾ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕੋਈ ਜੋਹਰੀ ਅਕਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪਛਾਨਦਾ ਜੀ
 ਬੀਤਰਾਗ ਉਦਾਸ ਜੋ ਵਿਚ ਮਾਯਾ ਚੱਲ ਕਰਾਂਦੀਦਾਰਇਹ ਠਾਨਦਾ ਜੀ
 ਆਯਾਦਰਸ਼ਨਕਰਨਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਡਿਠਾਜਾਹਿਰਾਨੂਰਭਗਵਾਨਦਾ ਜੀ

ਤਥਾ

ਅੱਗੇ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀਜਦੋਂ ਡਿੱਠੀ ਬੇੜਾ ਦੇਖਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਪਾਰ ਹੋਯਾ
 ਅੱਗਬੁਝਗਈਜਨਮਜਨਮਾਂਤਰਾਂਦੀਰਿਦਾਇਕੋਵਾਰੀਠੰਢਾਠਾਰ ਹੋਯਾ
 ਧਰ ਨਜ਼ਰ ਮਠਾਈ ਤੇ ਵੈਠ ਗਿਆ ਵੇਖ ਸਾਲਸ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ ਹੋਯਾ
 ਕਹਿੰਦਾਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਭਲੇ ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਦਾ ਅੱਜ ਦੀਦਾਰ ਹੋਯਾ
 ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪੜਦੇ ਦੂਰ ਅੰਧਾਰ ਹੋਯਾ
 ਤਿੰਨ ਮਾਹ ਬਾਬੇ ਹੋਰੀ ਰਹੇ ਓਥੇ ਚੰਗਾ ਭਗਤੀ ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਯਾ
 ਛੱਡ ਮੂਰਤਾਂ ਮੜ੍ਹੀ ਮਸ਼ਾਨ ਪੂਜਨ ਜਾਪ ਜਪਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਹੋਯਾ
 ਫੇਰ ਪਟਨੇ ਤੋਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਚੱਲਨੇ ਲਈ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ

ਸੰਗਤ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੇ ਅਧਰਕੇ ਅਰੋੜੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬਖਸ਼ਨੀ

ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ਕੀਤੀ ਅਸਾਂ ਦਾਸਾਂ ਤੇ ਦਯਾ ਕਮਾਇਓ ਜੀ
 ਜਿਧੇ ਆਸਰੇ ਸੰਗਤ ਬਣੀ ਰਹੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਚਾ ਦੇ ਸੋ ਜਾਇਓ ਜੀ
 ਨੌਕਰ ਸਾਲਸਰਾਇਦਾ ਅਧਰਕਾ ਜੋਬਾਬੇਆਪਨੇਪਾਸ ਬੁਲਾਇਓ ਜੀ
 ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੈ ਸੰਤਸੱਜਨ ਅਸਾਂ ਮੁੱਖੀਆਕਰ ਬੈਠਾਇਓ ਜੀ
 ਸਤਿ ਸੰਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਰੱਖ ਜਾਰੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਏਥੇ ਬਨਵਾਇਓ ਜੀ
 ਆਪ ਜਪਨਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਾਲ ਹੋਰਨਾਂ ਤਈਂ ਜਪਾਇਓ ਜੀ

ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅਰੰਮ ਦੇ ਬਚਨ

ਟੁਰਨ ਲੱਗਯਾਂ ਸਾਲਸ ਕਰੀ ਬਿਨਤੀ ਫੇਰ ਦਾਸਾਂਨੂੰ ਕਦੇ ਦੀਦਾਰ ਹੋਸੀ
 ਹੋਯਾ ਵਾਕ ਹਾਂ ਗੁਰਮੁੱਖਾਂ ਸੰਗ ਸਦਾ ਨਾਮ ਜਪਯੋ ਤਾਂ ਵੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋਸੀ
 ਪਿਛੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਸਾਲਸਾ ਵੋਇ ਸਦੀਆਂ ਵੇਸ ਥਾਂ ਪੂਰਨ ਅਵਿਤਾਰ ਹੋਸੀ

ਕਰੂ ਧਰਮ ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੂਰ ਧਰਮ ਦਾ ਤਦੋਂ ਹੀ ਭਾਰ ਹੋਸੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜ ਗਿਰੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਜਰਾਸਿੰਧ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਰਾਜ ਗਿਰੀ ਹੈ ਨਾਮ ਸੁਨਾਯਾ ਸੋਹਣਾ
ਓਥੇ ਜਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਚਰਨ ਪਾਏ ਤੇ ਰੁਬਾਬ ਮਰਦਾਨੇ ਵਜਾਯਾ ਸੋਹਣਾ
ਮੋਲਾ ਫਾਗ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਓਥੇ ਬੜਾ ਭਰਯਾ ਲੋਕਾਂ ਰੰਗ ਬਸੰਤ ਖਿਡਾਯਾ ਸੋਹਣਾ
ਬਾਬੇ “ਧਨ ਜੋ ਬਨ ਅਰਫੁਲੜਾ” ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਗਾਯਾ ਸੋਹਣਾ
ਉਲਟ ਪਿਆ ਮੋਲਾ ਸਾਰਾ ਸੁਣਨ ਲਈ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਚਿਤ ਨੂੰ ਭਾਯਾ ਸੋਹਣਾ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਫੇਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਰੂਪ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਲਖਾਯਾ ਸੋਹਣਾ
ਤੱਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਵਗਨ ਓਥੇ ਠੰਢੇ ਜਲ ਦਾ ਬਾਬੇ ਵਗਾਯਾ ਸੋਹਣਾ
ਹੈ ਹੁਣ ਅਸਥਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਥੇ ਆਸਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਾਯਾ ਸੋਹਣਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਰਾਜ ਗਿਰੀ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਗਏ ਗਯਾ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਜਾ ਪਿੰਡ ਭਰਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਮੋਇਆਂ ਮਾਪਯਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਭੁੱਲੇ ਭੁੱਟ ਕੇ ਪਏ ਚੌਟਾਂ ਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਕੰਢੇ ਫਲਗੂ ਨਦੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੈਠ ਕਰ ਰੁਬਾਬ ਵਜਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਲੱਗੇ ਸ਼ਬਦ ਅਰੰਮ ਦੇ ਬੋਲਨੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋ ਪਾਂਡੇ ਕੱਠੇ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਪਿੰਡ ਭਰਾਓ ਸੰਤੋ ਪਿਤਰ ਕਰਮ ਕਰਾਓ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਨਾਮ ਪਿਤਰਾਂ ਦੀਵਾ ਡਰਾਉ ਏਥੇ ਹੋਵੇ ਸਭ ਦੀ ਗਤੀ ਜਤਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਤੋਂ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਮੁਖੋਂ ਮੁਸਕਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਆਸਾ ਰਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ
ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ ਉਹੁ ਸੋਖਿਆ ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ
ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੋਫਕੜਿ ਪਾਇ

ਲਖ ਮੜਿਆ ਕਰਿ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਮੇਰੀ ਕੋਸਉ ਕਿਰਿਆ ਸਚੁਨਾ ਕਰਤਾਰੁ

ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ
 ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਵੈ ਆਤਮ ਰਾਉ
 ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾਂ ਅਹਿ ਨਿਸ ਲਾਰੈ ਭਾਉ
 ਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰੁ ਛਮਿਛਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ
 ਨਾਨਕ ਪਿੰਡੁ ਬਖਸੀਸ ਕਾ ਕਬਹੂੰ ਨਿਖੂਟਸਿ ਨਾਹਿ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਸਾਡੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਏ ਇੱਕੀ ਕੁਲਾਂ ਦੀ ਲਿਹੁ ਵਚਾਰ ਪੰਡੇ
 ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਂ ਪਿੰਡਾਂ ਸਵਾਰਨਾ ਕੀਹ ਅਸਾਂ ਕਰ ਛੱਡੀ ਸੱਚੀ ਕਾਰ ਪੰਡੇ
 ਤੇਲ ਦੁਖ ਦਾ “ਦੁਖ ਜੋ ਤਪ ਕੀਤਾ” ਦੀਵੇ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਕਰੋ ਸਾਰ ਪੰਡੇ
 ਇਕ ਨਾਮ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਸਾਡਾ ਦੀਵਾ, ਮੇਟੇ ਅੰਧਕਾਰ ਪੰਡੇ
 ਏਥੇ ਓਥੇ ਸਦਾ ਸੰਗ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਦੁੱਖਾਂ ਤਾਈਂ ਸਦਾ ਸੋਖਨ ਹਾਰ ਪੰਡੇ
 ਲੋਕੋ ਕਿਉਂ ਅੱਗਿਆਨ ਦੇ ਜਾਲ ਤਾਣੇ ਲੁੱਟ ਰਹੇ ਫਸਾ ਸੰਸਾਰ ਪੰਡੇ
 ਇਕੋ ਨਾਮ ਹੀ ਜੀਆਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਕੱਟੇ ਕੋਈ ਜਪੇ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਧਾਰ ਪੰਡੇ
 ਰੱਤੀ ਅੱਗ ਜਿਵੇਂ ਵੇਰ ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ ਸਾੜ ਕਰ ਦੇਵੇ ਝੱਟ ਛਾਰ ਪੰਡੇ
 ਅਸਾਂ ਪਿੰਡ ਪੱਤਲ ਕਿਰਯਾ ਕਰ ਛੱਡੀ ਸਿੱਖ ਸੇਵਕਾਂ ਸਣੇ ਪਰਵਾਰ ਪੰਡੇ
 ਕੇਸ਼ੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਯਾ ਤੇ ਜਪਾਯਾ ਸੱਚ ਕਰਤਾਰ ਪੰਡੇ
 ਏਥੇ ਓਥੇ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਥਾਈਂ ਸਾਡਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ਪੰਡੇ
 ਗੰਗਾ, ਗਯਾ, ਪਰਾਗ ਤੇ ਪੁਰੀ, ਕਾਂਸ਼ੀ ਜਿੱਠੇ ਤੀਰਥ ਹੋਰ ਅਪਾਰ ਪੰਡੇ
 ਸਭ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਥਾਂ ਸਿਫਤ ਓਹਦੀ ਅਸਾਂ ਲਈ ਹੈ ਰਿਦੇ ਚਤਾਰ ਪੰਡੇ
 ਨਾਵੇ ਆਤਮਾ ਹੋਏ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸਦਾ ਸੱਚਾ ਨੁਾਵਨ ਇਹੋ ਸੰਸਾਰ ਪੰਡੇ
 ਇਹ ਪਿੰਡ ਕੀਹ ਪਹੁੰਚਣੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨ ਦੇਵਤੇ ਕਰਨ ਅਹਾਰ ਪੰਡੇ
 ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੱਟ ਕੇ ਖਾ ਛੱਡੇ ਹੈ ਬਣਯਾਂ ਇਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਪੰਡੇ
 ਕੁਝ ਮੱਛੀਆਂ ਮੰਗਤੇ ਖਾਜਾਵਨ ਪਹੁੰਚਨ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਠਾਹਰ ਪੰਡੇ
 ਦਿੱਤਾ ਹੱਥ ਦਾ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਹੋਣ ਪੁਚਾਵਨੇ ਹਾਰ ਪੰਡੇ

ਜੀਵ ਆਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਆਪ ਖਾਂਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੱਥੀਂ ਫਲੇ ਜੁਗ ਚਾਰ ਪੰਡੇ
ਸੁਣ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋ ਗਈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਗਏ ਕਰ ਸੱਭੇ ਨਮਸਕਾਰ ਪੰਡੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦੇ ਮੰਨਨੇਹਾਰ ਜਿਤਨੇ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜੋ ਅਖਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਓਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਮੋਇਆਂ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦੇ ਹਿਤ ਕਿਰਯਾ ਕਰਮ ਕਰਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਪਿੰਡ ਮਨਸਦੇ ਬਾਲਦੇ ਬੂਹੀਂ ਦੀਵੇ ਤੇ ਸਰਾਧ ਖਿਆਹ ਖੁਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਗਇਆ ਗਤੀ ਕਰਾਨ ਨੂੰ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਫੁੱਲ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਓਹ ਉਲਟ ਕਰਦੇ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਦੇ ਭੁੱਲੇ ਭਟਕੇ ਪਏ ਚੌਂਟਾਂ ਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਨ ਮੁੱਖ ਗੁਰੂ ਵੱਲੋਂ ਪਰਤਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਕਹਯਾ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਲਾਜ ਉਠਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਲੋਕ ਲਾਜ ਦੇ ਭਾਰ ਦੇ ਬਣਨ ਖੌਂਤੇ ਬੇ ਗੁਰੇ ਹੋ ਧਰਮ ਗਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਖੁਸ਼ੀ ਰੱਖਦੇ ਜਾਤ ਬਰਾਦਰੀ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਗੁਰੂ ਤਾਈਂ ਕਰਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਪਿਤਾ ਪੁਰਖੀ ਦੀ ਲੀਹ ਨ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ ਲੀਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਚਾਇ ਤੁੜਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਪੁਛੇ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਧੇ ਸਿੱਖ ਤੁਸੀਂ ਓਹਦੇ ਹੁਕਮ ਨ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਭਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਉਰਲਿਆਂ ਪਰਲਯਾਂ ਦੇ, ਕੀਹ? ਸਪੁੱਤ ਓਹ ਕਰਮ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਕਾਧੀ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਭਾਈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਏ ਸੋਹਾਂ ਖਾਣ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬਨਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਐਸੇ ਬੇ ਮੁੱਖ ਜੋਇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੈ ਘੋਰ ਨਰਕੀਂ ਪਛਤਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਪੂਰਬ ਦੇਸ ਦੀ ਝੌਂਕੀ

ਸਾਲ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਤੇਠ ਆਹਾ ਬਾਬੇ ਪੂਰਬ ਦੇਸ ਨੂੰ ਤਾਰਯਾ ਜਾ
ਬੋਧ ਗਯਾ ਅਤੇ ਬੈਦ ਨਾਥ ਮੰਦਰ ਮੂਗੇਰ ਮੇਂ ਦਰਸ ਦਿਖਾਰਯਾ ਜਾ
ਰਾਜਮਹਿਲ ਭਾਗਲ ਪੁਰਆ ਦਿਨ ਗਰਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਵਿਸਥਾਰਯਾ ਜਾ
ਮਾਲਦੇ ਰਹਿ ਕੇ ਚਤਰ ਮਾਸ ਗੁਰ ਜੀ ਰਾਮ ਬਾਬੂ ਤਾਈਂ ਭਵ ਤਾਰਯਾ ਜਾ
ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਮਖਸੂਦਾ ਬਾਦ ਪਹੁੰਚੇ ਸੂਜੇ ਭਗਤ ਦੇ ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਠਾਰਯਾ ਜਾ
ਹੁੰਦੇ ਛੋਟਯਾਂ ਮੋਟਯਾਂ ਨਗਰਾਂ ਤੋਂ ਚਰਨ ਪਾਰ* ਕਲੇਰੀਓਂ ਧਾਰਯਾ ਜਾ

* ਕਲੇਰੀ ਇਕ ਨਦੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਦਾਸ ਆਹਾ ਸਿਧਮਿਲ ਉਸਨੂੰ ਢਾਂਕੇ ਵੱਲ ਫਿਰਕ ਦਮ ਉਲਾਰਯਾ ਜਾ
 ਹੈ ਸੀ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਤੇ ਚੌਠ ਚੜ੍ਹਯਾ ਬਾਬਾ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਚਮਕਾਰਯਾ ਜਾ
 ਲੋਕ ਜੰਤਰਾਂ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿਚ ਰੁੱਝੇ ਬਾਂਬੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਸਿਖਾਰਯਾ ਜਾ
 ਨਾਰਸਿੰਘ ਭੈਰੋਂ ਹਨੂਮਾਨ ਵੱਲੋਂ ਮੋੜ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਪਰਚਾਰਯਾ ਜਾ
 ਵਹਿਮਾਂ ਭਰਮਾਂ ਦੇ ਜਾਲਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕਰਕੇ ਬਾਂਬੇ ਰਾਹ ਸਿੱਧੀ ਦੇਸ ਢਾਰਯਾ ਜਾ
 * ਧਨ ਪੁਰਬੰਗਾਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਨੂਰ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਤਈਂ ਨਿਸਤਾਰਯਾ ਜਾ
 ਓਥੋਂ † ਬਾਲਵਾ ਕੁੰਡ ਤੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਿਹਾਰਯਾ ਜਾ
 ਗੋਰੀ ਪੁਰੋਂ ਅੱਗੇ ਬੈਠੇ ਧੋਬੜੀ ਤੇ ਓਥੇ ‡ ਰਾਣੀ ਦਾ ਦੁੱਖ ਨਿਵਾਰਯਾ ਜਾ
 ਏਸੇ ਪਿੰਡ ਹੈ ਦਮਦਮਾਨੌਮ ਗੁਰ ਦਾ ਬਾਬੇ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਖਲਾਰਯਾ ਜਾ
 ਗਿਣਾਂ ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਸਵਾਰਯਾ ਜਾ

* ਏਸੇ ਧਨ ਪੁਰ ਦੀ ਹੀ ਸਾਖੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਹੈ ਕਿ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਇਕ
 ਤੀਵੀਂ ਨੇ ਜਾਦੂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਛੱਤਰਾ ਬਨਾਲਿਆ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਓਸ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ ਨੂੰ
 ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਗਧੀਆਂ ਬਨਾ ਦਿਤਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਜਾਦੂ ਗਰਨੀਆਂ ਨੇ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀ
 ਉਸਤਾਦਨੀ ਨੇ ਬੜਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਯਾ ਪਰ ਪੇਸ਼ ਨ ਗਈ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹਾਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ
 ਲਈ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੇਸ ਦੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਤੇ ਬਲਵਾਨ ਹਾਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਓਹ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ
 ਸ਼ਰਨ ਆਈਆਂ ਤੇ ਜੜੇ ਜਾਦੂ ਸਭ ਫੋਕੇ ਪੈ ਗਏ ਅਤੇ ਨੂਰ ਸ਼ਾਹ ਜਾਦੂਗਰਨੀਆਂ ਦੀ ਉਸਤਾਦਨੀ
 ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨੀ ਪੈਕੇ ਕੁਝ ਨਸ਼ਾਨੀ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਓਸਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਬਰਛਾ ਸੀ
 ਓਹੋ ਦੇ ਦਿਤਾ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਓਥੇ ਹੈ ਤੇ ਓਸ ਥਾਂ ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਭੀ ਬਰਛਾ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਹੈ॥

† ਬਾਲਵਾ ਕੁੰਡ ਵਿਚੋਂ ਅੱਗ ਤੇ ਪਾਣੀ ਕੱਠੇ ਹੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ॥

‡ ਗੋਰੀ ਪੁਰ ਦੀ ਰਾਣੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਓਸਦੇ ਮਨ ਤੇ
 ਏਡਾ ਅਸਰ ਹੋਯਾ ਕਿ ਮੰਦਰ ਮੂਰਤਾਂ ਪੂਜਨੇ ਹਟ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਏਸੇ ਦੇਖਾਨ ਦਾਨ
 ਵਿਚੋਂ ਰਾਜਾ ਰਾਮਦੇਉ ਨਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾ ਤੇ ਰਤਨ ਦੇਵ ਓਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਕੇ ਆਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਰਿਹਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ ਦਰਯਾਈ ਘੋੜੇ ਤੇ ਹੋਰ
 ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖੇ ॥

ਨੋਟ—ਅੱਜ ਕੱਲ ਜੋ ਮਾਂਡਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ ਓਸਦੇ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਥਾਈਂ
 ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਪਾਸ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅੱਗੇ
 ਇਕ ਰਾਜਾ ਤੇ ਰਾਣੀ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਖਲੇ ਹਨ ਪਾਸ ਇੱਕ ਲੜਕਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ੇਰਦੇ ਅੱਗੇ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ
 ਪਿਆ ਹੈ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਗਲ ਸੰਗਲ ਹੈ ਜੋ ਬਾਂਬੇ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜਯਾ ਹੈ, ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ
 ਰਾਜੇ ਮੋਰਪੁਜ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਓਸਦੇ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਮੰਤ੍ਰ ਨੇ ਓਸਦੇ ਬਚੇ ਦਾ ਮਾਸ ਸ਼ੇਰ
 ਵਾਸਤੇ ਮੰਗਯਾ ਸੀ ਤੇ ਓਸਨੇ ਬਚਾ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ ਓਹ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ॥

ਤਬਾ

ਵੜੇ ਜਾ ਫਿਰ ਦੇਸ ਆਸਾਮ ਅੰਦਰ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਡੰਕਾ ਵਜਾਯਾ ਜੀ
 ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਗਵਾਹਿਟੀ ਸ਼ਹਿਰ ਥਾਣੀ ਬਹੁਤ ਨੱਗਰਾਂ ਤਈਂ ਤਰਾਯਾ ਜੀ
 ਪਹੁੰਚੇ ਮੰਦਰ ਦੇਵੀ ਕੁਮਖਯਾ ਦੇ ਵਰਸ ਦੇਖਯਾ ਅਤੇ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ
 ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇਵੀ ਦੀ ਭਗ ਦਾ ਪੂਜਦੇ ਸਨ ਓਹਨਾਂ ਮੂਰਖਾਂ ਤਈਂ ਸਮਝਾਯਾ ਜੀ
 ਵਾਮ ਮਾਰਗੀ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ਜ਼ੋਰ ਬਹੁਤਾ ਜ਼ੋਰ, ਥਾਣੀ ਦੇ ਗੁਰਾਂ ਤੁੜਾਯਾ ਜੀ
 ਈਸ਼ੂਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਲਾਏ ਓਹਨਾਂ ਬਰਨੀ ਨਦੀ ਵੱਲੋਂ ਫੇਰਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਬਹੁਤੇ ਜੰਗਲ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਦੇਖੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਝੰਡਾ ਝੁਲਾਯਾ ਜੀ
 ਸਿਲਟ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਘਰਗਾਉਂ ਹੁੰਦੇ ਡੇਰਾ ਪਰਸ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਲਾਯਾ ਜੀ
 ਤੀਖਨ ਸੈਨ ਰਾਜਾ ਸ਼ਰਨੀ ਆਨ ਲੱਗਾ ਸਤਿਨਾਮ ਓਹਨੂੰ ਦਿੜਾਯਾ ਜੀ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਸੁਰਤਾ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਕੇ ਮਨੀ ਪੁਰ ਰੁਬਾਬ ਵਜਵਾਯਾ ਜੀ
 ਸਾਲ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਦਾ ਪੈਂਠਵਾਂ ਸੀ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਦਾ ਦੁੱਖ ਮਟਾਯਾ ਜੀ
 ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਝੰਡਾ ਬਾਢੀ ਤਾਰ ਦਿਤੇ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਪਰ ਪੁਚਾਯਾ ਜੀ
 ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਦਾ ਬੜਾ ਪਰਤਾਪ ਕੀਤਾ ਚਾਰਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਤਈਂ ਨਿਵਾਯਾ ਜੀ
 ਮੰਜੀ ਦੇ ਕਰਕੇ ਝੰਡੇ ਭਗਤ ਤਾਈਂ ਸਤਿ ਸੰਗ ਦਾ ਦੌਰ ਚਲਾਯਾ ਜੀ
 ਤਿੰਨ ਮਾਹ ਓਥੇ ਰਿਹਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਸ ਨੂੰ ਚਰਨ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
 ਲੱਖਾਂ ਪਾਪੀਆਂ ਜੀਆਂ ਉਧਾਰ ਕਰਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਮੇਂ ਚਰਨ ਠਰਾਯਾ ਜੀ
 ਓਥੇ ਮੂਰਤਾਂ ਪੂਜਦੇ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਸਤਿਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਯਾ ਜੀ
 ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਪੂਜੇ ਛੱਡ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਨੁੱਖ ਜਨਮ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
 ਮਧਰ ਸੈਨ ਰਾਜਾ ਸ਼ਰਨੀ ਆਨ ਲੱਗਾ ਪੜਦਾ ਭਰਮ ਦਾ ਓਹ ਦਾ ਚੁਕਾਯਾ ਜੀ
 ਓਥੋਂ ਜਲਾਂ ਤੇ ਥਲਾਂ ਦਾ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰਲੰਘਾਯਾ ਜੀ
 ਫਿਰੇ ਤੀਰਥਾਂ ਮੰਦਰਾਂ ਬਹੁਤਯਾਂ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਸੁੱਤਯਾਂ ਤਈਂ ਜਗਾਯਾ ਜੀ
 ਦੇਸ ਬਹੁਤ ਦੇਖੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੁਝ ਅੰਤ ਹਿਸਾਬ ਨ ਆਯਾ ਜੀ

ਤਬਾ

ਸਣੇ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇਫੇਰ ਚੱਲੇ ਜੀਆਂ ਪਾਪੀਆਂ ਤਈਂ ਤਰਾਨ ਗੁਰੂ

ਚਾਂਦ ਪੁਰ ਸੂਰਨ ਪੁਰ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਇਕ ਬਾਗ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਪਰਮਸਿੰਘ ਇਕ ਰੱਬ ਦਾ ਭਗਤ ਓਥੇ ਨਾਲ ਓਸ ਦੇ ਮਿਲਨ ਮਲਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਕਮਲ ਨੈਨ ਰਾਜਾ ਸਰਨੀ ਆਨ ਲੱਗਾ ਦੇਨ ਓਸ ਦੇ ਤਈਂ ਗਜਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਓਥੇ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਚਲਾ ਕਰਕੇ ਓਥੇ ਫੇਰ ਅਗਾਂਹ ਨੂੰ ਜਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਡਿਠਾ ਬੜੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਨੂੰ* ਨਾਂਗੇ ਮੁਲਕ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਲੋਕ ਜੰਗਲੀ ਬਿਨਾਂ ਵਚਾਰ ਫਿਰ ਦੇਨ ਜਰਮਿਹਰ ਦੀ ਉਪਰਫਿਰਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਕਦੇ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਹੋ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂਸੀ ਭਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਤ ਸੁਨਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਓਥੇ ਬੈਠ ਰੁਬਾਬ ਬਜਾ ਕਰਕੇ ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਮੇਂ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਸੁਣਕੇ ਜੰਗਲੀ ਲੋਕ ਹੋ ਮਸਤ ਗਏ ਕੱਠੇ ਗਿਰਦ ਬਹੁਤੇ ਹੋਏ ਆਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਦੇਵਲੂਤ ਸਰਦਾਰ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬੁੱਧ ਓਸ ਦੀ ਤਈਂ ਜਗਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਓਥੇ ਚੱਲ ਕੇ ਫੇਰ ਦੋਨ ਗਿਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਦੇਖ ਦੇਸੇ ਹਣੇ ਅਸਥਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਕਹਿੰਦੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਯਾਂ ਏਸੇ ਥਾਓਂ ਤੋਂ ਤੇਯੁਗ ਦਾ ਕਰਨ ਬਿਆਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਹਨੂਮਾਨ ਸਿੰਜੀਵਨੀ ਖੜੀ ਹੈ ਸੀ ਬੂਟੀ ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਦਿਖਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਓਥੇ ਫੇਰ ਆਸਾਮ ਦੇ ਦੇਸ ਵੱਲੇ ਪਿਛਾਂ ਪਰਤ ਆਏ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਕੰਢੇ ਕੰਢੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਚੱਲ ਪਏ ਹਿਤ ਈਸ਼੍ਵਰੀ ਭਗਤ ਫੈਲਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਗਰ ਨਦੀ ਆਚੰਦਰ ਨਗਰ ਬਾਣੀ ਗੰਗਾ ਲੰਘ ਆਏ ਦਯਾਵਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਹੋਕੇ ਹੁਗਲੀ ਤੇ ਬਰਦਵਾਨ ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਅਲਵਰਾਨ ਦੀ ਸੁਜਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਤੇਰੇ ਜਾਇ ਬਾਲੇਸ਼੍ਵਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲਾਏ ਸ਼ਿਵ ਲਿੰਗ ਦੀ ਪੂਜ ਹਟਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
 ਡੇਰ ਮੋਰ ਭੰਜਾ ਘਾਂਟੀ ਲੰਘ ਕਰਕੇ ਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪੁਰ ਤਰਾਨ ਗੁਰ ਜੀ

* ਨਾਂਗਾ ਮੁਲਕ—ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜੋ ਮਨੇਵਾ ਛਾਵਨੀ ਹੈ ਓਸ ਤੋਂ ਚਾਲੀ ਪੰਜਾਹ ਕੋਸ
 ਤੋਂ ਪਰ ਦੀ ਤਰਫ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਭ ਲੋਕ ਹੁਣ ਤਕ ਨੰਗੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਓਹਨਾਂ ਦੇ
 ਪੰਡੇ ਤੇ ਰਿਛਾਂ ਵਾਂਗੂ ਲੰਮੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ ਹਨ ਤੇ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਬੜੇ ਸ਼ੌਕ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

† ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ—ਜਦ ਲੰਕਾ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਤੇ ਰਾਵਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਤਦ
 ॥ ਵਨ ਨੇ ਬਰਛੀ ਮਾਰਕੇ ਲਛਮਣ ਨੂੰ ਮੂਰਛਾ ਗਤ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤਦ ਸੁਖੈਨ ਵੈਦ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਤੇ
 ॥ ਨੁਮਾਨ ਨੇ ਏਸ ਦ੍ਰੋਣਾ ਗਿਰ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਬੂਟੀ ਖੜੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਛਮਣ
 ॥ ਜੀਉਂ ਪਿਆ ॥

ਰਾਮਾਨੁਜ ਦੇ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਪਹੁੰਚੇ ਕਾਂਚੀ ਪੁਰੀ ਸੋਨਾਮ ਬਤਾਨਗੁਰ ਜੀ
ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਮਹਾਂ ਨਦ ਪਾਰ ਹੋਕੇ ਸੈ ਜੀਆਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਮਟਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਪੈਂਠ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਗਨਨਾਥ ਪੁਰੀ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਨਗੁਰ ਜੀ

• ਜਗਨਨਾਥ ਦੀ ਝੌਂਕੀ

ਮੇਘ ਨਦੀ ਤੇ ਸਰਪਦੀ ਚਾਲ ਚਲਦਾ ਜਗਨਨਾਥ ਪੁਰੀ ਪਹੁੰਚਾ ਜਾਇ ਬਾਬਾ
ਮੰਗੂ ਮਠ ਜਿਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪੈਰ ਅੱਗੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇ ਬਾਬਾ
ਸੁਰ ਨਾਲ ਰੁਬਾਬ ਦੇ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਬਾਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਜਦੋਂ ਸੁਨਾਇ ਬਾਬਾ
ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਭੀ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਣ ਸੁਣਕੇ ਸੜੇ ਹਿਰਦਯਾਂ ਨੂੰ ਠੰਢ ਪਾਇ ਬਾਬਾ
ਖੁਸ਼ ਹੋਇ ਕੇ ਪੰਡਿਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਚਾ ਵੈਠਾਯਾ ਅੰਦ੍ਰ ਲਿਜਾਇ ਬਾਬਾ
ਮੱਥੇ ਤੇਜ਼ ਅਜਿਹਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੇਖ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਭਾਇ ਬਾਬਾ

ਆਰਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿਨਾ

ਹੋਯਾ ਆਰਤੀ ਦਾ ਸਮਾ ਆਂਣ ਕਰਕੇ ਕੱਠੇ ਜਾਤਰੂ ਹੋਇਕੇ ਆਇ ਬਹੁਤੇ
ਲੱਗੇ ਖੜਕਨੇ ਟੱਲ ਘੜਯਾਲ ਆਂਦੀ ਦੀ ਵੇਥਾਲੀ ਆਂਵਿਚ ਜਗਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਆਰਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਓਸ ਸਮੇਂ ਵਾਲੇ ਗੀਤ ਗਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਬਾਬਾ ਰਿਹਾ ਬੈਠਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਾਂਡੇ ਵੇਖਕੇ ਦਿਲੋਂ ਏਨਾ ਸਾਇ ਬਹੁਤੇ

ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਨਾ

ਜਦੋਂ ਆਰਤੀ ਕਰਕੇ ਹੋਇ ਵਿਹਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਕੀਹ ਕੀਤੀ ਤੁਸਾਂ ਕਾਰ ਸੰਤੋ
ਕਿਉਂ ਨ ਆਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਖੜੇ ਹੋਏ ਹੈ ਬਿਅਦਬੀ ਲਿਹੋ ਵਚਾਰ ਸੰਤੋ
ਜਗਨਨਾਥ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਜੱਗ ਮੱਠੇ ਬੁਕੇ ਏਸ ਅੱਗੇ ਸੰਸਾਰ ਸੰਤੋ
ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੱਗ ਦਾ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵਿਚ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਕਲਾਜ਼ਾਹਰ ਸੰਤੋ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੋਨਾ

ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਕਰੋ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਹੀਂ ਜ਼ਰਾ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਲਿਹੋ
ਜਗਨਨਾਥ ਕਹੀਏ ਸੱਚੇ ਰੱਬ ਤਾਈਂ ਸਾਰੇ ਜੱਗ ਤਾਈਂ ਰਚਨਹਾਰ ਲਿਹੋ
ਓਹਦੀ ਮੂਰਤੀ ਤੁਸਾਂ ਬਨਾ ਰੱਖੀ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਬੇਕਾਰ ਲਿਹੋ
ਰਚੀਆਂ ਮੂਰਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਭੱਦ੍ਰ ਦੀਆਂ ਤੀਜੀ ਨਾਲ ਸੁਭਦ੍ਰਾਂ ਨਾਰ ਲਿਹੋ

ਹੋਰ ਨੰਗੀਆਂ ਗੋਪੀਆਂ ਚਹੂੰ ਪਾਸੀਂ ਨਾਲ ਖੇਲਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰ ਲਿਹੋ
 ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੀ ਕਰਬੇ ਅਦਬੀ ਰਹੇ ਬਣੀ ਮਸਖਰੀ ਦੀ ਹੋਇਹ ਕਾਰ ਲਿਹੋ
 ਇਹ ਤਾਂ ਭੋਲਿਓ ਹੈ ਬੁੱਧ ਮੱਤ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਚਤਰ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਲਿਹੋ
 ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਭੰਡੀ ਕਰੀ ਹੋਈ ਚਾ ਭੰਡਯਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਲਿਹੋ
 ਰਹੇ ਭੋਗਦੇ ਓਹ ਪਰਨਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਲਿਹੋ
 ਹੱਥ ਪੈਰ ਦੋਵੇਂ ਟੁੰਡੇ ਕਰ ਦਿਤੇ ਕਰਨ ਨਿੰਦਯਾ ਵੇਖਨੇ ਹਾਰ ਲਿਹੋ
 ਓਹਨਾਂ ਮੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜ ਰਹੇ ਤੁਸਾਂ ਲਿਆ ਬਨਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲਿਹੋ
 ਜਗਨਨਾਥ ਕਹਿ ਕੇ ਕੀਤੀ ਆਰਤੀ ਜੋਇਹ ਭੀ ਮਸਖਰੀ ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਲਿਹੋ
 ਹੈ ਵਾਲੀ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਜੋ ਰਮ ਰਿਹਾ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਰ ਲਿਹੋ
 ਓਹਦੀ ਆਰਤੀ ਅਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹਾਂ ਦੱਸਦੇ ਸੋ ਦਿਲ ਧਾਰ ਲਿਹੋ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧

ਗਗਨ ਮੈ ਬਾਲੁ ਰਵਿਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ
 ਧੂਪੁ ਮਲਆਨ ਲੋਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨ ਰਾਇ ਫੂਲੀਤ ਜੋਤੀ ॥੧॥

ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥

ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੈਤ ਭੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹਹਿ ਤੋਹਿ ਕਉ

ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ ॥

ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਦ ਬਿਨੁ

ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥

ਤਿਸ ਦੇ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣਿ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਤੁਸਾਂ ਥਾਲ ਲਏ ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਦੇ ਨੇ ਦੋਇ ਚਾਰ ਮੋਤੀ ਵਿਚ ਪਾਇ ਭਾਈ
ਕੀਤੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ ਜਗਨ ਨਾਥ ਲਈ ਪੰਜ ਦਸ ਇਹ ਦੀਵੇ ਜਗਾਇ ਭਾਈ
ਮੇਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਆਰਤੀ ਮੇਂ ਥਾਲ ਬਣਯਾਂ ਗਗਨ ਸਬਾਇ ਭਾਈ
ਸੂਰ, ਚੰਦ ਇਹ ਦੀਵੇ ਜਗਾ ਰੱਖੇ ਰਹੇ ਜਗਤ ਦੀ ਕਾਰ ਚਲਾਇ ਭਾਈ
ਤਾਰੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਥਾਉਂ ਚਮਕ ਰਹੇ ਸੋਭਾ ਅਤਿ ਅਕਾਸ਼ ਵਧਾਇ ਭਾਈ
ਤੁਸਾਂ ਥੋੜੀ ਜਹੀ ਧੂਪ ਧੁਖਾ ਰੱਖੀ ਦੌਰੀ ਸਿਰ ਤੇ ਰਹੇ ਹਲਾਇ ਭਾਈ
ਫੁੱਲ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਦੇਖੋ ਧੂਪ ਦੇ ਥਾਂ ਸਾਰੇ ਜੱਗ ਨੂੰ ਰਹੇ ਮਹਿਕਾਇ ਭਾਈ
ਸ਼ਾਖਾਂ ਸਾਰਯਾਂ ਰੱਬ ਦੇ ਚੈਰ ਦੇ ਥਾਂ ਪੈਨ ਦੇਵਤਾ ਰਿਹਾ ਝੁਲਾਇ ਭਾਈ
ਤੁਸਾਂ ਵਾਲੀ ਇਹ ਆਰਤੀ ਰੱਬ ਦੀ ਨਸਾਂਡੀ ਰੱਲ ਸੁਣੋ ਦਿਲ ਲਾਇ ਭਾਈ
ਓਹ ਰਵਿਆਂ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਅੰਦਰ ਇਕ ਥਾਉਂ ਨਰਿਹਾ ਸਮਾਇ ਭਾਈ
ਛੈਣੇ ਟੱਲੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਵਜਾਵਦੇ ਹੋ ਜਗਨ ਨਾਥ ਨੂੰ ਰਹੇ ਸੁਨਾਇ ਭਾਈ
ਵੱਜੇ ਅਨਹਦ ਓਸਦੇ ਵੱਜ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਲੁਭਾਇ ਭਾਈ
ਜਗਨ ਨਾਥ ਤੁਹਾਡੇ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇ ਭਾਈ
ਮੇਰੇ ਰੱਬ ਦੇ ਨੈਨ ਬਿਅੰਤ ਜਾਣੇ ਨਿਰੂ ਵਿਚ ਸਭ ਤਈਂ ਰਖਾਇ ਭਾਈ
ਓਹਦੀ ਮੂਰਤੀ ਇੱਕ ਨ ਤੁਸਾਂ ਵਾਲੀ ਜੱਗ ਹਰ ਕਾ ਰੂਪ ਲਖਾਇ ਭਾਈ
ਤੁਹਾਡੇ ਰੱਬ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹੱਥ ਨਾਹੀਂ ਦੌੜ ਸੇਵਕਾਂ ਸਕੇ ਬਚਾਇ ਭਾਈ
ਸੱਚੇ ਰੱਬ ਦੇ ਹੱਥ ਤੇ ਪੈਰ ਲੱਖਾਂ ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਦਾਸ ਧਿਆਇ ਭਾਈ
ਇਕ ਪਲਕ ਅੰਦਰ ਓਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਦੁੱਖ ਤੇ ਦਰਦ ਮਟਾਇ ਭਾਈ
ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੋਤਾਂ ਦਾ ਓਸਨੂੰ ਕੀਹ ਚਾਨਨ ਜੋਤੀ ਰੂਪ ਜੋ ਆਪ ਸਦਾਇ ਭਾਈ
ਓਹਦੇ ਚਾਨਨੋ ਸਭ ਦੇ ਵਿਚ ਚਾਨਨ ਰਿਹਾ ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ਦਿਵਾਇ ਭਾਈ
ਗੁਰੂ ਬਾਬ ਪ੍ਰਗਟ ਨ ਜੋਤ ਹੁੰਦੀ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹਨੇਰ ਨਸਾਇ ਭਾਈ
ਓਹ ਆਰਤੀ ਛੱਡ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਹ ਆਰਤੀ ਓਸ ਨੂੰ ਭਾਇ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਹੈ ਵੱਡੇ ਅੰਧੇਰ ਦੀ ਗੱਲ ਦੇਖੋ ਸਿਖ ਰਾਹ ਪੁੱਠੇ ਪਏ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਸੱਚੀ ਆਰਤੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹੈ ਦੱਸੀ ਓਹ ਨੂੰ ਚਿੱਤ ਦੇ ਵਿਚ ਨ ਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਮੂੰਹੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲ ਆਦਿਕ ਕਾਰ ਉਲਟੀ ਸਾਰੀ ਕਰਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਦੀਵੇ ਬਾਲਕੇ ਥਾਲੀਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖਨ ਰੋਜ਼ ਸਿੱਖ ਘੜਯਾਲ ਖੜਕਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਮੂੰਹੋਂ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਥੋਂ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਜਾਣ ਬੁਝਕੇ, ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਮਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਖੰਡਨ ਦੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਤਾਂ ਘਿਉ ਦੀਆਂ ਨਿੱਤ ਜਗਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਹੈ ਦਿਲ ਪਰਚਾਵਾ ਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ ਭਾਵ ਸ਼ਬਦ ਨ ਚਿੱਤ ਵਸਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਸਿੱਖ ਹੋਕੇ ਮਸਖਰੀ ਕਰਨ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਓਹਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਮੰਨਨ ਵਾਸਤੇ ਹੁਕਮ ਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨੇ ਗੀਤ ਸਮਝਕੇ ਦਿਲ ਪਰਚਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਕੀਹ ਪਾਪ ਨਾਹੀਂ ਉਲਟ ਗੁਰੂ ਆਸ਼ੇ ਸਿੱਖ ਹੋਕੇ ਕਾਰ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਨ ਮੁਖਾਂ ਦੀ ਪਦਵੀ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਤਥਾ

ਸੱਚੀ ਆਰਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਤੋਂ ਅਸਰ ਪੰਡਯਾਂ ਚਿਤ ਕਮਾਲ ਹੋਯਾ
 ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਦਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਵੱਡਾ ਸੇਵਕ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਆਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਹੋਯਾ
 ਓਸ ਦੇ ਸਦਾ ਪਾਣੀ ਸੀ ਬਹੁਤ ਖਾਰਾ ਇਕ ਖੂਹ ਮਿੱਠਾ ਬਚਨ ਨਾਲ ਹੋਯਾ
 ਓਹਨੂੰ ਬਾਉਲੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਖਦੇ ਨੇ ਮੰਗੂ ਮਠ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਵਜ਼ਾਲ ਹੋਯਾ
 ਪਿਛਾਂ ਚੱਲੀਏ ਪਰਤ ਕੇ ਦੇਸ ਵੱਲੇ ਦਿਲ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਖਯਾਲ ਹੋਯਾ
 ਮੁੜੇ ਪਿਛਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖਤਮ ਆਣ ਕੇ ਪੈਠਵਾਂ ਸਾਲ ਹੋਯਾ

ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਮੁੜਨਾ

ਰਾਨਾ ਪੁਰ ਸੁਨਾਰ ਗੜ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਚ ਦੇਸ ਦੇ ਸਤਿ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ
 ਸੱਚੀ ਭਗਤ ਸਖਾਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਮਹਿਮਾ ਫਿਰਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤਾਰ ਕਰਦੇ
 ਪਾਣੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਸੱਚੀ ਈਸ਼੍ਵਰੀ ਭਗਤ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਦੇ
 ਸੁੱਤੇ ਵਿਚ ਅੰਗਯਾਨ ਦੇ ਜੀ ਆਂ ਤਾਈਂ ਚੋਟ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਨਾਲ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਕਰਦੇ
 ਪਹੁੰਚ ਜੰਗਲਾਂ ਵਸਤੀਆਂ ਪਰਬਤਾਂ ਤੇ ਪਾਪੀ ਜੀਆਂ ਦਾ ਫਿਰਨ ਉਧਾਰ ਕਰਦੇ
 ਜੋਗੀ, ਸਿਧ, ਵਲੀ ਜਿੱਥੇ ਸੁਣ ਲੈਂਦੇ ਓਥੇ ਪਹੁੰਚਕੇ ਮੇਲ ਦੀਦਾਰ ਕਰਦੇ

ਦੱਖਨ ਪੂਰਬੀ ਹਿੰਦ ਦਾ ਸੈਰ ਕਰਕੇ ਉੱਤਰਦੇਸ ਦੇ ਵਲ ਮੁਹਾਰ ਕਰਦੇ
ਬਿੰਧਯਾਚਲ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਹ ਕੰਟਕ ਵੱਲ ਉਲਾਰ ਕਰਦੇ
ਓਹਲੋਕਸੀਮੰਨਦੇਬਿਜਲੀਨੂੰਖਿਆਲ ਓਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨ ਹਾਰ ਕਰਦੇ
ਬਾਣੀਕੁਦਰਤੀਸੁਣਕੇਬਾਬੇਜੀ ਦੀਸੱਦੇਦਿਲੋਂ ਸਭਲੋਕ ਪਯਾਰ ਕਰਦੇ
ਲੱਗੇਕਰਨਕਰਤਾਰਦੀਭਗਤਓਹਭੀਦੂਰਝੂਠੀਆਂਪੂਜਾਂ ਦੀਕਾਰ ਕਰਦੇ
ਮੈਨਪਾਲ ਰਾਜਾਚਰਨੀਆਨਲੱਗਾਦੇਕੋਸ਼ਥਦਓਹਦਾਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਦੇ
ਓਥੋਂਚੱਲਕੇਕਪਲਦੇਥਾਨਪਹੁੰਚੇਰਿਖੀਬਾਬੇਦਾਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ
ਪੂਜਾਅਰਚਾਆਦਿਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਕਲਯੁਗਦਾ ਜਾਨ ਅਵਿਤਾਰ ਕਰਦੇ

ਕੌਡੇ ਰਾਖਸ਼ ਦਾ ਉਧਾਰ

ਫਿਰਦਾਵਿਚਪਹਾੜਾਂਤੇਜੰਗਲਾਂਦੇਦਿਲੋਂ ਆਨਮਰਦਾਨਾਲਾਚਾਰ ਹੋਯਾ
ਗੁੱਸੇ ਹੇ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਟੁਰ ਪਿਆ ਵੱਖ ਬਾਬੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਚਾਰ ਹੋਯਾ
ਵਿਚ ਗਾਹੜਯਾਂਜੰਗਲਾਂਜਾਵੜਯਾ ਡਾਢਾ ਡਰਯਾ ਛਿੱਬਾ ਅਪਾਰ ਹੋਯਾ
ਫੜ * ਭੀਲਸਰਦਾਰਦੇਪਾਸਲੈਗਏਓਥੋਂ ਛੁੱਟਨਾ ਖਰਾ ਦੁਸ਼ਵਾਰ ਹੋਯਾ
ਪਛਤਾਉਨ ਲੱਗਾ ਭੁੱਲ ਆਪਨੀ ਤੇ ਡਰ ਮੌਤ ਦਾ ਸਿਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਯਾ
ਕੌਡਾ ਨਾਮ ਸਰਦਾਰਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤਲ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਆਯਾ ਯਾਦ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਲੱਗਾਮਰਨਕਮੌਤ ਦੁਖਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਬਾਬੇ ਅੰਤ੍ਰਯਾਮੀ ਡਿੱਠਾ ਹਾਲ ਸਾਰਾ ਸਣੇ ਬਾਲੇ ਦੇ ਝੱਟ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਦੁੱਖਦਾਸਦਾਝੱਲਯਾਗਿਆਨਾਹੀਂ ਵਿਚ ਆਨ ਸਹਾਈ ਪਲਕਾਰ ਹੋਯਾ
ਕੌਡਾ ਵੇਖ ਨਿਰੰਜਨੀ ਜੋਤ ਤਾਈਂ ਛੱਡ ਕ੍ਰੋਧ ਦਿਲੋਂ ਠੰਢਾ ਠਾਰ ਹੋਯਾ
ਤੇਜ਼ਝੱਲਯਾਗਿਆਨਪਿਆਚਰਨੀਹਥਜੋੜ ਕਹਿੰਦਾ ਗੁਨ੍ਹਾਗਾਰ ਹੋਯਾ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਵੱਲ ਡਿੱਠਾ ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਪਿਆ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੋਯਾ
ਕੌਡਾ ਰਾਕਸ਼ ਪੁਣੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਰਕੇ ਧਾਰ ਭਗਤੀ ਨਰਮ ਬਿਸਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਧੰਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਧਾ ਤੇਜ਼ ਪਰਤਾਪ ਅਪਾਰ ਹੋਯਾ

* ਭੀਲ-ਜੰਗਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਅੱਕਾਂ ਦੇ ਫਲ ਖੁਲਾਨੇ

ਓਥੋਂ ਸੰਘਨੀ ਜੰਗਲੀਂ ਜਾਇ ਵੜੇ ਨਜ਼ਰ ਆਂ ਵਦਾ ਕਿਤੇ ਇਨਸਾਨ ਨਾਹੀਂ
 ਬਾਂਦਰ, ਰਿੱਛ, ਲੰਗੂਰ ਤੇ ਸ਼ਿਰ, ਹੱਥੀ ਹੋਰ ਜੀਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਬਿਆਨ ਨਾਹੀਂ
 ਤੰਗ ਭੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਯਾ ਦਿਲ ਘਟਨ ਲੱਗਾ ਵਿਚ ਜਾਨ ਨਾਹੀਂ
 ਕਹਿੰਦਾ ਸਤਿਗੁਰੇ ਮਾਰਯਾ ਭੁੱਖਨੇ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਪ ਦੇ ਹੁਣ ਪਰਾਨ ਨਾਹੀਂ
 ਤੁਸੀਂ ਪੈਨਹਾਰੀ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਬਾਲੇ ਮੇਰਾ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਨਾਹੀਂ
 ਰੱਸ ਬਾਬੇ ਨੇ ਆਖਯਾ ਹੋਸਲਾ ਕਰ ਅਜੇ ਜਿੰਦ ਤੇਰੀ ਦੇਂਦੇ ਜਾਨ ਨਾਹੀਂ
 ਵੇਖ ਅੱਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਯਾ ਖਾਹ ਇਹਨੂੰ ਕਦੇ ਫਲ ਅਹੇਮਿਲੇ ਖਾਨ ਨਾਹੀਂ
 ਕਹਿੰਦਾ ਵਾਹ ਜੀਗੱਲ ਇਹ ਭਲੀ ਦੱਸੀ ਮੇਰੀ ਜਾਪ ਦੀ ਲੋੜ ਜਜਮਾਨ ਨਾਹੀਂ
 ਅੱਕ ਕਿਉਂ ਖੁਲਾਂ ਵਦੇ ਉਂਵ ਮਾਰੇ ਮੈਂ ਬੰਦਾ ਹਾਂ ਕੋਈ ਹੈਵਾਨ ਨਾਹੀਂ
 ਬਾਬਾ ਹੱਸ ਕੇ ਕਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭੁੱਖ ਲੱਭਦੀ ਸ੍ਵਾਦ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਹੀਂ

ਤਥਾ

ਅਸਾਂ ਜ਼ਹਿਰ ਖਵਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਤੇਨੂੰ ਅਮਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਚਰਨੀ ਲਾਯਾ ਜਾਂ
 ਖਾਹ ਭੁੱਖ ਮਟਾ ਲੈ ਪੇਟ ਦੀ ਤੂੰ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਬਾਬੇ ਫਰਮਾਯਾ ਜਾਂ
 ਆਯਾ ਅਜਬ * ਸਵਾਦ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਈਂ ਤੋੜ ਖੱਖੜੀ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਪਾਯਾ ਜਾਂ
 ਖਾਂਦਾ ਹਟੇਨ ਤੋੜਕੇ ਪਾਇ ਝੋਲੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖ ਹਟਾਯਾ ਜਾਂ
 ਵਿਚੇ ਵਿਚ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੇ ਮਿੱਠਾ ਅੱਕ ਦਾ ਸ੍ਵਾਦ ਸ੍ਰੀ ਆਯਾ ਜਾਂ
 ਚੋਰੀ ਬੰਨ੍ਹ ਲਏ ਪੱਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਓਥੋਂ ਅਗਾਂ ਨੂੰ ਕਦਮ ਉਠਾਯਾ ਜਾਂ
 ਦੂਜੇ ਦਿਣ ਖਾਧੇ ਕੌੜੇ ਜ਼ਹਿਰ ਵਰਗੇ ਦਿਤੇ ਸੁੱਟ ਬਾਬੇ ਸਮਝਾਯਾ ਜਾਂ
 ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਝੱਟ ਹੋਗਿਆ ਸੇ ਦਿਲੋਂ ਚਾਹਯਾ ਜਾਂ

* ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਕ ਭੀ ਮਿਠੇ ਕਰ ਦਿਤੇ ਅੰਜੀਲ ਵਿਚ ਲਿਖਯਾ
 ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲਗੀ ਤਾਂ ਓਹ ਇਕ ਅੰਜੀਰਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਪਾਸ ਗਿਆ ਪਰ ਓਹ ਫਲਾਂ
 ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ਸਰਾਪ ਦਿਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਸੁੱਕ ਜਾਹ, ਵਾਹ ਕਿਆ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਮੇਜ਼ਾ ਤਦ ਸ੍ਰੀ
 ਕਿ ਬੇ ਬਹਾਰੀਆਂ ਅੰਜੀਰਾਂ ਦੁਖਤ ਤੋਂ ਖਾਕੇ ਆਪਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿਖਾਲਦਾ ॥

† ਖੱਖੜੀਆਂ—ਅੱਕਾਂ ਦੇ ਫਲ ॥

ਚਿੱਤ੍ਰ ਕੂਟ ਆਦਿ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਵੀਦਾਰੇ

ਅੱਗੇ ਨਰਬਦਾ ਨਦੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਕੇ ਜੱਬਲ ਪੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਤਰਾਇ ਬਾਬਾ
 ਚਿੱਤ੍ਰ ਕੂਟ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਹੇ ਓਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬਾ
 ਫੇਰ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇ ਦੀ ਟੇਕਰੀ ਤੇ ਮਹੀਅਰ ਨਗਰ ਅੰਦਰ ਚਰਨ ਪਾਇ ਬਾਬਾ
 ਮਹਾਂਦੇਵ ਨੂੰ ਰੱਬ ਜਾਣਦੇ ਓਹ ਈਸ਼੍ਵਰ ਭਗਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਾਇ ਬਾਬਾ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲਕੇ ਫੇਰ * ਫ਼ਰੀਦ ਵਾੜੇ ਲੋਕ ਰਾਸਤੇ ਪਾਇ ਖੁਦਾਇ ਬਾਬਾ
 ਫੇਰ ਤਾਲ ਭੂਪਾਲ ਚੰਦੇਰੀ ਥਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਤਰਾਇ ਬਾਬਾ
 ਫੇਰ ਝਾਂਸੀ ਗਵਾਲਯਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਚੰਬਲ ਨਦੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਆਇ ਬਾਬਾ
 ਪੰਦਾਂ ਸੌ ਛਿਆਠ ਤੇ ਇਕ ਭਾਦੋਂ ਡੇਰਾ ਆਗਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਆਲਾਇ ਬਾਬਾ
 ਮਾਈ ਜੱਸੀ ਹੋਈ ਵੱਡੀ ਭਗਤਨੀ ਜੋ ਓਹਨੂੰ ਸੱਚਾ ਗਯਾਨ ਦਿੜਾਇ ਬਾਬਾ
 ਮਾਈ ਥਾਨ ਹੁਣ ਓਸਦੇ ਨਾਮ ਉੱਤੇ ਵਿਚ ਆਗਰੇ ਹੈ ਦੇਖੋ ਜਾਇ ਬਾਬਾ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਮਥਰਾ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਕੰਢੇ ਜਮਨਾ ਜੀ ਡੇਰੇ ਪਾਇ ਬਾਬਾ
 ਗੋਕਲ ਬਿੰਦਾਬਨ ਤੇ ਬਿਜ ਭੂਮੀ ਵਿਚ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਇ ਬਾਬਾ
 ਲੋਕ ਮੱਠ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਰਾਧਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਈਸ਼੍ਵਰੀ ਰੂਪ ਜਤਾਇ ਬਾਬਾ
 ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਵਿਸ਼ਨ ਸਭ ਕਰੇ ਓਹ ਦੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਖਾਇ ਬਾਬਾ
 “ਕੇਤੀਆਂ ਕੰਠ ਕਹਾਣੀਆਂ” ਰਾਗ ਆਸਾ ਵਿਚ ਅਲਾਇ ਬਾਬਾ
 “ਘੜੀਆਂ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆਂ” ਸਚੀ ਰਾਸ ਦਾ ਰੂਪ ਬਤਾਇ ਬਾਬਾ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਗੁੜਗਾਵਾਂ ਤੇ ਹੋਇ ਝਿੱਜਰ ਨਾਰਨੌਲ ਆਕਦਮ ਠਰਾਇ ਬਾਬਾ
 ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕਰਸੈਰ ਕਰਤਾ ਰਸਿੰਘਾ ਵਿਚ ਦੇਸ ਪੰਜਾਬ ਆ ਜਾਇ ਬਾਬਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਦੇ ਤਾਰ ਦੇ ਜੀਆਂ ਤਾਈਂ ਪਿਛਾਂ ਪਰਤ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
 ਚਰਚਾ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਬਹੋਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਪਹੁੰਚ ਕਮਾਲ ਪੁਰ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਓਥੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣੀ ਹੋਈਏ ਲੋਕ ਪੂਜਦੇ ਮਨਤ ਮਨਾਂਵਦੇ ਨੇ

* ਫ਼ਰੀਦ ਵਾੜਾ—ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਏਥੇ ਹੀ ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਖੂਹ ਦੇ ਵਿਚ ਪੁਠੇ ਲਟਕ ਕੇ
 ਬੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੇ ਸ਼ੁੱਕ ਕੋ ਪੰਜਰ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਹੁਣ ਤਕ ਜੇਠ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਓਥੇ ਬੜਾ
 ਭਾਰਾ ਮੱਲਾ ਭਰਦਾ ਹੈ॥

ਪਹਿਚਛੀਟਾਂ ਵਾਲੇ ਚੰਦਨ ਦਾਸਤਾਈਂ ਸੱਚੀ ਭਗਤੀ ਗਯਾਨ ਸਿਖਾਂ ਵਦੇ ਨੇ
ਕਰਦੇ ਸੈਰ ਸਤਲੁੱਜ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਏ ਦਰਸ ਪੁਰਸੁਲਤਾਨ ਦਿਖਾਂ ਵਦੇ ਨੇ
ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਿਲ ਨੰਢ ਓਹ ਦੇ ਰਿਦੇ ਪਾਂ ਵਦੇ ਨੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਪੋਹ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਛਿਆਠ ਹੈ ਸੀ ਬਾਬਾ ਪੁਰ ਸੁਲਤਾਨ ਵਚਾਰ ਆਯਾ
ਪੂਰੀ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ ਇਹ ਹੋਗਈ ਪੂਰਬ ਦੇਸਤਾਈਂ ਬਾਬਾ ਤਾਰ ਆਯਾ
ਇਹ ਦੇਸ ਭੁੱਬਾ ਵਿਚ ਵਹਿਮਾਂ ਦੇ ਸੀ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਰਮ ਨਿਵਾਰ ਆਯਾ
ਲੋਕ ਮੱਨ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਰੂਪ ਲਖਾ ਕਰਤਾਰ ਆਯਾ
ਲੱਖਾਂ ਰੱਬ ਬਨੋਟੀ ਬਨਾਇਲੋਂ ਕਾਂ ਬਾਬਾ ਦੱਸ ਇਕੋ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਆਯਾ
ਦੇਸ ਫਸਯਾ ਟੂਣਿਆਂ ਟੰਜਰੀਂ ਸੀ ਸਤਿਨਾਮ ਬਾਬਾ ਪਰਚਾਰ ਆਯਾ
ਕਰੋ ਭਗਤੀ ਇਕ ਕਰਤਾਰ ਸੰਦੀ ਸਤਿ ਸੰਗ ਦਾ ਟੌਰ ਵਿਹਾਰ ਆਯਾ
ਦੂਰ ਕਰ ਅੰਗਯਾਨ ਅੰਧੇਰ ਤਾਈਂ ਸੱਚਾ ਗਯਾਨ ਬਾਬਾ ਚਮਕਾਰ ਆਯਾ
ਦੇਸ ਫਸਯਾ ਜਾਲ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਦੇ ਬਾਬਾ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ ਖਲਾਰ ਆਯਾ
ਫੇਰ ਭੁੱਬੇ ਕਿ ਤਰੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਇਕ ਵਾਰੀ ਬੇੜਾ ਤਾਰ ਆਯਾ
ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ ਸਮਾਪਤ ॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਬਾ ਪੁਰਸੁਲਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਆਯਾ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਸ਼ਗਨ ਮਨਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਦਿਤਾ ਦਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਕੰਗਾਲ ਵਰੋ ਸਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਆਉਨਾ ਬਾਬੇ ਦਾ ਸੁਣਕੇ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਮਿਲਨ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਭੀ ਆਇ ਬਹੁਤੇ
ਜਾਕੇ ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਮਰਦਾਨੇ ਲੋਕਾਂ ਤਈਂ ਪਰਸੰਗ ਸੁਨਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਸਣੇ ਮਾਤਾ ਤਿਪਤਾ ਦੇ ਚਿੱਤ ਚਾਉ ਦੀਦਾਰ ਸਮਾਇ ਬਹੁਤੇ
ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਕ ਸੰਬੰਧ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਭੀ ਸ਼ੋਕ ਰਖਾਇ ਬਹੁਤੇ

ਤਬਾ

ਤਿਨ ਮਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਰਹਿ ਕਰਕੇ ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਤਰਾਇ ਬਾਬਾ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਕਰਨ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਜਾਇ ਬਾਬਾ

ਮਿਲੀ ਮਾਤ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ ਭਾਗ ਭਰੀ ਸੀਸ ਟੇਕਕੇ ਅਦਬ ਬਜਾਇ ਬਾਬਾ
ਹੋਯਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਸੀ ਬਹੁਤ ਏਢਾ ਦਰਸ ਓਸਨੂੰ ਜਾ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬਾ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਾਰ ਦੀਧਰਤੀ ਭਾਗ ਭਰੀ ਜਨਮ ਭੂਮ ਜਿਹੜੀ ਅਖਵਾਇ ਬਾਬਾ
ਮਿਲ ਸਭ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੱਗ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਚਾਹਿ ਬਾਬਾ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਉਦਾਸੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਦੁਖੀ ਜੱਗ ਦੇ ਤਈਂ ਉਧਾਰਨੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਸੀ ਅਵਤਾਰ ਹੋਯਾ
ਜੱਗ ਭੁੱਬਦੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਬੈਠ ਰਹਿਨਾ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਤਾਈਂ ਨਾਗਵਾਰ ਹੋਯਾ
ਬਾਬਾ ਐਖਦੀ ਨਾਮ ਦੀ ਲੈ ਟੁਰਯਾ ਸਾਰਾ ਜੱਗ ਦਿੱਸੇ ਦੁਖਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਦੇਸ ਤਾਰਨੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ

ਤਬਾ

ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਸਤਾਠ ਵਿਸਾਖ ਚੜ੍ਹਦੇ ਲੈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਭਾਈ
ਬਾਬਾ ਟੁਰਯਾ ਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨੇ ਦੁਖੀ ਜੀਆਂ ਤੇ ਹੋ ਦਯਾਲ ਭਾਈ
ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਖਾਲਨੇ ਨੂੰ ਭਰਮ ਵਹਿਮ ਪਾਖੰਡਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲ ਭਾਈ
ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਪਾਇ ਝੰਬੇਲੇ ਵੱਡੇ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੇ ਲਾਕੇ ਜਾਲ ਭਾਈ
ਆਪੇ ਆਪਨੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਜਾਹਿਰਦਾਰੀਆਂ ਝੂਠ ਦਿਖਾਲ ਭਾਈ
ਦੂਰ ਅਸਲ ਨਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਸੁੱਟ ਕਰਕੇ ਦਿਤਾ ਦੇਸ ਸਾਰੇ ਤਾਈਂ ਗਾਲ ਭਾਈ
ਝੋੜੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਵੱਡੇ ਪਾ ਰੱਖੇ ਰਹੇ ਆਪਨੇ ਪੇਂਟਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲ ਭਾਈ
ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰ ਫਸਾ ਕੇ ਮਾਰ ਘੱਤੇ ਹੋ ਰਹੀ ਸਾਰੇ ਹੱਲੇ ਹਾਲ ਭਾਈ
ਬਾਬਾ ਧਰਤ ਨੂੰ ਸੋਧਨੇ ਉਠ ਟੁਰਯਾ ਹੋਂਕਾ ਦੇਵਨੇ ਨਾਮ ਅਕਾਲ ਭਾਈ
ਬੋਲ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਾਈ ਦੇਸ ਦੱਖਨ ਵੱਲ ਚਾਲ ਭਾਈ

ਧਰਮ ਕੋਟ ਬੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸਰਸੇ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਘਰੋਂ ਚੱਲ ਸਤਲੁੱਜ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਕੇ ਧਰਮ ਕੋਟ ਬਠਿੰਡੇ ਨੂੰ ਜਾਇ ਬਾਬਾ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇਵਦਾਫਿਰੇ ਹੋਂਕਾ ਸਚੀ ਭਗਤ ਕਰਨੀ ਜੱਗ ਲਾਇ ਬਾਬਾ
ਦੇਸ ਮਾਲਵੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸੈਰ ਕਰਦਾ ਚਰਨ ਜਾ ਬਠਿੰਡੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਬਾਬਾ

ਬੜ੍ਹ ਤੀਰਥੋਂ ਹੋ ਭਟਨੇਰ ਥਾਣੀ ਜਾ ਸਰਸੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬਾ
ਸ਼ਾਹ ਨਿਵਾਜ਼ ਤੇ ਅਬਦੁਲ ਸ਼ਕੂਰ ਜਹੇਕਰ ਚਰਚਾ ਵਾਦਨਿਵਾਇ ਬਾਬਾ
ਜਤੀ ਲਾਲ ਜਲਾਲ ਦੀਂ ਪੀਰ ਜਹੇ ਝੁਕੇ ਜਾਣਕੇ ਰੂਪ ਖੁਦਾਇ ਬਾਬਾ
ਕਈ ਚਿਰ ਹੁੰਦਾ ਸਤਿ ਸੰਗ ਰਿਹਾ ਲਹਿਰ ਭਗਤੀ ਤਹਾਂ ਚਲਾਇ ਬਾਬਾ
ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਉੱਚੀ ਸਿੱਖਯਾ ਨਿਤ ਸਿਖਾਇ ਬਾਬਾ
ਓਥੇ ਕੱਟਯਾ ਕਹਿਨ ਚਲੀਹਾ ਹੈਸੀ ਪੈਨ ਹਾਰੀ ਹੋ ਦਿਣ ਲੰਘਾਇ ਬਾਬਾ
ਕੋਠਾ ਹੈ ਨਸ਼ਾਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿੱਥੇ ਬੈਠ ਸੀ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਬਾਬਾ

ਬੀਕਾਨੇਰ ਦਾ ਸੈਰ

ਪੂਰੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਦਿਨ ਯਾਰਾਂ ਬਾਬੇ ਸਰਸੇ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕਰਕੇ
ਬੀਕਾਨੀਰ ਦੇ ਵਿਚਜਾ ਦਰਸ ਦਿੰਤੇ ਤਾਰੇ ਜੀਵ ਸੋ ਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਕਰਕੇ
ਓਥੇ ਢੂੰਡੀਏ ਨਾਸਤਕ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੇ ਡਿੱਠਾਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਵਚਾਰ ਕਰਕੇ
ਅਤਿ ਗੰਦੇ ਨ ਪਾਣੀ ਦੇ ਜਾਣ ਨੇੜੇ ਧੋਂਦੇ ਹੱਥ ਨ ਟੱਟੀ ਵਿਹਾਰ ਕਰਕੇ
ਲੈਣ ਵਾਸਨਾ ਮੈਲੇ ਨੂੰ ਫੋਲ ਕਰਕੇ ਧੋਣ ਧਾਨ ਪੀਂਦੇ ਨ ਗਿਲਾਨ ਕਰਕੇ
ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਖੋਂਹਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਭੈੜੇ ਵਾਂਗ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਸਹਾਰ ਕਰਕੇ
ਹੋਣਾ ਰੱਬਦਾ ਮੱਨ ਦੇ ਮੂਲ ਨਾਹੀਂ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਯਾਰ ਕਰਕੇ
ਜੂਠੇ ਟੁਕੜੇ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾ ਛੱਡਨ ਨ ਕਮਾਉਂਦੇ ਕੁਝ ਭੀ ਕਾਰ ਕਰਕੇ
ਮੋਇਆਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਕਰਨ ਕਰਮ ਕੋਈ ਨਤੀਰ ਬਬਰਤ ਪੂਜਾ ਸੇਵਸਾਰ ਕਰਕੇ
ਆਪੇ ਵਿਚ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਬੈਠ ਰਹਿੰਦੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਨ ਜਾਂਵਦੇ ਸਾਰ ਕਰਕੇ
ਲੱਕਾਂ ਨਾਲ ਪਯਾਲੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੁੱਲ ਮਨ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਹੀ ਟੁਰਨ ਕਤਾਰ ਕਰਕੇ
ਬੇ ਮਜ਼੍ਹਬੇ ਵੱਖਥੇ ਜੱਗ ਪਾਸੋਂ ਮਰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤਈਂ ਖਵਾਰ ਕਰਕੇ
ਐਵੇਂ ਮਾਨੁੱਖ ਜਨਮ ਗਵਾ ਰਹੇ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਦਯਾ ਧਾਰ ਕਰਕੇ
ਮਾਝ ਰਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੇਦ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਕੇ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧

ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇ ਪੀਅਹਿ ਮਲਵਾਣੀ ਜੂਠਾ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਾਹੀ

ਫੋਲ ਫਦੀਹਤਿ ਮੁਹਿ ਲੈਨਿ ਭੜਾਸਾ ਪਾਣੀ ਦੇਖਿ ਸਗਾਹੀ
 ਭੇਡਾ ਵਾਗੀ ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇਨਿ ਭਰੀਅਨਿ ਹਥ ਸੁਆਹੀ
 ਮਾਊ ਪੀਊ ਕਿਰਤੁ ਗਵਾਇਨਿ ਟਬਰ ਰੋਵਨਿ ਧਾਹੀ
 ਓਹਨਾਂਪਿੰਡੁਨ ਪਤਲਿ ਕਿਰਿਆਨ ਦੀਵਾ ਮੁਏ ਕਿਥਾਊ ਪਾਹੀ
 ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਦੇਨਿ ਨ ਢੋਈ ਬਾਹਮਣ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹੀ
 ਸਦਾ ਕੁਚੀਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਮਥੈ ਟਿਕੈ ਨਾਹੀ
 ਝੰਡੀ ਪਾਇ ਬਹਨਿ ਨਿਤਿ ਮਰਣੈ ਦੜਿ ਦੀਬਾਣਿ ਨ ਜਾਹੀ
 ਲਕੀ ਕਾਸੇ ਹਥੀ ਫੁੰਮਣ ਅਗੋ ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ
 ਨਾ ਓਇ ਜੋਗੀ ਨਾ ਓਇ ਜੰਗਮ ਨਾ ਓਇ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ
 ਦਯਿ ਵਿਗੋਏ ਫਿਰਹਿ ਵਿਗੁਤੇ ਫਿਟਾ ਵਡੈ ਗਲਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ

ਜੀਆ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੈ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਖੈ
 ਦਾਨਹੁ ਤੇ ਇਸਨਾਨਹੁ ਵੇਜੇ ਭਸੁ ਪਈ ਸਿਰਿ ਖੁਬੈ
 ਪਾਣੀ ਵਿਚਹੁ ਰਤਨ ਉਪੰਨੇ ਸੇਰੁ ਕੀਆ ਮਾਧਾਣੀ
 ਅਠਿ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਦੇਵੀ ਬਾਪੇ ਪੁਰਬੀ ਲਗੈ ਬਾਣੀ
 ਨਾਇ ਨਿਵਾਜਾ ਨਾਤੈ ਪੂਜਾ ਨਾਵਨਿ ਸਦਾ ਸੁਜਾਣੀ
 * ਮੋਇਆ ਜੀਵਦਿਆ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਸਿਰਿ ਪਾਈਐ ਪਾਣੀ
 ਨਾਨਕ ਸਿਰ ਖੁਬੈ ਸੈਤਾਨੀ ਏਨਾ ਗੱਲ ਨ ਭਾਣੀ

ਤਬਾ

ਬਾਬੇ ਸਿੱਖਯਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਹੀਦੇ ਰਿਹਾਂ ਨਾਹੀਂ ਕੁਝ ਪਾਈਏ ਜੀ
 ਉੱਤਮ ਮਾਨੁਖ ਜੂਨ ਇਹ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਵਿਚਖੇਹ ਦੇ ਨਾਹਿ ਰੁਲਾਈਏ ਜੀ

* ਸਾਡੇ ਬਹੁਤੇ ਭਰਾ ਏਸ ਦਾ ਅਰਥ ਗੁਰ ਆਸ਼ੇ ਤੋਂ ਉਲਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੋਇਆਂ ਤੇ ਜੀਵਦਿਆਂ ਜੀਵ ਦੀ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਈਏ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਣਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਰਾਤ ਹੋਈ ਗੁਰ ਆਸ਼ੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਜਲਕੇ ਮਜਨ ਜੇ ਗਤ ਹੋਵੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੇਡਕ ਨਾਵੈ” ਏਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਰਦਾ ਜੀਵ ਬਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਓਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਓਸ ਦੀ ਬੇ ਹੋਸ਼ੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਨ੍ਹਾਤੇ ਧੋਤਿਆਂ ਚਿੱਤ ਪਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਪਾਣੀ ਦੇਖ ਕੇ ਨਾਹਿੰਸਿਗਾਈਏ ਜੀ
 ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਮੇਸ਼ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਚੱਗੀਏ ਗੰਦਖਾ ਕਿਉਂ ਬੁੱਧ ਗਵਾਈਏ ਜੀ
 ਚੰਗਾ ਹੱਥੀਂ ਕਮਾ ਕੇ ਆਪ ਖਾਣਾ ਮੰਗ ਮੰਗ ਕੇ ਜੂਠ ਨ ਖਾਈਏ ਜੀ
 ਕੇਸ ਰੱਬ ਨੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕਰੇ ਪੈਦਾ ਨਾਹਿੰ ਭੇਡਾਂ ਸਮਾਨ ਖੁਹਾਈਏ ਜੀ
 ਛੱਡ ਨਾਸਤਕ ਮੱਤ ਤੇ ਰੱਬ ਸਿਮਰੋ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰਨ ਕਦੇ ਭੁਲਾਈਏ ਜੀ
 ਸਤਿ ਸੰਗ ਨਿਸੰਗ ਹਮੇਸ਼ ਕਰੇ ਜਿਥੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੱਤ ਦੀ ਪਾਈਏ ਜੀ
 ਖਾਲੀ ਦਾਨ ਅਸ਼ਨਾਨ ਤੋਂ ਰਹੋ ਕਾਹਨੂੰ ਜੂਨ ਪਸੂ ਬਣ ਨਾਹਿੰ ਵੰਜਾਈਏ ਜੀ
 ਜੀਵ ਮਰਦੇ ਨੂੰ ਭੀ ਹੋਸ਼ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸਿਰ ਪਾਣੀ ਪਾ ਜਦੋਂ ਨੁਵਾਈਏ ਜੀ
 ਬਿਨਾਂ ਨ੍ਹਾਤਿਆਂ ਪੂਜਾ ਨਮਾਜ਼ ਕੋਈ ਨ ਨ੍ਹਾਤੇ ਹੋਸ਼ ਆਵੇ ਚਿੱਤ ਲਾਈਏ ਜੀ
 ਪਾਣੀ ਬਾਝ ਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਸੇ ਦੀਏ ਏਨਾ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਨਾਹਿੰ ਡਰਾਈਏ ਜੀ
 ਦਿੱਤਾ ਏਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੋਹਣਾ ਦੂਰ ਸਭ ਕਬੁੱਧ ਨਸਾਈਏ ਜੀ
 ਓਥੋਂ ਹੋਇਤਯਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿ ਸੰਗ ਦੀ ਲਹਿਰ ਚਲਾਈਏ ਜੀ

ਮਾਰਵਾੜ ਦੇਸ ਦਾ ਸੈਰ

ਬੇਕਾ ਨੀਰੋਂ ਥਲੀ ਮਾਰਵਾੜ ਅੰਦਰ ਜੈਸਲਮੀਰ ਜਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ
 ਓਥੋਂ ਗੁੱਗੇ ਦੀ * ਮਾੜੀ ਤੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਫੇਰਾ ਜੈ ਪੁਰੇ ਤਈਂ ਤਰਾਯਾ ਜੀ
 ਜਾ ਕੰਢੇ ਤਾ ਲਾਬ ਦੇ ਗੁਰ ਏਠੇ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਬਾਬ ਬਜਾਯਾ ਜੀ
 ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਦਾ ਉਚਰਯਾ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਹੁਮ ਹੁਮਾਕੇ ਆਯਾ ਜੀ

* ਗੁੱਗਾ ਚੁਹਾਨ ਰਜਪੂਤ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਦਾ ਪੁੱਤ ਸੀ ਏਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮਾਈਆਂ ਸੱਕੀਆਂ ਭੈਣਾਂ
 ਸਨ ਕਾਛਲ ਤੇ ਬਾਛਲ ਨਾਮ ਸਨ ਕਾਛਲ ਦਾ ਪੁੱਤ ਗੁੱਗਾ ਸੀ ਤੇ ਬਾਛਲ ਦੇ ਦੋ ਜੌਰਾ ਤੇ ਭੌਰਾ
 ਸਨ, ਜੌਰੇ ਨੇ ਗੁੱਗੇ ਦੀ ਮੰਗਵਿਆਹੁਣੀ ਚਾਹੀ ਸੀ ਓਥੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਹੋ ਪਈ ਲੜਾਈ
 ਵਿਚ ਜੌਰਾ ਭੌਰਾ ਮਾਰੇ ਗਏ ਤੇ ਗੁੱਗਾ ਸਿਰੀਅਲ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਲਿਆਯਾ ਘਰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਮਾਂ ਤੇ ਮਾਸੀ ਨੇ
 ਮਿਹਣੇ ਮਾਰੇ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਨਦਾਨ ਰੱਨ ਪਿਛੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਆਯਾ ਹੈਂ ਸਾਡੇ ਮੂੰਹ ਨ ਲੱਗ
 ਘਰੋਂ ਉਦਾਸ ਹੋਕੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗੁੱਗਾ ਨਿਕਲ ਦੁਰਯਾ ਜਦ ਜਿਥੇ ਹੁਣ ਗੁੱਗੇ ਦੀ ਮਾੜੀ ਹੈ ਓਥੇ
 ਆਯਾ ਤਾਂ ਹਨੇਰੀ ਏਤਨੇ ਜੌਰ ਦੀ ਆਈ ਕਿ ਗੁੱਗਾ ਸਣੇ ਘੋੜੇ ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਦੱਬ ਗਿਆ ਸਿਰ ਨੇਜੇ
 ਦੀ ਅਣੀ ਤੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਕੰਨ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਏ ਪਿਛੋਂ ਫੌਲ ਕਰਨ ਤੇ ਜਦ ਓਸ ਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ
 ਤਾਂ ਜੌਗੀਆਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਗੁੱਗਾ ਬੈਠਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਓਥੇ ਓਸਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਮਕਾਨ ਬਨਾ ਦਿੱਤਾ
 ਤੇ ਫੇਰ ਓਸਦਾ ਏਤਨਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਰਾ ਦੇਸ ਗੁੱਗੇ ਨੂੰ ਮੰਨਨ ਲਗਪਿਆ ॥

† ਓਦੋਂ ਏਸਦਾ ਨਾਮ ਅਸੈੜ ਸੀ ਪਿਛੋਂ ਰਾਜੇ ਜੈਸਿੰਘ ਨੇ ਜੈਪੁਰ ਨਾਮ ਧਰਯਾ ॥

ਚਰਚਾ ਕਰੀ ਕੱਠ ਪੱਟਿਆਂ ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਬੇ ਅੱਖਿਆ ਮੈਂ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ ਦੂਰ ਸੋਗ ਵਿਜੋਗ ਨਿਸਾਯਾ ਜੀ
ਕਹਿੰਦੇ ਇਕ ਜੋਗੀ ਬੈਠ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਮਾਰ ਚੌਕੜੀ ਆਸਨ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਪੱਥਰ ਦਾ ਇਕ ਕੁੰਡਾ ਵਿਚ ਓਸ ਤਾਲਾਬ ਤਰਾਯਾ ਜੀ
ਹੁਣ ਤੱਕ ਓਹ ਤਰਦਾ ਲਿਖਯਾ ਹੈ * ਤਵਾਰੀਖ ਦੇ ਵਿਚ ਜਤਾਯਾ ਜੀ
ਜੈ ਪੁਰੋਂ ਬਾਬਾ ਜੋਧ ਪੁਰ ਪਹੁੰਚਾ ਝੱਲਾ ਪਾਟਨ ਜਾ ਡੇਰਾ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਪੀਪਾ ਭਗਤ ਹੋਯਾ ਏਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਜਿਸ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਮਾਯਾ ਜੀ
ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਬਾਬਾ ਨੌਲ ਗੜ੍ਹ ਪਹੁੰਚਾ ਭਗਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵੱਲ ਸਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਮਦਰੀ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਧਏ ਵਹਿਮ ਨੂੰ ਚਾਇ ਨਸਾਯਾ ਜੀ
† ਸਾਂਬਰ ਝੀਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਉਦੇ ਪੁਰ ਅਕਾਲ ਗਜਾਯਾ ਜੀ

ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਦੀ ਝੌਂਕੀ

ਉਦੇ ਪੁਰ ਚਤੌੜ ਦੇ ਰਾਜ ਅੰਦਰ ਬਾਬੇ ਫਿਰ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ
ਜਿਥੇ ਮਿਲਯਾ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਕੋਈ ਮਿਲ ਗਿਲ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤਾ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਬਾਬੇ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਯਾਂ ਰਿਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਠੰਢਾ ਠਾਰ ਕੀਤਾ
ਸਤਿਸੰਗ ਦੀ ਲਹਿਰ ਚਲਾਇ ਕਰ ਕੇ ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਦਾ ਬਾਬੇ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ
ਪਹੁੰਚਖਵਾਜੇ ਅਜਮੇਰ ਦੇ ਮਕਬਰੇ ਤੇ ਮੇਲ ਲੱਗਾ ਸੀ ਦਰਸਦੀ ਦਾਰ ਕੀਤਾ
ਬਾਬੇ ਬੋਲਯਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆ ਮੁਜਾਵਰਾਂ ਗੁੱਸਾ ਅਪਾਰ ਕੀਤਾ

ਮੁਜਾਵਰ

ਰੱਬੀ ਬਾਣੀ ਜਦੋਂ ਕੱਠ ਪਈ ਲੋਕਾਂ ਮੇਲਾ ਝੁਕ ਪਿਆ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭਾਈ
ਲੋਕ ਮਸਤ ਹੋਕੇ ਲੱਗੇ ਸੁਣਨ ਸਾਰੇ ਵੇਖ ਖਾਧੀ ਮਜ਼ੇਰਾਂ ਨੇ ਖਾਰ ਭਾਈ
ਕੱਠੇ ਹੋ ਕਹਿੰਦੇ ਏਥੋਂ ਉਠ ਜਾਵੇ ਏਥੇ ਬੈਠਨਾ ਨਹੀਂ ਦਰਕਾਰ ਭਾਈ
ਇਹ ਤਾਂ ਮੋਮਨਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਸਾਰੀ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਨ ਏਥੇ ਕਾਰ ਭਾਈ
ਬਿਨਾਂ ਮੋਮਨਾਂ ਕੋਈ ਨ ਆ ਸੱਕੇ ਏਸ ਥਾਂ ਦਾ ਕਰਨ ਦੀਦਾਰ ਭਾਈ

* ਤਵਾਰੀਖ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਮਤਿ ॥

† ਸਾਂਬਰ ਝੀਲ ਜਿਥੋਂ ਸਾਂਬਰੀ ਨਿਮਕ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬੇ ਬੋਲਯਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੁਰ ਕਰ ਰੁਬਾਬ ਦੀ ਤਾਰ ਭਾਈ

ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧

ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵਣੁ ਮੁਸਕਲੁ ਜਾ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ
ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ ਦੀਨੁ ਕਰਿ ਮਿਠਾ ਮਸਕਲਮਾਨਾ ਮਾਲੁ ਮੁਸਾਵੈ
ਹੋਇ ਮੁਸਲਿਮੁ ਦੀਨੁ ਮੁਹਾਣੈ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ
ਰਬ ਦੀ ਰਜਾਇ ਮੰਨੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਕਰਤਾ ਮੰਨੇ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ
ਤਉ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਆਮਿਹਰੰਮਤਿ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਵਨਾ ਖਰਾ ਐਖਾ ਮੋਮਨ ਹੋਇ ਸੋਈ ਭੇਦ ਪਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮਾਈ ਮਾਨ ਅੰਦਰ ਪੱਕਾ ਵਿਚਈ ਮਾਨ ਰਹਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਹੱਕ ਦਾਰ ਮੋਮਨ ਅਖਵਾਨ ਦਾ ਓਹ ਇਹ ਸਿਫਤਾਂ ਖਾਸ ਰਖਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਲਾ ਦੀਨ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਕੁਫਰ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਵੰਜਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਸਚੇ * ਵਾਇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ਤੇਈ ਮਾਨ ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਕਰੇ ਹੁਕਮ ਰਸੂਲ ਕਬੂਲ ਸਾਰੇ ਮਰਨ ਜੀਉਨ ਦਾ ਭਰਮ ਗਵਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਰਹੇ ਰੱਬ ਰਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚ ਰਾਜੀ ਵਿਚੋਂ ਖੁਦੀ ਤਕੱਬਰ ਉਠਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਖਲਕ ਖਾਲਕ ਜਾਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਭ ਜੀ ਅੰਤੇ ਰਹਿਮ ਕਮਾਇ ਜਿਹੜਾ

ਮਰਦਾਨਾ

ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਮਜ਼ੈਰ ਤਾਂ ਦੱਬ ਗਏ ਬਾਬਾ ਜਾਣਿਆਂ ਵਲੀ ਅਵਿਤਾਰ ਵੱਡਾ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਪੁੱਛ ਕੀਤੀ ਵੇਖ ਮਕਬਰੇ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵੱਡਾ
ਏਥੇ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੈ ਸਾਜ ਸਾਮਾਨ ਅਪਾਰ ਵੱਡਾ
ਢਾਈ ਦਿਣ ਦਾ ਝੋਂ ਪੜਾ ਕਹਿਣ ਇਹਨੂੰ ਪਰਥਾਉਂ ਬਣਯਾਂ ਸ਼ਾਨ ਦਾਰ ਵੱਡਾ
ਇਹ ਫ਼ਕੀਰ ਕਾਹਦੇ ਵੱਡੇ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਗ ਪਰਵਾਰ ਵੱਡਾ
ਮਾਯਾ ਸਭ ਥਾਈਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੈ ਦੇ ਰਹੀ ਚਮਕਾਰ ਵੱਡਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਮਾਯਾ ਭੈਣ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਲੋਕ ਫੰਧੇ ਥਾਂ ਥਾਂ ਇਸਨੇ ਡੇਰਾ ਲਾਯਾ ਏ

ਦਾਇਰੇ ਮੰਦਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਵੜੀ ਬੈਠੀ ਸਾਧਾਂ ਫੱਕਰਾਂ ਤਈਂ ਫਸਾਯਾ ਏ
ਬਹੁਤੇ ਦੇਖੀਦੇ ਐਵੇਂ ਫਕੀਰ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਦਿਲ ਫਕੀਰ ਬਨਾਯਾ ਏ
ਤਾਈਆਂ ਧੂਣੀਆਂ ਸਿਰ ਸਵਾਹ ਪਾਈ ਦੁੱਖ ਦੇਹ ਦੇ ਤਈਂ ਪੁਚਾਯਾ ਏ
ਖੌਂਕੀ ਸ਼ਾਹ ਬਣੇ, ਹੋਏ ਖਾਕ ਨਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਵਾਸਨਾ ਤਈਂ ਫਸਾਯਾ ਏ
ਧਰੇ ਨਾਮ ਅਤੀਤ ਤੇ ਸਾਧ, ਫੱਕਰ ਸਾਂਗ ਬਣ ਕੇ ਖੂਬ ਦਖਾਯਾ ਏ
ਪਰ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਤੋਂ ਫਸੇ ਬਹੁਤ ਦਿੱਸਨ ਭੇਦ ਨਾਹੀਂ ਫਕੀਰੀ ਦਾ ਪਾਯਾ ਏ
ਚੱਲ ਜਾਵਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਜਾਤਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਨ ਭਾਯਾ ਏ
ਜੈਸੀ ਬਣੇ ਸਰੇ ਤੈਸੀ ਕੱਟ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਫੈਲਾ ਫੈਲਾਯਾ ਏ
ਜੇ ਕਰਨ ਭੀ ਤਾਂ ਪਰਸ਼ੁਰਾਮੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਆਪਨਾ ਲੋਭ ਰਖਾਯਾ ਏ
ਜੱਗ ਰੰਗ ਕਸ਼ੁੰਭੇ ਦਾ ਹੈ ਕੱਚਾ ਰੱਬੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਹਾਯਾ ਏ
ਬੰਦੇ ਦੁਨੀ ਦੇ ਜੋਇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹਨਾਂ ਰੱਬ ਦਾ ਭੇਦ ਨ ਪਾਯਾ ਏ

ਅਗਲੇ ਦੇਸ ਦਾ ਖ਼ਾਕਾ

ਰਾਹ ਸੱਚੀ ਫਕੀਰੀ ਦਾ ਦੱਸ ਕਰਕੇ ਕਰ ਫੱਕਰਾਂ ਦੂਰ ਗੁਮਾਨ ਭਾਈ
ਬਾਬਾ ਪੁਸ਼ਕਰ ਤੀਰਥ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਬਹੁਤੇ ਆਨ ਭਾਈ
ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਆਸਨ ਲਾਯਾ ਸੀ ਓਥੇ ਹੈ ਬਣਯਾਂ ਅਸਥਾਨ ਭਾਈ
ਓਥੇ ਚੱਲ ਕੇ ਫੇਰ ਸਰੋਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਗੂੰਜ ਸੁਨਾਨ ਭਾਈ
ਅੱਗੇ ਹੋਇ ਨਸੀਰਾਬਾਦ ਥਾਣੀ ਆਭੂ ਰਾਜ ਪਹਾੜ ਤੇ ਜਾਨ ਭਾਈ
ਓਥੇ ਜੈਨੀਆਂ ਦੇ ਬਣੇ ਬਹੁਤ ਮੰਦਰ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇ ਗੋਰਖ ਦੇ ਭੀ ਥਾਨ ਭਾਈ
ਸਾਧ ਸੰਤ ਬੇਅੰਤ ਹੀ ਰਹਿਨ ਓਥੇ ਮਿਲ ਚਰਚਾ ਕਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਾਈ
ਸੱਚੀ ਭਗਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੱਸੀ ਪੱਥਰ ਪੂਜਨੇ ਵਲੋਂ ਹਟਾਨ ਭਾਈ
ਨਖੀ ਤੀਰਥ ਅਤੇ ਵਸਿਸ਼ਟ ਆਸਨ ਅਚਲੇਸਰ ਜਾ ਡੇਰਾ ਲਾਨ ਭਾਈ
ਹੋਰ ਜੰਗਲ ਬਹੁਤ ਪਹਾੜ ਡਿੱਠੇ ਸੈਇਆਂ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਤਰਾਨ ਭਾਈ
ਪਹੁੰਚਨ ਧਰਮ ਚਰਚਾ ਦਰਸਕਰਨ ਖਾਤਰ ਜਿੱਥੇ ਸੰਤ ਕੋਈ ਸੁਣ ਪਾਨ ਭਾਈ
ਧਾਰਾ ਨਗਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਅਗੰਮ ਸੁਨਾਨ ਭਾਈ

ਖਿੰਚਯਾ ਆਉ ਨਲੱਗਾ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਓਥੇ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਤਾ ਸੀ ਰਮਹਾਨ ਭਾਈ
ਜਿਹੜਾ ਦਰਸ ਕਰਦਾ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਲੈਂਦਾ ਦਾਸ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਲੈ ਪਛਾਨ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਵਿਚ ਸੀ ਕੁਦਰਤੀ ਜੋਹਰ ਭਰਯਾ ਨੀਉਂਦੁਰਯਾ ਸਭ ਜਹਾਨ ਭਾਈ
ਵਲੀ ਪੀਰ ਫ਼ਕੀਰ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭੀ ਦਾਨੇ ਮੂੜ੍ਹ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਾਈ
ਪਾਣੀ ਹੋ ਟੁਰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀ ਬਰਕਤ ਏਡ ਭਗਵਾਨ ਭਾਈ
ਜੋਗੀ ਕੰਨ ਪਾਟੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੱਸ ਫੈਲਦਾ ਵੇਖ ਖੁਨਸਾਨ ਭਾਈ

ਕੰਨ ਪਾਟੇ ਜੋਗੀ

ਸ਼ਹਿਰ ਝੁਕਯਾ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਨ ਚਰਨੀ ਜੋਗੀ ਚੰਦਰੇ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜਨ ਲੱਗੇ
ਹਠ ਯੋਗ ਦਾਰੱਖ ਕੇ ਮਾਨ ਭਾਰਾ ਚਰਚਾ ਵਾਦ ਬਾਬੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲੱਗੇ
ਤਾ ਧੂਣੀਆਂ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਨੇ ਬਾਬੇ ਹੋਇ ਮੁਕਤ ਨ ਐਸ ਉਚਰਨ ਲੱਗੇ
ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦਾ ਮਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਚਿਖਾ ਈਰਖਾ ਦੀ ਵਿਚ ਵੜਨ ਲੱਗੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਜੋਗ ਦੀ ਪਦਵੀ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਸਾਂ ਮੂਲ ਪਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਪਾਈਆਂ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਤੋਖ ਦੀਆਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਭਬੂਤ ਰੁਮਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਮੰਗ ਖਾਵਨਾ ਨੰਗਿਆਂ ਹੋਇ ਫਿਰਨਾ ਝੋਲੀ ਸ਼ਰਮਹ ਯਾਸ ਵਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਖਿੰਥਾ ਕਾਲ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਬਚਨ ਸਿੱਦੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਬਨਵਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਕੂੜਾ ਈਰਖਾ ਦੂਖ ਦਾ ਹੂੰਜਣੇ ਨੂੰ ਫਾਹੁੜੀ ਦਯਾ ਦੀ ਪਾਸਰਖਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਮੋਹ ਸਾੜਨੇ ਨੂੰ ਧੂਣੀ ਗਯਾਨ ਦੀ ਤੁਸਾਂ ਜਗਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਸਿੱਧਾ ਮਨ ਕਰਨਾ ਫੜਯਾ ਨਹੀਂ ਖੱਪਰ ਮਨ ਵੱਸ ਕਰਨਾ ਟੋਪੀ ਛਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਕੜਨਾ ਕਾਇਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵਿਚ ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਆੜ ਬੰਦ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਆਈ ਨਾਹੀਂ
ਨਹੀਂ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਯਾਨਾਦ ਅੰਦਰ ਧੁਨ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਰਲਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਰੋਕ ਵਾਸਨਾ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ਵੱਲੋਂ + ਅਸਥਿਤੀ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਤੇੜ ਹਉਮੈ ਦੇ ਬੱਜਰ ਕਪਾਟ ਤਾਈਂ ਜੋਤ ਦਸਵੇਂ ਦਵਾਰ ਜਗਾਈ ਨਾਹੀਂ

ਪਾ ਕੇ ਦਿਹ ਮਾਨੁ ਖਗਵਾ ਦਿਤੀ ਨਾਥ ਮਿਲਨ ਦੀ ਯੁਕਤ ਬਿਆਈ ਨਾਹੀ
ਨਾਥਾਂ ਸਿਰ ਜੋ ਨਾਥ ਸੋ ਜਾਣਿਆਂ ਨ ਦਿਹ ਹੰਗਤਾ ਮੂਲ ਗਵਾਈ ਨਾਹੀ
ਤਾਈਆਂ ਪੂਣੀਆਂ ਮੁਛਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹਵਸ ਮਾਯਾ ਦੀ ਮੂਲ ਜਲਾਈ ਨਾਹੀ

ਤਬਾ

ਵੇਖੋ ਖਾਂਵ ਦੇ ਜਿਧੀ ਜਾਗੀਰ ਲਾਈ ਏਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਹੋਯਾ
ਅਸਲ ਯੋਗ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਓਸ ਪਾਈ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਨ ਜਿਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੋਯਾ
ਝੂਠੇ ਜਾਣ ਕੇ ਜਗਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦਮ ਤਿਆਗ ਆਨੰਦ ਹੋਯਾ
ਰਾਜ ਭਾਗਤੇਰਾਣੀਆਂ ਛਡ ਗਿਆ ਜਗਤ ਜਾਲ ਦੇ ਵਿਚ ਨ ਬੰਦ ਹੋਯਾ
ਸੱਚੇ ਸੁਖ ਦੀ ਓਸ ਪਛਾਨ ਕੀਤੀ ਨਾਮ ਜੱਗ ਦੇ ਵਿਚ ਬਲੰਦ ਹੋਯਾ
ਮਰਯਾ ਮਰਨੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਚੰਦ ਸੀ ਫਿਰ ਦਹਿ ਚੰਦ ਹੋਯਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸੱਚੇ ਯੋਗ ਦਾ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਾਬਾ ਦੇਵ ਗੜ੍ਹ ਲੋਂ ਦੀ ਪੁਰ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਅੱਗੇ ਬਾਂਸਵਾੜੇ ਪਾਸੋਂ ਚਰਨ ਮਹੀ ਨ ਦੀਉਂ ਪਾਰ ਪਾਂਵਦਾ ਏ
ਅੱਗੇ ਜਾਵੜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਬਾਲਾ ਸੁੰਦਰੀ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪੂਜ ਬਹੁਤੀ ਈਸ਼ਰ ਭਜਨ ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਸਭ ਕੀਏ ਸਿਰ ਦੇਵਨ ਦੇਵ ਕਹਾਂਵਦਾ ਏ
ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੂਜ ਕਰੋ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਕ ਪੁਚਾਂਵਦਾ ਏ
ਲੱਖਾਂ ਦੇਵੀਆਂ ਓਸ ਦੇ ਦਵਾਰ ਅੱਗੇ ਵਿਸ਼ਨੁ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਕੁਝ ਦਿਣ ਰਹਿ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਐਸੇ ਸੱਚੀ ਭਗਤੀ ਬਾਬਾ ਸਿਖਾਂਵਦਾ ਏ
ਅਹਿਮਦ ਪੁਰ ਪਾਸੋਂ ਚੰਬਲ ਨਦੀ ਲੰਘੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਉਜੈਨ ਸੁ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਅਠਾਠ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਦੇਸ ਨੂੰ ਫਿਰੇ ਤਰਾਂਵਦਾ ਏ

ਅੰਦੋਰ ਆਦਿਕ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨਾ

ਰਾਜੇ ਭਰਥਰੀ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸੱਚੇ ਯੋਗ ਦਾ ਰਾਹ ਜਤਾਇ ਬਾਬਾ
ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਕਾਲੇਸ਼ੂਰ ਲਿੰਗ ਜੋਤੀ ਹਰਸੀ ਦੇਵੀ ਮੰਦਰ ਚਰਨ ਪਾਇ ਬਾਬਾ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਫਿਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦਾ ਦਰਸ ਸੂਰਜ ਕੁੰਡ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬਾ

ਓਥੋਂ ਨਰਬਦਾ ਨਦੀ ਦੇ ਪਹਿਚ ਕੰਢੇ ਮੰਦਰ ਓਅੰਕਾਰ ਦੇ ਜਾਇ ਬਾਬਾ
ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਦੇ ਲਿੰਗ ਨੂੰ ਲੋਕ ਪੂਜਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਇ ਬਾਬਾ
ਮੰਦਰ ਓਅੰਕਾਰ ਤੇ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਯੁਕਤੀ ਦੇ ਸਮਝਾਇ ਬਾਬਾ
ਓਅੰਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤ ਕੀਤਾ ਕੀਤਾ ਸ਼ਿਵਜੀ ਭੀ ਲਖਾਇ ਬਾਬਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਕੀਤੇ ਓਅੰਕਾਰ ਸਾਰੇ ਪੂਜੇ ਓਸ ਨੂੰ ਸਦਾ, ਬਤਾਇ ਬਾਬਾ
ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸੱਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕੇ ਲਿੰਗ ਪੂਜਨ ਲੋਕ ਹਟਾਇ ਬਾਬਾ
ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਅੰਦਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਨਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਇ ਬਾਬਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਹੁਸ਼ੀਗਾਬਾਦ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਸਤਿਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਅੰਦਰ ਕਰਕੇ ਵਹਿਮ ਭਰਮ ਲੋਕਾਂ ਸੰਦੇ ਟਾਰ ਭਾਈ
ਬਾਬਾ ਜਾਇ ਹੁਸ਼ੀਗਾਬਾਦ ਪਹੁੰਚਾ ਬੈਠਾ ਬਾਗ ਅੰਦਰ ਆਸਨ ਡਾਰ ਭਾਈ
ਓਥੇ ਬਣਯਾਂ ਹੁਣ ਹੈ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਨਿੱਤ ਪਰਚਾਰ ਭਾਈ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਯਾ ਜਾਂ ਸੋਹਣੀ ਛੇੜ ਰੁਬਾਬ ਦੀ ਤਾਰ ਭਾਈ
“ਵਣਜ ਕਰਹੁ ਵਣਜਾਰਿਹੋ” ਇਹ ਪੜ੍ਹਯਾ ਸ਼ਬਦ ਸਵਾਰ ਭਾਈ
ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਭੀ ਮਸਤ ਹੋ ਸੁਣਨ ਲੱਗੇ ਖਿੱਚੇ ਆਏ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਨਰਨਾਰ ਭਾਈ
ਓਸ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣੀ ਖਿੱਚ ਪਾਈ ਰਾਜਾ ਆਯਾ ਸਣੇ ਪਰਵਾਰ ਭਾਈ
ਨਾਮ ਲੱਛਮਰਾਉ ਸੀ ਓਸ ਸੰਦਾ ਚਰਨ ਫੜ ਉਸਨੇ ਨਿਹਚਾ ਧਾਰ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਹੋਇ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਅਸੀਸ ਦਿਤੀ ਤੇਨੂੰ ਦਿੱਤ ਆਵੈ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
ਪੂਜਾ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਅੱਗੋਂ ਛੱਡ ਦਿਹੋ ਪੂਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿਰਜਨੇ ਹਾਰ ਭਾਈ
ਸਤਿ, ਚਿੱਤ, ਅਨੰਦ ਇਹ ਗੁਣ ਓਹ ਦੇ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਚਤਾਰ ਭਾਈ
ਦੇਵੀ ਦੇਉਤੇ ਓਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਸਣੇ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ਭਾਈ
ਦਿਹੋ ਦਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਤਰਸ ਕਰੋ ਸਤਿ ਸੰਚਤ ਕਰੋ ਪਰਚਾਰ ਭਾਈ
ਰਾਜ ਧਰਮ ਦਾ ਕਰੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਪ ਨਾਮ ਹੋ ਭਵਜਲੋਂ ਪਾਰ ਭਾਈ

ਬੁਰਹਾਨ ਪੁਰ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਯਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਰਸਿੰਘ ਪੁਰੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ

ਰਾਜੇ ਸਣੇ ਪਰਜਾ ਤਾਈਂ ਨਾਮ ਵੱਲੋਂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਗਾਯਾ ਜੀ

ਪਲ ਵਿਚ ਓਥੋਂ ਅੰਤ੍ਰ ਧਯਾਨ ਹੋਏ ਬੁਰਹਾਨ ਪੁਰ ਦਰਸ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ
 * ਹਠੀਸਿੰਘ ਦਾ ਏਥੇਹੀਦੇਹੁਰਾਸੀ + ਅਕਾਲੀਜੋਤਵਿਚਭੇਦਲਿਖਾਯਾ ਜੀ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਅੱਗੇ ਤਾਪੀ ਨਦੀ ਲੰਘੇਗੋਂਡਦੇਸ ਵੱਲੇ ਫੇਰਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਜਾਇ ਉਤਰੇ ਪਾਸ ਨਰਸਿੰਘ ਪੁਰੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਸੋਗ ਛਾਯਾ ਜੀ
 ਪੁੱਤ ਮਰਯਾ ਓਥੋਂ ਦੇਰਾਜੇ ਸੰਦਾ ਲੋਕਾਂ ਰੋਇ ਰੋਇ ਹਾਲ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
 ਧੀਰਜ ਹੋਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਵਨੇ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਚਾਇ ਰੁਬਾਬ ਵਜਵਾਯਾ ਜੀ
 ਲੋਕ ਸੁਣਦੇ ਤਾਰ ਆ ਹੋਏ ਕੱਠੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
 ਓਹ ਭੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈਗਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਅੰਦਰ ਦੇਖੋ ਪੜ੍ਹੋਹੈ ਹੇਠ ਲਿਖਾਯਾ ਜੀ
 ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੋਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਸ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਤਰਾਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਮਃ ੧ ॥ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰਾ

ਪਹਿਲੇਪਹਿਰੈਰੈਣਿਕੈਵਣਜਾਰਿਆਮਿਤ੍ਰਾਹੁਕਮਿਪਇਆਗਰਭਾਸਿ
 ਉਰਧਤਪੁ ਅੰਤਰਿਕਰੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ
 ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ ਵਖਾਣੈ ਉਰਧ ਧਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ
 ਨਾਮ ਰਜਾਦੁ ਆਇਆ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ ਬਾਹੁੜਿ ਜਾਸੀ ਨਾਗਾ
 ਜੈਸੀ ਕਲਮ ਵੁੜੀ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਤੈਸੀ ਜੀਅੜੇ ਪਾਸ
 ਕੁ ਨਾਨਕਪ੍ਰਾਣੀਪਹਿਲੈਪਹਰੇਹੁਕਮਿਪਇਆਗਰਭਾਸਿ ॥੧॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਤੁਸੀਂ ਸਭੇ ਹੀ ਵਾਂਗਵਣਜਾਰਿਆਂ ਦੇਜਾਣੋਵਿਚ ਮੰਸਾਰ ਦੇ ਆਇ ਭਾਈ
 ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਵਣਜ ਕਰ ਉਠਜਾਵੋਤੁਰੇਭਲੇਕਰਮਪੱਲੇਪਾਇ ਭਾਈ

* ਹਠੀ ਸਿੰਘ—ਮਾਤਾ ਸੁੰਦੀ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਲੜਕਾ ਪਾਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਅਜੀਤਸਿੰਘ ਰਖਿਆ ਸੀ ਓਸਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫ਼ਰੋਖਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮਰਵਾਦਿਤਾ ਸੀ ਓਸ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਹ ਹਠੀ ਸਿੰਘ ਸੀ ਇਹ ਏਥੇ ਆਣ ਵੱਸਿਆ ਸੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਥਰਾ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਦ ਮਥਰਾ ਅਹਿਮਦਸ਼ਾਹ ਅਬਦਾਲੀ ਨੇ ਲੁੱਟੀ ਸੀ ਤਦ ਹਠੀ ਸਿੰਘ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ॥

+ ਅਕਾਲੀ ਜੋਤ—ਏਸ ਨਾਮ ਦਾ ਗ੍ਰੰਥ ਦੋਹਿਰੇ ਚੌਪਈਆਂ ਵਿਚ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਯਨ ਦੀ ਤਰਜਮੇ ਤੇ ਸੱਤੇ ਕਾਂਡ ਅੱਠ ਸੌ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਲਗਪਗ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਹਾਲ ਦਾਸ ਨੇ ਤਯਾਰ ਕਰਕੇ ਛਪਵਾਯਾ ਹੈ ਓਸਦੇ ਵਿਚ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਠੀਸਿੰਘ ਦਾ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥

ਭਾਈ ਲੱਧਾਸਿੰਘ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਉਮਰ ਜੀਵ ਦੀ ਰਾਤ ਦੇਵਾਂਗਹੈ ਜੀ ਜਮ ਸੂਰਜ ਦੇਇ ਮੁਕਾਇ ਭਾਈ
 ਇਹਦੇਵਿਚਪਹਿਲੇਪਹਿਰੇਜੀਵਬਧਾਪਵੇਵਿਚਮਾਤਾਗਰਭਜਾਇ ਭਾਈ
 ਓਥੇ ਲਹੂ ਤੇ ਪਾਕ ਦੀ ਨਦੀਅੰਦਰਪੁੱਠਾਲਟਕਯਾਦੁੱਖਉਠਾਇ ਭਾਈ
 ਬਿਨਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਓਥੇ ਕੋਣਰਾਖਾ ਮਹਾਂ ਦੁੱਖਤੋਂ ਕੋਣਛੁਡਾਇ ਭਾਈ
 ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸਬਿਨਤੀਓਥੇਜੀਵਕਰਦਾਅੰਤਗਰਭ ਵਿਚੋਂਛੁਟਕਾਇ ਭਾਈ
 ਜਦੋਂ ਜੱਮਯਾਂ ਨਾਮ *ਰਜਾਦਾ ਹੋਯਾ ਖੁਸ਼ੀ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਮਨਾਇ ਭਾਈ
 ਪਰਲਿੱਖਯਾ ਲੇਖਨ ਮਿਟ ਸੱਕੇ ਆਣ ਜੱਮਦੇ ਨੂੰ ਕਾਲ ਖਾਇ ਭਾਈ
 ਵੱਜੇ ਵੱਜਦੇ ਜਿਸਥਾਂ ਹੋਣ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸ਼ੋਗ ਵਿਚ ਪਲਾਂ ਆਣਛਾਇ ਭਾਈ
 ਡਿੱਠਾ ਕੁਝ ਨ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਆ ਬੰਨ੍ਹ ਹੁਕਮ ਅਰੁੰ ਚਲਾਇ ਭਾਈ
 ਪਾਪੀਜੀਵਓਹਜਾਣਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਰਹਿੰਦੇਗਰਭਦੇਵਿਚਸਦਾਇਭਾਈ

ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰਾ

ਦੂਜੇ ਪਹਰੈਰੈਣਿ ਕੇ ਵਣਿਜਾਰਿਆਮਿਤ੍ਰਾਵਿਸਰਿਗਇਆਧਿਆਨੁ
 ਹਥੇ ਹਥਿ ਨਚਾਈਐ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾਜਿਉਜਸੁਧਾਘਰਿ ਕਾਨ
 ਹਥੇ ਹਥਿ ਨਚਾਈਐ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਤ ਕਹੈ ਸੁਤੁ ਮੇਰਾ
 ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਮੂੜ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅੰਤਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਤੇਰਾ
 ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣੈ ਮਨ ਭੀਤਰਿਧਰਿਗਿਆਨੁ
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੂਜੇ ਪਹਰੈ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਧਿਆਨੁ

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਪਹਿਰੇ ਦੂਸਰੇ ਜੀਵ ਅਵਿਸਥਾ ਇਹ ਜੇ ਖਾਧਾਨ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਭਾਈ
 ਲੱਗੀਹਵਾਸੰਸਾਰਦੀ ਆਣਜਦੋਂ ਭੁੱਲਗਿਆਕਰਤਾਰਦਾਧਿਆਨ ਭਾਈ
 ਘਰ ਮਾਪਿਆਂਲਾਡਲਾਪੁੱਤ ਹੋਯਾਦੁੱਕ ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਨਿਤ ਖਿਡਾਨ ਭਾਈ
 ਮਾਉਂ ਆਖਦੀ ਸੋਹਿਣਾਪੁੱਤ ਮੇਰਾਜਿਵੇਂ ਘਰਜਸੋਧਾਂ ਦੇ ਕਾਹਨ ਭਾਈ
 ਜਮ ਆਖਦੇ ਪਲਦਾ ਖਾਜ ਸਾਡਾ ਨਿਤ ਗਿਣੇ ਸ੍ਵਾਸ ਤਕਾਨ ਭਾਈ

* ਨਾਮ ਰਜਾਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਮਰਜਾਦ ਦੋਵੇਂ ਅਰਥ ਵਿਦਵਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਰਜਾਦਾ ਜਜਮਾਨ
 ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਮਿਰਾਸੀ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਬਿਨਾਂ ਮਰਜਾਦਾ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਮਨਾਂ ਮੂਰਖਾ ਸਮਝ ਅਚੇਤ ਨ ਹੋ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਤੇਰਾ ਕੁਝ ਜਾਨ ਭਾਈ
ਨ ਮਾਉਂ ਨ ਬਾਪ ਨ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਬਣਯਾਂ ਕੁੜ ਦਾ ਮੇਲ ਜਹਾਨ ਭਾਈ
ਜਿਸ ਰਚਿਆ ਤਿਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਉਂ ਬਣਯੋਂ ਬੰਦਯਾ ਅਸਲ ਨਾਦਾਨ ਭਾਈ
ਖਾਣ ਪੀਣ ਤੇ ਕੁੱਦਨੇ ਵਿਚ ਲਗੋਂ ਕੀਤੀ ਉਮਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨ ਭਾਈ
ਪਹਿਰਾ ਦੂਸਰਾ ਗਿਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਧਾ ਬਾਗ ਹੋ ਗਿਆ ਵੈਰਾਨ ਭਾਈ

ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰਾ

ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਧਨ ਜੋਬਨ ਸਿਉ ਚਿਤੁ
ਹਰਿਕਾਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤ ਹੀ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਬਧਾ ਛੁਟਹਿ ਜਿਤੁ
ਹਰਿਕਾਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਕਲੁ ਭਇਆ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ
ਧਨ ਸਿਉ ਰਤਾ ਜੋਬਨਿ ਮਤਾ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ
ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਵਾਪਾਰੁ ਨ ਕੀਤੋ ਕਰਮੁ ਨ ਕੀਤੋ ਮਿਤੁ
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੀਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧਨ ਜੋਬਨ ਸਿਉ ਚਿਤੁ॥੩॥

ਦਿਸਦਾ ਭਾਵ

ਪਹਿਰਾ ਤੀਸਰਾ ਗਿਆ ਵਣਜਾਰਿਆ ਆਜੀਵ ਦਿਣੇ ਦਿਣੇ ਹੋਨ ਜਵਾਨ ਲੱਗਾ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਨੇ ਜੋਰ ਪਾਯਾ ਧਨ ਜੋਬਨ ਦਾ ਮਾਨ ਆਨ ਲੱਗਾ
ਨਾਮ ਰੱਬ ਦਾ ਕਦੇ ਨ ਚਿੱਤ ਆਵੇ ਜੀਵ ਵਿਸ਼ੇ ਵਕਾਰ ਕੁਮਾਨ ਲੱਗਾ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਵਿਚ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਮਸਤ ਫਿਰਦਾ ਐਵੇਂ ਜਨਮ ਮਾਨੁਖ ਵੰਜਾਨ ਲੱਗਾ
ਮਾਯਾ ਵਾਸਤੇ ਰਾਤ ਦਿਣ ਫਿਰੇ ਭੈਂਦਾ ਭਾਰ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉਠਾਨ ਲੱਗਾ
ਰਾਹ ਧਰਮ ਦੇ ਕਦੇ ਨ ਪੈਰ ਧਰਦਾ ਉਮਰ ਵਿਚ ਕੁਸੰਗ ਗਵਾਨ ਲੱਗਾ
ਛੱਡ ਧਰਮ ਵਾਪਾਰ ਗਵਾਰ ਬੰਦਾ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰ ਮੂਲ ਰੁੜ੍ਹਾਨ ਲੱਗਾ
ਗਿਆ ਜੋਬਨ ਛਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਫੇਰ ਮੂਰਖ ਮਨ ਪਛਤਾਨ ਲੱਗਾ

ਚੌਥਾ ਪਹਿਰਾ

ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਲਾਵੀ ਆਇਆ ਖੇਤੁ
ਜਾਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕਿਸੈ ਨ ਮਿਲਿਆ ਭੇਤੁ
ਭੇਤੁ ਚੇਤੁ ਹਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਮਿਲਿਓ ਜਾ ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ

ਝੂਠਾ ਰੁਦਨੁ ਹੋਆ ਦੋਆਲੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ
ਸਾਈ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜਿਸੁ ਸਿਉ ਲਾਇਆ ਹੇਤੁ
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੈ ਪਹਰੈ ਲਾਵੀ ਲੁਣਿਆ ਖੇਤੁ ॥ ੪ ॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਚੋਥਾ ਪਹਿਰਾ ਵਣਜਾਰਿਓ ਆਇਗਿਆ ਲਾਵੇ ਕੱਟਨੇ ਵਾਸਤੇ ਖੇਤ ਆਏ
ਜਮਾਂ ਪਕੜ ਕੇ ਜੀਵਚਲਾਇਦਿਤਾ ਦਿਤਾ ਮੁੜਕੇ ਕਿਸੇ ਨ ਭੇਤ ਆਏ
ਜੀਵਬੰਨ੍ਹਿਆਂ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਗਿਆ ਕਿਧਰੇ ਲੋਕਾਂ ਧਰਯਾਨਾਮ ਪਰੇਤ ਆਏ
ਝੂਠਾ ਰੁਦਨ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਆਪੋ ਆਪਨਾ ਰੱਖ ਕੇ ਹੇਤ ਆਏ
ਮਿਲਯਾ ਜੀਵ ਤਾਈਂ ਫਲ ਵਾਸਨਾ ਦਾ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਜੋ ਕੀਤਾ ਅਚੇਤ ਆਏ
ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਨੂੰ ਜਪੋ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਨੂੰ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇਤਨੇਤ ਆਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਹਿੱਸੇ ਚਾਰ ਕਰ ਜੀਵ ਦੀ ਉਮਰ ਸੰਦੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਭਜਨ ਬਿਨਾਂ ਬੇਅਰਥ ਹੈ ਉਮਰ ਸਾਰੀ ਓਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਸਮਝਾਯਾ ਜੀ
ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਕਾਰ ਸਾਰੇ ਇਹ ਹੈਨ ਬੇ ਅਰਥ ਸਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਭੋਗ ਰੋਗ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਹੁੰਝੇ ਓਹਨਾਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਲ ਉਮਰ ਗਵਾ ਲਈ ਵਿਚ ਖੇਡਾਂ ਹੋ ਜਵਾਨ ਨ ਧਰਮ ਕਮਾਯਾ ਜੀ
ਖੇਡਾਂ ਬਣ ਕੁਟੰਬ ਦਾ ਭਾਰ ਢੇ ਕੇ ਤੀਜਾ ਪਹਿਰ ਭੀ ਐਵੇਂ ਵੇਜਾਯਾ ਜੀ
ਸਤਿ ਸੰਗ ਨ ਦਾਨ ਤੇ ਪੁੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਲ ਹਿਰਸ ਦੇ ਪੈਰ ਫਸਾਯਾ ਜੀ
ਅੰਤ ਗਿਆ ਬੱਧਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਾਪੀ ਮਰਨ ਲੱਗਾ ਪਛਤਾਯਾ ਜੀ

ਗੋਂਡ ਦੇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦਾ ਸੈਰ

ਓਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ਬਾਬੇ ਚਿੱਤ੍ਰਕੂਟ ਆਦਿਕ ਦੇਸ ਤਾਰਯਾ ਜੀ
ਮਹਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇ ਪਰਬਤੋਂ ਲੰਘ ਕਰਕੇ ਡੇਰਾ ਪਾਸ ਸੇਵਾਨੀਏਂ ਡਾਰਯਾ ਜੀ
ਰਾਮ ਟੇਕਰੀ ਜਿਸ ਥਾਂ ਰਾਮ ਰਿਹਾ ਓਸੇ ਥਾਂ ਚੁਮਾਸਾ ਗੁਜ਼ਾਰਯਾ ਜੀ
ਪੱਥਰ ਗਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਲਟਕਾਈ ਫਿਰਦੇ ਓਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਨਿਹਾਰਯਾ ਜੀ
ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਦੀਆਂ ਚਰਨ ਪਾਦਕਾਂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਯਾ ਓਹਨਾਂ ਉਚਾਰਯਾ ਜੀ

ਜਿਧੇ ਗਲੇ ਇਹ ਜਮਨ ਆਇਨੇ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸੀ ਨਿਸਚਾ ਧਾਰਯਾ ਜੀ
ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਮੂਰਖੇ ਗੱਲ ਝੂਠੀ ਤੁਸਾਂ ਭਾਰ ਐਵੇਂ ਗਲ ਡਾਰਯਾ ਜੀ
ਪੱਥਰ ਆਪ ਭੁੱਬੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੋਬ ਦੇਵੇ ਨਹੀਂ ਪੱਥਰਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਰਯਾ ਜੀ
ਜਿਧੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈ ਜਮ ਸਦਾ ਤੁਸਾਂ ਓਹ ਕਰਤਾਰ ਵਸਾਰਯਾ ਜੀ
ਓਹਨਾਂ ਵਿਚ ਆਗੂ ਰਾਮ ਭਜ ਹੈਸੀ ਓਸ ਪੱਥਰ ਗਲੋਂ ਉਤਾਰਯਾ ਜੀ
ਓਹਨੂੰ ਵੇਖ ਬਹੁਤੇ ਸਿਖ ਆਣ ਬਣੇ ਭਜਨ ਕਰ ਕੇ ਜਨਮ ਸਵਾਰਯਾ ਜੀ
ਓਥੋਂ ਚੱਲ * ਅੰਮ੍ਰੀਕ ਦੀ ਜੱਗ ਭੂਮੀ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਪਰਚਾਰਯਾ ਜੀ
ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਅਪਲੂਰ ਬਜਵਾੜੇ ਹੁੰਦੇ + ਦਰਸ ਪੱਨੇ ਨਰਸਿੰਘ ਦਿਖਾਰਯਾ ਜੀ
ਜੰਗਲ ਪਰਬਤਾਂ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਵਿਸਥਾਰਯਾ ਜੀ

ਨਾਮ ਦੇਵ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨਾ

ਓਥੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਨ ਦੀ ਤਾਈਂ ਆਉਂਡੇ ਨਗਰ ਜਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬਾ
ਨਾਮ ਦੇਵ ਦੇ ਹੁਰਾ ਜਿੱਥੇ ਫੇਰਯਾ ਸੀ ਓਥੇ ਬੈਠ ਰੁਬਾਬ ਵਜਵਾਇ ਬਾਬਾ
ਲੋਕ ਮੁਹਤ ਹੋਏ ਚਰਨੀ ਆਨ ਡਿੱਗੇ ਮੂਹੋਂ ਬਾਣੀ ਅਰੰਮ ਸੁਨਾਇ ਬਾਬਾ
ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਭੀ ਓਥੇ ਆਨ ਪਹੁੰਚੇ ਉੱਚੇ ਕਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੜਾਇ ਬਾਬਾ
ਹੈਸੀ ਸਰਗੁਣ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਭਗਤ ਕਰਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਭਗਤੀ ਵਲੋਂ ਲਾਇ ਬਾਬਾ
ਦਿਣਬੋੜੇ ਹੀਠ ਹਿਰਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੜਪ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁੰਚਾ ਅੱਗੇ ਜਾਇ ਬਾਬਾ

ਕਰਨੂਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਗਨੇਸ਼ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼

ਕੜਪ ਪੰਦਾਂ ਦਿਣ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰਹੇ ਹੁਣ ਹੈ ਓਥੇ ਧਰਮਸਾਲ ਭਾਈ
ਓਥੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਕਰਨੂਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਜੀਵ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਭਾਈ

* ਅੰਮ੍ਰੀਕ ਰਾਜਾ ਜੱਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਦੁਰਬਾਸ਼ਾ ਰਿਖੀ ਆਇ ਗਿਆ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬੂਤ ਉਪਾਰਨਾ
ਸੀ ਤੇ ਰਿਖੀ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਬੂਤ ਦਾ ਸਮਾ ਬੀਤਦਾ ਦੇਖ ਰਾਜਾ ਨੇ ਚਾਵਲ ਮੁਖ
ਵਿਚ ਪਾ ਬੂਤ ਉਪਾਰ ਲਿਆ ਰਿਖੀ ਨੇ ਆਣਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਰਾਪ ਦੇਕੇ ਭਸਮ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਰਾਜਾ
ਈਸ਼ੂਰ ਭਗਤ ਸੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਰਾਜਾ ਦੀ ਰੱਖਯਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਰਿਖੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਹੀ ਓਹ ਸਰਾਪ
ਅੱਗ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਲੱਗ ਟੁਰਯਾ ਰਿਖੀ ਡਰਦਾ ਬਹੁਤ ਥਾਵੀਂ ਫਿਰਯਾ ਪਰ ਅੱਗ ਨੇ ਮਲਾਸੀ ਨ ਕੀਤੀ
ਅਖੀਰ ਨਾਰਦ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਨੇ ਕਰ ਰਿਖੀ ਰਾਜਾ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆ ਡਿੱਗਾ ਤਾਂ ਮਲਾਸੀ ਹੋਈ ॥

+ ਪੱਨਾ—ਨਰਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਭਗਤ ਹੋਯਾ ਹੈ ਪੱਨੇ ਨੂੰ ਭੀਲਾਂ ਤੋਂ ਨਰਸਿੰਘ ਨੇ ਬਚਾਯਾ ਸੀ
ਓਹ ਨਿਸਚਾ ਧਰ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਮੂਰਤੀ ਬਨਾ ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਰਬਤ ਦਾ ਭੋਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥

ਓਹ ਲੋਗ ਗਨੇਸ਼ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਲੈ ਬੰਨ੍ਹੀ ਫਿਰਦੇ ਗਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਈ
ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਯਾ ਆਖਦੇ ਲੋਕ ਸੱਭੇ ਇਹ ਗਨੇਸ਼ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕਿਰਪਾਲ ਭਾਈ
ਦੇਵੀ ਦੇਉਤੇ ਏਸੇ ਦੀ ਕਰਨ ਪੂਜਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਤੇ ਸ਼ਿਵ ਸੰਭਾਲ ਭਾਈ
ਮੁਕਤ ਭੁਗਤ ਸਭੇ ਇਹੋ ਦੇਨ ਹਾਰਾ ਧਨ ਪੁਤ ਤੇ ਲੱਖਮੀ ਮਾਲ ਭਾਈ
ਤਦ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੁਰ ਮੇਲ ਰੁਬਾਬ ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਈ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਕਾਟੇ ਜਮ ਜਾਲ ਭਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧

ਕੀਤਾ ਕਹਾ ਕਰੇ ਮਨਿ ਮਾਨੁ॥ ਦੇਵਨ ਹਾਰੇ ਕੈ ਹਥਿ ਦਾਨੁ॥

ਭਾਵੈ ਦੇਇਨ ਦੇਈ ਸੋਇ॥ ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ ਕਿਆ ਹੋਇ॥੧॥

ਆਪੇ ਸਚੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸਚੁ॥ ਅੰਧਾ ਕਚਾ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ॥੧॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਭੁੱਲਯੋ ਹੋਸ਼ ਕਰੋ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਅਪਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਕੀਤੇ ਓਹ ਦੇ ਗਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਓਹੋ ਮਾਰਨੇ ਸਿਰਜਨੇ ਹਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਅੱਗੇ ਕਰਤੇ ਦੇ ਮਾਨ ਕੀ ਹਕੀਤੀਆਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਸ੍ਰਦਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਓਹ ਦੇ ਬਾਬ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨ ਓਹੋ ਇਕ ਕਰਤਾਰ ਦਾਤਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਉਤੇ ਓਸ ਦੇ ਮੰਗਤੇ ਨੇ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਦਾਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਚਾਹੇ ਦੇਇਨ ਦੇਇ ਅਖਤਯਾਰ ਉਸਦਾ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਓਹ ਖੁਦਾ ਮੁਖਤਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਕੋਈ ਵਿਚ ਨਾਹੀਂ ਕੁਝ ਕਰ ਸੱਕੇ ਓਹ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਨਨੇ ਹਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਭਾਵੇ ਸੱਚੇ ਨੂੰ ਸੱਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾਂ ਬਖਸ਼ਨੇ ਹਾਰ ਸਭ ਦਾ

* ਬੇਦਰ ਸ਼ਹਿਰ

ਓਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਕਰਤਾਰ ਲਾਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਜਾਂਵ ਦੇ ਨੇ

* ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਓਹਨਾਂ
ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਪਿਆਰਾ ਏਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਰਹਿਨ ਵਾਲਾ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬਾ ਜਿਸ ਦਾ ਫੇਰ ਨਾਮ ਭਾਈ
ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਯਾ, ਨਿਤਰਯਾ ਸੀ॥ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਸਮਾ-
ਉਨ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਮਾਈ ਭਾਗੋ ਏਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਥੇ ਓਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਬਲ
ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਬੜਾ ਵਸਥਾਰ ਕੀਤਾ ਏਥੋਂ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ
ਤੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਬਾਰਲੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦੀ
ਅਨਗਹਿਲੀ ਨਾਲ ਘਟ ਰਿਹਾ ਹੈ॥

ਆਸਨ ਜਾਲਾਯਾ ਬਾਹਿਰ ਸ਼ਹਿਰ ਬੇਦਰ ਕੱਨ ਪਾਟੇ ਜੋਗੀ ਚੱਲ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
 ਝੇੜੇ ਜੋਗ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਛੇੜੇ ਅਤੇ ਉਤ ਪਟਾਂਗ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਪਾਈ ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤ ਨਤੁਸਾਂ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੁਖੋਂ ਅਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਐਵੇਂ ਤੁਸਾਂ ਜਹੇ ਕੱਨ ਪੜਵਾ ਬਹਿੰਦੇ ਬੇ ਯੁਗਤੇ ਉਮਰ ਗਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
 “ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰਮ ਪੜ ਝੋਲੀ” ਸਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਉਚਾਰ ਜਤਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਨਾਥਾਂ ਸਿਰ ਜੋ ਨਾਥ ਨ ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਪਏ ਗੋਰਖ ਗੋਰਖ ਗਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਘਰ ਛੱਡ ਖਵਾਰ ਹੋ ਫਿਰਨ ਭੌਂਦੇ ਮੰਗ ਮੰਗ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਆਪ ਗਲੇ ਤੇ ਗਾਲਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਕਿਰਤ ਤੋਂ ਜੀ ਚੁਰਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਸੱਚਾ ਸੁਣ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹ ਕੱਨ ਪਾਟੇ ਸ਼ਰਮਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਗੋਲ ਕੰਡੇ ਆਦਿ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ

ਬੇਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਹੁੰਚੇ ਇਕ ਪਹਾੜ ਤੇ ਜਾਇ ਕਰਕੇ
 ਨਾਨਕ ਝੇਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਦੇਸ ਕਹਿੰਦਾ ਦੋਪੀਰ ਮਿਲੇ ਓਥੇ ਆਇ ਕਰਕੇ
 ਜਲਾਲ ਦੀ ਨਤੇ ਦੁਆਯਾ ਕੂਬ ਆਹਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਇ ਉਹ ਚਰਚਾ ਖੁਦਾਇ ਕਰਕੇ
 ਅੱਗੇ ਮਲਕਾ ਪੁਰੋਂ ਫਿਰ ਲੰਘ* ਗੰਗਾ ਫਤਿਹ ਆਬਾਦ ਵਿਚ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ਕਰਕੇ
 ਗੋਲ ਕੰਡਿਓਂ ਹੋ ਲੰਘ ਸ਼ਹਿਰ ਜੰਗਲ ਸੈਜੀਆਂ ਦੇ ਤਾਈਂ ਤਰਾਇ ਕਰਕੇ
 ਪਾਗਲ ਪੁਰ ਦੇ ਪਰਬਤ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸ਼ਬਦ ਰੁਬਾਬ ਬਜਾਇ ਕਰਕੇ
 ਓਥੇ ਫੇਰ ਜੋਗੀ ਆਣ ਹੋਏ ਕੱਠੇ ਬਹਿੰਦੇ ਤਿਲ ਇਕ ਭੇਟ ਰਖਾਇ ਕਰਕੇ
 ਧਾਰੀ ਦਿਲ ਇਹਨੂੰ ਤਪਾਕਿਵੇਂ ਵੰਡੂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰ ਮੰਗਾਇ ਕਰਕੇ
 ਝੱਟ ਪੀਹ ਕੇ ਘੋਲਿਆ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦਿਤਾ ਸਾਰਿਆਂ ਤਈਂ ਵੰਡਾਇ ਕਰਕੇ
 ਜੋਗੀ ਸ਼ਰਮ ਖਾਕੇ ਝੱਟ ਉਠ ਗਏ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਮੂੰਹੋਂ ਸੁਨਾਇ ਕਰਕੇ
 ਓਸ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਥਾਨ ਬਨ ਯਾਲੋਕ ਪੂਜਦੇ ਨੇ ਮੇਲਾਲਾਇ ਕਰਕੇ
 ਕੁੰਡੇ ਭੰਡੇ ਦਾ ਦਰਸ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਪ੍ਰੀਤ ਵਧਾਇ ਕਰਕੇ

* ਇਹ ਗੋਦਾਵਰੀ ਗੰਗਾ ਸੀ ॥

† ਓਸ ਥਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਤੇ ਤਿਲ ਗੰਜੀ ਭੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਲੋਕ ਕੁੰਡੀਕਤਾਲ ਭੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ

ਮਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੇਲ ਤੇ ਹਿੰਦ ਦੇ ਨਿਚਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਝੌਂਕੀ

ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਅੱਗੇ ਗਏ ਓਸ ਜੰਗਲ ਜਿਥੇ ਸੂਪਨਖਾਂ ਚੱਲ ਆਈ ਸੀ ਜੀ
 ਓਹਨਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਆਇ ਕਰਕੇ ਪਾਪੀ ਰਾਵਨ ਸੀ ਆਚੁਰਾਈ ਸੀ ਜੀ
 * ਮਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਨ ਦੀ ਉਤੇਮਿਲ ਯਾਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਨਾਲ ਹੋ ਦਿਖਾਇ ਅਸਥਾਨ ਬਹੁਤੇ ਝੌਂਕੀ ਜਾਂ ਪੰਪਾਸਰ ਪਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਲੀ ਦਾ ਜਾਇਕਿ ਸਕੰਧਾ ਡਿਠਾ ਗੁਲਬਰਿਖੀ ਦੀ ਗੁਫਾ ਦਿਖਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਵੇਰ ਸਿੰਧਰਾ ਨਦੀ ਨੂੰ ਲੰਘ ਕਰਕੇ ਸੈ ਜੀਆਂ ਦੀ ਮੁਕਤ ਕਰਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਹਾਂਥੀ ਰਾਮ ਬੈਰਾਗੀ ਦਾ ਦੇਖ ਮੰਦਰ : ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਜਾਤਾਰ ਖੜਕਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਸੈ ਨੱਗਰ ਜੰਗਲ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ॥ ਅਰਨਾ ਚਲ ਤੇ ਸੁਰਤ ਟਕਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਅੱਗੇ ॥ ਪਾਲਮ ਕੋਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇ ਡਿਠਾ ਜਾਗਨੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਜ ਹਟਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਰਾਮਾਨੰਦ ਦੀ ? ਇੰਬਲੀ ਜਾਇ ਡਿਠੀ ਸੁੱਤੀ ਭਗਤੀ ਜਾ ਜਗਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਓਥੋਂ ਜਾ ਅੱਗੇ ! ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਵੜੇ ਜਿਥੇ ਰਾਮ ਕੁਝ ਮੁਦਤ ਲੰਘਾਈ ਸੀ ਜੀ
 ਰੰਗ ਪਟਨ ਵਿਚ ਜਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਏਨਾ ਮਦੀਲ ਹਿਰ ਚਲਾਈ ਸੀ ਜੀ

* ਮਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿੱਖ ਸੀ ਇਹ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਇਮਨਾਬਾਦ ਮਿਲ ਆਯਾ ਸੀ

† ਪੰਪਾਸਰ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਭੀਲਨੀ ਨੇ ਜੂਠੇ ਬੇਰ ਖਵਾਲੇ ਸਨ ॥

‡ ਗੁਲਬ ਰਿਖੀ ਦੀ ਗੁਫਾ—ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਗ੍ਰੀਵ ਦਾ ਮੇਲ ਹਨੂਮਾਨ ਨੇ ਕਰਾਯਾ
 ਸੀ ਏਸ ਗੁਫਾ ਤੇ ਬਾਲੀ ਡਰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ ਓਸਨੂੰ ਸਰਾਫ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਤੂੰ ਏਥੇ ਆਵੇਂਗਾ ਤਾਂ
 ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਏਸੇ ਦਲੇਰੀ ਕਰਕੇ ਸੁਗ੍ਰੀਵ ਓਥੇ ਆਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਬਾਲੀ ਦਾ ਕੁਝ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਲਦਾ ॥

§ ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪੰਡਰੀਕ ਭਗਤ ਦੇ ਘਰ ਬੀਠਲ ਅਵਿਤਾਰ ਹੋਯਾ ਲਿਖਯਾ ਹੈ ॥

॥ ਅਰਨਾ ਚਲ—ਓਸ ਪਹਾੜ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਥੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਤੇ ਸਾਰੇ
 ਦੇਵਤੇ ਓਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਮਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਿੰਦ ਪਏ ਸਨ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਚੁੜ੍ਹੇ ਵਿਚ ਆਵੇ ਓਹ
 ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੱਡਾ ਮੰਨਯਾ ਜਾਵੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਵਾਰੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਦੌੜ
 ਪਏ ਪਰ ਗਨੇਸ਼ ਚੂਹੇ ਦਾ ਅਸਵਾਰ ਸੀ ਓਹ ਕੀਹ ਕਰਦਾ ਓਸਨੇ ਓਸੀ ਮੰਤ੍ਰ ਲਿਖਕੇ ਓਥੇ ਹੀ
 ਓਸਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਮਾ ਕਰ ਲਈ ਓਹ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਯਾ ਸਮਝਯਾ ਗਿਆ ਇਹ ਪੁਰਾਨਕ ਕਥਾ
 ਹੈ, ਏਥੇ ਹੀ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਜਟਾਯੂ ਰਾਵਨ ਨਾਲ ਲੜਯਾ ਸੀ ॥

॥ ਪਾਲਮ ਕੋਟਾ—ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਏਥੇ ਹੀ ਪਾਰਬਤੀ ਨੇ ਪਿੰਡੇ ਦੀ ਮੈਲ ਲਾਹ ਕੇ ਗਨੇਸ਼
 ਨੂੰ ਬਨਾਯਾ ਸੀ ॥ ? ਓਸ ਇੰਬਲੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਰਾਮਾਨੰਦ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਯਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ॥

! ਸੁੰਦਰ ਬਨ—ਏਥੇ ਹੀ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪੁਲ ਤਯਾਰ ਕਰਵਾਯਾ
 ਸੀ, ਤਾਂਹੀਏਂ ਹੀ ਰਾਮਾਯਨ ਵਿਚ ਏਸ ਕਥਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁੰਦਰ ਕਾਂਡ ਹੈ ॥

ਲੰਕਾ ਟਾਪੂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਵਿਚ ਦੀਦਾਰੇ

ਓਥੇ* ਮਧਰੇਸ਼ਹਿਰਨੂੰ ਤਾਰਕਰਕੇ ਅੱਗੇ ਬੋਲੀ ਦੀ ਖਾਡੀ ਦੀ ਨਿਹਾਰ ਭਾਈ
ਠੀਕਰਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਰ ਜਾਇ ਠਹਿਰੇ ਓਥੇ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਪਸਾਰ ਭਾਈ
ਦੇਵੀ ਪਟਲ ਹੁੰਦੇ ‡ ਬਿੰਦੂ ਸਰ ਪਹੁੰਚੇ † ਰਾਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੰਡੇ ਤਾਰ ਭਾਈ
ਪਾਸ ॥ ਰਾਸ ਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਜਾਇ ਏਠੇ ਫੇਰ ਹੋ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਾਰ ਭਾਈ
ਲੰਕਾ ਗੜ੍ਹ ਦੀ ਜਾਇ ਕੇ ਲਈ ਝਾਂਕੀ ਅਜਬ ਥਾਂ ਡਿਠੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਭਾਈ
॥ ਸ਼ੋਕ ਬਾਗ, ਲੰਕਾ ਗੜ੍ਹ ? ॥ ਘਾਡੰਬਰਗੁਫਾ ਸੀਤਾ ਦੀ ਕਰੀਂ ਵਚਾਰ ਭਾਈ
ਰਣ ਭੂਮੀ ਜਿਥੇ ਰਾਮ ਯੁੱਧ ਕੀਤਾ ਰਤਨਾ ਪੁਰ ਮੈਦਾਨ ਅਪਾਰ ਭਾਈ
ਗਰੜ ਗੰਗਾ ਆਦਿਕ ਕਈ ਥਾਂ ਡਿਠੇ ਸਾਰੇ ਕਿਸਤਰੂਂ ਕਰਾਂ ਸ਼ੁਮਾਰ ਭਾਈ
ਥਾਂ ਥਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਪਹੁੰਚ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਪਰਚਾਰ ਭਾਈ
ਓਥੇ ਕਿਸੇ ਪਰੇਮ ਨੇ ਖਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੋਇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਨੂੰ ਤਯਾਰ ਭਾਈ
ਸ਼ਹਿਰ ਮਟੀਆ ਕਲਮ ਦੇ ਬਾਗ ਅੰਦਰ ਏਠੇ ਜਾਇ ਕੇ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
ਸੁੱਕਾ ਬਾਗ ਸੀਓਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸ਼ਾਖਾਂ ਪਸਾਰ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸ਼ਿਵਨਾਭਰਾਜਾਓਸ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਓਹਨੂੰ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਦਾ ਪਯਾਰ ਹੈ ਸੀ
ਇਕ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ਸਿੱਖ ਚੰਗਾ ਨਿੱਤ ਕਰੇ ਸੋਦਾਗਰੀ ਕਾਰ ਹੈ ਸੀ
; ਮਨ ਸੁਖ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਰਹਿਨ ਵਾਲਾ ਏਸ ਦੇਸ ਆਯਾ ਇਕ ਵਾਰ ਹੈ ਸੀ

* ਮਧਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਮੀਨਾਚੀ ਦੇਵੀ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਇਹ ਓਸ ਦੇਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਹੋਈ ਹੈ,

† ਬੋਲਾ ਰਾਕਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੇ ਪੁਲ ਨੂੰ ਢਾ ਦੇਂਦਾ ਸੀ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਂਦਾ
ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਓਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ਸੀ ॥

‡ ਬਿੰਦੂ ਸਰ—ਇਹ ਤੀਰਥ ਹੈ ਏਥੇ ਹੀ ਬੈਠਕੇ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਪੁਲ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਸੀ ॥

§ ਰਾਮੇਸ਼ੁਰ—ਰਾਮ ਦਾ ਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ ਪੁਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮੰਦ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਰਾਸ ਕੁਮਾਰੀ
ਧਰਤੀ ਦੀ ਨੌਕ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ॥ ਅਸ਼ੋਕ ਬਾਗ—ਜਿਥੇ ਰਾਵਨ ਨੇ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਲਿਜਾ

ਕੇ ਰਖਯਾ ਸੀ ॥ ? ਮੇਘਾ ਡੰਬਰ—ਇਸ ਪਹਾੜ ਤੇ ਰਾਵਨ ਨੇ ਨਾਚ ਵਾਸਤੇ ਥਾਂ ਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ

ਸੀ ਅਪਛਰਾਂ ਦੇ ਨਾਚ ਦੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ॥ ! ਗਰੜ ਗੰਗਾ—ਜਿਥੇ ਗਰੜ ਨੇ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਤੇ ਫੌਜ

ਨੂੰ ਪੰਝੀ ਹੋਈ ਨਾਗ ਫਾਸ ਤੋੜੀ ਸੀ ॥ ; ਮਨਸੁਖ—ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਖੱਤ੍ਰੀ ਸੀ, ਏਸੇ ਦਾ ਹੀ ਜਹਾਜ਼

ਪਾਰ ਲੰਘਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦ ਦਾਸੀ ਨੇ ਆਕੇ ਚਰਨ ਚੁੱਮੇ ਸਨ ਤਾਂ ਓਸਨੂੰ ਦਿੱਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ॥

ਦੇਖੋ ਏਸੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ॥

ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਓਹਦਾ ਮੇਲ ਹੋਇਗਿਆ ਓਸਲਿਆ ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਢਾਰ ਹੈ ਸੀ
 ਓਸ ਦੱਸਯਾ ਨਾਮ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਲੱਗਾ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਅਪਾਰ ਹੈ ਸੀ
 ਦੇਖਾਂ ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀ ਓਹ ਰਹਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਸਦਾ ਵਚਾਰ ਹੈ ਸੀ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੰਜਾਬ ਸੈਂ ਵਿਚ ਟਾਪੂ ਚਾਂਹਦਾ ਚਿੱਤ ਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀਦਾਰ ਹੈ ਸੀ
 ਰਾਤ ਦਿਣੇ ਵੈਰਾਗ ਅਥਾਹ ਲੱਗਾ ਭੁੱਲਾ ਰਾਜ ਦਾ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਹੈ ਸੀ
 ਹਰ ਸਮੇਂ ਹੀ ਬੇਨਤੀ ਰਹੇ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਖੜਕਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਤਾਰ ਹੈ ਸੀ
 ਲੱਗੀ ਦਰਸਪਿਆਸ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰਦਾ ਵਾਂਗ ਬੰਬੀਹੇ ਪੁਕਾਰ ਹੈ ਸੀ

ਤਬਾ

ਪ੍ਰਗਟ ਆਣਕੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਯਾ ਕਈ ਸਮਝ ਵਾਲੇ ਸਮਝਾਨ ਆਉਂਦੇ
 ਰਾਜਾ ਕੀਹ ਅਣਡਿਠੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਗੱਲੀਂ ਪਾ ਵੈਰਾਗ ਹਟਾਨ ਆਉਂਦੇ
 ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਦੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਸੁਣ ਕਈ ਪਖੰਡੀ ਭਰਮਾਨ ਆਉਂਦੇ
 ਗੁਰੂ ਬਣਨ ਆਉਂਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਠੱਗ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਠੱਗ ਕੇ ਖਾਨ ਆਉਂਦੇ

ਰਾਜੇ ਨੇ ਠੱਗਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨੀ

ਜਦ ਆਮ ਸਾਧੂ ਓਥੇ ਆਉਨ ਲੱਗੇ ਮਾਰੇ ਹਿਰਸ ਦੇ ਲੋਭ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕਰ ਕੇ
 ਮੂਲ ਆਈ ਪਰਤੀਤ ਨ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਰਾਜੇ ਸੋਚਿਆ ਮਨ ਵਚਾਰ ਕਰ ਕੇ
 ਗੁੱਝੀ ਰਹੂ ਨ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀ ਓਹ ਚਾਨਨ ਕਰੂ ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਟਾਰ ਕਰ ਕੇ
 ਪਰਖਨ ਵਾਸਤੇ ਓਸਤ ਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰ ਕੇ
 ਪਾਸ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਪਯਾਰ ਕਰ ਕੇ
 ਮੋਹ ਲੈਂਦੀਆਂ ਇਕ ਦੂਹ ਦਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਕੱਢ ਦੇਂਦੀਆਂ ਖੂਬ ਖਵਾਰ ਕਰ ਕੇ
 ਕੁੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਝੱਟ ਹੀ ਜਾਣ ਪਰਖੇ ਕੱਢ ਦੇਇ ਰਾਜਾ ਦੁਰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ
 ਭੇਖ ਧਾਰਨਾ ਸੋਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਔਖਾ ਪਾਲਨਾ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਪਰਖ

ਜਾਇ ਮਾਲੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿਤੀ ਰਾਜਾ ਬਾਗਸੇਂ ਸੰਤ ਵਚਾਰ ਆਏ
 ਇਕ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਪਦੇ ਦੇ ਚੋਲੇ ਮੱਥੇ ਚਮਕਦੀ ਜੋਤ ਅਪਾਰ ਆਏ
 ਓਹੋ ਹਿਗ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੇਸ ਭਿੰਨਾ ਕੇਖਾ ਧਾਤੀ ਅੱਰੇ ਵੇਸਮਾਤ ਆਏ

ਸੁਣ ਰਾਜੇ ਨੇ ਐਰਤਾਂ ਘੱਲੀਆਂ ਓਹ ਆਈਆਂ ਮੂਬ ਓਹ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਲਾਏ
ਕਰ ਬੱਕੀਆਂ ਆਪਨੇ ਫੰਧ ਸਾਰੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ਆਏ
ਰਹੇ ਗੁਰ ਅਡੋਲ ਨ ਮੂਲ ਡੋਲੇ ਅੰਤ ਹੋ ਹਟੀਆਂ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਆਏ
ਗੁਰਾਂ ਛੇੜ ਰੁਬਾਬ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹ ਯਾ ਸੋਹਣੀ ਪੁਨ ਮੋਲੀ ਨਾਲਤਾਰ ਆਏ
ਡੋਲੇ ਕਿਵੇਂ ਸੁਮੇਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਾਰਨ ਮੱਖੀਆਂ ਫੂਕ ਹਜ਼ਾਰ ਆਏ

ਸ਼ਬਦ—ਗਾਛਹੁ ਪੁਤੀ ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ
ਨਾਮੁ ਭਣਹੁ ਸਚ ਦੋਤੁ ਸਵਾਰਿ
ਪ੍ਰਿਉ ਸੇਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਾਰਿ
ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰਿ ॥੭॥

ਮੋਹਿਨ ਮੋਹਿ ਲੀਆਮਨੁ ਮੋਹਿ। ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਾ ਤੋਹਿ

ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਨਾਮ ਸੈਰ ਜਾਵੇ ਰਾਜ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਬੇਟੀ
ਸਾਂਡਾ ਮਨ ਨ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋਵੈ ਮੋਹ ਲੱਗਾ ਏਥੇ ਕਰਤਾਰ ਬੇਟੀ
ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਪਛਾਨ ਸਾਨੂੰ ਮੋਹਰੇ ਭਰੀਆਂ ਗੰਦਲਾਂ ਸਾਰ ਬੇਟੀ
ਕਰੋ ਪਤੀ ਦੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਲੈ ਦੋਵੇਂ ਸਵਾਰ ਬੇਟੀ
ਫੁਲ ਵਾਂਗ ਇਹ ਜੋਬਨ ਢਲ ਜਾਸੀ ਸਦਾ ਰਹਿਨ ਨ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਬੇਟੀ
ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਸੇਵੇਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੇ ਭਵਜਲੋਂ ਹੋਵਨਾ ਪਾਰ ਬੇਟੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਕਿਰਨਾਂ ਤਿਖੀਆਂ ਵਾਕ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬੱਟ ਮੋਹਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਚੀਰ ਗਏ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਡਿੱਗੀਆਂ ਸ਼ਰਨ ਗੁਰ ਦੀ ਵਰਤੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਠੀਓ ਸਰੀਰ ਗਏ
ਕਰਮ ਜਾਗ ਪਏ ਪਿਛੇ ਨੇਕ ਕੀਤੇ ਵੱਗ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਨੀਰ ਗਏ
ਕੀਤੇ ਪੁੱਨ ਜੋ ਕਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਫਲ ਆਪਨਾ ਦੇ ਅਖੀਰ ਗਏ

ਮੋਹਣੀਆਂ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸਨਾ

ਓਹਨਾਂ ਐਰਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਹਯਾ ਰਾਜਾ ਸੰਤ ਓਹ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਏ
ਓਹਨ ਠੱਗਯਾ ਜਾਂਵਦਾ ਅਸਾਂ ਪਾਸੋਂ ਓਹ ਤਾਂ ਬਚਨ ਤਿੱਖੇ ਬਾਨ ਮਾਰਦਾ ਏ

ਕਈ ਸੰਤ ਛਿੱਠੇ ਓਹਦੇ ਤੁੱਲ ਕੋਈ ਨ ਇੰਹਤਾਂ ਆਪਸਾਈਂ ਸੰਸਾਰਦਾ ਏ
 ਦਰਸਕੀਤਿਆਂ ਰਿਦੇਨੂੰ ਠੰਢ ਪੈਂਦੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਵਿਚ ਪਲਕਦੇ ਤਾਰਦਾ ਏ
 ਰਾਜਾ ਲੱਭਦਾ ਜਿਨੂੰ ਤੂੰ ਓਹੋ ਆਯਾ ਫਿਰੇ ਜਗਤ ਦੇ ਤਈਂ ਉਧਾਰਦਾ ਏ
 ਭਾਗ ਭਲੇ ਕਰ ਦਰੈਸ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰ ਮਾਨੁਖੋਂ ਦੇਵ ਖਲਾਰਦਾ ਏ

ਰਾਜਾ ਨੇ ਸਭ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਨਾ ਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੂੰ ਭੇਜਨਾ

ਰਾਜਾ ਦਿਲ ਤੋਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਯਾ ਕਹਿੰਦਾ ਤੂੰ ਵਜ਼ੀਰ ਅਜ਼ਮਾ ਜਾਕੇ
 ਸੌਂਨਾ, ਚਾਂਦੀ, ਹੀਰੇ, ਮੋਤੀ ਲੈ ਜਾਹ ਖਾਂ ਚਮਤਕਾਰ ਮਾਯਾ ਦਿਖਲਾ ਜਾਕੇ
 ਲੋਭੀ ਮਾਯਾ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭਰਮ ਜਾਂਸੀ ਚਾਤਰ ਬਣ ਘਸੈਟੀ ਤੇਲਾ ਜਾਕੇ
 ਜਵਾਹਿਰਾਤ ਵਜ਼ੀਰ ਲੈ ਬਾਗ ਪਹੁਤਾ ਅੱਗੇ ਵੇਖਯਾ ਰੂਪ ਖੁਦਾ ਜਾਕੇ
 ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਧਰੇ ਨਮੋਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਬੈਠਾ ਚਰਨੀ ਧਯਾਨ ਲਗਾ ਜਾਕੇ
 ਕਹਿੰਦੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੱਸ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਹਨੂੰ ਰਾਜਾ ਦੇ ਹੀ ਗਲ ਪਾ ਜਾਕੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਲੋਭ ਮਾਯਾ ਦਾ ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਮਾਯਾ ਦਾ ਫਿਰਨ ਬਪਾਰ ਕਰਦੇ
 ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਬਣ ਸਾਧ ਖਾਤਰ ਪੇਟ ਦੀ ਫਿਰਨ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ
 ਫਿਰਨ ਤਾਉਂਦੇ ਧੂਣੀਆਂ ਪੇਟ ਖਾਤਰ ਬਣ ਸਾਧ ਪਾਖੰਡ ਹਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ
 ਮਾਯਾ ਘਰ ਦੀ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਠ ਆਉਂਦੇ ਮੁੜ ਮਾਯਾ ਹੀ ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਕਰਦੇ
 ਪਿੰਡੇ ਖੇਹਰੁ ਮਾਉਣ ਅਤੀਤ ਬਣ ਕੇ ਲੁੱਕ ਛਿਪ ਕੇ ਪਾਪ ਵਿਕਾਰ ਕਰਦੇ
 ਪਾ ਭਗਵੇ ਕੱਪੜੇ ਬਹਿਨ ਜੰਗਲ ਕਿਤੇ ਡੇਰਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ੰਗਾਰ ਕਰਦੇ
 ਉਵ ਛੱਡ ਕੇ ਗ੍ਰਿਸਤ ਨੂੰ ਸਾਧ ਬਣਦੇ ਬਹੁਤਾ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਦੇ
 ਮੂੰਹੋਂ ਆਖਦੇ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਅਸੀਂ ਮਾਯਾ ਭੈਨ ਨਾਹੀਂ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਦੇ
 ਪਰ ਵਾਂਗ ਸੱਪਾਂ ਮੱਲੀ ਢੇਰ ਬੈਠੇ ਐਸ਼ਾਂ ਭੋਗਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਕਾਰ ਕਰਦੇ
 ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਫਿਰ ਮਾਯਾ ਛਣਕਦੀ ਜੀ ਸਾਧ ਨਾਮ ਦੇ ਤਈਂ ਖਵਾਰ ਕਰਦੇ
 ਮਾਯਾ ਭੈਨ ਹੈ ਦੱਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਇਹਦਾ ਤਿਆਗ ਹੀ ਚੰਗਾ ਉਚਾਰ ਕਰਦੇ
 ਪੈਂਡ ਬੰਨ੍ਹੀ ਲੰਗੋਟੀਆਂ ਵਿਚ ਫਿਰਦੇ ਜੇ ਮਿਲੇ ਸੋ ਹਜ਼ਮ ਵਚਾਰ ਕਰਦੇ
 ਓਹੋ ਜਿਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਯਾ ਕਿਉਂ ਛਲੇ ਨਾਹੀਂ ਭਜਨ ਮਾਯਾ ਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰ ਕਰਦੇ

ਕਈ ਭੇਖ ਦੇ ਰਾਸਤੇ ਕਰਨ ਕੱਠੀ ਕਈ ਦੋਸ ਪਰਦੋਸ ਜਾ ਕਾਰ ਕਰਦੇ
 ਦੋਨੋਤਰਫ਼ ਮਾਯਾ ਜਾਲ ਲਾਇ ਹੋਇ ਨੇ ਇਹ ਦੇਵਾਸਤੇ ਪਾਪ ਨਰਨਾਰ ਕਰਦੇ
 ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਜੋਏ ਸਤੋਂ ਬਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੱਚਾ ਏਸ ਦਾਤ ਯਾਗ ਅਖਤ ਯਾਰ ਕਰਦੇ
 ਇਹ ਦਾਤਿਆਗ ਹੈ ਧਰਮ ਤੇ ਲਾ ਦੇਨਾ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੋ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ
 ਵਿਹਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਰੱਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭਲੇ ਸੰਤ ਇਹ ਦਾ ਤਿਸਕਾਰ ਕਰਦੇ

ਤਥਾ

ਅਸਰ ਮਾਯਾ ਦਾ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀ ਤੇ ਕੀਹ ਪੈਣਾ ਹੈਸੀ ਇਹ ਵਚਾਰ ਦੇਖੋ
 ਸੂਰਜ ਅੱਗੇ ਹਨੇਰੇ ਨੇ ਠਹਿਰਨਾ ਕੀਹ ਅੱਗੇ ਨਾ ਮਜਿਉਂ ਪਾਪ ਉਡਾਰ ਦੇਖੋ
 ਨਾ ਸਵੰਤ ਪਦਾਰਥ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖੋ
 ਉਠ ਗਿਆ ਵਜ਼ੀਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋਕੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਦੇਖੋ

ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ

ਕਹਯਾ ਜਾਇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਸੁਣੀ ਰਾਜਾ ਅੱਗੇ ਸਾਧ ਬਿਅੰਤ ਫਿਰੰਤ ਡਿੱਠੇ
 ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਡਿੱਠਾ ਭੇਖਾ ਧਾਰੀ ਬਪਾਰੀ ਬਿਅੰਤ ਡਿੱਠੇ
 ਓਹਨਾਂ ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਭਰਮਨਾ ਕੀਹ ਪਤੀ ਮਾਯਾ ਦੇ ਰੂਪ ਭਗਵੰਤ ਡਿੱਠੇ
 ਸਾਡੇ ਭਾਗ ਭਲੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਅਹੇ ਸੰਤ ਡਿੱਠੇ

ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨੀ ਆਉਨਾ

ਪਿਆਸ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਲੱਗੀ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਸੀ ਰਹਿੰਦਾ ਤੜਪਦਾ ਸੀ ਨਿਸਭੋਰ ਰਾਜਾ
 ਅਣ ਡਿੱਠੇ ਸਰੂਪ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਧਾ ਰਹਿੰਦਾ ਰੋਂ ਵਦਾ ਸੀ ਵਿਚ ਲੋਰ ਰਾਜਾ
 ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਹੀ ਯਾਦ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਸੀ ਕਰਦਾ ਮੂਲ ਨ ਸੀ ਕੰਮ ਹੋਰ ਰਾਜਾ
 ਚੰਦ ਮੇਰੀ ਵਲੈਤ ਆ ਕਦੋਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਤੱਕਦਾ ਵਾਂਗ ਚਕੋਰ ਰਾਜਾ
 ਸੁਣਯਾਂ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਓਹ ਆਣ ਬੈਠਾ ਟੁਰਯਾ ਨਾਲ ਪੰਚੈਤ ਨੂੰ ਜੋੜ ਰਾਜਾ
 ਖਿਚਯਾ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਯਾ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਡੋਰ ਰਾਜਾ

ਤਥਾ

ਅਣ ਡਿੱਠੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਆਨ ਡਿੱਠਾ ਰਾਜਾ ਸੁਧ ਸਰੀਰ ਦੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ
 ਛੇਤੀ ਕਰੇ ਪਰ ਛੇਤੀ ਨ ਮੂਲ ਹੋਵੇ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਸਰੀਰ ਆ ਫੁੱਲ ਗਿਆ

ਜਾਂਦੇਸਾਰ ਹੀ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਡਾਢਾ ਬੋਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਝੁੱਲ ਗਿਆ
ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲ ਨ ਸੱਕੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ

ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇਨੀ

ਬਾਬੇ ਅੱਖਯਾ ਆਉ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਰਾਜਾ ਚਿੱਤ ਆਵੇਤੋਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
ਖਿੱਚ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਆਏ ਚੱਲ ਸਮੰਦਰੋਂ ਪਾਰ ਭਾਈ
ਉੱਠ ਬੈਠ ਸੰਭਾਲ ਸਰੀਰਤਾਈਂ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਚਤਾਰ ਭਾਈ
ਕੀਤਾ ਨਦਰੀਂ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਬਾਬੇ ਬੇੜਾ ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੋਗਿਆ ਪਾਰ ਭਾਈ
ਰਾਜੇ ਉੱਠ ਪ੍ਰਦੱਖਨਾਂ ਚਾਰ ਲਈਆਂ ਮੂੰਹੋਂ ਧੰਨ ਗੁਰ ਧੰਨ ਉਚਾਰ ਭਾਈ
ਬੈਠਾ ਜੋੜ ਕੇ ਹੱਥ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੋਈ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਮੰਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਰਾਜਾ ਸਿੱਖ ਕੀਤਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦੀ ਲਹਿਰ ਚਲਾਈ ਬਾਬੇ
ਸਾਰਾਂ ਦੇਸ ਓਹ ਸ਼ਰਨੀ ਆਨ ਲੱਗਾ ਸਭ ਤਈਂ ਗੁਰ ਭਗਤ ਸਿਖਾਈ ਬਾਬੇ
ਜਾਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਲੋਕ ਜਪਨ ਲੱਗੇ ਪੂਜਾ ਪੁੱਥਰਾਂ ਆਦਿ ਹਟਾਈ ਬਾਬੇ
ਥਾਉਂ ਥਾਈਂ ਭੰਡਾਰੇ ਚਲਾ ਦਿੱਤੇ ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਮੇਲ ਮਲਾਈ ਬਾਬੇ
ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਆਖ ਕਰਕੇ ਓਹ ਤੋਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਲਾ ਬਨਵਾਈ ਬਾਬੇ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਓਸ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਈ ਬਾਬੇ
ਰਾਜੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਮਨ ਲਾਕੇ ਜੜ੍ਹ ਓਹਦੀ ਕਰਤਾਰੋਂ ਲਵਾਈ ਬਾਬੇ
ਨਾਲੇ ਸਭ ਰਾਜੇ ਓਹਦੀ ਕਰ ਤਾਬੇ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਦੀ ਈਨ ਮਨਵਾਈ ਬਾਬੇ
ਤਿੰਨ ਮਾਹ ਰਹੇ ਗੁਰ ਪਾਸ ਰਾਜੇ * ਪ੍ਰਾਣ ਸੰਗਲੀ ਓਥੇ ਬਨਾਈ ਬਾਬੇ
ਮਾਹ ਦਸ ਫਿਰ ਦੇਸ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੰਗਲ ਦੀ ਪਦੀ ਧਰਤ ਤਰਾਈ ਬਾਬੇ

ਸੰਗਲ ਦੀ ਪਦ ਤੋਂ ਪਿਛਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜਨਾ

ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਸੱਤਰ ਤੇ ਵੈਸਾਖ ਹੈ ਸੀ ਬਾਬੇ ਪਿਛਾਂ ਨੂੰ ਰੁਖ ਪਰਤਾਯਾ ਜੀ
ਨਾਗਾ ਪਟਨ ਪਾਲਾ ਘਾਟ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਨੀਲ ਗਿਰੀ ਜਾ ਦਰਸਦਿਖਾਯਾ ਜੀ

* ਪ੍ਰਾਣ ਸੰਗਲੀ ਇਕ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਨਾਕੇ ਰਾਜਾ ਹੀ ਨੂੰ ਦੇ ਆਏ
ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਭਾਈ ਪੈੜਾ ਮੋਖਾ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਮੰਗਵਾਯਾ ਸੀ ॥

ਮਾਲਾ ਬਾਰ * ਪਦਮਨਾਭ ਸ਼ਹਿਰ ਰਹਿ ਕੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਾਯਾ ਜੀ
ਤਾਮਰ ਨਦੀ ਨੂੰ ਲੰਘ ਕੇ ਚੀਨ ਪਹੁੰਚੇ ਪੱਥਰ ਪੂਜਨੇ ਦੇਸ ਹਟਾਯਾ ਜੀ
ਕੋਸ਼ੇ ਦੱਤ ਰਾਜੇ ਓਸ ਦੇਸ ਦੇ ਨੂੰ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਾਯਾ ਜੀ
ਜੰਗਲ, ਪਰਬਤਾਂ, ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰ ਬਾਬੇ + ਪੰਚ ਬਟੀ ਜਾ ਆਸਨ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਸੰਤਾਂ ਰਿਖੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰ ਗੋਸ਼ਟ ਬਾਬਾ ਹੱਤੇ ਬੰਬਈ ਨੂੰ ਆਯਾ ਜੀ
ਬਾਲਕੇਸ਼ੁਰ ਆਦਿਕ ਥਾਉਂ ਛਿੱਠੇ ਗਾਇਕ ਵਾੜ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
+ ਤੀਰਥ ਮਾਨਸਰ ਤੇ ਅੱਗੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਦੌਰ ਫਿਰਾਯਾ ਜੀ
॥ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਸਾਂਭਰ ਮਤੀ ਨਦੀ ਕੰਢੇ ਬੈਠ ਗੁਰਾਂ ਰੁਬਾਬ ਵਜਵਾਯਾ ਜੀ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਧਾਰ ਦੇ ਜੀਆਂ ਤਾਈਂ ਜੂਨਾ ਗੜ੍ਹ ਜਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਨਰਸੀ ਭਗਤ ਹੋਯਾ ਏਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਜਿਧੀ ਹੁੰਡੀ ਨੂੰ ਰਾਮ ਤਰਾਯਾ ਜੀ
ਮਿ੍ਰਗੀ ਕੁੰਡ ਤੀਰਥ ਬਾਣੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਸਨ ਜਾ ? ਗਿਰਨਾਰ ਟਕਾਯਾ ਜੀ
ਬਹੁਤੇ ਧਾਮ ਤੇ ਤੀਰਥ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ! ਬੋਟ ਦਵਾਰਕਾ ਨੂੰ ਵਰੋਸਾਯਾ ਜੀ
ਕੰਢੇ ; ਸਿਖ ਤਲਾਈ ਦੇ ਜਾ ਬੈਠੇ ਸੱਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲਖਾਯਾ ਜੀ
ਅੱਗੇ ਕੱਛ ਗੁਜਰਾਤ ਥੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁੱਖ ਵੱਲ ਪੰਜਾਬ ਭਵਾਯਾ ਜੀ

* ਏਥੋਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਬੈਠੇ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਵਿਚ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਇਹ
ਰਾਜਾ ਜਾਤ ਦਾ ਘਮਯਾਰ ਸੀ ॥

+ ਪੰਚ ਬਟੀ—ਇਥੇ ਪੰਜ ਬੋਹੜ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਏਸੇ ਥਾਂ ਅਗਸਤ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਦੇ
ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਬਨਬਾਸ ਕੱਟਿਆ ਸੀ ਤੇ ਏਥੋਂ ਥੋੜੀ ਦੂਰ ਤੇ ਹੀ ਸੂਪਨਖਾ ਦਾ
ਨੱਕ ਕੰਨ ਲਛਮਨ ਨੇ ਕੱਟਿਆ ਸੀ ਤੇ ਏਸੇ ਬਨ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਰਾਵਨ ਨੇ ਚੁਰਾਇਆ ਸੀ ॥

o ਏਥੇ ਬਾਲਮੀਕ ਰਿਖੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॥ + ਤੀਰਥ ਮਾਨਸਰ—ਬੀਸਾ ਨਗਰ ਤੋਂ ਨੇੜੇ
ਹੀ ਇਹ ਤੀਰਥ ਹੈ ਤੇ ਏਥੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॥ ॥ ਏਥੇ ਹੀ ਏਸੇ ਨਦੀ ਦੇ ਕਨਾਰੇ
ਨਾਗਰ ਬ੍ਰਹਿਮਨ ਨੂੰ ਦਾਦੂ ਜੀ ਬਾਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਏ ਲੱਭੇ ਸਨ ॥ ॥ ਜੂਨਾ ਗੜ੍ਹ ਵਿਚ ਫ਼ੈਜ਼
ਤਲਬ ਨਵਾਬ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਕੇ ਸਿਖ ਬਨਯਾਂ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀਆਂ ਚਰਨ ਪਾਦਕਾਂ
ਲੈਕੇ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਮੰਦਰ ਬਨਵਾਕੇ ਰਖੀਆਂ ਤੇ ਨਾਲ ਜਾਗੀਰ ਲਾਈ, ਏਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਹੀ ਦਾਤਾ ਰੰਜ
ਬਖਸ਼ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਮਕਬਰਾ ਬਨਯਾਂ ਹੋਯਾ ਹੈ ਏਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਹੀ ਨਰਸੀ ਭਗਤ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

? ਏਸ ਪਰਬਤ ਤੇ ਭੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਬਨਯਾਂ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥ ! ਬੋਟ ਦਵਾਰਕਾ—ਜਿਥੇ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਜਰਾਸੰਧ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਨਾਕੇ ਜਾ
ਰਿਹਾ ਸੀ ॥ ; ਸਿਖ ਤਲਾਈ—ਏਥੇ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਖਾਸੁਰ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੇਦ
ਲਿਆ ਕੇ ਦਿਤੇ ਸਨ ॥

ਹੋਕੇ ਪਾਰ ਸਤਲੁੱਜ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜਾ ਸ਼ਬਦ ਮੁਲਤਾਨ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
ਕਰ ਸਫਰ ਲੰਮਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਯਾ ਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਇਹ ਉਦਾਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਸਾਹਿਬਦਿਫਰਯਾ ਲੈਵਚਾਰ ਭਾਈ
ਚਾਰ ਫੁੱਟ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਮਾਰ ਆਏ ਮਿਲੇ ਸਾਧ ਤੇ ਸੰਤ ਅਪਾਰ ਭਾਈ
ਮੰਦਰ ਧਾਮ ਤੇ ਜੰਗਲ ਪਹਾੜ ਫਿਰੇ ਹੋ ਆਇ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਾਰ ਭਾਈ
ਬਾਬਾ ਫਿਰਯਾ ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਭਾਈ
ਕੋਣਗਿਣਸੱਕੇ ਓਹਨਾਂ ਬਾਵਾਂ ਤਾਈਂ ਆਉਣ ਕਿਸਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੁਮਾਰ ਭਾਈ
ਜੇਕਰ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਾਂਗੂੰ ਲਿਖਨ ਲਗਦਾ ਸਮਾਹੋਂ ਵਦਾਖਰਚ ਬਿਸਯਾਰ ਭਾਈ
ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਦਿੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਰੰਬ ਅਕਾਰ ਭਾਈ
ਲੋੜਵੰਦੀਆਂ ਕਥਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕੀਤਾ ਲਿਖਨ ਦਾ ਜਤਨ ਹੈਧਾਰ ਭਾਈ

ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਪੀਰਾਂ ਨੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਭੇਜਨਾ ॥

ਮੰਦਰ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤਬ ਰੋਜ਼ ਆਦਿਕ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਖਦਿਖਾਇ ਕਰਕੇ
ਬਾਹਰ ਨਦੀ ਕਨਾਰੇ ਹੀ ਉੱਤਰੇ ਜਾ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਨ ਰੁਬਾਬ ਬਜਵਾਇ ਕਰਕੇ
ਖਿੱਚੇ ਆਉਨ ਲੱਗੇ ਨਰ ਨਾਰ ਓਥੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਂ ਵਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਕਰਕੇ
ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਚਰਚਾ ਹੋਨ ਲੱਗੀ ਬੈਠੇ ਬਾਹਿਰ ਪੂਰੇ ਸੰਤ ਆਇ ਕਰਕੇ
ਸੁਣਯਾਂ ਜਦੋਂ ਪੀਰਾਂ ਮੁਲਤਾਨ ਦਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਰਿਸ਼ਕ ਖਾਇ ਕਰਕੇ
ਪਯਾਲਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਭਰ ਕੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੱਥ ਇਕ ਮੁਰੀਦ ਫੜਾਇ ਕਰਕੇ
ਓਹ ਪਾਸ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਲੈ ਆਯਾ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇ ਕਰਕੇ
ਓਹਦੇ ਵਿਚ ਪਤਾਸੇ ਚਾ ਪਾਇ ਦਿਤੇ ਇਕ ਉਪਰ ਫੁੱਲ ਟਕਾਇ ਕਰਕੇ
ਦੁੱਧ ਓਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਹੀ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਕਹਯਾ ਦੇਹ ਪੀਰਾਂ ਤਾਈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ
ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਜੋਰ ਮਜ਼ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਓਹਦੇਂ ਵਦਾਹਾਂ ਸਮਝਾਇ ਕਰਕੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਪਿਆਲਾ ਦੁੱਧ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰ ਪੂਰ ਕਰਕੇ ਪੀਰਾਂ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਪੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਤਾਨ ਭਰ ਪੂਰ ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਰਹੋਗੇ ਕਿੱਥੇ ਜਤਾਯਾ ਜੀ

ਬਾਬੇ ਦੱਸਿਆ ਮਿੱਠੇ ਦੇ ਵਾਂਗ ਵਿੱਚੇ ਮਿਲ ਜਾਵਸਾਂ ਭੇਦ ਮਟਾਯਾ ਜੀ
ਫੁੱਲ ਵਾਂਗ ਰਹਿਸਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਨ ਦੁਖਾਵਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
ਦੁੱਧ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਂ ਮੁੜ ਪਹੁਤਾ ਜਾ ਮੁਰੀਦ ਸਭ ਹਾਲ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੋ ਗਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਹਿੰਦੇ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਇਹ ਆਯਾ ਜੀ

ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਪੀਰਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ

ਬਹਾਉਲਹੱਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹਸ਼ਰਫ਼ ਜੈਸੇ ਅਬਦੁੱਲਕਾਦੀ ਸਹਿਤ ਦੀਦਾਰ ਕਰਦੇ
ਰਤਨ ਨਾਥ ਜੋਗੀ ਸਹਿਜੂ ਭਗਤ ਜੈਸੇ ਆਣ ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਨ ਮਿਸ਼ਕਾਰ ਕਰਦੇ
ਸਾਯਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਨੇ ਪਾਯਾ ਸਭ ਤੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਰੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਰਦੇ
ਕੀਤੀ ਗੋਸ਼ਟ ਰਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਸਿੰਦੀ ਰੂੜ੍ਹ ਮਸਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵਚਾਰ ਕਰਦੇ
ਬਾਬੇ ਸਾਰਯਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਨਿਸ਼ਾ ਕੀਤੀ ਝੁਕ ਝੁਕ ਸਲਾਮ ਬਹੁ ਬਾਰ ਕਰਦੇ
ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿ ਓਥੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਵੱਲ ਮੁਹਾਰ ਕਰਦੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਪੀਰੀ ਪੁਰ ਮੁਲਤਾਨ ਝੁਕਾਇ ਚਰਨੀ ਸੈ ਜੀਆਂ ਦਾ ਕਰ ਉੱਧਾਰ ਬਾਬਾ
ਫ਼ਾਜ਼ਲ ਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਆਇ ਕਰਕੇ * ਫ਼ਰੀਦ ਸਾਨੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਿਹਾਰ ਬਾਬਾ
ਗੋਸ਼ਟ ਹੋਈ ਓਥੇ ਰਾਹ ਰੱਬ ਦੇ ਦੀ ਭਰਮ ਓਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਟਾਰ ਬਾਬਾ
ਓਸ ਥਾਉਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਫ਼ਰੀਦ ਵਾੜਾ ਜਿੱਥੇ ਵੈਠਾ ਹੈ ਸੀ ਘੜੀ ਚਾਰ ਬਾਬਾ
ਅੱਠ ਮੁੱਢੀ ਟਾਲੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਹੈ ਜੀ ਕਾਇਮ ਖੜੀ ਦੇਖੋ ਯਾਦਗਾਰ ਬਾਬਾ
ਸ਼ੇਰ ਕੋਟ ਥਾਣੀ + ਰਾਮ ਚੌਤਰੇ ਹੋ ਹੋ ਕੋਟ ਕਮਾਲੀਓਂ ਪਾਰ ਬਾਬਾ
ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਤੁਲੰਭੇ ਦੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਕਰੇ ਪਰਚਾਰ ਬਾਬਾ

* ਆਮ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ ਮਿਲੇ ਸਨ ਜੋ ਠੀਕ
ਨਹੀਂ ਸ਼ੇਖ਼ ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ ਸੰਨ ੧੨੬੬ ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਨਮੂਨੀਏਂ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ
ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਸੰਨ ੧੪੬੯ ਈਸਵੀ ਅਰਥਾਤ ੧੫੨੬ ਬਿਕਰਮੀ ਨੂੰ ਹੋਯਾ ਜੋ ਫ਼ਰੀਦ
ਜੀ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ੨੦੩ ਬਰਸ ਪਿਛੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦਾ ਬਾਹਰਵਾਂ
ਸਜਾਦਾਨ ਸ਼ੀਨ ਸ਼ੇਖ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਜਿਸਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਸ਼ੇਖ਼ ਇਬ੍ਰਾਹੀਮ ਤੇ ਤੀਜਾ ਨਾਮ ਫ਼ਰੀਦ ਸਾਨੀ ਭੀ
ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਫ਼ਰੀਦ ਵਾਲਾ ਹੈ ਓਥੇ ਮੇਲ ਹੋਯਾ ਸੀ ॥

+ ਰਾਮ ਚੌਤਰਾ—ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਏਥੇ ਸੀਤਾ ਤੇ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਲਛਮਨ ਆਏ ਸਨ
ਓਦੋਂ ਦੇ ਦੋ ਥੜੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਤੇ ਹਰ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਨੂੰ ਓਥੇ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥

ਏਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਹੀ * ਸੱਜਨ ਨੱਗ ਹੈ ਸੀ ਓਹਨੂੰ ਤਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਬਾਬਾ
 ਨੱਗੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਓਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਲਾਇ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪਯਾਰ ਬਾਬਾ
 ਭਾਵੇਂ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਬਹੁਤੋਂ ਨੂੰ ਜਾਇ ਵੜਯਾ ਸੀ ਦੇਸ ਬਾਰ ਬਾਬਾ
 ਸਿੱਧੇ ਜਾਇ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਦੇ ਕੁਟੰਬੀਆਂ ਤਈਂ ਦੀਦਾਰ ਬਾਬਾ
 ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਤਪਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਠਾਰ ਬਾਬਾ

ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ

ਖਬਰ ਹੋ ਗਈ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਤਾਈਂ ਆਇ ਤਪਾ ਜੀ ਦੇਸ ਨੂੰ ਤਾਰ ਕਰਕੇ
 ਉਮਰ ਭੋਗ ਚੁੱਕਾ ਬੈਠਾ ਕੰਢੇ ਤੇ ਸੀ ਹੈਸੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਮਰਾਂ ਦੀਦਾਰ ਕਰਕੇ
 ਗਤ ਦਿਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਤੜਪਦਾ ਸੀ ਰਹਿੰਦਾ ਪੁੱਛਦਾ ਯਾਦ ਬਹੁ ਬਾਰ ਕਰਕੇ
 ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਮਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲੱਗੀ ਆ ਨ ਸੱਕਯਾ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਕਰਕੇ
 ਓਹਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਿੱਚ ਕੀਤੀ ਪਹੁੰਚੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਲੋਂ ਪਯਾਰ ਕਰਕੇ
 ਖੁਸ਼ੀ ਰਾਇ ਦੀਦਾ ਅੰਤ ਰਿਹਾ ਨ ਸੀ ਚਰਨੀ ਸਿਰਧਰ ਦਾ ਆਂ ਸੂਫਾਰ ਕਰਕੇ
 ਨਾਲੇ ਆਖਵਾ ਤਪਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਫਿਰੇ ਹੁਣ ਵੱਸੇ ਏਥੇ ਵਯਾਧਾਰ ਕਰਕੇ
 ਜਵ ਤਕ ਮੈਂ ਜੀਵਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕਿਤੇ ਜਾਉ ਨ ਮੈਨੂੰ ਵਸਾਰ ਕਰਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਆਇ ਖਿੱਚੇ ਹੁਣ ਰੱਜ ਕੇ ਕਰ ਦੀਦਾਰ ਲੈ
 ਚਿਣ ਰਹੇ ਤੇਰੇ ਬਾਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਮੋਹ ਤੋੜ ਕੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਖਲ੍ਹਾਰ ਲੈ
 ਇਹ ਗਾਹਿ ਖੁਦਾ ਜੋ ਦੇ ਸੱਕੇ ਮਨ ਰੋਕ, ਕਰ ਭਜਨ ਕਰਤਾਰ ਲੈ
 ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ ਤਵੇਂ ਤੋੜੀ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕਰ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਲੈ
 ਤੇਰੇ ਫੰਧ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕੱਟ ਦਿੱਤੇ ਸਾਂਝੇ ਪਾਸ ਰਹਿਸੈਂ ਮਨਧਾਰ ਲੈ
 ਧਨ ਧਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਚਰਨੀ ਲੱਗ ਕੇ ਬੇੜੇ ਨੂੰ ਤਾਰ ਲੈ

* ਸੱਜਨ ਨੱਗ—ਤੁਲੰਡੇ ਵਿਚ ਇਹ ਨੱਗ ਭਲੇ ਮਾਨਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਸੀ ਤੇ ਆਏ
 ਗਏ ਅਸਾਫ਼ਰ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਫਸਾ ਕੇ ਲੁੱਛ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਸ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ
 ਜਿਸਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਜਾਕੇ ਛੁਡਾਯਾ ਤੇ ਸੱਜਨ ਨੂੰ ਨੱਗ ਤੋਂ ਠੀਕ ਸੱਜਨ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਵਾਹਵਾਹਰਾਇਬੁਲਾਰਦਾਸਿਦਕਉੱਚਾਉੱਚੀਪਦਵੀਅੰਤਨੂੰਪਾਇਗਿਆ
 ਰਿਖੀ, ਮੁਨੀਜਿਸਦਰਸਨੂੰਲੋਚਦੇਨੇਦਰਸਨਵਿਚਹੋਦਰਸ ਸਮਾਇਗਿਆ
 ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਦਾ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀ ਨੂੰ ਜੋਤ ਰੂਪ ਹੋ ਆਪਾ ਮਟਾਇ ਗਿਆ
 ਸਚੇ ਸਿਦਕ ਯਕੀਨ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਜੀ ਇਕ ਖਾਸ ਨਮੂਨਾ ਦਿਖਾਇ ਗਿਆ
 ਗਿਆ ਮਰ ਸੰਸਾਰਤੋਂ ਜਿਸਮ ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਰਖਾਇ ਗਿਆ
 ਤਨ, ਮਨ ਤੇ ਧਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਾਮ ਬਾਬੇ ਦੇ ਉਤੋਂ ਘੁਮਾਇ ਗਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਬੇੜਾ ਰਾਇਬੁਲਾਰ ਦਾ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਤਿਆਰਾ ਬੁਲਾਯਾ ਜੀ
 ਮੋਹ ਭਾਵੇਂ ਪਰਵਾਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ ਸਭ ਤਈਂ ਬਾਬੇ ਸਮਝਾਯਾ ਜੀ
 ਮਰਦਾਨਾ ਤਲਵੰਡੀ ਹੀ ਰਹਿਗਿਆ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਹੀ ਫੇਰ ਸਿਧਾਯਾ ਜੀ
 ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਜਿਸਬਹੁਤ ਵਿਛੋੜਾ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
 ਦਿਤੇ ਦਰਸਨ ਜਾਇ ਕੇ ਭੈਣ ਜੀ ਨੂੰ ਜੈਰਾਮ ਆਨੰਦ ਮਠਾਯਾ ਜੀ
 ਹੋਈ ਖਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੌਲਤ ਖਾਨ ਨੇ ਭੀ ਸੁਣ ਪਾਯਾ ਜੀ

ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਨਵਾਬ

ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਆਮਿਲਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਜੋੜ ਸਲਾਮ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਏ
 ਕਹਿੰਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹਣ ਸੈਰ ਕੀਤੇ ਹੁਣ ਰਹੋ ਏਥੇ ਦਿਲ ਚਾਂਹਵਦਾ ਏ
 ਕਰਾਂ ਮਿਦਮਤ ਜੋ ਫਰਮਾਓ ਮੈਨੂੰ ਖਾਓ ਖਰਚੋ ਜੋ ਮਨ ਭਾਂਵਦਾ ਏ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਅਗੋਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ

ਗਉੜੀ ਮਃ ੧

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਨਹ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਆਗੈ ਹੋਇ ॥

ਜੋਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੋਈ ਹੁਆ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣੈ ਵਾਲਾ ਦੁਆ ॥੧॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਖਾਂ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਕੌਣ ਮੇਟੇ ਜਿਥੇ ਭੇਜੇ ਓਥੇ ਅਸਾਂ ਜਾਵਨਾ ਏਂ
 ਜਿਸ ਥਾਂ ਬਹਾਇਗਾ ਬਹਿਜਾਂਗੇ ਜੋ ਦੇਵੇਗਾ ਸੋ ਅਸਾਂ ਖਾਵਨਾ ਏਂ

ਪਿੱਛੇ ਹੁਕਮ ਜੋ ਅਸਾਂ ਬਜਾ ਲਿਆ ਅੱਗੇ ਪਤਾ ਕੀ ਹੋਇਸਨੂੰ ਭਾਵਨਾ ਏ
ਜੋ ਭਾਣਾ ਸੋ ਹੋਇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲਵੇ ਨ ਲਾਵਨਾ ਏ

ਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਂ ਪੱਖੋਂ ਕਿਆਂ ਨੂੰ ਆਵਨਾ

ਕੁਝ ਦਿਣ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਿੰਗੀ ਸਾਂਥੀਆਂ ਤਈਂ ਤਰਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਦੋਲਤ ਖਾਂ ਜਿਹਾ ਸ਼ਰਧਾਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮਦਾਰਾ ਹਦਿੜਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਤਾਈਂ * ਕੈਵਲ ਮੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਵਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਅੰਤ ਭੈਣ ਤੋਂ ਆਗਯਾ ਮੰਗ ਕਰ ਕੇ ਪੱਖੋਂ ਕਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਵਨਾ ਚਾਹਯਾ ਬਾਬੇ
ਮਾਝੇ ਦੇਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸੈ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਤਰਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਪੱਖੋਂ ਕੀਂ ਅਜਿੱਤੇ ਦੇ ਖੂਹ ਉੱਤੇ ਬਾਲੇ ਸਣੇ ਜਾਕੇ ਡੇਰਾ ਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਸੁਣ ਚੋਧਰੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲੱਗਾ ਚਿੱਤ ਆਉ ਕਰਤਾਰ ਸੁਨਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਰੈਣਕ ਓਥੇ ਹੋਗਈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਚਰਨ ਟਕਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਸੱਸ ਸੋਹਰੇ ਦਾ ਮੇਲ

ਦੇਇੰ ਸੱਸ ਸੋਹਰਾ ਓਥੇ ਚੱਲ ਆਏ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਦਬ ਅਦਾਬ ਕੀਤਾ
ਬੋਲੇ ਦੇਇੰ, ਏਥੇ ਕਾਹਨੂੰ ਬੈਠ ਰਹੇ ਕਿਉਂ ਘਰ ਤੋਂ ਦਿਲ ਬੇਤਾਬ ਕੀਤਾ
ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਪਰਦੇਸ ਭੈਂਦੇ ਸਾਂਝੀ ਇੱਜਤ ਤਈਂ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ
ਜੇ ਕਰ ਪਾਲਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੂਲ ਕਰਨੀ ਕਿਉਂ ਸਹੇੜ ਕੁਟੰਬ ਅਜਾਬ ਕੀਤਾ
ਛੱਡੇ ਜੱਮਦੇ ਅਤੇ ਸਹੇੜਦੇ ਭੀ ਸਾਂਝੀ ਸਣੇ ਮਿਰਾਸੀ ਰੁਬਾਬ ਕੀਤਾ
ਗੁਰਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅਗੋਂ ਮੂਲ ਨ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਕੀਤਾ

ਚੋਧਰੀ ਅਜਿੱਤੇ ਨੇ ਚੰਦੋਂ ਨੂੰ ਤੇ ਮੂਲ ਚੰਦ ਨੂੰ ਸਮਝਾਨਾ

ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਨ ਅਹੇ ਜਵਾਈ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਚਾ ਜੀ ਕੁਝ ਪਛਾਨ ਨਾਹੀਂ
ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੀਹ ਸਮਝੋ ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਇਨਸਾਨ ਨਾਹੀਂ
ਜਿਧੇ ਬਚਨ ਅੱਗੇ ਵਲੀ ਪੀਰ ਝੁਕੇ ਕੋਈ ਅੜੇ ਅਮੀਰ ਤੇ ਖਾਨ ਨਾਹੀਂ
ਬੋਲੇ ਵਾਕ ਅਗੱਮ ਦੇ ਅਹੇ ਮਿੱਠੇ ਇਹ ਦੇ ਜਿੱਡਾ ਕਿਸੇ ਵਿਚਤਾਨ ਨਾਹੀਂ

* ਸਾਯੂਜ, ਸਮੀਪ, ਸਰੂਪ, ਕੈਵਲ ਚਾਰ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦਰਜੇ ਹਨ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ, ਹੰਦੂ, ਰਿਖੀ, ਮੁਨੀ ਝੁਕੇ ਏਲੁ ਸੱਕਦਾ ਕੋਈ ਜਬਾਨ ਨਾਹੀਂ
ਮੂੰਹ ਡਿੱਠਯਾਂ ਕਾਲਜੇ ਠੰਢ ਪੈਂਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਸ਼ੁਕਰਭਗਵਾਨ ਨਾਹੀਂ
ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਤੁਹਾਡਾ ਜਵਾਈ ਬਨਯਾ ਸਾਨੀ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਜਹਾਨ ਨਾਹੀਂ
ਇਹਦੇ ਪਿਛੇ ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਤਰਜਾਣਾ ਸ਼ਰਨ ਲੱਗਯਾਂ ਜਮੁ ਸਤਾਨ ਨਾਹੀਂ
ਕਾਲੂ ਵਾਂਗ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਾ ਪੁੱਤ ਸਮਝੋ ਤੁਸਾਂ ਸਮਝਯਾ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਨਾਹੀਂ
ਭੁੱਲੇ ਰਹਿਨ ਜਾਇਉ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਏਸ ਵੇਲੇ ਮਿਲਨਾ ਮੁੜ ਆਨ ਨਾਹੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਪੱਖੋ ਕੀ, ਰਹਿਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਦੋਵੇਂ ਸਣੇ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਣੀ ਆਇ ਕੇ ਜੀ
ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਆਨ ਫੜੇ ਰੋਇ ਰੋਇ ਕੇ ਦੁੱਖ ਸੁਨਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਭਨੂੰ ਧੀਰ ਦਿਤੀ ਕਿਉਂ ਅਧੀਰ ਹੋਇ ਚਿੱਤ ਡੁਲਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਸਮਝੋ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ ਅਕਾਲ ਧਿਆਇ ਕੇ ਜੀ
ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਕਹਿਨ ਕਰਕੇ ਗਲ ਚੋਧਰੀ ਨੇ ਪੱਲਾ ਪਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਕਹਯਾ ਤਪਾ ਜੀ ਕੁਝ ਦਿਣ ਰਹੋ ਏਥੇ ਇਹਨਾਂ ਜੀਆਂ ਤੇ ਦਯਾ ਕਮਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਬੋਲੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਲਾ ਭਾਈ ਬੈਠੇ ਖੂਹ ਤੇ ਹੀ ਆਸਨ ਲਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਘਰ ਖੜਨ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਜੋਰ ਲਾਯਾ ਗੁਰ ਬਾਹਿਰ ਹੀ ਰਹੇ ਸਮਝਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਓਥੇ ਖੂਹ ਤੇ ਰੈਣਕਾਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ ਲੋਕ ਆਉਨ ਲੱਗੇ ਧਾਇ ਧਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਕਈ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਆ ਹੋਇ ਕੱਠੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਦੀ ਮੌਜ ਬਨਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਲੱਗਾ ਸਦਾ ਵਰਤ ਚੱਲਨ ਆਈ ਲੱਛਮੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਓਹੋ ਥਾਂ ਬੈਕੁੰਠ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਬੈਠੇ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇ ਕੇ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਆਸਨ ਜਾ ਲਾਨਾ

ਕੁਝ ਚਿਰ ਪੱਖੋ ਕੀ ਰੰਧਾਵਿਆਂ ਦੀ ਸਮਾ ਵਿਚ ਪਰਵਾਰ ਲੰਘਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਫੇਰ ਉੱਠਕੇ ਰਾਵੀਓਂ ਪਾਰ ਲੰਘੇ ਆਸਨ ਵਿਚ ਉਜਾੜ ਆਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਨਾਰੋਵਾਲ ਦੋਂ ਦੇ ਜੱਸੜ ਪਿੰਡ ਨੇੜੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਹੀ ਮੰਗਲ ਲਗਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਜਾ ਓਥੇ ਹੀ ਰੈਣਕਾਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਚਰਨ ਟਕਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਸੰਤ ਭਗਤ ਫਕੀਰ ਆ ਹੋਇ ਕੱਠੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਖੁਲ੍ਹਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਸਿੱਖ ਸੇਵਕ ਓਥੇ ਆ ਜਮਾ ਹੋਏ ਸਦਾਵਰਤ ਭੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਚਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਸਰਧਾਵਾਨ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਆਉਨ ਲੱਗੇ ਆਸਨ ਇਕਥਾਂ ਜਦੋਂ ਜਮਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਭਾਗਵਾਨ ਓਹ ਬਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿੱਥੇ ਬੈਠ ਕਰਤਾਰ ਧਿਆਯਾ ਬਾਬੇ

ਗੁਰ ਦੂਰੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਨੀ

ਕੁਝ ਚਿਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਅਟਕ ਗਏ ਉਹ ਨਿਵੇਕਲਾ ਥਾਉਂ ਵਚਾਰ ਕਰਕੇ
ਇਰਦਗਿਰਦ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਉਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਧਾਰ ਕਰਕੇ
* ਦੇਵੇਵਾਲਿਆਂ ਬੇਨਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਅਪਾਰ ਕਰਕੇ
ਏਥੇ ਆਪਨਾ ਪਿੰਡ ਵਸਾ ਲਵੇ ਪਈ ਜੂਹ ਇਹ ਲੰਮੀ ਨਿਹਾਰ ਕਰਕੇ
ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਅਜਿੱਤੇ ਜਹੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਬਿਨਤੀ ਬਹੁ ਬਾਰ ਕਰਕੇ
ਅੱਛਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਅਖਵਾਇ ਲਿਆ ਫੇਰ ਕੱਠੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਕਰਕੇ
ਤੇਰਾਂ ਮਾਘ ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਬਹੱਤੇ ਨੂੰ ਮੋੜੀ ਗੱਡੀ ਕਰਤਾਰ ਉਚਾਰ ਕਰਕੇ
ਨਾਮ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਧਰਯਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਕਰਕੇ

† ਕਰੋੜੀ ਮੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ

ਕਲਾਨੌਰ ਦਾ ਪਰਗਨਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਰੋੜੀ ਮੱਲ ਓਥੇ ਕਾਰਦਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਸੁਣਯਾਂ ਓਸ ਨੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਾਲ ਸਾਰਾ ਧਾਰੀ ਓਸ ਕੁਚਾਲ ਬੁਰਯਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨ ਪੁੱਛਯਾ ਆਣ ਕਰਕੇ ਖਾਧੀ ਏਸ ਗੱਲੋਂ ਓਸ ਖਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਓਹ ਚੱਲਯਾ ਡੇਰਾ ਉਠਾਵਨੇ ਨੂੰ ਭਾਵੀ ਆਣ ਵਰਤੀ ਕਰਤਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਡਿੱਗਾ ਘੋੜੀਓਂ ਤੇ ਕੁਝ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਮੁੜਾ ਗਿਆ ਹੋ ਬੜਾ ਲਾਚਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਸੁਣਯਾਂ ਜਦੋਂ ਟੁਰਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਵੱਗੀ ਓਸ ਤਾਈਂ ਫਟਕਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਅੰਤ ਦਿਲ ਓਹਦਾ ਸ਼ੋਫ ਖਾਗਿਆ ਸ਼ਰਨੀ ਆਨ ਡਿੱਗਾ ਨਿਹਚਾ ਧਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਫੇਰ ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਪਟਾ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਚਾਰ ਸੀ ਜੀ
ਕੁਝ ਕੋਠੇ ਛੱਨਾ ਓਥੇ ਬਣ ਗਈਆਂ ਆਗਿਆ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਸੀ ਜੀ

* ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਦੋਦੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਮਾਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਗਲ ਵਿਚ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ
ਕੀਤੇ ਤੇ ਫੇਰ ਅਤਿ ਸ਼ਰਧਾ ਧਾਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਜਿਸ ਦੀ ਔਲਾਦ ਵਿਚੋਂ ਸੂਦਾਰ ਸੁਧ ਸਿੰਘ ਦੂਦਾ ਹੋਯਾ ਹੈ

† ਕਰੋੜੀ ਮੱਲ ਖੱਤੀ ਬਖਸ਼ੀ ਭਗਤ ਰਾਮ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

‡ ਓਸ ਨੂੰ ਬਹਿਮਨਾਂ ਤੇ ਸਾਧਾਂ ਨੇ ਜਾਕੇ ਚਕਯਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦ ਧਰਮ ਦੀ ਨਿੰਦਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਗਿਸਤ ਦੇ ਧਰਮ ਬਦਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ ਵਾਹੀ ਕਾਰਸੀਜੀ
ਲੰਗਰ ਨਾਮ ਤੇ ਅੰਨ ਦੇ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਵਰੋਸਾਉਨ ਲੱਗੇ ਨਰਨਾਰਸੀਜੀ
ਪੈਣੇ ਦੇ ਕੂ ਸਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਵਰਤਯਾ ਇਹ ਵਿਹਾਰਸੀਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਪੂਰੀ ਦੂਜੀ ਉਦਾਸੀ ਇਹ ਹੋਗਈ ਬਾਬਾ ਟਿਕਯਾ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ ਆਏ
ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਪਰਸੰਗ ਦੁਣ ਹੈਨ ਲਿਖੇ ਝੋੜੇ ਬਹੁਤ ਲੰਮੇ ਨਾਹੀ ਮੂਲ ਪਾਏ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਫਿਰੇ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖਯਾ ਸਾਰਾਓਹਹਾਲ ਜਾਏ
ਕਵੀ ਲਿਖਦਾ ਭੀ ਜੇ ਕਰ ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਨਕੋਈ ਅਗੋਂ ਭੇਦ ਪਾਏ
ਓਹ ਪਰਸੰਗ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਜਿਹੜੇ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈਨ ਗਾਏ
ਲੰਮੇ ਵਹਿਨ ਓਹ ਬੜੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਛਡ ਲੋੜਵੰਦੇ ਲਿਖੇ ਧਰ ਭਾਏ

ਦੂਸਰੀ ਉਦਾਸੀ ਸੰਪੂਰਣ

ਤੀਸਰੀ ਉਦਾਸੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਆ ਸੁਰਤ ਮੇਰੀ ਲੱਗ ਇਕ ਪੱਸੇ ਏਸ ਕਾਰ ਨੂੰ ਤੋੜ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿਹ
ਛੱਡ ਜੱਗ ਦੇ ਧੰਦਿਆਂ ਰੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਰੀਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਭਾ ਦਿਹ
ਸੌਂਮਾ ਬਣ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਯੱਸ ਸੰਦਾ ਕਈ ਨਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਚਲਾ ਦਿਹ
ਸ਼ਿਹਰ ਫੁੱਲ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਕਰ ਪੈਦਾ ਸਿੱਖਾਂ ਭੋਰਯਾਂ ਮਨ ਲੁਭਾ ਦਿਹ
ਸੁਖਨ ਕਢ ਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਰਸ ਭਿੱਨੇ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੇ ਵਿਚ ਖਿੰਡਾ ਦਿਹ
ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਲਿਖ ਕੇ ਹਾਲ ਸੋਹਣਾ ਘਰ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪੁਚਾ ਦਿਹ
ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਅਕਾਲ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਵਨ ਵਹਿਮ ਭਰਮ ਦੇ ਕਿੱਸੇ ਛੁਡਾ ਦਿਹ
ਅੱਸਾ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹਰ ਜੀਵ ਦੇ ਕੰਨ ਸੁਣਾ ਦਿਹ

ਤਥਾ

ਵਹਿਮ ਭਰਮ ਤੇ ਭੁੱਲ ਕੇ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਸੰਸਾਰਸੀਜੀ
ਖਾਸਕਰ ਕੇ ਇਹ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਜਾਣੇ ਸਾਰੇ ਜੱਗਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰਸੀਜੀ
ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕਰਕੇ ਸਾਰਾ ਦੇਸ ਹੋਰਿਹਾ ਖਵਾਰਸੀਜੀ
ਦੇਵੀ ਦੇਉਤਿਆਂ ਪੱਥਰਾਂ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਸ ਮੱਠੀ ਬੈਠਾ ਕਰਤਾਰਸੀਜੀ

ਅੱਨ੍ਹੇ ਆਗੂਆਂ ਪਾਈ ਸੀ ਲੁੱਟ ਬਹੁਤੀ ਬੇੜਾ ਰੁੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਮੰਝ ਧਾਰਸੀਜੀ
 ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੇਸੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਫੈਲ ਰਹੇ ਪਾਖੰਡ ਅਪਾਰਸੀਜੀ
 ਵਿਚ ਦੇਸ ਦੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਬਿਅੰਤ ਭਾਈ ਰੱਖਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਖਾਰਸੀਜੀ
 ਵਿਚ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਫੁੱਟ ਜੋਰਾਂ ਤੇ ਸੀ ਆਪੇ ਵਿਚ ਵੈਰੀ ਨਰ ਨਾਰਸੀਜੀ
 ਓਧਰ ਹਾਕਮਾਂ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਲੁੱਟ ਪਾਈ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਈ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਆੜਸੀਜੀ
 ਦੇਸ ਵਿਚ ਨ ਸੁੱਖ ਦੀ ਘੜੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਥਾਂ ਹੁੰਦੀ ਮਾਰੋ ਮਾਰਸੀਜੀ
 ਪਰਜਾ ਅਤਿ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅੰਤ ਸੁਣੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਕਾਰਸੀਜੀ
 ਤਪਦੇ ਜਗਨੂੰ ਠੰਢ ਵਰਤਾਉਨ ਲਈ ਗੁਰਨਾਨਕ ਹੋਇ ਅਵਿਤਾਰਸੀਜੀ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਜਿਆਂ ਹਾਕਮਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਵਿਚ ਦਰਬਾਰਸੀਜੀ
 ਜੁਲਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੋੜ ਰਾਹ ਪਾਸਿਓ ਪਾਯਾਰਾਜਾ ਤੇ ਪਰਜਾ ਦਾ ਪਜਾਰਸੀਜੀ
 ਫੇਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਮੰਦਰਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਕੀਤਾ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ ਪਰਚਾਰਸੀਜੀ
 ਕੱਟ ਦੋ ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੇਸ ਫਿਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਆਣ ਕੇ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰਸੀਜੀ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਹੈਸੀ ਓਹਨਾਂ ਬੈਠਨਾ ਕਦ ਦਰਕਾਰਸੀਜੀ
 ਚਾਹਯਾਉ ਤਰਾਖੰਡ ਉਧਾਰ ਕਰਨਾ ਜਿਥੇ ਵਹਿਮਾਂ ਦਾ ਗਰਮ ਬਾਜ਼ਾਰਸੀਜੀ
 ਸੰਗ ਲੈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਈਂ ਸਤਿ ਗੁਰ ਹੋ ਪਏ ਤਯਾਰਸੀਜੀ
 ਇਹਤੀਜੀ ਉਦਾਸੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੋਹ ਹਮਾਲੀਆ ਵੱਲ ਵਚਾਰਸੀਜੀ

ਪਰਵਾਰ ਦਾ ਮੋਹ

ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੇਰ ਤਯਾਰ ਹੋਏ
 ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧੀ ਸਾਰੇ ਰੱਲ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਲਾਚਾਰ ਹੋਏ
 ਸਾਰੇ ਹੋ ਕੱਠੇ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਬੇਟੇ ਦੁਖੀ ਆ ਵਿਚ ਪਯਾਰ ਹੋਏ
 ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਤੇ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਵਿਚ ਮੋਹ ਦੇ ਆ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ ਰੋਏ
 ਦੋਵੇਂ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ ਅਸੀਂ ਹੋਇ ਬੁੱਢੇ ਹਾਂ ਰੁੱਖੜੇ ਨਦੀ ਕਨਾਰ ਹੋਏ
 ਕੋਈ ਦਿਣ ਦਾ ਅਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹੈ ਮੋਲਾ ਘੋੜੀ ਮੌਤ ਦੀ ਹਾਂ ਅਸਵਾਰ ਹੋਏ
 ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੀਦਾਰ ਦੇ ਮਰ ਜਾਂ ਗੇ ਇਉਂ ਆਖ ਕੇ ਖੜੇ ਬੇਜ਼ਾਰ ਹੋਏ

ਓਧਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਲੱਖਨੀ ਚਰਨ ਫੜੇ ਤਯਾਰ ਤੁਸੀਂ ਪਰਵਾਰ ਵਸਾਰ ਹੋਏ
ਕੈਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੇਗਾ ਜੀਜਿਹੜੇ ਜੀਵਇਹ ਵਿਚ ਪਰਵਾਰ ਹੋਏ
ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੱਖਨ ਵਾਸਤੇ ਆ ਮਿੱਠਤਦਾਰ ਹੋਏ

ਸ੍ਰੀ ਬੱਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇਨੀ

ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਮਾਤਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਤਾਈਂ ਕਹਿੰਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਜਨ ਕਰਤਾਰ ਕਰੋ
ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਹੋਈਏ ਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਸਮਝੋ ਝੱਟ ਆਵੀਏ ਯਾਦ ਇਕ ਵਾਰ ਕਰੋ
ਫੇਰ ਆਖਦੇ ਸੁਣੋ ਸੁਲੱਖਨੀ ਜੀ ਸੰਸਾ ਤੁਸੀਂ ਨ ਮੂਲ ਪਰਵਾਰ ਕਰੋ
ਦਾਤਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਲੇ ਸਭ ਤਾਈਂ ਦਿਲੋਂ ਸਾਰ ਕਰੋ
ਦਿੱਤਾ ਧੀਰਜ ਸੰਗੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰੋ ਭਜਨ ਤੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰੋ
ਸਾਨੂੰ ਸਮਝੋ ਪਾਸ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਸਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰੋ

ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਤੋਂ ਚੱਲਨਾ

ਪੰਝੀ ਅੱਸੂ ਚੁਹੱਤਵਾਂ ਸਾਲ ਹੈ ਸੀ ਬਾਬੇ ਫੇਰ ਤਯਾਰਾ ਬੁਲਾਯਾ ਜੀ
ਚੱਲੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡ ਦੇ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਬੱਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਰਲਾਯਾ ਜੀ
ਕਲਾਨੌਰ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਰਸ ਜਾ ਦਸੂਹੇ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਵਿਚ ਕੋਟਲੇ ਤਾਰ ਕੇ ਜੀਆਂ ਤਾਈਂ ਜਾ ਤਲੋਕ ਨਾਥੇ ਪੈਰ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਪਾਲਮ ਪੁਰ ਘੁਮੇਰਨ ਕਾਂਗੜੇ ਹੋ* ਜਵਾਲਾ ਮੁਖੀ ਜਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਗੋਰਖ ਟਿੱਬੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹੈ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਜਿੱਥੇ ਆਸਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਹੈ ਏਸ ਪਹਾੜ ਦੇ ਵਿਚ ਗੰਧਕ † ਹੀਂਡਰੂ ਜ਼ਰ ਗੈਸ ਜਤਾਯਾ ਜੀ
ਨਿਕਲੇ ਓਹ ਪਹਾੜ ਦੇ ‡ ਛਿੱਦਰਾਂ ਥੀਂ ਖੋਲਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਅਜਬ ਸਮਾਯਾ ਜੀ
ਲੋਕ ਦੇਵੀ ਦੀਆਂ ਜੋਤਾਂ ਆਖਦੇ ਨੇ ਮੰਦਰ ਉੱਪਰ ਚਾਇ ਬਨਾਯਾ ਜੀ
ਹਰ ਸਾਲ ਜਾਂਦੇ ਲੱਖਾਂ ਜਾਤਰੂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਗਯਾਨ ਤੋਂ ਨਿਹਚਾ ਟਕਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਬੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਦੇ ਤੋੜਨੇ ਨੂੰ ਓਥੇ ਚਾਇ ਰੁਬਾਬ ਵਜਵਾਯਾ ਜੀ

* ਜਵਾਲਾ ਮੁਖੀ—ਜਿਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਅੱਗ ਨਿਕਲੇ

† ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਆਖਦੇ ਹਨ

‡ ਛਿੱਦਰ—ਛੋਕਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ

ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਕਰਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੱਗੇ ਓਅੰਕਾਰ ਹੈ ਇਕ ਜਤਾਯਾ ਜ
 ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਓਸ ਨੇ ਕਰੇ ਪੈਦਾ ਓਹ ਦਾ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਸਾਯਾ ਜ
 ਲੋਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਨ ਲਾਏ ਅੱਗ ਪੂਜਨੇ ਵਲੋਂ ਹਟਾਯਾ ਜ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਮੰਡੀ ਦੇ ਰਾਜ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿਤ ਜਾਣ ਰਾਜਾ ਸ਼ਰਨੀ ਆਯਾ ਜ
 ਪੱਥਰ ਪੂਜਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੜਾਯਾ ਜ
 * ਰਵਾਲ ਸਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵੱਲ ਚੰਬੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੁੱਖ ਰਖਾਯਾ ਜ
 ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਦਾ ਮੰਦਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰਾਜ ਕੁੱਲੂ ਦਾ ਦੇਖ ਦਿਖਾਯਾ ਜ

ਬੁੱਢਣ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮੇਲ

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਤਿਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਬ੍ਰਹਮਕੋਠੀ† ਮਣੀ ਕਰਨ ਜਾਇ ਬਾਬ
 ਖੀਰ ਗੰਗਾ ਦੀ ਝਾਕੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜੀ ਬਿਆਸਾਨ ਦੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਆਇ ਬਾਬ
 ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰ ਫੇਰਨਾ ਦਾ ਉਨ ਬਾਣੀ ਕਹਿਲੂਰ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇ ਬਾਬ
 ਕੀਰਤ ਪੁਰ ਹੁਣ ਵੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬੁੱਢਣ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬ
 ਮਾਹਰ ਫਤ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕਰੀ ਚਰਚਾ ਭੇਦ ਦੱਸਦਾ ਰਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਬਾਬ
 ਇਹ ਫ਼ਕੀਰ ਭੀ ਮੂਸੇ ਪੈਰੀ ਬਰ ਵਾਂਗੂੰ ਭੇਡ ਬੱਕਰੀ ਪਾਸ ਰਖਾਇ ਬਾਬ
 ਦੁੱਧ ਚੇ ਗੁਰਾਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਯੋ ਸੂ ਅੱਗੇ ਹੱਸ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਇ ਬਾਬ
 ਸਾਡਾ ਦੁੱਧ ਅਮਾਨਤ ਰੱਖ ਛੱਡੋ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਲਵਾਂਗੇ ਆਇ ਬਾਬ
 ਓਸ ਓਥੇ ਹੀ ਧਰਤ ਦਬਾਇ ਦਿਤਾ ਫੇਰ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੁਲਾਇ ਬਾਬ
 ਨਾਲਾ ਗੜ੍ਹ ਹੰਡੂਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੰਘ ਜਾਇ ਪੰਜੌਰ ਤਰਾਇ ਬਾਬ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਓਹ ਦੁੱਧ ਫ਼ਕੀਰ ਨੇ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਰੱਖ ਛੱਡਿਆ ਸਮਾ ਵਿਹਾਇ ਗਿਆ
 ਛੇਵਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੌ ਕੂ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਜੰਗ ਕਰਕੇ ਜੁਲਮ ਮਟਾਇ ਗਿਆ

* ਰਵਾਲ ਸਰ—ਮੰਡੀ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਇਕ ਝੀਲ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਛੋਟੇ
 ਛੋਟੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਟੀਲੇ ਤਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ

† ਮਣੀ ਕਰਨ—ਇਕ ਕੁੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਏਸ ਦੇ ਗਿਰਦ ਚਾਰ ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੁੰਡ ਹਨ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਠੰਢਾ ਹੈ ਪਰ ਮਣੀ ਕਰਨ ਕੁੰਡ ਦਾ ਪਾਣੀ ਇਤਨਾ ਗਰਮ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ ਨਹੀਂ
 ਲਾਯਾ ਜਾਂਦਾ ॥

ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਸਾਇਆ ਨਵਾਂ ਨਗਰ ਓਥੇ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਜਾਂ ਆਇ ਗਿਆ
ਇਕ ਦਿਣਟਿ ਕੇ ਗੁਰ ਦਿਤੇ ਸਣੇ ਓਧਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਗਿਆ
ਦੁੱਧ ਬੁਢਣ ਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਜਿਹੜਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਰਖਵਾਇ ਗਿਆ
ਹੋਯਾ ਸੁਨ ਹੈਰਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹਦੇ ਚਿੱਤ ਖਿਆਲ ਸਮਾਇ ਗਿਆ
ਤਥਾ

ਕਹਿੰਦਾ ਫੱਕਰ ਰੱਬ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਚਿੱਤ ਲਾਈਏ ਜੀ
ਭਾਵੇਂ ਓਸੇ ਹੀ ਗੱਦੀ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਕ ਮੇਰੀ ਸ਼ੰਕਾ ਦੇ ਤਈਂ ਮਟਾਈਏ ਜੀ
ਦੁੱਧ ਰੱਖਯਾ ਸੀ ਜਿਸ ਰੂਪ ਅੰਦਰ ਮੈਨੂੰ ਓਹੋ ਹੀ ਰੂਪ ਦਿਖਾਈਏ ਜੀ
ਮੈਂ ਭੀ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੇ ਅਮਾਨਤ ਆਪਣੀ ਪਾਈਏ ਜੀ
ਤਥਾ

ਗੁਰਾਂ ਆਗਯਾ ਬੇਟੇ ਦੇ ਤਈਂ ਕੀਤੀ ਓਸੇ ਵਕਤ ਗੁਰ ਦਿੱਤਾ ਜੀ ਧਾਯਾ ਏ
ਸੋਂ ਮਾ ਵੱਗਦਾ ਸੀ ਇਕ ਨੇੜੇ ਜਹੇ ਓਹਦੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਟੁੱਭਾ ਲਾਯਾ ਏ
ਪਾਕੇ ਕੱਪੜੇ ਪਿਛਾਂ ਜਾਂ ਪਰਤ ਆਯਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਵਟਾਯਾ ਏ
ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੇਖਕੇ ਉੱਠ ਬੈਠੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯਾ ਏ
ਕਹਿੰਦੇ ਆਈਏ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠ ਜਾਈਏ ਆਸਨ ਆਪਣੇ ਤੇ ਬਠ ਲਾਯਾ ਏ
ਰੂਪ ਦੇਖ ਫਕੀਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਝੱਟ ਕਦਮੀਂ ਸਿਰ ਝੁਕਾਯਾ ਏ
ਜ਼ਿੰਮੀ ਪੁੱਟ ਕੇ ਭਾਂਡਾ ਉਹ ਕੱਢਯਾ ਚਾ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਆ ਟਕਾਯਾ ਏ
ਦੁੱਧ ਪੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਤੇ ਫਕੀਰ ਨੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
ਇਹ ਅਮਾਨਤ ਆਪਦੀ ਹੋਈ ਪੂਰੀ ਬੱਸ ਸਮਾ ਮੇਰਾ ਨੇੜੇ ਆਯਾ ਏ
ਕਰਦਾ ਪਾਕ ਦੀਦਾਰ ਓਹ ਖਤਮ ਹੋਯਾ ਜਾ ਜੋਤ ਵਿਚ ਜੋਤ ਸਮਾਯਾ ਏ
ਓਸੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਟਿੱਕੇ ਗੁਰ ਦਿੱਤੇ ਜੀ ਨੇ ਨਾਮ ਬਾਬਾ ਗੁਰ ਦਿੱਤਾ ਕਹਾਯਾ ਏ
ਹੈਲੀਲੂ ਬੇਅੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭੇਦ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਯਾ ਏ

ਧਾਰਾ ਤੀਰਥ ਕਨਾਰੇ ਸਾਧੂਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼

ਏਸ ਤੀਰਥ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਧੂ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਭੇਖ ਬਨਾਇ ਰਹੇ
ਬਹੁਤੇ ਨਾਲ ਰੁੱਖਾਂ ਪੁੱਠੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਕਈ ਖੜੇ ਸਰੀਰ ਸੁਕਾਇ ਰਹੇ

ਕਈ ਵਿਚ ਸਵਾਹ ਦੇ ਲੇਟ ਰਹੇ ਕਈ ਅੱਗ ਲੈ ਧੂਣੀਆਂ ਤਾਇ ਰਹੇ
ਬਹੁਤੇ ਗੋਦੜੀ ਦੇ ਭਾਰ ਚੁੱਕੀ ਬੈਠੇ ਕਈ ਹੋ ਨਾਂਗੇ ਦੁੱਖ ਪਾਇ ਰਹੇ
ਕਈ ਚੁੱਪ ਕੀਤੇ ਕਈ ਵਰਤ ਧਾਰੀ ਕਈ ਮੀਟ ਅੱਖਾਂ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਰਹੇ
ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਭੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਰਹੇ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ—ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਲਿਖਿਲਿਖਿਖੜਿਆ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ਬਹੁਤੀਰਥਭਵਿਆ ਤੇਤੋਲਵਿਆ

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁਦੀਆ। ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ। ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੁਜਾਭਾਇਆ

ਬਸਤ੍ਰ ਨ ਪਹਿਰੈ ਅਹਿਨਿ ਸਿਕਹਿਰੈ। ਮੋਨਿ ਵਿਗੂਤਾ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ

ਸੂਤਾ ॥ ਪਗਉ ਪੇਤਾਣਾ। ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ। ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ। ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ। ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ

ਹਰਿ ਕਾਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ। ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉ ਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਲਿਖ ਲਿਖ ਕੇ ਕਾਗਜ਼ ਕਰੇ ਕਾਲੇ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚ ਦੇ ਵਕਤ ਗਵਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਪਾੜਯਾ ਪੌਥੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਅਮਲ ਦੇ ਮਗਜ਼ ਖਪਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਅੰਦਰ ਧੁੱਪ ਯਾ ਨ ਜਾਕੇ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਭੌਂ ਭੌਂ ਸਰੀਰ ਥਕਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਥਾਰ ਭੇਖ ਅਲੇਖ ਨੂੰ ਲੱਖ ਯਾ ਨ ਉਤੇ ਦੇਹੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਉਠਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਅੰਨ ਛੱਡਿਆ ਵਿਸ਼ੇ ਨ ਮੂਲ ਛੱਡੇ ਭੁੱਖੇ ਰਹਿਕੇ ਜਿਗਰ ਜਲਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਪਹਿਨੇ ਕੱਪੜੇ ਨ ਕਰਮਾਂ ਮਾਰ ਵੱਗੀ ਨੀਂਗੇ ਰਹਿਕੇ ਜਿਸਮ ਸੁਕਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਬੁੜੀ ਅੱਗ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਅੰਦਰੋਂ ਨ ਬਾਹਰ ਧੂਣੀਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਤਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਮਨ ਬੋਲਦਾ ਮੂੰਹ ਨੇ ਚੁੱਪ ਧਾਰੀ ਜਿਹਬਾ ਹੁੰਦਯਾਂ ਗੂੰਗਾ ਕਹਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਜਗਾਇਕਿ ਹੜਾ ਮੋਹ ਰਾਤ ਨੇ ਥਾਪ ਸੁਲਾਯਾ ਐਵੇਂ
ਪੁੱਠਾ ਲਟਕਾਯਾ ਚੇਰ ਸਿਉਂ ਫਾਹੇ ਆਯਾ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਦੇ ਜਨਮ ਵੰਜਾਯਾ ਐਵੇਂ
ਮੈਲਾ ਖਾਂਵਦੇ ਸਿਰ ਸਵਾਹ ਪਾਂਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚ ਦੇ ਜਨਮ ਰੁੜ੍ਹਾਯਾ ਐਵੇਂ
ਵਾਂਗ ਗਿਦੜਾਂ ਮੜ੍ਹੀ ਮਸਾਣੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਬਿਨਾਂ ਦੁੱਖ ਪਾਯਾ ਐਵੇਂ
ਇਹ ਸਭ ਅੰਗ ਯਾਨ ਦੇ ਹੈਨ ਫੇੜੇ ਬਿਨਾਂ ਗਯਾਨ ਦੇ ਭੇਖ ਬਨਾਯਾ ਐਵੇਂ
ਅੱਨ੍ਹੇ ਆਂਗੂਆਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਜਾਲ ਲਾਏ ਤੇ ਨਕੰਮ ਯਾਂ ਤਈਂ ਫਸਾਯਾ ਐਵੇਂ
ਸਤਿਸੰਗ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪੇ ਬਾਝੋਂ ਇਹ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਲੁਟਾਯਾ ਐਵੇਂ
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲੋਕਾਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੁਬਾਯਾ ਐਵੇਂ

ਪੰਜੋਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜੋਹੜ ਤੀਰਥ ਪਰ ਦਰਸ਼ਨ

ਕੁਝ ਦਿਨ* ਪੰਜੋਰ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਜਾਇ ਸਿਮਲੇ ਦਾ ਗਿਰਦਾ ਤਾਰਯਾ ਜੀ
ਜੋਹੜ ਨਾਮ ਤੀਰਥ ਪਾਸ ਹਰੀ ਪੁਰ ਦੇ ਓਥੇ ਜਾਇ ਆਸਨ ਬਾਬੇ ਡਾਰਯਾ ਜੀ
ਮੇਲਾ ਓਥੇ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਦਾ ਸਾਧਾਂ ਚੰਗਾ ਪਾਖੰਡ ਖਲਾਰਯਾ ਜੀ
ਅੱਗੇ ਮੂਰਤਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਨਿਰਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਚਾਰੀ ਪਰੇਮ ਪਸਾਰਯਾ ਜੀ
ਪੂਰਨ ਤਾਲ ਤੇ ਸਾਜ ਵਜਾਉਨ ਚੰਗੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪਰੇਮ ਨ ਧਾਰਯਾ ਜੀ
ਵੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਯਾ ਜੀ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਵਾਜਾ ਮਤਿ ਪਖਾਵਜੁ ਭਾਉ । ਹੋਇ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ
ਇਹਾ ਭਗਤਿ ਏਹੋ ਤਪਤਾਉ । ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥੧॥
ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ । ਹੋਰੁ ਨ ਚਣਾ ਖੁਸੀ ਆਮਨ ਮਾਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵਜਹਿ ਦੋਇ ਤਾਲ । ਪੈਰੀ ਵਾਜਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥
ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਨ ਹੀ ਦੂਜਾ ਭਾਉ । ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥੨॥
ਭਉ ਫੇਰੀ ਹੋਵੈ ਮਨ ਚੀਤਿ । ਬਹਦਿਆਂ ਉਠਦਿਆਂ ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ ॥

* ਪੰਜੋਰ ਵਿਚ ਫੀਰੋਜ਼ਸ਼ਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ੧੪੬੨ ਬਿ: ਨੂੰ ਇਕ ਬਾਗ ਬਨਵਾਯਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਨਕਲ ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਾਲਾਮਾਰ ਬਾਗ ਤੇ ਪਟਿਆਲੇ ਮੋਤੀ ਬਾਗ ਸਰਹੰਦ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹੀ ਬਾਗ ਜਿਸਦਾ ਹੁਣ ਨਾਮ ਆਮ ਖਾਸ ਬਾਗ ਹੈ ਬਣੇ ਸਨ ॥

ਲੇਟਣਿਲੇਟਿਜਾਣੈਤਨੁਸੁਆਹੁ। ਇਤੁਰੰਗਿਨਾਚਹੁਰਖਿਰਖਿਪਾਉ॥੩॥
 ਸਿਖ ਸਭਾ ਦੀਖਿਆ ਕਾ ਭਾਉ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਨਣਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥
 ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਵੇਰਾਵੇਰ। ਇਤੁਰੰਗਿਨਾਚਹੁਰਖਿਰਖਿਪੈਰੁ॥੪॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਥੀਂ ਬੋਲਿਆ ਇਹ ਨਾਲ ਛੇੜ ਰੁਬਾਬ ਦੀ ਤਾਰ ਭਾਈ
 ਮੋਲਾ ਗਿਰਦ ਕੱਠਾ ਹੋਯਾ ਆਣ ਸਾਰਾ ਭੁੱਲੀ ਕਰਨੀ ਸਭਨੂੰ ਕਾਰ ਭਾਈ
 ਬਾਬੇ ਸਾਧੂਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋ ਨ ਜਨਮ ਮਵਾਰ ਭਾਈ
 ਅੱਗੇ ਮੂਰਤਾਂ ਦੇ ਪਏ ਨੱਚਦੇ ਹੋ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਈਂ ਪਾਖੰਡ ਦਿਖਾਰ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਨਾਚਿਆਂ ਟੱਪਯਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਇਹ ਤਾਂ ਮਨ ਦਾ ਚਾਉ ਵਚਾਰ ਭਾਈ
 ਜੇਕਰ ਨੱਚਨਾ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਚਨ ਚੋਜਿਹੜਾ ਦੱਸਦੇ ਅਸੀਂ ਨਤਾਰ ਭਾਈ
 ਵੱਜੇ ਮੱਤ ਦੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਰ ਕਰੋ ਮੈਲ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਨਕਾਰ ਭਾਈ
 ਜੋੜੀ ਪਰੇਮ ਦੀ ਨਾਲ ਵਜਾਉਨ ਸਿਖੋ ਹੋਵੇ ਚਿੱਤ ਆਨੰਦ ਅਪਾਰ ਭਾਈ
 ਕਰੋ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਨਾਲ ਛੈਣੇ ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਕਰ ਸਿਫਤ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
 ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁਟੋ ਰਾਗ ਏਕਤਾ ਸੋਹਣਾ ਉਚਾਰ ਭਾਈ
 ਰਖੇ ਡਰ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਚਿੱਤ ਸਦਾ ਇਹੋ ਫੇਰੀਆਂ ਲਵੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਭਾਈ
 ਏਸ ਜਿਸਮ ਨੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਖਾਕ ਹੋਣਾ ਇਹ ਲੇਟਣੀਆਂ ਲਵੇ ਸਾਰ ਭਾਈ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਦੀਖਿਆ ਲਵੇ ਸੱਚੀ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਕਰ ਪਯਾਰ ਭਾਈ
 ਇਹ ਨਾਚ ਤੇ ਨਿਰੰਤ ਕਰਤਾਰ ਭਾਵੇ ਹੋਰ ਟੱਪਨਾ ਸਭ ਬੇਕਾਰ ਭਾਈ
 ਮਨ ਅੰਦਰੋਂ ਜੇਨੱਚੇ ਵਿਸ਼ਯਾਂ ਤੇ ਨਿਰੰਤ ਬਾਹਰ ਦੀ ਕੀਹ ਦੇਵੇ ਸਾਰ ਭਾਈ
 ਕਰੋ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹਿਰਦੇ ਧਰਕੇ ਸਿਰਜਨੇ ਹਾਰ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਮੋਲੇ ਓਸੇ ਤੇ ਹੀ ਹੋਰ ਲੋਕ ਬਹੁਤੇ ਬੱਚੇ ਆਪਨੇ ਨਾਲ ਲਿਆਇ ਰਹੇ
 ਓਥੇ ਆਨ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਮੁੰਡਨ ਕੇਸ ਸਿਰਾਂ ਉਤੋਂ ਮੁਨਵਾਇ ਰਹੇ
 ਅੱਗੇ ਮੂਰਤਾਂ ਬੱਕਰੇ ਸੈਕੜੇ ਹੀ ਲਿਆ ਲਿਆ ਕੇ ਲੋਕ ਝਟਕਾਇ ਰਹੇ

ਓਹਨਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੀਵ ਮਾਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾਇ ਰਹੇ

ਸੀ ਬੱਬੇ ਜੀ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ

ਮੇਲਾ ਵੇਖਯਾ ਆਪਨੇ ਵੱਲ ਝੁਕਯਾ ਬਾਬਾ ਆਖਦਾ ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦੇਓ
ਪਹਿਲਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਾਲ ਪਾਲ ਸੋਹਣੇ ਏਥੇ ਆ ਆ ਫੇਰ ਕਟਾਂਵਦੇਓ
ਓਹਨਾਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਸੂਰਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਂਡੇ ਕਰ ਬਦਸ਼ਕਲ ਬਨਾਂਵਦੇਓ
ਨਾਲੇ ਤੋੜਦੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਘੜੀ ਹਿਕਮਤ ਆਪਨੀ ਹੋਰ ਚਲਾਂਵਦੇਓ
ਮੁਫਤ ਵਿਚ ਪਏ ਗੁਨਾਗਾਰ ਬਣਦੇ ਅੱਗੇ ਮੂਰਤਾਂ ਮੱਥੇ ਘਸਾਂਵਦੇਓ
ਫੇਰ ਲਿਆ ਕੇ ਬੱਕਰੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਵੀ ਦੇਉਤਯਾਂ ਲਈ ਝਟਕਾਂਵਦੇਓ
ਜਾਨ ਦਾਰ ਦੇ ਤਈਂ ਬੇਜਾਨ ਅੱਗੇ ਮੂੜ੍ਹਪੁਨਾ ਕਰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਂਵਦੇਓ
ਪਏ ਪੂਜਦੇ ਮੂਰਖੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚ ਮੁਫਤ ਦੇ ਜਨਮ ਗਵਾਂਵਦੇਓ
ਭਵ ਸਾਗਰ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਤਰਨ ਬਦਲੇ ਬੇੜੀ ਪੱਥਰਾਂ ਪੈਰ ਟਕਾਂਵਦੇਓ
ਪੱਥਰ ਆਪ ਛੁੱਬੇ ਤਾਰੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਕੀਹ ਕੁਝ ਸੋਚਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਚਾਂਵਦੇਓ
ਨਰਕ ਘੋਰ ਦੇ ਪੈਨ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਵੇ ਲੱਤ ਕਿਉਂ ਦੁਰਾਸੀ ਫਸਾਂਵਦੇਓ
ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਕਰਤਾਰ ਪੂਜੇ ਜਿਧੀ ਦਾਤ ਦਿਤੀ ਸਦਾ ਖਾਂਵਦੇਓ
ਓਹੋ ਪਾਲਨੇ ਮਾਰਨੇ ਹਾਰ ਇਕੋ ਗੁਣ ਓਸਦੇ ਕਿਉਂ ਨ ਗਾਂਵਦੇਓ
ਹੋਕੇ ਆਪ ਚੈਤਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਤਈਂ ਧਿਆਵਦੇਓ

ਮਾਹੀ ਸਰ ਤੇ ਜਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਨੇ

ਓਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕੇ ਜਾ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਯਾਏ
ਜੋਹੜਸਰੋਂ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੀਹ ਕੋਹ ਤੇ ਦੁਖੀ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਉਧਾਰਯਾਏ
ਪਾਣੀ ਖੂਣੇ ਓਥੇ ਜੀਵ ਤੰਗ ਬਹੁਤੇ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰਾਂ ਉਚਾਰਯਾਏ
ਤੁਸੀਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਛੱਡ ਦਿਹੋ ਜਪੋ ਜਿਸ ਪਸਾਰ ਪਸਾਰਯਾਏ
ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਵੋ ਜਿਸ ਪੈਟ ਮੇਂ ਪਾਲ ਦਿਖਾਰਯਾਏ
ਕਰੋ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਐਵੇਂ ਜਨਮ ਜੂਏ ਕਾਹਨੂੰ ਹਾਰਯਾਏ

ਤਥਾ

ਓਹਦੇ ਘਰ ਘਾਟਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਨ ਆਓ ਸਭੇ ਕੁਝ ਪਾਓ ਭਾਈ

ਓਹਨਾਂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬਚਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਧਰਯਾ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਦਾ ਭਾਉ ਭਾਈ
ਮਾਹੀਏ ਭਗਤ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਏਸ ਸਿਲਾ ਦੇ ਤਈਂ ਉਠਾਉ ਭਾਈ
ਚੁੱਕੀ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਚਿਸ਼ਮਾ ਵਗਨ ਲੱਗਾ ਲੋਕੀ ਹੋਇ ਹੈਰਾਨ ਸਬਾਉ ਭਾਈ
ਵੱਗੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਹਿਰ ਓਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਹੁਣ ਓਸ ਥਾਂ ਹੈ ਤਲਾਉ ਭਾਈ
ਮਾਹੀ ਸਰ ਹੈ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਥਾਨ ਬਾਬੇ ਦਾ ਯਾਦ ਰਖਾਉ ਭਾਈ

ਬੱਦਰੀ ਨਾਰਾਯਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਸਿਰਮੌਰ ਗੜ੍ਹਵਾਲ ਥੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਯਾ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਬਾਬਾ
ਗੰਗੋਤਰੀ ਤੇ ਜਮਨੋਤਰੀ ਤੇ ਫਿਰਦਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾਇ ਦਾਤਾਰ ਬਾਬਾ
ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਅਨੇਕਾਂ ਦੇ ਹੋਇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਕਰੇ ਪਰਚਾਰ ਬਾਬਾ
ਕੀਤਾ ਸੈਰ ਪਹਾੜ ਹਮਾਲੀਏ ਦਾ ਜੀਅ ਜੰਤ ਦਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰ ਬਾਬਾ
ਝੱਕਾ ਕੁਦਰਤੀ ਦੇਖਿਆ ਫਿਰ ਬਹੁਤਾ ਡੰਕਾ ਦੇਂ ਵੇਦਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਬਾਬਾ
ਪਹੁੰਚਾ ਬੱਦਰੀ ਨਾਥ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਆਸਰਾ ਧਾਰ ਬਾਬਾ

ਬੱਦਰੀ ਨਾਥ ਦੇ ਮਹੰਤ ਦਾ ਉਚਾਰ

ਇਹ ਦੂਰ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਗ੍ਰਾ ਬਰਫ਼ਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਰਾਹ ਦੁਸ਼ਵਾਰ ਸੰਤੋ
ਨਾਲ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਪਹੁੰਚੇ ਨਾਮ ਦਾਰਖ ਆਧਾਰ ਸੰਤੋ
ਪੰਦਾਂ ਸੈ ਚੁਹੱਤ ਗਰਮ ਰੁੱਤੇ ਬਾਬਾ ਬੋਲਦਾ ਜਾਇ ਕਰਤਾਰ ਸੰਤੋ
ਵੇਖ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਹੋਇ ਆਣ ਕੱਠੇ* ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਪੱਖ ਧਾਰ ਸੰਤੋ
ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਆਦਿ ਨਾਰਾਯਨ ਦੀਏ ਕਹਿਨ ਲੱਗਾ ਮਹੰਤ ਉਚਾਰ ਸੰਤੋ
ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਜੋ ਆਣ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋਵੇ ਲੱਖ ਚੈਰਾਸੀਓਂ ਪਾਰ ਸੰਤੋ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਯਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਘੜ ਬਨਾਈ ਹੋਈਏ
ਓਹ ਤਾਂ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਜੋਤ ਹਰ ਥਾਂ ਓਹਦੀ ਸਮਾਈ ਹੋਈਏ
ਜਲ ਥਲ ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਵਿਚ ਦੀਪਾਂ ਨਾਰਾਇਨ ਨੇ ਸੱਤਾ ਚਲਾਈ ਹੋਈਏ

* ਜਿਸ ਥਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਦੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ
ਸ੍ਰੀ ਓਥੇ ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਾਰਾ ਜੰਗ ਨਾਰਾਯਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਮਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਜਿਉਂ ਲਾਲੀ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਖਾਤਰ ਪੱਥਰ ਘੜ ਮੂਰਤ ਪੁਜਵਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਓਹ ਰੂਪ ਚੈਤਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਓਸ ਰਚਾਈ ਹੋਈ ਏ

ਮਹੰਤ

ਇਹ ਮੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਯਨ ਦਾ ਏ ਜਿਹੜੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਏਸ ਥਾਂ ਆਇਗੀ ਜੀ
ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਆਨ ਕਰੇ ਤਨ, ਮਨ ਜੋ ਧਨ ਚੜ੍ਹਾਇਗੀ ਜੀ
ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੂਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਦਿਹ ਮਾਨੁਖ ਦੀ ਪਾਇਗੀ ਜੀ
ਮਹਿਮਾ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਭੀ ਘੱਟ ਨ ਜਾਇਗੀ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਇਹ ਰਚਯਾ ਜਾਲ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਨੇ ਮੂੜੂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਭੇਦ ਪਾਵਨਾ ਕੀਹ
ਏਥੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਰੰਡੀਆਂ ਨੇ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋਰ ਲੈ ਜਾਵਨਾ ਕੀਹ
ਤੁਸੀਂ ਲੁੱਟ ਦੇ ਭੋਲੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਹੱਥ ਆਵਨਾ ਕੀਹ
ਓਹ ਬਹਿੰਦੀਆਂ ਸਿਰ ਮੁਨਾ ਰੜੇ ਜੱਮਾ ਮਾਨੁਖ ਮਰ ਵਟਾਵਨਾ ਕੀਹ
ਨਾਮ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਰਦ ਸਬੂਲ ਦਿਹ ਦਾ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਰਦ ਕਹਾਵਨਾ ਕੀਹ
ਰਚੇ ਜਾਲ ਡੂੰਘੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੋਜ਼ੀ ਬਣੀ ਹੈ ਹੋਰ ਸੁਨਾਵਨਾ ਕੀਹ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਕੋਮਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕਰਨ ਨ ਦੂਈ ਸ਼ਾਂਦੀ ਜਵਾਨ ਤੀਵੀਆਂ ਰੰਡ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ
ਕਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸਤਾਉਂਦਾ ਏ ਲੋਕ ਲਾਜ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਉਠਾਂਦੀਆਂ ਨੇ
ਯਾਂ ਤਾਂ ਕਰਨ ਚੋਰੀ ਅਪ੍ਰਾਧ ਭਾਰੇ ਯਾਂ ਰੋ ਕੇ ਉਮਰ ਲੰਘਾਂਦੀਆਂ ਨੇ
ਯਾਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮੋਢੇ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਦੇ ਜੱਮਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਛੱਡਨਾ ਚਾਂਹਦੀਆਂ ਨੇ
ਓਹ ਸਤ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੂਨ ਪਾਸੋਂ ਜੂਨ ਮਰਦ ਦੇ ਲਈ ਪਛਤਾਂਦੀਆਂ ਨੇ
ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਪਿੰਡੀ ਓਹ ਬਾਹਮਨਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਤੇ ਘਾਟ ਲੁਟਾਂਦੀਆਂ ਨੇ
ਟੁਰ ਪੈਂਦੀਆਂ ਫੇਰ ਓਹ ਤੀਰਥਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰੇ ਦੁੱਖੜੇ ਸਿਰੀਂ ਉਠਾਂਦੀਆਂ ਨੇ
ਲੁੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਤ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਜਾ ਕੇ ਤੀਰਥੀਂ ਪਾਪ ਕਮਾਂਦੀਆਂ ਨੇ
ਹੱਥ ਆਉਨਾ ਕੀਹ ਓਹਨਾਂ ਮਰਖਾਂ ਨੇ ਵਿਚ ਮਛਤ ਦੇ ਸਿਰ ਮਨਾਂਦੀਆਂ ਨੇ

ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਨਾਲੋਕ ਚਾਂਹ ਦੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਓਹ ਪੈਰ ਫਸਾਂ ਦੀਆਂ ਨੇ
 ਦਿਹ ਪਾਵਨੀ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਮ ਸੇਤੀ ਏਸ ਗੱਲ ਤੇ ਦਿਲ ਨਲਾਂ ਦੀਆਂ ਨੇ
 ਮਿਟ ਜਾਣ ਇਹ ਦੁਖ ਤੇ ਪਾਪ ਸਾਰੇ ਜੋ ਰੰਡੀਆਂ ਨਿੱਤ ਉਠਾਂ ਦੀਆਂ ਨੇ
 ਜੇ ਵਿਧਵਾ ਵਿਆਹੀਆਂ ਜਾਣ ਸਭੇ ਜੋ ਯੋਗਤਾ ਉਮਰ ਰਖਾਂ ਦੀਆਂ ਨੇ
 ਪਾਪ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਣ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੌਮਾਂ ਵੇਂ ਹਵੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਨੇ

ਅਗਲੇ ਪਰਬਤਾਂ ਦੀ ਝਾਂਕੀ

ਫੇਰ ਬੱਦਰੀ ਨਾਥੋਂ ਉਤਾਂਹ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬਸੂ ਧਾਰ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਪਾਂਡੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਬਰਫ ਦੇ ਵਿਚ ਗਲੇ ਓਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਦਿਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
 * ਹੇਮ ਕੁੰਡ ਪਹਾੜ ਤੇ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹੇ ਜਿੱਥੇ ਸਪਤ ਸਿੰਗ ਸੋਹਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਜਿੱਥੇ ਕਰੀ ਤਪੱਸਯਾ ਦਸਮ ਗੁਰਜੀ + ਪੰਡ ਕੇਸ਼ਵਰ ਦਰਸਦਿਸਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਲੋਕ ਪਾਲ ਤੀਰਥ ਉਤੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਅਨੇਕ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸੀਸ ਬੁਕਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਗੋਰਖ ਆਦਿ ਸਿੰਧਾਂ ਦਾ ਮੇਲ

ਵੱਡੇ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦਾ ਸੈਰ ਕਰਦਾ ਬਾਬਾ ਸਿਖਰ ਸੁਮੇਰ ਦੇ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
 ਰਚਨਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨ ਪਾਰਾ ਵਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਂਵਦਾ ਏ
 ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਅਨੇਕਾਂ ਦੇ ਹੋਇ ਦਰਸ਼ਨ ਬਾਬਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਦਰ ਪਾਂਵਦਾ ਏ
 ਜਦ ਪਹੁੰਚੇ ਹਿਮਾਲੇ ਦੇ ਸਿਖਰ ਜਾਏ ਟੋਲਾ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਂਵਦਾ ਏ
 ਅਗੋਂ ਆ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ ਕਹਿੰਦੇ ਬਾਬਾ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਏ
 ਜੋਗੀ ਪੁੱਛਦੇ ਇਉਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਜਾਵਨਾ ਕਿੱਧਰ ਭਾਂਵਦਾ ਏ

* ਹੇਮ ਕੁੰਡ ਬੋਦੀ ਨਾਥ ਤੋਂ ਦੱਸ ਕੂ ਕੋਹ ਪੂਰਬ ਵੱਨੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹਮਾਲੀਏ ਪਹਾੜ ਦਾ
 ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਏਥੇ ਪਹਾੜ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਚੋਟੀਆਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਨਾਲ
 ਸੌਂਨੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹਨ ਏਥੇ ਹੀ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਤਪ ਕਰਨਾ ਲਿਖਿਆ
 ਹੈ ਤੇ ਏਥੇ ਲੋਕ ਪਾਲ ਤੀਰਥ ਦੇ ਪਾਸ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕਾਲੀ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਬਚਿੱਤ੍ਰ
 ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

+ ਪੰਡ ਕੇਸ਼ਵਰ—ਜਿਥੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਪੰਡ ਰਾਜਾ ਨੇ ਤਪ ਕੀਤਾ ਸੀ ਓਸ ਥਾਂ ਤੇ ਏਸ
 ਨਾਮ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਆਖਦੇ ਕੌਣ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕੀਹਏ ਏਥੇ ਸ਼ਕਤ ਕਿਹੜੀ ਨਾਲ ਆਯਾ
ਏਥੇ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਨ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚੇ ਲਿਆ ਕਿਸ ਨੇ ਏਥੇ ਪੁਚਾਯਾ
ਕੀਹ ਲੈਣ ਆਯੋਂ ਕਿੱਥੇ ਪਹੁੰਚਨਾਈਂ ਮਾਤ ਲੋਕ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਤਜਾਯਾ
ਸਾਰਾ ਭੇਦ ਚਾ ਦੱਸ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਿਹੜਾ ਜੱਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਬਨਾਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਬੰਦਾ ਕਹਾਯਾ ਜੀ
ਮਿਟੀ ਦੇਹ ਦੀ ਹੰਗਤਾ ਹੋਯਾ ਹੋਲਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਆਸਰੇ ਆਯਾ ਜੀ
ਚੜ੍ਹਯਾ ਸੋਧਨੇ ਹਾਂ ਚਾਰ ਕੂਟ ਧਰਤੀ ਹੈ ਸੱਚ ਨੂੰ ਲੱਭਨਾ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
ਹੋਂਕਾ ਨਾਮ ਦਾ ਦਿਆਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬਨਾਯਾ ਜੀ

ਭੰਗਰ ਨਾਥ ਆਦਿ

ਅਵੇ ਨਾਨਕਾ ਜੋਗ ਦਾ ਲੈ ਦਰਸ਼ਨ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਬਨਾ ਲੈ ਖਾਂ
ਚਿੱਪੀ ਫਾਹੁੜੀ ਖਿੰਬਾ ਪਹਿਨ ਕਰ ਦੇ ਝੋਲੀ ਪਾ ਭਬੂਤ ਰੁਮਾ ਲੈ ਖਾਂ
ਕੰਨ ਪਾੜ ਕੇ ਪਾ ਲੈ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਤੂੰ ਧੂਣੀ ਤਪ ਕੇ ਜੋਗ ਕਮਾ ਲੈ ਖਾਂ
ਨਾਦ ਕਿੰਗਰੀ ਦੀ ਧੁਨ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਮਨ ਭਟਕਦੇ ਤਈਂ ਠਹਿਰਾ ਲੈ ਖਾਂ
ਵਸ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਹੋਣ ਤੇਰੇ ਅਮਰ ਹੋ ਕੇ ਉਮਰ ਵਧਾ ਲੈ ਖਾਂ
ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦਾ ਚੋਲਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਣ ਜਗਤ ਵਿਚ ਨਾਮ ਨਾ ਪਾ ਲੈ ਖਾਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਸੋ ਜਿਸ ਨੇ ਗੋਇ ਰਚੀ ਜੋਤ ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਰੇ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਪਹਿਲੇ ਦਿਣੇ ਹੀ ਓਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਧਾਰ ਏਕਤਾ ਦੂਈ ਮਿਟਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਸਹਿਜ ਜੋਗ ਦੀ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਏ ਹਠ ਯੋਗ ਦੀ ਰੀਤ ਹਟਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਹੈਨ ਸੰਤੋਖ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਮ ਪਤ ਦੀ ਝੋਲੀ ਬਨਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਖਿੰਬਾ ਕਾਲ ਦੇ ਭੈ ਦੀ ਕਰ ਰੱਖੀ ਨਿਰਭੈ ਪਦਵੀ ਵਿਚੋਂ ਪਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਅਸਾਂ ਯੁਕਤੀ ਦਾ ਹੱਥ ਲਿਆ ਡੰਡਾ ਤੇ ਧਿਆਨ ਬਭੂਤ ਰੁਮਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਫੜੀ ਫਾਹੁੜੀ ਹੱਥ ਗਯਾਨ ਵਾਲੀ ਮੈਲ ਹੂੰਜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁਟਾਈ ਹੋਈ ਏ
ਬਹਮਗਯਾਨ ਦੀ ਅਗਨ ਦੀ ਧਬੇ ਧਣੀ ਮਾਯਾ ਤਿਸ਼ਨਾ ਸੱਟ ਜਲਾਈ ਹੋਈ ਏ

ਅਨਹਦਸ਼ਬਦਦਾਵੱਜਦਾਨਾਦਮੰਦਰਸ਼ਬਦਕੰਗਰੀਧੁਨਸਮਾਈਹੋਈ ਏ
 ਆਦੇਸਨਿਰਭੋਨਿਰੰਕਾਰਤਾਈਂ ਆਸਨਾਥਾਂਸਿਰ ਨਾਥ ਰਖਾਈ ਹੋਈ ਏ
 ਨਾਮ ਰਸ ਦੀ ਚੜ੍ਹੀ ਖੁਮਾਰੀ ਸਦਾ ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ਸਰੂਪ ਟਕਾਈ ਹੋਈ ਏ
 ਚਾਰ ਫੂਟ ਦਾ ਕਰਦੇ ਸੈਰ ਫਿਰਦੇ ਨੱਥ ਖਸਮ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈ ਹੋਈ ਏ
 ਰਸਾਂ ਵਲੋਂ ਨਿਰੱਸ ਹੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰਹੇ ਮਨ ਜੀਤ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਏ
 ਅੰਮ੍ਰਤਨਾਮਦਾ ਪੀਕੇ ਅਮਰ ਹੋਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਫਾਹੀ ਕਟਾਈ ਹੋਈ ਏ
 ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜਗਤ ਵਡਿਆਈ ਆਨੰਦ ਪਾਈ ਪੁਰਦਰਗਾਹੋਂ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ਏ
 ਪਾਏ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਿਧਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦੀ ਆਸਚੁਕਾਈ ਹੋਈ ਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਯੋਗ ਮਾਰਗ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਉੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਸੁਨਾਏ ਚੰਗੇ
 ਲਿਖੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਅੰਦਰ ਉੱਚ ਭਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਲਖਾਏ ਚੰਗੇ
 ਪੇਸ਼ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਗਈ ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਨ ਬਾਬੇ ਕਰ ਨਿਰੁੱਤ੍ਰ ਬੈਠਾਏ ਚੰਗੇ
 ਓਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੋਗ ਲੇਵੇ ਬਾਬੇ ਚਮਤਕਾਰੇ ਦਿਖਲਾਏ ਚੰਗੇ
 ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦੀ ਭੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਹੋਈ ਪਾਣੀ ਕਰ ਕੇ ਬਾਬੇ ਚਲਾਏ ਚੰਗੇ
 ਜੋਗੀ ਚਰਨੀ ਝੁਕੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਿਧਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਮਾਨ ਗਵਾਏ ਚੰਗੇ

ਜੋਗੀ

ਮਾਤ ਲੋਕ ਤੋਂ ਨਾਨਕਾ ਆਯਾ ਹੈਂ ਸਾਰਾ ਫੋਲ ਕੇ ਹਾਲ ਸੁਨਾ ਖਾਂ ਤੇ
 ਕੀਹ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਵਿਚ ਜਗਤ ਦੇ ਹੈ ਜ਼ਰਾ ਫੋਲ ਕੇ ਭੇਦ ਬਤਾ ਖਾਂ ਤੇ
 ਹੋ ਧਰਮ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਠਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਏਸ ਭੇਦ ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾ ਖਾਂ ਤੇ
 ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਰੀ ਫੋਲ ਕੇ ਗੱਲ ਜਤਾ ਖਾਂ ਤੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਤੁਸੀਂ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਪਾ ਕਰ ਕੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਦਾ ਧਯਾਨ ਭੁਲਾ ਬੈਠੇ
 ਕਰਾਮਾਤ ਹੰਕਾਰ ਨੇ ਦੱਬ ਲਏ ਦਯਾ ਦਾਨ ਉਪਕਾਰ ਗਵਾ ਬੈਠੇ
 ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋਗ ਨੂੰ ਲਾਭ ਕੀਹ ਏ ਤੁਸੀਂ ਪਰਬਤੀਂ ਮੂੰਹ ਛੁਪਾ ਬੈਠੇ
 ਦੁਨੀਆਂਦਾਰ ਪੁਕਾਰ ਰਹੇ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਰ ਸੁਮੇਰ ਦੇ ਆ ਬੈਠੇ

ਗੁਰੂ ਜੋਗ ਕਮਾਯਾ ਕੰਮ ਕਿਹੜੇ ਹੋ ਨਿਵੇਕਲੇ ਮਾਨ ਵਧਾ ਬੈਠੇ
ਲੋਕ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪਾਪ ਜੁਲਮ ਦੇ ਛਾਉਣੀਆਂ ਪਾ ਬੈਠੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਕੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਦੱਸਨਾ—ਆਸਾ ਵਾਰ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ

ਤਥਾ

ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕਾਸਾਈ ਧਰਮੁ ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ
ਕੂੜੁ ਅਮਾਵਸ ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀ ਕਹ ਚੜਿਆ
ਹਉ ਭਾਲਿ ਵਿਕੁੰਨੀ ਹੋਈ ॥ ਆਧੇਰੈ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਈ
ਵਿਚਹਉ ਮੈ ਕਰਿ ਦੁਖੁ ਰੋਈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਗਤਿ ਹੋਈ

ਤਥਾ

ਵਾਰ ਵਾੜ ਮਃ ੧ ॥

ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਸਤੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਘਰਿ ਦੇਵਣ ਜਾਹਿ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਖਟਿਐ ਭਾਉ ॥ ਭਾਵੈ ਆਵਉ ਭਾਵੈ ਜਾਉ
ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪੈ ਪੂਜਾ ਹੋਇ
ਕਾਜੀ ਹੋਇ ਕੈ ਬਹੈ ਨਿਆਇ ॥ ਫੇਰੇ ਤਸਬੀ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ
ਵਢੀ ਲੈ ਕੈ ਹਕੁ ਗਵਾਏ ॥ ਜੇ ਕੋ ਪੁਛੇ ਤਾ ਪੜਿ ਸੁਣਾਏ
ਤੁਰਕ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਨਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਹਿ ॥ ਲੋਕ ਮੁਹਾਵਹਿ ਚਾੜੀ ਖਾਹਿ
ਚਉਕਾ ਦੇ ਕੈ ਸੁਚਾ ਹੋਇ ॥ ਐਸਾ ਹਿੰਦੂ ਵੇਖਹੁ ਕੋਇ
ਜੋਗੀ ਗਿਰਹੀ ਜਟਾ ਬਿਭੂਤ ॥ ਆਰੈ ਪਾਛੈ ਰੇਵਹਿ ਪੂਤ
ਜੋਗੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ਕਿਤੁ ਕਾਰਣਿ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ
ਨਾਨਕ ਕਲਿ ਕਾ ਏਹੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਆਪੇ ਆਖਣੁ ਆਪੇ ਜਾਣੁ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਵਾਰ ਰਾਮਕਲੀ ਮਃ ੧ ॥

ਵਰਤਮਾਨ ਹਾਲਤ ਦੱਸ ਸਮੇ ਦੀ ਜੀ ਬਾਬੇ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੁਲਾਯਾ ਏ
ਉਥੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਰਚਨਾ ਹੋਰ ਵੇਂਹਦੇ ਬੇ ਅੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
ਧਰਤੀ ਹੋਰ ਪਰੇ ਪਰ ਹੋਰ ਕਹਿ ਕੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਏ
ਦੁਰਘਟ ਘਾਟੀਆਂ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਪਿਛਾਂ ਨੂੰ ਰੁਖ ਪਰਤਾਯਾ ਏ

ਤਬਾ

ਇਹ ਉੱਤਾ ਖੰਡ ਦਾ ਬੜਾ ਚੱਕਰ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਲਾਯਾ ਜੀ
 ਕੀਤਾ ਸੈਰ ਪਹਾੜ ਹਮਾਲੀਏ ਦਾ ਜਿਧਾ ਅੰਤ ਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਬਹੁਤ ਮਿਲੇ ਫਿਰ ਦੇਖੀ ਅਕਾਲ ਦੀ ਮਾਯਾ ਜੀ
 ਏਥੇ ਗਿਣਯਾਂ ਅੰਤ ਨ ਕੁਝ ਆਵੇ ਕੀਹ ਵੇਖਯਾ ਅਤੇ ਵਖਾਯਾ ਜੀ
 ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰੰਥਕਾਰਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ ਬੜਾ ਫੈਲਾਯਾ ਜੀ
 ਜਿਧੇ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਕੁਝ ਨ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਹੈ ਬਹੁਤ ਖੰਡਾ ਖੰਡਾਯਾ ਜੀ
 ਬਾਬਾ ਧੰਨ ਤੇ ਓਸਦੀ ਧੰਨ ਲੀਲਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹੋ ਹੀ ਆਖਨਾ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
 ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਖੇਲ ਓਸ ਬੇਅੰਤ ਰਚਾਯਾ ਜੀ
 ਓਸੇਤਰਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇਅੰਤ ਭਾਈ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਜਦੋਂ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
 ਸੁਣੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਉੱਤਰ ਹਿਮਾਲਯੋਂ ਆਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅਲਮੋੜੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ

ਤਾਰ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਬਾਬਾ ਤਰਫ਼ * ਅਲਮੋੜੇ ਦੀ ਆਂਵਦਾਏ
 ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੋਮ ਰਚਯਾ ਰਾਜਾ ਬਲੀ ਦੇਨੀ ਤਦੋਂ ਚਾਂਹਵਦਾਏ
 ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਲੈਣ ਕੁਝ ਜਾਂਵਦਾਏ
 ਓਹੂੰ ਓਪਰਾ ਜਾਣ ਕੇ ਫੜਲਿਆ ਫਸ ਗਿਆ ਮਨੋਂ ਪਛਤਾਂਵਦਾਏ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਤਾਈਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਰੰਗ ਹੋਰ ਕਰਤਾਰ ਰਚਾਂਵਦਾਏ
 ਓਥੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਰੀਕ ਹੈ ਸੀ ਵੇਲਾ ਘਾਤ ਦਾ ਓਹ ਤਕਾਂਵਦਾਏ
 ਰੋਲੇ ਵਿਚ ਓਹਦਾ ਦਾਓ ਲੱਗ ਗਿਆ ਮਾਰ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਿਰ ਉਡਾਂਵਦਾਏ
 ਬਚ ਗਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਯਾ ਦੌੜ ਤੇ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਂਵਦਾਏ

ਗੌਰਖ ਮੱਤੇ ਸਿੱਧਾਂ ਨਾਲ ਗੋਸ਼ਟ

ਰਾਮ ਪੁਰ ਰਿਆਸਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਇਕ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਥਾਨ ਸੀ ਜੀ
 ਗੌਰਖ ਮੱਤਾ ਉਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਕਹਿੰਦਾ ਭਾਰੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਮਕਾਨ ਸੀ ਜੀ

* ਅਲਮੋੜੇ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਓਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਹੈ, ਓਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ
 ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ॥

ਓਸ ਥਾਂ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉੱਤਰੇ ਜਾ ਅੱਗੇ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਪਛਾਨ ਸੀ ਜੀ
ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗਿਰਦ ਹੋ ਗਏ ਸਾਰੇ ਆਨ ਸੀ ਜੀ

ਕੰਨ ਪਾਏ ਜੋਗੀ

ਸਾਂਝਾ ਮੱਤ ਇਹਨਾ ਨਕਾਧਾਰ ਲੈਤੂੰ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਨਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਛੱਡ ਜਗਤ ਦੀ ਰੀਤ ਨੂੰ ਬਣ ਜੋਗੀ ਕੰਨ ਪਾੜ ਸਵਾਹ ਰੁਮਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਪਿਆਲਾ ਪੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਹਨਾ ਦਕਿੰਗਰੀ ਸੁਣ, ਵਜਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਪਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਹ ਜੋਗ ਕਮਾਇ ਕੇ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਤੁਸਾਂ ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਐਵੇਂ ਫਿਰਦੇ ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਸਾਧੋ
ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨ ਕੀਤੀ ਜਿਹੜਾ ਰਿਹਾ ਹਰ ਥਾਂ ਸਮਾਇ ਸਾਧੋ
ਕੰਮ ਕਾਰ ਤੋਂ ਛੱਡ ਗਿਰਤ ਨੱਠੇ ਖੋਹ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪਵਾਇ ਸਾਧੋ
* ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਾਰ ਨਾਹੀਂ ਹਠ ਯੋਗ ਨੂੰ ਰਹੇ ਕਮਾਇ ਸਾਧੋ
ਨਿੱਤ ਪੀ ਸ਼ਰਾਬ ਖਰਾਬ ਹੋਵੇ ਰਸ ਨਾਮ ਦਾ ਹੱਥ ਨ ਆਇ ਸਾਧੋ
ਅੰਦਰ ਵੱਜਦੇ ਨਾਦ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ ਬਾਹਿਰ ਸਿੰਗੀਆਂ ਸੁਣੇ ਵਜਾਇ ਸਾਧੋ
ਸੁਰਤ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਟਿਕਦੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਾਧੋ
ਬੋੜੀ ਉਮਰ ਚੰਗੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ਦਾਨ ਦੇ ਜੋ ਖੱਟ ਕਮਾਇ ਸਾਧੋ
ਸੈ ਬਰਸ ਬੇਕਾਰਿਆਂ ਜੀਵਨਾ ਕੀ ਹਰਹਿਨਾ ਬੈਠ ਸਮਾਧ ਲਗਾਇ ਸਾਧੋ
ਜੰਗਲ ਪਰਬਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਛਿਪੇ ਫਿਰਨਾ ਉਪਕਾਰ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਛੁਪਾਇ ਸਾਧੋ
ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਵੇਸ ਨੂੰ ਲਾਭ ਕੀਹਏ ਫਿਰੇ ਭਾਰ ਹੀਕਾਰ ਉਠਾਇ ਸਾਧੋ
ਜੇਕਰ ਰਿੱਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਪਾਣੀਆਂ ਭੀ ਤਪਧੂਣੀਆਂ ਅੰਗ ਜਲਾਇ ਸਾਧੋ
ਜਾਣਾ ਅੰਤ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਵਿਚ ਖਾਲੀ ਪੂਜੀ ਨਾਮ ਦੀ ਹੀ ਸੰਗ ਜਾਇ ਸਾਧੋ
ਕਿਰਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਰੋ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤਰੋ ਆਪ ਤੇ ਸੰਗੀ ਤਰਾਇ ਸਾਧੋ

* ਸਹਿਜ ਜੋਗ—ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਯਾਂ ਵੱਲੋਂ ਰੋਕ ਰਖਨਾ ਤੇ ਹਠ ਯੋਗ
ਰੋਚਕ, ਕੁੰਭਕ ਪ੍ਰਾਨਾਯਾਮ ਆਦਿਕ ਹਠ ਦੀ ਕਾਰ ਨਾਲ ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕਨਾ ਹਠ ਯੋਗ ਦਾ ਮਨ ਰੁਕਯਾ
ਹੋਯਾ ਪਿੰਜਰੇ ਪਏ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਤੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਦੇ ਵੱਸ ਮਨ ਹੋਯਾ ੨ ਪਿੰਗਲੇ ਚੂਹੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ

ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਨੀਆਂ

ਅੱਗੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਪੇਸ਼ ਜਾਂਵਦੀ ਨ ਸ਼ਰਮਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਫੇਰ ਖਿੜ ਕੇ ਆਪਨੇ ਮਨਾਂ ਅੰਦਰ ਕਰਾਮਾਤ ਦੇ ਜੋਹਰ ਦਿਖਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਕਈ ਧਾਰਕੇ ਰੂਪ ਆਕਾਸ਼ ਉੱਡੇ ਖਿੰਬੜ ਗੋਦੜੀਆਂ ਭੀ ਉਡਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਮਿਰਗਾਨੀਆਂ ਆਸਨ ਭੋੜੀਆਂ ਜੀ ਚਾੜ੍ਹ ਵਿਚ ਆਕਾਸ਼ ਫਿਰਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਆ ਗਏ ਹੋਛੇ ਹੱਥਯਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਦੱਬਾ ਸ੍ਰੀ ਬੱਬਾ ਜੀ ਤੇ ਪਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਦੀਵੇ ਹੋ ਕੱਠੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਸੂਰਜ ਤੇਜ਼ ਜਤਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਕੋਂਸ ਉਡਾਣੀ

ਚਾਲ ਵੇਖਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੋਂਸ ਵਿਚ ਆਕਾਸ਼ ਚੜ੍ਹਾਈ ਬਾਬੇ
ਓਸ ਮਾਰਕੇ ਸਭ ਹਿਠਾਂ ਸੁੱਟੇ ਐਵੇਂ ਜ਼ਰਾ ਕੂ ਸ਼ਕਤ ਦਿਖਾਈ ਬਾਬੇ
ਜੋਗੀ ਛੱਡ ਕੇ ਥਾਂ ਓਹ ਨੱਠ ਗਏ ਹੱਸ, ਮੁਖ ਤੋਂ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕ ਮੱਤਾ ਹੋਗਿਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੀ ਧੂਣੀ ਉਠਾਈ ਬਾਬੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜਿਥੇ ਬੈਠ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਰੀ ਚਰਚਾਰਿਹਾ ਪਿੱਪਲ ਇਕ ਨਸ਼ਾਨ ਓਥੇ
ਨਾਨਕ ਮੱਤਾ ਹੋਗਿਆ ਮਸ਼ਾਹੂਰ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਚੱਲ ਜਾਨ ਓਥੇ
ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਮਾ ਜਦੋਂ ਆਯਾ ਜੋਗੀ ਰਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਓਥੇ
ਜੋਗੀ ਕਬਜ਼ਾ ਆਪਨਾ ਕਰ ਬੈਠੇ ਪਿੱਪਲ ਸਾੜ ਕੇ ਜੋਰ ਜਤਾਨ ਓਥੇ
ਇਕ * ਸਿੱਖ ਰੋਯਾ ਪਾਸ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜਾ ਜੋਗੀ ਪਾਪ ਗੁਰ ਬਾਨ ਕਮਾਨ ਓਥੇ
ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਧਾਈ ਕਰੀ ਲੰਮੀ ਜਾ ਜੋਗੀਆਂ ਤਈਂ ਦਬਾਨ ਓਥੇ
ਚੰਦਨ ਛਿੜਕਯਾ ਪਿਪਲ ਦੇ ਮੁੱਢ ਉੱਤੇ ਹਰਾ ਭਰਾ ਫਿਰ ਕਰ ਦਿਖਾਨ ਓਥੇ
ਹੁਣ ਤੱਕ ਨਸ਼ਾਨ ਓਹ ਪੱਤਯਾਂ ਤੇ ਸ਼ਕਤ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਹੈ ਬਲਵਾਨ ਓਥੇ
ਜੋਗੀ ਕੱਢ ਫਿਰ ਥਾਪਯਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਸਿੱਖ ਬਠਾਨ ਓਥੇ

* ਓਸ ਸਿੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਅਲਮਸਤ ਸੀ ਤੇ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ੧੬੮੪ ਭਾਦਵੇਂ ਵਿਚ ਨਾਨਕ
ਮੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ॥

ਹੁਣ ਸਾਧ ਉਦਾਸੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੈਜਾਂ ਨਾਲ * ਜਾਗੀਰ ਉਡਾਨ ਓਥੇ

ਰੇਠਾ ਮਿੱਠਾ ਕਰਨਾ

ਨਾਨਕ ਮੱਤਿਓਂ ਹਾਰਕੇ ਸਭ ਜੋਗੀ ਬੈਠੇ ਦੂਰ ਪਹਾੜ ਤੇ ਜਾਇ ਭਾਈ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਭੀ ਓਥੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ ਬੁਲਾਇ ਭਾਈ
ਹੋਈ ਓਥੇ ਭੀ ਚਰਚਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜੋਗੀ ਗਏ ਸ਼ਰਮਿੰਦਰੀ ਪਾਇ ਭਾਈ
ਓਥੇ ਰੇਠੜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੇੜ ਹੈ ਸੀ ਬੈਠੇ ਜੋਗੀ ਜਿੱਥੇ ਧੂਣੀ ਲਾਇ ਭਾਈ
ਜਿਸ ਤਰਫ਼ ਆਸਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਸੀ ਵਰਤੀਸ਼ ਕਤ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਆਇ ਭਾਈ
ਓਸ ਪਾਸੇ ਦੇ ਫਲ ਹੋਗਏ ਮਿੱਠੇ ਜੋਗੀ ਵੇਖ ਗਏ ਸ਼ਰਮਾਇ ਭਾਈ
ਦੋ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਭੀ ਖਾ ਡਿੱਠੇ ਹੈਨ ਠੀਕ ਮਿੱਠੇ ਅਜਮਾਇ ਭਾਈ
ਰਹੇ ਬਾਂਸ ਬਰੇਲੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਥੋਂ ਹੈ ਨੇੜੇ ਓਹ ਥਾਇ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਯਾਦਗਾਰ ਅਟੱਲ ਇਹ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਇਹ ਜਾਹਰ ਜਹਾਨ ਹੈ ਜੀ
ਅੱਜ ਤਕ ਇਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਹੋਈ ਨਾਹੀ ਇਹ ਬਜ਼ੁਰਗੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸ਼ਾਨ ਹੈ ਜੀ
ਜੋ ਚਾਹਯਾ ਸੋ ਤੁਰਤ ਹੀ ਹੋਗਿਆ ਜੁਗਾਂ ਤਕ ਫਿਰ ਓਵੇਂ ਚਲਾਨ ਹੈ ਜੀ
ਇਕ ਮੁੱਢ ਤੇ ਫਲ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇ ਅਕਲ ਹੋਂਦ ਦੀ ਵੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੈ ਜੀ
ਕੌੜਾ ਰੇਠਾ ਮਿੱਠਾ ਖਾਰੇ ਖੂਹ ਮਿੱਠੇ ਹੋਏ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤ ਮਹਾਨ ਹੈ ਜੀ
ਕਰਾਮਾਤ ਭੰਡਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਨਿਚਲੇ ਪਹਾੜੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਤਾਰ ਦੇ ਜੰਮ੍ਹੇ ਪਹੁੰਚਾਨਾ

ਅੱਗੇ ਕੋਟ ਦੁਆਰਾ ਕਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪਹੁੰਚ ਚਿੱਤ੍ਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਏਸੇ ਥਾਂ ਬੈਰਾਹ ਅਵਿਤਾਰ ਹੋਯਾ ਹਿੰਦੂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਬ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਨੇ

* ਨਾਨਕ ਮੱਤੇ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨਾਲ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਜਾਗੀਰ ਹੈ ਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਜੰਗਲ
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਓਥੋਂ ਦੇ ਸਾਧ ਉਦਾਸੀ ਤਮਾਕੂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭੀ ਇਕ
ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਛੱਡੇ ਹੋਏ ਹਨ ਗੁਰੂਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਰੱਖ ਕੇ ਦੁਧ ਦੇ ਗੱਫੇ ਲਾਂਭੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ,
ਪੰਥ ਦੀ ਅਨਗਹਿਲੀ ਨਾਲ ਸਭ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧਾਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਕਬਜ਼ੇ ਕਰ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਤੇ
ਮੁਫਤ ਵਿਚ ਜਾਗੀਰਾਂ ਵੈਠੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਅਨ ਮਤਾਂ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਦਾ ਗਰਮ ਰਖਦੇ ਹਨ ਗੁਰ
ਸਿਖੀ ਨੂੰ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤ ਹਰ ਥਾਂ ਘਾਟਾ ਪੁਚਾ ਰਹੇ ਹਨ ॥

† ਏਥੇ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਓਥੋਂ ਅੱਗੇ ਜਿਥੇ ਡਲਹੌਜ਼ੀ ਹੈ ਹੁਣ ਚੰਬੇ ਕੁਲੂ ਥਾਣੀ ਅੱਗੇ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਬਾਈ ਧਾਰ ਪਹਾੜ ਦਾ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਪੱਥਰ ਪੂਜਨੇ ਲੋਕ ਹਟਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਫਿਰਦੇ ਪੀਰ ਪੰਜਾਲ ਦੇ ਉਰੇ ਉਰੇ ਮੰਦਰ ਵੈਸ਼ਨੋ ਜਾ ਦਰਸਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਓਹ ਹੈ ਪਹਾੜ ਦੇ ਵਿਚ ਗੁਫਾ ਦੇਵੀ ਓਸ ਥਾਂ ਛਿਪੀ ਜਤਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਅੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੀ ਦੇ ਬਣਾਂਦਾਏ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਜਾ ਪੂਜ ਕਰਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਓਥੋਂ ਹਟ ਕੇ ਕੱਟੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਜੰਮੂ ਪਾਸ ਆ ਕਦਮ ਰਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਜਾਮਾਵੰਤ ਦੀ * ਗੁਫਾ ਨੂੰ ਦੇਖਯਾ ਆ ਸਾਰਾ ਓਸ ਦਾ ਭੇਦ ਬਤਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਅੱਗੇ ਜਾ ਪਰਮੰਡਲ ਦਰਸਾ ਦਿਤੇ ਮੁੜ ਪਿੰਡ ਚਲਹਿਨੀ ਨੂੰ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
 ਓਥੇ ਪੂਜਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਤਾਈਂ ਪਾਸੇ ਰੱਬ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਫਿਰ ਦੇਸ ਬੇਅੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੀਵ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਤਰਾਂਵਦੇ ਨੇ

੧੭ ਕੱਤਕ ੧੫੭੫ ਨੂੰ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਅਤਿ ਪਰੇਮ ਕਰਦੀ ਜਦੋਂ ਬਾਹਿਰ ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਬਾਬਾ
 ਪਿਛੇ ਧਾਰ ਵੈਰਾਗ ਨੂੰ ਰਹੇ ਬੀਬੀ ਰੱਖੇ ਯਾਦ, ਨ ਚਿਤੋਂ ਭੁਲਾਇ ਬਾਬਾ
 ਜਦੋਂ ਅਤਿ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੀ ਝੱਟ ਦਰਸ਼ਨ ਆਨ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬਾ
 ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦਾਸੀ ਇਹ ਕੱਟ ਤੀਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੇ ਵਿਚ ਆਇ ਬਾਬਾ
 ਮਿਲੇ ਭੈਣ ਜੀ ਨੂੰ ਭੈਣ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਜੈਰਾਮ ਮਿਲ ਯਾਗਲ ਲਾਇ ਬਾਬਾ
 ਸਿੱਖ ਸੇਵਕ ਮਿਲੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਦਰੀਂ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਾਇ ਬਾਬਾ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਦਿਹ ਤਿਆਗਨੀ

ਭੈਣ ਵੀਰ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਗਵਾਂਵਦੀ ਏ
 ਫੇਰ ਪੁੱਛਦੀ ਕਿੰਨਾ ਕੂ ਚਿਰ ਰਹਿਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋਸੁਨਾਂਵਦੀ ਏ

* ਜੰਮੂ ਰਾਜ ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇਕ ਪਹਾੜ ਦੀ ਗੁਫਾ ਹੈ ਓਸ ਵਿਚੋਂ ਹਵਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਈ
 ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪੂਜਾਰੇ ਲੋਕ ਬੇ ਅਕਲ ਜਾਤਰੂਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਕਿ ਅੰਦਰ
 ਜਾਮਾਵੰਤ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਹੈ ਏਥੇ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਓ ਰਾਮ ਜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਨਗੇ, ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੁੱਟ ਲੁੱਟ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ

† ਏਥੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਦੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਇਕ ਗਿਦੜੀ ਦੀ ਮੂਰਤ ਹੈ
 ਓਹ ਲੋਕ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਏਸ ਥਾਂ ਦੀ ਰਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰਾਪ ਕਰ ਕੇ ਗਿਦੜੀ
 ਬਣ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਕਦੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੀ ਕਰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ॥

ਏਸ ਪਿੰਡ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਪਾਰਬਤੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਣ ਆਯਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗੀਤ ਜੰਗਮ ਲੋਕ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਝੱਲ ਸੱਕਦੀ ਹੁਣ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਨਾਂਹ ਪਿਛੇ ਜਿੰਦ ਪਈ ਗੋੱਤੇ ਖਾਂਵਦੀ ਏ
ਬੱਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਣ ਦੇ ਰਹੇ ਬਾੱਕੀ ਹੁਣ ਏਵੇਂ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਭਾਂਵਦੀ ਏ
ਦਿਹ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਪਰਸੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਸੀ ਬੀਬੀ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਹਚਾ ਜਮਾਂਵਦੀ ਏ
ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਤੋਂ ਦਿਲ ਹਟਾਂਵਦੀ ਏ
ਦਿਨ ਤੀਸਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਜੀ ਸਹਿ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਦਿਹ ਤਜਾਂਵਦੀ ਏ
ਪੂਜਨੀਕ ਦੇਵੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਾਇ ਜੋਤ ਵਿਚ ਜੋਤ ਸਮਾਂਵਦੀ ਏ

ਭਾਈਏ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਨਾ

ਪਤੀਬਰਤਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਾਥਨ ਬਿਨਾਂ ਜੈਰਾਮ ਘਬਰਾਇ ਗਿਆ
ਅੱਗੋਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਆਸ ਨ ਸੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਜੋਗ ਦੇ ਆਇ ਗਿਆ
ਜੇ ਕੁਝ ਸੀ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਸਰੂਪ ਟਕਾਇ ਗਿਆ
ਦਿਨ ਤੀਸਰੇ ਬਾਬੇ ਦਾ ਦਰਸ ਕਰਦਾ ਵਿਚ ਜੋਤ ਦੇ ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਗਿਆ
ਭਲੇ ਸਾਥ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਭਲਾ ਗਿਆ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਜੱਗ ਕਰਾਇ ਗਿਆ
ਮਿਲ ਚੰਦਨ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਚੰਦਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਫੰਧ ਕਟਾਇ ਗਿਆ
ਸੰਗ ਉੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਰ ਹੋਯਾ ਉੱਚਾ ਯਾਦਗਾਰ ਅਟੱਲ ਰੁਖਾਇ ਗਿਆ
ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਪਿਛੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੈਰਾਮ ਭੀ ਮੁਕਤੀ ਪਾਇ ਗਿਆ

ਨਵਾਬ ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਦਾ ਚਲਾਨਾ

ਇਹ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਖਰੇ ਪਰੇਮ ਵਾਲਾ ਵਿਚ ਘਰ ਦੇ ਪਿਆ ਬੀਮਾਰ ਭਈ
ਕਿਰਪਾ ਓਸ ਤੇ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦਿੱਤਾ ਘਰ ਹੀ ਜਾਇ ਦੀਦਾਰ ਭਈ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਚਰਨੀਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵੈਰਾਗ ਨੂੰ ਧਾਰ ਭਈ
ਕਹਿੰਦਾ ਮੇਰਾ ਭੀ ਕਰ ਦਿਹੋ ਪਾਰ ਬੇੜਾ ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਵੱਡਾ ਗੁ ਨੁਗਾਰ ਭਈ
ਸੁਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਦੇ ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਹੁਣ ਤਯਾਰ ਭਈ
ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨ ਬਾੱਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹੁਣ ਕਰੋ ਭਜਨ ਕਰਤਾਰ ਭਈ
ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਯਾ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਸੱਚੇ ਸੁਰਖਰੂ ਜਾਵੇ ਦਰਬਾਰ ਭਈ
ਛੱਡ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪਾਸ ਨਵਾਬ ਜੀ ਦੇ ਪਖੋਕਿਆਂ ਨੂੰ ਗਏ ਸਿਧਾਰ ਭਈ
ਬਾਲਾ ਰਿਹਾ ਨਵਾਬ ਦੇ ਪਾਸ ਪਿੱਛੇ ਦਿਣ ਗਿਆ ਰੁਵਾਂ ਪੁਰਾ ਗੁਜ਼ਾਰ ਭਈ

ਛੱਡ ਗਿਆ ਨਵਾਬ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਿਹ, ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਪਰਵਾਰ ਭਾਈ

ਪਖੋਕਿਆਂ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਟਰਨ ਲੱਗੇ ਅਜਿੱਤਾ ਭੀ ਆਇ ਗਿਆ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਂਵਦਾ ਏ
ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਗ ਮਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਫੇਰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਆਪਨੇ ਦੇ ਵੱਲ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਮਰਜ਼ੀ ਚੌਧਰੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਬਾਹਿਰ ਖੂਹ ਤੇਡੇਰਾ ਲਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਤਨੇ ਮਨੇ ਹੋ ਕੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਂਵਦਾ ਏ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਓਥੇ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਤੁਰਤ ਹੀ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਸੰਸ ਸੋਹਰਾ ਅਤੇ ਨੂੰਹ * ਪੁੱਤ ਛੋਟਾ ਬਾਬਾ ਸਭ ਨੂੰ ਧੀਰ ਧਰਾਂਵਦਾ ਏ
ਸ੍ਰੀ ਗੋ ਓਥੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ + ਸੁਲਖਨੀ ਜੀ ਮਿਲੇ ਦੁੱਖ ਸਭੇ ਦੂਰ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਸਤਿ ਸੰਗ ਦਾ ਆਣ ਆਨੰਦ ਬਨਯਾ ਬਾਬਾ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਬਾਬਾ ਪੈਰ ਜਹਿੰ ਧਰੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਓਹੋ ਥਾਨ ਬੈਕੁੰਠ ਸੋਹਾਂਵਦਾ ਏ

ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ

ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਦਾ ਮਰਨਾ ਸੁਣ ਕੇ ਸੋਗ ਮਨਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਡਾਢਾ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੀ ਦੁਖੀ ਹੋਯਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਧੀਰ ਧਰਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਜੀਵ ਰਲਕੇ ਡਾਢੇ ਕੀਰਨੇ ਪਾ ਸੁਨਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਤੇ ਨ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਦੁੱਖ ਜਤਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਸੈਰ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਫਿਰੇ ਹੁਣ ਘਰ ਬੈਠੇ ਤਰਲੇ ਪਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਡੇ ਤਾਈਂ ਕੌਨ ਪਾਲੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਆ ਦੁੱਖ ਵਧਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਅਸਾਂ ਦੁੱਖ ਵਛੋੜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਝੱਲੇ ਕਈ ਸਾਲ ਰੁਲੇ ਬਤਲਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਸੁਣ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਾਰੇ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਸਮਝਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਨਾ

ਧੀਰਜ ਸਾਰਯਾਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਕਹਯਾ ਸੱਚ ਹੈ ਮੋਹ ਪਯਾਰ ਸਭ ਦਾ

* ਛੋਟਾ ਪੁੱਤ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ॥

+ ਸੁਲਖਨੀ ਜੀ—ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ, ਖੰਥ ਦੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ॥

ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਹੈ ਰੱਖਾ ਕਰਤਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਕਰੋ ਫਿਕਰ ਨ ਕਿਸੇ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਜੀਹੈਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਲਨੇਹਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਸਾਰੇ ਜੀਆਂ ਦਾ ਓਸ ਨੂੰ ਫਿਕਰਵੱਡਾਸੱਚਾਪਿਤਾਹੈਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਹਾਂਅਸੀਂ ਭੀ ਓਸਦੇਹੁਕਮਅੰਦਰਜਿਹੜਾਟੋਰਦਾ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਸਭ ਦਾ
ਹੁਕਮਮੰਨਨਾਓਹਦਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ ਉਧਾਰ ਸਭ ਦਾ

ਵਾਕ-ਕਵੀ

ਸੋਈ ਥਾਨ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਸੋਹਨਾ ਜਿਸ ਥਾਨ ਤੇ ਪੈਰ ਟਕਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਓਹਥਾਨਗੁਰਸਿੱਖਾਂਨੇਭਾਲ ਲਿਆ ਜਿਸਥਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾ ਲੰਘਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਹੁਣ ਬੈਠ ਅਜਿੱਤੇ ਦੇ ਖੂਹ ਉੱਤੇ ਨਾਮ ਅੱਨ ਦਾ ਲੰਗਰ ਚਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਆਣ ਓਥੇਹੀ ਬਰਕਤਾਂ ਹੋਣ ਹਾਜ਼ਰ ਸੈ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਤਰਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਓਥੇ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਆ ਹੋਇ ਕੱਠੇ ਓਹੋ ਥਾਂ ਬੈਕੁੰਠ ਬਨਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਆਇਬੱਲਾਭੀਗਿਆਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਂਹੁਕਮਸਭਦੇਤਈਂਸੁਨਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਹੁਣ ਚੱਲਨਾ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਨੂੰ ਪਰਵਾਰ ਤੱਯਾਰ ਕਰਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਹੋਇਸਭਤਯਾਰਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਸਤਿ ਨਾਮ ਕਹਿ ਕਦਮ ਉਠਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਤੀਸਰੀ ਉਦਾਸੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਉਨਾ

ਪੱਖੋ ਕਿਆ ਤੋਂ ਚੱਲਕੇਦਿਣ ਓਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਇ ਗਏ
ਪਿਛੋਂ ਨਾਲ ਅਜਿੱਤੇਦੇਸਨਬੰਧੀਘਰਦਾ ਭਾਰ ਅਸਬਾਬ ਲਦਵਾਇ ਗਏ
ਰਾਵੀ ਲੰਘ ਓਹ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਪਹੁੰਚੇਥਾਉਂਥਾਈਂਸਾਰੇ ਉਤਰਾਇ ਗਏ
ਓਥੇ ਰਿਹਾ ਪਰਵਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਕਾਨ ਬਨਵਾਇ ਗਏ

ਸਿੱਖਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਭੀੜ

ਬਾਬਾਟਿਕਯਾਆਣਕਰਤਾਰਪੁਰੇਦੂਰੋਂਨੇੜਯੋਂਸਿੱਖਸੁਣਆਉਨਲਗਪਏ
ਮੇਲੀ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਬਹੁਤੇ ਆ ਆ ਡੇਰੇ ਓਥੇ ਪਾਉਨਲਗਪਏ
ਲੱਗਗਈਆਵਾਜਾਈਸੰਗਤਾਂਦੀ * ਰਸਦਬਸਦਸਭਸਿੱਖਲਿਆਉਨਲਗਪਏ

* ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਮਾਯਾ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੇ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਮਾਯਾ ਦੀ
ਭੇਟ ਲਿਆਉਂਦਾ ਭੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨ ਕਰਦੇ ਤੀਸਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤਕ ਇਹ ਚਾਲ
ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਅੱਨ-ਦਾਨਾ ਆਉਂਦਾ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ॥

ਸਦਾ ਵਰਤ ਜਾਰੀ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਹੋਯਾ ਭੁੱਖੇ ਨੀਰੀ ਸਾਰੇ ਵਰੋਸਾ ਉਨਲਗ ਪਏ
 ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਬੰਦਗੀ ਭਜਨ ਦਾ ਜੀ ਅਤੁੱਟ ਭੰਡਾਰ ਵਰਤਾ ਉਨਲਗ ਪਏ
 ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਮੰਗਲ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਆਸੀਸ ਝੁਕਾ ਉਨਲਗ ਪਏ
 ਮਾਯਾ ਮਰਦ ਦੀ ਬਿਰਛ ਦੀ ਛਾਉਂ ਨਾਲੇ ਓਹ ਉਜਾੜ ਦੇ ਬਾਂਸੁ ਹਾਉਨ ਲਗ ਪਏ
 ਬਣ ਗਿਆ ਬੈਕੁੰਠ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਮੰਗਲ ਓਥੇ ਛਾਉਨ ਲਗ ਪਏ

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਤਲਵੰਡੀਓਂ ਆਉਨਾ

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤਰਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਸਹਿਕ ਦਯਾਂਤਈ ਵਿਹਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
 ਲੈ ਕੇ ਨਾਲ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਟੁਰ ਪਏ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੁਟੰਬ ਰਲਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
 ਚਾਹੇ ਲਾਲੂ ਅਤੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਕਰਨ ਦਾ ਚਾਹੁ ਸਮਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
 ਪੰਧ ਮਾਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਣ ਪਹੁੰਚੇ ਬਾਬੇ ਅਦਬ ਅਦਾਬ ਬਜਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
 ਵੇਖ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪਰਤਾਪ ਭਾਰਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਨੰਦ ਪਾਯਾ ਬਹੁਤਾ
 ਰਹਿ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੁੜ ਗਏ ਪਰੇਮ ਜਤਾਯਾ ਬਹੁਤਾ

ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਜੀ ਦਾ ਮੇਲ

ਇਕ ਦਿਨ ਪੱਖੋ ਕਿਆਂ ਦੇ ਖੂਹ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਜਾਇਕੇ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਬਾਬਾ
 ਡੱਲੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਬਾਲ ਇਕ ਨਾਮ ਬੂੜਾ ਆਯਾਲ ਏ ਬਠਾਲ ਕਿਰਪਾਲ ਬਾਬਾ
 ਪੁੱਛ ਕਰ ਦੇ ਬਾਲ ਕਾ ਆਯਾ ਕਿਥੋਂ ਕਹਿੰਦਾ ਲੜਕਾ ਸੁਣੀ ਸਵਾਲ ਬਾਬਾ
 ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬੂੜਾ ਪਿੰਡ ਹੈ ਡੱਲਾ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰਾਇਆ ਕਾਲ ਬਾਬਾ
 ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਆਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਧਾੜ ਪਈ ਕੀਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੜੀ ਕੁਚਾਲ ਬਾਬਾ
 ਖੇਤੀ ਕੱਚੀ ਪੱਕੀ ਵੱਢ ਲੈ ਗਏ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਆਯਾ ਖਯਾਲ ਬਾਬਾ
 ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮਾਰਦੀ ਮੌਤ ਸਭ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੀ ਬੁੱਢੜਾ ਬਾਲ ਬਾਬਾ
 ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਮੌਤ ਨੇ ਮਾਰ ਲਿਆ ਮੈਂ ਕੀਹ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ ਨਾਲ ਬਾਬਾ
 ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾ ਕੁਝ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਸਿਖਾਲ ਬਾਬਾ
 ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਯਾ ਬਚਨ ਰਸਾਲ ਬਾਬਾ
 ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ ਤੂੰ ਬੁੱਢਿਆਂ ਵਾਂਗ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਹੋਇੰਗਾ ਬੁਢਾ ਬਸਾਲ ਬਾਬਾ
 ਥੱਮੁ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਹੋਇੰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰਦਾ ਨਦਰੀਂ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਬਾਬਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬੂੜਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਿਨ ਲੱਗਾ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਮਾਈ ਚੰਗੀ
ਬੁੱਢਾ ਆਖਿਆ ਬਾਬੇ ਜੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਿੱਖਾਂ ਤਈਂ ਭਾਈ ਚੰਗੀ
ਸਾਰੇ ਬੁੱਢਾ ਹੀ ਓਸ ਨੂੰ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ ਲਾਜ ਨਾਮ ਦੀ ਓਸ ਰਖਾਈ ਚੰਗੀ
ਨਿਰੇ ਬੁੱਢੇ ਤੋਂ ਬਣਯਾਂ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਸਿੱਖੀ ਓੜਕ ਤੱਕ ਨਭਾਈ ਚੰਗੀ
ਛਿਆਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਰੱਜਕੇ ਕਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰ ਘਰੋਂ ਪਾਈ ਵਡਿਆਈ ਚੰਗੀ
ਲੰਮੀ ਉਮਰ ਹੋਈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤ ਛਪਾ ਰਖਾਈ ਚੰਗੀ

ਸੈਦੋ ਘੋਈ ਕਲਾਨੌਰ ਦੇ ਖੱਤੀ ਨੇ ਸ਼ਰਨ ਆਉਨਾ

ਕਲਾਨੌਰ ਦਾ ਖੱਤੀ ਨਾਮ ਸੈਦੋ ਭਗਤ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਸਦਾਂਦਾ ਰਿਹਾ
ਬੜਾ ਬਣਨ ਦਾ ਓਸ ਨੂੰ ਸ਼ੌਕ ਹੈ ਸੀ ਕਈ ਜਾਲ ਪਾਖੰਡ ਖੰਡਾਂਦਾ ਰਿਹਾ
ਵਰਨ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਿੰਤ ਕਰਦਾ ਜਲ ਦੇਵਤਾ ਤਈਂ ਪੂਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ
ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਹੀ ਹੱਥ ਨ ਕੁਝ ਆਯਾ ਪਾਣੀ ਰਿੜਕਦਾ ਵਕਤ ਗਵਾਂਦਾ ਰਿਹਾ
ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਵੇਖ ਪਰਤਾ ਪਵੱਡਾ ਖੁਨਸਾਂਦਿਲ ਦੇਵਿਚ ਓਹ ਖਾਂਦਾ ਰਿਹਾ
ਭਲਾ ਨਾਲ ਬਾਬੇ ਕਿਧੀ ਰੀਸ ਪੁੱਜੇ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਹਿਠਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ
ਅੰਤ * ਹਾਰਕੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾ ਸੇਵਾ ਡੇਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਕਮਾਂਦਾ ਰਿਹਾ
ਕਰ ਦਿਤਾ ਨਿਹਾਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਿੱਖ ਹੋ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਵਧਾਂਦਾ ਰਿਹਾ

ਤਾਰੂ ਪੋਪਟ

ਇਕ ਦਿਨ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਇਕ ਬਾਲਕ ਸ਼ਰਨੀ ਆਯਾ ਜੀ
ਕਹਿੰਦਾ ਸਤਿ ਗੁਰੇ ਸ਼ਰਨੀ ਰੱਖ ਲਵੋ ਮੈਨੂੰ ਕਾਲਨੇ ਬਹੁਤ ਡਰਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਬੇ ਪੁੱਛਯਾ ਕਿਥੋਂ ਇਹ ਗਯਾਨ ਹੋਯਾ ਓਸ ਬਾਲਕ ਇਉਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਅੱਗ ਬਾਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਲਾਯਾ ਜੀ

* ਸੈਦੋ ਵਰਨ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ
ਇਕ ਦਿਨ ਦਰਯਾ ਕੰਢੇ ਬੈਠਾ ਤਪ ਕਰਦਾ ਸੀ ਇਕ ਪੁਰਸ਼ ਮਛੀ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਵੇਖਿਆ ਜਦ ਓਸ ਨੂੰ
ਸੈਦੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਵਰਨ ਦੇਵਤਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ
ਭੋਟਾ ਲੈਕੇ ਚਲਿਆ ਹਾਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸੈਦੋ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਂ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਦਾ
ਹਾਂ ਓਹ ਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਓਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸਭ ਹੰਕਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਸੈਦੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ
ਜੀ ਦਾ ਸਿੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ॥

ਮੈਂ ਲੱਕੜਾਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵਿਚ ਧਰੀਆਂ ਲੱਗੀ ਅੱਗ ਨ ਜਤਨ ਕਰਾਯਾ ਜੀ
 ਚੁਣ ਛੋਟੀਆਂ ਹੇਠ ਚਾ ਜਦੋਂ ਧਰੀਆਂ ਝੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਜਲਾਯਾ ਜੀ
 ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਹਿਰਦੇ ਸੋਚ ਫੁਰੀ ਮੈਂ ਨਿਸਚਾ ਪੱਕ ਠਹਿਰਾਯਾ ਜੀ
 ਮਾਰੂ ਮੌਤ ਭੀ ਚੁਣ ਕੇ ਛੋਟੇ ਯਾਂ ਨੂੰ ਏਸ ਗੱਲ ਨੇ ਰਿਦਾ ਕੰਬਾਯਾ ਜੀ
 ਡਰਦਾ ਕਾਲ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾ ਹਿੱਸਾ ਉਮਰ ਦਾ ਮੁਛਤ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
 ਇਹ ਬਾਲ ਦੀ ਵੇਖ ਦਲੀਲ ਉੱਚੀ ਸੇਵਾ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਲਗਾਯਾ ਜੀ
 ਹੋਯਾ ਸਿੱਖ ਪੂਰਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲਾਭ ਜਨਮ ਮਾਨੁੱਖ ਦਾ ਪਾਯਾ ਜੀ

ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਦੀ ਕਥਾ।

ਇਕ ਦਿਣ ਕਸ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੋਯਾ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਪਹੁੰਚਾ ਓਥੇ ਆ ਕਰ ਕੇ
 ਪੰਜ ਸੱਤ ਚੌਲੇ ਨਾਲ ਓਸ ਦੇ ਸਨ ਮੰਗੀ ਰਸਦ ਕੁਝ ਮਾਨ ਜਤਾ ਕਰ ਕੇ
 ਸਿੱਖਾਂ ਆਖਯਾ ਲੰਗਰ ਤਯਾਰ ਹੈ ਜੀ ਭੋਜਨ ਛਕੋ ਓਥੇ ਸਾਰੇ ਜਾ ਕਰ ਕੇ
 ਕਹਿੰਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਛਕ ਦੇ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਛਕਾਂਗੇ ਆਪ ਬਨਾ ਕਰ ਕੇ
 ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਦੇ ਦਿਹੋ ਰਸਦ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਵੇ ਆਪ ਹੀ ਤਯਾਰ ਕਰਾ ਕਰ ਕੇ
 ਰਸਦ ਮਿਲੀ ਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਬਨਾਉਨ ਲੱਗੇ ਬਾਂਵੇ ਖਾਯਾ ਥੋੜਾ ਪੁਟਾ ਕਰ ਕੇ
 ਓਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਈਆਂ ਵੇਖੀ ਦੂਸਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਖੁਦਾ ਕਰ ਕੇ
 ਤਦ ਓਥੇ ਭੀ ਹੱਡੀਆਂ ਨਜ਼ਰ ਪਈਆਂ ਫਿਰੇ ਥਾਂ ਥਾਂ ਰਸਦ ਉਠਾ ਕਰ ਕੇ
 ਜਗ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਨ ਕੋਈ ਭੀ ਹੱਥ ਆਈ ਮੁੜ ਆਯਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਪਾ ਕਰ ਕੇ
 ਢੁੱਠਾ ਚਰਨੀਂ ਆਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੋਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾ ਕਰ ਕੇ

ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਇਨੋ ਕਾ ਚਉਕਾ ਕੰਚਨ ਕੁਆਰ॥ ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾਂ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ
 ਗੰਗਾ ਕਾਉਦਕ ਕਰੰਤੇ ਕੀ ਆਗਿ॥ ਗਰੜਾ ਖਾਣਾ ਦੁਪਸਿਉ ਗਾਡਿ॥੧॥
 ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇ॥ ਜਾਮਿ ਨ ਭੀਜੈ ਸਾਚ ਨਾਇ॥੧॥

ਏਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਨ ਅੰਦਰੋਂ ਮੈਲ ਜਾਵੇ ਬਾਹਰੋਂ ਦਿਹਦੇ ਤਈਂ ਧੁਆਓ ਭਾਵੇਂ
 ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀ ਸੁੱਧ ਨ ਕਦੇ ਹੋਵੇ ਲੱਖ ਵਾਰ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਨ੍ਹਾਓ ਭਾਵੇਂ

ਅੰਦਰ ਮੈਲ ਤੇ ਬਾਹਰ ਸਫ਼ਾਈ ਰਖੋ ਕੀਹ ਲਾਭ ਪਾਖੰਡ ਦਿਖਾਓ ਭਾਵੇਂ
 ਭੋਜਨ ਸੁੱਥਰਾ ਸਾਫ਼ ਪਛਾਨ ਛਕੋ ਬਨਯਾਂ ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਆਪ ਪਕਾਓ ਭਾਵੇਂ
 ਅੰਦਰ ਸੁੱਧ ਬਿਨਾਂ ਸੁੱਧ ਬਾਹਰ ਦੀ ਕੀਹ ਦੁੱਲ੍ਹਾ ਚੌਂਕਾ ਸੂਰਨ ਬਨਾਓ ਭਾਵੇਂ
 ਲੀਂ ਕਾਂ ਚਾਂ ਦੀ ਦੀਆਂ ਗਿਰਦੇ ਕਰ ਲਵੋ ਪਾਣੀ ਗੰਗਾ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਲਿਆਓ ਭਾਵੇਂ
 ਅੱਗ ਲੈਕੇ * ਭੀਲਾਂ ਕਿਰਾਂਤਾਂ ਵਾਲੀ ਧੋਕੇ ਲੱਕੜਾਂ ਵਿਚ ਜਲਾਓ ਭਾਵੇਂ
 ਚੌਲ + ਗਰੜੇ ਦੇ ਲੈ ਕੇ ਵਿਚ ਪਾਓ ਖੀਰ ਦੁਧ ਵਿਚ ਪਾ ਰਿਨ੍ਹਾਓ ਭਾਵੇਂ
 ਇਹ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਲੇਖੇ ਧੋ ਧੋ ਕੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਓ ਭਾਵੇਂ
 ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਨ ਵੱਸਦਾ ਜਦੋਂ ਤੋੜੀ ਰਹੇ ਨੀਚ ਉਚੇ ਅਖਵਾਓ ਭਾਵੇਂ
 ਸਤਿ ਸੰਗ ਸੇਵਾ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਮੈਲੀ ਹੋਵੇ ਸੁੱਧ ਨ ਜਤਨ ਕਰਾਓ ਭਾਵੇਂ
 ਕੱਢੋ ਅੰਦਰੋਂ ਮੈਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਾਜ ਬਾਹਰਲੇ ਨ ਦਿਖਾਓ ਭਾਵੇਂ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਰੱਬੀ ਬਰਕਤਾਂ ਆਨ ਭਰਪੂਰ ਹੋਈਆਂ
 ਸਾਧ ਸੰਤ ਫ਼ਕੀਰ ਬਹੁ ਜਮ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦੇ ਰੂਹਾਂ ਕਈ ਭਰਪੂਰ ਪਾਨੂਰ ਹੋਈਆਂ
 ਚਾਰੇ ਚੱਕ ਨਵਾ ਲਏ ਫਿਰ ਬਾਬੇ ਕਰਾਮਤਾਂ ਬੇ ਅੰਤ ਜ਼ਹੂਰ ਹੋਈਆਂ
 ਵਲੀ ਔਲੀਏ ਪੀਰ ਸਭ ਝੁਕੇ ਚਰਨੀ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰੁਮਰਾਹੀਆਂ ਦੂਰ ਹੋਈਆਂ
 ਆਉਨ ਸੇਵਕ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਵਿਚੋਂ ਮਸ਼ਾਹੂਰੀਆਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਈਆਂ
 ਬਾਬੇ ਨਾਮ ਤੇ ਅੰਨ ਦੇ ਲਾਇਲ ਗਰਸ਼ੁਭ ਕਰਨੀਆਂ ਆ ਮਸ਼ਾਹੂਰ ਹੋਈਆਂ
 ਮਨ ਮੁਖ ਜੋ ਬਦਨ ਸੀਬ ਭੈੜੇ ਬੁੱਧਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇ ਸ਼ੁਰੂਰ ਹੋਈਆਂ
 ਉਹ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ਸਜਾਈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਈਆਂ

ਤਬਾ

ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਉਦਾਸੀ ਇਹ ਤੀਸਰੀ ਜੀ ਥੋੜੇ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਇਹ ਵਧਾਈ ਨਾਹੀਂ
 ਇਹ ਦੇ ਵਿਚ ਪਹਾੜਾਂ ਸਫ਼ਰ ਲੰਮੇ ਲੀਲ੍ਹਾ ਬਾਬੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਈ ਨਾਹੀਂ
 ਲੋੜ ਵੇਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਨੇ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਪਹਾੜਾਂ ਦਿਖਾਈ ਨਾਹੀਂ
 ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦੀ ਤਰਜ਼ ਹੈ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਲ ਓਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਚਲਾਈ ਨਾਹੀਂ

* ਭੀਲ ਕਰਾਂਤ ਜੰਗਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਉਹ ਦੂਹ ਲਕੜਾਂ ਨੂੰ ਘਸਾ ਕੇ ਅੱਗ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਨ॥

+ ਇਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚੌਲਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ॥

ਲੰਮੇ ਚੌੜੇ ਝੜੇ ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਭਾਰੀ ਪੰਡ ਓਹ ਵੇਖ ਉਠਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਸਿੱਧੇ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁੱਝੇ ਲਿਖਨ ਜੋਗੀ ਚਤਰਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚੌਥੀ ਉਦਾਸੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਅਪਾਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਕਾਜ ਨੂੰ ਤੋੜ ਝੜਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਮੇਰੀ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਤੂੰ ਸੁੱਧ ਬਖਸ਼ੀਂ ਏਸ ਰੰਝ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਉਮਰ ਪਈ ਜਾਂਦੀ ਖਾਂਦੀ ਮੌਤ ਦਿਸੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਿਚ ਰਲਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਕੁੱਝ ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਸ ਲੈ ਜਾਂ ਪੱਲੇ ਮੇਰੀ ਸੁਰਤ ਦੇ ਤਈਂ ਟਕਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਹੋ ਤਰ ਸੰਸਾਰ ਜਾਵਾਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਮਟਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਚੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਕੁਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਭੈੜੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਹੁਣ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਬਖਸ਼ਿਆ ਜਾਂ ਪਾਪੀ ਬਖਸ਼ੇ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਦਰਸਦਿਖਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਂ ਨ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਲਹਿਰ ਅੰਦਰ ਰਹਿਮ ਕਰ ਬੇੜਾ ਬੰਨੇ ਲਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਡਰਾਂ ਵਦਾ ਆਪਣੇ ਕੀਤਿਆਂ ਦਾ ਭੁੱਲਾਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਹੁਣ ਬਖਸ਼ਾਈਂ ਝਬਦੇ
ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋਵਾਂ ਟਹਿਲੀ ਆਰਹਿਮ ਕਮਾਈਂ ਝਬਦੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ

ਰਹਿ ਕੁਝ ਕੂ ਚਿਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਬੇ ਅੰਤ ਹੀ ਰੂਹਾਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਪੱਛਮ ਦੇਸ ਦਾ ਫੇਰ ਸਿਆਲ ਆਯਾ ਉੱਡੀ ਸੁਰਤੀ ਮਾਰ ਉਡਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਦੇਖਨੇ ਥਾਉਂ ਫਿਰ ਕੇ ਪਰਚਾਰ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਕੂਟਾਂ ਤਿੰਨ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਸੋਧ ਲਈਆਂ ਦੌਥੀ ਤਰਫ਼ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾਧਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਮੁਹਤਬਿਰਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਤਾਈਂ ਕਾਰਾਂ ਸੌਂ ਪੀਆਂ ਤੁਰਤ ਹੀ ਸਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਸ ਕਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਛੋੜੇ ਸਹਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਟੁਰੇ ਵੱਲ ਤਲਵੰਡੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰ ਦੇ ਲੀਲਾ ਬੇ ਅੰਤ ਨਿਆਰੀਆਂ ਜੀ

ਤਲਵੰਡੀ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ

ਪਹਿਲਾਂ ਫੇਰ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਰਾਹ ਸਿੱਧੇ ਪਿਛੋਂ ਆਪ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪਧਾਰ ਦੇ ਜੀ

ਦੜਪ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਜੀਆਂ ਪਾਪੀਆਂ ਤਈਂ ਉਧਾਰਦੇ ਜੀ
ਜਨਮਥਾਨ ਪਹੁੰਚੇਦਿਨ ਅੱਠਵੇਂ ਜਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤਈਂ * ਜੁਹਾਰਦੇ ਜੀ
ਹੋਈ ਵਿਚ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਤਪਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਠਾਰਦੇ ਜੀ
ਸਿੱਖ ਸੇਵਕ ਲੱਗਦੇ ਆਣ ਚਰਨੀਂ ਦਯਾ ਮਿਹਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਤਾਰਦੇ ਜੀ
ਸਤਿ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੇ ਕੇ, ਦੁੱਖ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਟਾਰਦੇ ਜੀ

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਨਾ

ਤੇਰਾਂ ਚੇਤ ਛਿਹੱਤਵਾਂ ਸਾਲ ਜਾਣੇ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਸੂਰਗ ਸਿਧਾਰ ਗਈ
ਮਾਤਾ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸਫਲਾ ਜੱਗ ਕੀਤਾ ਦੇਵੀ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਦਿਖਾਰ ਗਈ
ਹੋਈ ਮਾਈਆਂ ਦਾ ਸਿਰ ਤਾਜ ਵੱਡੀ ਯੱਸ ਪਾ ਵੱਡਾ ਸੰਸਾਰ ਗਈ
ਪਿਛੋਂ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਭੀ ਦੇਹੀ ਛੱਡ ਗਏ ਮਿਲ ਜੋਤ ਜਾ ਵਿਚਕਰਤਾਰ ਗਈ
ਧੰਨ ਇਹ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੱਗ ਅੰਦਰ ਤਪ ਕੀਤਾ ਹੋਸੀ ਜੁੱਗ ਚਾਰ ਭਈ
ਘਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਤਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੀਵ ਅਪਾਰ ਕਈ
ਪੂਜਨ ਯੋਗ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆਂ ਕਰਾਂ ਬੰਦਨਾ ਮੈਂ ਬਹੁਬਾਰ ਕਈ
ਨਾਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਛੁੱਟੇ ਮੇਰੇ ਜਹੇ ਗੁਨਾਗਾਰ ਕਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਘਰ ਵਿਚ ਪਦਾਰਥ ਸੀਗ ਜਿੰਨਾ ਓਹ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਦਵਾਇ ਦਿੱਤਾ
ਘਰ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਕਾਨ ਆਦੀ ਚਾਚੇ ਲਾਲੂ ਦੇ ਤਈਂ ਸੌਂਪਾਇ ਦਿੱਤਾ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਰਕੇ ਰਾਖ ਕੱਠੀ ਓਹ ਨੂੰ ਰਾਵੀ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਟਾਇ ਦਿੱਤਾ
ਸਾਰਾ ਬਾਕੀ ਪਰਵਾਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਮੱਗਯਾ ਤੁਰਤ ਚਲਾਇ ਦਿੱਤਾ
ਆਪ ਲੈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਈਂ ਰੁਖ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਰਖਾਇ ਦਿੱਤਾ
ਲੰਘ ਬਾਰ ਵਿਚੋਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੀ ਕਟਾਸ ਉਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਇ ਦਿੱਤਾ

ਕਟਾਸ ਤੀਰਥ ਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼

ਮੋਲਾ ਸੀ ਵਸਾਖੀ ਦਾ ਓਸ ਥਾਂ ਤੇ ਓਥੇ ਸਾਧੂ ਅਕੱਠੇ ਅਪਾਰ ਹੋਏ
ਝੁੰਡ ਫਿਰਦੇ ਜੋਗੀ ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ ਹੋਏ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕਰ ਕੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਯਾਰ ਹੋਏ

ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਭੇਖ ਦੀ ਕਰਨ ਸੋਭਾ ਥਾਂ ਆਪਣੇ ਸਭ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਏ
ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੱਚੇ ਤੇਜ ਅੱਗੇ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਗਏ ਤੇ ਸ਼ਰਮਸ਼ਾਰ ਹੋਏ
ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹਿਰਦੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਠੰਢੇ ਠਾਰ ਹੋਏ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨ ਮੁਖੁ ਲਹਰਿ ਘਰੁ ਤਜਿ ਵਿਗੂਚੈ ਅਵਰਾਂ ਕੇ ਘਰ ਹੋਰੈ
ਗ੍ਰਿਹ ਧਰਮੁ ਗਵਾਏ ਸਤਿਗੁਰਨ ਭੋਟੈ ਦੁਰਮਤਿ ਘੁਮਨ ਘੋਰੈ
ਦਿਸੰਤਰ ਭਵੈ ਪਾਠ ਪੜਿ ਥਾਕਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਇ ਵਧੇਰੈ
ਕਾਚੀ ਪਿੰਡੀ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ਜੈਸੇ ਢੋਰੈ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ
ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ॥੧॥ ਰਹਉ

ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣਯੋ ਸੰਤ ਸਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੰਕਾਰ ਵਧਾਨ ਚੰਗਾ
ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭੇਖ ਬਨਾਨ ਚੰਗਾ
ਪਿਛੇ ਲੱਗ ਕੇ ਮਨ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਦੇ ਘਰ ਆਪਨਾ ਨਹੀਂ ਤਜਾਨ ਚੰਗਾ
ਕੰਮ ਕਰਨੋ ਡਰਕੇ ਨੱਠ ਆਉਨਾ ਭੇਖ ਧਾਰ ਨਾਹੀਂ ਮੰਗ ਖਾਨ ਚੰਗਾ
ਇਕ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਘਰ ਘਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਆਸਰਾਰਿਦੇ ਰਖਾਨ ਚੰਗਾ
ਛੱਡ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਿਸਤ ਦੇ ਧਰਮ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਬੂਹੇ ਜਾਨ ਚੰਗਾ
ਘਰ ਘਾਟ ਤੇ ਘਰ ਦੀ ਨਾਰਤਜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੱਕ ਪਰਾਇਆ ਤਕਾਨ ਚੰਗਾ
ਗ੍ਰਿਸਤ ਵਿਚ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੇ ਸਸਤੀ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਜੇ ਆਨ ਚੰਗਾ
ਖੱਟ ਘਾਲ ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੇ ਹਥੋਂ ਧਰਮ ਕਿਰਤ ਕਰੇ ਦੇਵੇ ਦਾਨ ਚੰਗਾ
ਓਦੂੰ ਵਧ ਕੇ ਸਾਧ ਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੋਚ ਲਵੇ ਹਿਰਦੇ ਧਰ ਧਿਆਨ ਚੰਗਾ
ਪੜ੍ਹਨੀ ਵਿਦਯਾ ਤੇ ਭੋਨਾ ਵਿਚ ਦੇ ਸਾਂਕਰਨਾ ਤੀਰਥੀ ਜਾਇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਚੰਗਾ
ਜੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਨੋ ਨ ਦੂਰ ਹੋਈ ਉਹ ਤੋਂ ਬੈਠ ਰਹਿਨਾ ਇਕਥਾਨ ਚੰਗਾ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਬਿਨਾਂ ਖਾ ਕੇ ਲੇਟ ਰਹੇ ਗਧਾ ਓਸ ਤੋਂ ਲਵੇ ਪਛਾਨ ਚੰਗਾ

ਜੋਗੀ ਓਸ ਸਨਿਆਸੀ ਦੀ ਰਹਿਤ ਦੰਗੀ ਜਾਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਮਭਗਵਾਨ ਚੰਗਾ
ਲਿਵਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵਿਚਲਾਵੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਿਰ ਇਕਰੰਗ ਦਿਖਾਨ ਚੰਗਾ
ਰਹੇ ਸਦਾ ਪਰਸੰਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਾਮ ਜਪ ਅਵਰਾਂ ਜਪਵਾਨ ਚੰਗਾ

ਅਗਲੇ ਦੇਸ ਦੀ ਰਸਤ

ਦਾਦਨਖਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਥੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਇਕੇ ਵਿਚ ਰੁਹਤਾਸ ਭਾਈ
ਹੈਸੀ ਓਸ ਥਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੁੜ ਬਹੁਤੀ ਲੱਗੀ ਆਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਭਾਈ
ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਓਸ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਕਹਯਾ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਖੋਦ ਜਾਗ੍ਹਾ ਦਿਲੋਂ ਰੱਖ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਆਸ ਭਾਈ
ਓਥੋਂ * ਚਿਸ਼ਮਾ ਫੁੱਟ ਕੇ ਵਗ ਟੁਰਯਾ ਹੁਣ ਤਕ ਹੈ ਵੱਗਦਾ ਖਾਸ ਭਾਈ
ਪਾਣੀ ਪੀ ਓਥੋਂ ਟਿੱਲੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਬਾਲ + ਗੁੰਦਾਈ ਦਾ ਵਾਸ ਭਾਈ
ਚਰਚਾ ਓਸ ਥਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦੀ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਰਾਸ ਭਾਈ
ਹਰਨ ਪੁਰ ਥੀਂ ਹੋ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪੁੱਠੇ ਹਾਰ ਕੀਤਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਭਾਈ

ਤਥਾ

ਹਰਨ ਪੁਰ ਜਲਾਲ ਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਠੇ ਹਾਰ ਧੱਨੀ ਦਾ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ
ਸੋਇਨ ਝੀਲ ਨੂੰ ਵੇਖਯਾ ਜਾ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਸਿੱਧ ਦਾ ਓਥੇ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ
ਅੱਗੇ ਚੱਲ + ਨਰਸਿੰਘ ਫੁਹਾਰ ਪਹੁੰਚੇ ਮਿਲੇ ਸਿੰਤ ਫਕੀਰ ਦੀਦਾਰ ਕੀਤਾ
ਲੰਘ ਅਟਕ ਦਰਯਾ ਥੀਂ ਪਾਰ ਅੱਗੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ
ਕਾਲੇ ਬਾਗ ਤੇ ਖਾਨ ਗੜ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸੈ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਭਵਜਲੋਂ ਪਾਰ ਕੀਤਾ
ਓਸ ਦੇ ਸਇਕ § ਬਾਲ ਤੇ ਕਰਕਿਰਪਾ ਮਨਕੇਰੇ ਦਾ ਖਾਸ ਸਰਦਾਰ ਕੀਤਾ

* ਰੁਹਤਾਸ ਜਦ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰੀ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਨਾਯਾ ਤਾਂ ਏਸ ਚਿਸ਼ਮੇ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਲੈਨਾ
ਚਾਹਯਾ ਪਰ ਚਿਸ਼ਮਾ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਹੀ ਜਾ ਫੁੱਟਦਾ ਰਿਹਾ ਪਿਛੋਂ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵੇਲੇ ਓਥੋਂ ਸਰਦਾਰ
ਚੜ੍ਹਤ ਸਿੰਘ ਸੁੱਕਚੱਕੀਏ ਨੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਨਵਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਵਿਤਾ ਸੀ
† ਏਸੇ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਪਾਸੋਂ ਧੀ ਦੇ ਨਾਮ ਰਾਂਝੇ ਗੋਤ ਦੇ ਜੱਟ ਨੇ ਹੀਰ ਵਾਸਤੇ ਕੱਠ ਪੜਵਾ ਕੇ ਜੋਗਲਿਆਸੀ

‡ ਨਰਸਿੰਘ ਫੁਹਾਰ—ਏਥੇ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਰ ਨਰਸਿੰਘ ਭਗਵਾਨ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਦੱਸਦੇ ਹਨ
ਏਥੋਂ ਦੇ ਘੁਰਟ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਲੱਕੜ ਯਾ ਹੱਡੀ ਓਸ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

§ ਡਿਹਰੇ ਅਸਮੈਲ ਖਾਂ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਇਕ ਲੜਕੇ ਨੇ ਖੇਤ ਪਾਸ ਲੰਘਦੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਖ
ਫਕੀਰ ਜਾਣ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਬਾਬੇ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਹ
ਲੜਕਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਮਨਕੇਰੇ ਦਾ ਹਾਕਮ ਹੋਯਾ ॥

ਬੰਨ੍ਹਣਾਂ ਕਮਸਮੈਲਖਾਂ ਇਰਦਗਿਰਦੇ ਪੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਲ ਵਚਾਰ ਕੀਤਾ
 ਡੇਰੇ ਗਾਜ਼ੀਖਾਂ ਦਾ ਝੱਕਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਜਾ * ਨਿਗਾਹੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤਾ
 ਅੰਗੇਜ਼ਾਮ ਪੁਰਖੀਂ ਹਨ ਦਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁੰਚੇ ਕਬਰਾਂ ਪੂਜਨੇ ਥੀਂ ਹਟਕਾਰ ਕੀਤਾ
 ਬਾਬੇ ਤਾਰਯਾ ਦੇਸ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੀਆਂ ਸਿਰ ਵੱਡਾ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ

ਤਥਾ

ਫਾਜ਼ਲ ਪੁਰਨੈ ਸ਼ਹਿਰੇ ਥੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮਿਠਨ ਕੋਟ ਵੱਲੇ ਫੇਰ ਜਾਇ ਬਾਬਾ
 ਮਿਲ ਗਿਲ ਰੋੜਾਨ ਦੇ ਪੀਰਾਂ ਤਾਈਂ ਵੱਲ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਲਾਇ ਬਾਬਾ
 ਪਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਸੋਹਾਣੇ ਦਰਯਾ ਕੰਢੇ ਆਸਨ ਆਪਨਾ ਜਾ ਜਮਾਇ ਬਾਬਾ
 ਓਥੇ ਪੱਤਨ ਦੇ ਠੇਕੇ ਦਾਰ ਹਿੰਦੂ ਕਰਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਲ ਤਕਾਇ ਬਾਬਾ
 ਗਉ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤਈਂ ਮਹਸੂਲ ਲਾਯਾ ਨਛੱਡਿਆ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਇ ਬਾਬਾ
 ਗੋਹਾ ਗਉ ਦਾ ਲੈਚੈਂਕਾ ਪਾਣ ਲੱਗੇ ਵੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਮੁਸਕਾਇ ਬਾਬਾ
 ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਰਬਾਬ ਮਰਦਾਨ ਯਾਂ ਲੈ ਬਾਣੀ ਆਈ ਆਇ ਉਂ ਅਲਾਇ ਬਾਬਾ
 ਆਸਾ ਵਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਸੁਨਾਇ ਬਾਬਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਉ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ
 ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ
 ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾਂ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾਂ ਭਾਈ
 ਛੋਡੀ ਲੇ ਪਾਖੰਡਾ ॥ ਨਾਮਿ ਲਇਐ ਜਾਹਿ ਤਰੇਦਾ

ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਠੇਕੇ ਦਾਰੋ ਐਵੇਂ ਪਏ ਪਾਖੰਡ ਖੰਡਾਓ ਕਾਹਨੂੰ
 ਤੇੜ ਧੋਤੀਆਂ ਤੇ ਮੱਥੇ ਲਾਇ ਟਿੱਕੇ ਗਲੀਂ ਪਾਕੇ ਮਾਲਾ ਦਿਖਾਓ ਕਾਹਨੂੰ
 ਗਉ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਕਰ ਲਾਯਾ ਗੋਹਾ ਲੈ ਹੁਣ ਚੈਂਕਾ ਫਿਰਾਓ ਕਾਹਨੂੰ
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਾਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਸਾਰੇ ਪੂਜਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਾਂਗ ਕਰਾਓ ਕਾਹਨੂੰ

* ਨਗਾਹਾ—ਸੋਯਦ ਅਹਿਮਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸਖੀ ਸਰਵਰ ਭੀ ਆਖਦੇ ਹਨ ਓਸ ਦੀ ਜਾਗ੍ਹਾ
 ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤੇ ਏਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕਾਂ ਵਾਲਾ ਕਰ ਕੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਤੇ ਏਸੇ ਦੇ ਚੋਲੇ
 ਹਿੰਦੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਲਤਾਨੀਏਂ ਸਦਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਤੁਰਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਓਹੋ ਜਹੇ ਹਿੰਦੂ ਪੁਣੇ ਨੂੰ ਉਤੇ ਦਿਖਾਓ ਕਾਹਨੂੰ
ਦਯਾ ਧਰਮ ਦੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਨਾਹੀ ਚੋਂ ਕੇ ਪਾਰੇ ਲੀਕਾਂ ਖਿਚਾਓ ਕਾਹਨੂੰ
ਛੱਡ ਦਿਹੋ ਪਾਖੰਡ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਐਵੇਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਗਵਾਓ ਕਾਹਨੂੰ
ਨਹੀਂ ਦਮ ਦਾ ਪਤਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪੇਟ ਵਾਸਤੇ ਪਾਪ ਕਮਾਓ ਕਾਹਨੂੰ

ਸਿੰਧ ਦੇਸ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ

ਹੁੰਦੇ ਸਿੰਧ ਦਰਯਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੰਢੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਰੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ
ਜਿੱਥੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਸਾਧ ਬੋਲਾ ਉਥੇ ਬੈਠ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਦੇ
ਖਵਾਜੇ ਪੀਰ ਦੇ ਦੱਲ ਮਜ਼ਰ ਆਏ ਚਰਚਾ ਨਾਲ ਬਾਬੇ ਹਠ ਧਾਰ ਕਰਦੇ
ਸ਼ਕਤ ਵੇਖ ਕੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਲਾ ਜਵਾਬ ਹੈ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ
ਸ਼ਕਾਰ ਪੁਰ ਤੇ ਰੁਕਣ ਬੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਓਸ ਦੇਸ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਅਪਾਰ ਕਰਦੇ
ਅੱਜ ਸਿੰਧ ਬਣਿਆ ਘਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਏ ਗੁਰਨਾਲ ਓਹ ਲੋਕ ਪਯਾਰ ਕਰਦੇ
ਠਹਿਰੇ ਅੱਗੇ ਹੁਲਾਣੀ, ਬੁਲਾਣੀ ਜਾ ਕੇ ਜੀਵ ਸੈਕੜੇ ਭਵਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਦੇ
ਏਸ ਥਾਂ ਭੀ ਬੜਾ ਹੈ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਿੰਧੀ ਲੋਕ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਕਾਰ ਕਰਦੇ
ਰਾਣੀ ਪੁਰ, ਗਮਟ, ਅਮਰ ਕੋਟ, ਟਾਂਡੇ ਏ ਅੰਤ ਜੀਆਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦੇ
ਮੜੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਆਦਿ ਵੁਡਾ ਪੂਜਾ ਜਪੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕਰਦੇ
* ਉਡਯਾਰੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਸਿਰ ਜਨ ਹਾਰ ਪੂਜੇ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਕਰਦੇ
ਏਸ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਹੋਈ ਬੜੀ ਕਿਰਪਾ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਬੜਾ ਨਰ ਨਾਰ ਕਰਦੇ
ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ ਦਰਾਬਾਦ ਤੇ ਕੋਟਲੀ ਹੋ + ਠੱਟੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਸਰਾ ਮਦਿਨ ਚਾਰ ਕਰਦੇ
ਹਿੰਗਲਾਜ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਾਣਾ ਸਾਗਰੋਂ ਪਾਰ ਵਚਾਰ ਕਰਦੇ

* ਨਸਰ ਪੁਰ-ਰਤਨ ਬਾਣੀਏਂ ਦੇ ਘਰ ੧੫੧੩ ਨੂੰ ਉਡਯਾਰੇ ਲਾਲ ਜੰਮਿਆ ਸੀ ਏਸਨੇ
ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਚੰਗੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹਿੰਦੂ ਏਸ ਨੂੰ ਵਰਨ
ਦੇਉਤਾ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਖਵਾਜਾ ਪੀਰ ਆਖਨ ਲੱਗ ਪਏ ੨੭ ਬਰਸ ਦੀ ਉਮਰ ਭੱਗ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ
ਏਸ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਏਸ ਦੇ ਪੰਥੂੜੇ ਤੇ ਜੋਤਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ॥

+ ਠੱਟਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸਿੰਧ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ ਤੇ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਮੰਦਰਾਂ ਨਾਲ
ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਸੀ ਏਸ ਨੂੰ ਫ਼ੀਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ਏਥੇ ਹੀ ਸਿੰਘੇ ਭਵਾਨੀ ਦੇ
ਮੰਦਰ ਪਾਸੋਂ ਨੁਮਰੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਸੰਨਯਾਸੀ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂ ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਰਦੇ ਹਨ ॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਬੇ ਦਿਹ ਧਰੀ ਉਪਕਾਰ ਲਈ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਫਿਰ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ
 ਦੂਰ ਦੂਰ ਫਿਰੇ ਹਿੰਦੂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਭਰਮ ਵਹਿਮ ਪਾਖੰਡ ਨਿਵਾਰ ਕੀਤਾ
 ਲਾਯਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰਨੇ ਦੂਈ ਦੈਤ ਨੂੰ ਮਾਰਖਵਾਰ ਕੀਤਾ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਤੇ ਪੀਰਾਂ ਤਾਈਂ ਜ਼ਾਤ ਰੱਬ ਦੀ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕੀਤਾ
 ਕੂਟਾਂਤਿਨ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਸੋਧ ਲਈਆਂ ਪਛਮ ਦੇਸ ਵੱਲੇ ਧਯਾਨ ਸਾਰ ਕੀਤਾ
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਥਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਚੱਲ ਦੇਖੀਏ ਇਹ ਵਚਾਰ ਕੀਤਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਵਚਾਰ

ਅਰਬ ਦੇਸ ਮੁਹੰਮਦੀ ਦੀਨ ਸਾਰਾ ਓਸ ਦੇਸ ਦਾ ਚੱਲ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀਏ
 ਵੱਡਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਮੁਹੰਮਦੀ ਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਓਥੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰੀਏ
 ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਬਰ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਓਹ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਧਾਰ ਕਰੀਏ
 ਥਾਂ ਵੇਖੀਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਭੁੱਲਯਾਂ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪਾਰ ਕਰੀਏ
 ਕਹਿੰਦੇ ਉੱਠ ਮਰਦਾਨਯਾਂ ਚੱਲ ਭਾਈ ਅਰਬ ਦੇਸ ਦਾ ਸੈਰ ਵਚਾਰ ਕਰੀਏ
 ਥਾਂ ਮੋਮਨਾਂ ਦੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੇਰੇ ਤਈਂ ਦਿਖਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕਰੀਏ

ਅਰਬ ਦੇਸ ਦਾ ਝਾਕਾ

ਬਾਬਾ ਚੱਲ ਕਰਾਂਚੀ ਤੋਂ ਅਦਨ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਓਸ ਥਾਨ ਭਾਈ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਜੱਦੇ ਵਿਚ ਦਰਸ ਦਿੱਤਾ ਏਥੇ * ਹੱਵਾ ਦੀ ਕਬਰ ਪਛਾਨ ਭਾਈ
 ਏਸੇ ਥਾਂ ਹੀ ਪੀਰ † ਸਨਖੱਤਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਗੌਂਸ ਮੁਹੰਮਦ ਜਾਨ ਭਾਈ
 ਵਿਚ ਹੱਜੀਆਂ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਆ ਮਿਲਯਾ ਦੇਖ ਹੋਇਆ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਾਨ ਭਾਈ
 ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਰਫ ਭੀ ਨਾਲ ਸੀ ਹੱਜੀਆਂ ਦੇ ਓਹ ਸੀ ਕੱਟਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਾਈ
 ਓਸ ਵੇਖ ਕੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਖੁਨਸ ਖਾਧੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਮਾਨ ਭਾਈ
 ਕੀਤੇ ਓਸ ਨੇ ਕਈ ਸਵਾਲ ਆ ਕੇ ਰਮਜ਼ ਰੱਖ ਫਕੀਰੀ ਦੇ ਤਾਨ ਭਾਈ
 ਬਾਬੇ ਦੇ ਇਜਵਾਬ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲਾ ਜਵਾਬ ਕੀਤਾ ਖੋਹ ਕੇ ਸ਼ਾਨ ਭਾਈ

* ਮਾਈ ਹੱਵਾ ਜੋ ਬਾਬੇ ਆਦਮ ਦੇ ਘਰੋਂ ਸੀ ॥

† ਸਨਖੱਤਰਾ—ਇਕ ਸਿਆਲ ਕੋਟ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਨੱਗਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਹੱਜੀਆਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ

ਕਹਜਾਹੱਜੀਆਂਦੇਸਇਹਮੁਸਲਮਾਨਾਂਹਿੰਦੂਅਗੁੰਏਬੇਜਾਣਾਪਾਇਨਾਹੀਂ
ਏਧਰਦੀਨਇਸਲਾਮਦੇਬਾਨਸਾਰੇਕਾਫਰਕੋਈਇਸਥਾਂਰਹਾਇਨਾਹੀਂ
ਸ਼ਰ੍ਹਾਵਾਲਿਆਂਦਾਵੱਡਾਜ਼ੋਰਏਥੇਮਾਰਨਕਾਫਰਾਂਕੋਈਬਚਾਇਨਾਹੀਂ
ਸਾਥੋਂਵੱਖਹੋਜਾਹਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਸਾਡੇਨਾਲਕੁਝਮੇਲਮਲਾਇਨਾਹੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇਨਾ

ਜੇਕਰ ਪੀਰ ਜੀ ਘਰ ਖੁਦਾਇਦੇਇਹਫੇਰਕਿਸੇਨੂੰਜਾਣਦੀਰੋਕਕਾਹਦੀ
ਰੱਬਸਾਰਿਆਂਦਾਇਕੋਜਿਹਾਹੀਹੈਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਾਂਵਾਲੀਟੋਕਕਾਹਦੀ
ਘਰ ਰੱਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਨ ਸਾਂਝੇ ਸਭ ਦੇ ਰੋਕ ਦੀ ਨੋਕਕਾਹਦੀ
ਦੇਖਨਜਾਵਨਾਅਸਾਂਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਤੁਹਾਡੇਸਾਬਦੀਸਾਨੂੰਹੈਰੋਕਕਾਹਦੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਮੱਕੇ ਸ਼ਰੀਫ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਜੋ ਭਲਾਓਸਤਾਈਂ ਅਟਕਾਇ ਕਿਹੜਾ
ਜਿਹੜਾਰੂਪਕਰਤਾਰਦੇਵਿਚਰਮਯਾਂਓਸਰੂਪਦੇਤਈਂ ਡਰਾਇ ਕਿਹੜਾ
ਪੈਣਪਾਣੀਜਿਧੇਹੁਕਮਵਿਚਚੱਲਨਤਾਕਤਓਸਉੱਤੇਰੁਹਬਪਾਇਕਿਹੜਾ
ਸਰਦਾਰ ਜੋ ਪੀਰ ਪੈਰੀਬਰਾਂ ਦਾ ਓਹਦੇ ਦਿਲਤਾਈਂ ਭਰਮਾਇ ਕਿਹੜਾ
ਦੇਵਜਿੰਨਫਰੇਸ਼ਤੇਨੀਉਣਜਿਸਨੂੰਹੁਕਮਓਸਦੇਤਈਂ ਪਰਤਾਇ ਕਿਹੜਾ
ਅੱਖ ਫਰਕਦਯਾਂ ਮੱਕੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ਦਸੋ ਬਾਬੇ ਪਾਸੋਂ ਦੂਰ ਥਾਇ ਕਿਹੜਾ
ਬਾਹਿਰ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰਯੋਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਨਿਰ ਭੈ ਨੂੰ ਭੈ ਦਵਾਇ ਕਿਹੜਾ
ਬਾਬਾ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੀਵ ਓਸ ਦੇਭੇਦਨੂੰ ਪਾਇ ਕਿਹੜਾ

ਮਰਦਾਨਾ

ਹੱਥਜੋੜਮਰਦਾਨੇਨੇਅਰਜ਼ਕੀਤੀਹੁਣਸਤਿਗੁਰੂਜੀਅਸੀਂਆਇਕਿੱਥੇ
ਲੋਕਨਾਮਜਿਧਾਮੱਕਾਆਖਦੇਨੇਏਥੋਂਹੁਣਹੈਗਾਓਹਥਾਇਕਿੱਥੇ
ਮਿਹਰਕਰਦੀਦਾਰਕਰਾਇਦਿਹੋਏਥੇਰਹਿੰਦਾਹੈਆਪਖੁਦਾਇਕਿੱਥੇ
ਮੁਸਲਮਾਨਸਾਚੇਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਹੱਜਕਰਨਆਉਂਦੇਨਾਲਚਾਇਕਿੱਥੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਸਾਰਾ ਜੱਗ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਘਰ ਸਮਝੋ ਨਹੀਂ ਓਸਬਿਨਾਂਕੋਈਥਾਇਭਾਈ

ਚਹੂੰ ਕੂਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਓਹਦਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਹਰ ਜਾ ਖੁਦਾਇ ਭਾਈ
 ਮੱਕਾਇਹੋਜੋਸਾਮੁਣੇਨਜ਼ਰਆਉਂਦਾ * ਕਾਬਾਸਾਮੁਣੀਹੈਓਹਜਾਇ ਭਾਈ
 ਬੁੱਤ ਪੂਜਕਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮਕਾਨ ਹੈ ਸੀ ਏਥੇ ਰੱਖਦੇ ਬੁੱਤ ਬਨਾਇ ਭਾਈ
 ਆਜ਼ਰਨਾਮਕੁਰੇਸ਼ੀ ਤਖਾਨ ਹੈ ਸੀ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦਾ ਬਾਪ ਸਦਾਇ ਭਾਈ
 ਓਹ ਮੂਰਤਾਂ ਘੜ ਕੇ ਵੇਚਦਾ ਸੀ ਜਮ੍ਹਾ ਰੱਖਦਾ ਏਸ ਥਾਂ ਆਇ ਭਾਈ
 ਇਬ੍ਰਾਹੀਮ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਯਾ ਜਦੋਂ ਦਿਤੇ ਓਸ ਨੇ ਬੁੱਤ ਚੁਕਾਇ ਭਾਈ
 + ਸੰਗ ਅਸਵਦ ਸੰਗ ਮਨਾਤ ਦੋਵੇਂ ਬਾਕੀ ਹੁਣਤਕਹੈਨ ਰਹਾਇ ਭਾਈ
 ਇਬ੍ਰਾਹੀਮ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਚ ਕਾਹਬੇ ਕੀਤੀ ਬੰਦਗੀ ਜੋਹਦ ਕਮਾਇ ਭਾਈ
 ਲੋਕ ਤਦੋਂ ਤੋਂ ਪੂਜਨੇ ਲੱਗ ਪਏ ਨਾਮ ਘਰ ਖੁਦਾਇ ਸੁਨਾਇ ਭਾਈ
 ਤੇਨੂੰ ਸ਼ੋਕ ਹੈ ਜੇ ਕਰ ਦੇਖਨੇ ਦਾ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇਵਾਂ ਗੇ ਸਭ ਦਿਖਾਇ ਭਾਈ
 ਹੱਲਾਂ ਏਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਪੇ ਨਾਮ ਰੁਬਾਬ ਬਜਾਇ ਭਾਈ

ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਾਹਬੇ ਵਿਚ ਮਹਿਰਾਬ ਵੱਲ ਪੈਰਕਰ ਸੈਣਾ

ਰਾਤ ਪਈ ਬਾਬਾ ਸਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰਕਿਬਲੇਕਾਹਬੇ ਦੇ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
 ਉੱਚੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਕੇ ਆਸਨ ਆਪਨਾ ਜਾਇ ਜਮਾਂਵਦਾ ਏ
 ਸੁੱਤੇ ਪੈਰ ਮਹਿਰਾਬਜੇ ਵੱਲ ਕਰਕੇ ਬੀਤੀ ਰਾਤ ਪਿਛਲਾ ਪਹਿਰ ਆਂਵਦਾ ਏ
 ਜੀਉਣਨਾਮਦਾਰੋਗਾਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਤੜਕੇ ਪਹਿਰ ਦੇ ਆਨ ਜਗਾਂਵਦਾ ਏ

ਜੀਉਣ

ਆਯਾ ਜੀਉਣ ਦਾਲਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਜਿਸ ਥਾਂ ਸਣ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਸੁੱਤੇ
 ਅੱਗ ਵੇਖ ਕੇ ਜੁੱਸੇ ਨੂੰ ਲੱਗ ਗਈ ਕਹਿੰਦਾ ਕੌਣ ਇਹ ਹੈਨ ਗਵਾਰ ਸੁੱਤੇ
 ਕੀਤੀ ਬੜੀ ਬੇ ਅਦਬੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖੋ ਘਰ ਰੱਬ ਵੱਲ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਸੁੱਤੇ

* ਕਾਹਬਾ ੧੨ ਗਜ਼ ਲੰਮੇ ਤੇ ੧੦ ਗਜ਼ ਚੌੜੇ ਮਕਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਓਸਦੇ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਥੱਮੁ
 ਹਨ ਵਿਚ ਇਕ ਕੋਠੜੀ ਤੇ ਇੱਕ ਥੜਾ ਹੈ, ਮੱਕਾ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

† ਏਸ ਮਕਾਨ ਦਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਤਰਫ਼ ਇਕੋ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਦਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਸੰਗ
 ਅਸਵਦ ਨਾਮ ਕਾਲਾ ਪੱਥਰ ੪ ਫੁੱਟ ਉੱਚਾ ਹੈ ਓਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਸੰਗ ਮਨਾਤ ੬ ਫੁੱਟ ਉੱਚਾ ਹੈ ਬੂਹੇ
 ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਬਿਜਮਜ਼ਮ ਨਾਮੀ ਖੂਹਾ ਹੈ ਹੱਜ ਦੀ ਜਗਾ ਦਾ ਨਾਮ ਅਰਫ਼ਾਤ ਨਾਮ ਪਹਾੜੀ ਹੈ
 ਜੋ ਮੱਕੇ ਤੋਂ ਨੌਂ ਕੋਹ ਦੱਖਨ ਵੱਲ ਹੈ ॥

ਕਹਿੰਦਾ ਜਲਦੀ ਉਠੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਏਥੇ ਗੁਨਾਗਾਰ ਸੁੱਤੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੀਉਣ ਨ ਹੋ ਗੁੱਸੇ ਸਾਂਝੇ ਵਿਚ ਕਸੂਰ ਤਾਂ ਕਾਇ ਨਾਹੀਂ

ਨੋਟ—ਅਜ ਕਲ ਦੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਰਾ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਕਾਹਬਾ ਫਿਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਕਤਾਬਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਦੇਖੋ ਇਸਰਾਰਿ ਸ਼ਰੀਯਤ ਦੇ ਕਰਤਾ ਨੇ ਕਤਾਬੁਲ ਹੱਜ ਜਿਲਦ ਦੂਸਰੀ ਦੇ ਸਫ਼ੇ ੭੪, ੭੫, ਤੇ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਰਦੀ ਨਾਲ ਕੰਬਦਾ ਕਾਹਬੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗਿਆ ਓਥੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਮੈਂ ਬਾਹਰਲੇ ਹਜ਼ਰ ਅਸਵਦ ਨੂੰ (ਕਾਲੇ ਪਥਰ ਦੇ ਬੁੱਤ ਨੂੰ) ਚੁੱਮ ਕੇ ਜਦ ਕਾਹਬੇ ਦੀ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਕਾਹਬੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਹੋਕੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਹਬਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਪੈ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦਬਾ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬੜੇ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਇਕ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਔਰਤ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਹੋ ਜਰੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਦੇਖੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫੇਰ ਮੈਂ ਡਰਕੇ ਕਾਹਬੇ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਾਹਬਾ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਉੱਤਰ ਆਯਾ, ਜਦ ਕਾਹਬਾ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਸਣੇ ਨੀਹਾਂ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਉੱਡ ਕੇ ਜਾ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨਾਨੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਗਿਰਦ ਫਿਰਨ ਵਿਚ ਕੀਹ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੈ ॥

ਨੋਟ—(੨) ਫੇਰ ਕਈ ਮਰਜ਼ਈ ਭਰਾ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਾਹਬਾ ਫੇਰਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕਾਹਬੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਏਸਦਾ ਉੱਤਰ ਏਤਨਾ ਹੀ ਕਾਫੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਘੁਮਾਕੇ ਫੇਰ ਓਸੇ ਹੀ ਥਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਜੇ ਉਹ ਓਸ ਵੇਲੇ ਚਾਰ ਕਦਮ ਲਾਂਭੇ ਰੱਖ ਦੇਂਦਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਕਾਹਬਾ ਭੀ ਚਾਰ ਕਦਮ ਲਾਂਭੇ ਹੋਜਾਂਦਾ ॥

ਨੋਟ—(੩) ਹਦੀਸ ਬਖ਼ਾਰੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਕਵਾਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਖਜੂਰ ਦੇ ਦੁਖਤ ਨਾਲ ਪਿੱਠ ਲਾਕੇ ਖੜੇ ਸਨ ਤੇ ਫੇਰ ਮਸਜਦ ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਜਦ ਵਾਇਜ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਖਤ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗਾ ਜਦ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਬਗਲ ਵਿਚ ਲੈਕੇ ਓਸਨੂੰ ਖਯਾਰ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਚੁਪ ਕਰ ਗਿਆ ॥

ਨੋਟ—(੪) ਤਰੀਦੀ ਨੇ ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਮੱਕੇ ਦੇ ਬਾਹਿਰਦੀਆਂ ਘੋੜੀਆਂ ਤੇ ਦੁਖਤ ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਝੁਕ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ॥

ਨੋਟ—(੫) ਹਦੀਸ ਮੁਸਲਮ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਇਕ ਪੱਥਰ ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ॥

ਨੋਟ—(੬) ਹਦੀਸ ਬਕਹੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਅੱਬਾਸ ਤੇ ਓਸਦੇ ਲੜਕਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਤੇ ਦੀਵਾਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੋ ਆਖੀ ॥

ਨੋਟ—(੭) ਹਦੀਸ ਸ਼ਾਹ ਹੀਨ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੋ ਦੁਖਤ ਦੌੜੇ ॥

ਨੋਟ—(੮) ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਚੰਦ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਗਏ ॥

ਜਦ ਆਪਣੇ ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਰਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕਾਹਬਾ ਫੇਰਨ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਇਨਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਅਸੀਂ ਆਇਓਂ ਥੋੜੇ ਦੂਰੋਂ ਪੰਥ ਕਰ ਕੇ ਸੈਂ ਗਏ ਤੇ ਕਿਸੇ ਜਤਾਇ ਨਾਹੀਂ
ਤੂੰ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇਂ ਤਿਵੇਂ ਕਰ ਭਾਈ ਜਿੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਅਦਾਇ ਨਾਹੀਂ
ਉਧਰ ਕਰਦਿਹ ਪੈਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜਿਹੜੀ ਤਰਫ਼ ਹੈ ਘਰ ਖੁਦਾਇ ਨਾਹੀਂ

ਜੀਉਣ ਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਫੜ ਕੇ ਭਵਾਨੇ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਾਹਬੇ ਦਾ ਫਿਰਨਾ

ਜੀਉਣ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਫੜ ਚਰਨ ਗੁਰ ਦੇ ਤਰਫ਼ ਦੂਸਰੀ ਜਦੋਂ ਭਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਵਰਤੀ ਰੁਬਦੀ ਆਣ ਕੇ ਕਲਾ ਡਾਢੀ ਕਾਹਬਾ ਨਾਲ ਫਿਰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਫੜ ਕੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ਼ ਕਰਦਾ ਉਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਫੇਰ ਦਿਸਾਂਵਦਾ ਏ
ਜਿਸ ਤਰਫ਼ ਜਾਂਦੇ ਚਰਨ ਗੁਰ ਜੀ ਦੇ ਉਸੇ ਤਰਫ਼ ਮਹਿਰਾਬ ਫਿਰਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਰਾਮਾਤ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਕੰਬ ਗਿਆ ਜਿਥੇ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਉਥੇ ਟਿਕਾਂਵਦਾ ਏ
ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕੱਠੇ ਕਰ ਮਜ਼ੇਰ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ

ਜੀਵਨ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਮਜ਼ੇਰਾਂ ਨੂੰ ਦਸਨਾ

ਬਾਹਿਰ ਜਾ ਕੇ ਜੀਉਣ ਨੇ ਪਾਯਾ ਰੈਲਾ ਜੋ ਵੇਖਿਆ ਹਾਲ ਸੁਨਾਯਾ ਉਸਨੇ
ਕਹਿੰਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰੀ ਦੀ ਫਕੀਰ ਆਯਾ ਅਜਬ ਮੁਹਜਜਾ ਹੋਇਆ ਯਾ ਉਸਨੇ
ਮੇਰੀ ਵੇਖ ਕੇ ਅਕਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਕਾਹਬਾ ਚਾਹੇਂ ਹੀ ਤਰਫ਼ ਫਿਰਾਯਾ ਉਸਨੇ
ਕੋਈ ਵਲੀ ਹੈ ਬੜਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ ਰੱਬ ਤੋਂ ਪਾਯਾ ਉਸਨੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਥੋੜੀ ਜਹੀ ਵਚਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਏਥੇ ਮੱਕਾ ਫੇਰਯਾ ਬਾਬੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਰੇ
ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਮਜ਼ਬ ਦੇ ਜ਼ਿੰਦੀਆਂ ਨੇ ਉਹ ਕਹਿਨਗੇ ਹੋ ਮਗਰੂਰ ਸਾਰੇ
ਇਹ ਤਾਂ ਕਦੇ ਭੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ ਏ ਹੈ ਅਕਲ ਤੋਂ ਕਹਿਨਗੇ ਦੂਰ ਸਾਰੇ
ਬੁੱਕਲ ਵਿਚ ਪਾ ਮੂੰਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮੰਨ ਲੈਣ ਗੇ ਵੇਖ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਰੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜੇ ਕਰ ਚੱਠ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਦੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਮੰਨਦੇ ਵੀਰ ਦਾਨਾਇ ਭਾਈ
ਤਦ ਮੱਕੇ ਦਾ ਫਿਰਨਾ ਔਖ ਕੀਹ ਏ ਵੇਖ ਲੈਣ ਉਹ ਅਕਲ ਦੁੜਾਇ ਭਾਈ
ਚੱਠ ਹੈ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਗਿਆ ਬਗਲ ਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਇ ਭਾਈ
ਤਦ ਇਕ ਮਕਾਨ ਦੇ ਫਿਰਨ ਅੰਦਰ ਕੀਹ ਔਖ ਹੈ ਦੇਨ ਸੁਨਾਇ ਭਾਈ

ਨਮੁਮਕਨਲਫਜਨੂੰਲੈਣਜੇਕਰਕਲਾਮਅੱਲਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਨ ਜਾਇ ਭਾਈ
ਜਿੱਥੇਉਠਨੀਪਥਰੋਂਨਿਕਲਆਉਂਦੀਸਣੇਬੱਚਿਆਂਲਿਹੁ ਲਖਾਇ ਭਾਈ
ਹਜ਼ਰਤ ਪਾਸ ਪਹਾੜੀ ਹੈਚੱਲਆਉਂਦੀਜਦੋਂਚਾਹੁਣਓਹਲੈਣ ਬੁਲਾਇ ਭਾਈ
ਚਿੜੀਆਂਸੋਨੇਦੀਆਂਹੋਕੇਉਂਡਜਾਵਨਹਜ਼ਰਤਚਾਚੇਨੂੰਓਲਦਿਖਾਇਭਾਈ
ਤਦ ਫੇਰ ਨ ਮੁਮਕਨ ਰਿਹਾ ਕਿਥੇ ਲੈ ਸਮਝ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਇ ਭਾਈ
ਬੰਦਾ ਰੱਬ ਦਾ ਜੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਰ ਲਏ ਜਿਹੜੀ ਗਲ ਚਾਹਿ ਭਾਈ

ਮਜ਼ੋਰਾਂ ਦਾ ਅਕੱਠ

ਗੱਲ ਸੁਣਦਿਆਂ ਸਾਰ ਆ ਹੋਏ ਕੱਠੇ ਹੱਜੀ ਕਾਜ਼ੀ ਤੇ ਮੁੱਲਾਂ ਮਜ਼ੋਰ ਸਾਰੇ
ਅੰਦਰ ਬੈਠਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਖਿੜਦੇ ਕਰ ਕੇ ਕੌੜ ਸਾਰੇ
ਅੱਗੇ ਤੇਜ਼ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਨ ਕੁਝ ਜਾਵੇ ਬੇ ਪਛਾਨ ਮਗ਼ਰੂਰ ਬੇ ਗ਼ੌਰ ਸਾਰੇ
ਠੰਢੇ ਹੋ ਗਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵੇਖ ਤੇਜ਼ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਤੌਰ ਸਾਰੇ

ਸਵਾਲ ਮਜ਼ੋਰਾਂ

ਕੱਠੇ ਹੋ ਮਜ਼ੋਰਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛ ਕੀਤੀ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸੋਂ ਬੈਠਾ ਏਥੇ ਆਨ ਹੈਂ
ਕਾਹਬੇਤਰਫ਼ ਕਰਕੇ ਪੈਰਕਿਉਂ ਸੁੱਤਾਵਾ ਕਫ਼ ਕਾਰਕਿਕਿਧੋਂ ਅਵਾਨ ਹੈਂ
ਤੇਰਾ ਦੀਨ ਤੇ ਮਜ਼ਬ ਹੈ ਦੱਸ ਕਿਹੜਾਹਿੰਦੂ ਹੈਂ ਯਾ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈਂ
ਆਯਾਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂਏਥੇਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਦਿਹਜਵਾਬਆਲਮਵਿੰਦਵਾਨ ਹੈਂ

ਜਵਾਬ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਲਾ ਨਾਉਂ ਨਾਨਕ ਹੈ ਕੁਦਰਤ ਖੇਲ ਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਅੱਠ ਮਿਲਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਵਿਚਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਸਮਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਹੱਡਚੱਮਦਾ ਦਿੱਸਦਾ ਬੁੱਤ ਬਣਯਾ ਇਹਦਾ ਨਾਮ ਇਨਸਾਨ ਰਖਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਹਿੰਦੂ ਕਹਾਂ ਤੇ ਹੈ ਗੁਨਾਂਹ ਵੱਡਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਜ਼ਮਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਮਜ਼ਬਾਂ ਦਾ ਹੈ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਬੁੱਤ ਰਚਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਕਾਦਰ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਕੇ ਰੂਹ ਏਸ ਦੇ ਵਿਚ ਬਠਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਰੂਹ ਦੀ ਜ਼ਾਤ ਨ ਪਾਤ ਨ ਮਜ਼ਬ ਕੋਈ ਲੋਕਾਂ ਹੈਰੈਲਾ ਐਵੇਂ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਛੱਡ ਅਸਲੀ ਜ਼ਾਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਝੂਠੇ ਜਾਲ ਹੈ ਪੈਰ ਫਸਾਯਾ ਹੋਯਾ

ਮਜ਼ੋਰ

ਮਜ਼ਬ ਦੋਇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਚੱਲੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਵਾਲੀ ਬਾਤ ਕੋਈ ਨ
ਨ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਹੀ ਤੂੰ ਮਾਲੂਮ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੋਮਨਾਂ ਵਾਲੀ ਸਫ਼ਾਤ ਕੋਈ ਨ
ਹਿੰਦੂ ਕਾਫ਼ਰ ਦੋਜ਼ਖਾਂ ਵਿਚ ਸੜ ਸਨ ਪਾਉ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਬਾਤ ਕੋਈ ਨ
ਇਕ ਨਬੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਭਰੂ ਗਾ ਤੇਰੀ ਸਫ਼ਾਤ ਕੋਈ ਨ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੱਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਹੀਂ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਹਾਂ ਵਾਕਫ਼ ਕਾਰ ਸੁਣ ਲੈ
ਮੋਮਨ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਓਥੇ ਪਛਾਨ ਨਾ ਹੀਂ ਓਥੇ ਵਰਤਦੀ ਹੋਰ ਹੀ ਕਾਰ ਸੁਣ ਲੈ
ਪਰਖ ਹੋਂ ਵਦੀਏ ਓਥੇ ਅਮਲਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਦੀ ਓਥੇ ਸਾਰ ਸੁਣ ਲੈ
ਓਥੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਗਵਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਓਹ ਨਹੀਂ ਅਧੂਰੀ ਸਰਕਾਰ ਸੁਣ ਲੈ
ਜਿਹੜੇ ਅਮਲ ਕਰਦੇ ਲੋਕ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਵਦੇ ਓਹ ਸੁਮਾਰ ਸੁਣ ਲੈ
ਨੇਕ ਪੈਣ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਬਦਾਂ ਲਈ ਦੋਜ਼ਖ ਹੈ ਤਯਾਰ ਸੁਣ ਲੈ
ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਅਮਲ ਗਵਾਹ ਓਥੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨ ਮੱਦਦ ਗਾਰ ਸੁਣ ਲੈ
ਖਲਕ ਰੱਬ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਵੈਰ ਪਯਾਰ ਸੁਣ ਲੈ

ਮਜ਼ੋਰ

ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਦੇ ਹੈ ਮੋਮਨ ਕੁੱਲ ਬਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਜਾਵਨੀ ਗੇ
ਰਹਿਮਤ ਰੱਬ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਰਹੂ ਸਦਾ ਜੋ ਈਮਾਨ ਨਬੀ ਤੇ ਲਿਆਵਨੀ ਗੇ
ਜਿਹੜੇ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰ ਸਨ ਵਿਚ ਦੋਜ਼ਖਾਂ ਦੁੱਖ ਉਠਾਵਨੀ ਗੇ
ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਂ ਪੜ੍ਹ ਯਾ ਗੁਨਾ ਗਾਰ ਕਾਫ਼ਰ ਅਖਵਾਵਨੀ ਗੇ
ਹੈ ਪੈਗੰਬਰ ਆਖਰੀ ਨਬੀ ਆਯਾ ॥ ਓਸ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਆਵਨੀ ਗੇ
ਓਹ ਵਿਚ ਦਰਗਾਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵੱਡੇ ਰੁਤਬੇ ਇਜ਼ਤਾਂ ਪਾਵਨੀ ਗੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਨਬੀ ਆਂ ਵਦੇ ਸਦਾ ਜਹਾਨ ਅੰਦਰ ਰੱਬ ਭੇਜਦਾ ਜਦੋਂ ਦਰਕਾਰ ਹੋਵੇ
ਲੋਕ ਦੁਨੀ ਦੇ ਜਦੋਂ ਗੁਮਰਾਹ ਹੁੰਦੇ ਓਦੋਂ ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ ਅਵਿਤਾਰ ਹੋਵੇ
ਓਹ ਰਾਹ ਨੂੰ ਆਣਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਜਿਉਂ ਗੁਨਾਹ ਤੋਂ ਪਾਕ ਸੰਸਾਰ ਹੋਵੇ

ਦੁਨੀਆਂਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੇ ਪਾਉਣ ਰਸਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜਿੰਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਸਾਰ ਹੋਵੇ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੇਜਦਾ ਰੱਬ ਓਹ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਰਦਾਰ ਹੋਵੇ
ਅਮਲ ਬੀਤ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੱਦਾ ਓਹ ਫੇਰਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਤਯਾਰ ਹੋਵੇ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਰੀ ਬਰਾਂਦਾ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤਿਆਂ ਨਹੀਂ ਸੁਮਾਰ ਹੋਵੇ
ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਦੇ ਨਬੀ ਸਾਰੇ ਕੌਣ ਘੱਟ ਤੇ ਵੱਧ ਵਚਾਰ ਹੋਵੇ
ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਨਾਮ ਬਹਿਸ਼ਤ ਨਾਹੀਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿਣਚਾਰ ਹੋਵੇ
ਓਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸਦਾ ਬਹਿਸ਼ਤ ਖੁਲ੍ਹੀ ਬੰਦਾ ਰੱਬ ਦਾ ਜੋ ਨੇਕੋਕਾਰ ਹੋਵੇ
ਬੁਰਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗ ਹੈ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਬਿਨਾਂ ਬੰਦਗੀ ਨ ਛੁੱਟਕਾਰ ਹੋਵੇ
ਕਲਮਾ ਓਹਨੂੰ ਛੁਡਾਉ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੰਦਗੀ ਜੋ ਪਾਕ ਸਾਰ ਹੋਵੇ
ਕੀਕੂੰ ਓਸ ਦੀ ਨਬੀ ਸ਼ਫ਼ਾਤ ਭਰੂ ਬਦ ਅਮਲ ਜਿਹੜਾ ਗੁਨਾਗਾਰ ਹੋਵੇ
ਨੇਕ ਬਦ ਜੋ ਅਮਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਆਖਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਸਾਰੀ ਕਾਰ ਹੋਵੇ

ਮਜ਼ਹਬ

ਅਸਾਂ ਸੁਣਯਾਂ ਹੁਕਮ ਦੁਰਾਨ ਦਾਇਹ ਜਿਹੜੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾਇਸਲਾਮਨ ਧਾਰਨੀ ਗੇ
ਰੋਜ਼ੇ, ਹੱਜ, ਜ਼ਕਾਤ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਖਾਲੀ ਓਹਨਾਂ ਤਈਂ ਫ਼ਰੇਸ਼ਤੇ ਮਾਰਨੀ ਗੇ
ਪੰਜ ਵਕਤ ਨਮਾਜ਼ ਜੋ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਹੀਂ ਘੱਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨੀ ਗੇ
ਦਿਣ ਆਕਬਤ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕਾਫ਼ਰ ਸਾਰੇ ਹੀ ਦੁਖ ਸਹਾਰਨੀ ਗੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਕਾਫ਼ਰ ਸੋ ਜੋ ਮੁਨਕਰ ਰੱਬ ਤੋਂ ਹੈ ਹੋ ਗੁਮਰਾਹ ਤੇ ਖੋਫ਼ਨ ਖਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਵੇ ਚਾਹੇ ਹੋਇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤ ਰੱਬ ਦੀ ਤਈਂ ਭੁਲਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਵੱਡਾ ਕਾਫ਼ਰ ਓਸ ਨੂੰ ਜਾਣੀਏ ਜੀ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਗੁਨਾਹ ਕਮਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਗਊ ਗਰੀਬ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ਬੇਗੁਨਾਹ ਤੇ ਛੁਰੀ ਚਲਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਜ਼ੋਰੀ ਜਬਰੀ ਕਰੇ ਗਰੀਬ ਉੱਤੇ ਹੱਕ ਮਾਰ ਬਿਗਾਨੇ ਖਪਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਬਾਹਰੋਂ ਸ਼ਕਲ ਦਿਖਾਕੇ ਮੋਮਨਾਂ ਦੀ ਅੰਦਰ ਕੁਫ਼ਰ ਹੰਕਾਰ ਜਮਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਓਹ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਕਾਫ਼ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਪਾਪ ਛਪਾਇ ਜਿਹੜਾ

ਮੋਮਨ ਓਹ ਜਿਹੜਾ ਮੋਮ ਦਿਲ ਹੋਵੇ ਚਿਤ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਦੁਖਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਹੱਸ ਓਸ ਦਾ ਹੈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸਦਾ ਅੰਦਰ ਰੱਬ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਵਖਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਮਨ ਮੱਕਾ ਤੇ ਕਿ ਬਲੇ ਜਿਸ ਮਾ ਅੰਦਰ ਸੀਸਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਝਾਤੀ ਪਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਹਰ ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਉਸਦਾ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਕਾਬੂ ਰਖਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਅੰਦਰ ਆਉ ਨਦੇ ਵੇਬ ਦੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਹਰ ਮਸਜਦ ਪਾਕ ਕਰਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਓਹ ਦੀ ਪੜ੍ਹੀ ਨਮਾਜ਼ ਕਬੂਲ ਦੁਗਾਹ ਅੰਦਰ ਸਿਦਕ ਮੁਸੱਲਾ ਵਛਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਬੈਠ ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਕੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹੇ ਕਲਮਾ ਕਰਨੀ ਨੇਕ ਸੁਨਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਪੰਜ ਵਕਤ ਦੀ ਸਚੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੇ ਮੱਥਾ ਐਵੇਂ ਨ ਪਿਆ ਘਸਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਚ ਦੀ ਦਿਲੋਂ ਪਛਾਨ ਕਰਨੀ ਪਹਿਲੀ ਇਹਨਾ ਮਾਜ਼ ਬਨਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਦੂਜੀ ਛੱਡ ਦੇ ਖਾਣਾ ਹਰਾਮ ਦਾ ਜੋ ਸਦਾ ਨੇਕ ਕਮਾਈ ਲਿਆਇ ਜਿਹੜਾ
ਨੌਕੀ ਮੰਗਨੀ ਤੀਸਰੀ ਸਦਾ ਰੱਬੋਂ ਚੌਥੀ ਨੀਤ ਨੂੰ ਰਾਸ ਕਰਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਵੇਲੇ ਪੰਜਵੇਂ ਦੀ ਇਹਨਾ ਮਾਜ਼ ਸੋਹਣੀ ਸਿਫਤ ਰੱਬ ਦੀ ਦਿਲ ਵਸਾਇ ਜਿਹੜਾ
ਬੱਸ ਰੱਬ ਨੂੰ ਓਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਭਾਈ ਇਹ ਸਿਫਤਾਂ ਰੱਖ ਦਿਖਾਇ ਜਿਹੜਾ

ਮੱਕੇ ਦੇ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਸਭੇ ਗਏ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਨਾਨਕ ਵੱਡਾ ਫਕੀਰ । ਹਿੱਕੇ ਤਾਂ ਮੁਦ ਮੁਦਾਇ ਹੈ ਕਹਿਨ ਸਭੇ ਤਦਬੀਰ ॥
ਸਭੇ ਕਦਮੀ ਢਹਿ ਪਏ ਮਨ ਮੇਂ ਬਹੁਤਰ ਪਾਇ । ਅਜੀ ਕਾਈ ਨਸ਼ਾਨੀ ਰਖੀਏ ਮੱਕਾ ਭਿਸਤ ਕਰਾਇ ॥
ਬਾਬੇ ਕਉਂ ਸ ਉਤਾਰੀ ਪਾਉਂ ਤੇ ਰਖੀ ਨਸ਼ਾਨੀ ਇਹ । ਜੋ ਕਰਗਜ਼ਿਆ ਤਕਉਂ ਸਦੀਫੇਰ ਨਜਨਮ ਪਰੇਹ ॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜੌ ਸਾਃ ੧੮੮

ਕਾਜ਼ੀ ਮੁੱਲਾਂ ਮਜ਼ਹਬ ਹੋ ਗਏ ਠੰਢੇ ਜਦੋਂ ਉੱਚੇ ਮਿਆਲ ਸੁਨਾਇ ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕ ਹੈ ਅਖੀਰੀ ਪੈਰੀਬ ਆਜਾ ਗਏ ਮੱਨ ਨਸ਼ਾਨ ਜਤਾਇ ਬਾਬੇ
ਅਰਬ ਦੇਸ ਸਾਰਾ ਝੁਕ ਪਿਆ ਚਰਨੀ ਵੱਡੇ ਮੁਹਜਜੇ ਜਦੋਂ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬੇ
ਹਠ ਮਜ਼ਹਬ ਇਸਲਾਮ ਛੁਡਾ ਕਰ ਕੇ ਸੱਚੇ ਰਾਸਤੇ ਲੋਕ ਚਲਾਇ ਬਾਬੇ
ਜਬਰੀ, ਜੁਲਮ ਕਰਨੇ ਲੋਕ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਕਰਨ ਰੱਬ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਲਾਇ ਬਾਬੇ
ਸੱਚਾ ਫੜ ਨਸ਼ਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਝੁਕਾਇ ਬਾਬੇ

ਤਬਾ

ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਬਾਬਾ ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਕਾਜ਼ੀ ਮੁੱਲਾਂ ਝੁਕੇ ਚਰਨੀ ਆਨ ਸਾਰੇ

ਵਲੀ, ਪੀਰ, ਫਕੀਰ ਜੋ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਸੁਹਬਤੀ ਬਾਬੇ ਦੇ ਜਾਨ ਸਾਰੇ
 ਵਲੀ ਹਿੰਦਯਾਨਾਨਕ ਕਲੰਦਰ ਕਹਿਕੇਲੱਗ ਪਏਓਹਲੋਕਬੁਲਾਨ ਸਾਰੇ
 ਬਾਹਿਰਮੱਕੇਸ਼ਰੀਫਤੋਂ ਜਗ੍ਹਾਗੁਰਦੀ * ਦਾਇਰਾਨਾਨਕਕਲੰਦਰਸੁਨਾਨਸਾਰੇ
 ਓਹਦੇ ਪਾਸ ਮਸੀਤ ਫਰੀਦ ਦੀ ਹੈ ਹੱਜੀ ਜਾਣਦੇ ਹੈਨ ਸੁਜਾਨ ਸਾਰੇ
 ਉਮਰੇਸ਼ਹਿਰਦੀਸੜਕਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪਾਸੋਂ ਲੰਘਦੀਸੁਣੋਬਿਆਨ ਸਾਰੇ

ਮੱਕੇ ਸ਼ਰੀਫ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਮਦੀਨੇ ਸ਼ਰੀਫ ਨੂੰ ਜਾਣਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਦੋਂ ਤਯਾਰ ਹੋਏ ਓਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪਰੀਤ ਜਤਾਈ ਭਾਈ
 ਯਾਦਗਾਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਵਿੱਚ ਮੱਕੇ ਇਕ ਲੈ ਖੜਾਵ ਰਖਾਈ ਭਾਈ
 ਓਥੋਂ ਅੱਗੇਮਦੀਨਾਸੀਮਜ਼ਲਬਾਰਾਂਓਧਰਬਾਬੇਜੀਨੇਚਾਲਪਾਈ ਭਾਈ
 ਕਬਰਹਜ਼ਰਤਦੀਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਜਾਮਰਦਾਨੇਤਾਈਂ ਦਿਖਲਾਈ ਭਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ

ਬਾਹਿਰ ਕਬਰ ਤੋਂ ਬੈਠਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਸੁਨਾਯਾ ਜਦੋਂ
 ਸੁਰ ਕਰ ਕੇ ਨਾਲ ਪਰੇਮ ਦੇ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਬਾਬ ਬਜਾਯਾ ਜਦੋਂ
 ਬਾਬੇਰਾਗਬਸੰਤਦੀਲੈ, ਲੈਕੇ“ਨਉਸਤਰੋਦਹਿ”ਸ਼ਬਦਅਲਾਯਾ ਜਦੋਂ
 ਪੰਛੀ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਵਜਦ ਵਿਚਆਏਮਸਤਹੋਇਜਿਨ੍ਹਾਂਸੁਣ ਪਾਯਾ ਜਦੋਂ
 ਪਰ ਖ਼ਾਰ ਮਜ਼ੀਰਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਖੱਧੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਅੱਗ ਨੇ ਰਿਦਾ ਜਲਾਯਾ ਜਦੋਂ
 ਬੰਦ ਕਰਨ ਆਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਸਗੋਂ ਪਰੇਮ ਵਿਚ ਗਾਯਾ ਤਦੋਂ

ਮਜ਼ੀਰ

ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਾਲਿਆਂਨੂੰਡਾਢੀਤਮਕਲੱਗੀ ਸ਼ਬਦਸੁਣਦੇਸਾਰ ਖੁਨਸਾਨ ਲੱਗੇ
 ਰਾਗ ਸੁਣਨਾ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਹਰਾਮ ਆਖੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ਆਨ ਹਟਾਨ ਲੱਗੇ
 ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸਲਾਮ ਦੇਨਬੀਦੀਹੈਤੁਸੀਂਕਿਉਂਏਬੇਰਾਗ ਗਾਨ ਲੱਗੇ
 ਹਿੰਦੂ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਦੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਏਥੇ ਕਾਸ ਨੂੰ ਰੀਤ ਚਲਾਨ ਲੱਗੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਬਾ ਗਾਉਂਦਾ ਵਿਚ ਪਰੇਮ ਰਿਹਾ ਸ਼ੀਫ ਖ਼ਤਰਾ ਮੂਲ ਨ ਖਾਇ ਭਾਈ

* ਮੱਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਿਰ ਮਸੀਤ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਥਾਨ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਤੇ
 ਵਿਚ ਬਾਓਲੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਰੁਮਵਲੋਂ ਸੰਦਾਵਰਤ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਤਮਕ ਖਾ ਮਜ਼ੇਰਾਂ ਨੇ ਮਾਰਨੇ ਨੂੰ ਇੱਟਾਂ ਪੱਥਰ ਡੰਡੇ ਉਠਾਇ ਭਾਈ
ਕਲਾਬਾਬੇ ਦੀ ਆਣਕੇ ਅਹੀ ਵਰਤੀ ਜਿੰਨੇ ਲੋਕ ਓਥੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਆਹਿ ਭਾਈ
ਥਾਉਂ ਥਾਈਂ ਓਹ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜੜ੍ਹ ਘੱਤੇ ਹਿੱਲਨ ਅੰਗਨ ਰਹੇ ਹਲਾਇ ਭਾਈ
ਖ਼ਬਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਭੀ ਜਾਹੋਈ ਸੱਭੇ ਵਲੀ ਇਮਾਮ ਭੀ ਆਇ ਭਾਈ
ਕੁਤਬ ਦੀਨ, ਕਮਾਲ, ਜਮਾਲ, ਤਿੰਨੇ ਕਰਮ ਦੀਨ ਵੱਡਾ ਉਲਿਆਇ ਭਾਈ
ਗਉਂ ਸਦੀਨ ਤੇ ਨਾਲ ਇਮਾਮ ਜਾਹਫ਼ਰ ਕਈ ਹੋਰ ਭੀ ਨਾਲ ਰਲਾਇ ਭਾਈ
ਜਦੋਂ ਆਇ ਬਾਬਾ ਅੱਗੇ ਗਉਂ ਰਿਹਾ ਕੰਨੀ ਉਂਗਲਾਂ ਲਈ ਓਨੇ ਪਾਇ ਭਾਈ
ਜੜ੍ਹ ਘੱਤੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਿਚ ਕੰਨਾਂ ਫੇਰ ਆਣ ਸਾਰੇ ਘਬਰਾਇ ਭਾਈ
ਨੇ ਕਨੀਤ ਵਿਚੋਂ ਸੀ ਇਮਾਮ ਜਾਹਫ਼ਰ ਖੋਜੀ ਸੱਚ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਸਫ਼ਾਇ ਭਾਈ
ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ ਉਸਨੇ ਬਾਬੇ ਪਾਸ ਆਕੇ ਤੇ ਗੁਨਾਹ ਸਾਰੇ ਬਖਸ਼ਾਇ ਭਾਈ
ਹੋਈ ਸਭ ਦੀ ਬੰਦ ਖ਼ਲਾਸ ਤਦੋਂ ਕਰਾਮਾਤ ਇਹ ਦੇਖ ਸ਼ਰਮਾਇ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਨਾਲ ਲੱਗੇ ਫੇਰ ਕਰਨ ਚਰਚਾ ਦੀਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਡਿਆਇ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲਾ ਜਵਾਬ ਕੀਤੇ ਓਹ ਸਬਾਇ ਭਾਈ

ਸਵਾਲ ਇਮਾਮਾਂ

ਦੋ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਚੱਲੇ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਦੂਆ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਮਝੇ
ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਰਕ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲਾਨ ਸਮਝੇ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਖ਼ੁਦਾਇ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਨ ਸਮਝੇ
ਹਿੰਦੂ ਕਾਫ਼ਰ ਦੋਸ਼ਖਾਂ ਵਿਚ ਸੜਸਨ ਸਾਰੇ ਮੋਮਨ ਭਿਸ਼ਤੀਂ ਜਾਨ ਸਮਝੇ
ਤੁਸੀਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚੰਗਾ ਕੌਣ ਰੱਖੇ ਸੱਚਾ ਆਪਣਾ ਦਿਹੋ ਬਿਆਨ ਸਮਝੇ
ਹਿੰਦੂ ਕਾਫ਼ਰ ਅੱਗ ਦੇ ਵਿਚ ਸੜਦੇ ਨਾਲੇ ਦੋਸ਼ਖੀਂ ਦੁੱਖ ਉਠਾਨ ਸਮਝੇ
ਮੋਮਨ ਹੋਣ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਲ ਇਹ ਲਿਖਯਾ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਸਮਝੇ
ਸੱਚੇ ਸੱਚ ਦੱਸੋ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਕੀਹ ਈਮਾਨ ਸਮਝੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਬਣੀਆਂ ਦੋ ਹੱਦਾਂ ਆਪੋਲੋਂ ਕਾਂਨੇ ਹੋਨ ਬਨਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
ਆਪੋਆਪਣੇ ਵਕਤ ਸਿਆਣਯਾਂ ਨੇ ਮਨ ਮੰਨੀਆਂ ਸ਼ਰਾਂ ਚਲਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਮਜ੍ਹਬਰ ਬਨੇ ਕੋਈ ਬਨਾਯਾ ਨਹੀਂ ਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ਨ ਇਹ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਕੋਈ ਦੋਸ਼ਖੀ ਕੋਈ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਹੈ ਘੜ ਆਪੇ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਹਿੰਦੂ ਮੋਮਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਆਖ ਦੇ ਨੇ ਤੁਸਾਂ ਓਹਨਾਂ ਉਂਤੇ ਛੁਰੀਆਂ ਚਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਆਪੇ ਵਿਚ ਹੀ ਲੜਵਖਾਇ ਜਿੰਦਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤੁਹਮਤਾਂ ਲਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਓਹ ਪੂਜ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਪਾਈਆਂ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਕਬਰਾਂ ਪੂਜ ਠਰਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਲ ਰਸੂਲ ਮੱਨੇ ਓਹਨਾਂ ਕਈ ਬਲਾਈਂ ਰਲਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਓਹ ਸੜ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਸੜੇ ਓਵੇਂ ਦੇਹਾਂ ਕਬਰਾਂ ਵਿਚ ਦਬਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਬਾਕੀ ਰੱਬ ਨੂੰ ਓਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਬੰਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਨੇ ਕਕਮਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਓਥੇ ਮਜ੍ਹਬੀ ਕੋਈ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਹੀਂ ਐਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਇਹ ਕਰ ਸੁਨਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਬੰਦੇ ਰੱਬ ਦੇ ਸਭ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿੰਦਾਂ ਮੁਫਤ ਦੇ ਵਿਚ ਵਧਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਤਬਾ

ਸਾਂਡੇ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਕੋ ਜਹੀਆਂ ਖ਼ੈਰ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਮਨਾਂ ਵਦੇ ਹਾਂ
 ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਮੁਹੰਮਦੀ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਤਕਾਂ ਵਦੇ ਹਾਂ
 ਪਰ ਆਪਨਾ ਹੈ ਸਾਂਡਾ ਰਾਹ ਤੀਜਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨ ਪੈਰ ਫਸਾਂ ਵਦੇ ਹਾਂ
 ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੰਨ ਦੇ ਮੂਲ ਨਾਹੀਂ ਖ਼ਾਲਸ ਪੰਥ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰਖਾਂ ਵਦੇ ਹਾਂ
 ਸ਼ਰ੍ਹਾ, ਧਰਮ ਚਲਾਇਨੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਹੇਠ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਾਨ ਨ ਆਂ ਵਦੇ ਹਾਂ
 ਜਿਵੇਂ ਰਚਨਾ ਰੱਬ ਨੇ ਰਚੀ ਮੁਢੋਂ ਤੋੜ ਓਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗਵਾਂ ਵਦੇ ਹਾਂ
 ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਭੇਜਯਾ ਜੇ ਹੋਂਕਾ ਓਸ ਦਾ ਸਾਰੇ ਸੁਨਾਂ ਵਦੇ ਹਾਂ
 ਖ਼ਾਲਿਸ ਪੰਥ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਗੱਡੀ ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਹ ਚਲਾਂ ਵਦੇ ਹਾਂ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹੀ ਕਈ ਦਿਣ ਚਰਚਾ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਖ਼ਿਆਲ ਜਤਾਂ ਦੇ ਰਹੇ
 ਓਹ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਰਹੇ ਵਡਿਆਈ ਕਰ ਦੇ ਗੁਰ ਅਮਲਾਂ ਤਈਂ ਵਡਿਆਂ ਦੇ ਰਹੇ
 ਓਹ ਪੈਰੀ ਬਰ ਆਖਰੀ, ਨਬੀ ਤਾਈਂ ਤੇ ਕੁਰਾਨ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰਖਾਂ ਦੇ ਰਹੇ
 ਰਾਹ ਲੱਖ ਮੁਹੰਮਦਾਂ ਰਹੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਕੁਰਾਨ ਕਤਾਬ ਲਖਾਂ ਦੇ ਰਹੇ

ਨਾਨਕ ਆਯਾ ਪੈਰੀਬਰ ਆਖਰੀ ਹੈ ਉੱਚੀ ਬਾਣੀ ਅਰੀਮ ਸੁਨਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਅੰਤ ਹਾਰ ਕੇ ਕਦਮੀਂ ਸਭ ਲੱਗੇ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਸੇਵ ਕਮਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਚਿਸਮਾ ਫੈਜ਼ ਦਾ ਭਰਯਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਜੋ ਫੈਜ਼ ਉਠਾਂਦੇ ਰਹੇ
ਜਿਹੜੇ ਉੱਲੂ ਜ਼ਿੰਦੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਓਹ ਵੇਖ ਕੇ ਮੂੰਹ ਛਮਾਂਦੇ ਰਹੇ

ਤਬਾ

ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਮਦੀਨੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਥੋੜੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਬਨਯਾਂ ਥਾਨ ਭਾਈ
ਦੂਰੋਂ ਦਿਸਦਾ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਲਸਵਾਲਾ ਵਲੀਹਿੰਦ ਦਾ ਕਹਿਨ ਮਕਾਨ ਭਾਈ
ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਦੇਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦੇ ਖੜੇ ਨਸ਼ਾਨ ਭਾਈ
ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਜ਼ਰਾ ਕਰੀਏ ਸਾਫ਼ ਧਿਆਨ ਭਾਈ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਕਿੱਤਾ ਪਰਤਾਪ ਹੈਸੀ ਜਿਸ ਅੱਗੇ ਝੁਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਾਈ
ਸ਼ਾਹ ਰੁਮ ਵੱਲੋਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਚੜ੍ਹਤਾਂ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਪੂਜੇ ਜਹਾਨ ਭਾਈ

ਮਦੀਨੇ ਦੇ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਅਖਤਮ ਏਸ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ ॥ ਮੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਮੀਰ ਤੂੰ ਪੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ॥
ਮੁਚਸ਼ਦ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾ ਦੋਹਾਂ ਦਿਸਾਹਿ ਰਾਹਿ ॥ ਸੱਚ ਹਕੀਕਤ ਸੋਧਕੇ ਦਿਤਾ ਹੱਕ ਸੁਨਾਇ ॥

ਜਃ ਸਾਃ ੧੭੧

ਤਬਾ

ਏਥੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਲਿਖਨ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਗਈ ਰੋਲੀ ਹੈ ਮਿਰਜ਼ਈਆਂ ਨੇ ਪਾਈ ਹੋਈ
+ ਸਵਾਨਹਿ ਉਮਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਵਾ ਨਾਨਕ ਹੈ ਕਾਦੀਆਂ ਵਿਚ ਛਪਾਈ ਹੋਈ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈਸੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਗਵਾਹ ਰਖਾਈ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਹੀ ਮੱਕੇ ਮਦੀਨੇ ਨੂੰ ਗਏ ਹੈਸਨ ਮੋਮਨ ਪੱਕੇ ਸੀ ਗੱਲ ਬਨਾਈ ਹੋਈ
ਓਹ ਰੋਜ਼ੇ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਹੱਦ ਗੱਪਾਂ ਦੀ ਹੈ ਮੁਕਾਈ ਹੋਈ

* ਫੈਜ਼-ਉਪਕਾਰ ॥

+ ਕਾਦੀਆਂ ਵਿਚ ਮਿਰਜ਼ਈਆਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਫਿਰਕੇ ਨੇ ਫ਼ਤੂਰ ਮਚਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਨੇ ਇਸਲਾਮ ਨੂੰ ਅਖਤਯਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹੀ ਓਹ ਨਮਾਜ਼ ਰੋਜ਼ੇ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਦੇ
ਸਨ ਤੇ ਤਾਂ ਹੀ ਓਹ ਮੱਕੇ ਮਦੀਨੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਹੜੀ ਓਹਨਾਂ ਸੁਵਾਨਹਿ ਉਮਰੀ
ਬਨਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਓਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ੧੯੧੧ ਵਿਚ ਦਾਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰ ਕੇ
ਓਹ ਨ ਛਪ ਸੱਕਿਆ ਹੁਣ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਥਾਂ ਥਾਂ ਪਰ ਏਸ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਪੂਰੇ
ਪੂਰੇ ਦਿਤੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਜ਼ਹਬ ਕਿਹੜਾ ਸੀ ॥

ਬੋੜੇਦਿਆਂ ਹਵਾਲੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਨਮਸਾਖੀ ਜੋਬਾਲੇਲਿਖਾਈ ਹੋਈ

ਮੱਕੇ ਦੀ ਗੋਲਟ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਕੂ ਹਵਾਲੇ ਬੋਲੇ ਵਾਲੀ ਜਨਮਸਾਖੀ ਵਿਚੋਂ ਦੇਕੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਸੀਤ ਤੇ ਮੁਸਲਾ ਕੁਰਾਨ, ਸੁੰਨਤ, ਰੋਜ਼ਾ, ਕਾਹਬਾ, ਕਲਮਾਕਿਹੜਾਦਸਦੇਹਨ ॥

ਸਥਾ

(੧) ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ ਸਿਦਕ ਮੁਲਾ ਹਕੁ ਹਲਾਲ ਕੁਰਾਣ
ਸਰਮ ਸੁੰਨਤਿ ਸੀਲ ਰੋਜਾ ਹੋਹੁ ਮੁਸਲਮਾਣ
ਕਰਣੀਕਾਬਾ ਸਚੁਪੀਰੁ ਕਲਮਾਕਰਮ ਨਿਵਾਜ
ਤਸਬੀ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਵਸੀ ਨਾਨਕ ਰਖੇ ਲਾਜ

ਵਾਰ ਮਾਝ ਮਃ ੧

ਏਸ ਦੇ ਵਿਚ ਦੱਸਾ ਦੀ ਮੀਸਤ, ਸਿਦਕ ਦਾ ਮੁਸੱਲਾ, ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਦੀ ਪਛਾਨ ਕਰਨੀ ਕੁਰਾਨ, ਹਜ਼ਾ ਦੀ ਸੁੰਨਤ, ਸੀਲਤਾਈ (ਮਿਠਾ ਸੁਭਾਵ) ਦੇ ਰੋਜ਼ਾ, ਨੇਕ ਅਮਲਾਂ ਦਾ ਕਾਹਬਾ, ਸੱਚ ਨੂੰ ਪੀਰ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਕਲਮਾ, ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾਵ ਦੀ ਤਸਬੀ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਨਸ਼ਾਨ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਨਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ ॥ ਪੰਜ ਨਮਾਜ਼ਾਂ

(੨) ਪੰਜਿ ਨਿਵਾਜਾਂ ਵੇਖਤ ਪੰਜਿ ਪੰਜਾਂ ਪੰਜੇ ਨਾਉ
ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੋਇ ਤੀਜਾ ਖੈਰ ਖੁਦਾਇ
ਚਉਥੀ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਮਨੁ ਪੰਜਵੀਂ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ

ਅਰਥਾਤ—ਪਹਿਲੀ ਨਮਾਜ਼, ਸੱਚ ਦੀ ਪਛਾਨ ਕਰਨੀ ॥

ਦੂਸਰੀ ਨਮਾਜ਼, ਹਰਾਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਨੇਕ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ॥

ਤੀਸਰੀ ਨਮਾਜ਼, ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਨੇਕੀ ਮੰਗਨੀ ॥

ਚੌਥੀ ਨਮਾਜ਼, ਮਨ ਦੀ ਬਿਤੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ (ਮਨ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਨਾ) ॥

ਪੰਜਵੀਂ ਨਮਾਜ਼, ਹਰ ਵੇਲੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨੀ ॥

ਕਲਮਾ

(੩) ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਆਖਿ ਕੈ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸਦਾਇ

ਵਾਰ ਮਾਝ ਮਃ ੧

(੪) ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਤੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਿਦਕ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ॥

ਉਠਸਨ ਹਰਫ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਸਚਿ ਨ ਕਹਿਸੀ ਕੋਇ

ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਮਜ਼ਹਬ ਨ ਰਹਿਸਨ ਦੋਇ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਸਫਾ ੧੭੭

(੫) ਹਿੰਦੂਆਂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਹਬ ਬਾਬਤ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਰਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੰਦ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰ

ਰਦਹੁ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋਇ ਜੋ ਹੋਇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਹੀਰ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੋ ਇੱਕ ਸਾਈਂ ਦੇ ਹੱਦ
 ਦੋਨਹੁ ਕਰ ਮਨਸੂਖ ਜੋ ਅੱਲਾਹ ਕੀਤੇ ਰੱਦ

ਜਃ ਸਾਃ ੧੮੯

(੬) ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਪਨਾ ਤੀਸਰਾ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ॥

ਦੂੰਹ ਥੀਂ ਹੋਇਆ ਨ ਕੰਮ ਕੋਇ ਫਿਰ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਮੁਦਾਇ
 ਦੂੰਹ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੀਸਰਾ ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਤੂੰਹੀ ਜਾਇ
 ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਕਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਪਾਇ
 ਉੱਮਤ ਸਭ ਬਦਰਾਹ ਹੈ ਤੁਮ ਪਾਵੇ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹਿ
 ਧਰਮ ਚਲਾਵੇ ਸੱਚ ਦਾ ਦੇਵੇ ਕੂੜ ਉਠਾਇ
 ਜੋ ਸ਼ਰਨੀ ਆਵੇ ਦੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਲਵੇ ਮਲਾਇ

ਜਃ ਸਾਃ ੨੦੯

(੭) ਜਿਹੜਾ ਤੀਸਰੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਿਚ ਆਵੇਗਾ ਉਹਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਗੁਜਰੇ ਨੂੰ ਸਲਵਾਤ ਹੈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇ ਸੇ ਮਾਨ
 ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਇਕ ਰੱਬ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਸੱਚਾ ਫਿਰਕਾ ਸੱਜਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਫ਼ਕੀਰ
 ਜੋ ਆਵੇ ਸੱਚੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਿਚ ਸੇ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ਜ਼ਹੀਰ

ਜਃ ਸਾਃ ੨੧੪

(੮) ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਦੋਸ਼ ਵਿਚ ਸੜਨਗੇ ਤਾਂ ਮੌਮਨ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਭੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੜਦੀ ਹੈ ॥

ਮਿੱਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮਿਆਰ
 ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ
 ਜਲਿਜਲਿਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ
 ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰ

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਮਃ ੧

(੯) ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਈ ਲੱਖ ਮੁਹੰਮਦਾਂ ਦਾ ਰੋਨਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ॥

ਲਿਖਯਾ ਪੂਰ ਦਰਗਾਹਿ ਦੇ ਇੱਕਸ ਬਾਝ ਨਾਕੋਇ

ਕੇਤੇ ਲੱਖ ਮੁਹੰਮਦਾਂ ਉੱਠੀ ਚੱਲੇ ਰੋਇ

ਜਃ ਸਾਃ ੧੪੯

ਤਬਾ

ਆਪੇ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਕਈ ਮੁਹੰਮਦ ਲੋਇ
ਵਾਰੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਉੱਠੀ ਚੱਲੇ ਰੋਇ
ਕੂੜਾ ਝਗੜਾ ਹੱਜੀਓ ਮਨ ਤੇ ਰਖੇ ਨ ਮੂਲ
ਇਕੋ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਨਬੀਰਸੂਲ

(੧੦) ਸੁੱਨਤ ਦੀ ਬਾਬਤ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰਾਇ ॥

ਕਿਸੇ ਕਟਾਇਆ ਲਾਂਡ ਕੋ ਕਿਸੇ ਛਿਦਾਇ ਕਾਨ
ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਭੱਨਨ ਬੇਈਮਾਨ
ਬੁਰੇ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਪੰਥਰੇ ਬੁਰੇ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਮੇਲ
ਜੇ ਕੋ ਸੱਚ ਅਲਾਇ ਘੱਤ ਮਾਰਨ ਤਿਸ ਤੇਲ

ਜਃ ਸਾਃ ੧੭੯

(੧੧) ਦੀਨ ਇਸਲਾਮ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਨਸੂਖ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਖਾਣ ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ ਕਰ ਚੱਲਿਆ ਮਜ਼ਬ ਰਸੂਲ
ਤੁਰਕ ਹੋਇ ਮਨਸੂਖ ਹੁਨ ਫਿਰਨਾਨਕਕੀਆ ਅਰੁਜ

ਜਃ ਸਾਃ ੨੦੬

(੧੨) ਉੱਮਤ ਨਬੀ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਉਰੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗੀ ॥

ਰਹੀਆਂ ਉਰੇ ਹੀ ਉੱਮਤੀਂ ਨਾਲੇ ਨਬੀ ਰਸੂਲ
ਨਿਗੁਰੇ ਰਾਹ ਨ ਪਾਇਨੀ ਮਨੀ ਗਈਆਨੇ ਭੂਲ

ਜਃ ਸਾਃ ੧੬੧

(੧੩) ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੁਡਾ ਸੱਕੇਗਾ ॥

ਮੂੰਹ ਤੇ ਕਲਮਾ ਆਖਦੇ ਦੋਇ ਦਰੋਗ ਮਲਾਇ
ਅੱਗੇ ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਸਕੇ ਨ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਛੁਡਾਇ

ਤਬਾ

ਜਃ ਸਾਃ ੧੫੩

ਰਾਮ ਰਸੂਲ ਨ ਦੇਖਨੀ ਤੂਹਾਂ ਲੈਨ ਛੁਡਾਇ
ਏਹ ਵਚਾਰਾ ਕਿਆਮਤੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਭਏ ਛਨਾਹਿ

ਦਿੱਸੇ ਨਾਹੀਂ ਮੁਸਤਫਾ ਲਏ ਜੋ ਖਬਰੀਂ ਆਇ
 ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਨ ਦਿੱਸਨੀ ਉੱਮਤ ਲੈਨ ਛੁਡਾਇ
 ਕੂੜੀ ਬਾਜੀ ਉੱਮਤੀਂ ਵੇਖ ਨ ਭੁੱਲੋ ਮੂਲ
 ਦੁਨੀ ਵਲੋਵੇ ਕਾਰਨੇ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਨ ਰਸੂਲ
 ਕਲਮੇ ਇਕ ਪੁਕਾਰਿਆ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀਂ ਕੋਇ
 ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਵੇਖ ਕਰ ਉੱਮਤ ਦਿੱਤਾ ਰੋਇ
 ਜੇਤੇ ਖ਼ਾਕੀ ਰੂਹ ਹਨ ਜਲ ਬਲ ਹੋਇ ਖ਼ਾਕ
 ਸੱਦੇ ਮੁਹੱਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਦੂਹਾਂ ਭਰੇ ਸ਼ਫ਼ਾਤ

ਜਃ ਸਾਃ ੧੬੪

ਦਾਸ ਨੇ ਆਪਨੇ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਨੋਟ ਦੇਨਾ ਏਥੇ ਔਛਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਇਹ ਕੇਵਲ ਮਿਰਜ਼ਈ
 ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਗਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਖੰਡਿਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ (ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਨ) ਕੁਝ ਕੂ ਜਨਮ
 ਸਾਖੀ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ਬਦ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੀ ਬਾਬਤ
 ਮਿਰਜ਼ਈ ਫਿਰਕਾ ਭੋਲਿਆਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਧੋਪ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਬਾ ਦੇ ਵਦਾਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਭਨੂੰ ਵੈਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਛਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਆਯਾ ਕਿਸੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀ ਕੈਦ ਸੁਜਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਹੋਂਕਾ ਸੱਚ ਦਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਲੋਭ ਤੇ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਜਾਲਾਂ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਮੰਨੀ ਮੋਮਨਾਂ ਦੀ ਮੂਲ ਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਖ਼ਾਲਸ ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਨਵਾਂ ਦੱਖ ਯਾ ਕੋਈ ਨਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਰੀਤ ਨ ਕੋਈ ਚਲਾਈ ਨਵੀਂ ਪੂਜਾ ਆਪਣੀ ਦੀ ਮੂਲ ਸਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਤੋੜਨੀ ਬੁਰਾ ਕਹਿਆ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪੈਣਾ ਧਯਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਭਲਾ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜੱਗ ਦਾ ਮੰਗ ਦੇ ਰਹੇ ਬੁਰਾ ਲਿਆਉਂਦੇ ਉੱਤੇ ਜਬਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਹਿੰਦੂ ਮੋਮਨਾਂ ਦੇ ਫਿਰ ਬਾਉਂ ਦੇਖੇ ਰੱਖੀ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਰਤੀ ਭੀ ਕਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਬਾਬਾ ਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾਨ ਹੀ ਸੀ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦਾ ਸੈਰ

ਬਾਬਾ ਮੱਕੇ ਮਦੀਨੇ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਕਰਕੇ ਅੱਗੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
 ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਪੁਰਾਣਾ ਆਬਾਦ ਹੈ ਸੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤੇ ਸੋਹਣਾ ਸੋਹਾਂਵਦਾ ਏ

ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਬਾ ਦੇਖਦਾ ਅਤੇ ਦਿਖਾਂਵਦਾ ਏ
ਕੋਹ* ਤੂਰ† ਕਿਨਾਨ‡ ਥੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਚਰਨ‡ ਯੋਰੋਸ਼ਲਮ ਜਾ ਪਾਂਵਦਾ ਏ
ਹੋਕੇ ਜਾਫ਼ੇ ਥੀਂ ਕਾਹਿਰੇ ਜਾਇ ਵੜੇ ਜਿਨੂੰ ਕੈਰੋਂ ਹੁਣ ਦੇਸ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਦੇ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ§ ਫ਼ਿਰੋਨ ਦੇ ਬਾਉਂ ਦੇਖੇ ਬਾਹਿਰ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਬਾ ? ਡੇਰਾ ਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਰ ਸੁਰ ਰੁਬਾਬ ਵਿਚ ਲਹਿਰ ਆਕੇ ਬਾਬਾ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
“ਲੱਖ ਅਗਾਸਾਂ ਅਗਾਸ” ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅਤੇ ਲੱਖ ਪਾਤਾਲ ਜਤਾਂ ਵਦਾ ਏ

ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀਨ

ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਸੀ ਪੀਰ ਵੱਡਾ ਖ਼ਬਰ ਓਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁਚਾਂਵਦਾ ਏ
ਬੈਠਾ ਬਾਹਿਰ ਫ਼ਕੀਰ ਇਕ ਨਹਿਰ ਕੰਢੇ ਕਲਮੇ ਕੁਫ਼ਰ ਦੇ ਓਹ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਨਬੀ ਚੌਦਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਦੱਸੇ ਓਹ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਪਿਆ ਜਤਾਂਵਦਾ ਏ
ਸੁਣਦੇਸਾਰ ਹੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੇ ਜੋਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆ ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਜਾ ਓਹ ਆਣ ਕੇ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਹ ਨੂੰ ਕਹਯਾ ਮਰਦਾਨੇ ਸੁਨਾਕੇ ਜੀ ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਨਜ਼ਾਂਵਦਾ ਏ
ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਰੰਗ ਰੱਤਾ ਕਾਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਖਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਸ ਪੀਰ ਨੂੰ ਕਹਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪੀਰ ਚੱਲ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਆਂਵਦਾ ਏ

ਸਵਾਲ ਜਲਾਲ ਦੀਨ ਪੀਰ

ਆਖੇ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀਨ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਕਤਾਲ
ਚੌਦਹਿ ਤਬਕ ਕਤਾਬ ਵਿਚ ਤਿਸ ਤੇ ਪਥੇ ਜਵਾਲ
ਡਿੱਠੇ ਬਾਝਹੁੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਜਮ੍ਹਾ ਨ ਹੋਇ
ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾ ਬਾਦ ਹੈ ਮਜਲਸ ਵਿਚ ਖਲੋਇ

ਜੌ ਸਾਭ

* ਤੂਰ ਨਾਮ ਪਹਾੜ ਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਨੇ ਨੂਰ ਵੇਖਿਆ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੂਰ ਪਹਾੜ ਤਦੋਂ ਸੜ ਕੇ ਸੁਰਮਾ ਹੋ ਗਿਆ ॥

† ਕਿਨਾਨ—ਹਜ਼ਰਤ ਯੂਸਫ਼ ਜਿਥੇ ਜਾਕੇ ਵਿਕਿਆ ਸੀ ਤੇ ਏਸੇ ਥਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੀ ਜ਼ੁਲੇਖਾਂਸੀ ॥

‡ ਯੋਰੋ ਸ਼ਲਮ—ਜਿਥੇ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਫਾਂਸੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ॥

§ ਫ਼ਿਰੋਨ—ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਕਹਾਯਾ ਸੀ ਤੇ ਈਸਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

? ਜਿੱਥੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਓਥੇ ਹੁਣ ਦੱਖਨੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਵਲੀ ਹਿੰਦ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਬੜਾ ਬਨਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤੇ ਲੋਕ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਪੀਰ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਲੱਖ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਵਿਖਲਾਨੇ
ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਚ ਸੁਣ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਸਦਾਤ
ਹਿਕੇ ਤਾਂ ਚੱਲੋ ਆਪ ਹੀ ਹਿਕੇ ਤਾਂ ਦਿਹੋ ਸੰਗਤ
ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਲੱਖ ਪਾਤਾਲਾਂ ਪਾਤਾਲ
ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਚੱਬ ਇੱਕ ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲ
ਦਿੱਤਾ ਬੇਟਾ ਪੀਰ ਨਾਲ ਜਲੁ ਜਲਾਲੀ ਨਾਮ
ਮਜਲਸ ਅੰਦਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੋਏ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ
ਹਿੱਕ ਪਲਕ ਦੇ ਫਰਕਨੇ ਡਿੱਠੇ ਲੱਖ ਆਕਾਸ਼
ਕਈ ਪੈਰੀਬਰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੱਨਯਾ ਪੀਰ ਤਰਾਸ
ਫੇਰ ਗਏ ਪਾਤਾਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬੇ ਅੰਤ ਪਾਤਾਲ
ਪੈਰੀਬਰ ਅਵਿਤਾਰ ਬਹੁ ਗਣਤੀ ਨਾਹਿ ਸੰਭਾਲ
ਜਿੱਥੇ ਬਾਬਾ ਜਾਵਹੇ ਅੱਗੇ ਤਿਆਰ ਕੜਾਹ
ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ ਅਪਾਰ ਹੋਇ ਗਾਵਨ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਾਹ
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਹਿ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦੇਨ ਅਮੋਲ
ਇਕ ਇਕ ਥਾਉਂ ਕੜਾਹ ਲੈ ਮੱਸਾ ਮੱਸਾ ਤੋਲ
ਭਰ ਗਿਆ ਕਚਕੋਲ ਉਸ ਪੀਰ ਹੋਯਾ ਹੈਰਾਨ
ਆਖਯਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਚੱਲੋ ਆਪਣੇ ਥਾਨ
ਆਏ ਪਲ ਮੇਂ ਥਾਂ ਉਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬੈਠਾ ਪੀਰ
ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕਚਕੋਲ ਪਿਖ ਹੋਯਾ ਪੀਰ ਜ਼ਹੀਰ
ਆਖਯਾ ਬੇਟੇ ਪੀਰ ਦੇ ਇਹ ਤਾਂ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ
ਲੱਖ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਜਿਨ ਪਲ ਮੈਂ ਦਏ ਦਿਖਾਇ ॥

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਕਰਾਮਾਤ ਵੱਡੀ ਵਿਚ ਵੇਖ ਬਾਬੇ ਪੀਰ ਚਰਨੀਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜਦੋਂ
ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਭੀ ਝੁਕ ਪਏ ਪਿਆ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇਸਾਯਾ ਜਦੋਂ

ਅਬਦੁਲਕਾਦਰੀਜਹੇਭੀਪਏਚਰਨੀਆਉਨਲੱਗਪਈਬਹੁਤਮਾਯਾ ਤਦੋਂ
ਬਾਬਾ ਦੇਇਵੰਡਾ ਗਰੀਬਾਂ ਤਾਈਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਜੱਸ ਛਾਯਾ ਤਦੋਂ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜੋ ਕਾਰੂੰ ਹਮੀਦ ਹੈ ਸੀ ਜੱਸ ਓਸ ਨੇ ਭੀ ਸੁਣ ਪਾਯਾ ਤਦੋਂ
ਓਹ ਭੀ ਕਰਨ ਦੀਦਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਨਾਲ ਲੈ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਨੂੰ ਆਯਾ ਤਦੋਂ

ਤਬਾ

ਬਾਦਸ਼ਾਹਜ਼ਾਲਮ ਬੜਾ ਸੀ ਹਿਰਸੀ ਕੀਤਾ ਮੁਲਕ ਸੀ ਕੁੱਲ ਵੈਰਾਨ ਉਸਨੇ
ਪੈਸਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਸ ਨ ਛੱਡਯਾ ਸੀ ਕਰ ਛੱਡੇ ਕੰਗਾਲ ਇਨਸਾਨ ਉਸਨੇ
ਪਰਜਾਭੁੱਖ ਦੇ ਦੁੱਖਸੀ ਮਰ ਰਹੀ ਕੀਤਾ ਦੂਰ ਇਨਸਾਫ਼ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸਨੇ
ਭਰ ਰੱਖੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕੀਤੀ ਦੇਸ ਦੀ ਸੀ ਨੱਕ ਜਾਨ ਉਸਨੇ

ਸੀ ਬ ਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਾਰੂੰ ਹਮੀਦ ਨੂੰ ਸੂਈ ਦੇਨੀ

ਆਯਾਬਾਦਸ਼ਾਹਬਾਬੇਨੂੰਮਿਲਨਜਦੋਂ ਆਦਰਮਾਨਦੇਪਾਸਬਠਾਇ ਲਿਆ
ਓਹਨੂੰਟਾਲਨਾਜ਼ੁਲਮਤੋਂਜਿਵੇਂਟਲੇਸਤਿਗੁਰਾਂਸੀਚਿੱਤਠਹਿਰਾਇ ਲਿਆ
ਬਹੁਤਚਿਰਗੱਲਾਂਕਰਬਾਦਸ਼ਾਹਨੇਕੋਈਟਹਿਲਦੱਸੇਇਹਸੁਨਾਇ ਲਿਆ
ਗੁਰਾਂ ਸੂਈ ਇਕ ਓਸਦੇਹੱਥਦਿਤੀਪੱਕੀਤਰ੍ਹਾਂਉਸਨੂੰਜਤਲਾਇ ਲਿਆ
ਇਹ ਲਵਾਂਗੇਵਿਚਦਰਗਾਹ ਤੇਥੋਂਰੱਖੀਂਸਾਂਭ ਕੇ ਖੂਬ ਸਮਝਾਇ ਲਿਆ
ਪਿਆਵਿਚਸੋਚਾਂਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆਣ ਅਗਲੇ ਫ਼ਿਕਰ ਦਬਾਇ ਲਿਆ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ

ਇਹਤਾਂਪੀਰਜੀਗੱਲ ਹੈਬੜੀਐਖੀਸੂਈਕਿਵੇਂਦਰਗਾਹਵਿਚਜਾਇ ਸੱਕੇ
ਬੰਦਾਮਰਨਲੱਗਾਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਜਾਂਦਾ ਨਾਲ ਕੁਝਭੀਨਹੀਂ ਲਜਾਇ ਸੱਕੇ
ਮੈਂਸੂਈਨੂੰਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੜਸਾਂ ਪਿਛੋਂ ਕੋਈਨਕਿਵੇਂ ਪੁਚਾਇ ਸੱਕੇ
ਬਾਬਾ ਹੱਸ ਪਿਆ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸ਼ਾਹਸੂਈ ਨ ਨਾਲ ਉਠਾਇ ਸੱਕੇ

ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਜੇਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੂਈ ਨ ਖੜਸੱਕੇ ਫੇਰਏਤਨੇਜ਼ੁਲਮ ਕਮਾਇ ਕਾਹਨੂੰ
ਜਦਸਮਝਦਾਨਾਲਨਹੀਂਕੁਝਜਾਣਾਫੇਰਜਮ੍ਹਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਕਰਾਇ ਕਾਹਨੂੰ
ਪਿਛੇਤਮ੍ਹਾਤੇਹਿਰਸਦੇਲੱਗ ਕਰਕੇਪਰਜਾਆਪਣੀਤਈਂਸਤਾਇ ਕਾਹਨੂੰ

ਲੋਕ ਮਰਨ ਭੁੱਖੇ ਬਦੀ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਭਾਰ ਗਰਦਨ ਉੱਤੇ ਉਠਾਇੰ ਕਾਹਨੂੰ
 ਐਵੇਂ ਖਲਕ ਖੁਦਾ ਦੀ ਤੰਗ ਕੀਤੀ ਪੈਣਾ ਦੋਜ਼ਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਚਾਹਿੰ ਕਾਹਨੂੰ
 ਜੇੜੇ ਗੰਜਏ ਬੇਸਾਰੇ ਪਏ ਰਹਿਨੇ ਦਾਗ ਲਾਹਨਤ ਐਵੇਂ ਲਵਾਇੰ ਕਾਹਨੂੰ
 ਜਿੰਨੇ ਨਾਲ ਚੱਲੇ ਕਾਰ, ਲੈ ਉਤਨਾ ਐਵੇਂ ਆਜਜਾਂ ਖੂਨ ਚਵਾਇੰ ਕਾਹਨੂੰ
 ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਜਾਣਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਖਾਇੰ ਕਾਹਨੂੰ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਡਰ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਕਰਨੀ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਆਂਗਈ ਆਂਖੁਲੁ ਅੱਖਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਪੀਰ ਜੀ ਲਿਆ ਬਚਾਇ ਮੈਨੂੰ
 ਮੈਂ ਅੱਗੋਂ ਗੁਨਾਹ ਤੋਂ ਕਰਾਂ ਤੈਬਾ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬਖਸ਼ ਖੁਦਾਇ ਮੈਨੂੰ
 ਦਿਆਂ ਵੰਡ ਪਰਜਾ ਤਾਈਂ ਮਾਲ ਸਾਰਾ ਖੋਫ ਆਕ ਬਤ ਦਾ ਗਿਆ ਖਾਇ ਮੈਨੂੰ
 ਕੁਝ ਰਹਿਮ ਕਰ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦਿਹੋ ਹੋਰ ਨਸੀਹਤ ਸੁਨਾਇ ਮੈਨੂੰ

* ਨਸੀਹਤ-ਨਾਮਾ ਜੋ ਕਾਰੂੰ ਹਮੀਦ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸੁਨਾਯਾ

ਕੀਚੈ ਨੇਕ ਨਾਮੀ ਜੋ ਦੇਵੈ ਖੁਦਾਇ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਜਿਮੀ ਪਰਸੋ ਹੋਸੀ ਫਨਾਹਿ
 ਦਾਮੋ ਵ ਦੌਲਤ ਕਸੇ ਬੇਸੁਮਾਰ॥ ਨ ਰਹਿੰਗੇ ਕਰੋੜੀ ਨ ਰਹਿੰਗੇ ਹਜ਼ਾਰ
 ਦਮੜਾ ਉਸੀ ਕਾ ਜੋ ਖਰਚੇ ਐ ਖਾਇ॥ ਦੇਵੈ ਦਿਲਾਵੈ ਰਜਾਵੈ ਖੁਦਾਇ
 ਹੋਤਾ ਨ ਰਾਖੇ ਅਕੇਲਾ ਨ ਖਾਇ॥ ਤਹ ਕੀਕ ਦਿ ਲਦਾਨੀ ਵਹੀ ਭਿਸਤ ਜਾਇ
 ਕੀਜੀਏ ਤੈਬਾ ਨ ਕੀਜੇ ਗੁਮਾਨ॥ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨ ਰਹਿ ਗੀ ਤੂੰ ਐਸੀਏ ਜਾਨ
 ਹਾਥੀ ਵਘੇੜੇ ਵਲਸ਼ਕਰ ਹਜ਼ਾਰ॥ ਸਭੀ ਗਰਕ ਹੋਤੇ ਕੋ ਲਾਂਗੇ ਨ ਬਾਰ
 ਦੁਨੀ ਆਂਕਾ ਦੀ ਵਾਨਾ ਕਹੇ ਮੁਲਕ ਮੇਰਾ॥ ਆਈ ਮੈਤ ਸਿਰ ਪਰਨ ਤੇਰਾ ਨ ਮੇਰਾ
 ਕੇਤੀ ਗਈ ਦੇਖ ਵੱਜੇ ਵਜਾਇ॥ ਰਹੇਗਾ ਵਹੀ ਏਕ ਸਾਚਾ ਖੁਦਾਇ
 ਆਇਆ ਅਕੇਲਾ ਅਕੇਲਾ ਚਲਾਇਆ॥ ਚਲਤੇ ਵਕਤ ਕੁਛ ਕਾਮਨ ਆਇਆ
 ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਜੈ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ਜਵਾਬ॥ ਤੈਬਾ ਪੁਕਾਰੇਂ ਨ ਪਾਵੇਂ ਅਜਾਬ
 ਕੀਆ ਜੁਲਮ ਦੁਨੀ ਆਂ ਪੈਦਮੜਾ ਕਮਾਯਾ॥ ਨ ਖਾਯਾ ਖਵਾਯਾ ਅਜਾਈਂ ਗਵਾਯਾ

* ਇਹ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਤੇ ਹੋਰ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕਈ ਥਾਈਂ ਦਿਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਵਲ
 ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੱਸੇ ਚੰਗੇ ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਹ ਬੈਤ ਬਨਾਉਨ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗੇ ਬਣੇ
 ਹੋਏ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਹਨ ਜਿਹੜੀ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਰਾਗ ਆਦਿਕ ਪੜੇ ਦਿਤੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਜਿਹੜੇ
 ਸ਼ਬਦ ਬਾਹਰੋਂ ਯਾਂ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚੋਂ ਦਿਤੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਯਾ ਐਵੇਂ ਹੀ ਰਹਿਨ ਦਿਤੇ ਹਨ

ਹੋਵੈਂਗੇ ਪਸ਼ੇਮਾਂ ਕਰੇਂਗਾਇ ਹਾਇ॥ ਜਾਵੈਂ ਗੇ ਦਰਗਾਹ ਤੋ ਪਾਵੈਂ ਸਜਾਇ
 ਲਾਹਨ ਤਹੈ ਉਨ ਕੋ ਅੰਉਨ ਕੀ ਕਮਾਈ॥ ਦਰਗਾਹੀ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀ ਲੂਟ ਖਾਈ
 ਪੀਏ ਪਿਆਲੇ ਵ ਖਾਏ ਕੁਬਾਬ॥ ਦੇਖੇ ਰੇ ਲੋਗੋ ਵਹਿ ਹੋਤੇ ਖਰਾਬ
 ਜਿਸ ਕਾ ਬੰਦਾ ਤੂੰ ਉਸੇ ਨ ਚਿਤਾਰਾ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਲਾਲਚ ਤੈਂ ਸਾਹਿਬ ਬਸਾਰਾ
 ਨ ਕੀਤੀ ਇਬਾਦਤ ਨ ਰਖਯੋਈ ਮਾਨ॥ ਕਰੈਂ ਨਿਤ ਜੁਲਮੀ ਪੁਕਾਰੈਂ ਜਹਾਨ
 ਵਸਤੀ ਉਜਾਰੈਂ ਤੂੰ ਫਿਰਨ ਵਸਾਵੈਂ॥ ਕੂਕੈਂ ਪੁਕਾਰੈਂ ਕੋਈ ਦਾਦਨ ਪਾਵੈਂ
 ਹਾਕਮ ਕਹਾਵੈਂ ਹਕੂਮਤ ਨ ਹੋਇ॥ ਦੁਨੀ ਕਾ ਦੀਵਾਨਾ ਫਿਰੈਂ ਮਸਤ ਲੋਇ
 ਲੂਟੇਂ ਤੂੰ ਖਲਕ ਤੇ ਅੰਇਸ਼ਰਤ ਕਮਾਇ॥ ਲਾਹਨ ਤਕਾਜਾ ਮਾਪਹਿਰੇਂ ਅੰ ਜਾਹਿ
 ਗਫਲਤ ਕਰੇਂ ਗਾਤਾਂ ਖਾਇੰਗਾ ਮਾਰ॥ ਬੇਟਾ ਅੰਏਟੀ ਕੋ ਲੈ ਹੈ ਨ ਸਾਰ
 ਤੈਬਾ ਕਰਹੁ ਬਹੁ ਕੀਜੈ ਨ ਜੋਰ॥ ਦੇਜ਼ਖ ਕੀ ਆਤਸ਼ ਜਲਾਏਗੀ ਗੋਰ
 ਮਸ਼ਾਇਖ, ਪੈਰੀ ਬਰਕਿਤੇ ਸ਼ਾਹਖਾਨ॥ ਨਰਹਿੰ ਗੋਜ਼ਿਮੀ ਪਰਉਨ੍ਹੋਂ ਕੋ ਨਸ਼ਾਨ
 ਚਲਤੇ ਕਬੂਤਰ ਜਨਾਵਰ ਕੀ ਛਾਓਂ॥ ਕਿਤੇ ਖਾਕ ਹੁਏ ਕੋ ਪੂਛੇ ਨ ਨਾਓਂ
 ਚਿਹਲ ਗੰਜ ਜੋੜੇ ਨ ਰਖਯੋਈ ਮਾਨ॥ ਵਹਿ * ਕਾਰੂੰ ਭੀ ਹੁਆ ਆਖਰ ਪਸ਼ੇਮਾਨ
 ਨ ਹਰ ਵਕਤ ਬੰਦੇ ਇਬਾਦਤ ਵਿਸਾਰਾ॥ ਮਸਤੀ ਵਗਫਲਤ ਸੇਬਾ ਜੀ ਨਹਾਰ
 ਤੈਬਾ ਕਰੇ ਫਿਰ ਕਰੇ ਨ ਗੁਨਾਹ॥ ਨਾਨਕ ਇਸ ਆਲਮ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਪਨਾਹ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬੁਗਦਾਦ ਜਾਣਾ

ਐਹੋ ਜਹੇ ਜ਼ਾਲਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਭੀ ਜੁਲਮ ਛੱਡ ਕੱਨੀਂ ਹੱਥ ਲਾਇ ਅੱਗੇ
 ਬਾਬਾ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੀ ਦੇਸ ਕੁੱਲ ਹੀ ਜਿਸ ਝੁਕਾਇ ਅੱਗੇ
 ਵਲੀ, ਐਲੀਏ ਪੀਰ ਤੇ ਗੋਂਸ ਵੱਡੇ ਜੋਗੀ ਸਿੱਧ ਪੰਡਿਤ ਭੀ ਨਵਾਇ ਅੱਗੇ
 ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਪਾ ਕਾਰੂੰ ਹਮੀਦ ਭਾਈਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਦਮ ਉਠਾਇ ਅੱਗੇ
 † ਅਸਤੰਬੋਲ, ਦਮਿਸ਼ਕ ਥੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਦਰ ਸਬੁਗਦਾਦ ਦਿਖਾਇ ਅੱਗੇ
 ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਰਦਾਨਾ ਰੁਬਾਬ ਬਜਾਇ ਅੱਗੇ

* ਓਹ ਏਸ ਕਾਰੂੰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗੁਜਰਯਾ ਹੈ ਇਹ ਕਾਰੂੰ ਹਮੀਦ ਸੀ॥

† ਅਸਤੰਬੋਲ—ਜਿਸ ਥਾਂ ਦੇ ਸ਼ੀਰੀਂ ਫਰਹਾਦ ਹੋਏ ਹਨ॥

ਬੁਗਦਾਦ ਦੇ ਪੀਰ ਨੇ ਸ਼ਰਨੀ ਆਉਨਾ

ਬਾਬਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਗਾਉਨ ਲੱਗਾ ਸੁਣ * ਵਜਦ ਅੰਦਰ ਜੀਵ ਆਉਨ ਲੱਗੇ
ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੇ ਮਸਤ ਹੋਏ ਕਾਰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਸਿਰ ਹਲਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਸ਼ਰਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਅੰਗ ਸੁਣ ਕੇ ਜਾ ਕੇ ਪੀਰ ਤਾਈਂ ਭੜਕਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਨਾਮ ਪੀਰ ਦਾ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਹੈ ਸੀ ਜੋ ਸਭ ਓਸ ਦੇ ਤਈਂ ਚੜ੍ਹਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਭੇਜੇ ਅਬਦੁਲ ਵਜੀਦ ਮੁਰੀਦ ਤਾਈਂ ਬੰਦ ਕਰੇ ਕਿਹੜੇ ਕਾਫ਼ਰ ਗਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਓਹ ਭੀ ਆਉਂਦਾ ਸੁਣ ਹੋ ਮਸਤ ਬੈਠਾ ਝੋਲੇ ਪਰੇ ਮਦੇ ਓਹ ਨੂੰ ਝੁਲਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਮੁੱਦਾ, ਆਉਂਦੇ ਜੋ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸਤ ਹੋਕੇ ਹੋਸ਼ ਭੁਲਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਫੇਰ ਆਪ ਆਪ ਪੀਰ ਸਣੇ ਮਜਲਸ ਸਾਰੇ ਸੁੱਨ ਹੋ ਨੈਨ ਮਿਚਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਆਉਂਦੇ ਮਾਰਨੇ ਨੂੰ ਮਸਤ ਹੋ ਬਹਿੰਦੇ ਬਾਬੇ ਉਤੇ ਯਕੀਨ ਲਿਆਉਨ ਲੱਗੇ
ਮੱਕਾ ਫੇਰ ਯਾਜਿਸ ਇਹ ਓਹੋ ਨਾਨਕ ਸੋਚ ਪੀਰ ਜੀ ਸੀ ਸੁਕਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜਦੋਂ ਹੀ ਭੋਗ ਪਾਯਾ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਉਨ ਲੱਗੇ
ਸੁਣ ਸੁਣ ਬੇਅੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲੋਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਖਲੀਫੇ ਬਕਰ ਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਉਨਾ

ਖਬਰ ਸੁਣ ਖਲੀਫਾ ਭੀ ਸ਼ਰਨ ਆਯਾ ਤੇ ਹਫ਼ੇ ਕਦਮੀ ਆਨ ਟਿਕਾਏ ਹੈ ਸਨ
ਓਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਅੱਗੇ ਕੈਦ ਆਪਣੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਏ ਹੈ ਸਨ
ਓਹਦੇ ਘਰ ਐਲਾਦ ਨ ਮੂਲ ਹੈ ਸੀ ਗਮ ਓਸ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਛਾਏ ਹੈ ਸਨ
ਪੂਰੀ ਓਸ ਦੀ ਨਾਹਿ ਮੁਰਾਦ ਹੋਈ ਬੜੇ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਮਨਾਏ ਹੈ ਸਨ
ਅੰਤ ਓਸਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਝੂਠੇ ਸਮਝ ਕੇ ਬੰਦ ਰਖਾਏ ਹੈ ਸਨ
ਬਾਬੇ ਆਉਂਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ ਹੈ ਸਨ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਕਿਉਂ ਕੈਦ ਦੇ ਵਿਚ ਫਕੀਰ ਪਾਏ ਕੀਹ ਗੁਨਾਹ ਕੀਤਾ ਇਹ ਸੁਨਾਇ ਸਾਨੂੰ
ਕੀਹ ਹੱਥ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਚਾਨਾਂ ਦੇ ਇਹਦਾ ਦੇਹ ਜਵਾਬ ਬਨਾਇ ਸਾਨੂੰ
ਜੇਕਰ ਪੁੱਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਬਹੁਤ ਤੇਨੂੰ ਫੜ ਜਿਹਲ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਪਾਇ ਸਾਨੂੰ

ਹੁਣੇਛੱਡ ਦਿਹ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਸਾਰੇ ਜਾਮਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥਾਇੰਰਖਾਇ ਸਾਨੂੰ
ਜਦੋਂ ਪੁੱਤ ਹੋਵੇ ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੀਂ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਚਾ ਬੰਦ ਕਰਾਇ ਸਾਨੂੰ
ਛੱਡ ਦਿਹ ਫਕੀਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੁੱਖ ਸਭ ਦੇ ਥਾਂ ਪੁਚਾਇ ਸਾਨੂੰ

ਖਲੀਫੇ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ

ਓਸੇ ਵਕਤ ਫਕੀਰ ਛੁਡਾ ਸਾਰੇ ਤੇ ਖਲੀਫੇ ਤਾਈਂ ਸਮਝਾਯਾ ਜੀ
ਘਰ ਰੱਬ ਦੇ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖ ਪੱਕੀ ਕਿਉਂ ਹੋਰ ਥਾਂ ਦਿਲ ਭਟਕਾਯਾ ਜੀ
ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਗਾ ਰੱਬ ਮੁਰਾਦ ਤੇਰੀ ਜਾਮਨ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਠਹਿਰਾਯਾ ਜੀ
ਬੇਗਮ ਓਸ ਦੀ ਨੂੰ ਥੋੜੇ ਦਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਰੱਬ ਆਸ ਦਾ ਰੰਗ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਹੋ ਗਿਆ ਯਕੀਨ ਖਲੀਫੇ ਤਾਈਂ ਗਮੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਰੰਗ ਵਟਾਯਾ ਜੀ
ਗੱਲ ਦੇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਈ ਵੱਡਾ ਯੱਸ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਛਾਯਾ ਜੀ
ਬੇਟਾ ਪੈਦਾ ਖਲੀਫੇ ਦੇ ਘਰ ਹੋਯਾ ਜਸ਼ਨ ਓਸ ਨੇ ਬੜਾ ਮਨਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਬੇ ਆਖ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਾਨ ਆਜਜ਼ੀ ਤਈਂ ਦਵਾਯਾ ਜੀ

ਚੋਲਾ

ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬੇਗਮ ਨੂੰ ਆਸ ਹੋਈ ਓਹ ਸਿਦਕ ਯਕੀਨ ਰਖਾਇ ਕਰਕੇ
ਬਾਬੇ ਵਾਸਤੇ ਚੋਲਾ ਤਯਾਰ ਕਰਨੇ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇ ਕਰਕੇ
ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਸੋਹਣਾ ਚਿਗਨ ਕਰਦੀ ਪਾਂਦੀ ਵੇਲ ਬੂਟੇ ਦਿਲ ਲਾਇ ਕਰਕੇ
ਉਤੇ ਆਇਤਾਂ ਲਿਖ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਅੰਕੀਤਾ ਤਯਾਰ ਉਸ ਹੱਥੀਂ ਬਨਾਇ ਕਰਕੇ
ਇੱਕ * ਕੁੱਲਾ ਭੀ ਨਾਲ ਤਯਾਰ ਕੀਤਾ ਕੱਮ ਤਿੱਲੇ ਦਾ ਖੂਬ ਸਜਾਇ ਕਰਕੇ
ਬੇਟਾ ਜੱਮਿਆ ਖੁਸ਼ੀ ਖਲੀਫੇ ਨੇ ਹੋਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ਜਵਾਹਰ ਲਿਆਇ ਕਰਕੇ
ਸਬ ਕੁਝ ਆ ਬਾਬੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤੀ ਆਜਜ਼ੀ ਤਈਂ ਜਤਾਇ ਕਰਕੇ
ਬਾਬੇ ਮਾਇਆ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਚੋਲਾ ਪਹਿਰ ਯਾਗਲ ਉਠਾਇ ਕਰਕੇ
ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਬੁਗਦਾਦ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਤਯਾਰ ਹੋਇ ਕਰਤਾਰ ਬੁਲਾਇ ਕਰਕੇ
ਓਹਥਾਂ † ਅਟੱਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ, ਸਿੰਘ ਵੇਖ ਆਏ ਅੱਖੀਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ

* ਕੁੱਲਾ—ਟੋਪੀ ॥ † ਬੁਗਦਾਦ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹੇ ਸਨ ਓਥੇ ਬੜਾ
ਭਾਰਾ ਮਕਾਨ ਪੱਥਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਲੋਕ ਵਲੀ ਹਿੰਦ ਦਾ ਮਕਾਨ ਕਰ ਕੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ,
ਤੇ ਓਥੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸੱਮਤ ਭੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥

ਓਸ ਚੋਲੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਛੱਡ ਆਯਾ ਪਿਛੋਂ * ਬੇਦੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆਯਾ ਜੀ
 ਓਹਨਾਂ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਯਾ ਹੁਣ ਤੋੜੀ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਾ ਢੰਗ ਬਨਾਯਾ ਜੀ
 ਡਿਹਰੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਿਚ ਓਹ ਰੱਖਯਾ ਹੈ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਉਂ ਧੁਮਾਯਾ ਜੀ
 ਗਲ ਬਾਬੇ ਦੇ ਰੱਬ ਨੇ ਸੀਉਂ ਪਾਯਾ ਬਾਬਾ ਮੱਕਯੋਂ ਜਾ ਲਿਆਯਾ ਜੀ
 ਜੇ ਏਸ ਨੂੰ ਪੂਜੇ ਦੀਦਾਰ ਕਰੇ ਪੂਰੀ ਹੋਇ ਮੁਰਾਦ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
 ਲੋਕ ਪੂਜਦੇ ਲਗਦਾ ਬੜਾ ਮੇਲਾ ਹਰ ਸਾਲ ਚੜ੍ਹਦੀ ਬਹੁਤੀ ਮਾਯਾ ਜੀ
 ਓਸੇ ਚੋਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਰਜ਼ੇ ਕਾਂਦੀਆਂ ਦੇ ਵੇਖ ਹੋਰ ਅਧਮੂਲ ਮਚਾਯਾ ਜੀ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ ਸੀ ਤਾਹੀਏਂ ਚੋਲਾ ਉਸਨੇ ਗਲ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਓਹ ਕੁਰਾਨ ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਚਾ + ਕਤਾਬੜੀ ਵਿਚ ਲਿਖਾਯਾ ਜੀ
 ਗੱਪਾਂ ਝੂਠੀਆਂ ਮਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਾਪ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਜੀ

ਤਬਾ

ਭਲਾ ਪੁਛੋ ਮਰਜ਼ਈਆਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਲੋਕੋ ਤੁਸਾਂ ਕਾਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕੀ ਇਹ ਕਾਰ ਭਾਈ
 ਚੋਲਾ ਪਾਬਾਬਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਯਾਂ ਜੇ ਕਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਸਾਰ ਭਾਈ
 ਪਾ ਬੂਟ ਪਤਲੂਣ ਈਸਾਈ ਬਣੇ ਮੋਮਨ ਰਹੇ ਨ ਤੁਸੀਂ ਵੀਚਾਰ ਭਾਈ
 ਜੇ ਕਰ ਆਇਤਾਂ ਓਸ ਤੇ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਬਾਬਾ ਲਿਆ ਮੋਮਨ ਤੁਸਾਂ ਧਾਰ ਭਾਈ
 ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਲਾਇਤ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਸਾਰੀ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਲਿਖੀ ਸਵਾਰ ਭਾਈ
 ਪਹਿਨ ਹੋ ਗਏ ਸਭ ਈਸਾਈ ਤੁਸੀਂ ਮੱਤ ਈਰਖਾ ਨੇ ਲਈ ਮਾਰ ਭਾਈ
 ਬਾਬਾ ਆਪ ਕਹਿੰਦਾ ਸਾਂਝਾ ਜੱਗ ਦਾ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਵੈਰ ਪਯਾਰ ਭਾਈ

* ਚੋਲਾ ਤੇ ਟੋਪੀ ਬੁਗਦਾਦ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਮਰ ਕੰਦ ਤੋਂ ਉਠੇ ਵਾਉ ਕੰਦ ਵਿਚ ਬਹਾਵ-
 ਦੀਨ ਪੀਰ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਆਏ ਸਨ ਤੇ ੧੮੪੫ ਨੂੰ ਜਦ ਕਾਬਲੀ ਮੱਲ ਬੇਦੀ ਓਸ ਦੇਸ ਗਿਆ
 ਤਾਂ ਓਸ ਪੀਰ ਦੀ ਔਲਾਦ ਪਾਸੋਂ ਓਹ ਚੋਲਾ ਲੈ ਆਯਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਾਸਤੇ ਭੋਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ
 ਚੋਲੇ ਦੀਆਂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦੱਸ ਦੱਸ ਕੇ ਇਕ ਮੰਦਰ ਬਣਵਾ ਓਸ ਵਿਚ ਰੱਖ ਓਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਵਾਨੀ
 ਆਰੰਭ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਹੁਣ ਤਕ ਓਹ ਰਵਾਜ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵੋਲੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ
 ਡਿਹਰੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥

† ਸਤ ਬਚਨ ਤੇ ਪਿਛੋਂ ਓਸ ਦੇ ਚੋਲੇ ਮੁਹੰਮਦ ਯੂਸਫ ਨੇ ਸਵਾਨਹਿ ਉਮਰੀ ਲਿਖ ਕੇ ਹੋਰ
 ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਰ ਲਿਆ ॥

‡ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਜ਼ਬਾਨ ॥

ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦਯਾ ਵਿਚ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਭੀ ਲਿਹੁ ਨਿਹਾਰ ਭਾਈ
 “ਨ ਹਮ ਹਿੰਦੂ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ” ਇਉਂ ਕਹਯਾ ਪੁਕਾਰ ਪੁਕਾਰ ਭਾਈ
 ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਹਠ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰੱਖ ਕੇ ਐਵੇਂ ਚੱਕਨਾ ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਰ ਭਾਈ
 ਬਾਬਾਆਯਾ* ਹਾਂਦੀ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜੋਯਕੀ ਨਲਿਆਵੇ ਹੋਵੇ ਪਾਰ ਭਾਈ
 ਬਣੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਨੂੰ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਹੀਂ ਖਾਰ ਭਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਈਰਾਨ ਦੇਸ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨਾ

ਬਾਬਾ ਚੱਲ ਬੁਗ਼ਦਾਦ ਤੋਂ† ਕਰਬਲਾ ਹੋਵਿਚ ਦੇਸ ਈਰਾਨ ਦੇ ਆਯਾ ਜੀ
 ਤੁਹਰਾਨ ਅਤੇ ਵਾਮਗਾਨ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਮਸ਼ਹੂਦ ਦੇ ਵੱਲ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਮਿਲਦੇ ਪੀਰਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਜਾਇ ਰੂਸ ਅਕਾਲ ਗਜਾਯਾ ਜੀ
 ਬਾਹਿਰ ਸ਼ਹਿਰ ਜਵੇਹੀ ਦੇ‡ ਸਿੱਧ ਰਹਿੰਦਾ ਤਪ ਓਸਨੇ ਬੜਾ ਕਮਾਯਾ ਜੀ
 ਪਰ ਵਾਸਨਾ ਓਸਦੀ ਮਿਟੀ ਨਾਹੀਂ ਚਿੱਤ ਵੱਲ ਸਵਰਗ ਦੇ ਲਾਯਾ ਜੀ
 ਓਥੇ ਜਾ ਮਰਦਾਨੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
 ਵੇਖ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਛਡ ਕੇ ਭੋਗ ਛੱਤੀ ਖਲ ਖਾਣ ਤੇ ਮਨ ਲਲਚਾਯਾ ਜੀ
 ਸਿੱਧ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਯਾ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਮਝਾਯਾ ਜੀ
 ਤਪ ਕਰ ਕੇ ਮੰਗਣੇ ਭੋਗ ਭਾਈ ਇਹ ਹੈ ਅੱਗਯਾਨ ਦੀ ਮਾਯਾ ਜੀ
 ਨਿੰਜਾਨੰਦ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਛਡ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੇ ਦਿਲ ਲਗਾਯਾ ਜੀ
 ਓਸ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਗਯਾਨ ਦੇਕੇ ਬਾਬੇ ਅਗਾਂ ਨੂੰ ਕਦਮ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
 ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਿੱਥੇ ਦੂਰ ਜਾ ਦੇਸ ਤਰਾਯਾ ਜੀ

ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰੂਸੀ ਤੁਰਕਸਤਾਨ, ਬੁਖਾਰੇ ਥੀਂ ਹੁੰਦ ਹੋਏ ਕਾਬਲ ਨੂੰ ਪਰਤਨਾ

ਉੱਤਰ ਪੱਛਮ ਈਰਾਨ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੋਯਾ ਦੇਸ ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦਾ ਤਾਰ ਬਾਬਾ

* ਸੱਚੀ ਨਸੀਹਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥

† ਜਿੱਥੇ ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਸਨ ਤੇ ਹੁਸੈਨ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ਸਨ ॥

‡ ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਧ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਓਸਨੂੰ ਗਯਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ
 ਓਥੇ ਹੁਣ ਵਲੀ ਹਿੰਦ ਦਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤੇ ਹਾੜ ਦੀ ਪੁੱਨਯਾਂ ਨੂੰ ਮੋਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥

ਮਰੋਸ਼ਹਿਰਤੇ* ਕੁਰਮਖੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਂਦਾ ਵਿਚ ਬੁਖਾਰੇ ਦੀਦਾਰ ਬਾਬਾ
ਫੇਰ : ਜਿਹੋਂ ਦਰਯਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੰਢੇ ਆਯਾ ਬਲਖ ਦੇ ਵਿਚ ਅਵਿਤਾਰ ਬਾਬਾ
ਹਿੰਦੂਕੱਸ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਲੰਘ ਕਰ ਕੇ ਸੈ ਜੀਆਂ ਦਾ ਕਰ ਉਧਾਰ ਬਾਬਾ
ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਸਤ੍ਹੰਤਰ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਾਬਲ ਬੋਲੇ ਆ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਬਾਬਾ
ਸ਼ਾਹੀ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਗਾਉਂਦਾ ਛੇੜ ਰੁਬਾਬ ਦੀ ਤਾਰ ਬਾਬਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜਿਹੜੇ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਦੀ ਆਯਾ ਬਾਬਾ ਨਾਮ ਹੁਣ ਤੋੜੀ ਲੋਕ ਗਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਵਲੀਹਿੰਦਯਾਨਾਨਕ ਕਲੰਦਰ ਕਹਿਕੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬੁਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਕਹਿੰਦੇ ਪੀਰ ਬਲਾਗਰਦਾਨ ਕਿਧਰੇ ਵੱਡੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦਿਲੀਂ ਰਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਸਿੱਖ ਹੈਨ ਬੁਖਾਰੇ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋੜੀ ਰੋੜੇ ਖੱਤਰੀ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
ਬਾਕੀ ਮੰਨਦੇ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਹੁਤੇ ਦਾਇਰੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਆਖ ਪੁਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਕਿਤੇ ਬੜਾ ਮਕਾਨ ਤੇ ਦਾਇਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਯਾਦਗਾਰ ਨਮੂਲ ਗਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਓਹ ਲੋਕ ਪਰਚਾਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੇ ਓਨ੍ਹਾਂ ਤਰਫਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਨ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੋ ਬੀਜਿਆ ਬੀਜ ਫਿਰ ਕੇ ਲਾਭ ਓਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ ਓਹ ਬਾਬੇ ਦੇ ਥਾਨ ਸਾਰੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੁਣ ਪਏ ਦਬਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਫੈਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਜੋਗ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪਰ ਸਿੱਖ ਹੋ ਮਸਤ ਹੁੰਗਲਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਕਾਬਲ ਵਿਚ ਬਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਮੇਲ

ਸ਼ਹਿਰ ਕਾਬਲੋਂ ਵਿੱਥ ਦੋ ਮੀਲ ਦੀ ਤੇ ਇਕ ਬਾਗ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਜਾਇ ਬਾਬਾ
ਰਾਤ ਪਿਛਲੀ ਵਿਚ ਪਰੇਮ ਆਕੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਉੱਚੀ ਵਿਚ ਗਾਇ ਬਾਬਾ
ਬਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੁੱਤਾ ਹੈਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਸਨ ਲਾਇ ਬਾਬਾ
ਸੁਣਯਾਂ ਓਸਨੇ ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਹੋਈ ਡਿਠਾ ਗਾਉਂਦਾ ਉਸਨੇ ਆਇ ਬਾਬਾ

* ਜਨਮਸਾਖੀ ਵਿਚ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋਨਾ ਖੁਰਮੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਖੁਰਮਾ ਸ਼ਹਿਰ ਕਰਕੇ ਸੁੱਦਯਾ ਹੈ ॥

† ਬੁਖਾਰੇ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਤੇ ਬਾਹਿਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਦੇ ਰੋੜੇ ਪਾਸ ਭੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤੇ ਓਥੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਡੰਡੇ ਛੰਡੇ ਦਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ॥

‡ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਹੂੰ ਦਰਯਾ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਹੈਵਕ ਤੇ ਗੋਰੀ ਸ਼ਹਿਰ ਭੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਹਨ।

ਕੁਝ ਧਰ ਭੇਟਾ ਚਰਨੀਂ ਝੁਕ ਬੈਠਾ ਨਾਮ ਚਿੱਤ ਆਵੀ ਕਹਿ ਸੁਨਾਇ ਬਾਬਾ
 ਆ ਬਾਬਰ ਮੀਰ ਆਨੰਦ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕੀਹ ਇਛਾ ਹੈ ਪੁਛ ਪੁਛਾਇ ਬਾਬਾ
 ਕਹਿੰਦਾ ਹਿੰਦ ਨ ਹੋਂ ਵਦੀ ਫਤ੍ਹੇ ਮੇਥੋਂ ਮਿਹਰ ਕਰ ਦਿਹ ਕੋਈ ਦੁਆਇ ਬਾਬਾ
 ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਫਤ੍ਹੇ ਸਦਾ ਸਹਿ ਸੁਭਾ ਹੀ ਮੁਖੋਂ ਅਲਾਇ ਬਾਬਾ
 ਵੱਡਾ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਦੁਖ ਪਠਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਮੂਲੋਂ ਰਹਿਮ ਇਨਸਾਫ਼ ਭੁਲਾਇ ਬਾਬਾ
 ਸੁਣ ਰੱਬ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਿਧ ਦੇਵਸੀ ਕੋਇ ਬਨਾਇ ਬਾਬਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬਾਬਰ ਖੁਸ਼ ਹੋ, ਕਰ ਸਲਾਮ ਗਿਆ ਹਿੰਦ ਫਤ੍ਹੇ ਦਾ ਚਾਉ ਸਮਾਯਾ ਹੋਯਾ
 ਕਾਮਯਾਬ ਨ ਹੋਯਾ ਸੀ ਮੂਲ ਅੱਗੇ ਦੇ ਵਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਯਾ ਹੋਯਾ
 ਸ਼ਾਹੀ ਹਿੰਦ ਦੇ ਵਿਚ ਪਠਾਨਾਂ ਦੀ ਸੀ ਓਹਨਾਂ ਸੀ ਅਧਮੂਲ ਮਚਾਯਾ ਹੋਯਾ
 ਪਰਜਾ ਅਤਿ ਦੁਖੀ ਓਹਨਾਂ ਕਰ ਰੱਖੀ ਸੀ ਅਦਲ ਇਨਸਾਫ਼ ਭੁਲਾਯਾ ਹੋਯਾ
 ਬਾਬੇ ਵੇਖਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਭਾਰੇ ਹੈ ਸੀ ਅੱਗੇ ਹੀ ਬਚਨ ਸੁਨਾਯਾ ਹੋਯਾ
 ਠਾਰਾਂ ਬਰਸ ਹੋਏ ਇਮਨਾਬਾਦ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਲਾਲੋ ਪ੍ਰਥਾਇ ਲਖਾਯਾ ਹੋਯਾ
 “ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ” ਵਿਚ ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ ਦੇ ਗਾਯਾ ਹੋਯਾ
 ਪੂਰਾ ਹੋਵਨਾ ਓਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਆਯਾ ਹੋਯਾ

ਕਾਬਲ ਤੋਂ ਘੜਕੇ ਆਉਨਾ

ਕਾਬਲ* ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਦਿਣ ਰਹਿ ਕੇ ਸੈਜੀਆਂ ਦਾ ਬਾਬੇ ਉੱਧਾਰ ਕੀਤਾ
 ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਪਠਾਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਬਾਬੇ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ
 ਝੁਕੇ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਸਭ ਆ ਚਰਨੀਂ ਸਿੱਖ ਬਣ ਪਰੇਮ ਪਯਾਰ ਕੀਤਾ
 ਓਥੇ ਲੰਡੇ ਦਰਯਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੰਢੇ + ਆਂਸਾ ਮਾਈ ਦੇ ਥਾਨ ਦੀਦਾਰ ਕੀਤਾ
 ਕੋਹ ਪੰਝੀ ਕੂ ਕਾਬਲੋਂ ਉਰੇ ਆਏ ਓਥੇ ਇੱਕ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ
 ਰਹਿੰਦਾ ਓਹ ਸੀ ਇਕ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਓਸ ਮਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ
 ਨਹੀਂ ਬੋਲਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਹਠ ਓਸਨੇ ਇਹ ਸੀ ਭਾਰ ਕੀਤਾ

* ਕਾਬਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਹੁਣ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਬਣਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

+ ਆਂਸਾ ਮਾਈ ਦੀ ਫੋਕਰੀ ਕਾਬਲੋਂ ਨੌਂ ਕੋਹ ਉਰੇ ਹੈ ਓਥੇ ਭੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਥਾਨ ਹੈ ॥

ਹੈਸੀ ਦੇਸ * ਹਿਸਾਰ ਦੇ ਰਹਿਨ ਵਾਲਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਓਸ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤਾ
ਓਹਦਾ ਹਠ ਛੁਡਾਯਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਸੱਚਾ ਰਜਾਨ ਦੇ ਕਰ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਕੀਤਾ
ਓਥੇ ਹੋ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਬੜਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕੀਤਾ

ਮੁਲਕ ਹਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਉੱਧਾਰ

ਬਾਬਾ ਚੱਲ + ਘੜੂਕੇ ਤੋਂ ਫਰੇ ਹੁੰਦਾ ਲੰਘ ਵੱਡੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਯਾ
ਚੰਗਾ ਮੁਲਕ ਹਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਬੜਾ ਸੋਹਣਾ ਨੰਢਾ ਸਬਜ਼ ਮਸ਼ਾਹੂਰ ਸੰਸਾਰ ਹੋਯਾ
ਭਲੇ ਲੋਕ ਨਿਰਛਲ ਪਯਾਰ ਵਾਲੇ ਓਥੇ ਜਾ ਬਾਬਾ ਨਮੂਦਾਰ ਹੋਯਾ
ਬੁਕੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਾਰੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਚੰਗਾ ਪਰਚਾਰ ਹੋਯਾ
ਹੁਣ ਤਕ ਸਿੱਖੀ ਓਧਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਖੁਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਹੋਯਾ
ਗੁਰੁ ਘਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਿਸਚਾ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਮੁਢੇਂ ਚੰਗਾ ਪਯਾਰ ਹੋਯਾ
ਦੇ ਮਾਹ ਫਿਰ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵਚਾਰ ਹੋਯਾ
ਧੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਦਾਰ ਹੋਯਾ

ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਿਚ ਇਕ ਫਕੀਰ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਤੋੜਨਾ

ਓਸ ਦੇਸ ਫਿਰਦੇ ਇਕ ਪਿੰਡ ਆਏ ਨਾਮ ਓਸ ਦਾ ਪੁਰ ਸੁਲਤਾਨ ਭਾਈ
ਓਥੇ ਅਬਦੁਲ ਗਉਂ ਸਫਕੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਕਰਾਮਾਤ ਦਾ ਰੱਖੇ ਗੁਮਾਨ ਭਾਈ
ਲੋਕ ਓਹਦੀਆਂ ਮੰਨਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਸੀ ਪਹਾੜ ਵੇਉਂ ਤੇ ਮਕਾਨ ਭਾਈ
ਸੋਮਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ ਓਥੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਚੰਗਾ ਓਸ ਬਨਾਯਾ ਸ਼ਾਨ ਭਾਈ
ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਘੱਲ ਯੋਨੇ ਝਿੜਕਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਓਸਨਾਦਾਨ ਭਾਈ
ਨਿੰਮੂਝਾਣ ਹੋਕੇ ਪਿਛਾਂ ਮੁੜ ਆਯਾ ਸਾਰਾ ਦੱਸਯਾ ਖੋਲ੍ਹ ਬਯਾਨ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਭਾਈ ਨ ਹੋ ਕਾਹਲਾ ਪਾਣੀ ਏਥੇ ਹੀ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਭਾਈ
ਤਿੰਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੱਥਰ ਉਠਾਏ ਜਦੋਂ ਵਗ ਟੁਰੇ + ਸੋਮੇਝਟ ਆਨ ਭਾਈ

* ਇਹ ਹਿਸਾਰ ਦੇਸ ਬਲਖ ਤੇ ਬੁਖਾਰੇ ਦੇ ਵਿਚਘਾਰ ਹੈ ॥

+ ਕਾਬਲੋਂ ਪੰਝੀ ਕੋਸ ਉਰੇ ਘੜੂਕਾ ਨਾਮ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਓਥੇ ਕੁਦਰਤੀ
ਵੱਜੇ ਵੱਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਹਰ ਪੁੰਨਯਾਂ ਨੂੰ ਓਥੇ ਬੜਾ ਮੇਲਾ ਭਰਦਾ ਹੈ ਘੜੂਕੇ ਦੇ ਮੰਦਰ ਪਾਸ
ਰੋਤ ਦੇ ਟਿੱਲੇ ਤੇ ਇਕ ਪਿਸਤੇ ਦਾ ਬੂਟਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਫਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹਰਾ ਭਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

‡ ਓਹ ਤਿੰਨੋਂ ਸੋਮੇ—ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਦੋਇੰ ਬੋਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ
ਹੁਣ ਤਕ ਓਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਉੱਘੇ ਹਨ ਤੇ ਓਥੇ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

ਏਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੈ ਗਈ ਧੁੱਮ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵੇਖ ਕੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ ਭਾਈ
ਪੀਰ ਜ਼ਾਹਿਰਾ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਮੱਨਯੋਂ ਨੇ ਚਰਨੀਂ ਝੁਕੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਾਈ
ਅਬਦੁਲ ਗਊਂ ਸਭੀ ਚਰਨੀਂ ਆਨ ਲੱਗਾ ਦੇ ਕੇ ਓਸਨੂੰ ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਭਾਈ
ਫੇਰ ਐਸ ਕਬੀਰ ਚਕਦਰੇ ਦੇ ਨੂੰ ਜਾ ਰੱਬ ਦੀ ਭਗਤੀ ਲਾਨ ਭਾਈ
ਨਾਨਕ ਵਲੀ ਨੂੰ ਮੱਨਦੇ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਹੁਣ ਤਕ ਹਨ ਪੱਕੇ ਨਸ਼ਾਨ ਭਾਈ
ਏਸ ਤਾਰਦੇ ਏਵੇਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੁੜ ਫੇਰ ਪਸ਼ੋਰ ਨੂੰ ਜਾਨ ਭਾਈ

ਪਸ਼ੋਰ ਤੋਂ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ ਜਾ ਵਰਸਨ ਦੇਨੇ

ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਗੰਜ ਮਹੱਲੇ ਅੰਦਰ ਸਾਫ਼ ਸੁੱਥਰਾ * ਥਾਨ ਨਿਹਾਰ ਕਰਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਸਨ ਜਾਇ ਲਾਯਾ ਮੂੰਹੋਂ ਸ਼ਬਦ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਕੇ
ਜਦੋਂ ਵੱਜਾ ਰੁਬਾਬ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਬਾਣੀ ਉਚਰੀ ਦਿਲੋਂ ਪਯਾਰ ਕਰਕੇ
ਜਿਸ ਜਿਸ ਜਾਗ੍ਰਾ ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਪਹੁੰਚੀ ਦੌੜੇ ਲੋਕ ਆ ਕੰਮ ਵਸਾਰ ਕਰਕੇ
ਸਭ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਮੁਹਤ ਹੋਏ ਲੱਗੇ ਸੁਣਨ ਪਰੀਤ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕਰਕੇ
ਚਰਚਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸਾਰੇ ਵਿਚ ਫੈਲ ਗਈ ਖੁਸ਼ ਹੋਂਦੇ ਲੋਕ ਦੀਦਾਰ ਕਰਕੇ
ਬਾਬੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਲਾਯਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਸਤਿ ਪਰਚਾਰ ਕਰਕੇ
ਕਈ ਦਿਣਹੀ ਦੀਰਹੀ ਗਿਆਨ ਚਰਚਾ ਬਹੁਤ ਜੀ ਆਨੂੰ ਭਵਜਲੋਂ ਪਾਰ ਕਰਕੇ
ਓਥੋਂ ਚੱਲ + ਨਸ਼ਹਿਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਠਹਿਰੇ ਸਤਿ ਸੰਗਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਕੇ
ਖੈਰਾਬਾਦ ਥੀਂ ਅਟਕ ਨੂੰ ਲੰਘ ਕੇ ਜੀ ਕੈਂਬਲ ਪੁਰਦਾ ਪਰਗਨਾ ਤਾਰ ਕਰਕੇ
ਬਾਹਿਰ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ ਦੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਥੱਲੇ ਪਿੱਪਲ ਆਸਨ ਡਾਰ ਕਰਕੇ
ਬਾਣੀ ਮੌਜ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੋਹਣੀ ਸੁਰ ਰਬਾਬ ਦੀ ਤਾਰ ਕਰਕੇ

ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ

ਓਥੇ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੀ ਇਕ ਫਕੀਰ ਰਹਿੰਦਾ
ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਉਹ ਮੱਨਯਾ ਸੀ ਨਾਮ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਸੀ ਪੀਰ ਰਹਿੰਦਾ

* ਪਸ਼ੋਰ ਕਰੀਮ ਪੁਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਹੁਣ ਉਥੇ ਬਾਬੇ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ
ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਬਣਿਆਂ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

+ ਨਸ਼ਹਿਰੇ ਭੀ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਠਹਿਰੇ ਸਨ ਹੁਣ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਅਖਵਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਮਨ ਓਸ ਦੇ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ ਵੱਡਾ ਥਾਂ ਅਟੰਕ, ਤੇ ਕਰ ਤਦਬੀਰ ਰਹਿੰਦਾ
ਚੰਗਾਸ਼ਾਨ ਬਨਾਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਹਰੋਂ ਫਕਰ ਤੇ ਦਿਲੋਂ ਅਮੀਰ ਰਹਿੰਦਾ

ਪਾਣੀ

ਹੈਸਨ ਦਿਣ ਵਿਸਾਖ ਦੇ ਧੁੱਪ ਪੈਂਦੀ ਦਿਲੋਂ ਆਨ ਮਰਦਾਨਾ ਘਬਰਾਯਾ ਜੀ
ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਜਾ ਪਾਣੀ ਦੀ ਢੂੰਡ ਕੀਤੀ ਕਿਸੇ ਥਾਉਂ ਭੀ ਹੱਥ ਨ ਆਯਾ ਜੀ
ਖੇਲ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਜੀ
ਜਾਹ ਉਤੇ ਫਕੀਰ ਤੋਂ ਲਿਆ ਪਾਣੀ ਮੱਨ ਆਂਗਯਾ ਤੁਰਤ ਹੀ ਧਾਯਾ ਜੀ
ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਯਾ ਜਾ ਪਾਣੀ ਫੱਕਰੇ ਦਿਹੋ ਅਲਾਯਾ ਜੀ
ਹੈਸੀ ਓਹ ਭੀ ਅੱਗੇ ਅੱਖੜਖਾਂਦ ਭਾਰਾ ਜਾਹ ਜਾਹ ਕਰਨ ਕੱਚੜਾਯਾ ਜੀ
ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਨਾਂਹਿ ਦਿੱਤਾ ਐਖਾ ਹੋ ਭਾਈ ਪਰਤ ਆਯਾ ਜੀ
ਪਾਣੀ ਦੇਂਦਾ ਨਹੀਂ ਫਕੀਰ ਡਾਢਾ ਫੇਰ ਆਖ ਕੇ ਬਾਬੇ ਮੁੜਾਯਾ ਜੀ
ਭਾਈ ਗਿਆ ਤੇ ਓਸਨੇ ਫੜ ਕੁਤਕਾ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਜਿਹੜਾ ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਤੇਨੂੰ ਭੇਜਦਾਏ ਜੇ ਪਾਸ ਕੁਝ ਓਸ ਰਖਾਯਾ ਜੀ
ਜਾਹ ਆਖ ਸੂ ਪਾਣੀ ਮੰਗਾ ਲਵੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਿਉਂ ਐਵੇਂ ਬਕਾਯਾ ਜੀ
ਭਾਈ ਮੁੜ ਕੇ ਆਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਰਾ ਫੋਲ ਕੇ ਹਾਲ ਲਖਾਯਾ ਜੀ

ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਦਾ ਚਿਸ਼ਮਾ ਸੱਕ ਜਾਣਾ

ਸੁਣ ਗੱਲ ਮਰਦਾਨੇ ਤੋਂ ਹੱਸ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬਚਨ ਸੁਨਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਪਾਣੀ ਏਥੇ ਹੀ ਤੇਨੂੰ ਮੰਗਾ ਦੇਂਦੇ ਖੇਲ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰ ਅਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਫੁੱਟੇ ਚਿਸ਼ਮੇ ਜੜ ਪਹਾੜ ਦੀ ਥੀਂ ਵਿੱਚ ਪਲਕ ਦੇ ਜਦੋਂ ਹੀ ਚਾਹਯਾ ਬਾਬੇ
ਸੋਹਣਾ ਜਲ ਠੰਢਾ ਲੱਗਾ ਵਗਨ ਬਹੁਤਾ ਇਹ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਦਿਖਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਖਾਲੀ ਗਿਆ ਫਕੀਰ ਦਾ ਚਿਸ਼ਮਾ ਹੋਇਹ ਮੁਹਜ ਜਾ ਅਜਬ ਜਤਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਘਾਬਰ ਗਿਆ ਫਕੀਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵੱਡਾ * ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਮਾਯਾ ਬਾਬੇ

* ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਹਰ ਥਾਂ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਤੇ ਨ ਖੂਹ ਹੀ ਸੁਖ ਲੈ ਲੱਗ ਸੱਕਦੇ ਹਨ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਦੋ ਚਿਸ਼ਮੇ ਤਾਂ ਐਨ ਪਹਾੜ ਦੀ ਜੜ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਤੇ ਤੀਜਾ ਜਿੱਥੇ
ਪੰਜਾ ਲੱਗਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਓਥੋਂ ਬੜੇ ਸੋਹਣੇ ਤੇ ਠੰਢੇ ਸਾਫ਼ ਜਲ ਦਾ ਵੱਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੰਦ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਦੀ ਹੋਕੇ
ਬਾਹਿਰ ਨੂੰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਸ ਨਗਰ ਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਸੁਖ ਪੁਚਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ ਕਰਾਮਾਤ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾਨਾ

ਇਹ ਵੇਖ ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਚਿਪ ਚੜ੍ਹੀ ਮਨ ਵਿਚ ਖਾਂਧੀ ਵੱਡੀ ਖ਼ਾਰ ਉਸ ਨੇ
ਕਰਾਮਾਤ ਦਾ ਲਾਕੇ ਜ਼ੋਰ ਸਾਰਾ ਬਾਬੇ ਉੱਤੇ ਉਲਟਾਯਾ ਪਹਾੜ ਉਸ ਨੇ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵ ਬੈਠੇ ਕੀਤੀ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤੀ ਜਦੋਂ ਕਾਰ ਉਸ ਨੇ
ਹੱਥ ਆਉਂਦੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਹੇਠ ਦਿਤਾ, ਕਰਛੱਡੀ ਹੋਸੀ ਹਦੋਂ ਪਾਰ ਉਸ ਨੇ
ਓਹ ਪਹਾੜ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ * ਖੜਾਰਿਹਾ ਜਿੰਨਾ ਹੋਸੀ ਲਾਯਾ ਬਲਕਾਰ ਉਸ ਨੇ
ਖਾਂਧੀ ਜੁੰਬਸ਼ ਮੂਲ ਨ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਕੀਤੀ ਸੋਚ ਦਿਲੋਂ ਬੱਕ ਹਾਰ ਉਸ ਨੇ
ਇਹ ਫ਼ਕੀਰ ਬੜੇ ਅਕਬਾਲ ਵਾਲਾ ਭੈ ਖਾ ਕੇ ਕੀਤੀ ਵਚਾਰ ਉਸ ਨੇ
ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਦਮੀ ਲੱਗ ਕੀਤੀ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਉਸ ਨੇ

ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ

ਸੁਣਯਾਨਾ ਮਪਰਵਾ ਕਛੀ ਨਹੀਂ ਹੋਸੀ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਲਿਹੋ ਬਖਸ਼ਨੇ ਹਾਰ ਤੁਸੀਂ
ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਦਰਗਾਹੋਂ ਵਡਿਆਈ ਵੱਡੀ ਪੀਰਾਂ ਵਲੀ ਆਸਿਰ ਸੁਦਾਰ ਤੁਸੀਂ
ਸਾਡੀ ਕੀਹ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅਸੀਂ ਦੀਵੇ, ਸੂਰਜ ਚਮਕਾਰ ਤੁਸੀਂ
ਤੁਹਾਡਾ ਰੁਤਬਾ ਰੱਬ ਨੇ ਬੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਜ਼ਿਤ ਲਈ ਆਂ ਕੂਟਾਂ ਚਾਰ ਤੁਸੀਂ
ਆਪ ਏਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਨਬੀ ਵੱਡੇ ਰਹਿਮ ਕਰਯੋ ਹੈ ਦਾਤਾਰ ਤੁਸੀਂ
ਮੇਥੋਂ ਭੁੱਲ ਜੋ ਹੋਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦਿਲੋਂ ਦੇਵਯੋ ਸਭ ਵਸਾਰ ਤੁਸੀਂ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਸੱਚਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਨਾ ਚੱਹੀਏ ਹੀਕਾਰ ਪਿੱਛੇ
ਧੀਰਜ, ਖਿਮਾ, ਸੰਤੋਖ ਫ਼ਕੀਰ ਦਾ ਧਨ ਨਹੀਂ ਦੌੜਨਾ ਚੱਹੀਏ ਸੰਸਾਰ ਪਿੱਛੇ
ਏਥੇ ਸਾਈਂ ਜੀ ਬੜੀ ਬਹਾਰ ਲੱਗੂ ਸਾਥੋਂ ਕੁਝ ਕੂ ਸਮਾ ਵਚਾਰ ਪਿੱਛੇ
ਦੀਵਾ ਤੇਰਾ ਭੀ ਟਮਕਦਾਰ ਹੂਸਦਾ ਤੇਰਾ ਬਾਨ ਰਹਿਸੀ ਯਾਦਗਾਰ ਪਿੱਛੇ

* ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਪਰੇਮ ਨੇ ਅਸਲ ਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਗੁੱਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ
ਪਹਾੜ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਨੇ ਉਲਟਾਯਾ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਥਮੁਯਾਂ ਓਸੇ ਹੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਇਹ
ਯਾਦਗਾਰ ਰਹਿਨ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਕਿ ਦੁਨਯਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇਹ ਅਟੱਲ ਕਰਾਮਾਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ
ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਰਹਿੰਦੀ ਪਰ ਪਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਓਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਉਤੇ ਮੰਦਰ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਆਲਾ
ਦੁਆਲਾ ਭੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਮਕਾਨ ਤਯਾਰ ਕਰ ਲਏ ਜੋ ਹੁਣ ਓਹ ਅਸਲ ਨਜ਼ਾਰਾ ਮੁਹੱਗਿਆ ਹੈ॥

† ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਫ਼ਕੀਰ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕਾਇਮ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਮਜ਼ਹਬ ਓਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਵਾਬਾਲ ਦਾ ਹੈ॥

ਬੈਠ ਕਰੋ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਛੱਡ ਜਾਵੋ ਨੇਕ ਕਾਰ ਪਿੱਛੇ
ਜੋ ਕਰਨ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹੋ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਦੁਨੀਯਾਂਦਾਰ ਪਿੱਛੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਲਿਆ ਹੱਥ ਤੇ ਰੋਕ ਪਹਾੜ ਆਉਂਦਾ ਹੋਈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤ ਜ਼ਾਹਰ ਵੱਡੀ
ਨਾਲੇ ਚਿਸ਼ਮੇ ਫੁੱਟ ਕੇ ਹੋਏ ਜਾਰੀ ਅੱਖੀਂ ਆਪ ਵੇਖੀ ਲੋਕਾਂ ਕਾਰ ਵੱਡੀ
ਤੀਜਾ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ ਕਰਾਮਾਤ ਅੱਗੇ ਖਾਧੀ ਹਾਰ ਵੱਡੀ
ਇਹ ਵੇਖਕੇ ਲੋਕ ਆ ਪਏ ਚਰਨੀਂ ਨਿਹਚਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਉੱਤੇ ਧਾਰ ਵੱਡੀ
ਪਿਛੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਓਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤਾਈਂ ਮੰਨਨ ਲੱਗੇ ਬਨਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੱਡੀ
ਇਹ ਵੇਖ ਸ਼ਰਏਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਖਾਧੀ ਮੂਰਖਾਂ ਨੇ ਮਨੋ ਖਾਰ ਵੱਡੀ
ਪੰਜਾ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਜਿਹੜਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਪਾਪੀ ਕਰਤ ਦਬੀਰ ਹਜ਼ਾਰ ਵੱਡੀ
ਲੱਗੇ ਓਹ ਨਸ਼ਾਨ ਮਟਾਉਨ ਓਥੋਂ * ਪੁੱਟ ਪੁੱਟ ਕੇ ਸਿਲਾ ਉਖਾੜ ਵੱਡੀ
ਜਿੰਨਾ ਪੁੱਟਦੇ ਓਨਾ ਓਹ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੁੰਦਾ ਪੇਸ਼ਗਈ ਨ ਤਾਂ ਸ਼ਰਮ ਧਾਰ ਵੱਡੀ
ਆਪੇ ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਹਟ ਗਏ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਨਰ ਨਾਰ ਵੱਡੀ
ਓਸ ਥਾਂ ਬਨਯਾਂ ਵੱਡਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ ਅੱਜ ਬਹਾਰ ਵੱਡੀ
ਹਾੜ ਵਿਚ ਤਾਂ ਲੱਗਦਾ ਬੜਾ ਮੋਲਾ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਰਹਿੰਦੀ ਭੀੜ ਭਾੜ ਵੱਡੀ
ਲੋਕਾਂ ਕੱਟ ਪਹਾੜੀ ਓਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਲਈ ਸਾਰੇ ਵੱਸੋਂ ਹੋ ਗਈ ਵਚਾਰ ਵੱਡੀ
ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੋਭਾ ਹੋ ਰਹੀ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਵੱਡੀ

ਸ਼ਹੁ ਸੋਗਨ ਦਾ ਪਾਜ ਉਘੋੜਨਾ

ਪੰਦਾਂ ਸੇ ਅਠੱਤ੍ਰਵਾਂ ਸਾਲ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਮੋੜਾ ਪਿਛਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਥੀਂ ਹੋ ੧ ਨੌਹਾਰ ਅੰਦਰ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਜਪਾਯਾ ਜੀ
ਸ਼ਾਹ ਪੁਰ ਖੁਸ਼ਾਬ ਥੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਭੇਰੇ ਆਸਨ ਜਾ ਕੇ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਓਸ ਦਿਣ ਓਥੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਬੜਾ ਮੋਲਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾਯਾ ਜੀ

* ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਈਰਖਾ ਵਿਚ ਆਕੇ ਓਸ ਅਸਲੀ ਨਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਮਟਾਉਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼
ਕੀਤੀ ਸੇ ਜਿਤਨਾ ਪੁੱਟਦੇ ਓਤਨਾ ਪੰਜੇ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨ ਅੱਗੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਆਉਂਦਾ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਜਗ੍ਹਾ ਪੁਟੀਦੀ ਹੀ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀ ਜਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੇ ਹੁਣ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਅਜ ਕਿਉਂ ਏਥੇ ਲੋਕ ਹੋਏ ਕੱਠੇ ਓਹਨਾਂ ਫੋਲ ਕੇ ਹਾਲ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
 ਏਥੇ ਸ਼ਾਹ ਸੋਹਾਗਣ ਸੰਤ ਰਹਿੰਦਾ ਭੇਸ ਐਰਤਾਂ ਵਾਲਾ ਬਨਾਯਾ ਜੀ
 ਉੱਤੇ ਓਸਦੇ ਆਪ ਹੈ ਰੱਬ ਆਸ਼ਿਕ ਓਹਦੇ ਪਾਸ ਆਉਂਦਾ ਜਤਲਾਯਾ ਜੀ
 ਅੰਦਰ ਆਦਮੀ ਕੋਈ ਨ ਮੂਲ ਜਾਵੇ ਡਾਢਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਇਹ ਲਖਾਯਾ ਜੀ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤ ਸੱਚੇ ਓਹੋ ਜਾ ਸੱਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕਰੇ ਜਿਸ ਤੇ ਦਾਯਾ ਜੀ
 ਇਹੋ ਸੁਣਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੱਸ ਪਏ ਕਹਿੰਦੇ ਵੱਡਾ ਪਾਖੰਡ ਖੰਡਾਯਾ ਜੀ
 ਅੰਦਰ ਵੜਕੇ ਪਾਪੀ ਕੁਕਰਮ ਕਰਦਾ ਬਾਹਰ ਖੂਬ ਫਰੇਬ ਫੈਲਾਯਾ ਜੀ
 ਬਾਬੇ ਕਹਾਯਾ ਵੇਖੋ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਝੱਟ ਹੀ ਬੂਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਯਾ ਜੀ
 ਪਾਜਗਿਆਉਂਦਾ ਘੜਲਿਆ ਵੇਖ ਲੋਕਾਂ ਓਹਨੂੰ ਕੁੱਟਕੇ ਬਾਹਰ ਧਿਕਾਯਾ ਜੀ
 ਆਯਾ ਸ਼ਰਨੀ ਚੱਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਬੜਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਾਯਾ ਜੀ

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼

ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰਾਂ ਤਾਈਂ ਸਾਧਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਣੀ ਚਾਹੀਏ
 ਛਪਯਾ ਭੇਖ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਖੰਡ ਬਹੁਤਾ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਪਰਖ ਰਖਾਣੀ ਚਾਹੀਏ
 ਐਵੇਂ ਲੱਗ ਕੇ ਪਿਛੇ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਦੇ ਬੇੜੀ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਰੁੜ੍ਹਾਣੀ ਚਾਹੀਏ
 ਸਾਧਸੰਜਧੇ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਹੋਵਨ ਭੇਖ ਵੇਖਨ ਲੱਤ ਫਸਾਣੀ ਚਾਹੀਏ
 “ ਖੇਤ ਪਛਾਣੈ ਬੀਜੈ ਦਾਨ ” ਖੱਟੀ ਐਵੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੁਟਾਣੀ ਚਾਹੀਏ
 ਵੱਡੇ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਤਰਨ ਲਈ ਮਨੁੱਹ ਬਨਹੀਂ ਬਾਂਹ ਫੜਾਣੀ ਚਾਹੀਏ
 ਭੇਖ ਧਾਰ ਕੁਕਰਮ ਜੋ ਕਰਨ ਪਾਪੀ ਨਿਹਚਾਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਮਾਣੀ ਚਾਹੀਏ
 ਸੱਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਰ ਸਫਲੀ ਦਿਹ ਕਰਾਣੀ ਚਾਹੀਏ

ਪਿੰਡੀ ਬਹਾਉਦੀਨ ਥੀਂ ਹੋ ਡਿੰਗੇ ਪਿੰਡ ਆਉਣਾ

ਬਾਬਾ ਤਾਰਦਾ ਦੇਸ ਦੇ ਜੀਆਂ ਤਾਈਂ ਦੇਸ ਭੱਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਆਂਵਦਾ ਏ
 ਪਿੰਡੀ ਭੱਟੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਇਰਦ ਗਿਰਦੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਫੈਲਾਂਵਦਾ ਏ
 ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਅੱਗੇ ਡਿੰਗੇ ਪਿੰਡ ਠਹਿਰੇ ਓਥੇ ਹੋਰ ਪਾਖੰਡੀ ਦਿਸਾਂਵਦਾ ਏ
 ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਧਦਾ ਜੋਗ ਹਾਂ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਓਹ ਇਉਂ ਧੁਮਾਂਵਦਾ ਏ
 ਨਿਹਚਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲੀਂ ਇਹ ਜੰਮਯਾ ਸੀ ਚਾਲੀ ਦਿਣ ਇਹ ਕੁਝ ਨ ਖਾਂਵਦਾ ਏ

ਰਹਿੰਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਭਜਨ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੈ ਜਪ ਤਪ ਇਹ ਵੱਡਾ ਕਮਾਂਵਦਾ ਏ
ਬਾਬੇ ਓਸ ਦਾ ਪਾਜ ਭੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜੋਗੀ ਚਰਨੀਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਹਨੂੰ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜੋਗੀ ਮੱਠ ਕੇ ਭੁੱਲ ਪਛਤਾਂਵਦਾ ਏ
ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹਰ ਹੋ ਨਾਮ ਜਪੇ ਰੱਬ ਤਈਂ ਪਾਖੰਡ ਨ ਭਾਂਵਦਾ ਏ
ਕਰੇ ਛਪ ਕੇ ਪਾਪ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁੱਝਾ ਰੱਬ ਤੋਂ ਕੀਹ ਰਹਿ ਜਾਂਵਦਾ ਏ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਪਰਗਣੇ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਨੁਸ਼ਹਿਰੇ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚਣਾ

ਨਦੀ ਮੇਘ ਦੀ ਚਾਲ ਤੇ ਚੱਲ ਬਾਬਾ ਫਿਰੇ ਤਾਰਦਾ ਦੇਸ ਦਾਤਾਰ ਵੱਡਾ
ਗਏ ਪਿੰਡ ਨੁਸ਼ਹਿਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਡਿੱਠਾ ਓਥੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਵੱਡਾ
ਗੱਦੀ ਲਾ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਯਾ ਓਹਦਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਕਾਰਬਾਰ ਵੱਡਾ
ਕਿਸੇ ਕਹਯਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਬੰਦਾ ਹੈ ਜਾਪਦਾਏ ਸੁਖਯਾਰ ਵੱਡਾ
ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਐਵੇਂ ਦਿੱਸੇ ਫੋਲ ਦੇਖ ਵਿਚੋਂ ਦੁਖਯਾਰ ਵੱਡਾ
ਜਾਕੇ ਓਸ ਪਾਸੋਂ ਜਦੋਂ ਪੁਛ ਕੀਤੀ ਦੁੱਖ ਦੱਸਯਾ ਓਸ ਉਚਾਰ ਵੱਡਾ
ਕਹਿੰਦਾ ਮੇਰਾ ਸੀ ਨਵਾਂ ਵਿਆਹ ਹੋਯਾ ਪਿਆ ਔਰਤ ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਵੱਡਾ
ਕਰਨੀ ਰੱਬ ਦੀ ਆਣਕੇ ਹੋਈ ਐਸੀ ਔਰਤ ਤਈਂ ਹੋਗਿਆ ਬੁਖਾਰ ਵੱਡਾ
ਓਹਦੇ ਜੀਉਣ ਦੀ ਰਹੀ ਨ ਆਸ ਕੋਈ ਕੀਤਾ ਓਸਨੇ ਬਚਨ ਵਚਾਰ ਵੱਡਾ
ਮੇਰੇ ਪਿਛੋਂ ਤੂੰ ਕਰ ਵਿਆਹ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਮੇਰਾ ਪਯਾਰ ਵਸਾਰ ਵੱਡਾ
ਸੁਣ ਓਸ ਵੇਲੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋਸ਼ ਆਇਆ ਕੀਤਾ ਕੰਮ ਮੈਂ ਵਾਂਗ ਗਵਾਰ ਵੱਡਾ
ਫੜ ਇੰਦ੍ਰੀ ਆਪਣੀ ਕੱਟ ਸੁੱਟੀ ਉੱਤੇ ਜਿੰਦ ਦੇ ਦੁੱਖ ਸਹਾਰ ਵੱਡਾ
ਮਰਜ਼ੀ ਰੱਬ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਚ ਗਈ ਖੋਲ ਹੈ ਬਿਅੰਤ ਕਰਤਾਰ ਵੱਡਾ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਮੁਰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤੀਵੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁਣ ਖਵਾਰ ਵੱਡਾ
ਮੇਰੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਕਰਦੀ ਕੰਮ ਬੁਰੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸਿੱਤੋ ਮੈਂ ਲਾਚਾਰ ਵੱਡਾ
ਇਹ ਤੀਵੀਆਂ ਬੇ ਵਫ਼ਾ ਮੁੱਢੋਂ ਹੈ ਜਾਣਦਾ ਕੁੱਲ ਸੰਸਾਰ ਵੱਡਾ
ਇਹਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨ ਕਰੀ ਨੇਕੀ ਆਖ ਰੋ ਪਿਆ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਵੱਡਾ
ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਕਹਯਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੂੜ੍ਹ ਆਸੇ ਦਾ ਭਰਯਾ ਸਾਰ ਵੱਡਾ

ਸਹਿਸਰ ਦਾਨ ਦੇ ਇੰਦੁ ਰੋਆਇਆ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਰੋਵੈ ਘਰਿ ਆਇਆ
ਅਜੈ ਸੁ ਰੋਵੈ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥ ਮੈਸੀ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ
ਰੋਵੈ ਰਾਮੁ ਨਿਕਾਲਾ ਭਇਆ ॥ ਸੀਤਾ ਲਖਮਣੁ ਵਿਛੜਿ ਗਇਆ
ਰੋਵਹੁ ਦਹਸਿਰੁ ਲੰਕ ਗਵਾਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੀਤਾ ਆਦੀ ਡਉਰੁ ਵਾਇ
ਰੋਵਹਿ ਪਾਂਡਵ ਭਏ ਮਜੂਰ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਰਹਤ ਹਜੂਰਿ
ਰੋਵੈ ਜਨਮੇਜਾ ਖੁਇ ਗਇਆ ॥ ਏਕੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪੀ ਭਇਆ
ਰੋਵਹਿ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੀਰ ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਮਤੁ ਲਾਗੈ ਭੀੜਿ
ਰੋਵਹਿ ਰਾਜੇ ਕਨ ਪੜਾਇ ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਭੀਖਿਆ ਜਾਇ
ਰੋਵਹਿ ਕਿਰਪਨ ਸੰਚਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ ॥ ਪੰਡਿਤ ਰੋਵਹਿ ਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇ
ਬਾਲੀ ਰੋਵੈ ਨਾਹਿ ਭਤਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ
ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਸੋਈ ਜਿਣਿ ਜਾਇ ॥ ਅਉਰੀ ਕਰਮ ਨ ਲੇਖੈ ਲਾਇ
ਏਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਪਰਸੰਗ

ਨੋਟ—(੧)

ਇੰਦੁ ਰੋਜਾ

ਇੰਦੁ ਮੋਹਤ ਹੋਗਿਆ ਅਹੱਲਯਾ ਤੇ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਮਨ ਠਹਿਰਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਛਲ ਕਰ ਗਿਆ ਬਾਨ ਗੋਤਮੀ ਦੇ ਏਸ ਪਾਪ ਦਾ ਭੇਦ ਜਾਂ ਪਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਪੱਥਰ ਕਰੀ ਅਹੱਲਯਾ ਸਰਾਪ ਦੇ ਕੇ ਵਿਚਕੂਧ ਆਬਚਨ ਸੁਨਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਰਾਜਾ ਹੋ ਕੇ ਪਾਪ ਤੇ ਲੱਕ ਬੱਧਾ ਇੰਦੁ ਤਈਂ ਭੀ ਗੱਫਾ ਦਵਾਯਾ ਉਸ ਨੇ

ਨੋਟ—(੧) ਇੰਦੁ ਦੇਵਤਾ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਦੀ ਇਸਤੀ ਤੇ ਮੋਹਤ ਹੋਗਿਆ ਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਦੇ
ਨਾਲ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ, ਫਰੇਬ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਕੁਟੀਆ ਵਿਚ ਗਿਆ ਜਦ ਕਿ ਗੋਤਮ
ਨਦੀ ਤੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਪੈਣ ਕਰਕੇ
ਉਹ ਬਟ ਵਾਪਸ ਆਯਾ ਤੇ ਇੰਦੁ ਦਾ ਕੁਕਰਮ ਵੇਖਲਿਆ ਰਿਖੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਇਸਤੀ
ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਰਾਪ ਦਿਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਪੱਥਰ ਹੋ ਜਾਹ ਤੇ ਇੰਦੁ ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਦੱਖਨਾ ਦਿਤੀ ਕਿ ਤੂੰ ਇਕ ਭਗ ਪਿਛੇ
ਦੜ੍ਹਿਆ ਆਯਾ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜਿਸਮ ਤੇ ਏਹੋ ਜਹੀ ਹਜ਼ਾਰ ਭਗ ਹੋ ਜਾਵੇ ਰਿਖੀ ਦੇ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਉਸ ਦਾ
ਜਿਸਮ ਉਸੇ ਭਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੰਦ ਕਰਮ ਤੇ ਪਛਤਾਯਾ ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਦਾ ਮਾਰਯਾ ਇਕ ਬਣ
ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਛਪਰਿਹਾ ਜਦ ਇੰਦੁ ਦਾ ਪਤਾ ਕਈ ਦਿਨ ਨ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਪਤ ਜੀ ਨੇ ਜਾਕੇ ਬਣ
ਵਿਚੋਂ ਲੱਭਾ ਤੇ ਨਾਲ ਲੈਜਾਕੇ ਰਿਖੀ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਕਸੂਰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਾਯਾ ॥

ਜਿਸ* ਭਗਪਿਛੇ ਆਯਾ ਦੌੜਯਾ ਤੂੰ ਲੈਹ ਜਾ ਭਗਾਂ ਇਹ ਅਲਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਜਿਸ ਮਤੇ ਹੋ ਗਈਆਂ ਪਾਯਾ ਫਲ ਜੋ ਪਾਪ ਕਮਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਇੰਦ੍ਰ ਵੇਖ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਹੋਯਾ ਰੋਇ ਰੋਇ ਕੇ ਹਾਲ ਗਵਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਜਹੀ ਕਰੇ ਸੋ ਭਰੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੋ ਬੀਜਿਆ ਸੋ ਫਲ ਖਾਯਾ ਉਸ ਨੇ

ਪਰਸਰਾਮ ਰੋਯਾ

ਪਰਸਰਾਮ ਦੀ ਮਾਂ ਜੋ ਰੇਣਕਾ ਸੀ ਓਹ ਨੂੰ ਰਿਖੀ ਜਮਦਗਨ ਵਿਆਹਯਾ ਜੀ
ਦੂਜੀ ਭੈਣ ਸਹਿਸਰਬਾਹੁ ਰਾਜੇ ਵਰੀ ਫਲ ਨਸੀਬਾਂ ਦਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਇਕ ਦਿਣ ਸਹਿਸਰਬਾਹੁ ਫਿਰਦਾ ਕੁਟੀਆ ਰਿਖੀ ਦੀ ਪਾਸ ਜਾਂ ਆਯਾ ਜੀ
ਸਾਂਝੁ ਜਾਣ ਕੇ ਓਸ ਨੇ ਕਰੀ ਸੇਵਾ ਲਸ਼ਕਰ ਸਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਯਾ ਜੀ
ਰਾਜਾ ਮੋਹਤ ਹੋਯਾ ਵੇਖ ਰੇਣਕਾ ਨੂੰ ਓਹ ਨੂੰ ਪਾਲਕੀ ਚੁੱਕ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਜੀ
ਮੱਲੇ ਮੱਲੀ ਰਿਖੀ ਪਾਸੋਂ ਖੋਹ ਟੁਰਯਾ ਰਿਖੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਬਚਨ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਸੂਰੀ ਰੇਣਕਾ ਹੋ ਗਈ ਵਕਤ ਓਸੇ ਰਾਜਾ ਛੱਡ ਕੇ ਅਗਾਂ ਨੂੰ ਧਾਯਾ ਜੀ
ਪਰਸਰਾਮ ਭੀ ਤਦੋਂ ਹੀ ਆਇ ਗਿਆ ਮਾਤਾ ਦਿੱਸੀ ਨ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾਯਾ ਜੀ
ਰਿਖੀ ਬੀਤਯਾ ਦੱਸਯਾ ਹਾਲ ਸਾਰਾ ਪਰਸਰਾਮ ਤਾਈਂ ਗੁੱਸਾ ਛਾਯਾ ਜੀ
ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਂ ਨੂੰ ਓਸ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਕਦਮ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
ਫੜ ਓਸ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚ ਠਹਿਰਾਯਾ ਜੀ
ਦਿਆਂ ਛੱਤ੍ਰੀ ਰਹਿਨ ਨ ਧਰਤ ਉੱਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਕੁਹਾੜਾ ਚਲਾਯਾ ਜੀ
ਮਾਰੇ ਛੱਤ੍ਰੀ ਓਸ ਨੇ ਇੱਕੀ ਵਾਰੀ ਖੂਨੋ ਧਰਤੀ ਤਈਂ ਨੁਲਾਯਾ ਜੀ
ਪਰ ਮਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਸ ਸੂਰਮੇ ਤਈਂ ਰੋਆਯਾ ਜੀ

ਰਾਜਾ ਅਜੇ ਭੀ ਰੋਯਾ

ਰਾਜਾ ਛੱਤ੍ਰੀ ਇਹ ਭੀ ਬੜਾ ਹੋਯਾ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਮੱਤ ਫਿਰਾਇ ਦਿੱਤੀ

* ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਪਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਥਾਂ ॥ † ਲਿਖਯਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਖੀ ਨੇ ਸੂਰਗ ਵਿਚੋਂ
ਕਾਮਧੇਨ ਗਊ ਤੇ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਮੰਗਵਾਏ ਸਨ ਜਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਵੇਖਯਾ ਕਿ ਰਿਖੀ ਮੰਗਲ ਵਿਚ ਵਸਦਾ
ਏਨੇ ਪਦਾਰਥ ਕਿਥੋਂ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਏਸ ਬ੍ਰਿਛ ਤੇ ਏਸ ਗਊ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ
ਤਦ ਓਹ ਗਊ ਤੇ ਬ੍ਰਿਛ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਨ ਲਗਾ ਗਊ ਤੇ ਬ੍ਰਿਛ ਆਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਤੇ ਪਿਛੋਂ ਰਾਜੇ ਨੇ
ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਜੋ ਗਊ ਨੂੰ ਲੱਗੇ ਓਸਦੇ ਚਾਰੇ ਖੁਰ ਪਾਟ ਗਏ ਤੇ ਇਕ ਕੰਨ ਵੱਢ ਘੱਤਾ ॥

ਇਕ ਸੰਤ ਆਯਾ ਭਿਖਯਾ ਮੰਗਣੇਨੂੰ ਓਹਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲਿਵਫੜਾਇ ਦਿੱਤੀ
 ਓਹ ਭਲਾ ਹੋ ਕਹਿ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਜਾ ਕੇ ਕੁਟੀਆ ਪਾਸ ਰਖਾਇ ਦਿੱਤੀ
 ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਵਧਨ ਲੱਗੀ ਢੇਰ ਹੋਯਾ ਮਾਯਾ ਸੰਤ ਦੇ ਤਪ ਵਰਤਾਇ ਦਿੱਤੀ
 ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਓਥੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਗੱਲ ਪੁੱਛਨੇ ਉੱਤੇ ਸੁਨਾਇ ਦਿੱਤੀ
 ਰਾਜਾ ਲਿਵਤੇਰੀ ਇਹ ਪਈ ਵਧਦੀ ਜਿਹੜੀ ਭਿਖਯਾ ਸਾਨੂੰ ਉਠਾਇ ਦਿੱਤੀ
 ਦਿਤਾ ਦਾਨ ਤੇਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪਏਗਾ ਇਹ ਏਥੇ ਖਾਹ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਅਲਾਇ ਦਿੱਤੀ
 ਰਾਜਾ ਸੁਣਕੇ ਬੜਾ ਹੀ ਦੁਖੀ ਹੋਯਾ ਇਹ ਕੀਹ ਕਰਮਾਂ ਬੁੱਧ ਭੁਲਾਇ ਦਿੱਤੀ
 ਕਹਿੰਦਾ ਏਥੇ ਹੀ ਦਿਹੋ ਮੁਕਾ ਲੇਖਾ ਸੰਤਾਂ ਚੁੱਕ ਝੋਲੀ ਓਹ ਦੀ ਪਾਇ ਦਿੱਤੀ
 ਰੋਰੇ ਖਾਂਵਦਾ ਦਾਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੀ ਬੇ ਅਦਬੀ ਦੀ ਇਹ ਸਜਾਇ ਦਿੱਤੀ

ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਵਨ ਦੋਇੰ ਰੋਏ

ਗੱਲ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਸਭ ਨੂੰ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਂਦਾ ਏਥੇ
 ਏਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਸਾਖੀਆਂ ਗੁੱਝੀਆਂ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਕਫ਼ੀ ਲਈ ਲਖਾਂਦਾ ਏਥੇ
 ਜੇ ਕਰਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਗ੍ਰੰਥ ਵਧਦਾ ਲੋੜਵੰਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨਾਂਦਾ ਏਥੇ
 ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਬਾਕੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਮਾ ਲੋੜਵੰਦਾ ਨ ਗਵਾਂਦਾ ਏਥੇ

ਪਾਂਡ ਭੀ ਰੋਏ

ਕੈਰੋਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਜੱਗ ਜਾਣੇ ਬੜੇ ਸੂਰਮੇ ਇਹ ਮਜ਼ਹੂਰ ਹੋਏ
 ਜੂਆ ਖੋਲਿਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਈ ਵੱਡੇ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰੇ ਰੰਜੂਰ ਹੋਏ
 ਲਾਹੀ ਕੈਰਵਾਂ ਪਤ ਦਰੋਪਤੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਛੱਡ ਗਏ ਦੇਸੋਂ ਦੂਰ ਹੋਏ
 ਦਿਣ ਕੱਟਦੇ ਫਿਰਦੇ ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ ਦੁਖੀ ਵਿਚ ਬਨਬਾਸ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਏ
 ਤੇ ਸੂਰਮੇ ਘਰ ਬੈਰਾਠ ਦੇ ਜਾ ਸ਼ਾਨ ਆਪਨਾ ਖੋਹ ਮਜ਼ਦੂਰ ਹੋਏ
 ਪੱਖੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੜੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸਨ ਕਰਮ ਫਲ ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਏ
 ਕਰਮ ਭੋਗਦੇ ਰੋਂਵੰਦੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਚੈਦਾਂ ਬਰਸ ਸਨ ਸੁਖ ਕਾਫ਼ੂਰ ਹੋਏ
 ਦੁਖੀ ਏਡੇ ਏਡੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਕਾਹਨੂੰ ਮਗਰੂਰ ਹੋਏ

ਜਨਮੇਜਾ

ਇਹ ਰਾਜਾ ਹੋਯਾ ਪਿਛੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਇਕ ਵਾਰ ਇਸ ਜੱਗ ਰਚਾਯਾ ਜੀ

ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਪੰਗਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬਠਾਯਾ ਜੀ
ਰਾਣੀ ਸਣੇ ਪਰੋਸਨ ਜਦੋਂ ਲੱਗਾ ਖੇਲ ਹੋਰ ਕਰਤਾਰ ਬਠਾਯਾ ਜੀ
ਹਵਾ ਨਾਲ * ਸਾੜੀ ਉਡ ਹੋਈ ਨੰਗੀ ਮਨ ਰਾਣੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਾਯਾ ਜੀ
ਓਧਰ ਬਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹਾਂਸਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਬੜਾ ਰਾਜੇ ਤਾਈਂ ਕ੍ਰੋਧ ਆਯਾ ਜੀ
ਓਸੇ ਵਕਤ ਹੀ ਓਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਸਾਰੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਤਈਂ ਕਤਲਾਯਾ ਜੀ
ਬ੍ਰਹਮ ਹੱਤਯਾ ਹੋਈ ਸਰਾਪ ਲੱਗਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜੇ ਦਾ ਬਦਨ ਫਟਾਯਾ ਜੀ
ਕੋਹੜਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਬੜਾ ਦੁਖੀ ਹੋਯਾ † ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਤੇ ਪਛਤਾਯਾ ਜੀ
ਬੜੇ ਬੜੇ ਸਭ ਰੋਂਵਦੇ ਗਏ ਏਥੋਂ ਦੁੱਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਲਖਾਯਾ ਜੀ
ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਏਥੇ ਸੁਖ ਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਯਾ ਜੀ

ਸਭ ਰੋਂਦੇ ਗਏ

ਰੋਂਦੇ ਸ਼ੇਖ ਮਸ਼ਾਇਖ ਤੇ ਪੀਰ ਗਏ ਵੱਡੇ ਆਪਣੇ ਤਈਂ ਅਖਵਾਇਕੇ ਜੀ
ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਹੰਕਾਰ ਨ ਮੋਟ ਸੱਕੇ ਮਾਰੇ ਜਮਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਚਲਾਇਕੇ ਜੀ
ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਤੇ ਭਰਥਰੀ ਜਹੇ ਰਾਜੇ ਗਏ ਰੋਂਵਦੇ ਕੱਠ ਪੜਾਇਕੇ ਜੀ
ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਜੋਗ ਸਮਾਧੀਆਂ ਦਾ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਗ੍ਰਿਸਤ ਤਜਾਇਕੇ ਜੀ
ਵਿਚ ਜੋਗ ਦੇ ‡ ਭੋਗ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਰਹੀ ਰਹੇ ਰੋਂਵਦੇ ਵਕਤ ਗਵਾਇਕੇ ਜੀ

* ਸਾੜੀ—ਧੌਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ † ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਨਮੇਜਾ ਨੇ ਜੋਗ ਕਰਾਯਾ ਕਿ ਕਿਵੇ
ਮੇਰਾ ਕੋਹੜਾ ਹਟ ਜਾਵੇ ਮਹਾਂ ਰਿਖੀ ਸੁਖਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਂ ਭਾਰਥ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਸੀ ਤੇ ਰਿਖੀ ਦੀ
ਆਗਯਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜਾ ਜੋ ਮੈਂ ਆਖਾਂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਆਖਦਾ ਜਾਵੀਂ ਤੇਰਾ ਕੋਹੜਾ ਹਟ ਜਾਵੇਗਾ
ਰਾਜਾ ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਵਿਚ ਸਤਿ ਸਤਿ ਆਖਦਾ ਗਿਆ ਜਦ ਮਹਾਂ ਭਾਰਥ ਦਾ ਓਹ ਥਾਂ ਆਯਾ ਜਿਥੇ
ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭੀਮਸੈਨ ਨੇ ਯੁੱਧ ਭੂਮੀ ਵਿਚ ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ ਹਾਥੀ ਚੁੱਕ ਚੁੱਕ ਆਸਮਾਨ ਵੱਲ ਚਲਾਏ
ਜੇ ਏਤਨੇ ਉਚੇ ਚਲੇ ਗਏ ਕਿ ਫੇਰ ਧਰਤ ਤੇ ਨ ਆ ਸਕੇ ॥ ਯਥਾ—“ਕੋਪ ਹੋਇ ਭੀਮ” ਹਸਤੀ
ਚਲਾਏ ॥ ਗਏ ਮੱਧ ਗੈਨ ਅਜੈ ਲੋ ਨ ਆਏ ॥ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ) ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਰਿਖੀ
ਜੀ ਬੱਸ ਕਰੋ ਇਹ ਕਦੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਥੀ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਮਾਰੇ ਤੇ ਹੁਣ ਤਕ ਨ ਆਏ, ਇਹ
ਸੁਣ ਕੇ ਰਿਖੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਬੱਸ ਰਾਜਾ ਜੋ ਹੋਨਾ ਸੀ ਸੋ ਹੋਗਿਆ ਹੁਣ ਜਿਥੇ ਕੁਸ਼ਟ ਹੈ ਓਥੇ ਹੀ
ਰਹੇਗਾ, ਹਟੇਗਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਬਚਨ ਉਲਟਾ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਧੰਨ ਰਿਖੀ ਜੀ ॥

‡ ਇਕ ਵਾਰੀ ਭਰਥਰੀ ਜੀ ਦਾ ਬੀਰਜ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਤੇ ਦਿਣੇ ਉੱਠਕੇ
ਬੜਾ ਪਛੁਤਾ ਕੀਤੇ ਸੂ ਕਿ ਜੇ ਬੀਰਜ ਨੇ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਿਨਾ ਤਾਂ ਰਾਣੀਆਂ ਕਾਸਨੂੰ ਤਿਆ-
ਗੀਆਂ ਘਰ ਭੀ ਛਡਿਆ ਤੇ ਵਾਸ਼ਨਾ ਭੀ ਬਣੀ ਰਹੀ ਯਥਾ—ਇਕ ਵਾਰੀ ਭਰਥਰੀ ਜੀ ਇਕ
(ਬਾਕੀ ਦੇਖ ਸਫ਼ਾ ੨੫੫)

ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਮੰਗਕੇ ਪਿਆ ਖਾਣਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇ ਤਈਂ ਖੁਹਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਾਲੀਦਾਸ ਜਹੇ ਦਾੜੀ ਮੁਨਾ ਰੇਏ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਵਡੀ ਉਠਾਇਕੇ ਜੀ
ਸ਼ੁਮ ਧਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਏ ਰੋਂਦੇ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਾਪ ਕਮਾਇਕੇ ਜੀ
ਬਿਧਵਾਰੋਂਦੀਆਂ ਪਤੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਗਈਆਂ ਛੱਡੇ ਕਾਮਨੇ ਅੰਗਜਲਾਇਕੇ ਜੀ
ਮੁੱਦਾ ਗੱਲ ਕੀਹ ਰੋਂਦੇ ਵਦਾ ਜੱਗ ਸਾਰਾ ਹਥੋਂ ਸਬਰ ਸੰਤੋਖ ਵੰਜਾਇਕੇ ਜੀ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ ਬਲਵਾਨ ਸਾਰੇ ਰੋਂਦੇ ਗਏ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਇਕੇ ਜੀ
ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਜਪਯਾ ਭਲਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਦਿਹ ਪਾਇਕੇ ਜੀ
ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰਨ ਲਈ ਹਉ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਚੁਕਾਇਕੇ ਜੀ
ਓਹੋ ਸੁਖੀ ਗਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜ਼ਰਾ ਵੇਖੀਏ ਨਜ਼ਰ ਦੁੜਾਇਕੇ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਸਿਆਲਕੋਟ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ

ਬਾਬਾ ਲੰਘਕੇ ਨਦੀ ਚਨਾਬ ਤਾਈਂ ਸਿਆਲਕੋਟ ਜਾਇ ਡੇਰਾਲਾਂਵਦਾ ਏ
ਜਿਸ ਥਾਂ ਹੁਣ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਉਲੀ ਹੈ ਓਸ ਥਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਸੋਹਾਂਵਦਾ ਏ
ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਏਸ ਥਾਂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਸ਼ਹਿਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਉਠ ਪਾਂਵਦਾ ਏ
* ਮੂਲਾ ਮਿਲਨ ਨ ਆਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਓਸ ਦੇ ਤਈਂ ਬੁਲਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਹ ਦੇ ਘਰ ਦਿਆਂ ਓਹ ਨੂੰ ਛਪਾਇਲਿਆ ਭਰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਤੇ ਛਾਂਵਦਾ ਏ
ਮੂਲਾ ਘਰ ਨਾਹੀਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਚਾ ਅੰਦਰੋਂ ਆਂਵਦਾ ਏ

* ਜਦੋਂ ਹਮਜ਼ਾ ਗਉਂਸ ਦਾ ਹਠ ਛੱਡਾਉਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਸਨ ਤਦੋਂ ਇਹੋ ਮੂਲਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ
ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੀਉਨਾ ਬੂਠ ਤੇ ਮਰਨਾ ਸੱਚ ਤਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ
ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰ ਗਯਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਆਗਿਆ ਲੈਕੇ ਪਿਛਾਂ ਮੁੜ ਆਯਾ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਦੇ ਮੋਹ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਦੱਬਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਛਪਾ ਗਿਆ ॥

(ਪਿਛਲੇ ਸਫੇ ਦਾ ਬਾਕੀ ਨੋਟ ਜੋ ੨੫੪ ਸਫੇ ਤੇ ਹੈ)

ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਚਾਨਨੀ ਰਾਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਨ ਚੁਪਕੇ ਥੁੱਕ ਸੁੱਟਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ
ਓਹ ਚੱਨ ਦੇ ਚਾਨਨ ਨਾਲ ਚਮਕਯਾ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਜੀ ਨੇ ਰਤਨ ਸਮਝ ਕੇ ਓਸ ਨੂੰ ਹਥ ਪਾਯਾ ਤਾਂ
ਹਥ ਥੁੱਕ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਭਰਥਰੀ ਜੀ ਨੇ ਬੜਾ ਅਫਸੋਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸ਼ਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—

ਦੋਹਰਾ—ਮਣੀ ਮੈਂ ਖਚਤ ਮੰਦਰ ਤਜੇ ਬਹੁ ਸਖੀਅਨ ਕੋ ਸਾਥ । ਧ੍ਰਿਗ ਮਨ ਧੋਖੇ ਲਾਲ ਕੇ
ਧਰਯੋ ਪੀਕ ਪਰ ਹਾਥ ॥ ਸੋ ਜਦ ਏਡੇ ਵਡੇ ਮਹਾਂ ਤਿਆਗੀ ਭੀ ਏਸ ਮਾਯਾ ਡਾਇਨ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋਏ
ਤਾਂ ਜਿਹੜੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਕੇ ਤੇ ਭੇਖ ਤਿਆਗੀਆਂ ਦਾ ਦਿਖਾਲ ਦੇ ਹਨ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਦਰੋਂ
ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੂਲੇ ਦੇ ਘਰ ਆਪ ਗਏ

ਸਿੱਖ ਜਾ ਕਹਯਾ ਮੂਲਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਜੀ ਓਹ ਬਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਗਿਆ ਹੋਯਾ
ਬਾਬੇ ਕਹਯਾ ਓਹ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੋਯਾ ਸਾਥੋਂ ਛਪ ਕੇ ਅੰਦਰੇ ਪਿਆ ਹੋਯਾ
ਜਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬੁਹੇਤੇ ਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਛਪ ਮੂਲਿਆ ਸਾਥੋਂ ਕਿਉਂ ਰਿਹਾ ਹੋਯਾ
ਨਾਰ ਅੰਦਰੋਂ ਬੋਲੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੂਲਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਅੱਗੇ ਜੂਕਿਹਾ ਹੋਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਹਿ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਬਚਨ ਕਹਿਨਾ

ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਘਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਹੀ ਇਹ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵ ਅਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਗਿਆ ਕਿਤੇ ਤੇ ਗਿਆ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ਓਹ ਤਕਦੀਰ ਦਾ ਤੀਰ ਚਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਬੇ ਮੁੱਖ ਹੋਯਾ ਮੂੜੁ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਨਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਇਕ ਪੜ੍ਹ ਸ਼ਲੋਕ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਥੋਂ ਪਿਛਾਂ ਨੂੰ ਕਦਮ ਪਰਤਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਸ਼ਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ—

ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾਂ ਦੋਸਤੀ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ

ਮਰਣੁ ਨ ਜਾਪੈ ਮੂਲਿਆ ਆਵੈ ਕਿਤੇ ਥਾਇ

ਮੂਲੇ ਦਾ ਮਰਨਾ

ਬਾਬਾ ਇਮਨਾਬਾਦ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪਰ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਮੁਖ ਤੋਂ ਕਰ ਗਿਆ
ਓਸੇ ਵਕਤ ਹੀ ਪੂਰਾ ਓਹ ਆਣ ਹੋਯਾ ਸੱਪ ਅੰਦਰੇ ਮੂਲੇ ਨੂੰ ਲੜ ਗਿਆ
ਭੈੜੀ ਮਾਯਾ ਦੇ ਮੋਹ ਫਸਾਯਾ ਓਹ ਬੇ ਮੁੱਖ ਹੋ ਕੇ ਮੂਲਾ ਮਰ ਗਿਆ
ਪੈੜੀ ਚੜ੍ਹ ਸਵਰਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਡਿੱਗ ਨਰਕ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈ ਸੜ ਗਿਆ

੧੫੭੮ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਇਮਨਾਬਾਦ ਵਿਚ ਜਾਣਾ

ਇਮਨਾਬਾਦ ਸੀ ਨਗਰ ਕੁਸੰਗੀਆਂ ਦਾ ਓਥੇ ਮੂਲ ਨਭਗਤੀ ਗਯਾਨ ਸੀ ਜੀ
ਹੁੰਦੇ ਪਾਪ ਅਪ੍ਰਾਧ ਤੇ ਜੁਲਮ ਭਾਰੇ ਵੱਡੇ ਜੁਲਮ ਓਥੋਂ ਦੇ ਖਾਨ ਸੀ ਜੀ
ਹੋਵੇ ਜਥਾ ਰਾਜਾ ਤਥਾ ਹੋਇ ਪਰਜਾ ਪਾਪੀ ਵੱਸਦੇ ਸਭ ਦੀਵਾਨ ਸੀ ਜੀ
ਸੰਤ ਸਾਧ ਦੀ ਕਦੇ ਨ ਸੇਵ ਕਰਦੇ ਦਿਲੀਂ ਭਰਯਾ ਬੜਾ ਗੁਮਾਨ ਸੀ ਜੀ
ਸਤਿਪੁਰਖ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਜਿਧਾਨਾ ਮਲਾਲੋ ਤਰਖਾਨ ਸੀ ਜੀ
ਜਿਧੇ ਪਾਸ ਪੰਦਾਂ ਸੇ ਉਨਾਠਵੇਂ ਨੂੰ ਰਹਿ ਗਏ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਸੀ ਜੀ
ਓਹ ਦੀ ਖਿੱਚ ਕਰ ਇਮਨਾਬਾਦ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾ ਉੱਤਰੇ ਪਹਿਲਾ ਜੋਥਾਨ ਸੀ ਜੀ

ਕੁਝ ਨਾਲ ਫਕੀਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬੈਠੇ ਰੋੜੀ ਤੇ ਲਾਇ ਧਯਾਨ ਸੀਜੀ
ਫਕੀਰਾਂ ਨੇ ਨੱਗਰ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰਨੀ

ਸਾਰਾ ਦਿਣ ਜਾਂ ਬੈਠਯਾਂ ਗੁਜਰਗਿਆ ਪਿੰਡ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਓਥੇ ਆਯਾਨ
ਨ ਤੇ ਲਾਲੋ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਬੁਲਾਯਾ ਨ
ਲੱਗੀ ਭੁੱਖ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਹੋਏ ਭੋਜਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਨ ਖੁਲਾਯਾ ਨ
ਅੰਤ ਆਗਯਾ ਪਾਗਏ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਬਹੁਤ ਕਿਤੋਂ ਭੋਜਨ ਪਾਯਾ ਨ
ਸਗੋਂ ਮਾਰ ਧੱਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿਤੇ ਸ਼ੇਫ ਰੱਬ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਖਾਯਾ ਨ
ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਬਾਬੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਹਿੰਦੇ ਪਾਪੀਆਂ ਭਲਾ ਕਮਾਯਾ ਨ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕਰਨੇ

ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਲਾਲੋ ਭੀ ਆਇ ਗਿਆ ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ ਖੁਸ਼ ਅਪਾਰ ਹੋਯਾ
ਭੁੱਜੇ ਦਾਣੇ ਲਿਆ ਕੇ ਧਰੇ ਅੱਗੇ ਚੱਬ ਉਹ ਸਭ ਤਈਂ ਆਧਾਰ ਹੋਯਾ
ਬਾਬੇ ਆਖਯਾ ਏਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਏਰੇ ਵੱਡਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਹੰਕਾਰ ਹੋਯਾ
ਸਮਾ ਆਣ ਪੁੱਜਾ ਸਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੇ ਸਜਾ ਪਾਉਨ ਗੈ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਹੋਯਾ
ਕੱਲ੍ਹ ਤਕ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਬਰਬਾਦ ਹੋਊ ਧਰਮ ਪੁੱਨ ਹੈ ਏਥੋਂ ਉਡਾਰ ਹੋਯਾ
ਇਕ ਬਾਹਮਣ ਸੁਣ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਸੋਚ ਲਾਚਾਰ ਹੋਯਾ

ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲਿਆਉਨਾ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ

ਓਸ ਵੇਖਯਾ ਓਹੋ ਇਹ ਸੰਤ ਪੂਰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਅਚਰਜ ਦਿਖਾਯਾ ਸੀ
ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਦੇ ਫੜ ਪਕਵਾਨ ਵਿਚੋਂ ਲਹੂ ਕੱਢ ਕੇ ਚਾਇ ਵਗਾਯਾ ਸੀ
ਗਿਆ ਦੌੜਯਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਓਹ ਝਟ ਪੱਟ ਪਕਵਾਨ ਲਿਆਯਾ ਸੀ
ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਧਰ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਤਾਈਂ ਓਸ ਭੋਜਨ ਚਾਇ ਛਕਾਯਾ ਸੀ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਨਾਲ ਅਧੀਨਤਾ ਦੇ ਬਾਬੇ ਪਾਸੋਂ ਬਖਸ਼ਾਵਨਾ ਚਾਹਯਾ ਸੀ
ਬਚਨ ਸੰਤ ਅਟੱਲ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਬਾਹਮਣ ਨੂੰ ਸਮਝਾਯਾ ਸੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਇਹ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬਰਬਾਦ ਹੋਸੀ ਹੁਣ ਏਸ ਨੂੰ ਸੱਕੇ ਬਚਾਇ ਕੋਈ ਨ
ਲਾਲੋ ਨਾਲ ਤੂੰ ਭੀ ਪਰਵਾਰ ਲੈ ਜਾਹ ਜਿਥੇ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੈਰੀ ਜਾਇ ਕੋਈ ਨ

ਸੁੱਕੀ ਢਾਬ ਏਥੋਂ ਚਾਰ ਕੋਸ ਉੱਪਰ ਓਥੇ ਜਾ ਛਪੇ ਭੇਦ ਪਾਇ ਕੋਈ ਨ
ਹੁਕਮ ਮੱਠ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਤਾਂ ਸਕੇ ਉਠਾਇ ਕੋਈ ਨ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਟੱਲ ਸਦਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸੱਕੇ ਉਲਟਾਇ ਕੋਈ ਨ
ਵੰਗਗਈਆਂ ਕਲਮਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵਰਤ ਰਹਿਨਗੀਆਂ ਪਰਤਾਇ ਕੋਈ ਨ

ਬਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਮਨਾਬਾਦ ਤੇ ਧਾਵਾ

ਸੈਦ ਪੁਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੀ ਜ਼ਾਲਮ ਹਾਕਮ ਰੱਬ ਭੁਲਾਯਾ ਉਸਨੇ
ਦਿੱਲੀ ਵਾਲੇ ਪਠਾਨਾਂ ਦੀ ਤਾਬਿਆ ਸੀ ਹੈ ਸੀ ਬੜਾ ਅਧਮੂਲ ਮਚਾਯਾ ਉਸਨੇ
ਬਾਬਰ ਆਯਾ ਜਦੋਂ ਫੜੇ ਦੇਸ ਕਰਦਾ ਦਾਣਾ ਪੱਠਾਨ ਅੱਗੋਂ ਪੁਚਾਯਾ ਉਸਨੇ
ਨ ਤਾਂ ਮਿਲਯਾ ਜਾਕੇ ਅੱਗੋਂ ਵਾਲੀ ਨਸਲੁ ਪੈਗਾਮ ਭਿਜਵਾਯਾ ਉਸਨੇ
ਬਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਗਜ਼ਬ ਦੇ ਵਿਚ ਆਯਾ ਧਾਵਾ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉਤੇ ਬੁਲਾਯਾ ਉਸਨੇ
ਦਿਣ ਚੜ੍ਹਦੇ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੁਗਲ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਘੇਰਾ ਪਾਯਾ ਉਸਨੇ

ਮੁਗਲ ਪਠਾਨਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ

ਏਧਰ ਅੱਗੇ ਪਠਾਨ ਭੀ ਤਯਾਰ ਹੈ ਸਨ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਚੱਲੀ
ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੈਹ ਮੁਗਲ ਪਠਾਨ ਭਿੜੇ ਧੂੜ ਉੱਡ ਹੋ ਗਰਦ ਗੁਬਾਰ ਚੱਲੀ
ਮਰੇ ਸੈਂਕੜੇ ਆਦਮੀ ਦੂਹੀਂ ਤਰਫ਼ੀਂ ਥਾਂ ਥਾਂ ਵਹਿ ਖੂਨ ਦੀ ਧਾਰ ਚੱਲੀ
ਜ਼ੋਰ ਪਿਆ ਆਕੇ ਅੰਤ ਮੁਗਲਾਂ ਦਾ ਸਾਰੀ ਫੌਜ ਪਠਾਨਾਂ ਦੀ ਹਾਰ ਚੱਲੀ
ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਮੀਰ ਤੇ ਖਾਨ ਸਾਰੇ ਦੋ ਪਹਿਰ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਚੱਲੀ
ਹਾਰ ਗਏ ਪਠਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨੱਠੀ ਫੌਜ ਗੁਮਾਨ ਵਸਾਰ ਚੱਲੀ

ਸੈਦ ਪੁਰੇ ਵਿਚ ਲੁੱਟ ਮਾਰ

ਮੁਗਲ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਵੜੇ ਲੁੱਟ ਮਾਰ ਕਤਲਾਮ ਮਚਾਈ ਭਾਰੀ
ਲੋਕ ਨੱਠ ਗਏ ਛੱਡ ਘਰਾਂ ਤਾਈਂ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਬਿਪਤਾਰੱਬ ਪਾਈ ਭਾਰੀ
ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸੰਭਾਲ ਕੋਈ ਸਕਯਾਨ ਬੈਠੇ ਸੁੱਤਯਾਂ ਨੂੰ ਆਫ਼ਤ ਆਈ ਭਾਰੀ
ਮਹਿਲ ਮਾੜੀਆਂ ਸਾੜ ਸਵਾਹ ਕੀਤੇ ਵੜ ਮੁਗਲਾਂ ਧੂੜ ਧੁਮਾਈ ਭਾਰੀ
ਲੱਈਆਂ ਬੇਗਮਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹ ਓਹਨਾਂ ਪਤਾਂ ਲਾਹਤ ਕਲੀਫ਼ ਪੁਚਾਈ ਭਾਰੀ
ਸ਼ਹਿਰ ਘੜੀਆਂ ਵਿਚ ਬਰਬਾਦ ਹੋਯਾ ਭੰਨ ਆਕੜ ਖਾਕ ਮਲਾਈ ਸਾਰੀ

ਰਿਹਾ ਨਾਮ ਨਸ਼ਾਨ ਪਠਾਨਾਂ ਦਾ ਨਓਹਨਾਂ ਹੇਠਲੀ ਉੱਤੇ ਕਰਾਈ ਸਾਰੀ
ਨਾਲ ਪਾਪੀਆਂ ਰਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਮੁਸੀਬਤ ਉਠਾਈ ਭਾਰੀ

ਸੈਦ ਪੁਰੇ (ਇਮਨਾਬਾਦ) ਦਾ ਹਾਲ ਵੇਖਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਡਰਾਇਆ
ਆਪੈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮ ਕਰਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ
ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ ਤੈਂ ਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥੧॥

ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ

ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਪੈ ਵਗੈ ਖਸਮੈ ਸਾ ਪੁਰਸਾਈ
ਰਤਨ ਵਗਾੜਿ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀ ਮੁਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ
ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਵੇਖ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਕੋ ਨਾਉ ਧਰਾਏ ਵਡਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ
ਖਸਮੈ ਨਦਰੀ ਕੀੜਾ ਆਵੈ ਜੇਤੇ ਚੁਗੈ ਦਾਣੇ
ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ ॥੩॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਖੁਰਾਸਾਨ ਦੀ ਸਾਂਭ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨੂੰ ਆਣ ਡਰਾਯਾ ਏ
ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜੀ ਹਿੰਦ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਪਾਯਾ ਏ
ਰੱਬ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨ ਦੋਸ ਲੈਂਦਾ ਜਮ ਕਰ ਕੇ ਮੁਗਲ ਚੜਾਯਾ ਏ
ਆਖਰ ਚੁੱਕੀ ਪਠਾਨਾਂ ਨੇ ਸੀਰਾ ਭਾਰੀ ਜੋ ਬੀਜਿਆ ਸੀ ਫਲ ਪਾਯਾ ਏ
ਮਾਰ ਅਹੀ ਪਈ ਕੁਰਲਾ ਉੱਠੇ ਤੇਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ * ਤਰਸ ਨ ਆਯਾ ਏ
ਖਲਕ ਨਾਲ ਪਠਾਨਾਂ ਦੇ ਗਈ ਮਾਰੀ ਦੁੱਖ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਉਠਾਯਾ ਏ

* ਧੌਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ—ਓਹਨਾਂ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਹੋਯਾ ਵੇਖਕੇ ਸਹਾਰ
ਨਹੀਂ ਸੱਕੇ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਕਰਤੂਤ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸ ਬਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਤੈਨੂੰ ਤਰਸ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਭੁਲੇ ਤੇ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਹਨ ਫੇਰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਨ ਇਹ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵ ਮਾਤ੍ਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਨਸ਼ਾਨੀ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਇਹ ਵਰਤ ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਏ
 ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਠਾਨਾਂ ਤੇ ਤਰਸ ਨਾਹੀਂ ਨਾਲ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸ਼ੇਰ ਲੜਾਯਾ ਏ
 ਮਾਰੇ ਜ਼ੋਰ ਵਾਲਾ ਜ਼ੋਰ ਵਾਲੇ ਤਾਈਂ ਓਹਦੇ ਵਿਚ ਨਭਰਮ ਭਰਮਾਯਾ ਏ
 ਮਾਰੇ ਜ਼ੋਰ ਵਾਲਾ ਜਦੋਂ ਮਾੜੇ ਤਾਈਂ ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੱਚ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
 ਸ਼ੇਰ ਪੈ ਕੇ * ਵੱਗ ਨੂੰ ਮਾਰ ਜਾਵੇ ਦੋਸ ਵਾਂਗੀ ਦੇ ਸਿਰ ਠਹਿਰਾਯਾ ਏ
 ਕੁੱਤੀ ਖਲਕਤ ਨਾਮ ਵਸਾਰ ਰਹੀ ਰਤਨ ਜਨਮ ਦੇ ਤਈਂ ਗਵਾਯਾ ਏ
 ਪਿਛੋਂ ਮੋਇਆਂ ਦੀ ਕਿਸਨੇ ਖਬਰ ਲੈਣੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਾਸਤੇ ਪਾਪ ਕਮਾਯਾ ਏ
 ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੁਦਰਤਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਨੇ ਜਗਤ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਜਿਧਰ ਲਾਯਾ ਏ
 ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਨ ਕਾਹਦਾ ਮੂੜ੍ਹਾਂ ਐਵੇਂ ਗੁਮਾਨ ਵਧਾਯਾ ਏ
 ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਸਾਰਾ ਭੇਦ ਕੀੜੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਛਪਾਯਾ ਏ
 ਆਪਾ ਭਾਵ ਵਸਾਰ ਜੋ ਹੋਇ ਮੁਰਦੇ ਤੇਰੀ ਓਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵੱਡੀ ਦਾਯਾ ਏ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਗੁਮਾਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਈਂ ਤੂੰ ਖਾਕ ਮਲਾਯਾ ਏ

ਮੁਗਲਾਂ ਨੇ ਵਗਾਰੀ ਫੜਨੇ

ਸੈਦ ਪੁਰੇ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਬਰਬਾਦ ਕਰਕੇ ਓਹ ਪਠਾਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨ ਗਵਾਇ ਸਾਰੇ
 ਬੰਨ੍ਹ ਐਰਤਾਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਟੋਰ ਲੱਈਆਂ ਹੋਰ ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ ਲਵਾਇ ਸਾਰੇ
 ਬਹੁਤ ਲੋਗ ਵਗਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਫੜੇ ਭਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰੀਂ ਚੁਕਾਇ ਸਾਰੇ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਭੀ ਵਿਚ ਵਗਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਫ਼ਕੀਰ ਰਲਾਇ ਸਾਰੇ
 ਦੇ ਦਿਤੀਆਂ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਪੰਡਾਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਫੜ ਲਾਇ ਸਾਰੇ
 ਪੰਡ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਸਿਰੋਂ ਜਾਇ ਉੱਚੀ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਲੋਕ ਬਿਸਮਾਇ ਸਾਰੇ
 ਬਾਬਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਪੰਡ ਆਵਾਨ ਜਾ ਕੇ ਓਥੇ ਫੌਜ ਡੇਰੇ ਉਤਰਾਇ ਸਾਰੇ
 ਦਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਫੇਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਚੱਕੀ ਪੀਸਨੇ ਲੋਕ ਲਗਾਇ ਸਾਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਦਾਣਾ ਘੋੜਯਾਂ ਦਾ ਲੋਕ ਪੀਹਨ ਲੱਗੇ ਬਾਬੇ ਅੱਗੇ ਭੀ ਚੱਕੀ ਧਰਾਈ ਜਦੋਂ

* ਵੱਗ—ਜਿਥੇ ਬਹੁਤੇ ਪਸ਼ੂ ਅਕੱਠੇ ਦੁਗਨ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਗ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ
 ਰਾਖੇ ਨੇ ਵਾਗੀ ॥

ਲੱਗੀ ਫਿਰਨ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਸਤਿਨਾਮ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਜਦੋਂ
ਰਹਿ ਗਿਆ ਦਾਰੋਗਾ ਹੈਰਾਨ ਆ ਕੇ ਨਜ਼ਰ ਵੱਲ ਚੱਕੀ ਉਸਨੇ ਪਾਈ ਜਦੋਂ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭੀ ਰਹਿ ਅਚਰਜ ਗਿਆ ਕੰਨੀਂ ਓਸ ਦੀ ਬਾਤ ਪੁਚਾਈ ਜਦੋਂ
ਦੇਖਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ ਅਹਿਲਕਾਰ ਕੀਤੀ ਵਡਿਆਈ ਜਦੋਂ
ਵੇਖਦੇ ਗਰਹਿ ਗਿਆ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਰੱਬੀ ਸੂਰਤ ਨਿਗ੍ਹਾ ਆਈ ਜਦੋਂ

ਬਾਬਰ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਲਿਆ ਪਛਾਨ ਬਾਬਾ ਸਿਰ ਕਦਮਾਂ ਉੱਤੇ ਝੁਕਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਈ ਬੇ ਅਦਬੀ ਆਪਦੀ ਹੈ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਸੂਰ ਬਖਸ਼ਵਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਇਹ ਵਿਚ ਰੋਲੇ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ ਕਰ ਮਿੱਠਤ ਡੇਰੇ ਲੈ ਜਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਓਸੇ ਵਕਤ ਢੱਕਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਚਾ ਸਿਪਾਹ ਸਾਲਾਰ ਲੈ ਆਂ ਵਦਾ ਏ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੈਦਨਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀਆਂ

ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਤੇ ਹਿੰਦਵਾਣੀਆਂ ਭੀ ਖਾਨਜ਼ਾਦੀਆਂ ਬੇਗਮਾਂ ਲਾਇ ਅੱਗੇ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਜਿਥੇ ਫੈਜਦਾਰ ਖਲ੍ਹਾਰੀਆਂ ਆਇ ਅੱਗੇ
ਸੈਦ ਪੁਰੇ ਦੀਆਂ ਸਭੇ ਕੈਦਨਾਂ ਨੇ ਸੱਤ ਕਰ ਸਲਾਮ ਸੁਣਾਇ ਅੱਗੇ
ਗੁਰਾਂ ਉਚਰਿਆ ਸ਼ਬਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਥਾਇਲ ਖਾਇ ਅੱਗੇ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਘਰੁ ੩

ਜਿਨ ਸਿਰਿ ਸੋਹਨਿ ਪਟੀਆ ਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਧੂਰ
ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁੰਨੀਅਨਿ ਗਲ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ਧੂੜਿ
ਮਹਿਲਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਦੀਆ ਹੁਣਿ ਬਹੁਣਿ ਨ ਮਿਲਨਿ ਹਦੂਰਿ ॥੧॥
ਆਦੇਸੁ ਬਾਬਾ ਆਦੇਸੁ

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੇਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
ਜਦਹੁ ਸੀਆ ਵੀਆ ਹੀਆ ਲਾੜੇ ਸੋਹਨਿ ਪਾਸਿ
ਹੀਡੋਲੀ ਚੜਿ ਆਈਆ ਦੰਦ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ
ਉਪਰਹੁ ਪਾਣੀ ਵਾਰੀਐ ਝਲੇ ਝਿਮਕਨਿ ਪਾਸਿ ॥੨॥
ਇਕ ਲਖੁ ਲਹਨਿ ਬਹਿਠੀਆ ਲਖੁ ਲਹਨਿ ਖੜੀਆ

ਗਰੀ ਛੁਹਾਰੇ ਖਾਂਦੀਆ ਮਾਣਨਿ ਸੇਜੜੀਆਹ
 ਤਿਨ ਗਲਿ ਸਿਲਕਾ ਪਾਈਆ ਤੁਟਨਿ ਮੋਤ ਸਰੀਆ॥੩॥
 ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਦੁਇ ਵੈਰੀ ਹੋਏ ਜਿਨੀ ਰਖੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ
 ਦੂਤਾ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਲੈ ਚਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਇ
 ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਜੇ ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥੪॥
 ਅਗੇ ਦੇ ਜੇ ਚੇਤੀਐ ਤਾਂ ਕਾਇਤੁ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ
 ਸਾਹਾਂ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈਆ ਰੰਗਿ ਤਮਾਸੈ ਚਾਇ
 ਬਾਬਰਵਾਣੀ ਫਿਰਿ ਗਈ ਕੁਇਰੁ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ॥੫॥
 ਇਕਨਾ ਵਖਤ ਖੁਆਈਅਹਿ ਇਕਨਾ ਪੂਜਾ ਜਾਇ
 ਚਉਕੇ ਵਿਣੁ ਹਿੰਦਵਾਣੀਆ ਕਿਉ ਟਿਕੇ ਕਢਹਿ ਨੁਾਇ
 ਰਾਮੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਚੇਤਿਓ ਹੁਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਮਿਲੈ ਖੁਦਾਇ ॥੬॥
 ਇਕਘਰਿਆਵਹਿਆ ਪਟੈ ਇਕਿ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਪੁਛਹਿ ਸੁਖ
 ਇਕਨਾ ਏਹੋ ਲਿਖਿਆ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਵਹਿ ਦੁਖ
 ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ ॥ ੭ ॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਕਹਿੰਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰੇ ਪਠਾਨ ਸਾਰੇ ਦਿਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾ ਕਰਤਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਸੈਦ ਪੁਰਾ ਸਾਰਾ ਬਰਬਾਦ ਹੋਯਾ ਕਤਲਾਮ ਹੋਈ ਮੱਚੀ ਮਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਇਹ ਬੇਗਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਠਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਈਆਂ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਵੱਡੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨ ਗੁਮਾਨ ਹੈਸਨ ਨਿੱਤ ਲਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਵਰਤੀ ਰੱਬ ਦੀ ਆਣ ਰਜਾਇ ਡਾਢੀ ਦਿੱਤੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਹਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਕੱਲ੍ਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਤੇ ਪੱਟੀਆਂ ਸਨ ਲੱਗੇ ਧੜੀ ਸੰਧੂਰ ਅਪਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਅੱਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਨੇ ਫੜ ਮੁੱਠੇ ਬੁੱਕ ਖੋਹ ਦੇ * ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਡਾਰ ਸ਼ਾਹ

* ਮੁਗਲਾਂ ਨੇ ਦੱਬੇ ਧਨ ਕਢਾਨ ਵਾਸਤੇ ਸਿਰ ਮੁੱਠੇ ਮੂੰਹਾਂ ਵਿਚ ਖੋਹ ਪਾ ਪਾ ਕੇ ਮਾਰੀਆਂ ਕਿ
 ਡਰਕੇ ਧਨ ਦੱਸ ਦੇਣਗੀਆਂ ॥

ਕੱਲ੍ਹ ਬੈਠੀਆਂਸਨ ਇਹ ਵਿਚ ਮਹਿਲਾਂ ਅੱਜਖੜੀਆਂ ਤੇਰੇ ਅਗਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਬਿਨਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬੈਠ ਨ ਸਕਦੀਆਂ ਨੇ ਪਰਵੱਸ ਤੇ ਹੈਨ ਲਾਚਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਰਜਾ ਡਾਢੀ ਸੱਕੇ ਕੋਣ ਕੋਈ ਦਮ ਮਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਇਹਜਦੋਂ ਵਿਆਹੀਆਂ ਆਈਆਂ ਸਨ ਲਾੜੇ ਨਾਲ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਵਿਚ ਡੋਲਿਆਂ ਚੜ੍ਹਕੇ ਆਈਆਂ ਸਨ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਸੱਸਾਂ ਉਤੋਂ ਵਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਲੱਖਾਂ ਐਰਤਾਂ ਵੇਖਨ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਖਲੀਆਂ ਬੈਠੀਆਂ ਸਦਾ ਬਹਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਪੱਖੇ ਕਰਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਬਾਂਦੀਆਂ ਸੀ ਸੀਸ਼ੇ ਦੇਣ ਚੌਫੇਰ ਚਮਕਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਮੇਵੇ ਖਾਂਦੀਆਂ ਮੌਜਾਂ ਉਡਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਨਾਲ ਖਾਂਵਦਾਂ ਕਰਨ ਪਯਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲੀਂ ਜ਼ਿਜੀਰ ਪਏ ਤੋੜ ਲਏ ਗਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਦੋਵੇਂ ਧਨ ਤੇ ਜੋਬਨ ਹੋਏ ਵੈਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੱਖਯਾ ਰੱਬ ਵਸਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਖੁਸ਼ਾ ਧਨ ਤੇ ਜੋਬਨ ਖਵਾਰ ਹੋਯਾ ਪਈ ਮਾਰ ਤੇ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਫੌਜਦਾਰਾਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆਏਨੇ ਪਤਿ ਉਤਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਹੁਣ ਵੱਸ ਤੇਰੇ ਦਿਹ ਸਜਾ ਭਾਵੇਂ ਯਾਂ ਦਿਹ ਇਜ਼ਤ ਰਹਿਮ ਧਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਮਿਲਦੀ ਕਿਉਂ ਸਜਾਇਹਿਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਯਾਦ ਰਖਦੀਆਂ ਰੱਬ ਦਾਤਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਆਖਰ ਹੈਸੀ ਪਠਾਨਾਂ ਨੇ ਦੁੱਕੀ ਹੋਈ ਐਸ਼ਾਂ ਇਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿਚ ਵਚਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਰੱਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਫ਼ਾ ਲਪੇਟ ਦਿੱਤੀ ਫਿਰੀ ਤੇਰੀ ਧਰੋਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਹੁਣ ਖਾਨਜ਼ਾਦੇ ਭੁੱਖੇ ਪਏ ਮਰਦੇ ਮਿਲਦਾ ਖਾਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਹਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਮਿਲਯਾ ਵਕਤ ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਨ ਰਹੀ ਸੰਭਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਓਹ ਹਿੰਦਣੀਆਂ ਬਿਨਾਂ ਚੌਂਕਿਆਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਨ੍ਹਾਤਿਆਂ ਕਰਨ ਨ ਕਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਹੈਨ ਮੁਗਲਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਪਈਆਂ ਹੋਯਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਓਹ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਰਾਮ ਨ ਬਹੁੜਦਾ ਏ ਓਹ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਰਹੀਆਂ ਵੰਗਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਦੁਖ ਬਣਯਾ ਤੇ ਆਈ ਸਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਪਿਛੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਏ ਹੋਸਨ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਢੂੰਡ ਘਰ ਬਾਰ ਸ਼ਾਹ
 ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਸੁੱਖ ਹੋਸਨ ਇੱਕ ਰੋਂਦੇ ਹੋਸਨ ਆਂਸੂ ਢਾਰ ਸ਼ਾਹ

ਖੇਲ ਰੱਬ ਦੇ ਇਹ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬੰਦਾ ਕਰ ਕੀਹ ਸੱਕਦਾ ਕਾਰ ਸ਼ਾਹ

ਬਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ

ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬਰ ਠਰ ਗਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਮੇਰੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਮਾਈਏ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਵਲੀ ਖੁਦਾ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੱਸੋ ਸ਼ਾਹੀ ਹਿੰਦ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਦਵਾਈਏ ਜੀ
ਕਰਾਂ ਮਿਦਮਤ ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਚਾਹੋ ਸੋ ਹੁਕਮ ਫ਼ਰਮਾਈਏ ਜੀ
ਤੁਹਾਡੀ ਕੀਮੀਆਂ ਨਜ਼ਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰਹਿਮ ਕਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਪਾਈਏ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪਠਾਨਾਂ ਦੀ ਉੱਠ ਗਈ ਤੁਸੀਂ ਮੁਗਲੋਂ ਤਖ਼ਤ ਨੂੰ ਪਾਉਗੇ ਜੀ
ਜਦ ਤਕ ਇਨਸਾਫ਼ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਸੋ ਪਰਜਾ ਤਈਂ ਨ ਮੂਲ ਸਤਾਉਗੇ ਜੀ
ਤਦ ਤਕ ਤੁਹਾਡੀ * ਸ਼ਾਹੀ ਬਣੀ ਰਹਿਸੀ ਜਦ ਤਕ ਨ ਜ਼ੁਲਮ ਕਮਾਉਗੇ ਜੀ
ਰੱਬ ਖੋਹ ਲੈਸੀ ਅਕਬਾਲ ਸਾਰਾ ਜਦੋਂ ਆਪਨਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਭੁਲਾਉਗੇ ਜੀ
ਜਦੋਂ ਰਹਿਮ ਇਨਸਾਫ਼ ਨ ਛੱਡ ਦੇਸੋ ਗਊ ਗਰੀਬ ਦੇ ਤਈਂ ਸਤਾਉਗੇ ਜੀ
ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ ਹੀ ਸ਼ਾਹੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰਸਨ ਫੇਰ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਪਛਤਾਉਗੇ ਜੀ
ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਨਾਮ ਨਸ਼ਾਨ ਕਿਧਰੇ ਬੁਰੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਛਿਪ ਜਾਉਗੇ ਜੀ
ਸ਼ਾਹੀ ਰੱਬ ਦੀ ਸਦਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੱਫੇ ਪਾ ਕਦ ਤਕ ਰਖਾਉਗੇ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕੈਦੀ ਛੁਡਾਏ

ਇਹਨਾਂ ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਛੱਡ ਦਿਹਤੂੰ ਮਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਭ ਦਵਾਇ ਸ਼ਾਹ
ਕਰ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਵਗਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਿਲਨ ਟੱਬਰਾਂ ਨੂੰ ਘਰੀਂ ਜਾਇ ਸ਼ਾਹ
ਤੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰ ਖਾਂ ਰਹਿਮ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਸ਼ਾਹ
ਦਿਤਾ ਸਭ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੁਕਮ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮੱਨ ਮਨਾਇ ਸ਼ਾਹ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਇਮਨਾਬਾਦ ਆਉਨਾ

ਸਭ ਕੈਦੀਆਂ ਤਈਂ ਛੁਡਾਇ ਦਿਤਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ ਦਵਾਇ ਕਰਕੇ
ਲੈਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਇਮਨਾਬਾਦ ਪਹੁੰਚੇ ਵੱਡਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ

* ਕਈਆਂ ਸਾਡੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਲਿਖ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅੱਗੇ ਬਾਬਰ ਨੇ
ਸੱਤ ਮੁੱਠਾਂ ਭੰਗ ਦੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸੱਤ ਮੁੱਠਾਂ ਭੰਗ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੱਤਾਂ ਪੀਹੜੀਆਂ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ
ਮੁਗਲਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀ ਇਹ ਗਪੋੜਾ ਭੀ ਕਿਸੇ ਭੰਗੀ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹੀ ਘੜਿਆ ਹੋਯਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ॥

ਅੱਗੇ ਦੋਖਯਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬਰਬਾਦ ਹੋਯਾ ਲੋਕ ਨੱਠ ਗਏ ਭੈ ਖਾਇਕਰਕੇ
ਇਮਨਾਬਾਦ ਪ੍ਰਬਾਇਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਬਾਬੇਉਚਰਯਾਸ਼ਬਦਸੁਨਾਇਕਰਕੇ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਹਾ ਸੁ ਖੇਲ ਤਬੇਲਾ ਘੋੜੇ ਕਹਾ ਭੇਰੀ ਸਹਨਾਈ
ਕਹਾ ਸੁ ਤੇਗ ਬੰਦ ਗਾਡੇਰੜਿ ਕਹਾ ਸੁ ਲਾਲ ਕਵਾਈ
ਕਹਾ ਸੁ ਆਰਸੀਆ ਮੁਹਬੰਕੇ ਐਥੇਦਿਸਹਿਨਾਹੀ॥੧॥

ਇਹ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਗੋਸਾਈ

ਏਕਘੜੀ ਮਹਿਥਾਪਿਉਥਾਪੇ ਜਰਵੰਡਿ ਦੇਵੈ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਹਾ ਸੁ ਘਰ ਦਰ ਮੰਡਪ ਮਹਲਾ ਕਹਾ ਸੁ ਬੰਕ ਸਰਾਈ
ਕਹਾ ਸੁ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕਾਮਣਿ ਜਿਸੁ ਵੇਖਿ ਨੀਦ ਨ ਪਾਈ
ਕਹਾ ਸੁ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ ਹਰਮਾ ਹੋਈਆ ਛਾਈ ਮਾਈ ॥੨॥

ਇਸੁ ਜਰਿ ਕਾਰਣਿ ਘਣੀ ਵਿਗੁਤੀ ਇਨਿ ਜਰ ਘਣੀ ਖੁਆਈ
ਪਾਪਾ ਬਾਝਹੁ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਮੁਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ
ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ਕਰਤਾਖੁਸਿ ਲਏ ਚੰਗਿਆਈ ॥੩॥

ਕੋਟੀ ਹੂ ਪੀਰ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ ਜਾ ਮੀਰੁ ਸੁਣਿਆ ਧਾਇਆ
ਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਜਲੇ ਬਿਜਮੰਦਰ ਮੁਛਿਮੁਛਿ ਕੁਇਰ ਰੁਲਾਇਆ
ਕੋਈ ਮੁਗਲੁ ਨ ਹੋਆ ਅੰਧਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾ ਲਾਇਆ ॥੪॥

ਮੁਗਲ ਪਠਾਣਾ ਭਈ ਲੜਾਈ ਰਣ ਮਹਿ ਤੇਗ ਵਗਾਈ
ਓਨੀ ਤੁਪਕ ਤਾਣਿ ਚਲਾਈ ਓਨੀ ਹਸਤਿ ਚਿੜਾਈ
ਜਿਨ ਕੀ ਚੀਰੀ ਦਰਗਹ ਪਾਟੀ ਤਿਨਾ ਮਰਣਾ ਭਾਈ ॥੫॥

ਇਕ ਹਿੰਦਵਾਣੀ ਅਵਰ ਤੁਰਕਾਣੀ ਭਟਿਆਣੀ ਠਕੁਰਾਣੀ
ਇਕਨਾ ਧੋਰਣ ਸਿਰ ਖੁਰ ਪਾਟੇ ਇਕਨਾ ਵਾਸੁ ਮਸਾਣੀ
ਜਿਨ ਕੇ ਬੰਕੇ ਘਰੀ ਨ ਆਇਆ ਤਿਨ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੬॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ

ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਹੋਵੈ ਕਿਸਥੈ ਜਾਇ ਰੂਆਈਐ
ਹੁਕਮੀਹੁਕਮਿਚਲਾਏਵਿਗਸੈਨਾਨਕਲਿਖਿਆਪਾਈਐ ॥੭॥੧੨॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਵੇਖ ਬਾਬੇਦੇਦਿਲਨੂੰ ਤਰਸਆਯਾ ਕਹਿੰਦੇਗਏ ਓਹ ਅੱਜਪਠਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਹੱਥੀ ਘੋੜੇ ਭੀ ਸਣੇ ਤਬੇਲਿਆਂ ਦੇ ਵੱਜੇ ਗੱਜੇ ਹੋ ਗਏ ਰਵਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਲਾਲਬਰਦੀਆਂ ਵਾਲੀ ਨਫ਼ੈਜਦਿੱਸਿਖਪ ਗਏ ਉਹਸਾਰੇ ਜਵਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਗਈਆਂ ਬੇਗਮਾਂ ਹਾਰਸ਼ੀਗਾਰਸਣੇ ਮਹਿਲ ਮਾੜੀਆਂ ਗਏ ਨਸ਼ਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਜਿਸ ਦੌਲਤ ਦਾ ਬੜਾ ਮਾਨ ਹੋਸੀ ਗਈਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਮਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਜੋ ਕਰੀ ਕੱਠੀ ਉੱਡਗਏ ਓਹਸਾਜ਼ ਸਾਮਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਦੌਲਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਸੇ ਨ ਨਾਲ ਗਈ ਵੇਖੋ ਕਰਕੇ ਠੀਕਧਿਆਨ ਕਿਧਰੇ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਕਰਤਾਰਗਵਾਨਾ ਚਾਹੇ ਜਾਂਦਾ ਓਸਦੇਵਿਚੋਂ ਰਜ਼ਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਪਾਪ ਓਸੇ ਦੇ ਓਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਜਾਂਦੇ ਮਿਲੇ ਮੁੜ ਨ ਪੈਰ ਟਕਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਜ਼ੋਰੀ ਜੁਲਮ ਤੇ ਜਬਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਜ ਦਿੱਸਦੇਨ ਗਏਖਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਭਾਵੇਂ ਕੀਤੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਕਿਆਈਆਂ ਸਨ ਪਰਬਣਯਾਂ ਕੁਝਨ ਜਾਨ ਕਿਧਰੇ
ਮਰ ਖਪ ਗਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਗੁੱਮ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਖਾਨਦਾਨ ਕਿਧਰੇ

ਤਥਾ

ਬਾਬਰ ਸੁਣਯਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਆਂਵਦਾਏ ਕਰ ਦੱਖੀਆਂ ਖੂਬ ਤਯਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਜਮ੍ਹਾਂ ਪੀਰ ਫ਼ਕੀਰ ਸਨ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਅੱਨ੍ਹੇ ਕਰਾਂਚੀ ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਨੂੰ ਪੀਰਕਹਿੰਦੇ ਚਾੜ੍ਹ ਰੱਖੀਆਂ ਇਉਂ ਖੁਮਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਜਦੋਂ ਮੁਗ਼ਲ ਪਠਾਨਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਹੋਯਾ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਨ ਕਿਸੇ ਦਿਖਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਅੱਨ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੁਗ਼ਲ ਹੋਯਾ ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਓਹ ਤੇਗਾਂ ਰਣਮਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਖਾਨ ਜ਼ਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਵਿਚ ਫੜ ਦਫੂਕ ਸੁੱਟੀਆਂ ਸਭ ਅਟਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਜਿੱਤੇ ਮੁਗ਼ਲ ਤੇ ਹਾਰ ਪਠਾਨ ਗਏ ਲੀਲ੍ਹਾ ਹੈਨ ਕਰਤਾਰ ਨਿਆਰੀਆਂ ਜੀ
ਗਾਰਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੁਰਦਰਗਾਹੋਂ ਲਿਖੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਚਲਾਕੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਪਾਇਆਫਲ ਪਠਾਨਾਂ ਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਦਾ ਅੰਵੇਂ ਦੁਖੀ ਹੋਈਆਂ ਨਾਲ ਨਾਰੀਆਂ ਜੀ

ਸੱਭਹਿੰਦਨਾਂਤੁਰਕਨਾਂਵਖਤਪਿਆਫਿਰਨਰੋਂਦੀਆਂਇਹਵਚਾਰੀਆਂਜੀ
ਸਿਰੋਂਪੈਰੋਂਲੈਕੱਪੜੇਪਾਟੇਹੋਏਇੱਕਮਰਗਈਆਂਦੁਖਯਾਰੀਆਂਜੀ
ਬਹੁਤਰੰਡੀਆਂਖਾਂਵਦਾਂਬਿਨਾਂਹੋਈਆਂਸਾਰੀਉਮਰਹੀਕਰਸਨਜ਼ਾਰੀਆਂਜੀ
ਹੋਵਾਹਿਗੁਰੂਤੋਰੀਰਜ਼ਾਡਾਢੀਕੌਨਪਾਸੱਕੇਪਾਰਾਵਾਰੀਆਂਜੀ
ਜੋਚਾਹੇਂਸੋਕਰੇਂਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਓਟਾਂਤੇਰੀਆਂਅਸਾਂਹਨਧਾਰੀਆਂਜੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਹੋਇਆਇਮਨਾਬਾਦਦਾਹਾਲਬੁਰਾਮੁਗਲਾਂਖਾਕਦੇਨਾਲਮਲਾਯਾਜੀ
ਓਹਨਾਂਕੀਤੀਅਵੱਗਯਾਗੁਰਾਂਦੀਸੀਕਰਨੀਆਪਨੀਦਾਫਲਪਾਯਾਜੀ
ਜੋਬਰੇਸੋਸ਼ਰਨੀਆਨਲੱਗੇਬਾਬੇਸਭਨੂੰਧੀਰਧਰਾਯਾਜੀ
ਜਪੋਨਾਮਸਦਾਕਰੇਸੰਤਸੇਵਾਭਗਤੀਗਯਾਨਦਾਰਾਹਬਤਾਯਾਜੀ
ਮਿਲਲੱਲੋਜਹੇਸਤਿਸੰਗੀਆਂਨੂੰਬਾਬੇਸਤਿਕਰਤਾਰਬੁਲਾਯਾਜੀ
ਤਾਰਰਾਹਦੇਜੀਵਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਡੇਰਾਜਾਇਲਾਹੌਰਲਗਾਯਾਜੀ

ਦੁਨੀਚੰਦਖੱਤੀ

ਇਕਖੱਤਰੀਵਿਚਲਾਹੌਰਦੇਸ਼ੀਚੰਗਾਓਸਨੇਧਨਕਮਾਯਾਹੋਯਾ
ਓਦਨਓਸਨੇਪਿਤਾਨਮਿੱਤਭਾਈਹੈਸੀਵੱਡਾਸਰਾਧਰਚਾਯਾਹੋਯਾ
ਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇਪਾਸਭੀਚੱਲਆਯਾਕਹਿੰਦਾਭੋਜਨਤਯਾਰਕਰਾਯਾਹੋਯਾ
ਚੱਲੋਤੁਸੀਂਭੀਛਕੋਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਹੈਬਹੁਤਪਕਵਾਨਬਨਾਯਾਹੋਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਭੋਜਨ ਛਕਨ ਜਾਣਾ

ਚੋਜੀਸਤਿਗੁਰੂਓਸਦੇਨਾਲਗਏਵੱਖਇਕਮਕਾਨਵਿਚਜਾਇਬੈਠੇ
ਕਹਿੰਦਾਖੱਤਰੀਭੋਜਨਛਕੋਪਹਿਲਾਂਸਭਸੰਤਬ੍ਰਹਿਮਨਆਇਬੈਠੇ
ਬੋਲੇਗੁਰੂਜੀਉਨ੍ਹਾਂਛਕਾਪਹਿਲਾਂਓਹਹੋਣਗੇਭੁੱਖੇਤਿਹਾਇਬੈਠੇ
ਮੱਨਅੰਗਯਾਜਾਇਛਕਾਉਨਲੱਗਾਸ੍ਰੀਬਾਬਾਜੀਧਯਾਨਲਗਾਇਬੈਠੇ
ਬੋੜੇਚਿਰਨੂੰਖੱਤਰੀਮੁੜਆਯਾਕਹਿੰਦਾਓਹਸਾਰੇਭੋਜਨਖਾਇਬੈਠੇ
ਹੁਣਤੁਸੀਂਛਕੋਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਸਭਚੀਜ਼ਤਯਾਰਕਰਾਇਬੈਠੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਕਹਿੰਦੇਗੁਰੂਜੀਪੁੱਛਖਾਂਬਾਹਮਨਾਂਨੂੰਜਿਧੈਲਈਸਰਾਧਕਰਾਯਾਭਾਈ

ਓਹ ਭੁੱਖਾ ਹੀ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾ ਭੋਜਨ ਓਹ ਦੇ ਤਈਂ ਛਕਾਯਾ ਭਾਈ
ਪੁੱਛੇ ਖੱਤਰੀ ਸਾਰਿਆਂ ਬਾਹਮਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਭ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਯਾ ਭਾਈ
ਕਹਿੰਦੇ ਕੀਹ ਪਤਾ ਤੇਰਾ ਪਿਉ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅੱਗੇ ਭੀ ਕਿਸੇ ਪੁਚਾਯਾ ਭਾਈ
ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਹੁੰਚਨਾ ਕਿਸ ਤਾਈਂ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਫਕਵੰਜ ਬਨਾਯਾ ਭਾਈ
ਭੋਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਕੇ ਖਾਣ ਬਦਲੇ ਹੈ ਚਾਤਰਾਂ ਜਾਲ ਫੈਲਾਯਾ ਭਾਈ
ਸੁਣ ਦੁਨੀ ਚੰਦਾ ਤੇਰਾ ਪਿਉ ਭੁੱਖਾ ਓਹਨੂੰ ਭੋਜਨ ਹੱਥ ਨ ਆਯਾ ਭਾਈ
ਤਿਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆ ਬੀਮਾਰ ਡਾਢਾ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਹੈ ਓਹ ਘਬਰਾਯਾ ਭਾਈ
ਓਹਨੂੰ ਮਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨ ਕਿਤੋਂ ਮਿਲਯਾ ਤੂੰ ਪੂਰੀ ਕੜਾਹ ਬਨਾਯਾ ਭਾਈ
ਓਹ ਤਾਂ ਜੂਨ ਬਘਿਆੜ ਦੀ ਪਾਈ ਬੈਠਾ ਤੂੰ ਸ਼ਰਾਧ ਕਿਧਾ ਕਰਵਾਯਾ ਭਾਈ
ਚਾਰ ਕੋਸ਼ ਏਥੋਂ ਪਿਆ ਰਾਵੀ ਕੰਢੇ ਸਾਰਾ ਪਤਾ ਨਸ਼ਾਨ ਬਤਾਯਾ ਭਾਈ
ਜਾਹ ਓਸ ਨੂੰ ਖੀਰ ਖਵਾ ਜਾ ਕੇ ਓਹ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨੇ ਮਾਰ ਮੁਕਾਯਾ ਭਾਈ
ਏਥੇ ਪੂਰੀ ਕੜਾਹ ਤੂੰ ਵੰਡ ਰਿਹੋਂ ਓਹ ਨੂੰ ਚੂਹਾ ਭੀ ਹੱਥ ਨ ਆਯਾ ਭਾਈ
ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਹੈਰਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਬੜਾ ਸ਼ਰਮਾਯਾ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਪਛਾਨ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਗਿਆ ਕਰਕੇ ਦਿਲੋਂ ਇਤਬਾਰ ਓਥੇ
ਦੱਸੇ ਪਤਿਆਂ ਤੇ ਜਦੋਂ ਪਹੁੰਚਯਾ ਜਾ ਪਿਆ ਵੇਖਯਾ ਇੱਕ ਬਘਿਆੜ ਓਥੇ
ਠੀਕ ਭੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਯਾ ਅਕਲ ਦੇਖ ਕੇ ਹੋਈ ਉਡਾਰ ਓਥੇ
ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ ਜੀ ਝੱਟ ਪੱਟ ਵਰਤੀ ਏਹ ਕਾਰ ਓਥੇ
ਓਸ ਛੱਡ ਬਘਿਆੜ ਦੀ ਦਿਹ ਤਾਈਂ ਦਿੱਬ ਦਿਹ ਲਈ ਝੱਟ ਧਾਰ ਓਥੇ
ਸਿੱਧਾ ਗਿਆ ਸੂਰਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੁਖ ਭੋਗਨੇ ਲਗਾ ਅਪਾਰ ਓਥੇ

ਤਬਾ

ਵੱਡਾ * ਫਲ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦਾ ਭੀ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋਯਾ
ਪਿਛੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਪਿਉ ਦੀ ਗਤੀ ਹੋਈ ਭੈੜੀ ਦਿਹ ਵਿਚੋਂ ਟੁਟਕਾਰ ਹੋਯਾ

ਸਾਧ ਕ ਸੰਗਿ ਨਹੀਂ ਕਛ ਘਾਲ । ਦਰਸਨ ਭੁਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਲ੍ਹ-
ਖਤ ਹਰੈ । ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ ॥ (ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ)

ਭਗਤ ਤਾਰ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕੀ ਕੁਲਾਂ ਤਾਈਂ ਸਤਿਸੰਗ ਦਾ ਫਲ ਅਪਾਰ ਹੋਯਾ
ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਦਾ ਜਿਥੋਂ ਉਧਾਰ ਹੋਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਪਹੁੰਚਨਾ

ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਅਠੱਤੇ ਸੱਤ ਮੱਘਰ ਚੱਕਰ ਪੱਛਮ ਦੇਸ ਦਾ ਲਾਇ ਬਾਬਾ
ਅਰਬ ਰੂਮ ਤੇ ਮਿਸਰ ਈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇਸ ਬਲਖ ਬੁਖਾਰ ਤਰਾਇ ਬਾਬਾ
ਸਮਰਕੰਦ ਗਜ਼ਨੀ ਕਾਬਲ ਹੁੰਦਾ ਹੋਯਾ ਸਤਿਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਕਰਾਇ ਬਾਬਾ
ਚੌਥੀ ਕੱਟ ਉਦਾਸੀ ਇਹ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਸਤੇ ਪਾਇ ਬਾਬਾ
ਆਣ ਠਹਿਰਯਾ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਚਹੂੰ ਕੂਟਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਨਵਾਇ ਬਾਬਾ
ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਾਰੇ ਜੱਗ ਦਾ ਗੁਰੂ ਅਖਵਾਇ ਬਾਬਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਬੀਸ ਸਾਲ ਬਾਬਾ ਫਿਰਯਾ ਵਿਚ ਦੇਸਾਂ ਦੇਖੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਜੰਗਲ ਪਹਾੜ ਵੱਡੇ
ਚਹੂੰ ਕੂਟਾਂ ਅੰਦਰ ਲੰਮੇ ਸੈਰ ਕੀਤੇ ਟਾਪੂ ਤਾਰੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪਾਰ ਵੱਡੇ
ਮੁਸਲਮਾਨ, ਈਸਾਈਆਂ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਡਿੱਠੇ ਮੰਦ੍ਰ ਮਕਾਨ ਮਜ਼ਾਰ ਵੱਡੇ
ਸਭ ਥਾਂ ਕੀਤੀ ਚਰਚਾ ਨਾਮ ਦੀ ਜਾ ਬਹੁਤੇ ਦਿਖਲਾਏ ਚਮਤਕਾਰ ਵੱਡੇ
ਮਿਲੇ ਪੰਡਿਤ, ਮੌਲਵੀ, ਕਾਜ਼ੀ, ਮੁੱਲਾਂ ਚੁੱਕੇ ਇਲਮਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਰ ਵੱਡੇ
ਜੋਗੀ, ਸਿੱਧ ਮਿਲੇ ਵਲੀ ਗਉਂ ਸਮਿਲੇ ਐਲੀਆ ਤੇ ਪੀਰ ਸਰਦਾਰ ਵੱਡੇ
ਕੀਤੀ ਸਭ ਨੇ ਚਰਚਾ ਨਾਲ ਬਾਬੇ ਜਿਹੜੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਹੰਕਾਰ ਵੱਡੇ
ਗਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ ਨ ਮੂਲ ਕੋਈ ਗੌਰਖ ਜਹੇ ਭੀ ਖਾ ਗਏ ਹਾਰ ਵੱਡੇ
ਸ਼ਕਤ ਵੇਖਕੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਝੁਕੇ ਸਭੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਕੰਗਾਲ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਵੱਡੇ
ਕੋਡੇ ਜਹੇ ਰਾਕਸ਼ ਸਿੱਧੇ ਹੋਇ ਟੁਰੇ ਕਾਰੂ ਜਹੇ ਜ਼ਾਲਮ ਹੁਕਮਦਾਰ ਵੱਡੇ
ਹੁਕਮ ਬਾਬੇ ਦਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਮੁੜਯਾ ਨ ਵਿਚ ਸੱਚ ਦੇ ਹੈਨ ਬਲਕਾਰ ਵੱਡੇ
ਬਾਬੇ ਤਾਰਯਾ ਜੱਗ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕੀਤੇ ਪਾਰ ਲੱਖਾਂ ਗੁਨਾਗਾਰ ਵੱਡੇ

ਚੌਥੀ ਉਦਾਸੀ ਸੰਪੂਰਨ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਕਿਰਤ

ਬਾਬੇ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਲਾਹ ਧਰਯਾ ਬਾਣਾ ਫੇਰ ਰਿਸਤੀਆਂ ਪਾਯਾ ਏ

ਵਿਚ ਗ੍ਰਿਸਤ ਦੇ ਜੋਗ ਕਮਾਇ ਵੱਡਾ ਜੋਗ ਤਈਂ ਨਮੂਨਾ ਦਿਖਾਯਾ ਏ
 ਬਾਬਾ ਆ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਵਿਚ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਮੰਗਲਲਾਯਾ ਏ
 ਕੰਮ ਖੇਤੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਆਰੰਭ ਦਿੱਤਾ ਆਣ ਰੋਣਕਾਂ ਤਈਂ ਵਧਾਯਾ ਏ
 ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਦੇਸ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਜੱਸ ਛਾਯਾ ਏ
 ਸੰਤ, ਪੀਰ, ਫਕੀਰ ਆ ਹੋਏ ਕੱਠੇ ਬਾਬੇ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਖੁਲ੍ਹਾਯਾ ਏ
 ਲੰਗਰ ਅੰਨ ਦਾ ਭੀਅੱਠੇ ਪਹਿਰਵਰਤੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਬੁੜਾਯਾ ਏ
 ਭਗਤ, ਕੀਰਤਨ, ਭਜਨ ਅਖੰਡ ਹੋਵੇ ਮਾਤਲੋਕ ਵਿਚ ਸੁਰਗ ਬਨਾਯਾ ਏ
 ਬਾਬੇ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਧਰਮਸਾਲ ਅੰਦਰ ਸੌਮਾ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਰੀ ਕਰਾਯਾ ਏ
 ਸਤਿਸੰਗ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੈ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਏ

ਅੱਚਲ ਵਟਾਲੇ ਸ਼ਿਵਰਾਤ ਦਾ ਮੇਲਾ

ਇੱਕ ਥਾਂ ਵਟਾਲੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਪਿੰਡ ਨਾਮ ਅੱਚਲ ਅਖਵਾਇ ਭਾਈ
 ਓਥੇ ਸ਼ਿਵਾਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਹੁਤ ਭਾਰਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤਾਲ ਸੁਹਾਇ ਭਾਈ
 ਹਰ ਸਾਲ ਮੇਲਾ ਓਥੇ ਬੜਾ ਲੱਗੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਖਲਕਤ ਆਇ ਭਾਈ
 ਲੋਕ ਜਾਣਕੇ ਪੁਰਬ ਸ਼ਿਵਰਾਤੀ ਦਾ ਆਉਣ ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਭਾਈ
 ਓਥੇ ਸਿੱਧ ਜੋਗੀ ਹੁੰਦੇ ਬਹੁਤ ਕੱਠੇ ਕੁਝ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਿਖਲਾਇ ਭਾਈ
 ਪੂਜਾ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ ਕਰਾਂਵਦੇ ਓਹ ਸਿੱਧੇ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਭੁਚਲਾਇ ਭਾਈ
 ਏਸ ਸਾਲ ਭੀ ਭਰਯਾ ਬਹੁਤ ਮੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਭੀਸੁਣ ਪਾਇ ਭਾਈ
 ਪੱਖੋਕਿਆਂ ਥੀਂ ਹੋ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੇਲੇ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਆਪ ਜਾਇ ਭਾਈ

ਖਲਕਤ ਦਾ ਪਰੇਮ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਬੜਾ ਪਰਤਾਪ ਭਾਰਾ ਯੱਸ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਛਾ ਸਾਰੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਮੁਰੀਦ ਰਹੇ ਘਰ, ਘਰ ਰਹੇ ਬਾਬਾ ਗਾ ਸਾਰੇ
 ਜਿਸ ਵਕਤ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਖਬਰ ਹੋਈ ਝੁਕ ਪਏ ਆ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਸਾਰੇ
 ਗਿਰਦ ਬਾਬੇ ਦੇ ਖਲਕਤ ਜਮਾਂ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦੀਦਾਰ ਨੂੰ ਪਾ ਸਾਰੇ
 ਸਿੱਧਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਜਿੱਠੀ ਭੇਟ ਹੈ ਸੀ ਦੇਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾ ਸਾਰੇ
 ਹੁੰਦੀ ਪੁਰੀ ਮੁਰਾਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੋ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਰਹੇ ਮਨਾ ਸਾਰੇ

ਜਦ ਜੋਗੀਆਂ ਪਾਸ ਨ ਕੋਈ ਗਿਆ ਵੇਖ ਵਿਚ ਗੁੱਸੇ ਜੋਗੀ ਆਂਵਦੇ ਨੇ
ਮੋਲਾ ਉਲਟ ਪਿਆ ਸਾਰਾ ਵੱਲ ਬਾਂਬੇ ਭੋਟਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਓਥੇ ਚੜ੍ਹਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਖਾਧੀ ਈਰਖਾ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਆਪੋ ਵਿਚ ਬਹਿ ਮਤਾ ਪਕਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਂਡੀ ਪੂਜਾ ਹਟ ਜਾਊ ਅੱਗ ਹਿਰਸ ਦੀ ਰਿਦੇ ਭੜਕਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਚੱਲੋ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਏਥੋਂ ਕੱਢ ਦਹੀਏ ਕਰਾਮਾਤ ਦਾ ਜੋਰ ਜਤਾਂਵਦੇ ਨੇ
ਅੱਗੇ ਵੇਖ ਚੁੱਕੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਫੌਕਾ ਸੰਖ ਵਜਾਵਨਾ ਚਾਹਵਦੇ ਨੇ

ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ ਜੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਨਾ

ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂ ਗੱਪਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਿੱਧ ਉੜਾਇ ਰਹੇ
ਕਹਿੰਦਾ ਸਿੱਧੇ ਨ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਵੇ ਮਨ ਘੜਤ ਲੱਭੂ ਤੁਸੀਂ ਖਾਇ ਰਹੇ
ਅੱਗੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਚੁੱਕੇ ਜੋਰ ਸਿੱਧੀਆਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਲਾਇ ਰਹੇ
ਹੋਯਾ ਟਾਕਰਾ ਜਦੋਂ ਸੁਮੇਰ ਉੱਤੇ ਤਦੋਂ ਤਾਕਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਛਪਾਇ ਰਹੇ
ਗੋਰਖ ਮੱਤਯੋਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਯੋ ਸੂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕਿਉਂ ਦੰਬ ਦਬਾਇ ਰਹੇ
ਚਰਚਾ ਵਿਚ ਹਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਹੁਣ ਆਕੜ ਮੈਵੇਂ ਦਿਖਾਇ ਰਹੇ
ਜਿਧੇ ਨਾਲ ਨ ਜਾਂਵਦੀ ਪੇਸ਼ ਕੋਈ ਆਹਡਾ ਨਾਲ ਉਹਦੇ ਕਿਉਂ ਲਗਾਇ ਰਹੇ
ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਸੁਮੇਰ ਤੇ ਵੇਖਯਾ ਨ ਏਥੇ ਲੋਕ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੇ ਆਇ ਰਹੇ
ਲੋਕਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਹੋਊ ਭੰਡੀ ਕਿਉਂ ਹਰ ਥਾਂ ਪਾਜ ਉਘੜਾਇ ਰਹੇ
ਨਾਲ ਸੂਰਜ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵੀਵੇ ਕਰਨ ਬਰਾਬਰੀ ਚਾਹਿ ਰਹੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਕਿਸੇ ਓਸਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਯਾਂ ਨ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਹੋਏ ਤੱਯਾਰ ਸਾਰੇ
ਜਾਇ ਕਹਿਨ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ ਬਾਲੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੇ ਤਈਂ ਪੁਕਾਰ ਸਾਰੇ
ਬਾਂਬੇ ਕਹਯਾ ਆਦੇਸ ਕਰਤਾਰ ਤਾਈਂ ਜਿਧੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਅਵਿਤਾਰ ਸਾਰੇ
ਆਸਨ ਲਾ ਬੈਠੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਰਹੇ ਨਰ ਨਾਰ ਸਾਰੇ

ਭੰਗਰ ਨਾਥ

ਭੰਗਰ ਨਾਥ ਨੇ ਤਮਕ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਯਾ ਹੁਣ ਉਲਟੀ ਕਾਰ ਚਲਾਈ ਕਾਹਨੂੰ
ਬਾਣਾਯਾ ਰਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਦਾ ਸੀ ਆਂਦਾ ਨਕਸ਼ਿਹ ਪਧਾਰਕੀ ਯਾਤਰੀ ਰਾਹਨੂੰ

ਪਾ ਕੱਪੜੇ ਲਏ ਸੰਸਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਗ੍ਰਿਸਤ ਦੇ ਲੱਤ ਅੜਾਈ ਕਾਹਨੂੰ
ਸਾਧ ਹੋ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲਯੋਂ ਕਾਂਜੀ ਦੁੱਧ ਦੇ ਵਿਚਰਲਾਈ ਕਾਹਨੂੰ
ਆਈ ਰੀਤ ਗਜਾਨ ਦੀ ਹੱਥ ਨਾਹੀਂ ਐਵੇਂ ਫਿਰਕੇ ਉਮਰਗਵਾਈ ਕਾਹਨੂੰ
ਰਲ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੋਹਮਾਯਾ ਦੀ ਪੰਡ ਉਠਾਈ ਕਾਹਨੂੰ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਭੰਗਰਨਾਥ ਸੁਣੀਂ ਬੋਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਸਿਰ ਤੂੰ ਖੋਹ ਪਵਾਈ ਐਵੇਂ
ਜੋਗੀ ਬਣਯੋਂ ਯੁਕਤ ਨ ਹੱਥ ਆਈ ਤਪ ਧੂਣੀਆਂ ਦਿਹ ਜਲਾਈ ਐਵੇਂ
ਤੇਰੀ* ਮਾਂ ਕੁਚੱਜੀ ਨ ਵੱਲ ਓਹਨੂੰ ਭਾਂਡਾ ਧੋਇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਗ ਲਾਈ ਐਵੇਂ
ਦੁੱਧ ਜੋਗ ਰੂਪੀ ਗਿਆ ਫਟਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਰਿੜਕਹੀ ਉਮਰ ਵੰਜਾਈ ਐਵੇਂ
ਮੱਖਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੱਥ ਆਯਾ ਨ ਚਾਟੀ ਦਿਹ ਦੀ ਰਿੜਕ ਘਸਾਈ ਐਵੇਂ
ਕਾਇਰ ਹੋ ਕੇ ਛੱਡ ਗ੍ਰਿਸਤ ਨੱਠੇ ਮਾਂ ਪਿਉ ਦੀ ਕਿਰਤ ਗਵਾਈ ਐਵੇਂ
ਫਿਰੋ ਮੁੜ ਗ੍ਰਿਸਤ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੀ ਉਤੋਂ ਸ਼ਕਲ ਅਤੀਤ ਬਨਾਈ ਐਵੇਂ
ਮੰਗੋ ਟੁਕੜੇ ਫੇਰ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਤੋਂ ਆਵੇ ਸ਼ਰਮ ਨ ਲਾਜ ਲਵਾਈ ਐਵੇਂ
ਮਿਟੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇਤਿਸ਼ਨਾ ਨਹੀਂ ਉਤੋਂ ਸ਼ਕਲ ਅਵਿਧੂਤ ਦਿਖਾਈ ਐਵੇਂ
ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖੋਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਵੁਲਾਈ ਐਵੇਂ

ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧

ਜਗੁਪਰਬੋਧਹਿ ਮੜੀਬਧਾਵਹਿ । ਆਸਣੁਤਿਆਗਿਕਾਹੇਸਚੁਪਾਵਹਿ
ਮਮਤਾਮੋਹੁਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ । ਨਾਅਉਧੂਤੀ ਨਾ ਸਿਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਜੋਗੀ ਬੈਸਿ ਰਹਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਖ ਭਾਰੀ ॥
ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਂਗਤ ਲਾਜ ਨ ਲਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗਾਵਹਿ ਗੀਤ ਨ ਚੀਨਹਿ ਆਪੁ । ਕਿਉ ਲਾਗੀ ਨਿਵਰੈ ਪਰਤਾਪੁ
ਗੁਰਕੈਸਬਦਿਰਚੈਮਨਭਾਇ । ਭਿਖਿਆਸਹਜਵੀਚਾਰੀਖਾਇ ॥ ੨ ॥
ਭਸਮਚੜਾਇਕਰਹਿ ਪਾਖੰਡੁ । ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਹਹਿ ਜਮ ਡੰਡੁ ।

* ਮਾਂ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖਨਾਥ

ਫੂਟੇ ਖਾਪਰੁ ਭੀਖਨ ਭਾਇ । ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥
 ਬਿੰਦੁ ਨ ਰਾਖਹਿ ਜਤੀ ਕਹਾਵਹਿ । ਮਾਈ ਮਾਗਤ ਤੈ ਲੋਭਾਵਹਿ
 ਨਿਰਦਇਆ ਨਹੀ ਜੋਤਿਉ ਜਾਲਾ । ਬੂਡਤ ਬੂਡੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ੪ ॥
 ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਖਿੰਥਾ ਬਹੁ ਬਟੂਆ । ਬੂਠੇ ਖੇਲੁ ਖੇਲੈ ਬਹੁ ਨਟੂਆ
 ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁ ਜਾਰੈ । ਵਿਣਕਰ ਮਾਕੈ ਸੋ ਉਤਰ ਸਿਪਾਰੈ ॥ ੫ ॥
 ਮੁੰਦਾ ਫਟਕ ਬਨਾਈ ਕਾਨਿ । ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਬਿਦਿਆ ਬਿਗਿਆਨਿ
 ਜਿਹਵਾਇੰਦੀ ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਨਾ । ਪਸੂ ਭਏ ਨਹੀ ਮਿਟੈ ਨੀਸਾਨਾ ॥ ੬ ॥
 ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਲੋਗਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਜੋਗਾ । ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ ਚੁਕਸਿ ਸੋਗਾ
 ਉਜਲੁ ਸਾਚੁ ਸੁ ਸਬਦੁ ਹੋਇ । ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਵੀਚਾਰੈ ਸੋਇ ॥ ੭ ॥
 ਤੁਝ ਪਹਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਤੂ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ । ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਕਰੇ ਸੁਹੋਗੁ
 ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਸੁ ਚੀਤੁ । ਨਾਨਕ ਜੋਗੀ ਤ੍ਰਿਭੁਵਣ ਮੀਤੁ ॥ ੮ ॥

ਇਸਦਾ ਭਾਵ

ਭੇਖ ਧਾਰਿਆ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਠੱਗਣੇ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਕਾਸਨੂੰ ਪਾਜ ਦਿਖਾਵਦੇ ਓ
 ਆਸਨ ਛੱਡ ਕੇ ਫਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪਿੰਡਾਂ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨੂੰ ਪਏ ਵਧਾਵਦੇ ਓ
 ਨ ਜੋਗੀ ਤੇ ਰਹੇ ਰਿਸਤੀ ਨ ਭੈਂ ਭੈਂ ਧੱਕੇ ਪਏ ਖਾਵਦੇ ਓ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਏ ਜੋਗੀ ਮੁੜ ਮੁੜ ਓਹਨੀਂ ਬੂਹੀਂ ਆਵਦੇ ਓ
 ਕਰੋ ਕਿਰਤ ਨ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਓ ਟੁਕੜੇ ਪੇਟ ਪਾਲਦੇ ਨਹੀਂ ਸਰਮਾਵਦੇ ਓ
 ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਚੀਤ ਨ ਵੱਸ ਰਹੇ ਗੋਤ ਮਾਯਾ ਦੇ ਵਿਚ ਲਗਾਵਦੇ ਓ
 ਮਾਯਾ ਵੰਡ ਨ ਉੱਤਰੇ ਸਿਰ ਉਤੋਂ ਲਾ ਕੇ ਭਸਮ ਪਾਖੰਡ ਜਤਾਵਦੇ ਓ
 ਬਿੰਦੁ ਕਾਬੂ ਨ ਸੱਕਦੇ ਰੱਖ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚ ਜੱਗ ਦੇ ਜਤੀ ਕਹਾਵਦੇ ਓ
 ਖਿਮਾ, ਦਯਾ, ਉਪਕਾਰ ਨ ਵਿਚ ਤੁਸਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਨਿੱਤ ਜਲਾਵਦੇ ਓ
 ਭੰਡਾ ਫੂਡੀ ਖਿੰਥਾ ਫਾਹੁੜੀ ਲਈ ਫਿਰੋ ਵਾਂਗ ਨਟਾਂ ਦੇ ਸਾਂਗ ਬਨਾਵਦੇ ਓ
 ਦਿੰਤਾ ਈਦਖਾ ਦੀ ਮੰਦਰ ਮੰਗ ਵਲ ਦੀ ਮੰਦਰ ਬਾਰਟ ਸਵਾਹ ਹੁਮਾਵਦੇ ਓ
 ਪੂਰਨ ਰਾਜਾਨ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤੀ ਲੋਭਨੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇ ਵੇਖੀ ਆਕੇਨ ਪੜਾਵਦੇ ਓ

ਪੰਜੇ ਇੰਦਰੇ ਪਏ ਸਵਾਦ ਲੱਭਨ ਵੱਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਖਾਂਵਦੇ ਓ
 ਖਾਕੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੇਟ ਰਹਿੰਦੇ ਭਗਤੀ ਗਜਾਨਨ ਮੂਲ ਕਮਾਂਵਦੇ ਓ
 ਖਾਕੇ ਦੁੱਧ ਮਲਾਈਆਂ ਗ੍ਰਿਸ਼ਤੀਆਂ ਤੋਂ ਭਾਰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਂਵਦੇ ਓ
 ਭੁੱਖੇ ਮਾਨ ਦੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਸਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚ ਮੇਲਿਆਂ ਦੇ ਕਾਹਨੂੰ ਧਾਂਵਦੇ ਓ
 ਖਿੰਬਾ ਡੰਡੇ ਤੇ ਭਸਮ ਵਿਚ ਜੋਗ ਨਾਹੀਂ ਖੋਹ ਪਾਕਿਉਂ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਂਵਦੇ ਓ
 ਵਿਚ ਮਾਯਾ ਦੇ ਹੋਇ ਨਿਰਲੇਪ ਵਰਤੋਂ ਸੱਚਾ ਜੋਗ ਜੇ ਪਾਵਨਾ ਚਾਂਹਵਦੇ ਓ
 ਜੋਗ ਮੜ੍ਹੀ ਮਸਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਨਾਹੀਂ ਐਵੇਂ ਰੁਲ ਕੇ ਉਮਰ ਗਵਾਂਵਦੇ ਓ
 ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਐਵੇਂ ਜੋਗ ਦਾ ਦੁਖ ਉਠਾਂਵਦੇ ਓ

ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਰਾਸਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਪੈਸਿਆਂ ਵਾਲਾ ਲੋਟਾ ਚੁਰਾ ਲੈਨਾ

ਰਾਸ ਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਪਾਈ ਰਾਸ ਹੈ ਸੀ ਵਿਚ ਗੜਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਖਾਯਾ ਜੀ
 ਵੇਖਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਯਾ ਰਸ ਬਹੁਤਾ ਧਨ ਬਹੁਤ ਓਹਦੇ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਵੇਖ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਮਨ ਫਿਰ ਗਿਆ ਲੋਟਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਇ ਚੁਰਾਯਾ ਜੀ
 ਇਕ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਕੇ ਦੂਰ ਸਾਰੇ ਲੋਟਾ ਕਿਧਰੇ ਜਾਇ ਛਪਾਯਾ ਜੀ
 ਓਹਨਾਂ ਭਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਭਗਤ ਭੁੱਲ ਗਈ ਲੋਟਾ ਨਜ਼ਰੀਂ ਜਦੋਂ ਨ ਆਯਾ ਜੀ
 ਰੋਲਾ ਪਾ ਲੱਗੇ ਓਹਦੀ ਢੂੰਡ ਕਰਨੇ ਆਯਾ ਹੱਥ ਨ ਦੁਖ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
 ਸਰਬੱਗ ਬਾਬੇ ਝੱਟ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋਗੀਆਂ ਪਾਪ ਕਮਾਯਾ ਜੀ
 ਤੁਰਤ ਭੇਜ ਅਜਿੱਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਤਾਈਂ ਲੋਟਾ ਦੱਬਯਾ ਚਾਇ ਕਵਾਯਾ ਜੀ
 ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜੋਗੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਕੀਤੇ ਸਿੱਧਾਂ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰੋਧ ਵਧਾਯਾ ਜੀ
 ਦੱਬਾ ਪਾਉਨ ਲਈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਲ ਸ਼ਕਤ ਦਾ ਚਾਇ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ

ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਦੇਹਾਂ ਪਲਟਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਨਾ

ਤਮਕਖਾਧੀ ਇਹ ਜੋਗੀਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਦੱਬਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲੇ ਤੇ ਪਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਝੱਟ ਪੱਟ ਦੇਹਾਂ ਪਲਟਾ ਲਈਆਂ ਰਿੱਧਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਸੱਪ ਸ਼ੇਰ ਬਘਯਾੜਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਉੱਡ ਵਿਚ ਆਕਾਸ਼ ਭਰਮਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਕਈ ਚੜ੍ਹ ਦੀਵਾਰਾਂ ਤੇ ਰੁਖਾਂ ਉਤੇ ਭੈ ਦੇ ਕੇ ਲੋਕ ਡਰਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਭਯੰਕਰ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਲੋਕ ਡਰਕੇ ਜਿੰਦਾਂ ਛਪਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਗੋਲੇ ਅੱਗ ਕਿੰਕਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਵਰਸਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਉਂਸ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਨਾ

ਸਿੱਧ ਉੱਡ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਡਰਾ ਦਿੱਤੇ
ਬਾਬੇ ਕਉਂਸ ਓਹਨਾਂ ਪਿਛੇ ਛੱਡ ਦਿਤੀ ਜਿਸ ਮਾਰ ਕੇ ਸਿਰ ਉਡਾ ਦਿੱਤੇ
ਜਿੱਧਰ ਜਾਣ ਵੱਜੇ ਤਾੜ ਤਾੜ ਸਿਰ ਤੇ ਰਿੱਧਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੇ
ਵਿਚ ਪਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਕਰ ਕੱਠੇ ਮੁੜ ਥਾਉਂ ਥਾਂ ਲਿਆ ਬੈਠਾ ਦਿੱਤੇ
ਮਾਰੇ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਜੋਗੀਆਂ ਚੁਪ ਵੱਟੀ ਅੱਗੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਦਿੱਤੇ
ਕਰਾਮਾਤ ਗੁਮਾਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਾਰੇ ਜੋਗੀਆਂ ਵਾਲੇ ਗਵਾ ਦਿੱਤੇ

ਅਜਿੱਤਾ ਰੰਧਾਵਾ

ਮਾਨ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਬਦਲੇ ਉੱਠ ਚੈਧਰੀ ਤਾਲ ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਕੇ
ਚਾਦਰ ਪਾਣੀ ਤੇ ਚਾਇ ਵਛਾ ਦਿੱਤੀ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਇਕਰ ਕੇ
ਬੇੜੀ ਵਾਂਗ ਓਹ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਏਧਰ ਓਧਰ ਉਸਤਈਂ ਫਿਰਾਇਕਰ ਕੇ
ਓਸ ਦਿਨ ਬੜਾ ਝੱਖੜ ਚੱਲ ਯਾ ਸੀ ਮਰੇ ਬਹੁਤ ਪੰਛੀ ਦੁੱਖ ਪਾਇਕਰ ਕੇ
ਫੜ ਫੜ ਮੋਏ ਪੰਛੀ ਤਾਲ ਵਿਚੋਂ ਛੱਡੀ ਜਾਂਵਦਾ ਮੁੜ ਜਵਾਇਕਰ ਕੇ
ਸਾਰੇ ਮੋਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ ਚੈਲਾ ਲੋਕ ਹੋਏ ਕੱਠੇ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇਕਰ ਕੇ
ਧੱਨ ਧੱਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਭ ਲੋਕ ਸੁਨਾਇਕਰ ਕੇ
ਜਿਧੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇਹ ਬਰਕਤਾਂ ਨੇ ਓਹ ਦੀ ਰੀਸ ਕਟੇ ਕਿਹੜਾ ਆਇਕਰ ਕੇ
ਸੁਣ ਚੈਧਰੀ ਤਈਂ ਬੁਲਾ ਬਾਬੇ ਦਿੱਤਾ ਵਰਜ ਕੁਝ ਭੇਦ ਸਮਝਾਇਕਰ ਕੇ
ਸਿੱਧ ਉੱਠ ਗਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ ਬੁਲਾਕਰ ਕੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਹੋਈ ਬਹੁਤ ਚਰਚਾ ਏਥੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾਂ ਓਹ ਗੋਸ਼ਟ ਸਾਰੀ ਲਿਖਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦੇ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਸਾਰੀ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਏਥੇ ਦੁਹਰਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹ ਦੇਖੋ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਭੈ ਤੋਂ ਪਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਯੋਗ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਲਿਖ ਯਾਂ ਸਮਝੇ ਆਮ ਲੁਕਾਈ ਨਾਹੀਂ
ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖੇ ਨਹੀਂ ਯੋਗ ਲੱਖਨ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਭੀ ਏਡ ਚਤਰਾਈ ਨਾਹੀਂ

ਵਧ ਜਾਇ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਉੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਰੀਤ ਚਲਾਈ ਨਾਹੀਂ

ਤਥਾ

ਕਰ ਆਖਰੀ ਗੋਸ਼ਟ ਨਾਲ ਬਾਬੇ ਸਿੱਧ ਚੰਗੀ ਹੀ ਖੰਬ ਠਪਾਇ ਗਏ
ਲੋਕਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਸਨ ਆਪਣੇ ਝੱਟ ਉਠਾਇ ਗਏ
ਕਦੇ ਮੁੜ ਕੇ ਫੇਰ ਨ ਮੂਲ ਆਏ ਸ਼ਰਮ ਖਾ ਕੇ ਮੂੰਹ ਛਪਾਇ ਗਏ
ਗੁਰ ਅੱਚਲੋਂ ਪਰਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਰਤਾਰ ਪੂਰੇ ਮੁੜ ਆਇ ਗਏ

ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦੀਆਂ ਰੋਣਕਾਂ

ਮਾਯਾ ਮਰਦ ਦੀ ਤੇ ਛਾਯਾ ਰੱਖ ਦੀ ਜੀ ਓਹਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਥਾਂ ਜਾਇ ਰਹੇ
ਬੈਠੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਪੂਰੇ ਮੰਗਲ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਛਾਇ ਰਹੇ
ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਹੀ ਅੱਠ ਦਾ ਚਲੇ ਲੰਗਰ ਭੁੱਖੇ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਅੱਠ ਖਾਇ ਰਹੇ
ਸਤਿਸੰਗੀਆਂ ਦੀ ਰਹੇ ਭੀੜ ਸਦਾ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਬਾਬੇ ਪਾਸੋਂ ਪਾਇ ਰਹੇ
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਰੱਬ ਦੀ ਖੋਜ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਰਹੇ
ਧਰਮਸਾਲ ਦੇ ਆਣਕੇ ਚਹੂੰ ਪਾਸੀਂ ਕੁਟੀਆ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਬਨਾਇ ਰਹੇ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਦਰੋਂ ਬਾਬੇ ਦਿਓਂ ਨੀਤ ਆਪਣੀ ਤੇ ਵਰੋਸਾਇ ਰਹੇ
ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਦੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਿਰਤ ਕਰਦੇ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ ਦਿਖਾਇ ਰਹੇ
ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਹੀ ਭਜਨ ਦਾ ਰੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਨਾਮ ਸੰਗੀਆਂ ਤੋਂ ਜਪਵਾਇ ਰਹੇ
ਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ ਦਿਖਾਇ ਰਹੇ
ਇਕ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜੀ ਨਾ ਸਵੰਤ ਸਭ ਤਈਂ ਸੁਨਾਇ ਰਹੇ
ਪੂਜੇ ਬਿਨਾਂ ਅਕਾਲ ਦੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨ ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਸਬਕ ਪੜ੍ਹਾਇ ਰਹੇ
ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਵਿਸ਼ਨ ਸਭ ਕਰੇ ਪੈਦਾ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਦਾਰੂ ਪਲਖਾਇ ਰਹੇ
ਖੋਜੀ ਰੱਬ ਦੇ ਖੁਸ਼ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੇਟੂ ਅਰਥੀ ਲੋਕ ਖੁਨਸਾਇ ਰਹੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਗੰਗਾ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਨੇ

ਬਤ ਗਿਆ ਸਮਾ ਕੁਝ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਬੇ ਸੈ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਤਰਾਯਾ ਜੀ
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੈ ਚੁਰਾਸੀਏਂ ਸਾਲ ਅੰਦਰ ਮਾਹ ਵਾਰਨੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਆਯਾ ਜੀ
ਸਾਧ ਸੰਤ ਉਥੇ ਕੱਠੇ ਬਹੁਤ ਹੋਏ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇਖਨਾ ਚਾਹਯਾ ਜੀ

ਨਾਲ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੋਲਾ ਦੇਖਨੇ ਨੂੰ ਚਾਲਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਭੂਮੀਏਂ ਚੋਰ ਦਾ ਮੇਲ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚਲ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਯੋਂ ਦ੍ਰਾਬੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਦਰਸਦਿਖਾਂ ਵਦੇ ਨੇ
 ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਪੁਰ ਦੇ ਪਰਗਣੇ ਇੱਕ ਨਗਰ ਧਰਮਸਾਲ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾਲਾਂ ਵਦੇ ਨੇ
 ਓਸ ਦੇਸ ਦਾ ਭੂਮੀਆਂ ਧਾੜਵੀ ਸੀ ਓਹ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਟਾਂ ਵਦੇ ਨੇ
 ਆਏ ਗਏ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਦਾ ਦਿਣ ਦੀਹਵੀਂ ਧਾੜਾ ਮਾਰਨਾ ਓਹ ਤੋਂ ਛੁਡਾਂ ਵਦੇ ਨੇ

ਭੂਮੀਏਂ ਦਾ ਸੁਧਾਰ

ਰਾਤ ਰਹਿ ਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਕਹਿ ਗਏ ਤਿਵੇਂ ਓਹ ਕਾਰ ਕਰਦਾ
 ਚੋਰੀ ਧਾੜੇ ਨੂੰ ਓਸ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਕਰਦਾ
 ਸਾਧ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਗਰੀਬ ਦੀ ਜੀ ਸੇਵਾ ਮੱਦਦ ਹੋ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਕਰਦਾ
 ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋ ਪਾਸ ਸੀ ਖਾ ਘੱਤਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨ ਸੀ ਓਹ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ
 ਜਦ ਪੱਲੇ ਨ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਕਾਹਦੀ ਬੈਠ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚ ਵਚਾਰ ਕਰਦਾ
 ਗੁਰਾਂ ਕਹਯਾ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਨਾ ਨਹੀਂ ਧਾੜਾ ਮਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੁਮਾਰ ਕਰਦਾ
 ਤਦ ਕਾਰ ਚੱਲੇ ਹੁਣ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵਿਚ ਮਨ ਦੇ ਫਿਕਰ ਓਹ ਭਾਰ ਕਰਦਾ
 ਅੰਤ ਸੋਚਿਆ ਲੁੱਟੀਏ ਰਾਜੇ ਤਾਈਂ ਹੈ ਓਹ ਕਿਹੜਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਦਾ
 ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਓਹ ਧਨ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਜੀ ਰਾਜਾ ਪਿਆ ਕੱਠਾ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਕਰਦਾ
 ਖਾਣ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੱਕਾ ਮਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦਾ

ਭੂਮੀਏਂ ਨੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਘਰ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਜਾਨਾ

ਸੋਹਣੀ ਪਾਇ ਪੁਸ਼ਾਕ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ ਦਰ ਰਾਜੇ ਦਾ ਜਾਇ ਖੁਲ੍ਹਾਯਾ ਜੀ
 ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੇ ਪੁੱਛਯਾ ਕੌਣ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੈਂ ਚੋਰ ਹਾਂ ਆਖ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਆਖਯਾ ਸੀ ਸਦਾ ਸੱਚ ਬੋਲੀਂ ਓਸ ਬਚਨ ਦੇ ਤਈਂ ਨਭਾਯਾ ਜੀ
 ਡਿੱਠਾ ਓਸ ਨੇ ਇਹ ਅਮੀਰ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਨ ਅਟਕਾਯਾ ਜੀ
 ਕਿਸੇ ਓਸ ਤੇ ਭਰਮ ਨ ਮੂਲ ਕੀਤਾ ਮਹਿਲੀਂ ਜਾ ਵੜਯਾ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
 ਕੰਢ ਦੇਲਤ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈ ਪੰਡ ਭਾਰੀ ਇੱਕ ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਤਈਂ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
 ਥੋੜਾ ਨਾਲ ਭੁਲੇਖੇ ਦੇ ਲੈ ਕਰ ਕੇ ਛੇਤੀ ਮੂੰਹ ਦੇ ਵਿਚ ਚਾ ਪਾਯਾ ਜੀ

ਓਹ ਤਾਂ ਲੂਣ ਸੀ, ਖਾਕੇ ਕੰਬ ਗਿਆ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਯਾਦ ਆਯਾ ਜੀ
ਨਿਮਕ ਖਾ ਕੇ ਬੁਰਾ ਨ ਮੂਲ ਕਰਨਾ ਪੈਰਤੁਰਤਪਿਛਾਂਹ ਪਰਤਾਯਾ ਜੀ
ਓਥੋਂ ਕੁਝ ਨਾ ਲਿਆ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਿੱਖੀ ਸਿੱਖਯਾ ਤਈਂ ਨਭਾਯਾ ਜੀ

ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਦਿਣੇ ਖਬਰ ਹੋਣੀ ਤੇ ਓਸਨੇ ਸ਼ੱਕ ਵਿਚ ਫੜਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ

ਦਿਣੇ ਉਠ ਦਿਆਂ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਰਾਜਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨੇ ਜਿੰਦੇ ਲਾਹਿ ਸਾਰੇ
ਰਾਤ ਹੋਈ ਚੋਰੀ ਚੋਰ ਆਯਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਘਬਰਾਇ ਸਾਰੇ
ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ ਡਿੱਠਾ ਬੱਧੀ ਪੰਡ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਿਸਮਾਇ ਸਾਰੇ
ਲੱਗਾ ਪਤਾ ਨ ਕੀਹ ਇਹ ਖੇਲ ਹੋਯਾ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਖਿਆਲ ਦੁੜਾਇ ਸਾਰੇ
ਆਯਾ ਚੋਰ ਭੀ ਤੇ ਖੜਯਾ ਕੁਝ ਭੀ ਨ ਇਹ ਗੱਲ ਕੀਹ ਕਹਿਨ ਸੁਨਾਇ ਸਾਰੇ
ਅੰਤ ਫੇਰ ਡੋਂਡੀ ਰਾਜੇ ਵਕਤ ਓਸੇ ਸੁਭੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਪਕੜ ਮੰਗਾਇ ਸਾਰੇ
ਕੀਤੀ ਪੁੱਛ ਤੇ ਮੰਨਯਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨ ਰਾਜੇ ਬੰਨ੍ਹ ਬੇ ਦੋਸ ਕੁਟਵਾਇ ਸਾਰੇ
ਸੁਣਯਾਂ ਭੂਮੀਏਂ ਇਹ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰਾਜੇ ਬੇ ਗੁਨਾਹ ਸਤਾਇ ਸਾਰੇ

ਭੂਮੀਏਂ ਨੇ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਨਾ

ਸੁਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਯਾਦ ਸੋ ਆਯਾ ਜਲਦੀ
ਹੁਣ ਦਯਾਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਸਦਾ ਕਰਨੀ ਯਾਦ ਕਰ ਇਹ ਗੱਲ ਪਛਤਾਯਾ ਜਲਦੀ
ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਉਠ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਧਾਯਾ ਜਲਦੀ
ਸਿੱਧਾ ਜਾਇ ਕਰਹਿਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਖਲਾਇ ਉਂਗਾ ਦੇ ਤਈਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜਲਦੀ
ਮਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਚੋਰ ਤੇਰਾ ਮੈਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਯਾਂ ਮਾਰ ਜਤਾਯਾ ਜਲਦੀ
ਇਹ ਸਾਰੇ ਬੇ ਦੋਸ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰਾਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਛੁਡਾਯਾ ਜਲਦੀ

ਰਾਜਾ ਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਕੇ ਪੁੱਛਨਾ

ਰਾਜਾ ਆਖਦਾ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨਗੀ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਤਈਂ ਬਨ੍ਹਵਾਯਾ ਕਿਉਂ
ਜੇ ਕਰ ਸੱਚ ਭਾਈ ਓਹੋ ਚੋਰ ਹੈਂ ਤੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਲ ਓਥੇ ਛੱਡ ਆਯਾ ਕਿਉਂ
ਤੇਨੂੰ ਵੇਖਯਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਰੋਕਯਾ ਨ ਮਾਲ ਜੇਵਰਨਹੀਂ ਲਿਆਯਾ ਕਿਉਂ
ਆਯਾ ਕਿਸ ਦਾ ਖੋਫ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੱਚ ਦੱਸ ਹੁਣ ਭੇਦ ਛਪਾਯਾ ਕਿਉਂ

ਚੋਰ ਨੇ ਸੱਚ ਸੱਚ ਦੱਸਨਾ

ਖੋਫ ਤੇਰਾ ਤੇ ਨ ਤੇਰੇ ਪਹਿਰਯਾਂ ਦਾ ਖੋਫ ਹੋਰ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਇ ਗਿਆ

ਨਿਮਕ ਖਾ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ ਸੱਚ ਬੋਲਨਾ ਗੁਰੂ ਸਿਖਾਇ ਗਿਆ
ਮਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ ਤੇਰਾ ਕੱਢ ਸਾਰਾ ਭਾਂਡਾ ਨਿਮਕ ਵਾਲਾ ਸੀ ਬਿਆਇ ਗਿਆ
ਭਰ ਚੁੱਟਕੀ ਮੂੰਹ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਖੌਫ ਮਨ ਤੇ ਤਦੋਂ ਹੀ ਛਾਇ ਗਿਆ
ਸਭ ਕੁਝ ਓਥੇ ਪਿਆ ਛੱਡ ਆਯਾ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਠੁੱਠ ਦੁਮਾਇ ਗਿਆ
ਸੁਣੀ ਬੇ ਗੁਨਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਚੱਲ ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਇ ਗਿਆ
ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਖੌਫ ਡਾਢਾ ਜਿਹੜਾ ਜਮਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਛੁਡਾਇ ਗਿਆ
ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅਸਰ ਚੋਰ ਦਾ ਪੈਦ ਬਾਇ ਗਿਆ

ਰਾਜਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ

ਐਹੋ ਜਿਹਾ ਗੁਰੂ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਤੇਰਾ ਦੱਸ ਕਿੱਥੇ ਹਈ ਜਿਸ ਤਰਾਯਾ ਤੇਨੂੰ
ਤੂੰ ਮੁਢ ਦਾ ਵਿਗੜਯਾ ਚੋਰ ਡਾਕੂ ਸੱਚਾ ਦੇਵਤਾ ਜਿਸ ਬਨਾਯਾ ਤੇਨੂੰ
ਓਹ ਤਾਂ ਖਾਸ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਸੀ ਸੱਚ ਬੋਲਨਾ ਜਿਸ ਸਿਖਾਯਾ ਤੇਨੂੰ
ਪੱਥਰ ਜਨਮ ਦਾ ਤੂੰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਚੁੱਕ ਭਵਜਲੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾਯਾ ਤੇਨੂੰ

ਚੋਰ

ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਕੀਹ ਮੇਥੋਂ ਭੀ ਬੜੇ ਪੱਥਰ ਲੱਖਾਂ ਭਵਜਲੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਉਸਨੇ
ਗੋਂ ਤੇ ਖਾਂ ਵਦੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂ ਤਰਾਂ ਦੇ ਲੱਖਾਂ ਜੀਵ ਪਾਪੀ ਪਾਰ ਲਾਇ ਉਸਨੇ
ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਤੇ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਵਲੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ ਤਰਾਇ ਉਸਨੇ
ਅੱਜ ਤੱਕ ਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਬਨਯਾ ਨੀ ਚ ਚੁੱਕ ਕੇ ਝੋਲੀ ਚਾ ਪਾਇ ਉਸਨੇ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਓਹਦੇ ਅੱਗੇ ਨੀ ਉਂਟੇ ਗੋਂ ਸ ਕੁਤਬ ਭੀ ਚਾ ਬੁਕਾਇ ਉਸਨੇ
ਨਜ਼ਰ ਮਿਹਰ ਦੀ ਜਿਸ ਤੇ ਚਾਇ ਕੀਤੀ ਵਿਚ ਪਲਕ ਨਿਹਾਲ ਕਰਾਇ ਉਸਨੇ
ਉਣੇ ਭਰ ਦਿਤੇ ਭਰੇ ਕਰੇ ਉਣੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਚਮਕਾਰ ਦਿਖਾਇ ਉਸਨੇ
ਅੱਜ ਤੱਕ ਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਭੇਦ ਰੱਬ ਦੇ ਗੁੱਝੇ ਬਤਾਇ ਉਸਨੇ
ਮੱਕਾ ਫੇਰਯਾ ਤੇ ਰੀਠਾ ਕਰਾ ਮੀਠਾ ਡਿੱਗੇ ਪਰਬਤ ਚਾ ਅਟਕਾਇ ਉਸਨੇ
ਰਾਜਾ ਓਹਦੇ ਤੇਰੇ ਬਵਿਚ ਭੇਦ ਕੁਝ ਨ ਅੰਦਰ ਵੱਡੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਬਾਇ ਉਸਨੇ
ਸੋਹਣਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਮੇਰੇ ਜਹੇ ਪਾਪੀ ਅਪਣਾਇ ਉਸਨੇ
ਕੀਤੇ ਦੈਂਤਾਂ ਤੋਂ ਦੇਵ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵੱਡੇ ਜੁਲਮ ਤੇ ਪਾਪ ਮਟਾਇ ਉਸਨੇ

ਰਾਜਾ

ਕਹਿੰਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਯਾਂ ਦਰਸਨ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਾਸਤੇ ਦਰਸ ਕਰਾਈਂ ਮੈਨੂੰ
 ਭਲਾ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤਰ ਜਾਵਾਂ ਰਹਿਮ ਕਰ ਓਹ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਈਂ ਮੈਨੂੰ
 ਜਿਸ ਸੋਮੇ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੂੰ ਪੀਤਾ ਓਥੇ ਖੜ ਕੇ ਨਾਲ ਪਿਲਾਈਂ ਮੈਨੂੰ
 ਓਹ ਰੱਬ ਦਾ ਨੂਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਝੱਬ ਓਸਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਈਂ ਮੈਨੂੰ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਵਾਹ ਸਿੱਖੀ ਭੀ ਏਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਹੈ ਚੌਰ ਨਮੂਨਾ ਦਿਖਾਯਾ ਜੀ
 ਇਕ ਰਾਤ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਉੱਚਾ ਕਿਤਨਾ ਰੁੱਤਬਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
 ਆਪ ਤਰਯਾ ਦੈਂਤ ਤੋਂ ਦੇਵ ਬਨਯਾਂ ਨਾਲ ਰਾਜੇ ਦੇ ਤਈਂ ਤਰਾਯਾ ਜੀ
 ਪਰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭੀ ਧਨ ਆਖੀਏ ਜੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਬੱਠੇ ਲਾਯਾ ਜੀ
 ਓਹ ਮੂੜ੍ਹ ਪਾਪੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਚਰਨ ਫੜ ਨਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ
 ਤਾਰਨ ਭੂਮੀਏਂ ਵਾਂਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮੈਂ ਭੀ ਆਸਰਾਇਹੋ ਤਕਾਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਗੰਗਾ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਸੈ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹਰਦੁਾਰ ਜਾਕੇ ਡੇਰਾ ਡਾਰਦੇ ਨੇ
 ਓਥੇ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਹੱਡ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪਏ ਤਾਰਦੇ ਨੇ
 ਪਾਣੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਪੂਜ ਓਥੇ ਭੁੱਲੇ ਲੋਕ ਪਏ ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰਦੇ ਨੇ
 ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਮੁਕਤ ਸਾਰੇ ਨਿਹਚਾ ਵਿਚਰਿਦਯਾਂ ਵੱਡੀ ਧਾਰਦੇ ਨੇ
 ਅੱਗੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੇ ਜਾਲ ਲਾਏ ਚੰਗੇ ਲੁੱਟ ਜਾਤਰੂ ਕਾਜ ਸਵਾਰਦੇ ਨੇ
 ਲੋਕ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸੂਧ ਅਵਾਨ ਸਾਰੇ ਅਕਲ ਨਾਲ ਨ ਕੁਝ ਵਚਾਰਦੇ ਨੇ
 ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲੱਗ ਟੁਰਦੇ ਧਨ ਖਰਚਦੇ ਦੁੱਖ ਸਹਾਰਦੇ ਨੇ
 ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨ ਸਾਰੇ ਭਰਤ ਭੇਡਾਚਾਲ ਕਾਰਦੇ ਨੇ
 ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਬਾਬੇ ਸੁਨਾਯਾ ਹੋਂਕਾ ਅਤੇ ਸੱਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਚਾਰਦੇ ਨੇ
 ਸੀ ਕੁਦਰਤੀ ਖਿੱਚ ਜ਼ਬਾਨ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਏਲਦੇ ਭਰੇ ਪਯਾਰਦੇ ਨੇ
 ਮੋਲਾ ਉਲਟ ਪਿਆ ਸਾਰਾ ਵਲ ਬਾਬੇ ਖਾਂਦੇ ਨ ਸਪਾਂਡੇ ਹਟਿਦ ਵਾਹਦੇ ਨੇ
 ਜਾਂਦੀ ਪੇਸ਼ ਨ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰ ਚਰਚਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹਾਰਦੇ ਨੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਉਛਾਲਨਾ

ਬਾਬਾ ਜੀ ਖਲਾ ਹੋਯਾ ਓਸ ਜਾਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਸਨ ਪਿੰਡ ਭਰਾਇ ਰਹੇ
ਛੱਲ ਤਾਰਦੇ ਮੋਇਆਂ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਸੂਰਜ ਤਈਂ ਦਵਾਇ ਰਹੇ
ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਵੱਲ ਸਾਰੇ ਪਾਣੀ ਚੁਲੀਆਂ ਭਰ ਛੁਡਾਇ ਰਹੇ
ਲਾਹ ਕੱਪੜੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਾਇ ਵੜੇ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਲੋਕ ਨ੍ਹਾਇ ਰਹੇ
ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਲੱਗੇ ਮੂੰਹ ਕਰ ਲਹਿੰਦੇ ਵੇਖ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਬਿਸਮਾਇ ਰਹੇ
ਪਾਂਡੇ ਆਖਦੇ ਤਪਾ ਜੀ ਕੀਹ ਕਰਦੇ ਪਛੋਂ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਜਲ ਛੁਲ੍ਹਾਇ ਰਹੇ
ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕੀਹ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਜਲ ਚਲਾਇ ਰਹੇ
ਪਾਂਡੇ ਆਖਦੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਲੋਕ ਵਿਚ ਜਲ ਪੁਚਾਇ ਰਹੇ
ਕਹਿੰਦੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਹਾਂ ਖੇਤੀ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਵਾਇ ਰਹੇ
ਓਹ ਸੁੱਕਦੀ ਓਸ ਦੇ ਸਿੰਜਣੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਏਥੋਂ ਹਾਂ ਜਲ ਦਵਾਇ ਰਹੇ
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਹੱਸਨੇ ਲੋਕ ਲੱਗੇ ਵਿਚ ਠੱਠੇ ਦੇ ਗੱਲ ਉਡਾਇ ਰਹੇ
ਬੋਲੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਫੇਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਹੈਰਾਨਗੀ ਖਾਇ ਰਹੇ

ਪਾਂਡੇ

ਵਾਹਤ ਪਾਜੀ ਇਹ ਕੀਹ ਅਕਲ ਤੁਹਾਡੀ ਅਨਹੋਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਨਾਉ ਕੀਕੀ
ਏਥੋਂ ਕਈ ਸੌ ਕੋਹਾਂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਜਲ ਖੇਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪੁਚਾਉ ਕੀਕੀ
ਬੁੱਕਾਂ ਨਾਲ ਓਥੇ ਭਲਾ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੇ ਰਸਤਾ ਦੂਰ ਹੈ ਜਲ ਚਲਾਉ ਕੀਕੀ
ਜ਼ਰਾ ਸਮਝ ਕਰੋ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖੇਤੀ ਸੁੱਕਦੀ ਹਰੀ ਕਰਾਉ ਕੀਕੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬੋਲੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੱਸ ਕੇ ਸੁਣੋ ਪਾਂਡੇ ਮੱਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਸਾਥੋਂ ਪੁਛੋ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੇ ਆਪ ਸੂਰਜ ਲੋਕ ਪੁਚਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਕਿੱਥੇ ਸੂਰਜ ਕਿੱਥੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਸੋਚੋ ਅਕਲ ਜੇ ਕੁਝ ਰਖਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਜਲ ਪਹੁੰਚਦਾ ਨਹੀਂ ਸੂਰਜ ਲੋਕ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਲੈਜਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਸੂਰਜ ਧਰਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰੋੜ ਕੋਹਾਂ ਦੱਸੋ ਕਿਹੜੀਆਂ ਪੈੜੀਆਂ ਲਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਜਾਲ ਭਰਮ ਦੇ ਚਾਤਰਾਂ ਪਾ ਛੱਡੋ ਲੁੱਟ ਭੋਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਂਵ ਹੋਵੇ

ਔਗੂ ਬਣਕੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਪਏ ਲੁੱਟੇ ਭਾਰ ਪਾਪ ਦੇ ਪਏ ਉਠਾਂਵਦੇ ਹੋ
ਪੇਟ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬੈਠ ਤੀਰਥੀਂ ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦੇ ਹੋ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਚੰਗੀ ਸਾਰੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਦੀ ਅੱਗੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨ ਆਯਾ ਜੀ
ਸੋਲਾ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਮਗਰ ਲੱਗਾ ਭੇਖਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਬੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਉਪਵੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਏਕੰਕਾਰ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਾਯਾ ਜੀ
ਪਾਣੀ, ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨ ਮੁਕਤ ਪਈ ਗੰਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਸਿਖਾਯਾ ਜੀ
ਆ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰੋ ਏਹੋ ਲਾਭ ਵੱਡਾ ਜਤਲਾਯਾ ਜੀ
ਸਤਿਸੰਗ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸਭ ਤੋਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰੇ ਇਉਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਨਾਮ ਜਾਪੇ ਤੇ ਨੇਕ ਕਮਾਈ ਕਰੋ ਵੰਡ ਛਕੋ ਸਦਾ ਫਰਮਾਯਾ ਜੀ
ਤਾਰ ਲੋਕ ਬੇ ਅੰਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਬੇ ਪਿਛਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਭਵਾਯਾ ਜੀ

ਸਹਾਰਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਬਾਬਾ ਗੰਗਾ ਤੋਂ ਪਰਤਯਾ ਦੇਸ ਵਲੋਂ ਸਤਿਨਾਮ ਪਰਚਾਰ ਕਰਾਇ ਰਿਹਾ
ਅੱਗੋਂ ਆਇ ਸਹਾਰਨ ਪੁਰ ਜਦੋਂ ਕਾਜੀ ਮਸਲੇ ਇੱਕ ਸੁਨਾਇ ਰਿਹਾ
ਲੋਕਾਂ ਤਈਂ ਨਸੀਹਤਾਂ ਖੂਬ ਕਰਦਾ ਐਸ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਛਪਾਇ ਰਿਹਾ
ਬਾਬੇ ਬੋਲਿਯਾ ਸਬਦ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕੂੜ ਬੋਲ ਮੁਰਦਾਰ ਇਹ ਖਾਇ ਰਿਹਾ

ਵਾਰ ਮਾਝ ਮਃ ੧

ਕੂੜ ਬੋਲਿ ਮੁਰਦਾਰੁ ਖਾਇ ॥ ਅਵਰੀ ਨੈ ਸਮਝਾਵਣਿ ਜਾਇ
ਮੁਠਾ ਆਪਿ ਮੁਹਾਏ ਸਾਥੈ ॥ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਆਗੂ ਜਾਪੈ

ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ

ਜੇ ਕੁਝ ਆਖਦਾ ਸੋ ਕਮਾਂਵਦਾ ਨਹੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਮੁਰਦਾਰ ਨੂੰ ਖਾਂਵਦਾ ਏ
ਲੋਕਾਂ ਤਈਂ ਨਸੀਹਤਾਂ ਖੂਬ ਕਰਦਾ ਆਪ ਰਾਹ ਪੁੱਠੇ ਸਦਾ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਭੁੱਬਾ ਆਪ ਤੇ ਡੋਬੇਗਾ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਗੂ ਏਹੋ ਜਿਹਾ ਨਿਗੂ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਬਾ ਅਮਲ ਜੇ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮਸਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਉਣਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤਾਰਦੇ ਜੀਆਂ ਤਾਈਂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਪਹੁੰਚੇ ਆਨ ਭਾਈ

ਫੇਰ ਕਿਤੇ ਭੀ ਬਾਹਰ ਨ ਮੂਲ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਾਰਯਾ ਕੁੱਲ ਜਹਾਨ ਭਾਈ
 ਚੰਗੀ ਖੇਤੀ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਵਾਨ ਲੱਗੇ ਗਿਸਤ ਧਰਮ ਦੇ ਤਈਂ ਨਭਾਨ ਭਾਈ
 ਸਦਾ ਵਰਤ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਚੱਲ ਰਹੇ ਲੋਕ ਸੈਕੜੇ ਆ ਵਰੋਸਾਨ ਭਾਈ
 ਲੰਗਰ ਨਾਮ ਤੇ ਅੱਠ ਦੇ ਕਰੇ ਜਾਰੀ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਦੀ ਲਹਿਰ ਚਲਾਨ ਭਾਈ
 ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਸਿਤ ਫਕੀਰ ਮੋਲੀ ਚੱਲ ਆਂਵਦੇ ਲੈਨ ਗਯਾਨ ਭਾਈ
 ਸੀਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠ ਕੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਜਾਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਪਵਾਨ ਭਾਈ
 ਸਿੱਖੀ ਆਂਵਦੀ ਚੱਲ ਕੇ ਦੂਰ ਦੂਰੋਂ ਨਿਹਚਾ ਆਪਣੀ ਦੇ ਫਲ ਪਾਨ ਭਾਈ
 ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੂਰਗ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਦੇਖ ਦੇਉਤੇ ਪਏ ਲੋਭਾਨ ਭਾਈ
 ਬਹੁਤ ਕੁਟੀਆ ਬਣੀਆਂ ਇਰਦ ਗਿਰਦੇ ਸਿਤ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਗਾਨ ਭਾਈ
 ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਹੀ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਹੋਵੇ ਸਿੱਖ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਕਰਾਨ ਭਾਈ
 ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜਿੱਥੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੱਭੇ ਬਰਕਤਾਂ ਓਥੇ ਸੋਹਾਨ ਭਾਈ

ਸੀ-ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਨਿੱਤ ਦੀ ਕਾਰ

ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀਂ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਆਸਨ ਅੰਤ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਬੈਠੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਬਾਣਾ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਦਾ ਚਾਇਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਲਾਹਯਾ ਬਾਬੇ
 ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਿ ਸੁਥ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰੱਖ ਕੇ ਵਿਚ ਭੋਗ ਦੇ ਜੋਗ ਦਿਖਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਜੋ ਨਿਕੰਮੇ ਗ੍ਰਿਸਥ ਨੂੰ ਨਿੰਦਦੇ ਨੇ ਮੁਫਤ ਖੋਰਿਆਂ ਤਈਂ ਸਮਝਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਗ੍ਰਿਸਥ ਆਸ਼੍ਰਮ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈ ਉੱਚਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਪੜ੍ਹਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਖੱਟ ਘਾਲ ਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨੀ ਮੰਗ ਖਾਣੇ ਉੱਤਮ ਸਿਖ ਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਉਮਰ ਪਿੱਛਲੀ ਬੈਠ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੋਹਣਾ ਚਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਦੇ ਉਠ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਰੂਪ ਦਾ ਧਿਆਨ ਬਤਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਅੰਮ੍ਰਤ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਕੀਰਤਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਮਿਲ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹਿਰਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਧਰਮ ਸਾਲ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਤਬਾ

ਭੋਗ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਵੱਲ ਖੇਤਾਂ ਨਿੱਤ ਜਾਇ ਬਾਬਾ
 ਕਦੇ ਜਾ ਰਾਵੀ ਕੰਢੇ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਮੰਗਲ ਲਾਇ ਬਾਬਾ

ਹੱਥੀਂ ਆਪਨੀ ਕਰਦਾ ਕਾਰ ਖੇਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਕਾਂ ਤੋਂ ਕਰਵਾਇ ਬਾਬਾ
ਜੇ ਅੱਠ ਦਾਣਾ ਕੱਠਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਲੰਗਰ ਵਰਤਾਇ ਬਾਬਾ
ਪਹਿਰਪਿਛਲੇ ਸਾਧਫਕੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਗੁਣ ਅਕਾਲ ਦੇ ਗਾਇ ਬਾਬਾ
ਜੇ ਆਂਵਦੇ ਸਿੱਖ ਪਰੇਮ ਧਰਕੇ ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਓਹਨਾਂ ਸਿਖਲਾਇ ਬਾਬਾ
ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਤੋੜੀ ਕੀਰਤਨ ਨਿੱਤ ਹੋਵੇ ਰਾਹ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਚਲਾਇ ਬਾਬਾ
ਕਰੋ ਇੱਕ ਅਕਾਲ ਦੀ ਨਿੱਤ ਪੂਜਾ ਦੂਜਾ ਪੂਜਨਾ ਨਹੀਂ ਜਤਾਇ ਬਾਬਾ
ਪਾਜ ਭੇਖ ਪਾਖੰਡਾਂ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖੀ ਤਈਂ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਕਰਾਇ ਬਾਬਾ
ਮਾਯਾ ਆਵਨੇ ਨਿੱਤ ਬੇ ਅੰਤ ਲੱਗੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨ ਕਰੇ ਤਜਾਇ ਬਾਬਾ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਸ਼ੁਰਗ ਬਨ ਯਾ ਕਿਉਂ ਨ ਬਨੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਰਹਾਇ ਬਾਬਾ
ਸੁਣੇ ਹੋਰ ਪਰਸੰਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਉੱਚੇ ਨਿੱਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਇ ਬਾਬਾ

ਮੱਲੇ ਸ਼ੇਖ

ਵਿਚ ਦੇਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਦਿਣੀ ਓਹਨੀਂ ਯੱਸ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਛਾਇ ਰਿਹਾ
ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਨਿੱਤ ਰਹੇ ਚਰਚਾ ਦੇਸ਼ ਝੁਕ ਚਰਨੀਂ ਸਾਰਾ ਆਇ ਰਿਹਾ
ਇਕ ਨਾਮ ਮੱਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਹਾ ਸ਼ੇਖ ਆਪ ਦੇ ਤਈਂ ਸਦਾਇ ਰਿਹਾ
ਯੱਸ ਓਸਨੇ ਸੁਣਯਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਖੁਨਸ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਓਹ ਖਾਇ ਰਿਹਾ
ਆਯਾ ਦੇਖਨੇ ਚੱਲ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਬੈਠ ਸਭਾ ਹੰਕਾਰ ਵਧਾਇ ਰਿਹਾ
ਕੀਤਾ ਓਸ ਸਵਾਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜੋਸ਼ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਬੜਾ ਰਖਾਇ ਰਿਹਾ

ਸਵਾਲ

ਕਰੋ ਪੀਰ ਜੀ ਹੱਲ ਸਵਾਲ ਮੇਰਾ ਇਹ ਜੋ ਮਜ਼੍ਹਬ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਮਝੇ
ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿਹੜਾ ਵੱਡਾ ਕਿਸਨੂੰ ਵਿਚ ਧਯਾਨ ਸਮਝੇ
ਤੁਸੀਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਹੜੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਅੰਦਰ ਸੱਚਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਹੋ ਸੁਜਾਨ ਸਮਝੇ
ਕਿਹੜਾ ਰੱਬ ਤਾਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਾਨ ਸਮਝੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਹਿਨ ਮੱਲੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕੋਈ ਖੁਦਾ ਬਨਾਯਾ ਨਹੀਂ
ਮਜ਼੍ਹਬਨਾ ਮਰਸਤਾ ਵਨੀ ਆਂਦਾਰੀ ਦਾ ਏ ਬਗ਼ਾਵਤ ਰੱਬ ਕਿਸੇ ਨਿਹਿਰਾਯਾ ਨਹੀਂ

ਬੁਰਾ ਉਹ ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਅਮਲ ਬੁਰੇ ਪੱਖ ਮਜ਼ਬੀ ਰੱਬ ਰਖਾਯਾ ਨਹੀਂ
ਸੰਗ ਜੀਵ ਦੇ ਜਾਣਗੇ ਅਮਲ ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬਨੂੰ ਨਾਲ ਉਠਾਯਾ ਨਹੀਂ
ਬੂਠੀ ਦਿਹ ਤੇ ਦਿਹ ਦੇ ਮਜ਼ਬ ਬੂਠੇ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਮਜ਼ਬ ਵਿਚ ਆਯਾ ਨਹੀਂ
ਅਸਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਰਾਸਤਾ ਛੱਡਿਆ ਏ ਪੈਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਫਸਾਯਾ ਨਹੀਂ
ਨੂਰ ਰੱਬ ਥੀਂ ਸਭ ਜ਼ਹੂਰ ਹੋਯਾ ਅਨਜਾਣਾਂ ਨੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ
ਫਸੇ ਮਜ਼ਬੀ ਜਾਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਾ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਲਾਹਯਾ ਨਹੀਂ
ਮੱਲੋ

ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕੁਝ ਹੋਈ ਸੂਰਜ ਅੱਗੇ ਅਨੂਰ ਰਹਾਇ ਕੀਕੂੰ
ਸ਼ੇਖ ਆਖਦਾ ਪੀਰ ਜੀ ਹੋਰ ਦੱਸੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲੇ ਖੁਦਾਇ ਕੀਕੂੰ
ਸੁਰਖਰੂ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ ਏ ਜੀਵ ਆਖਰਤ ਦੁੱਖ ਨ ਪਾਇ ਕੀਕੂੰ
ਆਯਾ ਭੇਦ ਨ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੰਦਾ ਦੋਜ਼ਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਇ ਕੀਕੂੰ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਸੁਣੋ ਸ਼ੇਖ ਜੀ ਮੈਂ ਹੈ ਜਦ ਤੋੜੀ ਤਦੋਂ ਤਕ ਬੰਦਾ ਦੁੱਖ ਪਾਂਵਦਾ ਏ
ਜਦ ਤਕ ਹਉ ਮੈ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਾਯਾ ਵਾਂਗ ਮੱਕੜੀ ਦੁੱਖ ਉਠਾਂਵਦਾ ਏ
ਮਿਲ ਮੁਰਸ਼ਦਾਂ ਨੂੰ ਹਉ ਮੈ ਕੰਧ ਢਾਹੇ ਅੱਗੇ ਰੂਪ ਖੁਦਾ ਨਿਗ੍ਹਾ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਤੋਂ ਪੜਦਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਝੱਟ ਰੂਪ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਂਵਦਾ ਏ
ਜਦ ਤਕ ਹੈ ਦਿਹ ਹੰਕਾਰ ਬਨਯਾਂ ਹਉ ਮੈ ਧਾਰਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਂਵਦਾ ਏ
ਤਦ ਤਕ ਨ ਨੌਕੀ ਦੇ ਰਾਹ ਜਾਵੇ ਨਹੀਂ ਭੇਦ ਖੁਦਾ ਬਿਆਂਵਦਾ ਏ
ਜਦੋਂ ਦਿਹ ਤੋਂ ਆਪਨੂੰ ਵੱਖ ਸਮਝੇ ਬੰਨ੍ਹ ਨਫਸ ਦੇ ਤਈਂ ਠਹਿਰਾਂਵਦਾ ਏ
ਸੁਰਖਰੂ ਦਰਗਾਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਗ ਦੋਜ਼ਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਤੋਂ ਸੁਣ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੱਚਾ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋਏ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੁਣੇ ਦਾ ਗੁਮਾਨ ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਦਿਲ ਤੋਂ ਦੂਰ ਉਠਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਲੈਕੇ ਅੱਗ ਜਾ ਆਪਣੇ ਬਾਨਗਿਆ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਦਰ ਮਨ ਲਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਮਿੱਤ ਉਸ ਦਾ ਖਾਨ ਉਬਾਰਾ ਹੈ ਸੀ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਭੇਦ ਜਤਾਯਾ ਉਸ ਨੇ

ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਮੈਂ ਡਿੱਠਾ ਬੜਾ ਬਾਂਬੇ ਦਾ ਯੱਸ ਸੁਨਾਯਾ ਉਸ ਨੇ
ਓਹਨੂੰ ਸ਼ੋਕਹੋਗਿਆ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਰਨਾ ਪਾਕਦੀਦਾਰਦਾ ਚਾਹਯਾ ਉਸਨੇ

ਉਬਾਰੇ ਖਾਨ

ਓਹ ਖਾਨ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਚੱਲ ਆਯਾ ਬਾਬਾ ਓਸਨੇ ਰੂਪ ਖੁਦਾਇ ਡਿੱਠਾ
ਹਿਰਦਾ ਸੁੱਧ ਕਰ ਪਾਕਦੀਦਾਰ ਕੀਤਾ ਦਿਲੋਂ ਦੂਈ ਹੋਕਾਰ ਹਟਾਇ ਡਿੱਠਾ
ਰੂਪ ਦੇਖਦੇਸਾਰ ਹੀ ਠੰਢ ਪੈ ਗਈ ਸੁੱਖ ਅੰਦਰੇ ਬੇ ਬਹਾਇ ਡਿੱਠਾ
ਸਿਰ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਚਾਇ ਧਰਯੋ ਸੂ ਜਦੋਂ ਉਤ੍ਰਾਂ ਧਜਾਨ ਉਠਾਇ ਡਿੱਠਾ
ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਯਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਨਮੂਲ ਜੁਦਾਇ ਡਿੱਠਾ
ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਜਮਾਇ ਡਿੱਠਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜਿਵੇਂ ਪਾਰਸ ਛੋਂਹਦਯਾਂ ਕਰੇ ਸੋਨਾ ਚੰਦਨ ਨਾਲ ਅਰਿੰਡ ਕਮਾਲ ਹੋਯਾ
ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਦਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜਦੋਂ ਜਮਾਲ ਹੋਯਾ
ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਕਾਹੜਯਾ ਦੁੱਧ ਪਿਆਜਾ ਗਲਗਦੇ ਹੀ ਇਕਡਾਲ ਹੋਯਾ
ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜਿਸ ਘੜੀ ਕੀਤਾ ਉਹ ਨਿਹਾਲ ਹੋਯਾ

ਅੰਦ੍ਰਿਮਾਨ

ਇੱਕ ਅੰਦ੍ਰਿਮਾਨ ਫਕੀਰ ਆਹਾ ਜ਼ਾਹਿਰ ਭੇਖ ਫਕੀਰੀ ਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਪਾਯਾ ਭੇਦ ਫਕੀਰੀ ਦਾ ਮੂਲ ਨ ਸੀ ਝੂਠਾ ਉਪਰੋਂ ਪਾਜਦਿਖਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਪੋਲਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਂਸ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸਾਰਾ ਵਿਚ ਪੇਟ ਦੇ ਕੂੜ ਸਮਾਯਾ ਹੋਯਾ
ਜਿੰਦ ਬਾਦ ਹੋਕਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪੱਖ ਮਜ਼ਬੀ ਚਿੱਤ ਵਧਾਯਾ ਹੋਯਾ

ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਨੇ ਓਸ ਪਾਸ ਬਾਤ ਚੀਤ ਕਰਨੀ

ਓਹਦੇ ਪਾਸ ਉਬਾਰੇ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਜੀ ਵੱਡੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤ ਗਾਈ ਜਦੋਂ
ਅੱਗ ਈਰਖਾ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਭੜਕ ਉੱਠੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਕਰੀ ਵਡਿਆਈ ਜਦੋਂ
ਜਰ ਸੱਕਯਾ ਮੂਲ ਨ ਓਹ ਭੇਖੀ ਖੋਲ੍ਹ ਗੱਲ ਉਬਾਰੇ ਸੁਨਾਈ ਜਦੋਂ
ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਬੋਲੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਭਲਾ ਚਾਂਦਨੀ ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਈ ਕਦੋਂ

ਅੰਦ੍ਰਿਮਾਨ

ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਗਈ ਤੇਰੀ ਹਿੰਦੂ ਪੀਰ ਤਾਈਂ ਵਡਿਆਈ ਕਾਹਨੂੰ

ਵਿਚ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਕਿੱਥੇ ਬਜ਼ੁਰਗੀਏ ਮੈਵੇਂ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਤਈਂ ਸਲਾਹਿ ਕਾਹਨੂੰ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਦਰਗਾਹ ਅੰਦਰ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖੀ ਜਾਇ ਕਾਹਨੂੰ
ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਗੁਨਾਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹਿੰਦੂ ਪੀਰ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ਕਾਹਨੂੰ

ਉਬਾਰੇ ਮਾਂ

ਮੈਵੇਂ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਪੀਰ ਜੀ ਜਿੱਦਫੜੀ ਮਾਹਰਫਤ ਦੀ ਮੂਲ ਪਛਾਨ ਕੋਈ ਨ
ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਜਾਲ ਵਿਚ ਉਮਰ ਗਵਾਲਈ ਬਾਹਿਰ ਮਾਰਯਾ ਕਿਤੇ ਧਯਾਨ ਕੋਈ ਨ
ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਖੁਦਾਇ ਡਿੱਠਾ ਹੋਯਾ ਜਿਸਦੇ ਕਦੇ ਸਾਮਾਨ ਕੋਈ ਨ
ਓਹ ਖ਼ਲਕ ਦੇ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਵੇਖੇ ਓਹਦੇ ਅੱਗੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋਈ ਨ
ਓਸ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਦੇ ਜਾਲ ਤੋੜ ਛੱਡੇ ਓਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚੱਲੇ ਗੁਮਾਨ ਕੋਈ ਨ
ਵੇਖੋ ਚੱਲ ਕੇ ਕਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਧੇ ਨਾਲ ਦਾ ਪੀਰ ਜਹਾਨ ਕੋਈ ਨ

ਅੰਦ੍ਰਹਿਮਾਨ ਦੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਇਕ ਦਿਨ ਫਕੀਰ ਓਹ ਤਰਫ਼ ਏਸੇ ਚੜ੍ਹ ਪਾਲਕੀ ਸੀ ਕਿਤੇ ਜਾਇ ਰਿਹਾ
ਬਾਹਿਰ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਮੇਲ ਹੋਯਾ ਸੀ ਨਾਲ ਉਬਾਰਾ ਭੀ ਆਇ ਰਿਹਾ
ਕਹਯਾ ਓਸਨੇ ਐਹ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇਜ਼ ਵੇਖ ਫਕੀਰ ਬਿਸਮਾਇ ਰਿਹਾ
ਭੁੱਲ ਗਯੋ ਸੂ ਆਪਨਾ ਮਾਨ ਸਾਰਾ ਉੱਤਰ ਚਰਨੀਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ਰਿਹਾ
ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਦ੍ਰਹਿਮਾਨ ਆਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਸਤਾਇ ਰਿਹਾ
ਸਾਨੂੰ ਏਥੋਂ ਉਠਾਉਨ ਦੇ ਮਤੇ ਕਰੋ ਦਿਲ ਈਰਖਾ ਥੀਂ ਦੁੱਖ ਪਾਇ ਰਿਹਾ
ਅਸਾਂ ਸਾਂਭਿਆ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਕੀਹ ਏਥੇ ਕਿਹੜਾ ਐਮਾ ਹੈ ਅਸਾਂ ਦਬਾਇਲਿਆ
ਸੁਣਦੇਸਾਰ ਫਕੀਰ ਹੋਗਿਆ ਪਾਣੀ ਅੱਖਾਂ ਨੀਵੀਆਂ ਕਰ ਸ਼ਰਮਾਇ ਰਿਹਾ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਉਨ ਲੱਗਾ ਕਰਨੀ ਆਪਨੀ ਤੇ ਪਛਤਾਇ ਰਿਹਾ
ਜਦ ਤਕ ਸੀ ਖੁਦੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਤਦ ਤਕ ਹੀ ਦੂਰ ਖੁਦਾਇ ਰਿਹਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਦ੍ਰਹਿਮਾਨ ਸੁਣੋ ਹੋ ਫਕੀਰ ਗੁਮਾਨ ਮਟਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
ਖ਼ਲਕ ਖ਼ਲਕ ਦੇ ਵਿਚ ਪਛਾਨ ਕਰ ਕੇ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨ ਕਿਸੇ ਸੁਨਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਜੋਤ ਰੱਬ ਦੀ ਨੇ ਰੂਹਾਂ ਵਿਚ ਨ ਭੇਦ ਰਖਾਨਾ ਚਾਹੀਏ

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਇਹਨਾ ਮਨੇ ਜਿਸਮਾਂ ਦੇ ਵੱਖ ਆਤਮਾ ਦਾ ਭੇਦ ਪਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
 ਕੋਠੇ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਜਿਸਮ ਹਨ ਸਾਰਯਾਂ ਦੇ ਸੋ ਹੈਨ ਛਾਨੀ ਦਿਲ ਲਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
 ਅੱਗੇ ਜਾਵਨਾ ਜਿਸਮਾਂ ਮੂਲ ਨਾਹੀਂ ਲੋਖਾ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਟਕਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
 ਓਥੇ ਅਮਲਾਂ ਉੱਤੇ ਨਬੇੜਾ ਹੋਏ ਦਿਲੋਂ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਮਾਨ ਗਵਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
 ਨੇਕ ਅਮਲਾਂ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅੱਗੇ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ ਲਿਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਗਿਆ ਅਦ੍ਰਹਿਮਾਨ ਭੀ ਸਿੱਖ ਹੋਕੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਜੁਗਤੀ ਪਾਇਕੇ ਜੀ
 ਬੈਠਾ ਛੱਡ ਗੁਮਾਨ ਹੰਕਾਰ ਸਾਰਾ ਨਾਮ ਜਪਨ ਲੱਗਾ ਘਰ ਜਾਇਕੇ ਜੀ
 ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਵਰੋਸਾਉਂਦੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸ਼ਰਨੀ ਆਇਕੇ ਜੀ
 ਸੁਣੇ ਹੋਰ ਪਰਸੰਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਤਿਸੰਗੀ ਓਚਿਤ ਠਹਿਰਾਇਕੇ ਜੀ
 ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼

ਮੂਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਮੂਲਾ ਕੀੜ ਇਕ ਜਾਤ ਦਾ ਖਤਰੀ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸ਼ਰਨੀ ਆਂਵਦਾ ਏ
 ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠਤੀ ਇਉਂ ਕਰਦਾ ਮਨ ਚੰਚਲ ਬਹੁਤ ਸਤਾਂਵਦਾ ਏ
 ਇਕ ਥਾਂ ਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਟਿਕਨ ਦੇਂਦਾ ਵਾਂਗ ਬਾਂਦਰਾਂ ਪਿਆ ਨਚਾਂਵਦਾ ਏ
 ਜਿਵੇਂ ਵੱਸ ਹੋ ਜਾਏ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੀਲਾ ਦੱਸਯੋ ਬਿਨੇ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ

ਉੱਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਕਹਿੰਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਚਲ ਮਨ ਭਾਈ ਇਹਦਾ ਕਦੇ ਵਸਾਹ ਭੀ ਖਾਈਏ ਨ
 ਜਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਲੋਭ ਕਰਦਾ ਅੱਖਾਂ ਇਹਦੀ ਆਂਤੋਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਏ ਨ
 ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਭਰੇ ਚੰਗ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆਂ ਇਹਸਾਮੂਟੇ ਓਹ ਲਿਆਈਏ ਨ
 ਗੰਦੇ ਗੀਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੱਠੀਂ ਏਸਦੀ ਕਦੇ ਭੀ ਪਾਈਏ ਨ
 ਨਾਚ ਰੰਗਤਮਾਸ਼ੇ ਜੋ ਵੇਸਵਾ ਏ ਚੰਚਲ ਔਰਤਾਂ ਇਹਨੂੰ ਦਿਖਾਈਏ ਨ
 ਸਤਿਸੰਗ ਘੇਰਾਇਹਨੂੰ ਪਾ ਰੱਖੋ ਭਾਰ ਨਾਮ ਦੇ ਜਾਪ ਦਾ ਲਾਹੀਏ ਨ
 ਦੇ ਮੁੱਖ ਗਿਆਨ ਲਗਾਮ ਰੱਖੋ ਘੋੜਾ ਬਿਨਾਂ ਲਗਾਮ ਕੁਦਾਈਏ ਨ
 ਬਾਂਦ੍ਰ ਬਾਂਸ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਉਤਰਦਾ ਜਿਉਂ ਤਿਵੇਂ ਏਸਨੂੰ ਵਿਹਲਾ ਬਹਾਈਏ ਨ

ਨਾਮ ਬਾਂਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਉੱਤਰਦਾ ਰਹੇ ਕਾਰ ਏਸਦੀ ਇਹ ਖੁੰਝਾਈਏ ਨ
ਰੱਖ ਸ਼ਬਦ ਅੰਭਿਆਸ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰੰਗ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਮੂਲ ਚੜ੍ਹਾਈਏ ਨ

ਮੂਲੇ ਦਾ ਸਿੱਖੀ ਪਯਾਰ

ਮੂਲਾ ਘਰ ਜਾ ਨਾਮ ਅੰਭਿਆਸ ਲੱਗਾ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇ ਭਾਈ
ਦਸਾਂ ਨਹੀਂ ਦੀ ਨੇਕ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਦੇ ਤਈਂ ਖਵਾਇ ਭਾਈ
ਹੱਥੀਂ ਕਾਰ ਕਰਦਾ ਮੂੰਹੋਂ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਨਿੱਤ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਜਾਇ ਭਾਈ
ਨੀਵਾਂ ਮਨ ਤੇ ਮੱਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਉੱਚੀ ਰੱਖਕੇ ਕਾਰ ਚਲਾਇ ਭਾਈ

ਇਕ ਠੱਗ ਨੇ ਸੰਤ ਦੇ ਭੇਖ ਵਿਚ ਮੂਲੇ ਦੇ ਘਰ ਆਉਨਾ

ਇਕ ਠੱਗ ਸਿੱਖੀ ਭੇਖ ਧਾਰਤ ਨ ਤੇ ਕਿਤੇ ਆਇ ਗਿਆ ਓਹਦੇ ਘਰ ਸੀ ਜੀ
ਸੇਵਾ ਮੂਲੇ ਨੇ ਓਸਦੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਪਰ ਓਹ ਪਾਪੀ ਠੱਗ ਨਰ ਸੀ ਜੀ
ਰਾਤ ਪਈ ਤੇ ਮੂਲੇ ਦੀ ਨਾਰ ਸੁੱਤੀ ਗਹਿਣੇ ਲਾਹਡ ਬੇਵਿਚ ਧਰ ਸੀ ਜੀ
ਚੋਰ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਉਸ ਧਰਦੀ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਲਈ ਸਲਾਹ ਉਸ ਕਰ ਸੀ ਜੀ
ਰਾਤ ਪਿਛਲੀ ਲੈ ਡੱਬਾ ਉਠ ਟੁਰਿਆ ਅੱਗੇ ਜਿੰਦਾ ਲੱਗਾ ਬੰਦ ਦਰ ਸੀ ਜੀ
ਆ ਮੂਲੇ ਦੇ ਤਈਂ ਜਗਾ ਕਹਿੰਦਾ ਕੁੰਜੀ ਦਿਹੋ ਬੋਲੇ ਨਾਲ ਛਰ ਸੀ ਜੀ
ਪੇਟ ਪੀੜ ਹੋਵੇ ਜੰਗਲ ਜਾਵਨਾ ਮੈਂ ਦੁੱਖ ਰਿਹਾ ਚਰੇਕਨਾ ਜਰ ਸੀ ਜੀ
ਮੂਲਾ ਉੱਠਿਆ ਝੱਟ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੱਖੀ ਰਿਹਾ ਭਰ ਸੀ ਜੀ

ਮੂਲਾ

ਏਥੇ ਬੈਠ ਲਵੇ ਵਿਹੜਾ ਬਹੁਤ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੂਲਾ ਨਾਲ ਪਰੇਮ ਸੁਨਾਇ ਦੇਂਦਾ
ਕਹਿੰਦਾ ਚੋਰ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਹੋ ਆਵਾਂ ਛਲ ਕਰਕੇ ਗੱਲ ਪਰਤਾਇ ਦੇਂਦਾ
ਮੂਲਾ ਉੱਠ ਕੇ ਨਾਲ ਲੰਘਾ ਉਨ ਗਿਆ ਡੱਬਾ ਡਿੱਗਿਆ ਪਾਪ ਕੰਬਾਇ ਦੇਂਦਾ
ਡੱਬਾ ਵੇਖਕੇ ਮੂਲਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਝੱਟ ਚੁੱਕ ਕੇ ਓਹਨੂੰ ਫੜਾਇ ਦੇਂਦਾ
ਕਹਿੰਦਾ ਲੈ ਸ੍ਰਾਮੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋਸੀ ਪਾਪ ਵੇਖ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਾਇ ਦੇਂਦਾ
ਓਹਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੰਘਾ ਕੇ ਮੁੜ ਆਯਾ ਓਹਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾਇ ਦੇਂਦਾ
ਦਿਣੇ ਉੱਠ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੋਣ ਲੱਗੀ ਓਹਨੂੰ ਅਕਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇ ਦੇਂਦਾ
ਰਾਤ ਚੋਰ ਪਏ ਡੱਬਾਂ ਲੈ ਗਏ ਪੜਦਾ ਭੇਖ ਸਿੱਖੀ ਉੱਤੇ ਪਾਇ ਦੇਂਦਾ

ਕਹਿੰਦਾ ਸਿੱਖਤਾ ਹੀ ਏਂ ਘਰੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਮੱਤ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੂਸ਼ਨ ਲਾਇ ਦੇਂਦਾ
ਸਿੱਖੀ ਭਾਵ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਮੂਲਾ ਦਿਖਾਇ ਦੇਂਦਾ

ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਦੇ ਸਿੱਖ ਪਿਰਥਾ, ਪੈਂਡਾ ਨਾਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਅਰਜ਼ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ ਦੇਵ
ਬਖਸ਼ੋ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਦੀ ਏਕ ਸਾਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਭਟਕ ਦੇਨੂੰ ਧਰਵਾਸ ਦੇਵ
ਵੱਸੇ ਰੂਪ ਤੁਸਾਡੜਾ ਚਿੱਤ ਸੌਂਡੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁੱਖ ਕਰਨਾਸ ਦੇਵ
ਕਰੋ ਮਿਹਰ ਤਾਰੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨੜੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਵਾਸ ਦੇਵ

ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬੋਲੇ ਜੱਗ ਦੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰ ਗੁਰ ਜੀ ਸਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਓਟ ਜੋਚਾਹੋ ਭਾਈ
ਸਾਡੇ ਚਰਨ ਓਥੇ ਸਤਿਸੰਗ ਜਿਥੇ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸਦਾ ਕਮਾਓ ਭਾਈ
ਸਿੱਤ ਗੁਰੂ ਅਕਾਲ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਾਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਵੱਡਾ ਫਲ ਪਾਓ ਭਾਈ
ਸਿੱਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਪਛਾਨ ਭਲੇ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਨ ਸਲਾਹੋ ਭਾਈ
ਸੌਂਡਾ ਰੂਪ ਸੌਂਡਾ ਸ਼ਬਦ ਜਾਨ ਲਵੋ ਸ਼ਬਦ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਸਾਓ ਭਾਈ
ਸਰਗੁਣ ਦਿਹਸੌਂਡੀ, ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਨਿਰਗੁਣ ਮਿਲਫੇਰ ਵਿਛੋੜਾ ਨਖਾਓ ਭਾਈ
ਕਿਰਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਰੋ ਤੇਵੰਡ ਖਾਓ ਨਿਰਧਨ ਵੇਖਕੇ ਦੁੱਖ ਵੰਡਾਓ ਭਾਈ
ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇ ਵਿਚ ਪਛਾਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਤਾਓ ਭਾਈ
ਹੱਥੀਂ ਕਾਰ ਕਰੋ ਚਿਤੋਂ ਨਾਮ ਜਪੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਮਨਾਓ ਭਾਈ
ਮਨ ਨੀਵੇਂ ਹੋ ਰਹੋ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਅਤੇ ਮੱਤ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਰਖਾਓ ਭਾਈ

ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਪ੍ਰਿਥੀ ਮੱਲ ਸਹਿਗਲ ਅਤੇ ਰਾਮਾਡਿੰਡੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸਾ ਤੇ ਮਿਹਰ ਕਮਾਈਏ ਜੀ
ਕੋਈ ਸਾਧਨਾ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਹੋ ਜਿਵੇਂ ਮੁੜਕੇ ਜਨਮ ਨ ਪਾਈਏ ਜੀ
ਦੁੱਖ ਜਾਣ ਕੱਟੇ ਸੰਸਾਰ ਵਾਲੇ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਈਏ ਜੀ
ਸੌਂਖਾ ਤਪ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਿਸਤ ਦੇ ਵਿਚ ਨਭਾਈਏ ਜੀ

ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ - (ਤਪ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ)

ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਪ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਏ ਰਜੋ ਸਤੋ ਤੇ ਤਮੋ ਪਛਾਨ ਲਵੋ

ਨੰਗੀ ਰਹਿਨਾ ਤੇ ਭੁੱਖ ਪਿਆਸ ਜਰਨੀ ਪੂਣੀ ਤਪਨੀ ਹਠ ਇਹ ਜਾਨ ਲਵੇ
ਯੋਗ ਸਾਧਨਾ ਦਿਹ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਨਾ ਤਪ ਤਾਮਸੀ ਇਹ ਸਿਆਨ ਲਵੇ
ਦੁੱਖ ਬਹੁਤ ਤੇ ਏਸਦਾ ਫਲ ਥੋੜਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਾਹੀਂ ਰਿਦੇ ਠਾਨ ਲਵੇ
ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਹਠ ਨੂੰ ਧਾਰ ਲੈਨਾ ਮਨ ਕਾਬੂ ਨ ਹੋਵੇ ਸੁਜਾਨ ਲਵੇ
ਬਹੁਤੇ ਗਿਰ ਜਾਂਦੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਬਚੇ ਬਲਵਾਨ ਲਵੇ

ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਸੁਖ ਤਿ ਲਭਤੀ ਤਿ ਤੇਰਾ ਲਵੇ ਨਾ ਮਨ ਧਰੇ
ਦੂਜਾ ਰਾਜਸੀ ਤਪ ਹੈ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਦੁੱਖ ਦਿਹ ਤੇ ਕੋਈ ਉਠਾਵਨਾ ਨ
ਜਾਣ ਗੁਰੁ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹਾਜ਼ਰ ਭੈ ਦਿਲ ਤੇ ਕਦੇ ਭੁਲਾਵਨਾ ਨ
ਰੱਖ ਸਬਰ ਸੰਤੋਖ ਨੂੰ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ੇ ਭੋਗ ਵਿਚ ਚਿਤ ਫਸਾਵਨਾ ਨ
ਪਰ ਇਸਤੀ ਦਾ ਰੂਪ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵੱਸ ਹੋ ਮਨ ਭੋਲਾਵਨਾ ਨ
ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਭਿਆਗ ਕਰਨਾ ਵੈਰ ਈਰਖਾ ਤਈਂ ਰਖਾਵਨਾ ਨ
ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਭੈ ਖਾਣਾ ਕਦੇ ਵਿਚ ਕੁਸੰਗ ਦੇ ਜਾਵਨਾ ਨ
ਸਾਧ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਨੀ ਏ ਅਦਬ ਹੋ ਮੂਰ ਚਲਾਵਨਾ ਨ
ਪੰਜੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੱਖਨੇ ਵੱਸ ਅਪਣੇ ਸੁਸ ਭਜਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਲੰਘਾਵਨਾ ਨ
ਮਾਨੁ ਹੋਇਆਂ ਹੋ ਨਿਰਮਲ ਰਹਿਨਾ ਕਦੇ ਜੋਰ ਹੰਕਾਰ ਜਤਾਵਨਾ ਨ
ਪਹਿਲ ਮਰਨ ਤੋਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਮਰ ਰਹਿਨਾ ਝੂਠੇ ਮੋਹ ਦੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਚਾਵਨਾ ਨ
ਚਹਿਨਾ ਵਿਚ ਗ੍ਰਿਸਤ ਦੇ ਕਵਲ ਵਾਂਗੂ ਭਲੇ ਕਰਮ ਤੋਂ ਚਿਤ ਚੁਰਾਵਨਾ ਨ
ਇਰਾਜ ਸੀ ਤਪ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਗਵਾਵਨਾ ਨ

ਤਬਾ

ਤੀਜਾ ਸ਼ਾਂਤਕੀ ਤਪ ਦਾ ਸੁਣੇ ਨਿਰਨਾ ਮਨ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਵਿਚਲਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
ਚੰਚਲ ਮਨ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਹ ਠਹਿਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਦੇਸ਼ ਬਦਗਿਆਨ ਠਹਿਰਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
ਜਿਵੇਂ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲੋਕ ਮਸਾਲਾ ਦੇਂਦੇ ਉਹ ਖਾਇਨ ਭੇਦ ਇਹ ਪਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਦੋ ਹੱਥ ਖਵਾਈ ਦਾਏ ਬਚੇ ਰੋਗ ਤੋਂ ਸਮਝ ਇਹ ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
ਖੱਟੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਤੋਂ ਚੋਗੀ ਮਨ ਘੋੜਾ ਸਬਦ ਧਿਆਨ ਮਸਾਲਾ ਖਵਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਅੱਭਯਾਸ ਦਾ ਹੱਥ ਦੇ ਕੇ ਰੋਕ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵੱਲੋਂ ਹਟਾਨਾ ਚਾਹੀਏ

ਮਨ ਰੋਕਨਾ ਸ਼ਾਂਤਕੀ ਤਪਸਮਝੋ ਨਹੀਂ ਸਬਦ ਅਭਯਾਸ ਭੁਲਾਨਾ ਚਾਹੀਏ
ਬਹਿੰਦੇ ਉੱਠਦੇ ਸਦਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਨ ਭਜਨ ਭਗਵੰਤ ਤੇਲਾਨਾ ਚਾਹੀਏ

ਮੱਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਮਿਹਨਤ ਤਾਮਸੀ ਤਪ ਦੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤੀ ਫਲ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਹੋਥ ਆਵਦਾ ਏ
ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਤਾਈਂ ਰਿਧ ਸਿਧ ਫੁਰਦੀ ਤਦ ਆਣ ਹੀਕਾਰ ਸਮਾਂ ਵਦਾ ਏ
ਰਿਧਾਂ ਸਿਧਾਂ ਆ ਮਨ ਭੁਲਾ ਦੇਵਨ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬਚ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
ਤਪ ਰਾਜਸੀ ਦੇ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਕੋਈ ਨ ਫਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤਾ ਪਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਸ ਵਕਤ ਬੈਠਾ ਮੱਲੇ ਪਾਸ ਹੈ ਸੀ ਹੱਥ ਜੋੜ ਓਹ ਅਰਜ਼ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ਏ
ਫਲ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਹੱਥ ਆਵਨਾ ਏ ਬਹੁਤੀ ਕਰੇ ਬਹੁ ਲਾਭ ਉਠਾਂਵਦਾ ਏ
ਥੋੜੀ ਕਰੇ ਉਹ ਥੋੜਾ ਹੀ ਫਲ ਪਾਉ ਬਿਥੀ ਘਾਲ ਨ ਰੱਬ ਗਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਪੂਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੁਣ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਿੱਖੇ ਤਈਂ ਯੁਕਤੀ ਸਮਝਾਂਵਦਾ ਏ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਮੱਲੇ ਸੁਣ ਮਿਹਨਤ ਵਿਚ ਫਰਕ ਭਾਈ ਭੇਦ ਏਸ ਦੇ ਵਿਚ ਭੀ ਆਹਿ ਬਹੁਤਾ
ਇਕ ਆਦਮੀ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਚੁਣੇ ਲੱਕੜਾਂ ਦੁੱਖ ਉਠਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਏਸੇ ਚਾਰ ਹੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਣ ਹੀ ਦੁੱਖ ਓਹ ਪਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਦੂਜਾ ਬਾਣੀਆਂ ਬੈਠ ਦੁਕਾਨ ਉੱਤੇ ਲੂਣ ਤੇਲ ਦਾਂਵਣ ਜ ਕਰਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਮਿਹਨਤ ਥੋੜੀ ਆਰਾਮ ਦਾ ਕੰਮ ਸਾਰਾ ਲੱਕੜਾ ਹਾਰੇ ਤੋਂ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਤੀਜਾ ਭਤਨ ਜਵਾਹਰ ਬਪਾਰ ਕਰਦਾ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਤੇ ਧਨੀ ਕਰਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਲਾਭ ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਓਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਵੇ ਦਿਣ ਵਿਚ ਆਰਾਮ ਲੰਘਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋ ਤਾਮਸੀ ਤਪ ਕਰਦਾ ਮਾਨੁਖ ਦਿਹ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਸਹਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮਿਲਦਾ ਫਲ ਥੋੜਾ ਤਾ ਪੂਣੀਆਂ ਕਸ਼ਟ ਵਧਾਇ ਬਹੁਤਾ
ਤਪ ਰਾਜਸੀ ਭਲਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੁੱਖ ਥੋੜਾ ਤੇ ਫਲ ਦਵਾਇ ਬਹੁਤਾ

ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਕਾਲੂ ਖੱਤਰੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ੂਰ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸਿੱਖਯਾ ਕੁਝ ਸਿਖਾਓ ਗੁਰ ਜੀ
ਦੱਸੋ ਲੱਛਨ ਮਨ ਮੁਖਾਂ ਸਨ ਮੁਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਜਾਣਕੇ ਦਯਾ ਕਮਾਓ ਗੁਰ ਜੀ

ਅਸੀਂ ਜੀਵਪਾਪੀ ਚੱਲ ਸ਼ਰਨ ਆਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਫੰਧ ਕਟਾਓ ਗੁਰ ਜੀ
ਸਹਿਜੇ ਤਰਨ ਦਾ ਹੀ ਲਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕੋਈ ਦੱਸ ਸਾਨੂੰ ਬੰਨੇ ਲਾਓ ਗੁਰ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਲੱਛਨ ਦੱਸੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਖਦੇ ਸੁਣ ਸਿੱਖਾ ਸਨ ਮੁਖ ਦੇ ਲੱਛਨ ਸਾਰ ਭਾਈ
ਸਨ ਮੁਖ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਤ ਇੱਕਾ ਏਸ ਪਦ ਦੀ ਉੱਤਮ ਕਾਰ ਭਾਈ
ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੱਠ ਦਿੱਤੀ ਭਲਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਰਨ ਵਿਹਾਰ ਭਾਈ
ਸਾਰੀ ਮਨ ਦੀ ਮੱਤ ਤਯਾਗ ਕਰਕੇ ਗੁਰਸਿੱਖਯਾ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰ ਭਾਈ
ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਭਲੇ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਭਾਈ
ਅੰਗ ਸੰਗ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਜਾਨਨ ਦੇਨ ਰੁਚੀ ਨ ਵਿਸ਼ੇ ਵਕਾਰ ਭਾਈ
ਸਨਮੁਖ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਮਝੋ ਮੁੱਖ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਲ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
ਓਹ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁਣ ਵੱਡੇ ਓਹਨਾਂ ਵਿਚ ਚਾਰ ਭਾਈ

ਪਹਿਲਾ ਗੁਣ (ਮੈਤ੍ਰੀ)

ਪਹਿਲੇ ਮੈਤ੍ਰੀ ਕਰਨਾ ਜਾਨ ਦੂਜੀ ਤੀਜੇ ਮੁੱਦਤਾ ਨਾਮ ਕਹਾਇ ਸਿੱਖਾ
ਚੌਥੀ ਨਾਮ ਉਪੇਖਯਾ ਸਮਝ ਕਰਲੈ ਦੇਂਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਬਤਾਇ ਸਿੱਖਾ
ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਤ੍ਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ਸਮਝ ਲੈ ਤੂੰ ਜੀਵ ਜਿਤਨੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਆਹਿ ਸਿੱਖਾ
ਸਾਰੇ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਵਧਾਇ ਸਿੱਖਾ
ਵੇਖ ਸੁਖੀ ਨੂੰ ਆਪਨਾ ਸੁਖ ਸਮਝੇ ਦੁਖ ਦੁਖੀ ਦਾ ਤਿਵੇਂ ਵੰਡਾਇ ਸਿੱਖਾ
ਧਨ ਵਿੱਦਯਾ ਜੋਰ ਜੇ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਸੁਖ ਸਭ ਦੇ ਤਈਂ ਪੁਚਾਇ ਸਿੱਖਾ
ਜਿਵੇਂ ਮੀਤ ਦੇ ਨਾਲ ਭਲਾਈ ਕਰੇ ਵੈਰੀ ਨਾਲ ਭੀ ਤਿਵੇਂ ਨਭਾਇ ਸਿੱਖਾ
ਮਿੱਠਾ ਸਭ ਨੂੰ ਬੋਲਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੇ ਦਿਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਦੁਖਾਇ ਸਿੱਖਾ
ਚਿੱਤ ਸਭ ਦੇ ਆਪਨਾ ਚਿੱਤ ਸਮਝੇ ਹਿਰਦਾ ਬੋਲ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਢਾਹਿ ਸਿੱਖਾ
ਇਹ ਮੈਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਹ ਧੰਨ ਜੋ ਪਾਸ ਰਖਾਇ ਸਿੱਖਾ

ਦੂਸਰਾ ਗੁਣ (ਕਰਨਾ)

ਦੂਜੀ ਕਰਨਾ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪ ਜਿਸਦਾ ਜਿਧੇ ਪਾਸ ਸੁਖ ਓਹਨੂੰ ਅਪਾਰ ਦੇਵੇ
ਧਨ ਹੀਨ ਬਲਾਂ ਜਿਹੜੇ ਹੋਣ ਮਾੜੇ ਕਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਖ ਸਵਾਰ ਦੇਵੇ

ਦੁੱਖ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੇਖ ਨ ਝੱਲ ਸੱਕੇ ਵਾਹ ਲੱਗਦੀ ਸੁਖ ਸੁਹਾਰ ਦੇਵੇ
ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ਅਪਨ ਬੇਗਾਨਯਾਂ ਤੇ ਦੇਖ ਦੇਖੀ ਦਾ ਦੇਖ ਵਸਾਰ ਦੇਵੇ
ਬਦਲਾ ਲੈਨ ਦੀ ਆਸ ਨ ਮਨ ਰੱਖੇ ਦਿਲੋਂ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਅੰਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ
ਭੁਲਾ ਸਭ ਦਾ ਚਾਹੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅੰਤ ਓਸ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾਰ ਦੇਵੇ

ਤੀਸਰਾ ਗੁਣ (ਮੁੱਦਤਾ) ਇਹ ਖਮਰਾਏ ਏ ਮਨ ਨਸ

ਤੀਜਾ ਮੁੱਦਤਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਅੰਦਰ ਇਕਸਾਰ ਰਹਿਨਾ
ਧਨ, ਮਾਨ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੇਖ ਸੜਨਾ ਰਾਜੀ ਵਿਚ ਰਜਾ ਕਰਤਾਰ ਰਹਿਨਾ
ਗੁਣ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਦੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋਨਾ ਨਿੰਦਾ ਈਰਖਾ ਤੋਂ ਬਰਕਨਾਰ ਰਹਿਨਾ
ਰਚਨਹਾਰ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਹਰ ਪਰਕਾਰ ਰਹਿਨਾ

ਚੌਥਾ ਗੁਣ (ਉਪੇਖਯਾ)

ਚੌਥਾ ਨਾਮ ਉਪੇਖਯਾ ਫਰਕ ਦਾ ਹੈ ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਵਚਾਰ ਕਰਨੀ
ਭਲੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨਾ ਬੁਰੇ ਵਾਸਤੇ ਭਲੇ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨੀ
ਗੁਰਮੱਤ ਦਾ ਓਹਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਓਹ ਦੀ ਮੱਤ ਸਿੱਧੀ ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਕਰਨੀ
ਜੇ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਨਾ ਨ ਸੁਧਰੇ ਫੇਰ ਨ ਖਾਰ ਕਰਨੀ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਓਹ ਦੀ ਮੰਦੀ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਪਿਛੇ ਹਟ ਜਾਨਾ ਰਿਦੇਸ਼ਾਰ ਕਰਨੀ
ਇਹ ਉਪੇਖਯਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੋਨੇ ਗਿਲਟ ਦੀ ਪਰਖ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨੀ

ਮਨ ਮੁਖਾਂ ਦੇ ਲੱਛਨ

ਮਨ ਮੁਖ ਨ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਲੇਵੇ ਪਿਛੇ ਮਨ ਦੇ ਸਦਾ ਹੀ ਜਾਇ ਪਾਪੀ
ਜੇ ਮਨ ਆਵੇ ਓਹੋ ਕੰਮ ਕਰੇ ਲੋਕ ਲਾਜ ਗੁਰ ਲਾਜ ਤਜਾਇ ਪਾਪੀ
ਸਮਝ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਤਰ ਵੱਡਾ ਬੇ ਖਤਰ ਹੋ ਪਾਪ ਕਮਾਇ ਪਾਪੀ
ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰੇ ਸਤਿਸੰਗ ਤੋਂ ਚਿੱਤ ਚੁਰਾਇ ਪਾਪੀ
ਅੱਖਾਂ ਮੀਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਕਾਰ ਫਿਰੇ ਭਲੀ ਮੱਤ ਨ ਰਿਦੇ ਵਸਾਇ ਪਾਪੀ
ਮਨ ਚੰਚਲ ਚੰਚਲ ਕੰਮ ਕਰੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮੇ ਨ ਵਰਜ ਚਹਾਇ ਪਾਪੀ
ਗੁਰ ਮੱਤ ਵੱਲੋਂ ਕੰਨ ਬੰਦ ਰੱਖੇ ਮਨ ਮੱਤ ਪਿਛੇ ਨਿੱਤ ਧਾਇ ਪਾਪੀ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਗਯਾਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੰਦੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਨ ਰਕ ਜਾਇ ਪਾਪੀ

ਤਬਾ

ਪਰ ਇਸਤੀ ਰਵਨ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਵਨ ਪਰ ਨਿੰਦਯਾ ਖੁਸ਼ ਉਚਾਰ ਸਦਾ
 ਪਰ ਸੁਖ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਵਨ ਸਭ ਸੰਗ ਰੱਖਨ ਦਿਲੋਂ ਖਾਰ ਸਦਾ
 ਵੇਖ ਸੱਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੋਰਦਾ ਨ ਖੁਸ਼ੀ ਕਾਜ ਪਰਾਏ ਵਗਾੜ ਸਦਾ
 ਸਾਧਸੰਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜ ਜਾਵਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁੰਗੀਆਂ ਖਯਾਰ ਸਦਾ
 ਜਰਨ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵੇਖ ਪਰਤਾਪ ਨੂੰ ਨ ਰੱਖਨ ਈਰਖਾ ਰਿਦੇ ਅਪਾਰ ਸਦਾ
 ਵਸਦਾ ਵੇਖ ਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਨ ਦਿਲੋਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਇ ਉਜਾਰ ਸਦਾ
 ਵਿਚ ਮਿੱਤ੍ਰਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਵੇਖ ਸੱਕਨ ਹੋਣ ਖੁਸ਼ ਦੂਹ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਸਦਾ
 ਭਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਲਾਹ ਦੇਨੀ ਪੁੱਠੇ ਰਾਸਤੇ ਪਾਉਨ ਦੀ ਕਾਰ ਸਦਾ
 ਕਲਾ, ਈਰਖਾ, ਨਿੰਦਯਾ, ਦੁਗਲੀਜੋਪਾਪੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਨ ਅਹਾਰ ਸਦਾ
 ਮੂੰਹੋਂ ਮਿੱਠੇ ਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਥੱਟ ਭਰੇ ਕਰਨ ਦਗੀ ਦੀ ਕਾਰ ਬੁਰਯਾਰ ਸਦਾ
 ਗੁਰੂ ਮੀਤ ਬਨਾ ਕੇ ਬੁਰਾ ਕਰਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਣ ਆਜ਼ਾਰ ਸਦਾ
 ਭਾਵੇਂ ਆਪਨਾ ਵਿੱਚੇ ਹੀ ਨਾਸ ਹੋਵੇ ਬੁਰਾ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਸਦਾ
 ਜੀਭ ਭਜਨ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਇੱਕਭੀ ਨ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜੀਭ ਹਜ਼ਾਰ ਸਦਾ
 ਅੱਖਾਂ ਅੱਨ੍ਹੀਆਂ ਗੁਰੂ ਦੀਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਤੇਜ਼ ਤੱਕਨੇ ਨੂੰ ਪਰ ਨਾਰ ਸਦਾ
 ਬੋਲੇ ਕੱਨਾਂ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਵੱਲੋਂ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਨੇ ਵਿਚ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਸਦਾ
 ਲੁੱਲੂ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣ ਸਤਿਮੰਗ ਵੱਲੋਂ ਛੱਕੇ ਮਾਰਨੇ ਨੂੰ ਅਸਵਾਰ ਸਦਾ
 ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਏ ਸੁਸਤੀ ਦੂਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵੇਲੇ ਖਬਰਦਾਰ ਸਦਾ
 ਮਨ ਮੁਖ ਬੇ ਗਤੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਏ ਨਰਕੀਂ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ ਸਦਾ

ਤਬਾ

ਮਨ ਮੁਖਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਨਾ ਪਾਪੀ ਦੁਇਹ ਦੁਰਾਕਮਾਉਨ ਵਾਲੇ
 ਭੁਬੇ ਆਪ ਸਮੁੰਦ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀਆਂ ਤਈਂ ਭੁਬਾਉਨ ਵਾਲੇ
 ਆਪ ਕਰਨ ਜੋ ਰੋਭਲਾ ਕੰਮ ਕੋਈ ਨ ਕਰਦੇ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਅਟਕਾਉਨ ਵਾਲੇ
 ਕਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਸੰਗ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਗਭਲਿਆਂ ਦੇ ਤਈਂ ਲਾਉਨ ਵਾਲੇ
 ਮੇਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੱਪਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੁਰਾ ਮੀਤ ਬਣ ਇਹ ਡੰਗ ਚਲਾਉਨ ਵਾਲੇ

ਗੁਰੂ ਸੰਤ ਈਸ਼ਵਰ ਤਾਈਂ ਸਦਾ ਨਿੰਦਨ ਮਾਂ ਬਾਪ ਬਨਾ ਰੁੜ੍ਹਾਉਨ ਵਾਲੇ
ਸਾਥ ਮਨ ਮੁਖਾਂ ਦਾ ਬੁਰਾਸਭਨਾਲੇ ਮਾਨੁਖਜਨਮ ਦੇ ਤਈਂ ਗਵਾਉਨ ਵਾਲੇ
ਤਿਆਗਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਾਨ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸਿਖਾਉਨ ਵਾਲੇ

ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

* ਸ਼ੀਹਾਂ ਗੱਜਨ ਸਿੱਖ ਭਰਾ ਦੇ ਸਨ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਦਯਾ ਕਮਾਉ ਗੁਰ ਜੀ
ਸੁਣੇ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਅਸਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦਵਾਓ ਗੁਰ ਜੀ
ਮਿਟੇ ਚਿੰਤਾ ਹੋਇ ਨਦੀਤ ਰੱਹੀਏ ਸਾਨੂੰ ਆਸਰਾ ਇਹਾ ਫੜਾਓ ਗੁਰ ਜੀ
ਕਮੀ ਚਹੇ ਨ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਂਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਓ ਗੁਰ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨਯੋਂ ਸਿੱਖ ਪਯਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਦਾਤਾਰ ਭਾਈ
ਰੱਖੇ ਓਸ ਦੀ ਆਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹਿਰਦੇ ਕਰੇ ਸਦਾ ਹੀ ਨੌਂ ਕੀ ਦੀ ਕਾਰ ਭਾਈ
ਦਯਾ ਕਰੇਗੇ “ਧਰਮ” ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਸੀ ਧਰਮ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਖਾਨ ਵਚਾਰ ਭਾਈ
ਧਰਮ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕਰੇਗੁ ਜਰਾਨ ਸਦਾ “ਅਰਥ” ਹੋਨ ਪੂਰੇ ਲਵੇ ਪਾਰ ਭਾਈ
ਕਿਰਤ ਕਰਦੇ ਧਿਆਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰੱਖੇ ਹੋਣ ਪੂਰੀਆਂ “ਕਾਮਨਾ” ਸਾਰ ਭਾਈ
ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸਦਾ ਅੰਤ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੇ ਅਪਾਰ ਭਾਈ
ਧਰਮ, ਅਰਥ ਤੇ ਕਾਮਨਾ, ਮੋਖ ਸਮਝੇ ਇਹ ਹੈਨ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰ ਭਾਈ
ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਚ ਮਿਲਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਭ ਫਲ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ

ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਫਿਰਨਾ ਗੋਤ ਖਹਿਰਾ ਦੂਜਾ ਜੋਧ ਸਾਥੀ ਕਰਨ ਬੇਨਤੀ ਸਾਂਡੀ ਕੱਲ ਯਾਨ ਹੋਵੇ
ਦੱਸੇ ਰਾਸਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਮੁਕਤੀ ਸਾਡੀ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇ
ਅਸਾਂ ਵਿੱਦਯਾ ਪੜ੍ਹੀ ਨ ਜਪ ਕੀਤਾ ਤਪ ਸਾਥੋਂ ਨਾਹੀਂ ਹਠ ਠਾਨ ਹੋਵੇ

* ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੀਹਾਂ ਦੀ ਲੜਕੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸੀ ਤੇ ਜੰਵ ਦੇ ਵਾਸਤੇ
ਜੋ ਸਾਮਾਨ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਦੋਂ ਕਿਤੇ ਸਿੱਖ ਆ ਗਏ ਸ਼ੀਹਾਂ ਨੇ ਓਹ ਪਦਾਰਥ ਸੰਗਤ
ਨੂੰ ਖੁਲਾ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਪਿਛੇ ਬੋਝੀਆਂ ਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸ਼ੀਹਾਂ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੜਾ ਫਿਕਰ ਕਰਨ
ਲੱਗੀ ਪਰ ਜਦ ਜੰਵ ਆਈ ਤਾਂ ਸ਼ੀਹਾਂ ਨੇ ਸਤਿਨਾਮ ਆਖਕੇ ਓਹੋ ਪਦਾਰਥ ਜੰਵ ਨੂੰ ਵਰਤਾਨੇ ਸ਼ੁਰੂ
ਕੀਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਅਪਾਰ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਜੋ ਓਹ ਬੋਝੀਆਂ ਜਹੀਆਂ ਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੁਕੰਨ ਵਿਚ ਨ
ਆਈਆਂ ਤੇ ਸ਼ੀਹਾਂ ਦਾ ਸਰੋਂ ਬੜਾ ਜੋਸ਼ ਹੋਯਾ ਯੋਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ॥

ਅਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਤਰੀਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅੰਤ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋਵੇ

ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬੋਲੇਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਗੱਡੀ ਰਾਹ ਸੌਖਾ ਓਸ ਰਾਸਤੇ ਕਦਮ ਟਿਕਾਉ ਸਦਾ
ਰਾਤ ਪਿਛਲੀ ਨਿੱਤ ਹੀ ਜਾਗ ਕਰਕੇ ਜੰਗਲ ਹੋਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਉ ਸਦਾ
ਧਰਮਸਾਲ ਸਤਿਸੰਗਵਿਚ ਜਾ ਕਰਕੇ ਬਾਣੀ ਸੁਣੋ ਯਾਂ ਆਪ ਸੁਨਾਉ ਸਦਾ
ਹਿਰਦੇਨਾਮ ਜਪੋਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪੱਖੇ ਪਾਣੀ ਦੀਟਹਿਲ ਕਮਾਉ ਸਦਾ
ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪ ਸਮਝੋ ਚਰਨ ਧੂੜ ਲੈ ਕੇ ਮੱਥੇ ਲਾਉ ਸਦਾ
ਜੋੜੇ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਰੱਖੋ ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇਵਾ ਸਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਭਾਉ ਸਦਾ
ਫੇਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਕਰੋ ਕਿਰਤ ਅਪੁਣੀ ਰਿਦੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਓਟ ਰਖਾਉ ਸਦਾ
ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਦੀ ਕਰੋ ਨਿਰਮਾਨ ਸੇਵਾ ਰੁੱਖਾ ਮਿੱਸਾ ਭੋਜਨ ਵੰਡ ਖਾਉ ਸਦਾ
ਧੀਆਂ ਪੂਤ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਰਿਦੇ ਪਕਾਉ ਸਦਾ
ਦਾਤਾ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਕਰਤਾਰ ਵੱਡਾ ਦਾਤ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਉ ਸਦਾ
ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਨਾ ਤੇ ਨੀਉਂ ਚੱਲਨਾ ਜੀ ਏਸ ਚਾਲ ਤੇ ਚਿੱਤ ਚਲਾਉ ਸਦਾ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਹੰਕਾਰ ਤਾਈਂ ਸਹਿਜੇਕਰ ਅਭਿਯਾਸ ਘਟਾਉ ਸਦਾ
ਸਾਫ਼ ਕਾਰ ਰੱਖੋ ਸਿੱਧੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜਿਉਂ ਛਲ ਕਪਟ ਫਰੇਬਤਜਾਉ ਸਦਾ
ਰਾਜੀ ਭਾਣੇ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਦੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਢਾਉ ਸਦਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਰਹੇਭੀੜ ਕਰਤਾਰ ਪੂਰਵਿਚਭਾਰੀ ਜੀਆਂ ਪਾਪੀਆਂ ਤਈਂ ਤਰਾਇ ਬਾਬਾ
ਸੈ ਆਂਵਦੇ ਤੇ ਸੈ ਜਾਂਵਦੇ ਜੀ ਭਗਤੀ ਸਭ ਦੇ ਤਈਂ ਸਿਖਾਇ ਬਾਬਾ
ਸਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਰਹੇ ਭੰਡਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੱਥ ਸਦਾ ਵਰਤਾਇ ਬਾਬਾ
ਏਥੇ ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਲਿਖ ਗਿਣ ਸੱਕਾਂ ਜੇਨਿੱਤ ਉਪਕਾਰ ਕਮਾਇ ਬਾਬਾ
ਹੁਣਸ੍ਰੀ ਲਹਿਨਾ ਸਾਹਿਬਮਿਲਨ ਆਕੇਪਿੱਛੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੱਦੀਬਠਾਇ ਬਾਬਾ
ਸੁਣੋ ਸਿੱਖ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸੋਧ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਰਾਇ ਬਾਬਾ

ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਦਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਉਨਾ

ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌ ਦੁਰਾਸੀਆਂ ਬੀਤਦਾ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਨਾ ਜੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਏ

ਕਰਮਪਿਛਲੇਜਨਮਦੇਫਲਨਲੱਗੇਚੱਲਸਿਖਰਵਡਿਆਈਦੇਚੜ੍ਹਨਆਏ
 ਨਾਲ ਜੋਤ ਦੇ ਲੱਗ ਕੇ ਜਗਨ ਆਏ ਸਾਰੇ ਜੱਗ ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰਨ ਆਏ
 ਸਿੱਖੀਸਿਦਕਦਾਖਾਸਨਮੂਨਾਬਣਕੇਛੱਤਰਸਿਰਗੁਰਿਆਈਦਾਧਰਨਆਏ
 ਪਿਛੇ ਬਾਬੇ ਕੇ ਜਗਤ ਦੇਗੁਰੂਬਣਕੇਪਾਪਧਰਤਦੇਮੂਲੋਂਹੀਹਰਨ ਆਏ
 ਭਾਰਾਗੱਦੀਦਾਭਾਰਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਅਜਰ ਵਸਤਨੂੰ ਪਾਕੇ ਜਰਨ ਆਏ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਆਪਣੀ ਕਰਕਿਰਪਾਕਾਰਜਅੱਗੋਂਭੀ ਕੁਛ ਕਰਾਯਾ ਜੇ
 ਬਾਕੀਸਤਿਗੁਰਾਂਦਾਰਹਿੰਦਾਹਾਲਜਿਹੜਾਏਸਦਾਸਪਾਸੋਂਲਿਖਵਾਯਾ ਜੇ
 ਓਥੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਲਿਖਸਾਂ “ਗੁਰਅੰਗਦਪ੍ਰਕਾਸ਼” ਬਨਾਯਾ ਜੇ
 ਏਥੇ ਲਿਖਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੇ ਚਿੱਤ ਠਹਿਰਾਯਾ ਜੇ

ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਜਦ ਆਇਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸ੍ਰੀਲਹਿਨਾਤਨਮਨਕਰਸੇਵਾਕਮਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਹਾਜ਼ਰਸਦਾਹੀਵਿੱਚਹਜ਼ੂਰਰਹਿੰਦੇਔਖਸੌਖ ਸਭ ਕਾਰ ਨਭਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਰੂਪ ਈਸ਼੍ਵਰ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਪਰੀਤ ਵਧਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਖਾਣ ਪੀਨ ਤੇ ਸੌਨ ਦੀ ਸੁੱਧ ਵਿਸਰੀ ਸੱਚੇ ਸਿੱਖਹੋ ਸੇਵ ਉਠਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਭੀ ਸਿੱਖ ਪਰੇਮੀ ਆਹੋ ਸਭ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸ਼ਰਮਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਹਾਹਾ ਪੜ੍ਹਯਾ ਨੱਨਾ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਨੀਵੇਂ ਹੋ ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਜਿਵੇਂਬਾਬੇਦੀਲਹਿਨਾਜੀਕਰਨਸੇਵਾਤਿਵੇਂਸਿੱਖਾਂਦਾਮਾਨਵਧਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਪਾਣੀਪੱਖੇਤੇਝਾੜੂਦੀਕਾਰਚੁੱਕੀਲੰਗਰਵੱਲ ਭੀ ਚਿੱਤਨੂੰ ਲਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਇਹਵੇਖਗਰੀਬੀਦੀਚਾਲਸੋਹਣੀਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਰਖਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਮਾਲਕਗੱਦੀਦਾਸਮਝਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਲਾਸਖਤਘਸੋਟੀਆਂਤਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਤਬਾ

ਕੱਮ ਕਾਰ ਭੁੱਲਾ ਘਰ ਬਾਰ ਭੁੱਲਾ ਸ੍ਰੀਲਹਿਨਾਜੀਪੁਰਕਰਤਾਰ ਰਹਿੰਦੇ
 ਹਰ ਦੱਮ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂਦੀਆਂਗਯਾਦੇ ਪੂਰਾਕਰਨ ਦੇਹੀਇੰਤਜ਼ਾਰ ਰਹਿੰਦੇ
 ਚਰਨ ਦੱਬਦੇ ਝੱਲਦੇ ਰਹਿਨ ਪੱਖਾ ਬਰਤਨਮਾਂਜਦੇ ਕਰਦੇ ਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ

ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ ਨੂੰ ਰਹੇ ਚਕੋਰ ਵੇਂਹਦਾ ਮੁੱਖ ਤੱਕਦੇ ਨਾਲ ਪਯਾਰ ਰਹਿੰਦੇ
ਦਿੱਤਾ ਛੱਡ ਸਰੀਰ ਦੀ ਹੰਗਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਹਰ ਦਮ ਤਯਾਰ ਰਹਿੰਦੇ
ਮਨ ਰੱਖ ਨੀਵਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਤਾਬੇਦਾਰ ਰਹਿੰਦੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸਿੱਖ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਭਜਨੀਕ ਭਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਸਨ
ਦੇਵੇਂ ਪੁੱਤ ਭੀ ਹੋਇ ਜਵਾਨ ਹੈ ਸਨ ਮਾਲਕ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਘਰਬਾਰ ਦੇ ਸਨ
ਪਿਛੋਂ ਬਾਬੇ ਦਿਓਂ ਗੱਦੀ ਕੋਨ ਸਾਂਭੂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਦਿਲੀਂ ਵਚਾਰ ਦੇ ਸਨ
ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜਹੇ ਕਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਗ੍ਹਾ ਧਾਰ ਦੇ ਸਨ
ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਕਈ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਦੇ ਜਿੰਨੀ ਸੂਝ ਓਨੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਦੇ ਸਨ
ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲੱਖਮੀ ਦਾਸ ਹੋਰੀ ਦਾਹਵੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਪਏ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਸਨ
ਓਧਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਲਹਿਣੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਬਹੁਤੇ ਏਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੀ ਕਈ ਤਾੜ ਦੇ ਸਨ
ਦਿੱਤੇ ਦਿਣ ਲਾਤਾ ਉ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਤਈਂ ਸਵਾਰ ਦੇ ਸਨ

ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਣੀ ਜੀ

ਏਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤਾੜ ਗਏ ਲਹਿਣੇ ਵੱਲ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਖਯਾਲ ਹੈ ਜੀ
ਹਰ ਵਕਤ ਓਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਖੁਸ਼ ਬਹੁਤੇ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਓਹ ਨਿਹਾਲ ਹੈ ਜੀ
ਪਿਆਫ਼ਿਕਰ ਮਤਾਂ ਗੱਦੀ ਦੇਣ ਉਹਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਬੜੀ ਕੁਚਾਲ ਹੈ ਜੀ
ਇਕ ਦਿਣ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹਿਕੇ ਕਰਦੀ ਬੇਨਤੀ ਆਜਜੀ ਨਾਲ ਹੈ ਜੀ
ਹੈ ਆਪ ਦਾ ਬੜਾ ਪਰਤਾਪ ਵਧਯਾ ਬਣੀ ਜਾਂਵਦਾ ਦੰਗ ਦਵਾਲ ਹੈ ਜੀ
ਗੱਦੀ ਹੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਹਾਨ ਅੰਦਰ ਸਭ ਝੁਕ ਰਹੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ ਹੈ ਜੀ
ਪਿਛੇ ਆਪ ਦੇ ਏਸ ਨੂੰ ਕੋਣ ਸਾਂਭੂ ਵਧ ਰਿਹਾ ਪਰਤਾਪ ਵਸਾਲ ਹੈ ਜੀ
ਪੁੱਤ ਆਪ ਦੇ ਲਾਇਕ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਹੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੱਗਦੀ ਚਾਲ ਹੈ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੋਂ ਨੀਏਂ ਫਿਕਰ ਨ ਕਰ ਵਸਤ ਜਿਸ ਦੀ ਓਹੋ ਸੰਭਾਰ ਲਊ
ਹੱਕ ਸੇਵਕ ਦਾ ਅਸਾਂ ਰੱਖਯਾ ਏ ਜਿਹੜਾ ਯੋਗ ਹੋਵੇ ਚੁੱਕ ਭਾਰ ਲਊ
ਭਾਂਡਾ ਏਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤਯਾਰ ਹੋਯਾ ਨੀਵੇਂ ਰਿਦੇ ਵਾਲਾ ਇਹਨੂੰ ਧਾਰ ਲਊ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਾਤ ਰੱਬ ਦੀ ਉਹੋ ਵਚਾਰ ਲਊ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਨ ਦਾ ਮਮਾ ਨੇੜੇ ਆਇਰਿਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਵਚਾਰਦੇ ਜੀ
ਗੱਦੀ ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਨੀ ਲਾਇਕ ਇਹੋਇਹਹਿਰਦੇਦੇਵਿਚਧਾਰਦੇ ਜੀ
ਸਿੱਖ ਹੋਰ ਭੀ ਕਰਦੇ ਸੇਵ ਸਾਂਝੀ ਆਸਵੰਦ ਸਾਰੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਜੀ
ਪਰਖ ਸਭ ਦੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀਏਸਹਿਜਸਹਿਜਅੰਦਰਸਖਤੀਕਾਰਦੇ ਜੀ
ਪਿਛੋਂ ਰਹੇ ਅਫਸੋਸਨਕਿਸੇਤਾਈਂ ਮਿਆਲਫੁਰੇਇਹਚਿਤਦਾਤਾਰਦੇ ਜੀ
ਲੱਗੇ ਸੋਧ ਕਰਨੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਿੱਖ ਪਾ ਕੁਠਾਲੀ ਵਿਚ ਢਾਰਦੇ ਜੀ

ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਪਰਖ (੧)

ਰਹੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਭੀੜ ਬਹੁਤੀ ਆਉਨ ਸੰਗਤਾਂ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਭਾਈ
ਸਿੱਖੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਦੇਸਪਰਦੇਸਫੈਲੀ ਚੱਲ ਆਇਰਹੀਆਂ ਕੂਟਾਂ ਚਾਰ ਭਾਈ
ਇਕ ਦਿਨ ਸਿੱਖੀ ਬਹੁਤੀ ਹੋਈ ਕੱਠੀ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸਾਰਾ ਦਰਬਾਰ ਭਾਈ
ਘਟਾਂ ਚੜ੍ਹ ਆਈਆਂ ਚਹੁਆਂ ਪਾਸਯਾਂ ਥੀਂ ਬੱਦਲ ਵਰ੍ਹਨ ਲੱਗੇ ਬੰਨ੍ਹ ਧਾਰ ਭਾਈ
ਮੀਂਹ ਹਵਾ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਯਾ ਲੰਗਰ ਹੋ ਨ ਸੱਕੇ ਤਯਾਰ ਭਾਈ
ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਏ ਬਰਖਾ ਹਟੀ ਨਾਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਾਚਾਰ ਭਾਈ
ਕੀਤਾ ਭੁੱਖ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਤੰਗ ਆਕੇ ਸੁਣੀ ਬਾਬੇ ਨੇ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਭਾਈ
ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਉੱਠ ਬੱਚਾ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਕਰ ਇਹ ਕਾਰ ਭਾਈ
ਔਹਨਾਂ ਕਿੱਕਰਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਝੂਣ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਬਿਨਾਂ ਬਾਰ ਭਾਈ
ਕਿੱਕਰ ਹੈਨ ਮਠਿ ਆਈ ਦੇਭਰੇ ਹੋਏ ਲੱਦੇ ਮੇਵਿਆਂ ਨਾਲ ਅਪਾਰ ਭਾਈ
ਖਾਵੇ ਸੰਗਤ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ ਦੋਖਾਂ ਤੜਫ ਰਹੇ ਨਰ ਨਾਰ ਭਾਈ
ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਕਹਿੰਦਾ ਤੁਸੀਂ ਹੋਇ ਬੁੱਢੇ ਰਹੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਚਾਰ ਭਾਈ
ਮੇਵੇ ਕਿੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਹੈਨ ਲੱਗੇ ਤੁਹਾਡੇ ਉਲਟੇ ਸਭ ਵਿਹਾਰ ਭਾਈ
ਕੀਤੀ ਨਿਸਚਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਚਨ ਤੇਨ ਦਿੱਤਾ ਉੱਠਨੋ ਕਰ ਇਨਕਾਰ ਭਾਈ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਤਾਈਂ ਕਹਯਾ ਦਿੱਤਾ ਓਸਭੀ ਬਚਨ ਨੂੰ ਟਾਰ ਭਾਈ
ਕਰਨ ਸਿੱਖ ਭੀ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚ ਸੋਚਾਂ ਕੀਹ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਹੇ ਉਚਾਰ ਭਾਈ

ਕਦੇ ਕਿੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਮਠਿਆਈਆਂ ਨੇ ਹੈਨ ਲੱਗੀਆਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਭਾਈ
 ਦਿਲ ਡੋਲ ਰਹੇ ਏਵੇਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਆਈ ਪਰਤੀਤ ਨ ਸਾਰ ਭਾਈ
 ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਲਹਿਨੇ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਡਿੱਠਾ ਕਰ ਉੱਠ ਖੜਾ ਨਮਸਕਾਰ ਭਾਈ
 ਬੰਚਾ ਜਾਹ ਛਕਾ ਤੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਮਠਿਆਈ ਤੇ ਮੇਵੇ ਅਹਾਰ ਭਾਈ
 ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕਿੱਕਰਾਂ ਤੇ ਝੁਣੇ ਦੇਂ ਵੇਦਾ ਨਾਲ ਬਲਕਾਰ ਭਾਈ
 ਲੱਗੇ ਗਿਰਨ ਮੇਵੇ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਕਿਤੇ ਕਲਾ ਆਣ ਵਰਤੀ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
 ਰੰਗ ਰੰਗ ਮੇਵੇ ਮਠਿਆਈਆਂ ਦੇ ਲੱਗੇ ਕਿੱਕਰਾਂ ਥੱਲੇ ਅੰਬਾਰ ਭਾਈ
 ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਈਆਂ ਸਭ ਜਾ ਪੈ ਢਿੱਲ ਵਸਾਰ ਭਾਈ
 ਨਾਲੇ ਖਾਂਵਦੇ ਨਾਲੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਬਾਬਾ ਧੱਨ ਕਹਿੰਦੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਭਾਈ
 ਪਹਿਲੀ ਪਰਖ ਇਹ ਹੋਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗਿਆ ਤੋਂ ਲਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਇਤਬਾਰ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਤਾਇਆ ਕਲੀ ਅੰਦਰ ਬਾਬਾ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਅਪਾਰ ਹੋਯਾ
 ਕੂਟਾਂ ਚਾਰੇ ਹੀ ਝੁਕੀਆਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਯਾ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗੇ ਟੁਰੇ ਯੱਸ ਬਾਬੇ ਦਾ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਹੋਯਾ
 ਵਲੀ ਪੀਰ ਫ਼ਕੀਰ ਐਲੀਆ ਸਾਰੇ ਦਬ ਗਏ ਡਾਢਾ ਤੇਜ਼ ਭਾਰ ਹੋਯਾ
 ਘਰਿ ਘਰਿ ਸਤਿਸੰਗਤਾਂ ਹੋਇ ਰਹੀਆਂ ਧਰਮ ਹਰ ਜਾਗ੍ਰਾਨ ਮੂਦਾਰ ਹੋਯਾ
 ਢਿੱਲੀ ਪਈ ਪਾਖੰਡ ਕਮਾਨ ਆਕੇ ਵਿਚ ਜੱਗ ਦੇ ਸੱਚ ਚਮਕਾਰ ਹੋਯਾ
 ਛਿੱਕੇ ਪੈਗਏ ਪਾਪ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਦਾ ਗਰਮ ਬਾਜ਼ਾਰ ਹੋਯਾ
 ਗੱਲਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਮੰਦਰਾਂ ਮਸਜਦਾਂ ਤੇ ਹੋਣ ਇਹੋ ਬਾਬਾ ਅਵਿਤਾਰ ਹੋਯਾ
 ਫੈਲ ਗਿਆ ਜਹਾਨ ਤੇ ਯੱਸ ਭਾਰਾ ਉੱਪਰ ਧਰਤ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਹੋਯਾ
 ਮਹਿਮਾ ਨਾਂਮ ਦੀ ਫੈਲੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੂਰ ਜੱਗ ਤੋਂ ਪਾਪ ਦਾ ਭਾਰ ਹੋਯਾ

ਦੂਸਰੀ ਪਰਖ (੨)

ਰੋਜ਼ ਪਿੱਛੇ ਲੀ ਰਾਤ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਖੜੇ ਰਹਿਨ ਰਾਵੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੇ ਜੀ
 ਸਤਿਸੰਗੀ ਭੀ ਨਾਲ ਹੀ ਜਾਣ ਤਦੋਂ ਨਾਮ ਜੱਪਦੇ ਨਦੀ ਤੇ ਨ੍ਹਾਇ ਕੇ ਜੀ
 ਇੱਕ ਰਾਤ ਉੱਠੇ ਪੋਹ ਮਾਂਹ ਆਹਾ ਕਲਾ ਡਿੱਠੀ ਬਾਬੇ ਵਰਤਾਇ ਕੇ ਜੀ

ਪਰਖ ਲੱਗੇ ਪਰੇਮ ਦੀ ਕਰਨ ਓਥੇ ਡਾਢੀ ਐਖੀ ਘਸੈਟੀ ਤੇ ਲਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਗਏ ਨਦੀ ਉੱਤੇ ਲੱਗਾ ਵਗਨ ਠੱਕਾ ਮੇਘ ਬਰਸ ਪਿਆ ਘੁਮਡਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਦੀ ਦੇ ਵਿਚ ਵੜੇ ਲੀੜੇ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਤਈਂ ਫੜਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਪਿਆ ਸੀਤ ਸਾਰੇ ਸੁੱਨ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਮੁੜੇ ਪਿਛਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰ ਖਿਸਕਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਨਾ ਜੀ ਰਹੇ ਅਡੋਲ ਖੜੇ ਧਿਆਨ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਟਕਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਪਾਯਾ ਸਰਦੀ ਭੀ ਜ਼ੋਰ ਅੱਤ ਆਕੇ ਜਿਸਮ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਠੰਢਾ ਆਇ ਕੇ ਜੀ
ਅੰਤ ਹੋ ਬਿਹੋਸ਼ ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਾਰੀ ਸੁੱਧ ਸਰੀਰ ਭੁਲਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਲਚੋਂ ਨਿਕਲ ਆਏ ਚਰਨ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਤਈਂ ਛੁਹਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਸਵਾਧਾਨ ਕਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਬੋਲੇ ਸੁੰਦਰ ਬਚਨ ਸੁਨਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਹੋਯਾ ਕੀਹ ਪੁਰਖਾ ਤੇਰੇ ਜਿਸਮ ਤਾਈਂ ਕਹਿੰਦੇ ਲਹਿਨਾ ਜੀ ਅੱਗੇ ਸ਼ਰਮਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਮੇਰਾ ਜਿਸਮ ਨ ਮੈਨੂੰ ਨ ਕੁਝ ਹੋਯਾ ਡਿੱਗਾ ਚਰਨੀਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਲਹਿਣੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਚੁੱਕ ਬਸਤਰ ਅਪਣੇ ਪਾਇ ਕੇ ਜੀ
ਧਰਮਸਾਲ ਆ ਗਏ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੈਠੇ ਅਚਲ ਸਮਾਧ ਲਗਾਇ ਕੇ ਜੀ

ਕਠਿਨ ਤਪ

ਪਹਿਲਾਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਪੁਰੋਹੀ ਲੈ ਰੱਬੀ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਆਯਾ ਪਾਇ ਬਾਬ
ਪਰਸਿੱਖਯਾ ਜਗਤ ਨੂੰ ਦੇਣ ਕਾਰਨ ਆਪਦਿਹ ਤੇ ਅਮਲ ਕਮਾਇ ਬਾਬ
ਰਾਤ ਪਿਛਲੀ ਜਾਗਨਾ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਸਿੱਖਾਂ ਤਈਂ ਪਰੇਮ ਸਿਖਾਇ ਬਾਬ
ਥੋੜਾ ਖਾਵਨਾ ਸੇਵਨਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਬੋਲਨਾ ਨਿੱਤ ਜਤਾਇ ਬਾਬ
ਦਯਾ, ਦਾਨ, ਕਮਾਇ ਕੇ ਵੰਡ ਖਾਨਾ ਇਹ ਕਰਕੇ ਅਮਲ ਦਿਖਾਇ ਬਾਬ
ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ ਦਾ ਤਪ ਆਹਾ ਏਦੂੰ ਆ ਉਤਾਂਹ ਲੰਘ ਜਾਇ ਬਾਬ
ਧਰਮਸਾਲ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਇ ਕੁਟੀ ਆਹੱਥੀਂ ਆਪਨੀਂ ਆਪ ਬਨਾਇ ਬਾਬ
ਜਿਧੇ ਵਿਚ ਮਸਾਂ ਐਖਾ ਬੈਠ ਹੋਵੇ ਛੇਜ ਰੋੜਾਂ ਦੀ ਥੱਲੇ ਵਛਾਇ ਬਾਬ
ਰਾਵਾਂ ਨ੍ਹਾ ਓਥੇ ਨਿੱਤ ਆ ਬੈਠਨ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਅਹਾਰ ਤਜਾਇ ਬਾਬ
ਕਦੇ ਦੂਸਰੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਣ ਦੋਥੇ ਥੋੜਾ ਅੱਠ ਲੈ ਕੇ ਮੂੰਹ ਪਾਇ ਬਾਬ

ਫੇਰ ਅੰਨ ਦਾ ਖਾਵਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਇੱਕ ਅੱਕ ਦਾ ਫਲ ਲੈ ਖਾਇ ਬਾਬਾ
 ਦੇ ਕੋਹ ਤੇ ਇਕ ਨਸ਼ਾਨ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਦਿਣ ਦੀ ਕਾਰ ਠਹਿਰਾਇ ਬਾਬਾ
 ਓਧਰ ਜਾਵਨਾ ਆਵਨਾ ਫੇਰ ਮੁੜ ਕੇ ਦਿਨ ਭਰ ਇਹ ਚਾਲ ਨਭਾਇ ਬਾਬਾ
 ਦਿਣੇ ਫਿਰਨਾ ਬੈਠਨਾ ਰਾਤ ਕੁਟੀਆ ਆਖੀ ਕਾਰ ਦਾ ਭਾਰ ਉਠਾਇ ਬਾਬਾ
 ਕਿੱਨਾ ਚਿਰ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਫੇਰ ਖਾਵਨਾ ਅੱਕ ਹਟਾਇ ਬਾਬਾ
 ਮੱਸਾ ਰੇਤ ਦਾ ਖਾਵਨਾ ਰੋਜ਼ ਕੀਤਾ ਤੇੜ ਇਕ ਕੁਪੀਨ ਰਖਾਇ ਬਾਬਾ
 ਸਿਰ ਪੱਟਕਾ ਕੱਪੜਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨ ਇਉਂ ਨਗਨ ਸਰੀਰ ਰਹਾਇ ਬਾਬਾ
 ਫਿਰਦੇ ਏਧਰੋਂ ਓਧਰੋਂ ਮੁੱਖ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਇ ਬਾਬਾ
 “ ਨਾਉਂ ਸੁਹਾਵਾ ਵਕਤ ਸੁਹਾਵਾ ” ਏਹੋ ਮੁਖ ਤੋਂ ਵਾਕ ਅਲਾਇ ਬਾਬਾ
 ਚਿਹਰਾ ਚਮਕਦਾ ਬਰਸਦਾ ਨੂਰ ਮੱਥੇ ਜਿਧਰ ਤੱਕ ਦਾ ਪਾਪ ਕਟਾਇ ਬਾਬਾ
 ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਬੇਅੰਤ ਆਉਂਦੇ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਲਿਆਇ ਬਾਬਾ
 ਨਿੱਤ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵਿਚ ਮੌਜ ਦੇ ਰਿਹਾ ਰਚਾਇ ਬਾਬਾ

ਤੀਸਰੀ ਪਰਖ (੩)

ਡੇਰੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਰਹੇ ਭੀੜ ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਭੀ ਨਿੱਤ ਅਜਮਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਦਿੱਤਾ ਹੁਕਮ ਲੰਗਰ ਹੋਇ ਅੱਠ ਪਹਿਰਾ ਨਾਲੇ ਕਰੜੀ ਕਾਰ ਕਰਵਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਸਿੱਖਾਂ ਤਾਈਂ ਲੈ ਜਾਕੇ ਵਿਚ ਖੇਤਾਂ ਹਲ ਸਭ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਵੁਹਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਸਾਰਾ ਦਿਣ ਰਹਿ ਖੇਤੀ ਦੀ ਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖ ਆਪੈ ਰਖ ਸਕਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਕੁਝ ਰਹੇ, ਬਹੁਤੇ ਘਰੀਂ ਚਲੇ ਗਏ ਫੇਰ ਹੋਰ ਕਰੜਾਈ ਜਤਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਲੰਗਰ ਦੂਸਰੇ ਦਿਣ ਹੋਇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਫੇਰ ਆਮੂੰਹ ਭਵਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਕੁਝ ਸਿੱਦਕੀ ਹੀ ਵਿਚ ਰਹੇ ਡੇਰੇ ਭੁੱਖੇ ਰਹਿਨ ਤੇ ਕਾਰ ਕਮਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਵੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਲੰਗਰ ਫੇਰ ਦੋ ਵਕਤ ਪਕਵਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਖੇਤੀ ਹੋਈ ਤੱਯਾਰ ਬੇਅੰਤ ਆਕੇ ਅੱਠ ਬਹੁਤ ਆਵੇ ਇਹ ਠਹਿਰਾਉਨ ਲੱਗੇ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਖੇਲ ਹੋਰ ਅਚਰਜ ਰਚਾਉਨ ਲੱਗੇ

ਸਾਰਾ ਫਸਲ ਅਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ਅੱਗ ਲਵਾ ਦੇਨੀ

ਪੱਕ ਫਸਲ ਜਾਂ ਐਨ ਤੱਯਾਰ ਹੋਯਾ ਲਾਵੇ ਲਾਕੇ ਤੁਰਤ ਕਟਵਾਨ ਗੁਰ ਜੀ

ਇੱਕ ਥਾਂ ਖਲਵਾੜਾ ਲਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ਓਹਦੇ ਪਾਸ ਸਿੱਖਾਂ ਸਣੇ ਜਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਇਹ ਲੋਭ ਕਰਤੂਸਾਂ ਹੈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਸਿੱਖਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤਈਂ ਸੁਨਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਹੈ ਇਹ ਖਾਣਦੇ ਯੋਗਨ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਸਾੜ ਦਿਹੋ ਇਹ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਸਭ ਸਿੱਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦੇ ਕੀ ਹੋਨ ਲੱਗੇ ਬਨਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਬੜੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫਸਲ ਪੱਕਾ ਲੱਗੇ ਪਲ ਦੇ ਵਿਚ ਗਵਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਖੇਲ ਕੀ ਹਭਾਵ ਦੇ ਨੇ ਗੱਲਾਂ ਉਲਟੀਆਂ ਨਿੱਤ ਦਿਖਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਹੀ ਆ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਿਆਨ ਸਾੜ ਨੇਨੂੰ ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀਂ ਅੱਗ ਲਗਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਬਹੁਤ ਸਿੱਖ ਬੇ ਸ਼ਰਧੇ ਹੋ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਉ ਲਾ ਲਾ ਕੇ ਲੱਗੇ ਤਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਪੂਰਾ ਉੱਤਰੂ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਿਧੇ ਸਿਦਕ ਨੂੰ ਆਪਰਖਾਨ ਗੁਰ ਜੀ
ਬਹੁਤਿਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਬੇਸਿਦਕੇ ਹੋਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨਾ

ਪੱਕਾ ਹਾੜੀ ਦਾ ਫਸਲ ਸੋ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਡੇਰੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖੀਰਾ ਭੀ ਭਾਰਾ ਕੋਈ ਨ
ਭੋਟਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੈਨ ਨਾਹੀਂ ਹੋਰ ਆਮਦਨ ਵਾਲਾ ਸਹਾਰਾ ਕੋਈ ਨ
ਇਕੋ ਆਸ ਸੀ ਖੋਤਾਂ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਦੀ ਓਹ ਭੀ ਸਾੜ ਦਿੱਤੇ ਹੁਣ ਚਾਰਾ ਕੋਈ ਨ
ਡਰਦੇ ਭੁੱਖ ਤੋਂ ਭੱਜੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸਿਦਕ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਕੋਈ ਨ
ਵਾਕ ਕਵੀ

ਸਿੱਖ ਪਰਖਯਾਂ ਬੋੜੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਬਹੁਤੇ ਪੈ ਸੋਚੀਂ ਘਰੀਂ ਚਲੇ ਗਏ
ਬਾਬਾ ਸਾਂਗ ਵੱਡੇ ਵਰਤਾਉਨ ਲੱਗਾ ਤਾ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਝੱਲਨੇ ਭਲੇ ਭਏ
ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਜਹੇ ਸਿਦਕੀ ਬੈਠ ਰਹੇ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੁਠਾਲੀ ਵਿਚ ਢਲੇ ਪਏ
ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਭੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਇਕੋ ਜਹੇ ਬਹੁਤੇ ਹੋਸਨ ਰਲੇ ਪਏ
ਗੱਦੀ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਚੋਂ ਦੇਵਨੀ ਸੀ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਪਰਖ ਦੇ ਵਲੇ ਪਏ
ਜਿਹੜਾ ਯੋਗ ਸੋ ਪਾਉ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਕਰਮ ਪਿਛਲੇ ਜਿਧੇ ਸਵੱਲੇ ਪਏ
ਚੌਥੀ ਪਰਖ (੪)

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਾ ਕੁਝ ਬੀਤ ਗਿਆ ਭੇਖ ਹੋਰ ਹੀ ਚਾਇ ਬਨਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਇਕ ਤੇੜ ਕੁਪੀਨ ਸਰੀਰ ਨੰਗਾ ਹੁਰਾ ਹੱਥ ਦੇ ਵਿਚ ਉਠਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਕੁੱਤੇ ਕੁੱਤੀਆਂ ਕੁਝਕੂ ਨਾਲ ਲੱਈਆਂ ਭਾਰਾ ਧਾਨਕ ਰੂਪ ਦਿਖਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਜਿਹੜਾ ਪਾਸ ਆਵੇ ਓਹਨੂੰ ਪੈਨ ਮਾਰਨ ਚਿਤ ਸਭ ਦਾ ਚਾਇ ਕੰਬਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਭੀ ਡੋਲ ਗਏ ਚੁੱਕ ਹੋਰ ਹੀ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਧਾਰ ਰੂਪ ਡਰਾਉਨਾ ਫਿਰਨ ਜੰਗਲ ਧਰਮਸਾਲ ਦੇ ਤਈਂ ਤਜਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਬਿਨਾਂ ਭਾਈ ਲਹਿਣੇ ਹੋਰ ਹਟੇ ਪਿਛਾਂ ਇਉਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਡੁਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਵੇਖ ਲਹਿਣੇ ਤਾਈਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ ਇਉਂ ਸੁਨਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਨਾ

ਚਲਾ ਜਾਹ ਸਾਂਡੇ ਪਿਛੇ ਕਿਉਂ ਆਵੇਂ ਸਾਂਡੇ ਨਾਲ ਕੀਹ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਤੇਰਾ
ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਾ ਫਿਰੇ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ ਨਾਹੀਂ ਘਰ ਬਾਰ ਤੇਰਾ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਲਹਿਨਾ ਇਕੋ ਆਸਰਾ ਲਿਆ ਹੈ ਧਾਰ ਤੇਰਾ
ਘਰ ਬਾਰ ਤੇ ਆਸਰੇ ਛੱਡ ਸਾਰੇ ਹੈ ਮੱਲਯਾ ਇੱਕ ਦਰਬਾਰ ਤੇਰਾ
ਬੋਲੇ ਫੇਰ ਜਾਹ ਹੱਟ ਪਛਾਂਹ ਜਲਦੀ ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੈ ਭਲਾ ਵਚਾਰ ਤੇਰਾ
ਬਚਨ ਮੱਨ ਕੇ ਮੁੜੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਬੋੜਾ ਹੋਯਾ ਪਾਰ ਤੇਰਾ

ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਨਾ

ਧਰਮਸਾਲ ਅੰਦਰ ਜਦੋਂ ਆਇ ਬੈਠੇ ਸਿੱਖਾਂ ਆਣ ਘੇਰਾ ਗਿਰਦੇ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਦੱਸੋ ਕੀਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਕੀਹ ਹੈ ਭੇਖ ਬਨਾਯਾ ਜੀ
ਗੱਲਾਂ ਝੱਲੀਆਂ ਕਿਉਂ ਬਾਬਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿਉਂ ਹੋਸ਼ ਦੇ ਤਈਂ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
ਸਿੱਖ ਛੱਡ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਿਰਦਾ ਸਭ ਦਾ ਹੈ ਡੁਲਾਯਾ ਜੀ
ਵੇਖ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਿਸਚਾ ਰਿਹਾ ਨਾਹੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾਯਾ ਜੀ
ਸੁਣ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਨੇ ਇਉਂ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ

ਹੈ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਵਿਚ ਮੌਜ ਦੇ ਖੇਲ ਦਿਖਾਇ ਰਿਹਾ
ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤਾਈਂ ਤਾ ਤਾ ਕੇ ਮੈਲ ਗਵਾਇ ਰਿਹਾ
ਡੋਲੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹਿਰਦੇ ਸਾਫ਼ ਰੱਖੋ ਬਾਬਾ ਸਖਤ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ ਪਾਇ ਰਿਹਾ
ਵੱਡੇ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਿਦਕ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹੈ ਅਜਮਾਇ ਰਿਹਾ

ਪੰਜਵੀਂ ਪਰਖ (੫)

ਚੈਥਾਪਹਿਰਜਾਂਦਣਦਾਆਇਗਿਆਸਿੱਖਲੰਗਰਦਾਆਹਰਕਰਾਨਲੱਗੇ
 ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਇ ਗਏ ਸਿੱਖ ਆ ਆ ਸੀਸ ਝੁਕਾਨ ਲੱਗੇ
 ਜਿਹੜਾ ਆਇਕੇਸੀਸਝੁਕਾਇਚਰਨੀਂ ਚੁੱਕਕੁਤਕਾਜ਼ੋਰਦਾਲਾਨ ਲੱਗੇ
 ਬੈਠੇ ਕਿਉਂ ਏਥੇ ਨਿਕਲ ਜਾਹੋ ਸੱਭੇ ਮਾਰਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਡਰਾਨ ਲੱਗੇ
 ਕਈ ਮਾਰ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਨਿਕਲ ਗਏ ਕਈ ਬੈਠ ਕੇ ਕੁਤਕੇ ਖਾਨ ਲੱਗੇ
 ਫੇਰ ਪੁੱਛਦੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਜਾਂਵਦੇ ਨਹੀਂ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇਸਿੱਖ ਸੁਨਾਨ ਲੱਗੇ
 ਸਿੱਖ ਆਪਦੇ ਜਾਵੀਏ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਸੱਭਾ ਥਾਂ ਨ ਕਿਤੇ ਬਤਾਨ ਲੱਗੇ
 ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂਕੂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ ਬਣੇ ਤੁਸਾਂ ਜਦੋਂ ਬਨਾਇ ਅਲਾਨ ਲੱਗੇ
 ਜੇ ਕਰ ਸਿੱਖ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਆਓ ਪਿਛੇ ਇਹ ਸੁਣ ਬਹੁਤੇ ਘਬਰਾਨ ਲੱਗੇ
 ਕਿਤੇ ਵਿਚ ਦਰਯਾਨ ਜਾ ਰੋੜ੍ਹੇ ਬਹੁਤੇ ਡਰ ਕੇ ਪੈਰ ਖਿਸਕਾਨ ਲੱਗੇ
 ਸਿੱਧੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵੱਲ ਟੁਰ ਪਏ ਪਿੱਛੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਓਧਰੇ ਜਾਨ ਲੱਗੇ
 ਪਏ ਜੱਕੇ ਤੱਕੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਖੋਲ ਵੇਖੀਏ ਕੀਹ ਰਚਾਨ ਲੱਗੇ

ਡਾਢਾ ਤਾਉ

ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਦੇ ਇਕ ਪਿਆ ਮੁਰਦਾ ਪਾਸ ਓਸ ਦੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਖੜੇ ਹੋ ਸਿੱਖਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਕੇ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬਚਨ ਸੁਨਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਜੇ ਕਰ ਸਿੱਖ ਮੇਰੇ ਖਾਵੇ ਏਸ ਤਾਈਂ ਗੱਲ ਸੁਣ ਸਾਰੇ ਘਬਰਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਮੁਰਦਾ ਕੌਨ ਭਲਾ ਖਾ ਸੱਕਦਾ ਸੀ ਬਹੁਤੇ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਪਰਤਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਕੁਝ ਰਹੇ ਖੜੇ ਪਰ ਖਾਨ ਨਾਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੁਤਕ ਉਠਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਦੋ ਦੋ ਜੜੀਆਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਸਾਰਯਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜ ਗਏ ਨ ਧੀਰ ਰਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਮੂੰਹੋਂ ਆਖਦੇ ਮੰਨਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀਂ ਬੂਠੇ ਸਿੱਖ ਮੇਰੇ ਅਖਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਨਾ ਜੀ ਰਹੇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮੂੰਹ ਛਪਾਂਵਦੇ ਨੇ

ਤਬਾ

ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੂੰ ਬੋਲ ਕਹਯਾ ਬਾਬੇਕਿਉਂ ਖੜਾਏਥੇ ਦਾਹਵੇਦਾਰ ਭਾਈ
 ਜਿਧਰਗਏਬਾਕੀਤੰਭੀਗਿਆਕਿਉਂ ਨਸੱਡੇਗੋਚਰੀਕੀਹਤੇਰੀਕਾਰ ਭਾਈ

ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਖਦਾ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਨੀਵਾਂ ਮਨ ਹੋਕੇ ਮਿੰਨਤਦਾਰ ਭਾਈ
 ਕਿੱਥੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ ਬਾਉਂ ਕੋਈ ਡਿੱਗਾ ਆਪ ਦੇ ਹਾਂ ਦਰਬਾਰ ਭਾਈ
 ਸਿੱਖ ਆਪਦਾ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ ਆਸਾਂ ਸਾਰੀ ਆਂਦਿਲੋਂ ਨਿਵਾਰ ਭਾਈ
 ਜੇ ਕਰ ਸਿੱਖ ਸਾਂਡਾ ਮੱਨ ਹੁਕਮ ਸਾਂਡਾ ਖਾਹ ਪਿਆ ਜੋ ਇਹ ਮੁਰਦਾਰ ਭਾਈ
 ਚੁੱਕ ਕੱਪੜਾ ਲਹਿਨਾ ਜੀ ਖਾਣ ਲੱਗੇ ਕਲਾ ਹੋਰ ਵਰਤੀ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ
 ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਿਆ ਹੋਈ ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ ਭਾਈ
 ਪੱਲਾ ਗਲ ਪਾ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਡਿੱਗਾ ਮੁੱਖੋਂ ਉਸਤਤੀ ਬਹੁਤ ਉਚਾਰ ਭਾਈ
 ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਹੋਂ ਜਾਣੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭੇਦ ਪਾਣ ਕਿਵੇਂ ਦੁਨੀਦਾਰ ਭਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ

ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦੇ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ ਹੈ ਧਾਰਿਆ ਆਪ ਅਵਿਤਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਪ ਦੇ ਵਿਚ ਚਰਨਾਂ ਕੋਨ ਪਾਸ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਪਾਪੀ ਸ਼ਰਨ ਆਪ ਦੀ ਹਾਂ ਬੋੜੀ ਬੁੱਧ ਸਾਂਡੀ ਹਾਂ ਗਵਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਬਖਸ਼ੋ ਐਂ ਖੀਆਂ ਪਰਖਨਾਂ ਛੱਡ ਦਿਹੋ ਸਿੱਖੀ ਆਪਣੀ ਤੇ ਦਯਾ ਧਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਪੂਰੇ ਕਿਸਤ ਰੁਪਰਖ ਦੇ ਵਿਚ ਰੱਹੀਏ ਜੀਵ ਕਲਜੁਗੀ ਲਿਹੋ ਵਚਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਅੱਗੇ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਭਾਰੇ ਸੱਕੇ ਮੂਲ ਨਾਹੀਂ ਦਮ ਮਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਉਸਮਾਇਆ ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਕੀ ਹਾਂ ਬਖਸ਼ੋ ਆਪਨਾ ਬਿਰਦ ਸੰਭਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਵੱਡਾ ਆਪਨੇ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾਯਾ ਇਹ ਸਿੱਖ ਡੋਲ ਖੜੇ ਧੀਰਜ ਹਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਡਾਂਵਾਂ ਡੋਲ ਹੋ ਕੇ ਸਿੱਖ ਚਲੇ ਗਏ ਵੱਡੇ ਤਾ ਨ ਸੱਕੇ ਸਹਾਰ ਗੁਰ ਜੀ
 ਬਖਸ਼ੋ ਆਪਦਾ ਬਿਰਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਪ ਦੀ ਨਦਿਆ ਲਦਾ ਤਾਰ ਗੁਰ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ

ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦੇ ਪੁਰਖਾ ਧੰਨ ਕਮਾਈ ਤੇਰੀ
 ਸਿੱਖੀ ਬੀਜ ਤੂੰ ਰੱਖਯਾ ਹੱਠ ਕਰਕੇ ਰੱਤੀ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀਂ ਡੁਲਾਈ ਤੇਰੀ
 ਵੱਡਾ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਬੀਜ ਵਧਾਇੰਗਾ ਤੂੰ ਹੋਊ ਦਿਣ ਦਿਣ ਕਲਾ ਸਵਾਈ ਤੇਰੀ
 ਸਾਂਡੇ ਦਿੱਤ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਨਿੱਤ ਰਹੇਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਮਾਈ ਤੇਰੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਧਰਮਸਾਲ ਵਿਚ ਆਉਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਕੇ ਧਰਮਸਾਲ ਆਕੇ ਆਸਨ ਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਂਡਾ ਪੂਰਾ ਪਰਖਲਿਆ ਛੱਡੀ ਮੈਲ ਨਾਹੀਂ ਖੂਬਤਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੜ ਚਾਲ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ ਝੱਟ ਪੱਟ ਸੁਭਾਉ ਪਰਤਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਗੁਰ ਗੱਦੀ ਦੇ ਯੋਗ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਤਈਂ ਠਹਿਰਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਗੱਦੀ ਯੋਗ ਵਚਾਰਕੇ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜਤਾਂਵਦੇ ਨਿੱਤ
ਸਦਾ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਰੱਬੀ ਭੇਦ ਜੋਗੁੰਝੇ ਬਤਾਂਵਦੇ ਨਿੱਤ
ਏਧਰ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਭੀ ਸਮਝ ਰੂਪ ਈਸ਼੍ਵਰ ਤਨ, ਮਨ ਕਰ ਸੇਵਕ ਮਾਂਵਦੇ ਨਿੱਤ
ਫਲੇ ਬਿੱਛ ਵਾਂਗੂੰ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਝੁਕਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਗਰੀਬੀ ਵਸਾਂਵਦੇ ਨਿੱਤ
ਆਯਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਕਰਦੇ ਸੇਵ ਚੰਗੀ ਦਿਹ ਹੰਗਤਾ ਤਈਂ ਗਵਾਂਵਦੇ ਨਿੱਤ
ਅਜਰ ਵਸਤੂ ਲਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭਾਂਡਾ ਕਰ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਰਖਾਂਵਦੇ ਨਿੱਤ

ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਵਚਾਰਾਂ

ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ ਪਿੰਡ ਧਾਲੇ ਨੁਸ਼ਹਿਰੇ ਓਹ ਜਾਇ ਰਹੇ
ਬਾਕੀ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਜੋ ਬੈਠ ਬੈਠ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁੜਾਇ ਰਹੇ
ਰੁਖ ਵੇਖ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਪੱਕ ਪਕਾਇ ਰਹੇ
ਗੱਦੀ ਦੇਵੇਗਾ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਤਈਂ ਬਾਬਾ ਸਿੱਟਾ ਸੋਚਕੇ ਇਹੋ ਕਢਾਇ ਰਹੇ
ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਖੁਸ਼ ਬਹੁਤੇ ਨਦਰੀਂ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਾਇ ਰਹੇ
ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬੈਂਟੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਵੇਖ ਖੁਨਸਾਇ ਰਹੇ

ਮਾਤਾ ਚੌਨੀ ਜੀ

ਕੁਝ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਰੱਲਾਂ ਕੁਝ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਰੁਖ ਵਚਾਰਦੀ ਜੀ
ਗੱਦੀ ਦੇਣ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਲਹਿਣੇ ਤਾਈਂ ਚਿੰਤਾ ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਦੀ ਜੀ
ਇੱਕ ਦਿਨ ਆ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਬਹਿਕੇ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰਦੀ ਜ
ਮੈਂ ਪਤੀ ਜੀ ਵੇਖਕੇ ਰੁਖ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਅੱਗੇ ਵੱਲੇ ਜਦੋਂ ਮਾਰਦੀ ਜ
ਮੈਨੂੰ ਫਿਕਰ ਐਲਾਦ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪੈਂਦਾ ਖਾਂਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਪਰਵਾਰਦੀ ਜ

ਤੁਹਾਡੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਪਰੀਤ ਨਾਹੀਂ ਬਾਜ਼ੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਸਾਡੀ ਹਾਰਦੀ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਸੇਵਕ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਜਾਪੋ ਨਿਗੂ ਓਸ ਤੇ ਬੜੇ ਪਯਾਰਦੀ ਜੀ
ਮੈਂ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ ਗੱਦੀ ਦਿਹੋ ਓਹਨੂੰ ਇਹ ਰੀਤ ਨਾਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਜੀ
ਸਦਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੋਵਦੇ ਪੁੱਤ ਮਾਲਿਕ ਇਹੋ ਚਾਲਗ੍ਰਿਸਤ ਵਿਹਾਰਦੀ ਜੀ
ਪੁੱਤਾਂ ਵੱਲ ਖੁਸ਼ਾਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੱਖੇ ਆਖ ਕੇ ਅੱਥਰੂ ਢਾਰਦੀ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ

ਫਿਕਰ ਕਰਨ ਚੋਨੀਏਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਟਾਲੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ
ਵਸਤ ਜਿੱਥੇ ਦੀ ਓਥੇ ਹੀ ਜਾ ਟਿਕੂ ਭੇਦ ਜਾਣੇ ਤੂੰ ਏਸ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ
ਦਾਤ ਰੱਬ ਦੀ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹੇ ਦੇਵੇ ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਦਾਹਵੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ
ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ ਦੇਵੇਂ ਅਸਾਂ ਪਰਖ ਡਿੱਠੇ ਓਹ ਯੋਗ ਮੂਲੋਂ ਏਸ ਕਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ
ਫਿਕਰ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਤੇਨੂੰ ਕੀ ਹਲ ਗਰਿਹ ਓਹ ਆਪ ਹੋ ਕਾਰ ਨਿਵਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ
ਇਹ ਟਹਿਲ ਦਾ ਮਹਿਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਏਥੇ ਦਾਹਵੇ ਕਿਸੇ ਹੱਕ ਦਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ

ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਪਰਖ (੬)

ਮਾਤਾ ਹੋ ਉਦਾਸ ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ ਥੋੜਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਸਮਾ ਬਤਾਯਾ ਜੀ
ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਧਰਮਸਾਲ ਬੈਠਾ ਹੇਤ ਪਰਖਨੇ ਖੇਲ ਰਚਾਯਾ ਜੀ
ਚੂਹਾ ਮਾਰ ਇੱਲੀ ਓਥੇ ਸੁੱਟ ਗਈ ਬਾਬੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਹਰ ਚੁੱਕ ਚੂਹਾ ਏਥੋਂ ਸੁੱਟ ਦਿਹੋ ਓਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਅਗੋਂ ਪਰਤਾਯਾ ਜੀ
ਚੂੜਾ ਆਂਵਦਾ ਹੁਣੇ ਸੁਟਾ ਦੇਂਦੇ ਆਪ ਚੁੱਕਨਾ ਮੂਲ ਨ ਚਾਹਯਾ ਜੀ
ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਸਗੋਂ ਦੋਹਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਕੱਢ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਐਵੇਂ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
ਤਦ ਲਹਿਣੇ ਵੱਲੇ ਗੁਰਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਓਸ ਝੱਟ ਜਾ ਚੂਹਾ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
ਬਾਹਿਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਪਾਣੀ ਲਿਆ ਕਰਕੇ ਪਲ ਵਿਚ ਥਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਯਾ ਜੀ
ਮਾਤਾ ਚੋਂਨੀ ਜੀ ਭੀ ਬੈਠੇ ਪਾਸ ਹੀ ਸਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਓਹਨੂੰ ਅਲਾਯਾ ਜੀ
ਵੇਖ ਲਿਆ ਈ ਦਾਸ ਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਚੋਂਨੀ ਨੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ
ਗਈ ਘਰ ਨੂੰ ਹੋ ਉਦਾਸ ਡਾਢੀ ਸੱਦ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁ ਸਮਝਾਯਾ ਜੀ
ਬਿਨਾਂ ਭਾਗ ਦੇ ਭੁਲਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੱਸ ਕਿਸੇਨੂੰ ਹੱਥ ਕੁਝ ਆਯਾ ਜੀ

ਇਕ ਦਿਣ ਸਮਾ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਸੀ ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰਾਂ ਬੁਲਾਇ ਜਲਦੀ
 ਦਿੱਤਾ ਹੁਕਮ ਪੁਸ਼ਾਕ ਇਹ ਅਸਾਂ ਦੀ ਜੋ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਧੋ ਲਿਆਇ ਜਲਦੀ
 ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਉੱਤੇ ਪਾਲਾ ਪੈਰਿਹਾ ਜੀ ਏਸ ਵੇਲੇ ਕਿਹੜਾ ਧੋਣ ਜਾਇ ਜਲਦੀ
 ਦਿਣੇ ਧੋਂ ਬੀ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਧੁਆ ਦਿਹਾਂ ਗੇ ਹੁਣੇ ਲੋੜ ਕਿਹੜੀ ਬਣੀ ਆਇ ਜਲਦੀ
 ਦੋਹਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਕਠਨ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਬਾਬਾ ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸੁਨਾਇ ਜਲਦੀ
 ਬੱਚਾ ਧੋ ਕੇ ਲਿਆ ਪੁਸ਼ਾਕ ਹੁਣੇ ਚੰਗੀ ਭਰ੍ਹਾਂ ਸੁਕਾ ਬਨਾਇ ਜਲਦੀ
 ਝੱਟ ਆਗਯਾ ਮੰਨ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਬਾਬੇ ਕਲਾ ਦਿਤੀ ਵਰਤਾਇ ਜਲਦੀ
 ਉੱਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਦਿਣ ਦੁਪਹਿਰ ਡਿੱਠਾ ਧੋ ਕੱਪੜੇ ਲਏ ਸੁਕਾਇ ਜਲਦੀ
 ਆਣ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਕਿੰਨੀ ਰਾਤ ਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਬਤਾਇ ਜਲਦੀ
 ਜਿੰਨੀ ਕੀਤੀ ਤੁਸਾਂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਂ ਨੀ ਸੀ ਕਹਿ ਸੀ ਸਭ ਕਾਇ ਜਲਦੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ (ਮਾਤਾ) ਸੁਲੱਖਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਨਾ।

ਵੇਖ ਲਿਆਈ ਚੋਂ ਨੀਏਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕਹੇ ਕੂ ਨੀ ਆਗਯਾ ਕਾਰ ਦੋਵੇਂ
 ਓਹ ਟਹਿਲੀਆ ਤੇ ਇਹ ਪੁੱਤ ਤੇਰੇ ਹੈਨ ਗੱਦੀ ਦੇ ਯੋਗ ਵਚਾਰ ਦੋਵੇਂ
 ਨੀਵੇਂ ਥਾਂ ਪਾਣੀ ਆਣ ਟਿੱਕ ਦੇ ਨੇ ਉੱਚੇ ਹੋਇ ਇਹ ਵਿਚ ਹੀ ਕਾਰ ਦੋਵੇਂ
 ਗੱਦੀ ਯੋਗ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਪਏ ਕਰ ਦੇ ਨੇ ਝੂਠੀ ਮਾਰ ਦੋਵੇਂ

ਹੋਰ ਪਰਖ (੮)

ਇਕ ਦਿਨ ਖੂਹੇ ਤੇ ਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਚਲੇ ਵਿਚ ਕਟੋਰਾ ਸੋ ਜਾਇ ਪਿਆ
 ਕਹਯਾ ਬਾਬੇ ਨੇ ਫੜਯੋ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਅੱਗੋਂ ਓਸ ਪਰਤਾਇ ਕੇ ਬਚਨ ਕਿਹਾ
 ਕਿਸੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਆਖ ਕਢਾ ਲਵੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਨੋ ਕਰ ਇਨਕਾਰ ਰਿਹਾ
 ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕਹਯਾ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਭੀ ਦਿਤਾ ਰੁੱਖਾ ਹੀ ਤੁਰਤ ਜਵਾਬ ਇਹਾ
 ਵਲ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਤੱਕਯਾ ਜਦੋਂ ਬਾਬੇ ਇਕ ਦਮ ਜਾ ਓਸ ਉਠਾਇ ਲਿਆ
 ਪੁੱਤ ਪਰਖ ਲਏ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਜਹੀ ਨੀਤ ਸੀ ਲਿਓ ਨੇ ਫਲ ਤਿਹਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਲਿਆ ਪਰਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗੱਦੀ ਦੇ ਵਨੇ ਲਈ ਤੱਯਾਰ ਹੋਏ
 ਮਾਤਾ ਚੋਂ ਨੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖ ਲਗਾ ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਤ ਨ ਆਗਯਾ ਕਾਰ ਹੋਏ

ਕਰਦੀ ਬਹੁਤ ਅਰਜ਼ਾਂ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਆਕੇ ਸਦਾ ਪੁੱਤ ਕਪੁੱਤ ਸੰਸਾਰ ਹੋਏ
ਪਰ ਮਾਪੇ ਕੁਮਾਪੇ ਨ ਹੋ ਸਕਨ ਚੋਂਨੀ ਕਰੇ ਅਰਜ਼ਾਂ ਦੁਖਯਾਰ ਹੋਏ
ਗੱਦੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਹੋ ਆਪ ਹੱਥੀਂ ਪੂਜਨੀਕ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਵਾਰ ਹੋਏ
ਗੱਦੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਦੇਣਦੀ ਕਿਉਂ ਨਾਨੀ ਉਲਟੀ ਚਾਲ ਵਿਚੋਂ ਦੁਖਭਾਰ ਹੋਏ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਈ ਸਿੱਖ ਭੀ ਕਰਨ ਸੋਚਾਂ ਸੇਵਕ ਅਸੀਂ ਭੀ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਹੋਏ
ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਦਿਤੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਮਿਹਰਬਾਨ ਲਹਿਣੇ ਤੇ ਦਾਤਾਰ ਹੋਏ

ਅਖੀਰਲੀ ਪਰਖ (੯)

ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਜਾਣ ਲਈ ਹੀ ਲਾਪਰਖ ਦਾ ਹੋਰ ਨਹਿਰਾਯਾ ਜੀ
ਇਕ ਦਿਣ ਬਹੁਤੀ ਸੰਗਤ ਹੋਈ ਕੱਠੀ ਚੁੱਕ ਗੋਦੜਾ ਬਾਹਰ ਰਖਾਯਾ ਜੀ
ਇਹ ਗੱਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਜਾਇ ਚੁੱਕੀ ਓਹ ਚੁੱਕ ਲਵੇ ਇਹ ਸੁਨਾਯਾ ਜੀ
ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਹੱਥ ਪਾਯਾ ਪੱਲਾ ਇੱਕ ਨਗਿਆ ਉਠਾਯਾ ਜੀ
ਦੋਵੇਂ ਧਾਰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਆਣ ਬੈਠੇ ਚੁੱਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਅਲਾਯਾ ਜੀ
ਮੂਲ ਚੰਦ ਪ੍ਰਿਥੀ ਮੱਲ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕਾਲਾ ਮੀਹਾਂ ਭੀ ਨਾਲ ਗਿਣਾਯਾ ਜੀ
ਸੁੱਖਾ, ਮਾਣਕ, ਅਜਿੱਤਾ, ਲੋਹਾਰ ਪੀਰੂ, ਧੀ ਨਾਈ, ਸਧਾਰਨ ਜਤਾਯਾ ਜੀ
ਤਾਰੂ, ਪੋਪਟ, ਭਗੀਰਥ, ਦਲੇਲ, ਸੰਤਾ ਜੋਰ ਸਭਨਾਂ ਜਾਜਾ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਰਤੀ ਗੋਦੜਾ ਹਿੱਲਯਾ ਜ਼ਿਮੀਂ ਤੋਂ ਨ ਮਾਨ ਸਭ ਨੇ ਦਿਲੋਂ ਗਵਾਯਾ ਜੀ
ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਉਠ ਏਢਯਾ ਵੇਖ ਤੂੰ ਭੀ ਜਾ ਓਸਨੇ ਭੀ ਹੱਥ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਮਸਾਂ ਇਕ ਪੱਲਾ ਬੋੜਾ ਚੁੱਕਯੋ ਸੂ ਹਿੱਲੇ ਤਿੱਠ ਨ ਜੋਰ ਲਗਾਯਾ ਜੀ
ਕੁਝ ਲੈ ਰਹਿ ਸੈਂ ਗੁਰੂ ਘਰੋਂ ਹਿੱਸਾਇਉਂ ਆਖਕੇ ਲਹਿਨਾ ਬੁਲਾਯਾ ਜੀ
ਇਹ ਗੱਦੀ ਹੈ ਪੁਰਖਾ ਚੁੱਕ ਲੈ ਤੂੰ ਮੈਂ ਅੱਗਯਾ ਸੀਸ ਬੁਕਾਯਾ ਜੀ
ਚੁੱਕ ਗੋਦੜਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ ਲਿਆ ਲਹਿਣੇ ਸਿਰਤੇ ਚਾਇ ਰਖਾਯਾ ਜੀ
ਉੱਠ ਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕਰਕੇ ਫੜ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਯਾ ਜੀ
ਹੋਯਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰੋਂਦ ਰਲਾ ਨ ਵਿਚ ਰਖਾਯਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰ ਗੱਦੀ ਅਰਪਨ ਕਰਨੀ

ਸਿੱਖਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਸੋਧਕੇ ਜੀ ਲਹਿਨਾ ਗੱਦੀ ਦੇ ਯੋਗਠਹਿਰਾ ਕਰਕੇ

ਗੱਦੀ ਦੇਣ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਤੱਯਾਰ ਹੋਯਾ ਦੂਰੋਂ ਨੌੜਯੋਂ ਸਿੱਖ ਬੁਲਾ ਕਰਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਰਆ ਦਰਆਸਨ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਬੈਠਾ ਕਰਕੇ
ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਸਾਮੁਣੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਨਲਯੇਰ ਮੰਗਵਾ ਕਰਕੇ
ਲੈ ਪੰਜ ਪਰਦੱਖਨਾਂ ਧਰ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਕਰਕੇ
ਦਿੱਤੀ ਜੋਤ ਗੁਰਿਆਈ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਮੁਖੋਂ ਸੁਨਾ ਕਰਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕਰਨੇ

ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਦ ਨਾਹੀਂ ਤਾਹੀਏਂ ਅੰਗਦ ਨਾਮ ਕਹਾਈਂ ਪੁਰਖਾ
ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕਾ ਜੋਤ ਵਰਤੇ ਗੁਰੂ ਜਗਤ ਦਾ ਹੁਣ ਸਦਾਈਂ ਪੁਰਖਾ
ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਰ ਗੁਰਯਾਈ ਦਾ ਇਹ ਆਯਾ ਏਸ ਦੇ ਤਈਂ ਨਭਾਈਂ ਪੁਰਖਾ
ਸੱਚਾ ਬਣ ਮਲਾਹ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਤੂੰ ਬੇੜੇ ਸੰਗਤਾਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਂ ਪੁਰਖਾ
ਜਿਹੜੇ ਬੀਜ ਨੂੰ ਬੀਜਿਆ ਅਸਾਂ ਫਿਰ ਕੇ ਹਰਾ ਭਰਾ ਉਸ ਤਈਂ ਰਖਾਈਂ ਪੁਰਖਾ
ਸੈਂ ਪੇ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੱਥ ਖਰਚੀਂ ਖਰਚਾਈਂ ਪੁਰਖਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ

ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਕਰਦੇ ਅਰਜ਼ ਅੱਗੋਂ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਰ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਗੁਰ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੋ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਦਿਹਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਗੁਰ ਜੀ
ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੈ ਯੋਗ ਸਜਾ ਦੇ ਜੀ ਖਿਮਾ ਕਰੋ ਪਲਾ ਗਲ ਪਾਯਾ ਗੁਰ ਜੀ
ਮੈਂ ਆਪਦਾ ਦਾਸ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦਾਸ ਜਾਣ ਮੈਨੂੰ ਵਡਿਆਯਾ ਗੁਰ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ

ਬੱਸ ਪੁਰਖਾ ਹੁਣ ਨ ਬੋਲ ਅੱਗੋਂ ਜੋ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢੇ ਸੱਚ ਹੋਇ ਜਾਸੀ
ਹੁਣ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਵੱਡੀ ਦਾਤ ਦਾ ਹੈਂ ਐਵੇਂ ਕਹੁ ਨ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਪਾਸੀ
ਜੋ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਦਾ ਹੋਯਾ ਓਹੋ ਪਾਈ ਦਾਤ ਤੂੰ ਕਰਕੇ ਸੇਵ ਖਾਸੀ
ਗੁਰੂ ਜਗਤ ਦਾ ਹੋਯੋਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਖਾਲੀ ਜਾਇਨ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਰ ਆਸੀ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਕਈ ਲੋਕ ਆ ਏਸ ਥਾਂ ਤਰਕ ਕਰਦੇ ਗੁਰੂ ਚੋਲੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ ਜੀ
ਚੋਲਾ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ ਚੋਲਾ ਸਿੱਖਾਂ ਜੋੜ ਪਰਸੰਗ ਚਲਾਯਾ ਜੀ

ਤਾਹੀਏਂ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਆ ਆਪੇ ਗੁਰ ਚੋਲਾ ਲਖਵਾਯਾ ਜੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਯਾ ਸਿੱਖਾਂ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਦਸਵੇਂ ਅੱਗੇ ਚੋਲਯਾਂ ਸਿਰ ਨਵਾਯਾ ਜੀ
ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਵ ਪਰਗਟ ਕਰ ਕੇ ਹੈ ਬੁੱਧਵਾਨਾਂ ਚੋਲਾ ਪਾਯਾ ਜੀ
ਮੈਂ ਆਪਨੀ ਰਾਇ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਏਥੇ ਲਿਖਾਂ ਜੋ ਸਮਝ ਮੇਂ ਆਯਾ ਜੀ

ਤਬਾ

ਗੁਰੂ ਦਿਹ ਦਾ ਨਾਮ ਨ ਜੋਤ ਦਾ ਸੀ ਏਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕਰੋ ਧਯਾਨ ਭਾਈ
ਗੱਦੀ ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਜੋਤ ਨੂੰ ਸੀ ਜਗੀ ਜੋਤ ਜਦੋਂ ਓਥੇ ਆਨ ਭਾਈ
ਬਾਬੇ ਜੋਤ ਅਕਾਲ ਦਾ ਅਦਬ ਕੀਤਾ ਸਿੱਖਾਂ ਵਾਸਤੇ ਰਾਹ ਚਲਾਨ ਭਾਈ
ਚੋਲਾ ਹੋਯਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ ਚੋਲਾ ਇਹ ਇਉਂ ਹੈ ਕਰੋ ਸਿਆਨ ਭਾਈ
ਗੁਰੂ ਚੋਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਜੋਭੇਦ ਹੈ ਸੀ ਲਹਿਣਾ ਆਪਨਾ ਛੱਡ ਅਭਿਮਾਨ ਭਾਈ
ਦੂਈ ਮੇਟ ਬਾਬੇ ਵਿਚ ਲੈ ਹੋਯਾ ਜਗੀ ਜੋਤ ਤੋਂ ਜੋਤ ਪਛਾਨ ਭਾਈ
ਧਿਆਤਾ ਧਯੇਇ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਚੋਲੇ ਦੀ ਸਿਧ ਮਲਾਨ ਭਾਈ
ਚੋਲਾ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਯਾ ਰੋਸ਼ਨ ਦੀਵੇ ਤੋਂ ਦੀਵਾ ਜਹਾਨ ਭਾਈ
“ ਜੋਤਿ ਓਹਾ ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ ” ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹੋ ਸੁਜਾਨ ਭਾਈ
ਲਹਿਣਾ ਪਨ ਮਿਟ ਅੰਗ ਦਨਾ ਮਹੋਯਾ ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਸਰੀਰ ਲਿਆ ਮਾਨ ਭਾਈ
ਚੋਲਾ ਪਨ ਤਦੋਂ ਓਥੇ ਸੀ ਕਿੱਥੇ ਜ਼ਰਾ ਸਮਝੋ ਖਾਂ ਵਿੱਦਵਾਨ ਭਾਈ
ਲਹਿਣੇ ਚੋਲੇ ਨੂੰ ਝੁਕਯਾ ਸੀ ਕਦ ਬਾਬਾ ਜ਼ਰਾ ਦੱਸੋ ਖਾਂ ਕਢਨ ਸ਼ਾਨ ਭਾਈ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖਾਂ ਪਾਸੋਂ ਕਾਹਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਭਾਈ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਓਹ ਸਨ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਕਾਰਨ ਕਾਰਜ ਦਾ ਕਰੋ ਗਯਾਨ ਭਾਈ

ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਨਾ

ਲਹਿਣਾ ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੋਗਿਆ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਕਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਓ ਸੱਭੇ
ਮੇਰੇ ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਰੁਣ ਨ ਭੇਦ ਕੋਈ ਗੁਰ ਨਿਸਚਾ ਪੱਕ ਜਮਾਓ ਸੱਭੇ
ਜਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਤਾਈਂ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅਦਬ ਰਖਾਓ ਸੱਭੇ
ਉਠੋ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਮੇਰੀ ਆਗਯਾ ਪੂਰੀ ਕਰਾਓ ਸੱਭੇ

ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗਨਾ

ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਜਹੇ ਸਾਰੇ ਉੱਠ ਕਰ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਲੋਂ ਹੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਨ ਲੱਗੇ
ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਧਰ ਮੱਥਾ ਜੈ ਅੰਗਦ ਗੁਰੂ ਸੁਨਾਨ ਲੱਗੇ
ਜਦੋਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਲਟ ਪਲਟ ਓਹ ਬਕਨ ਬਕਾਨ ਲੱਗੇ
ਉੱਠ ਸਭਾ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਿਰ ਚਲੇ ਗਏ ਗੁੱਸਾ ਰਾਹ ਜ਼ਬਾਨ ਕਢਾਨ ਲੱਗੇ
ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਖਬਰ ਫੈਲ ਗਈ ਸਿੱਖ ਆ ਆ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨ ਲੱਗੇ
ਖੁਸ਼ੀ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਦੇਵੇਂ ਪੁੱਤਰ ਵੈਰ ਵਧਾਨ ਲੱਗੇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਖੜੂਰ ਚਲਯਾਂ ਜਾਣਾ

ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਈ ਗੁਰਿਆਈ ਜਦ ਤੋਂ ਪੁੱਤ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵੈਰ ਵਧਾਇ ਰਹੇ
ਟਲੇ ਮੂਲ ਨ ਕਰਨ ਬਖੇੜਿਆਂ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਮਝਾਇ ਰਹੇ
ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਰਾਖ ਰੁਮਾ ਕਰਕੇ ਆਸਨ ਜਾ ਟਾਹਲੀ ਹੇਠ ਲਾਇ ਰਹੇ
ਲਖਮੀਦਾਸ ਕੁਪੱਤ ਆ ਰੋਜ਼ ਕਰਦਾ ਕਲ੍ਹਾ ਈਰਖਾ ਨਿੱਤ ਉਠਾਇ ਰਹੇ
ਬਾਬੇ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਟੋਰ ਦਿੱਤਾ ਓਹ ਵਿਚ ਖੜੂਰ ਦੇ ਜਾਇ ਰਹੇ
ਆਸਨ ਘਰ ਨਿਹਾਲੇ ਦੇ ਜਾ ਲਾਯਾ ਬੂਹਾ ਬੰਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਾਇ ਰਹੇ
ਏਥੋਂ ਅਗਲੇ ਫੇਰ ਪਰਸੰਗ ਲਿਖਸਾਂ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਤੀ ਟਕਾਇ ਰਹੇ
ਚਰਤ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸੁਣੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਨਾ ਚਾਹਿ ਰਹੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅਕਾਂਤ ਰਹਿਨਾ

ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਟੋਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਰਹਿਨਾ ਇਕਾਂਤ ਠਹਿਰਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਸਭ ਸਿੱਦਕੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਟੋਰ ਦਿੱਤਾ ਰਾਵੀ ਕੰਢੇ ਜਾ ਡੇਰਾ ਲਗਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਇਕ ਕਮਲੀਆਹੀ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਰਿਹਾ ਆਉਨਾ ਸਭ ਦਾ ਬੰਦ ਕਰਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਕੁਝ ਚਿਰ ਗੁਜ਼ਾਰ ਫਿਰ ਉੱਠ ਕਰਕੇ ਆਸਨ ਪੱਖੋਂ ਜਾ ਜਮਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਓਥੇ ਨਾਮ ਸਧਾਰਨ ਖੱਤਰੀ ਸੀ ਓਹਦੇ ਘਰ ਜਾਘਾਨ ਠਹਿਰਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਧ ਹੀ ਰਹੀ ਲੱਗੀ ਖਾਨਾ ਪੀਵਨਾ ਸਭ ਤਜਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਕੋਈ ਆਵੇ ਨ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇ ਕੋਈ ਨ ਧਾਰਪਦ ਨਿਰਮੋਹ ਦਿਖਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਬੈਠ ਰਹੇ ਅਕੰਤ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਧਯਾਨ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਲਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ

ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਖੜੂਰ ਗਏ ਬਾਬਾ ਪੱਖੋਕੀ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਾਇ ਭਾਈ
ਪਿਛੋਂ ਸਿੰਗਤਾਂ ਆਉਨ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਰਹੀਆਂ ਦਰਸਨਾਂ ਬਾਬਾ ਅਕੁਲਾਇ ਭਾਈ
ਬਾਹਿਰ ਹੇਠ ਟਾਹਲੀ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਬੈਠਾ ਰਾਹੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤੋਂ ਚਰਨ ਪੁਜਾਇ ਭਾਈ
ਧਰਮਸਾਲ ਅੰਦਰ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਬੈਠਾ ਗੁਰੂ ਬਣਕੇ ਤਕੀਆ ਲਾਇ ਭਾਈ
ਆਵੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੋਤ ਨ ਕਿਤੇ ਦਰਸਾਇ ਭਾਈ
ਮੱਥਾ ਟੇਕਯਾ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨ ਰਹੇ ਫੰਧ ਪਾਖੰਡ ਖੰਡਾਇ ਭਾਈ
ਧੱਨ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਨਿਸਚਾ ਧੱਨ ਆਖਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਿਰਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਇ ਭਾਈ
ਕਾਮਯਾਬ ਨ ਹੋਏ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੋਵੇਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰਹੇ ਭਰਮਾਇ ਭਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਨਾ

ਜਿਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਆਏ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਓਸ ਕਾਜ ਨੂੰ ਠੀਕ ਸਵਾਰ ਕੀਤਾ
ਨੌਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀਂ ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਰੇ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ
ਤੋੜ ਭੇਖ ਪਾਖੰਡਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਲੱਖਾਂ ਜੀਆਂ ਦੇ ਬੇੜੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ
ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਦੀ ਰੱਖ ਕੇ ਨੀਂਹ ਡੂੰਘੀ ਤੀਜੇ ਪੰਥ ਦਾ ਬੀਜ ਵਸਥਾਰ ਕੀਤਾ
ਯੋਗ ਰਿਸ਼ਤ ਦੇ ਵਿਚ ਕਮਾ ਕਰਕੇ ਖੰਡਨ ਸੁੱਕੇ ਤਿਆਗ ਦਾ ਸਾਰ ਕੀਤਾ
ਪੈਣੇ ਸੱਤਰ ਬਰਸ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ ਬਾਬੇ ਰਹਿਕੇ ਤਯਾਰਾ ਵਚਾਰ ਕੀਤਾ
ਪੱਖੋਕਿਆਂ ਤੋਂ ਆਣ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਝੱਟ ਸਭ ਸਾਮਾਨ ਤਯਾਰ ਕੀਤਾ
ਅੱਸੂ ਵਦੀ ਦੀ ਦੱਸਵੀਂ ਤਿੱਥ ਆਹੀ ਸਾਲ ਬਿਕ੍ਰਮ ਛਿਨਵੇਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜਾ ਜੋਤ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤਾ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਰਲ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਲਿਖਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਏਥੇ ਪਾਯਾ ਝੇੜਾ ਕੋਈ ਕੁਝ ਤੇ ਕੁਝ ਸੁਨਾਇ ਕੋਈ
ਛੁਟੀ ਤਿੱਥ ਨੂੰ ਗੁਰ ਸਮਾਉਨ ਲੱਗੇ ਪੱਖੋਕਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਅਲਾਇ ਕੋਈ
ਓਥੋਂ ਜਾ ਪਰਵਾਰ ਸੋ ਲੈ ਆਯਾ ਆ ਪਿਤਾ ਸਰਾਧ ਕਰਵਾਇ ਕੋਈ
ਫੇਰ ਨਾਵੀਂ ਨੂੰ ਗੁਰ ਸਮਾ ਗਏ ਬਾਲਾ ਆ ਗਿਆ ਤਦੋਂ ਲਖਾਇ ਕੋਈ

ਓਹਨੂੰ ਮਿਲਨ ਬਦਲੇ ਗੁਰਉਂ ਠਬੈਠੇ ਦੂਜੇ ਦਿਣ ਸਮਾਇ ਜਤਾਇ ਕੋਈ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋਯਾ ਝੇੜਾ ਇਹ ਭੀ ਲਿਖ ਕੇ ਗੱਪ ਉੜਾਇ ਕੋਈ
 ਦਿਹ ਮਿਲੀ ਨ ਚਾਂਦਰ ਰਹੀ ਖਾਲੀ ਅੱਧੇ ਅੱਧੀ ਚਾ ਫੇਰ ਵੰਡਾਇ ਕੋਈ
 ਅੱਧੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਲੈ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅੱਧੀ ਮੋਮਨਾਂ ਤੋਂ ਵਬਵਾਇ ਕੋਈ
 ਜੁੱਮੇਵਾਰ ਸਭ ਆਪਨੀ ਖੋਜ ਦੇ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤਈਂ ਹਟਾਇ ਕੋਈ
 ਸਤਿਗੁਰ ਬੇ ਅੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਭੇਦ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਇ ਕੋਈ

ਤਥਾ

ਗੱਲਾਂ ਹੋਰਤਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਜੁਲਦੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ ਯੋਗ ਵਚਾਰ ਭਾਈ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋਯਾ ਝਗੜਾ ਲਿਖ ਗਏ ਨੇ ਲਿਖ ਨੇ ਹਾਰ ਭਾਈ
 ਹਿੰਦੂ ਆਖਦੇ ਦਿਹ ਜਲਾਨੀ ਅਸਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਬਾਨ ਦੇ ਅਹਿਰ ਭਾਈ
 ਦੋਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਰਾਇ ਹੈ ਉਲਟ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਬੁੱਧ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਈ
 ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਸ ਦੇ* ਹਿੰਦੂ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹੈਸਨ ਕਰ ਦੇ ਉਲਟ ਪੁਕਾਰ ਭਾਈ
 ਓਹ ਕੁਰਾਹੀਆ ਕਰ ਕੇ ਸੱਦ ਦੇ ਸਨ ਨ ਸੀ ਰੱਖਯਾ ਮੇਲ ਵਿਹਾਰ ਭਾਈ
 ਹਿੰਦੂ ਲਿਖਯਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਨਹਾਰਾ ਓਹ ਸਿੱਖ ਸਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਾਰ ਭਾਈ
 ਹਿੰਦੂ ਗੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ ਹੈਸਨ ਬੇਦ ਗੀਤ ਤੋਂ ਹੋਏ ਸਨ ਬਾਹਰ ਭਾਈ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਲਿਖੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਜਿਹੜੇ ਪੱਕੇ ਸਿੱਖ ਸਨ ਆਗਯਾ ਕਾਰ ਭਾਈ
 ਓਹ ਸਤਿਸੰਗੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਨ ਬੈਠੇ ਛੱਡ ਸਨ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਕਾਰ ਭਾਈ
 ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਨ ਦੂਈ ਹੈਸੀ ਆਪੋ ਵਿਚ ਹੈਸੀ ਗੂੜ੍ਹਾ ਪਯਾਰ ਭਾਈ
 ਓਹਨਾਂ ਕਦੇ ਨ ਝਗੜਾ ਪਾਯਾ ਹੋਸੀ ਪੱਕ ਲੈ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰ ਭਾਈ
 ਕੱਟਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਤੇ ਕੱਟਰ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਡਿੱਠਾ ਹੋਊ ਨ ਜਾ ਦਰਬਾਰ ਭਾਈ
 ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਰਲ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਲਿਆ ਹੋਇਗਾ ਕਾਜ ਸਵਾਰ ਭਾਈ

ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਦਿਹਰੇ ਬਣਨੇ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਆਗਯਾ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਕੋਈ ਦੇਹੁਰਾਨ ਹੀਂ ਰਚਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਮੜ੍ਹੀ ਕਬਰ ਬਨਾ ਨ ਪੂਜਨੀ ਜੀ ਦਿਹ ਦੇਵਨੀ ਨਦੀ ਪਰਵਾਹਿ ਸੁਣ ਲੈ

* ਜਿਹੜੇ ਪੁਰਾਨੀਆਂ ਲੀਕਾਂ ਤੇ ਚੱਲਨ ਵਾਲੇ ਸਨ ॥

ਪਿਛੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਆਯਾਦਗਾਰ ਵਾਲਾ ਲਿਆ ਦੇਹੁਰਾਸੀ ਬਨਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਨਹੀਂ ਗੱਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਇਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਾਨ ਉਡਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਸੋਲਾਂ ਸੌ ਚੌਦਾਂ ਵਿਚ ਹੜ ਆਯਾ ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਗਿਆ ਰੁੜ੍ਹਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਸੁੱਧ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ਸੀ ਦੋ ਦਿਆਂ ਦਾ ਫੇਰ ਓਸ ਪਰੀਤ ਵਧਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਅਠਾਈ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਦਿਤਾ ਫੇਰ ਦਿਹੁਰਾਰ ਚਵਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਸੌ ਹੁਣ ਤੋੜੀ ਚਲਾ ਆਂਵਦਾਏ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਸਦਵਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਓਧਰ ਰਾਵੀ ਓਂ ਪਾਰ ਜਾ ਦੂਏ ਪੱਸੇ * ਮਿਹਰਚੰਦ ਨੇ ਪਿੰਡ ਵਸਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਸੋਲਾਂ ਸੌ ਦੇ ਪੈਂਤੀਏਂ ਸਾਲ ਅੰਦਰ ਰਚਯਾ ਦਿਹੁਰਾ ਨੀਂਹ ਰਖਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਡੇਹਰਾ ਲੋਕ ਆਖਨ ਹੁਣ ਨਗਰ ਬੜਾ ਸੋਹਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਠਾਰਾਂ ਸੌ ਚੁਤਾਲੀਏਂ ਸਾਲ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਨੇ ਦੱਖਨੋਂ ਆਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਓਸ ਦਿਹੁਰੇ ਨੂੰ ਖੂਬ ਬਨਾਇ ਕਰਕੇ ਧਨ ਖਰਚਿਆ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਠਾਰਾਂ ਸੌ ਪਚਾਸੀਏਂ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਮੰਦਰ ਉੱਪਰ ਸਵਰਨ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦਿੱਤਾ ਭਾਰੀ ਨਾਲ ਜਾਗੀਰ ਲਗਾਇ ਸੁਣ ਲੈ
 ਯਾਦਗਾਰ ਰਹਿ ਗਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸਮੇਂ ਗਏ ਨੇ ਮੂੰਹ ਛਪਾਇ ਸੁਣ ਲੈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਵੱਡਾ ਰੁੱਤਬਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਹੋਯਾ ਗੁਰ ਸਰੂਪ ਅਵਿਤਾਰ ਬਾਬਾ
 ਵਲੀ, ਪੀਰ, ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਔਲੀਆਂ ਦੇ ਹੋਯਾ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਸਰਦਾਰ ਬਾਬਾ
 ਹੋਯਾ ਮਾਲਕ ਵੱਡੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਕਰਾਮਾਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਬਾਬਾ
 ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੱਥ ਵਰਤਾਯਾ ਨਾਮ ਸਭ ਨੂੰ ਮੋਦੀ ਹੋਯਾ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਭਾਰ ਬਾਬਾ
 ਪੱਖ ਧੜਾਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਭਲਾ ਸਭ ਦਾ ਚਾਹਵਨੇ ਹਾਰ ਬਾਬਾ
 ਨੀਵੇਂ ਡਿੱਗਯਾਂ ਨੂੰ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ਦਾਤਿਆਂ ਸਿਰ ਦਾਤਾਰ ਬਾਬਾ
 ਕਿਹੜੇ ਗਣ ਏਥੇ ਗਿਣ ਗਿਣ ਦੱਸਾਂ ਲਾਸਾਨੀ ਹੀ ਬੱਸ ਉਚਾਰ ਬਾਬਾ

* ਮਿਹਰਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਪੋਤਰਾ ਸੀ ॥

† ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਰਾਜੇ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਾਲੇ ਦਾ ਚਾਚਾ ਸੀ ਜਿਸ ਖਾਨਦਾਨ ਦੇ
 ਲੋਕ ਅੱਜ ਤੱਕ ਗੁਰੂ ਪਾਦ ਦੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਪਦਵੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੋਕੇ ਦਾਰ ਬਾਬਾ

ਤਬਾ

ਜਗਤ ਵਿਚ ਨ ਕੋਈ ਅਵਿਤਾਰ ਐਸਾ ਅੱਗੇ ਜਿਸ ਦੇ ਸੀਸ ਬੁਕਾਯਾ ਸਭ ਨੇ
ਕੋਈ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿੱਸਦਾ ਨ ਜਿਨੂੰ ਆਪਨਾ ਕਰ ਬੁਲਾਯਾ ਸਭ ਨੇ
ਹੋਏ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਅਵਿਤਾਰ ਜਿਤਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨ ਮੱਨੇ ਜਤਾਯਾ ਸਭ ਨੇ
ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਹੋਯਾਂ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੱਥਾ ਨਵਾਯਾ ਸਭ ਨੇ
ਪਰ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਹਾਂਦੀ ਆਪਨਾ ਜਿਨੂੰ ਬਨਾਯਾ ਸਭ ਨੇ
ਦਾਹਵੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇ ਲੋਕ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਪੋ ਆਪਨਾ ਕਰਨ ਹਿਰਾਯਾ ਸਭ ਨੇ

ਤਬਾ

ਹਿੰਦੂ ਆਖਦੇ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਡਾ ਸਾਨੂੰ ਰੁੜ੍ਹਦਿਆਂ ਤਈਂ ਬਚਾਉਨ ਆਯਾ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਸਾਡਾ ਸਾਨੂੰ ਰਾਸ ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਸੀ ਪਾਉਨ ਆਯਾ
ਦਾਹਵੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇ ਪਏ ਈਸਾਈ ਨਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸਾਨੂੰ ਦਵਾਉਨ ਆਯਾ
ਖਿੱਚਾਂ ਖਿੱਚਦੇ ਸਭ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਮਨਾਉਨ ਆਯਾ

ਤਬਾ

ਕਿਉਂ ਨ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਆਪਨਾ ਸਭ ਆਖਨ ਬਾਬਾ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਮਨਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਹਰਫ਼ ਦੂਈ ਦਾ ਬਾਬੇ ਨੇ ਪੜ੍ਹਯਾ ਨਸ਼ਰ ਨੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਬਾਬੇ ਸਮਝਯਾ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਨਾ ਜੀ ਰਾਹ ਫੜਯਾ ਨ ਦਿਲ ਦੁਖਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਕੀਤਾ ਸਭ ਦੇ ਤਈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਂਝਾ ਸਭ ਦੇ ਹਿਰਦਯਾਂ ਨੂੰ ਠੰਢ ਪਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਸੱਚਾ ਬਣ ਮਲਾਹ ਸੰਸਾਰ ਆਯਾ ਬੇੜਾ ਸਭ ਦਾ ਪਾਰ ਲੰਘਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਸਾਂਝਾ ਵੈਦ ਬਾਬਾ ਸਾਰੇ ਜੱਗ ਦਾ ਜੀਵੰਤ ਹਉਮੈ ਦਾ ਰੋਗ ਮਟਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਰੱਬੀ ਦਾਤ ਦਾ ਲੈ ਭੰਡਾਰ ਆਯਾ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਸਭ ਤਈਂ ਵਰਤਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਰੱਖੀ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਅਪਣਤ ਨ ਸੀ ਸੱਚੇ ਸੱਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਜਾਤ ਰੱਬ ਦੀ ਭੁੱਲਯਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤਈਂ ਗਯਾਨ ਦੇ ਕੇਖਾਸ ਦਿਖਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਵਿਚ ਰੋੜ੍ਹ ਪਾਖੰਡਾਂ ਦੇ ਰੁੜ੍ਹਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਬਿਨਾਂ ਲਾਗ ਲਪੇਟ ਤੇ ਲੋਭ ਦੇ ਜੀ ਫਿਰ ਜੱਗ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਾਉਨ ਵਾਲਾ

ਕਰੇਬਾਬੇਦਾਅਦਬਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਬਾਬਾਸਭਦੇਫੰਧਕਟਾਉਨਵਾਲਾ

ਤਥਾ

ਮਾਪੇਆਪਣੇਸਭਨੂੰਹੋਣਚੰਗੇਪਾਪੀਪੁੱਤਰਮਾਪੇਨਭਾਉਨਜਿਸਨੂੰ
ਚੰਗਾਓਹਜਹਾਨਦੇਵਿਚਜਾਣੇਵੇਖਵੈਰੀਭੀਦੰਗਾਅਲਾਉਨਜਿਸਨੂੰ
ਸਤੀਓਸਦਾਨਾਮਪਛਾਨੀਏਂਜੀਸਾਧਸੰਤਬਹਿਨਿੱਤਸਲਾਹੁਨਜਿਸਨੂੰ
ਓਸਜਤੀਉੱਤੇਇੱਤਬਾਰਹੋਵੇਜਤੀਔਰਤਾਂਵੇਖਸੁਨਾਉਨਜਿਸਨੂੰ
ਰੁਤਬਾਓਸਬਜ਼ੁਰਗਦਾਬਹੁਤਵੱਡਾਮਜ਼ੂਬਦੁਸਰੇਸੀਸਝੁਕਾਉਨਜਿਸਨੂੰ
ਧੰਨਗੁਰੂਨਾਨਕਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਹਾਦੀਆਪਨਾਸਭਬਨਾਉਨਜਿਸਨੂੰ

ਫੇਰਬਾਬੇਨੂੰਕੁਰਾਹੀਆਆਦਿਲੋਕਕਿਉਂਆਖਦੇਸਨ

ਜਿਹੜੀਵਿਚਜਹਾਨਦੇਚੀਜ਼ਚੰਗੀਓਹਸਾਰਿਆਂਨੂੰਚੰਗੀਭਾਇਨਾਹੀ
ਚੰਗੀਚੰਗਿਆਂਨੂੰਸਦਾਲੱਗਦੀਏਚੰਗੀਮੰਦਿਆਂਤਈਂਸੁਹਾਇਨਾਹੀ
ਚੋਰਸਾਧਾਂਨੂੰਵੇਖਨਸੱਕਦੇਨੇਉੱਲੂਤਈਂਰੁਸ਼ਨਾਈਸੁਖਾਇਨਾਹੀ
ਫੁੱਲਭੈਰਿਆਂਦੀਜਿੰਦਜਾਨਹੁੰਦੇਭੂੰਡਰੀਦਗੀਤਈਂਤਜਾਇਨਾਹੀ
ਚੰਦਵੇਖਚਕੋਰਾਂਨੂੰਖੁਸ਼ੀਹੁੰਦੀਪਰਬ੍ਰਿਹਨੀਨੂੰਸੁਖਦਾਇਨਾਹੀ
ਪਿਆਰੀਕਾਮਨੀਖੌਂਦਨੂੰਸੁਖਦਾਈਹਿਰਦੈਸੈਕਨਦੇਠੰਢਪਾਇਨਾਹੀ
ਪਹਿਰੇਦਾਰਰੱਖੇਘਰੀਂਸੁੱਤਿਆਂਦੇਪਰਚੋਰਾਂਦਾਲੱਗਦਾਦਾਇਨਾਹੀ
ਭਲਿਆਂਵਾਸਤੇਹਾਕਮਰਹਿਨਸਦਾਡਾਂਕੂਚਾਹੁੰਦੇਰਹਿਨਕਦਾਇਨਾਹੀ
ਖੋਂਜੀਰੱਬਦੇਆਸ਼ਕਬਾਬੇਦੇਸਨਦ੍ਵੈਤਜਿਨ੍ਹਾਂਦੀਦਿਲੀਂਟਕਾਇਨਾਹੀ
ਜਿੱਦੀਮਨਮੁਖਜੋਇਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾਨਿੰਦਾਕਰਨੀਆਦਿਤਜਾਇਨਾਹੀ

ਸੀਬਾਬੇਜੀਦਾਪਰਤਾਪਆਪਨੀਜ਼ਿੰਦਗੀਵਿੱਚਹੀਸਭਨਾਲੋਂਵਧਗਿਆਸੀ

ਵੱਡਾਸਭਨਾਲੋਂਬਾਬਾਆਖੀਏਜੀਜਿੱਨੇਹੋਏਪੈਰੀਬਰਅਵਿਤਾਰਭਾਈ
ਏਸਬਾਤਦਾਲਿਖਸਬੂਤਦੱਸਾਂਕਰੇਹਿਰਦਿਆਂਵਿਚਵਚਾਰਭਾਈ
ਰਾਮਚੰਦਕ੍ਰਿਸ਼ਨਬੁੱਧਆਦਿਸਾਰੇਈਸਾਹਜ਼ਰਤਮੁਹੰਮਦਧਾਰਭਾਈ
ਜੀਉਂਦੇਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰਮੰਨਯਾਂਥੋੜਯਾਂਨੇਇਤਹਾਸਵੇਖੇਨਜ਼ਰਮਾਰਭਾਈ
ਚੋਲੇਕਿਸੇਦੇਚਾਰਤੇਦੱਸਕਿਸੇਕੀਤਾਨਹੀਂਸੀਮੂਲਵਿਸਥਾਰਭਾਈ

ਪਿਛੋਂ ਸਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਜਰਯਾਂ ਤੋਂ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਧੇ ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ ਸਾਰ ਭਾਈ
ਰਾਮਚੰਦ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਹਮਨਾਂ ਨੇ ਮਸ਼ਾਹੂਰ ਕੀਤਾ ਸੰਸਾਰ ਭਾਈ
ਮੰਦਰ ਮੂਰਤਾਂ ਮੂਬ ਬਨਾ ਕਰ ਕੇ ਲਿਆ ਇਕ ਠਹਿਰਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਭਾਈ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦੀ ਜੋ ਹੈ ਵਧਯਾ ਜ਼ੋਰ ਤਲਵਾਰ ਭਾਈ
ਮੱਤ ਈਸਾ ਦਾ ਫੈਲਯਾ ਜੱਗ ਸਾਰੇ ਜ਼ੋਰ ਰਾਜ ਦੇ ਲਵੇ ਨਤਾਰ ਭਾਈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੱਤ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਯਾ ਭਾਰ ਭਾਈ
ਨ ਰਾਜ ਨ ਜ਼ੋਰ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਸੀ ਤਾਕਤ ਦੁਨੀ ਦੀਨ ਮੱਦਦਗਾਰ ਭਾਈ
ਸੱਚੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾ ਚਰਨੀਂ ਝੁਕ ਗਈਆਂ ਫੁੰਟਾਂ ਚਾਰ ਭਾਈ
ਚੰਦੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਸਿੱਖ ਬਣੇ ਹਿੰਦ ਰੂਮ ਗਜ਼ਨੀ ਤੇ ਬੁਖਾਰ ਭਾਈ
ਜਿੰਨੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਹੋਈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿੱਧਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਪਰਚਾਰ ਭਾਈ
ਉੱਨੀ ਹੋਈ ਨ ਕਿਸੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਤਾਈਂ ਵੇਖੇ ਫੋਲ ਕਤਾਬ ਹਜ਼ਾਰ ਭਾਈ
ਭਾਵੇਂ ਹਠ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਨਾਂਹ ਮੱਨੇ ਬਾਬਾ ਸਭ ਦਾ ਹੋਯਾ ਸਰਦਾਰ ਭਾਈ
ਨਿਰਵੈਰ, ਨਿਰਪੱਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਬਾਬਾ ਹੋਯਾ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੂਤੇ ਗੁਰ ਸਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ

ਜਿੰਨੇ ਪੀਰ, ਪੈਗੰਬਰ, ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਜ਼ਰਾ ਸਭ ਵੱਲੇ ਨਿਰੂ ਮਾਰੀਏ ਜੀ
ਉੱਚੀ ਸਭਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਰਦਾਰੀਏ ਜੀ
ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਹੋਯਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਯਾ ਧਾਰੀਏ ਜੀ
ਬਾਕੀ ਜਿਤਨੇ ਨਬੀ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਸ਼ੁਰੂ ਸਭ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਵਚਾਰੀਏ ਜੀ
ਆਮ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹੇ ਮੁਢੋਂ ਖੇਲ ਕੁੱਦ ਕੇ ਉਮਰ ਗੁਜ਼ਾਰੀਏ ਜੀ
ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੋਈ ਨ ਬਾਤ ਐਸੀ ਜਿਹੜੀ ਲਿਖਕੇ ਏਥੇ ਦਿਖਾਰੀਏ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਦੇਖੋ ਵਸਿਸ਼ਟ ਪਾਸੋਂ ਲਈ ਰਾਜਾਨ ਦੀ ਸਿੱਖਯਾ ਭਾਰੀਏ ਜੀ
ਲਿਖਯਾ ਯੋਗ ਵਸਿਸ਼ਟ ਰੰਥ ਪਿਆ ਕੁਝ ਅਪਣੀ ਨਹੀਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀਏ ਜੀ
ਗਊਆਂ ਚਾਰੀਆਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਉਮਰ ਬਹੁਤੀ ਨਾਲ ਰੋਪੀਆਂ ਰਹੇ ਖਲਾਰੀਏ ਜੀ
ਪਾਈ ਵਿਦਯਾ ਕੁਝ ਉਦੀਪਨੇ ਸੀ ਦੁਰਬਾਸਾ ਤੋਂ ਭੀ ਕੁਝ ਸਾਰੀਏ ਜੀ

ਰ ਬੁੱਧ ਮਹਾਤਮਾ ਵੱਲ ਵੇਖੋ ਜਿਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਹੁਤ ਸਹਾਰੀਏ ਜੀ
ਜਾਨ ਪਾਉਨ ਨੂੰ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰ ਜਾਹੋ ਉਦਾਸ ਕਰਦਾ ਆਹੋ ਜ਼ਾਰੀਏ ਜੀ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੰਕਰ ਰਾਮਾਨੰਦ ਆਦਿ ਬਿਆਸ ਕਪਲ ਦੇ ਵੱਲ ਨਿਹਾਰੀਏ ਜੀ
ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਨਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਮ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਕਾਰੀਏ ਜੀ

ਤਥਾ

ਅੱਜ ਈਸਾ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਦੇਸ ਬਹੁਤਾ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਭੀ ਕਰੋ ਧਿਆਨ ਭਾਈ
ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦਗਾਰ ਨਾਹੀਂ ਸੀ ਇਕ ਮਾਮੂਲੀ ਇਨਸਾਨ ਭਾਈ
ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਪੰਦਰਾਂ ਬਰਸ ਤੋੜੀ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਲਿਹੋ ਸਿਆਨ ਭਾਈ
ਬੁੱਧ ਮੱਤ ਪਹਿਲਾਂ ਓਥੋਂ ਧਾਰਿਓ ਸੂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਬੁਧਵਾਨ ਭਾਈ
ਹਾਸਲ ਪਿਛੋਂ ਭੀ ਕੁਝ ਨਹੋਯਾ ਸਮਝੋ ਇਲਹਾਮ ਨ ਪੂਰਨ ਰਾਜਾਨ ਭਾਈ
ਪਿਛੋਂ ਕੋਈ ਕਲਾਮ ਨ ਛੱਡ ਗਿਆ ਨ ਕੋਈ ਆਪਨਾ ਖਾਸ ਨਸ਼ਾਨ ਭਾਈ
ਫੇਰ ਦੇਖੋ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲੋਂ ਚਾਲੀ ਬਰਸ ਦੀ ਉਮਰ ਮਹਾਨ ਭਾਈ
ਰਹੇ ਬੁੱਤ ਪ੍ਰਸਤਾਂ ਵਿਚ ਓਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸੀ ਰਵਾਜ ਪਛਾਨ ਭਾਈ
ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤਜਾਰਤ ਰਹੇ ਕਰਦੇ ਨਬੀ ਬਣੇ ਪਿਛੋਂ ਫੇਰ ਆਨ ਭਾਈ
ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਗੂ ਦੇਸ ਦੇ ਕਰਾਂ ਬਿਆਨ ਭਾਈ

ਤਥਾ

ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਬਾਬਾ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਅਵਿਤਾਰ ਸਮਝੋ
ਦਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਲੀ ਧੁਰੋਂ ਨਾਲ ਨੇਕਨੀਤੀ ਨਿਗ੍ਰਾਮਾਰ ਸਮਝੋ
ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਯਾ ਜ਼ਹੂਰ ਭਾਰਾ ਕਰਾਮਾਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਸਮਝੋ
ਮੂੰਹੋਂ ਸਹਿਸੁਭਾਵ ਜੋ ਗੱਲ ਨਿਕਲੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਬਾਰ ਸਮਝੋ
ਫੈਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲ ਦੇ ਜਿਉਂ ਸਾਰੇ ਕਰਵਿਤਾ ਚਮਤਕਾਰ ਸਮਝੋ
ਖੇਤ ਹਰਾ ਕੀਤਾ ਖਾਧਾ ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਕੀਤੀ ਸਰਪਨੇ ਛਾਯਾ ਵਚਾਰ ਸਮਝੋ
ਮਾਉਂ ਰੁੱਖ ਦੀ ਇੱਕ ਥਾਂ ਖੜੀ ਰਹੀ ਵੇਖੀ ਆਪ ਮੱਖੀਂ ਰਾ ਬੁਲਾਰ ਸਮਝੋ
ਪਾਂਧੇ ਪਾਸ ਗਏ ਪੜ੍ਹਨ ਪੜ੍ਹਾ ਆਏ ਛਿੱਗਾ ਮੁੱਲਾਂ ਭੀ ਚਰਨੀਂ ਹਾਰ ਸਮਝੋ
ਜੰਦੂ ਪਾਉਣ ਲੱਗੇ ਬਾਹਮਨ ਹਾਰ ਗਏ ਆਯਾ ਉੱਤਰ ਕੋਈ ਨਸਾਰ ਸਮਝੋ

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਲੀ ਫਕੀਰ ਸਾਰੇ ਝੁਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਦੀਦਾਰ ਸਮਝੇ
ਬੰਸਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਵਿਚ ਦੁਨਯਾਂ ਜਿਹੜੇ ਮੁਦ ਰੋਸ਼ਨ ਦਿਲ ਧਾਰ ਸਮਝੇ
ਲਈ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਆਣ ਕੇ ਨ ਰੋਸ਼ਨ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਅਪਾਰ ਸਮਝੇ
ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਚਿਸ਼ਮਾ ਫੈਜ਼ ਹੋਏ ਦਾਤ ਧੁਰੇਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਰਤਾਰ ਸਮਝੇ
ਹੋਇ ਜਗਤ ਦੇ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਵਲੀ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਸਮਝੇ

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੁੱਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹੋਏ

ਹਿੰਦੂ ਜਿੱਤਨੇ ਹੋਇ ਅਵਿਤਾਰ ਭਾਈ ਓਹਨਾਂ ਬਾਹਿਰ ਕਿਤੇ ਪੈਰ ਪਾਯਾ ਨ
ਰਾਮਚੰਦ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਜੀ ਕੋਈ ਦੇਸ ਨੂੰ ਫੈਜ਼ ਪੁਚਾਯਾ ਨ
ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਪਨੇ ਹਲਕਯਾ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਤਈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਯਾ ਨ
ਰਾਜੇ ਹੋਇ ਤੇ ਰਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਗਏ ਫਿਰ ਆਪਨਾ ਧਰਮ ਫੈਲਾਯਾ ਨ
ਸੁਖਦੇਵ ਬਿਆਸ ਤੇ ਬੁੱਧ ਸ਼ੰਕਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਭੀ ਬੀੜਾ ਓਠਾਯਾ ਨ
ਵੈਦਕ ਮੱਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਫੈਲਾਈਏ ਜਾ ਕਰ ਹੋਸਲਾ ਏਡ ਦਿਖਾਯਾ ਨ
ਓਹ ਜਾਂਦੇ ਭੀ ਹਿੰਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਵੇਂ ਹੁਕਮ ਵੇਦ ਭਗਵਾਨ ਫਰਮਾਯਾ ਨ
ਮੱਤ ਵੇਦ ਮਲੇਛਾਂ ਤੇ ਸੂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਭੀ ਸੁਨਨਾ ਆਯਾ ਨ
ਜਿਸ ਹੋਸ ਅੰਦਰ + ਕਾਲਾ ਹਰਨ ਨਾਹੀਂ ਓਸ ਦੇਸ ਲਈ ਵੇਦ ਬਨਾਯਾ ਨ
ਵੈਦਕ ਮੱਤ ਹਿੰਦ ਲਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦੂਜੇ ਦੇਸਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰਲਾਯਾ ਨ

ਤਬਾ

* ਮਤੀ ਪੰਦਰਾਂ ਬਾਬ ਤੇ ਆਇਤ ਚੌਵੀ ਹੈ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਕੀਤਾ
ਮੈਂ ਆਇਆ ਇਸਰਾਈਲੀਆਂ ਲਈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ
ਕੈਮ ਇਸਰਾਈਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਿਹੜੇ ਓਹਨਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਲਾਨ ਕੀਤਾ

* ਵੈਦਕ ਮੱਤ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਤ ਦੂਸਰੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਗਿਆ ਭੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਦੂਸਰੇ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ
ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗਿਆ।

† ਮਨੁ ਸਿਮੁਤੀ ਅਧਯਾਯ ਦੂਸਰੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੇਦ ਯੁਗਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਬਨਾਏ ਗਏ ਤੇ
ਯੁਗ ਓਥੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਕਾਲਾ ਹਰਨ ਬੇ ਫਿਕਰ ਹੋਕੇ ਫਿਰ ਸੱਕੇ ਜਿਥੇ ਕਾਲਾ ਹਰਨ ਨਹੀਂ
ਓਹ ਮਲੇਛਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਓਥੋਂ ਵਾਸਤੇ ਵੇਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ॥

‡ ਮਤੀ ਦੀ ਅੰਜਲ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚਰਤ ਈਸਾ ਜੀ ਅਖੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ
ਇਸਰਾਈਲੀਆਂ ਦੇ ਆਖਰੀਆਂ ਹੋਏ ਆਭਾਵਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਗਿਆ ਹਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ॥

ਬੱਸ ਫੈਸਲਾ ਹੋਯਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਈਸਾ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਖਾਨਦਾਨ ਕੀਤਾ
ਤਥਾ।

ਫੇਰ ਲਿਖਯਾ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਅੰਦਰ ਅੱਲਾ ਤਾਲਾ ਜੀ ਆਪ ਫਰਮਾਯਾ ਏ
“ਅਰਹਮਨੇ ਹਰ ਇਕ ਰਸੂਲ ਤਾਈ” “ਉਸਕੀ ਕੋਮਕੇਲੀ ਏ ਬਨਾਯਾ ਏ”
ਵਿਚ ਕੌਮੀ ਜਬਾਨ ਕਲਾਮ ਦਿਤੀ ਇਹ ਭੀ ਫੈਸਲਾ ਠੀਕ ਕਰਾਯਾ ਏ
ਅਰਬ ਕੋਮ ਅੰਦਰ ਹਜ਼ਰਤ ਹੋਏ ਪੈਦਾ ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਸੁਨਾਯਾ ਏ
ਹਜ਼ਰਤ ਅਰਬੀਆਂ ਲਈ ਰਸੂਲ ਹੋਏ ਦੋਬਾ ਹੋਰ ਤੇ ਅੰਦਰ ਜਮਾਯਾ ਏ
ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਬਾਹਰ ਅਰਬ ਤੋਂ ਪੈਰਨ ਪਾਯਾ ਏ
ਤਥਾ।

ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਸਾਂਝੇ ਸਭ ਦੇ ਆਇਜਹਾਨ ਅੰਦਰ
ਪੈਦਾ ਹੋ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵਿਚ ਭਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਫਿਰੇ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਅੰਦਰ
ਤਿੱਬਤ, ਚੀਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਆਸਾਮ ਤੋੜੀ ਫੇਰਾ ਪਾਯਾ ਨੈਪਾਲ ਭੂਟਾਨ ਅੰਦਰ
ਲੱਕਾ ਦੀਪ ਤੇ ਸੰਗਲਾ ਦੀਪ ਲੱਕਾ ਕਾਬਲ ਗਜ਼ਨੀ ਤੇ ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਅੰਦਰ
ਰੂਸ ਬਲਖ ਬੁਖਾਰਾ ਭੀ ਸੋਧਯਾ ਜਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਸੁਨਾਯਾ ਈਰਾਨ ਅੰਦਰ
ਰੂਮ ਸ਼ਾਮ ਅੰਦਰ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਨਿਧੜਕ ਬੋਲੇ ਅਰਬਸਤਾਨ ਅੰਦਰ
ਗੰਗਾ ਗਯਾ ਪਰਾਗ ਗੋਦਾਵਰੀ ਤੇ ਜਗਨਨਾਥ ਦੇ ਜਾ ਅਸਥਾਨ ਅੰਦਰ
ਓਧਰ ਮੱਕੇ ਮਦੀਨੇ ਬੁਗਦਾਦ ਜਾ ਕੇ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਵੱਡੇ ਸ਼ਾਨ ਅੰਦਰ
ਹੋਂਕਾ ਸਾਰੇ ਜਹਾਨ ਤੇ ਫਿਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰਬਤ ਵਸਤੀਆਂ ਤੇ ਬੀਆਬਾਨ ਅੰਦਰ
ਖਲਕ ਰੱਬ ਦੀ ਇਕ ਪਛਾਨ ਕਰਕੇ ਫਰਕ ਪਾਯਾਨ ਜਾਤ ਇਨਸਾਨ ਅੰਦਰ
ਦਾਤ ਰੱਬ ਦੀ ਸਭ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਗਰੀਬ ਸੁਲਤਾਨ ਅੰਦਰ
ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਈਸਾਈ ਯਹੂਦੀਆਂ ਤੇ ਇਕੋ ਜੋਤ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅੰਦਰ
ਸਾਂਝੀ ਵਾਲ ਬਨਾਯਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਸੱਮਤਾ ਖਾਸ ਦੀਵਾਨ ਅੰਦਰ
ਏਸੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜਹਾਨ ਅੰਦਰ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਹਾਨ ਵਾਸਤੇ

ਸੁਰਜ ਰੱਬ ਦੀ ਦਾਤ ਜਹਾਨ ਅੰਦਰ ਰੋਸ਼ਨ ਸਭ ਦੇ ਤਈਂ ਕਰਾਂਵਦਾ ਏ

ਉਚ ਨੀਚ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਨ ਮੂਲ ਦੱਖੇ ਸਾਂਝਾ ਸਭ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪੁਚਾਂਵਦਾ ਏ
 ਚੰਦ, ਪੈਣ, ਪਾਣੀ, ਅੱਗ ਦਾਤ ਰੱਬੀ ਕਬਜ਼ਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕੌਨ ਰਖਾਂਵਦਾ ਏ
 ਸਾਰਾ ਜੱਗ ਅਮੀਰ ਗਰੀਬ ਦੇਖੋ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਲਾਭ ਉਠਾਂਵਦਾ ਏ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਏਵੇਂ ਹੀ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਗਲ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਂਵਦਾ ਏ
 “ਜੇ ਸ਼ਰਨ ਆਵੈ ਤਿਸਹਿ ਕੰਠ ਲਾਵੈ” ਸਦਾ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਮਨਾਂਵਦਾ ਏ
 ਦਾਤਾਂ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਲੈਕੇ ਜੱਗ ਆਯਾ ਇਕੋ ਜਹੀਆਂ ਸਾਰੇ ਵਰਤਾਂਵਦਾ ਏ
 ਬਾਹਮਣ, ਖੱਤ੍ਰੀ, ਸੂਦਾਂ, ਵੈਸ਼ਾਂ ਤਾਈਂ ਇਕੋ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਾਂਵਦਾ ਏ
 ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਤਿਵੇਂ ਮੋਮਨਾਂ ਤਈਂ ਸਿਖਾਂਵਦਾ ਏ
 ਜਗਨਨਾਥ ਗੰਗਾ ਗਯਾ ਜਿਵੇਂ ਗਿਆਤਿਵੇਂ ਮੱਕੇ ਮਦੀਨੇ ਨੂੰ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
 ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਦੱਸੇ ਜੰਵੂ ਵਰਤ ਅਸਲੀ ਜਿਤਲਾਂਵਦਾ ਏ
 ਤਿਵੇਂ ਮੋਮਨਾਂ ਤਈਂ ਨਮਾਜ਼ ਰੋਜ਼ਾ ਬਾਂਗ ਕੂਜਾ ਮੁਸੱਲਾ ਦਿਖਾਂਵਦਾ ਏ
 ਤੀਰਥ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਜੇ ਕਰ ਜਾ ਸੋਧੇ ਤਿਵੇਂ ਮੋਮਨਾਂ ਬਾਉਂ ਸੁਧਾਂਵਦਾ ਏ
 ਮੇਲ ਪੀਰਾਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਰੱਖਯਾ ਜਿਉਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਤਿਵੇਂ ਰਖਾਂਵਦਾ ਏ
 ਬਾਂਬਾ ਵੈਦ ਪੂਰਾ ਆਯਾ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਕੌਮੀ ਫ਼ਰਕਾਂ ਤਈਂ ਮਟਾਂਵਦਾ ਏ
 ਜਿਸ ਕੌਮ ਦਾ ਜੋ ਬੀਮਾਰ ਆਯਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦੇਇ ਰੋਗ ਗਵਾਂਵਦਾ ਏ
 ਆਯਾ ਨਾਮ ਜਹਾਜ਼ ਲੈ ਭਵ ਸਾਗਰ ਜਾਤ ਪੁੱਛਯਾਂ ਬਿਨਾਂ ਚੜ੍ਹਾਂਵਦਾ ਏ
 ਰੱਬੀ ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਭਾਗ ਆਯਾ ਮੋਦੀ ਪੱਖ ਪਾਤ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਵੰਡਾਂਵਦਾ ਏ
 ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਹੀ ਬਾਬਾ ਗੁਰੂ ਹੋਯਾ ਸੌਨੀ ਦੂਸਰਾ ਨਜ਼ਰਨ ਆਂਵਦਾ ਏ
 ਅੱਜ ਸਾਰਾ ਜਹਾਨ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਤਈਂ ਸਲਾਂਹਵਦਾ ਏ

ਕਰਾਮਾਤਾਂ

ਕਰਾਮਾਤ ਯਾ ਮੁਹਜਜ਼ਾ ਬਾਤ ਇਕੋ ਆਤਮ ਸ਼ਕਤੀ ਲਿਹੋ ਵਚਾਰ ਭਾਈ
 ਸਭੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਜਾਹਰ ਮੁਹਜਜ਼ੇ ਕਰਨ ਸੰਸਾਰ ਭਾਈ
 ਹਿੰਦੂ ਆਖਦੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ * ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹ ਯਾਂ ਸਾਗਰ ਧਾਰ ਭਾਈ

* ਰਾਮਾਯਨ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਦਾ ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹਨਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਪਰ ਓਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ
 ਚੰਦ ਜੀ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਸਗੋਂ ਨਲ ਨੀਲ ਦੁਹ ਰਿਛਾਂ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ (ਛਾਕੀ ਅਗਲ ਸਫ)

ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਹੀਂ ਬੱਧੇ ਪੁਲ ਹਨ ਪਏ ਹਜ਼ਾਰ ਭਾਈ
 ਦੁੱਜਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ * ਗਵਰਧਨ ਚੁੱਕਯਾ ਸੀ ਜਿਧਾ ਅੰਜਨ ਸ਼ਾਨ ਨ ਜ਼ਾਹਰ ਭਾਈ
 ਕੀਹ ਦੱਸ ਓਹ ਸੱਕਦੇ ਅੰਜ ਸਾਨੂੰ ਸੋਚੇ ਹੋ ਕੇ ਜ਼ਰਾ ਹੁਸ਼ਯਾਰ ਭਾਈ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮਾਰ ਬਰਛੀ ਚੰਦ ਦੋਟ ਕੜੇ ਕੀਤਾ ਪਾੜ ਭਾਈ
 ਅੰਜ ਓਹ ਪੂਰਾ ਸਾਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਬੀਤੀ ਬਾਤ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਇਤਬਾਰ ਭਾਈ
 ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹਜ਼ਰਤ + ਈਸਾ ਦੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹੈਨ ਈਸਾਈ ਪੁਕਾਰ ਭਾਈ
 ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਸ਼ਾਨ ਭੀ ਨ ਲਿਖੀਆਂ ਚੇਲਿਆਂ ਖ਼ੂਬ ਸਵਾਰ ਭਾਈ
 ਪਰ ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਹੈਨ ਦੋਸਾਂ ਅੰਦਰ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ ਭਾਈ
 ਮਿੱਠਾ ਹੋਯਾ ਰੋਂਠਾ ਅੰਜ ਤਕ ਖਲਾ ਲਿਹੋ ਜਾਇ ਕੇ ਹੁਣ ਨਿਹਾਰ ਭਾਈ
 ਚਿਸ਼ਮੇ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ ਦੇ ਹੈਨ ਜਾਰੀ ਪੰਜਾਲ ਗਾਨ ਮਿੱਟਨੇ ਹਾਰ ਭਾਈ
 ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ + ਬਾਉਲੀ ਦਾ ਜਲ ਮਿੱਠਾ ਸਦਾਰ ਹੋਗੀ ਇਹ ਯਾਦਗਾਰ ਭਾਈ
 ਹੋ ਬੀਤੀਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਅੰਤ ਨਾਹੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਨਰ ਨਾਰ ਭਾਈ
 ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਰਹਿ ਗਏ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਈ ਸਿੱਖ ਹੋਇ ਸ਼ਕਤ ਭੰਡਾਰ ਭਾਈ
 ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਓਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਹੈਨ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਚਮਕਾਰ ਭਾਈ
 ਬਾਬਾ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸ਼ਕਤ ਵਾਨਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਰਦਾਰ ਭਾਈ

ਵਾਕ ਕਵੀ

ਅੰਜ ਕੱਲ ਖੋਜੀ ਸੁੱਕੀ ਵਿੱਦਯਾ ਦੇ ਕਰਾਮਾਤ ਸੁਣ ਬੜੇ ਘਬਰਾਵਦੇ ਨੇ

ਨੋਟ-ਪਿਛਲੇ ਸਫੇ ਦੀ ਬਾਕੀ-ਦੱਸੀ ਹੈ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਸਰਾਪ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਤਾਕਤ ਸੀ
 ਜਿਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਓਹ ਹੱਥ ਲਾ ਦਿੰਦੇ ਓਹ ਪੱਥਰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਡੁਬਦਾ ਓਹ ਰਿਖੀਆਂ ਦੇ
 ਠਾਕਰ ਡੋਬ ਦਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਰਿਖੀਆਂ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦਿਤਾ ਕਿ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੱਥ ਲਾਵੋ
 ਓਹ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਡੁੱਬੇਗੀ (ਦੇਖੋ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਯਨ ਦਾ ਸੰਦਰ ਕਾਂਡ)

* ਗਵਰਧਨ ਬਿੰਦੂ ਬਨ ਦ ਪਾਸ ਇਕ ਪਹਾੜ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

† ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਦੀ ਬਾਬਤ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਤੇ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਦਰਖਤ ਪਾਸ ਗਏ
 ਓਸ ਤੇ ਕੋਈ ਫਲ ਨਜ਼ਰ ਨ ਆਯਾ ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਓਸ ਦਰਖਤ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਸੁੱਕ ਜਾਹ
 ਓਹ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਇਹ ਕੋਈ ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਹਾਦਰੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ
 ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਭੁਖ ਮੇਟਨ ਵਾਸਤੇ ਅੱਕਾਂ ਦੀਆਂ ਖੱਖੜੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ ਸਨ ਤਿਵੇਂ ਹਜ਼ਰਤ
 ਈਸਾ ਭੀ ਬਿਨਾਂ ਮੋਸਮੇਂ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਦਰਖਤ ਤੋਂ ਫਲ ਤੋੜ ਵਖਾਂਦੇ ॥ ਦੇਖੋ ਮਤੀ ਦੀ ਅੰਜੀਲ

ਬ. ਬ. ੨੨ ਆਇਤ ੧੮-੧੯, ੨੦

‡ ਓਥੇ ਓਸ ਬਾਉਲੀ ਦੇ ਸਵਾ ਸਭ ਥਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਖਾਰੇ ਹਨ ॥

ਘੋਂਦੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਵਿੱਦਵਾਨ ਜਿਹੜੇ ਅਖਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਐਸੇ ਬੀਏ ਹੋ ਪੱਛਮੀ ਵਿੱਦਯਾ ਦੇ ਪਰੋਫੈਸਰੀ ਡਿਗਰੀਆਂ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਖੁਸ਼ਕ ਵਿੱਦਯਾ ਨੂੰ ਘੋਟ ਖੁਸ਼ਕ ਹੁੰਦੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਦਯਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਨਿਰੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਝਗੜੇ ਝਾਂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਦਾਰੀ ਦੀ ਅਕਲ ਵਧਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਆਤਮ ਵਿੱਦਯਾ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨਿਰੇ ਕੋਰੇ ਮਨ ਇਕਾਗਤਾ ਵਿਚ ਨਲਿਆਂਵਦੇ ਨੇ
 ਚੰਚਲ ਵਿੱਦਯਾ ਦੇ ਚੰਚਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਚੰਚਲ ਮਨ ਨ ਮੂਲ ਠਹਿਰਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਓਹ ਕੀਹ ਜਾਨਣ ਆਤਮ ਕਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ “ਜਿਹਨ ਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ” ਫਰਮਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਠੀਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੋ ਭੀ ਸੱਕਦਾ ਨਹੀਂ ਅਰਬੇ ਲਾਂਦਿਆਂ ਉਮਰ ਗਵਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਕਰਾਮਾਤ ਓਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨਨ ਡੱਢੂ ਖੂਹ ਵਿਚ ਪਏ ਗੁੜਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਕੀਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਸ ਉਡਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਗ ਪਿੰਜਰੀਂ ਪਏ ਕੁਰਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਅੱਲ੍ਹੀ ਵਿਵਯਾ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਦਿਲ ਅੱਨ੍ਹੇ ਦੋਖ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਲਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਇਲਮ ਪੜ੍ਹਯਾਂ ਚਾਤਰੀ ਹੱਥ ਆਉਂਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰੀ ਵਿਚ ਚਤਰ ਹੋ ਜਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਮਨ ਵੱਸ ਕਰਨਾ ਹੱਥ ਇਲਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਬਤਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਵੱਜੇ ਜਿੰਦਰੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਕ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹ ਰਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਆਤਮ ਕਸ਼ਕਤੀਆਂ ਓਹ ਦਿਖਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਐਸੇ ਬੀਏ ਭੀ ਵੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਗੁੱਝੇ ਭੇਦ ਦੀ ਰਮਜ਼ ਨ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਵੀਰੋ ਮਨ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਠਹਿਰਾ ਵੇਖੇ ਫੇਰ ਰੰਗ ਦੇਖੇ ਜਿਹੜੇ ਭਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਸੁਰਤੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਜੋੜ ਵੇਖੇ ਇਹ ਭਰਮ ਕਾਫ਼ੂਰ ਹੋਧਾਂਵਦੇ ਨੇ
 ਜਿੰਨਾ ਜੁੜੇ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਓਨੇ ਬਲ ਓਹਦੇ ਅੰਦਰ ਆਂਵਦੇ ਨੇ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਮਜ਼ਹਬ

ਮਜ਼ਹਬ ਨਾਮ ਹੈ ਜੱਗ ਦੇ ਰਸਤਿਆਂ ਦਾ ਰਸਤੇ ਚਾਤਰਾਂ ਹੈ ਨ ਚਲਾਇ ਭਾਈ
 ਇੱਕ ਖਜਾਲ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਜਿੰਨੇ ਇਕ ਸ਼ਕਲ ਓਹ ਲੈ ਨ ਬਨਾਇ ਭਾਈ
 ਇੱਕ ਆਪਨਾ ਧਰਨ ਸ਼ਾਨ ਲੈਂਦੇ ਮਣਕੇ ਲੜੀ ਇਕ ਵਿਚ ਪੁਰਾਇ ਭਾਈ
 ਇੱਕ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਓਹ ਸਦਾਂਵਦੇ ਨੇ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭ ਮਜ਼ਹਬ ਗਨਾਇ ਭਾਈ

ਪਿਛੋਂ ਜੰਮੇ ਓਹ ਵੇਖ ਕੇ ਅਗਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈਨ ਓਹੋ ਪਹਿਰਾਵਾ ਸਜਾਇ ਭਾਈ
 ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਕਾਰ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਸਮਝ ਦੇਖ ਲੈ ਸਭ ਦਾਨਾਇ ਭਾਈ
 ਪਰ ਸਤਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਗਤ ਅੰਦਰ ਮਾਮੂਲੀ ਪੁਰਖ ਨ ਆਇ ਭਾਈ
 ਓਹ ਪੁਰਖ ਜੋਤ ਤੇ ਸੱਤਿਆ ਲੈ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟਾਇ ਭਾਈ
 ਓਹ ਲੀਕ ਦੇ ਬਣੇ ਫਕੀਰ ਨ ਸੀ ਆਗੂ ਜਗਤ ਦੇ ਹੋ ਸੋਹਾਇ ਭਾਈ
 ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਛੱਟ ਦੁੱਕੀ ਸਿੰਗਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਗਲ ਪਾਇ ਭਾਈ
 ਓਹ ਸੁਤੰਤਰ ਬਾਅਤ ਯਾਰ ਆਏ ਪੀਰਾਂ ਸਿਰ ਓਹ ਪੀਰ ਕਹਾਇ ਭਾਈ
 ਰਸਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਈ ਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਨ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚ ਪੈਰ ਫਸਾਇ ਭਾਈ
 ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਾਨ ਲਿਆ ਕਲਮਾ ਮੰਤਰ ਨਾਹਿ ਅਲਾਇ ਭਾਈ
 ਰਾਹ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਚਲਾਯਾ ਆ ਕੇ ਮਾਰ ਭੇਦ ਪਾਖੰਡ ਉਡਾਇ ਭਾਈ
 ਨ ਮੰਨਿਆਂ ਬੇਦ ਕੁਰਾਨ ਤਾਈਂ ਮੂੰਹੋਂ * ਇਫਤਰਾ ਸਭ ਸੁਨਾਇ ਭਾਈ
 ਰੱਖੇ ਵਰਤ ਨ ਮਾਹਿਰ ਮਜ਼ਾਨ ਭੀ ਨ ਕਾਹਬਾ ਤੀਰਥ ਨ ਵਡਿਆਇ ਭਾਈ
 ਨ ਬੋਧ, ਨ ਦਾਹਰੀਏ, ਈਸ਼ੀ ਨ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਨਕ ਸਦਵਾਇ ਭਾਈ
 ਮਾਲਸਮਾਲਸਾ ਪੰਥ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੱਗ ਲਿਆਇ ਭਾਈ

ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਮੱਤ ਸਲੂ ਕੁੱਲ ਸੀ

ਜਿੰਦ ਆਪਦੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨ ਸੀ ਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਸੁਨਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਹਿੰਦੂ ਖੱਬੀ ਕਰੇ ਮੋਮਨ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਗਲ ਲਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਆਪ ਸੱਚੇ ਪਰੇਮ ਦੇ ਪੁੱਤਲੇ ਸਨ ਜੱਗ ਤਈਂ ਪਰੇਮ ਸਿਖਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਦਿੱਤੀ ਸਿੱਖਯਾ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਹੀ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਦਾ ਭਲਾ ਚਾਹਯਾ ਬਾਬੇ
 ਜਹੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਤਹੇ ਮੋਮਨਾਂ ਦੇ ਫਰਮਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਝੂਠੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਯਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਲਾਹਯਾ ਬਾਬੇ
 ਸੁੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜੋ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਥਾਂ ਦਿਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਬਠਾਯਾ ਬਾਬੇ
 ਸਿੱਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇ ਮੇਲ ਕੀਤਾ ਮੇਲ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਭੀਤਿਵੇਂ ਚਾਹਯਾ ਬਾਬੇ
 ਵਰਤ ਨੇਮ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਤਈਂ ਦੱਸੇ ਰਾਮ ਨਾਲ ਨ ਰੋਸ ਜਤਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਦੱਸੀ ਸੱਚੀ ਨਮਾਜ਼ ਤਿਉਂ ਮੋਮਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਲਾ ਰਾਮ ਇੱਕ ਕਰ ਸੁਨਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਬਾਬੇ ਦੂਈ ਨੂੰ ਰੱਖਯਾ ਦਿਲ ਤੇ ਨ ਇਕੋ ਜੋਤ ਥੀਂ ਜਗ ਦਿਸਾਯਾ ਬਾਬੇ
ਏਸੇ ਗੁਣ ਦੇ ਕਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਆਦਰ ਜੱਗ ਸਾਰੇ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਬਾਬੇ

ਕਵੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ

ਇਹ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੋਤ ਗ੍ਰੰਥ ਭਾਈ ਜੈਸਾ ਚਾਹੀਏ ਨਹੀਂ ਬਨਾਯਾ ਗਿਆ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦਾ ਹਾਲ ਸੋਹਣਾ ਸੋਹਣੇ ਢੰਗ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਖਾਯਾ ਗਿਆ
ਮੇਰੀ ਬੁੱਧ ਬੋਝੀ ਬੋਝੀ ਵਿੱਦਯਾ ਹੈ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਗਿਆ
ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਓ ਪ੍ਰਮੀਓਂ ਬਖਸ਼ ਲੈਨਾ ਮਾਨ ਵਿੱਦਯਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਯਾ ਗਿਆ
ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੀ ਗੂੜ੍ਹ ਅਗਾਧ ਕਥਾ ਸਾਰਾ ਭੇਦ ਨਾਹੀਂ ਮੇਥੋਂ ਪਾਯਾ ਗਿਆ
ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹਨ ਚੁਣ ਲਿਖੇ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਵਧਾ ਵਧਾਯਾ ਗਿਆ
ਸਿੱਧੇ ਸਾਂਦਿਆਂ ਵੀਰਾਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸਿੱਧਾ ਸਾਂਦਾ ਗ੍ਰੰਥ ਰਚਾਯਾ ਗਿਆ
ਬਹੁਤ ਲੰਮੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਛੱਡ ਕਰ ਕੇ ਢੰਗ ਲੋੜਵੰਦੇ ਤੇ ਮੁਕਾਯਾ ਗਿਆ
ਕਥਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਕੇ ਮਾਨ ਦੇਨਾ ਤਿਹਾਲਿਖਯਾ ਜਿਹਾਲਿਖਾਯਾ ਗਿਆ
ਮੇਰੇ ਵੱਸ ਨ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਦਾਸ ਬੋਲਾਯਾ ਜਿਵੇਂ ਬੁਲਾਯਾ ਗਿਆ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ

ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਦਾਸ ਕਰਦਾ ਦੇਨਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਾਮ ਦਾਰੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਬਖਸ਼ ਦੇਵਨਾ ਜੀ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਚਰਨ ਕਵਲਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਥਾਂ ਦੇਨੀ ਕੂਕਰ ਜਾਣ ਕੇ ਰੱਖਨਾ ਸੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਮੇਰਾ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਵਿਚ ਨਭਾ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਰੋੜ੍ਹ ਨ ਜਾਇ ਕੁਸੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਬਖਸ਼ੋ ਸਿਦਕ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਦਾਤ ਗੁਰ ਜੀ ਨਾਮ ਜਪਨ ਦੀ ਰਹੇ ਉਮੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆਪਨਾ ਹੱਥ ਰੱਖੋ ਕਰਨ ਵਿਸ਼ੇ ਵਕਾਰ ਨ ਤੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਮੇਰਾ ਆਵਨਾ ਜੱਗ ਤੇ ਸਫਲ ਹੋਵੇ ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਵਾਲਾ ਦਸੇ ਢੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਤੇਰਾ ਜੱਸ ਕਰਨਾ ਕਦੇ ਵਿੱਸਰੇ ਨ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਨ ਇਹ ਸਦਾ ਤਰੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਲੋਭ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਇਨ ਸੋਂ ਪਏਨ ਜੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਦੁਖ ਸੁਖ ਅੰਦਰ ਤੂੰਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤੇਰਾ ਆਸਰਾ ਰਹੇ ਨਿਸੰਗ ਮੈਨੂੰ

ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਰਹੇ ਸਰੂਰ ਆਯਾ ਲੱਗੇ ਨਸ਼ਾ ਅਫੀਮ ਨ ਭੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਨਿਭ ਨਭਾ ਜਾਵੇ ਬਖਸ਼ੀ ਜੱਗ ਅੰਦਰ ਪਤ ਲੰਗ ਮੈਨੂੰ
ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਮਰਾਂ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਪਿਤਾ ਲੈ ਲਈ ਵਿਚ ਉਛੰਗ ਮੈਨੂੰ

ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ

ਅੱਜ ਤੇਈ ਅੱਸੀ ਸ਼ਨੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜੀ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਾਯਾ ਏ। ਚਾਰ ਸੌ ਬਵੰਜਵਾਂ ਸਾਲ ਜਾਂਦਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸੁਨਾਯਾ ਏ। ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਸੰਮਤ ਸਮਝ ਲਵੋ ਦੋ ਸੌ ਬਾਈ ਇਹ ਲਖਾਯਾ ਏ।
ਉਂਨੀ ਸੌ ਅਠੱਤਵਾਂ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹੈ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇ ਲਈ ਜਤਾਯਾ ਏ। ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਜਮਰੋਦ ਸਿਰਹੋਦ
ਉਂਤੇ ਲਿਖ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਮੁਕਾਯਾ ਏ। ਭੁੱਲ ਦੁੱਕ ਦੇਖੋ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਾ ਲੈਣੀ ਸੋਧ ਵੀਰੋ ਮੈਂ ਜਤਾਯਾ ਏ।
॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਗਿਆ ਦਯਾ ਕਰੀ ਕਰਤਾਰ ॥ ਬਖਸ਼ਨਹਾਰਾ ਪੰਥ ਹੈ ਦਾਸ ਹੈ ਭੁੱਲਨਹਾਰ ॥ ੧ ॥
ਗ੍ਰੰਥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਹੁਣ ਦੇਨਾ ਚਹਾਂ ਨ ਮੂਲ ॥ ਐਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀਰ ਨ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰੇ ਫਜ਼ੂਲ ॥ ੨ ॥
ਭਾਈ ਲੱਧਾਸਿੰਘ ਨੂੰ ਛਾਪਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ॥ ਛਾਪੇ ਆਗਯਾ ਲੈਕੇ ਅੱਖਾਂ ਜਿਤਨੀ ਵਾਰ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰਅੰਗਦਦਾਹ ਲਹੁਣ 'ਗੁਰਅੰਗਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ॥ ਲਿਖਾਂ ਜੇ ਗੁਰ ਲਿਖਵਾਯਾ ਰੱਖਾਂ ਹਿਰਦੇ ਆਸ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪੰਥ ਦਯਾਲੂਆ ਬਖਸ਼ੀ ਹੋਕਿਰਪਾਲ ॥ ਨਿਭ ਜਾਵੇ ਹੁਣ ਉਮਰ ਜੋ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਚਾਲ ॥ ੫ ॥
ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ

ਸਮਾ ਤੇਜ ਰਫਤਾਰ ਤੇਚੱਲਰਿਹਾ ਹਰਕੋਈ ਅਗੁੰ ਹੀ ਕਦਮ ਵਧਾਂਵਦਾ ਏ
ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਹੈ ਵਿਦਯਾ ਫੈਲ ਰਹੀ ਸਮਾ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਪਿਆ ਆਂਵਦਾ ਏ
ਵੱਡੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਵੀਆਂ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਦੀ ਲਿਖਯਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਜਗਾਂਵਦਾ ਏ
ਪਰਬਹੁਤ ਬੇੜੇ ਦਿਲੋਂ ਲਿਖਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਨ ਭਾਂਵਦਾ ਏ
ਫੜਯਾ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਹੈ ਕਸਬ ਏਹੋ ਜੇ ਕਵੀ ਕੋਈ ਮਗਜ਼ਚਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਲੋੜ ਪੰਥ ਦੀ ਵੇਖ ਕੇ ਕਰ ਹਿੰਮਤ ਨਵਾਂ ਪੁਸਤਕ ਕੋਈ ਰਚਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਹ ਛਪ ਕੇ ਪਾਂਵਦਾ ਕਦਰ ਜੇ ਕਰ ਦੂਜੇ ਕਵੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਹ ਝਟ ਹੀ ਓਸ ਦੀ *ਨਕਲ ਕਰਕੇ ਭੱਨ ਤੋੜ ਉਸਤਈ ਗਵਾਂਵਦਾ ਏ
ਓਹੋ ਕਾਫੀਏ ਓਹੋ ਮਜ਼ਮੂਨ ਸਤਰਾਂ ਸਿਰ ਨਾਵੇਂ ਭੀ ਓਹੋ ਰਖਾਂਵਦਾ ਏ

* ਦੇਖੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਿਚ ਛਪਯਾ ਹੋਯਾ ਵੱਡਾ ਖਾਲਸਾ ਸਿਦਕੁ ਜੋ ਦਾਸ ਦੇ ਬਨਾਏ 'ਸਿਦਕੁ
ਖਾਲਸਾ' ਦੀ ਹੂਬਹੂ ਨਕਲ ਹੈ ਤੇ ਅਤਿ ਬੇ ਰਸਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਦੇਖੋ 'ਸੂਰਬੀਰ ਸਪੁੱਤ੍ਰ' ਤੇ ਵੱਡਾ
ਬੀਰ ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇਵੇਂ ਗ੍ਰੰਥ ਹੀ ਦਾਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖ ਕੇ ਤੇ ਦਾਸ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ 'ਬੀਰ ਸਪੁੱਤ੍ਰ' ਦੀ ਨਕਲ
ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਕਰ ਅਤਯੰਤ ਬੇ ਨੁਕਤੇ ਤੇ ਬੇ ਰਸੇ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ ॥

ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੱਜਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਸ ਦੇ ਬਨਾਏ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਪਯਾਰ ਹੈ ਓਹ ਦਾਸ
ਦਾ ਪਰਾ ਪਤਾ ਲਿਖਕੇ ਮੰਗਯਾ ਕਰਨ ॥ ਦਾਸ ਦਾ ਪਤਾ ਏ ਕਰਤਾਰਸਿੰਘ ਗਜਾਨੀ 'ਕਲਾਸਵਾਲੀਆ'

ਇਕ ਦੋ ਹਰਫ਼ ਵਧਾਕੇ ਨਾਮ ਅੰਦਰ ਓਸੇ ਸਾਈਜ਼ ਤੇ ਰਖ ਛਪਾਂਵਦਾ
ਪਹਿਲੇ ਕਵੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਕੱਢ ਵਿਚੋਂ ਨਾਮ ਆਪਨਾ ਚਾਇਰਖਾਂਵਦਾ
ਲੋਕਾਂ ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਸ਼ੋਖੀ ਆਪਨੀ ਫੇਰ ਜਤਾਂਵਦਾ
ਪਰ ਸੋਚਦਾ ਨਹੀਂ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਭਲਾ ਭਾਰ ਪਾਪ ਦਾਸਿਰ ਉਠਾਂਵਦਾ
ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਪਹਿਲਾਂ ਓਹਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਤਈਂ ਗਵਾਂਵਦਾ
ਨਾਲੇ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਮਖਾਂਦਾ ਜਦੋਂ ਪੀਸੇ ਦਾ ਪੀਸਨਾ ਪਾਂਵਦਾ
ਮੁਫ਼ਤ ਵਿਚ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤੋੜਦਾ ਏ ਨਾਲੇ ਚੱਕੀ ਦੇ ਤਈਂ ਘਸਾਂਵਦਾ
ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਰਚਦਾ ਚਗਲਾਂ ਚੱਟ ਕੇ ਝੱਟ ਲੰਘਾਂਵਦਾ
ਰਸ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਚਾ ਭੰਗ ਪਾਂਦਾ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਤਈਂ ਹਸਾਂਵਦਾ
ਇਹ ਚਾਲ ਭੈੜੀ ਏਸੇ ਦੇਸ ਅੰਦਰ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਚਾ ਦੇਸ ਸਵਾਂਵਦਾ
ਦੂਜੇ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਇਹ ਐਬ ਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਂਵਦਾ

ਹਿਰਸੀ ਕਵੀਆਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ

ਜੇਕਰ ਰੱਬ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਹਿੰਮਤ ਲਾਭ ਪੰਥ ਦੇ ਤਈਂ ਪੁਚਾਓ ਵੀਰ
ਨਵੇਂ ਨਵੇਂ ਗ੍ਰੰਥ ਤਯਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁੱਤੇ ਪੰਥ ਦੇ ਤਈਂ ਜਗਾਓ ਵੀਰ
ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਦੀ ਪੰਥ ਵਿਚ ਲੋੜ ਦਿੱਸੇ ਓਸ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਓ ਵੀ
ਪਰ ਪਹਿਲਯਾਂ ਪੀਸਿਆਂ ਆਟਿਆਂ ਦਾ ਪੀਹਨਾ ਪਾ ਨ ਸਗੋਂ ਉਡਾਓ ਵੀ
ਜੇਕਰ ਓਸੇ ਦਾ ਪੀਹਨਾ ਸੁਖੱਲ ਦਿੱਸੇ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਖਾਓ ਵੀ
ਅਗਲੇ ਛਪੇ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਓ ਵੀ
ਭੁੱਲਨਹਾਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਨੇ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨੁਕਸ ਭਕਾਓ ਵੀ
ਓਦੂੰ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਕਲ ਹੋਰ ਢੰਗ ਉਤੇ ਰੰਗ ਆਪਨਾ ਚਾਹੜ ਦਿਖਾਓ ਵੀ
ਪਰ ਗਾਂਢੇ ਉਤੇ ਗਾਂਢਾ ਲਾ ਕਰਕੇ ਅਗਲੇ ਮੂਲੋਂ ਭੀ ਨ ਚਵਾਓ ਵੀ
ਲਹੂ ਲਾਕੇ ਆਪਨੇ ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਐਵੇਂ ਲੱਤ ਸ਼ਹੀਦੀਂ ਅੜਾਓ ਵੀ
ਦੁਨੀਆਂ ਚਤਰ ਜੇਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਜਾਂਦੀ ਭਾਵੇਂ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਪਾਜ ਬਨਾਓ ਵੀ
ਪਰਖ ਲੈਣ ਸਰਾਫ਼ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘਾ ਸੋਨੇ ਵਿਚ ਮੁਲਾਂਮਾਂ ਰਲਾਓ ਵੀ